

தொல்காப்பியம்

இஃது: ஒரு புனியியல் நூல்

உலகம் வெளி, வளி,தீ,நீர்,நிலம் என்னும்
ஐம்பெரும் பூதங்களின் மயக்கத்தால் -
சேர்க்கையால் - அமைந்தது என்றும்,
மாறும் தோற்றம் உடையவை எனத் தோற்றிலும்
மாறாத இயல்புடையவை அவை என்றும்,
நானிலப் பகுப்புடையமன்,
தன் வளங்குன்றும் நிலையால் ஐவகை
என எண்ணற்கும் இடமாகும் என்றும்
மக்கள் வாழ்வு வாழும் நிலத்தியல்பொடு
சார்ந்து விளங்குகின்றது என்றும்
பலப்பல இடங்களில் சுட்டிச் செல்கிறது.

-முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனார்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்

2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராயர் நகர்,
சென்னை - 600 017.
தொலைபேசி : 044-24339030
செல்பேசி : 9444410654

தொல்காப்பிய உரைத்தொகை பொருளதிகாரம்

● நச்சினாரக்கினியம்
முக்கைத்தியல்

3

உரைவிளக்கம் குறிப்புடன்
சி. கணேசையர்

பதிப்பாசிரியர்கள்

புத்தொலைவர் இரா. இளங்குமரனார்

புத்தொலைவர் கல்பனா சேக்கிழார்

பதிப்பாளர்

கோ. இளவழகன்

தொல்காப்பிய உரைத்தொகை
பொருளதிகாரம் **16**

நச்சிஞார்க்கிவியம் - 3

முன்னுரைந்நியல்

சி. கணகையர்

உரைவிளக்கக் குறிப்புக்களுடன் - 1948

மீள்பதிப்பு - 2018

பதிப்பாசிரியர்கள்

முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனார்

முனைவர் கல்பனா சேக்கிழார்

பதிப்பாளர்

கே. இளவழகன்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்

நூற்குறிப்பு

தொல்காப்பிய உரைத்தொகை - 16

ஸ்டிராக்டிவாஸ் - டிசைனரீயல் - 3

முனைந்தியல்

முதற்பதிப்பு - 1948

மீள்பதிப்பு - 2018

பதிப்பாசிரியர்கள்

பதிப்பாளர்

சி. கணேசையர்

(உரைவிளக்கக் குறிப்புக்களுடன்)

முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனார்

முனைவர் கல்பனா சேக்கிழார்

கோ. இளவழகன்

பக்கம் : 24+408 = 432

விலை : 675/-

பதிப்பு

தமிழ்மண் பதிப்பகம்

எண். 2, சிங்காரவேலர் தெரு,

தியாகராயர் நகர், சென்னை - 600 017.

தொ.பே.: 24339030, செல்: 9444410654

மின்னஞ்சல்: elavazhagantm@gmail.com

- ◆ தாள் : 16.0 கி. மேப்லித்தோ ◆ அளவு : 1/8 தெம்மி ◆
- ◆ எழுத்து : 11.5 புள்ளி ◆ பக்கம் : 675 ◆
- ◆ கட்டமைப்பு : இயல்பு ◆ படிகள் : 500 ◆
- ◆ நூலாக்கம் : திருமதி ப. கயல்விழி & கோ. சித்திரா ◆
- ◆ அட்டை வடிவமைப்பு : செல்வன் பா. அரி (Harrish) ◆
- ◆ அச்சு : மாணவர் நகலகம், பிராசசு இந்தியா, ரியல் இம்பேக்ட்
சொல்யூசன்சு, தூரிகை பிரிண்டர், சென்னை. ◆

ஓம்

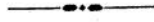
தொல்காப்பிய முனிவரால் இயற்றப்பட்ட

தொல்காப்பியம்

பொருளதிகாரம்

(முதற்பாகம்)

முன் ஐந்தியல்களும் நச்சினூர்க்கினியமும்

இவை

புள்ளைக்கட்டுவன்

தமிழ்வித்துவான், பிரமநீ சி. கணேசையர் அவர்கள்

ஏட்டுப்பிரதிகளோடு ஒப்புநோக்கித்

திருத்திய திருத்தங்களோடும்

எழுதிய

உரைவிளக்கக் குறிப்புக்களோடும்

ஈழகேசரி அதிபர்

நீ. பொன்னையர் அவர்களால்

தமது

கள்ளகம், திருமகள் அழுத்தத்தில்

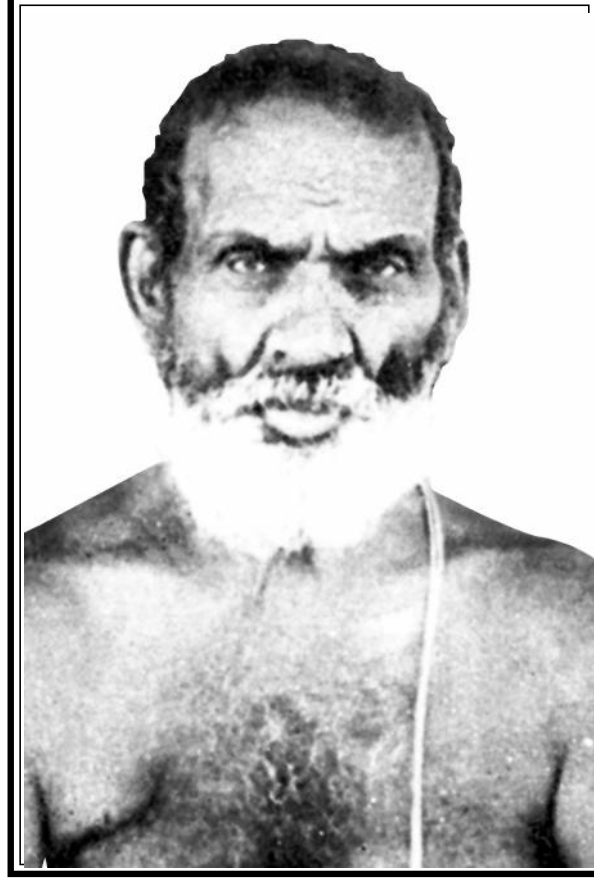
பதிப்பிக்கப்பட்டன

உரிமை பதிவு]

1948

[விலை ரூபா 10.

**140 - ஆவது வெள்ளணி
ஆண்டு நினைவாக**

**கலக்கணக் கடல்
சி. கணேசயார்**

தோற்றம் : 01-04-1878 - மறைவு : 08-11-1958

புன்னாலைக் கட்டுவன் சி. கணேசையர்

ஈழநாட்டு யாழ்ப்பாணத்திற்கு அணித்தாகவுள்ள புன்னாலைக் கட்டுவன் என்னும் ஊரில், சின்னையர் - சின்னம்மையார் என்பார் மகனாக கி.பி.1878 -இல் பிறந்தார்.

கதிர்காமர், பொன்னம்பலர், குமரசாமி என்பார்களிடம் கல்விகற்று, தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியராய்ப் பணி செய்தார். தம் 32 ஆம் அகவையில் அன்னலக்குமி என்பாரை மணந்தார்.

பின்னர் 1921 முதல், சுன்னாகம் பிராசீன பாடசாலை என்னும் கல்விக் கழகத்தில் தலைமைப் பேராசிரியராக விளங்கி ஓய்வு பெற்றபின் முழுதுறு தமிழ்ப் பணியில் ஊன்றினார். கற்பதும், கற்பிப்பதும், நூல் யாப்பதுமாக நாளெல்லாம் பணி செய்தார்.

‘மகாவித்துவான்’, ‘வித்துவ சிரோமணி’ என்னும் உயரிய விருதுகளும் பாராட்டுகளும் பெற்றார்.

உரையும் பாட்டும் வல்ல இவர் இயற்றிய சிற்றிலக்கியங்கள் பல. இவர் இயற்றிய ‘புலவர் சரிதம்’ 101 புலவர் பெருமக்கள் வரலாறுகளைக் கொண்டதாகும்.

தம்மிடம் பயின்ற மாணவர்களுக்குத் தொல்காப்பியம் பயிற்றும்போது எழுதிய அரிய குறிப்புகளையும், சி.வை. தாமோதரனார் பதிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பவானந்தர் பதிப்பு, வையாபுரியார் பதிப்பு, கனக சபையார் பதிப்பு ஆகிய முப்பதிப்புகளையும் சிடைத்த ஏட்டுப் படிகளையும் ஒப்பிட்டுத் திருத்திய குறிப்புகளையும் விளக்கங்களையும் கொண்டு “ஈழகேசரி” அதிபர் நா. பொன்னையா அவர்கள் தம் சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டவையே,

புன்னாலைக் கட்டுவன் சி. கணேசையர் அவர்கள் பதிப்பாகும்.

நச்சினார்க்கினியர் - எழுத்ததிகார உரை, (1937)

சேனாவரையர் - சொல்லதிகார உரை (1938)

பேராசிரியர் - பொருளதிகாரப் பின்னான்கியல் உரை (1943)

நச்சினார்க்கினியர் - பொருளதிகார முன்னைந்தியல் (1948)

பதிப்பு உலகில், தனிப்பெருமை பெற்ற தொல்காப்பியப் பதிப்பு என்பது இந்நாள் வரை வெள்ளிடைமலையாக விளங்குவதாம் அவர் பதிப்பு.

இவரியற்றிய கட்டுரைகள் சில மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கச் செந்தமிழ் இதழில் வெளிவந்தன.

நிறைவில் துறவு வாழ்வு பூண்டவர் போல் வாழ்ந்து, தம் எண்பதாம் அகவையில் (1958) இயற்கை எய்தினார்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழக வித்துவான் நிறைநிலைத் தேர்வுக்குப் பாடமாக இருந்த பேராசிரியம் தமிழகப் பரப்பில் கிட்டாத நிலையில் 1948 இல் ஈழத் திருமகள் அழுத்தகப் பதிப்பக வழியே பெற்று யான் கற்க வாய்த்தது. அதன் பெரும்பயன் கணேசனார் பதிப்புக் குறிப்பு, பதிப்பு அமைப்பு ஆயவற்றால் ஏற்பட்ட பூரிப்பினும் பன்மடங்கான பூரிப்பை ஏற்படுத்தியது பேராசிரியர் உரை. அவ்வரையே, “உரையாசிரியர்கள் கண்ட சொற்பொருள் நுண்மை விளக்கம்” என்னும் அரியதோர் நூலைப் படைக்கத் தூண்டலாக அமைந்தது!

முதற்கண் சை.சி. கழகத் தாமரைச் செல்வராலும் பின்னர்த் தமிழ்மண் பதிப்பகத்தாலும் பதிப்பிக்கப்பெற்றுத் தமிழ்வளம் ஆகியது.

- இரா. இளங்குமரன்

தொல்காப்பியம் அரிய பதிப்புகளும் தேவைகளும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் தமிழின் பண்டை இலக்கண/ இலக்கிய நூல்கள் அச்சிடப் பெற்றன. அவ்வகையில் தமிழில் அச்சடிக்கப்பட்ட முதல் இலக்கண நூலாக இன்று அறியப்படுவது நன்னூலே. காரணம் தமிழக மடங்கள் நன்னூலைப் பயிற்றிலக்கணமாகவும் பயன்பாட்டு இலக்கணமாகவும் கொண்டிருந்தன. 1835 -இல் திருத்தணிகை விசாகப் பெருமானையர் தாமே உரையெழுதி நன்னூல் மூலமும் காண்டிகையுரையும் என்னும் தலைப்பில் வெளியிட்டார். தொடர்ந்து தாண்டவராய முதலியாரும், அ. முத்துச்சாமி பிள்ளையும் இணைந்து இலக்கணப் பஞ்சகம் என்னும் தலைப்பில் நன்னூல், நம்பியகப் பொருள், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆகியவற்றின் மூலங்களை வெளிக் கொணர்ந்தனர். இதன் தொடர்ச்சியாக 1838 -இல் வீரமா முனிவரின் தொன்னூல் விளக்கம் அச்சாக்கம் பெற்றது. 1847 -இல் தான் மழவை மகாலிங்கையரால் தமிழின் தொல் இலக்கணம் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம் உரையோடு அச்சிடப்பட்டது.

தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர், யாழ்ப்பாணத்து சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, கோமளபுரம் இராசகோபாலபிள்ளை, சோடசாவதானம் சுப்பராயசெட்டியார், போன்றோர் 19 -ஆம் நூற்றாண்டில், தொல்காப்பியத்தைக் கிடைத்த உரைகளோடு பதிப்பித்தனர். 1935 -இல் தொல்காப்பியத் திற்கு எழுதப்பட்ட உரைகள் (இன்று கிடைத்துள்ள அனைத்து உரைகளும்) பதிப்பிக்கப்பட்டு விட்டன. 1847 - 2003 வரை தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரை

எட்டுப் பதிப்புகளும், 1885-2003 வரை தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் முன்னெந்தியல் எட்டுப் பதிப்புகளும், செய்யுளியல் நச்சினார்க்கினியர் தனித்து மூன்று பதிப்புகளும் வெளிவந்துள்ளன. 1892 - 2003 வரை தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரை ஐந்து பதிப்புகளும், 1868 - 2006 வரை எழுத்து இளம்பூரணம் ஏழு பதிப்புகளும், 1920 - 2005 வரை தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் இளம்பூரணம் பத்துப் பதிப்புகளும், 1927 - 2005 வரை தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணம் ஆறு பதிப்புகளும், 1885 - 2003 வரை தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் பேராசிரியம் ஏழு பதிப்புகளும், 1929 - 2003 வரை தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் தெய்வச்சிலையார் மூன்று பதிப்புகளும், 1964 - 2003 வரை தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் கல்லாடம் மூன்று பதிப்புகளும் வெளிவந்துள்ளன என முனைவர் பா. மதுகேஸ்வரன் தமது தொல்காப்பியம் பதிப்பு ஆவணம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

2003 -இல் தமிழ்மண் பதிப்பகத்தின் வாயிலாகத் தொல்காப்பிய உரைகள் (இளம்பூரணம், நச்சினார்க்கினியம், பேராசிரியம், சேனாவரையம், கல்லாடம், தெய்வச்சிலையம்) பண்டித வித்வான் தி.வே. கோபாலையர், முனைவர் ந. அரணமுறுவல் ஆகியோரைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு, முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனாரின் வாழ்வியல் விளக்கத்துடன் வெளிவந்துள்ளன.

இருப்பினும் அச்சில் இன்று கிடைக்காத அரிய பதிப்புகளை மீள் பதிப்பாகப் பதிப்பிக்க வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தில், சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்பு, கா. நமச்சிவாய முதலியார் பதிப்பு, வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை பதிப்பு, இரா. வெங்கடாசலம் பிள்ளை பதிப்பு, சி. கணேசையர் பதிப்பு, தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் பதிப்பு ஆகியோரின் பதிப்புகளுடன் தொல்காப்பியம் தொடர்பாக அறிஞர் பெருமக்கள் எழுதியுள்ள ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் இணைத்து தமிழ்மண் பதிப்பகத்தின் வழி மீள் பதிப்புகளாகப் பதிப்பிக்கப் படுகின்றன.

மீள் பதிப்பில் பின்பற்றியுள்ள பொது நெறிகள்

முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனாரின் தொல்காப்பியம் குறித்த விளக்கம், ஒவ்வோர் அதிகாரம் பற்றிய வாழ்வியல் விளக்கம், உரையாசிரியர் விவரம் ஆகியவை நூலின் தொடக்கத்தில் தொகுத்து வழங்கப்பட்டுள்ளன. முன்னைப் பதிப்புகளின் முகப்புப் பக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. முன்னைப் பதிப்பாசிரியர் பற்றிய விவரங்கள் கால அடிப்படையில் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வோர் இயலின் தொடக்கத்தில், பேராசிரியர் க. வெள்ளைவாரணனார் தொல்காப்பியம் தொகுப்பில் எழுதியுள்ள தொல்காப்பிய இயல் பற்றிய விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளன. முன்னைப் பதிப்பில் அடிக்குறிப்புகள் அந்தஅந்தப் பக்கத்தில் தரப்பட்டிருந்தன. இப்பதிப்பில் ஒவ்வோர் இயலுக்கும் தொடர் இலக்கமிட்டு, அந்தந்த இயலின் இறுதியில் தொகுத்து வழங்கப்பட்டுள்ளன.

முன்னைப் பதிப்புகளில் நூற்பாக்களைக் கையாண்டுள்ள முறையையே இப் பதிப்பிலும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. நூற்பாக்களுக்குத் தமிழ் எண் கொடுக்கப்பட்டிருப்பின் அவை நடைமுறையில் இப்போது உள்ள எண்களாக மாற்றப்பட்டுள்ளன. நூற்பா அகரமுதலி, மேற்கோள் அகரமுதலி போன்ற வற்றிற்குப் பக்க எண்கள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பின் அவை நூற்பா எண்களாக மாற்றப்பட்டுள்ளன.

பின்னிணைப்பாகத் தொல்காப்பியம் தொடர்பாக அறிஞர் பெருமக்கள் எழுதியுள்ள கட்டுரைகள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. நூற்பா முதற் குறிப்பு அகராதி மட்டும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பதிப்புகளில் அவற்றோடு, 2003 தமிழ்மண் பதிப்பகத்தின் வழியே பண்டித வித்துவான் தி.வே. கோபாலையர் முனைவர் ந. அரணமுறுவல் ஆகியோரைப் பதிப்பாசிரியர்களாகக் கொண்டு வெளிவந்த இலக்கணப் பதிப்பில் இணைக்கப்பட்டிருந்த,

- நூற்பா நிரல்
- மேற்கோள் சொல் நிரல்

- மேற்கோள் சொற்றொடர் நிரல்
- செய்யுள் மேற்கோள் நிரல்
- கலைச் சொல் நிரல்(நூற்பாவழி)
- கலைச்சொல் நிரல் (உரைவழி)

ஆகியவை எடுத்துப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

- பாடவேறுபாடுகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன.
- முன்னைப் பதிப்பில் வடமொழிச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பின் அவை அப்படியே கையாளப்பட்டுள்ளன.
- தொல்காப்பியப் பதிப்புகள் குறித்த விவரம் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்பு - 1892

சொல்லதிகாரம் - நச்சினார்க்கினியர்

1868 - இல் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையருரையைப் பதிப்பித்த சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, 1892 ஆம் ஆண்டு சொல்லதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரையைப் பதிப்பித்தார். சொல்லதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரை தொடர்ச்சியாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டாலும், முதலில் பதிப்பித்த சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையின் பதிப்பு இன்று அச்சுவடிவில் புழக்கத்தில் இல்லை. அப்பதிப்பினை வெளியிடும் நோக்கத்தில் இப்பதிப்பு மீள் பதிப்பாக வெளிவருகிறது. இப்பதிப்பில் நூற்பா முதற்குறிப்பு அகராதி மட்டும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் மற்ற இணைப்புகளும் இணைக்கப்பட்டு, முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரன் அவர்களின் வாழ்வியல் விளக்கமும், ஒவ்வொரு இயலின் தொடக்கத்தில் க. வெள்ளைவாரணனார் எழுதியுள்ள இயல் விளக்கமும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் சொல்லதிகாரம் தொடர்பாக அறிஞர் பெருமக்கள் எழுதியுள்ள ஆய்வுக்கட்டுரைகள் பின்னிணைப்பாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

கா. நமச்சிவாய முதலியார் பதிப்பு - 1927
சொல்லதிகாரம் - இளம்பூரணம்

இளம்பூரணம் எழுத்ததிகாரம் பொருளதிகாரம் உரைகள் முன்பே வெளிவந்தன. சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணர் உரை 1927 - இல் காவேரிப்பாக்கம் நமச்சிவாய முதலியாரின் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் சென்னை ஸி. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸால் வெளியிடப்பட்டது. இதுவே சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணர் உரையின் முதற் பதிப்பாகும். இப் பதிப்பில் அடிக்குறிப்புகள் அந்தந்தப் பக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. இப்பதிப்பில் தொடர் இலக்கமிட்டு, ஒவ்வொரு இயலின் முடிவில் அடிக்குறிப்புகள் தரப்பட்டுள்ளன. இப் பதிப்பில் நூற்பாக்களுக்குத் தமிழ் எண்வரிசையும் நடைமுறை எண் வரிசையும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. இப்பதிப்பில் நடைமுறை எண் முறை மட்டும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

வ.உ. சிதம்பரம்பிள்ளை பதிப்பு - 1928 , 1931, 1933, 1935
எழுத்ததிகாரம், பொருளதிகாரம் - இளம்பூரணம்

1868 இல் திரிசிரபுரம் சோடசாவதானம் சுப்பராய செட்டியாரைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு கன்னியப்ப முதலியாரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதனை அடுத்து 1928-இல் தொல்காப்பியம் இளம்பூரணம் எழுத்ததிகாரம் பதவுரை என்னும் பெயரில் வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை பதிப்பு வேலாயுதம் பிரிண்டிங் பிரஸ், தூத்துக்குடியிலிருந்து வெளிவந்தது. அப்பதிப்பின் தொடக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருந்த நூற்பா அகராதி இப்பதிப்பின் நூலின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் சொல் நிரல் (மேற்கோள்), சொற்றொடர் நிரல் (மேற்கோள்), செய்யுள் நிரல் (மேற்கோள்) கலைச் சொல் நிரல் (நூற்பா வழி) கலைச் சொல் நிரல் (உரைவழி) தொகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

1920 -இல் கா. நமச்சிவாய முதலியார் பொருளதிகாரம் இளம்பூரணம் உரை முதல் பகுதியாகக் களவியல், கற்பியல், பொருளியல் மூன்று இயல்களையும் ஸி. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ் நிறுவனத்தார் வெளியிட்டுள்ளார். மற்ற பகுதிகள் வெளிவந்ததாக அறிய இயலவில்லை. இப்பதிப்பிற்குப் பின் வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை தொல்காப்பியம் இளம்பூரணம்

பொருளதிகாரம் அகத்திணையியல், புறத்திணையியல் ஆகிய இரு இயல்கள் இணைந்த பதிப்பு, சென்னைப் பிரம்பூரில் இருந்து வெளிவந்தது. இப்பதிப்பில் ஆண்டு குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் 1921- இல் வெளிவந்த குறிப்பினை, தொல்காப்பியம் இளம்பூரணம் எழுத்திகாரம் பதவுரை பதிப்பில் குறிப்பிடுகிறார். களவியல், கற்பியல், பொருளியல் 1933 - இல் வாவிள்ள இராமஸ்வாமி சாஸ்ட்ருலு அண்ட் ஸன்ஸ் மூலம் வெளி வந்துள்ளது. 1935 - இல் மேற்கண்ட பதிப்பாளர்களைக் கொண்டு மெய்ப்பாட்டியல், உவமையியல், செய்யுளியல், மரபியல் பதிப்பித்துள்ளார். மூன்று பகுதிகளாக வெளிவந்தாலும் அவற்றிற்கும் தொடர் எண் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. 1935 - இல் ஒருங்கிணைந்த பதிப்பாக வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை ஆகியோர் பதிப்பாசிரியர்களாக அமைந்து வெளிவந்துள்ளது. தனித்தனிப் பதிப்புகளாக மூன்று பகுதிகளாக வெளிவந்துள்ள பதிப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு இம் மீள் பதிப்பு பதிப்பிக்கப்படுகின்றது.

இரா. வெங்கடாசலம் பிள்ளை பதிப்பு - 1929

சொல்லதிகாரம் - தெய்வச் சிலையார்

1929 -இல் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தால் முதன் முதலில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. பதிப்பாசிரியர் ரா. வெங்கடாசலம் பிள்ளை. இதன் நிழற்படிவம் 1984 -இல் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டுள்ளது. இப்பதிப்பில் சூத்திர முதற் குறிப்பு அகராதி மட்டும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் சொல் நிரல் (மேற்கோள்), சொற்றொடர் நிரல் (மேற்கோள்), செய்யுள் நிரல் (மேற்கோள்) கலைச் சொல் நிரல் (நூற்பா வழி) கலைச் சொல் நிரல் (உரைவழி) தொகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

சி. கணேசையர் பதிப்பு - 1937, 1938, 1943, 1948

எழுத்து நச்சினார்க்கினாய்க்கினியர், சொல்லதிகாரம் சேனாவரையர்

பொருள் - நச்சினார்க்கினாய்க்கினியர், பேராசிரியர்

1847 - இல் மழவை மகாலிங்கையரால் எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினாய்க்கினியம் பதிப்பிக்கப்பட்டது. 1891 - இல் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்பும் 1923 - இல் த. கனகசுந்தரத்தின் பதிப்பும் கழகத்தின் மூலமும் வெளிவந்தன.

1937 - இல் நா. பொன்னையா அவர்களால் கணேசையர் எழுதிய உரைவிளக்கக் குறிப்புகளுடன் எழுத்ததிகாரம் மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும் வெளியிடப்பட்டன.

1868 -இல் யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பு, சென்னப்பட்டணம் ஊ. புஷ்பரதச் செட்டியாரது கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில் சி.வை. தாமோரதம் பிள்ளையால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதே ஆண்டு கோமளபுரம் இராசகோபால பிள்ளையின் பதிப்பும் தொல்காப்பியம் சேனாவரையம் என்ற பெயரில் வெளிவந்துள்ளது. 1923 - இல் கந்தசாமியார் திருத்திய திருத்தங்களோடும் குறிப்புரையோடும் கழகப் பதிப்பாக வெளிவந்தது. 1938 -இல் சி. கணேசையர் பதிப்பு அவர் எழுதிய உரைவிளக்கக் குறிப்புகளுடன் வெளியிடப்பட்டது.

1885 -இல் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையால் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் இயற்றிய உரையோடும் பலதேசப் பிரதிருபங்களைக் கொண்டு பரிசோதித்து யாழ்ப்பாணம் சி.வை. தாமோதரரால் பதிப்பிக்கப்பட்டது என்னும் குறிப்புடன் பதிப்பு வெளிவந்தது. அப்பதிப்பில் உள்ள பின்னான்கியல் நச்சினார்க்கினியர் உரை அன்று என்று மறுத்து இரா. இராகவையங்கார் 1902 -1905 வரையான செந்தமிழ் இதழில் ஆய்வுக்கட்டுரை எழுதித் தெளிவுபடுத்தினார். அதனைத் தொடர்ந்து பொருளதிகாரம் முழுதும் நான்கு பகுதியாக நச்சினார்க்கினியம், பேராசிரியம் எனப் பிரித்து 1916, 1917 - ஆம் ஆண்டுகளில் ச. பவனாந்தம் பிள்ளை பதிப்பித்தார். 1917 - இல் ரா. இராகவையங்கார் செய்யுளியலுக்கு நச்சினார்க்கியர் உரை இருப்பதை அறிந்து, நச்சினார்க்கினியர் உரை உரையாசிரியர் உரையுடன் என இரு உரைகளையும் இணைத்து வெளியிட்டார். 1934, 1935 -இல் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களால் ஓலைப் பிரதி பரிசோதிக்கப்பட்டு மா.நா. சோமசுந்தரம் பிள்ளை அவர்களது அரிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடனும் திருத்தங்களுடனும் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் முதற்பாகம் வெளிவந்தது. 1948 - இல் தொல்காப்பிய முனிவரால் இயற்றப்பட்ட தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் (முதற்பாகம்) முன்னணந்தியலும் நச்சினார்க்கினியமும் என, சி. கணேசையர் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புரையுடன் நா. பொன்னையா

அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. 1943 -இல் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் (இரண்டாம் பாகம்) என்பதோடு பின்னான்கியலும் பேராசிரியமும் இவை புன்னாலைக் கட்டுவன் தமிழ் வித்துவான், பிரமஸ்ரீ சி. கணேசையர் அவர்கள் ஏட்டுப் பிரதிகளோடு ஒப்புநோக்கித் திருத்திய திருத்தங்களோடும் எழுதிய உரை விளக்கக் குறிப்புகளோடும் ஈழகேசரி அதிபர் நா. பொன்னையா அவர்களால் தமது சுன்னாகம், திருமகள் அழுத்தகத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டன என வரையறுக்கப் பட்டிருந்தது.

2007-இல் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் மறுபதிப்பாக சி. கணேசையரின் பதிப்பைப் பதித்துள்ளது. அப்பதிப்பினைப் பின்பற்றியே இப்பதிப்பு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. சூத்திர அகராதி, சூத்திர அரும்பத விளக்கம் ஆகியவற்றிற்கு இப்பதிப்பில் பக்க எண் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. அவை இம் மீள்பதிப்பில் நூற்பா எண்களாக மாற்றப்பட்டுள்ளன. அனுபந்தமாக சி. கணேசையர் சில கட்டுரைகளை அப்பதிப்பில் இணைத் திருந்தார் அவற்றோடு மேலும் அவருடைய சில கட்டுரைகள் இப்பதிப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் பதிப்பு 1971

சொல்லதிகாரம் கல்லாடம்

சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரை பதிப்புரையில் (1885) கல்லாடர் உரை பற்றிய குறிப்பினைத் தருகிறார். டி.என் அப்பனையங்கார் செந்தமிழ் இதழில் (1920, தொகுதி-19, பகுதி-1, பக்கம்-20) கல்லாடருரை என்னும் கட்டுரையில் ஸ்ரீமான் எம் சேக்ஷகிரி சாஸ்திரியார் (1893) கல்லாடர் உரை குறித்து ஆராய்ந்துள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறார். சோழவந்தான் அரசஞ்சண்முகனார் (1905) ரா. இராகவையங்கார் (1917) பெயர் விழையான், கா. நமச்சிவாய முதலியார்(1920) நவந்தகிருஷ்ண பாரதி(1920) பி. சிதம்பர புண்ணைவனநாத முதலியார்(1922) கந்தசாமியார் (1923) வ.உ. சிம்பரம் பிள்ளை (1928) மன்னார்குடி தமிழ்ப் பண்டிதர் ம.நா. சோமசுந்தரம் பிள்ளை (1929) அரங்க. வேங்கடாசலம் பிள்ளை (1929) ஆகியோர் கல்லாடர் உரை குறித்த குறிப்புகளைத் தமது

கட்டுரைகளில் குறிப்பிடுகின்றனர். பின்னங்குடி சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் கல்லாடர் உரை ஓரியண்டல் கையெழுத்துப் புத்தக சாலையில் உள்ளது என்றும், அவ்வுரை எவ்வியல் வரை உள்ளது என்னும் குறிப்புரையும் தருகிறார்.

1950 - 1952 வரை தருமபுர ஆதினம் வெளியிட்ட ஞான சம்பந்தம் இதழில் அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடி நூலகத்தின் இரண்டாம் பிரதியை ஒட்டிப் பதிப்பிக்கப்பட்டது. கிளவியாக்கம் தொடங்கி இடையியல் 10 - ஆவது நூற்பா வரை வெளிவந்தது. கல்லாடர் உரையைத் தம்முடைய திருத்தங்களுடன் வெளியிட்டவர் மகாவித்துவான் தண்டபாணி தேசிகர். 1963-இல் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் உரைக்கோவை என்னும் பெயரில் ஆபிரகாம் அருளப்பனும் வ.ஐ. சுப்பிரமணியமும் இணைந்து வெளியிட்டனர். இது நான்கு இயலுக்கான பதிப்பாக அமைந்திருந்தது. கழகப் பதிப்பாக 1964 -இல் கு. சுந்தரமூர்த்தி விளக்கவுரையுடன் கல்லாடம் வெளிவந்தது.

1971 -இல் தெ.பொ.மீ அவர்களால் ஒன்பது பிரதிகளைக் கொண்டு ஒப்பிட்டு அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடிகள் நூலகப் பதிப்பாக வெளிவந்தது. 2003 -இல் தி.வே. கோபாலையர், ந. அரணமுறுவல் ஆகியோரைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு தமிழ் மண் பதிப்பகம் கல்லாடனார் உரையைப் பதிப்பித் துள்ளது. 2007 -இல் தி.வே. கோபாலையரைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு, சரசுவதி மகால் நூலகம் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் உரைக்கொத்தில் கல்லாடர் உரையை வெளியிட்டுள்ளது. கல்லாடர் உரை முழுமையாக இதுவரை கிடைத்திலது.

இம்மீள்பதிப்பில் செந்தமிழ் அந்தணர் அவர்களின் இலக்கண வாழ்வியல் விளக்கமும் கா. வெள்ளைவாரணனாரின் இயல் விளக்கங்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை தொல்காப்பியத்திற்குள் புகுவாருக்கு எளிதான மனநிலையை உருவாக்குவதுடன், ஆய்வாளர்களுக்கு மிகுந்த பயன் உடையதாக இருக்கும். பின்னிணைப்பாக இணைக்கப்பட்டுள்ள கட்டுரைகள், தொல்காப்பிய உரையாசிரியர், உரைகள் குறித்த நுட்பத்தைப் புலப்படுத்துவதுடன், தொல்காப்பியம் பற்றிய நுண்மையை அறியவும் துணை செய்யும். நூற்பா, உரை வழிக்

கலைச்சொற்கள், உரையில் உள்ள மேற்கோள் அகராதி போன்றவை தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியத்தை அறிய விரும்புவாருக்கும், ஆய்வாளர்களுக்கும் இத் தொகுப்பு பயன் கொள்ளும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியம் மூலமும், உரையோடும் பல பதிப்புகளைக் கண்டுள்ளது. இருப்பினும் தொடக்கத்தில் தமிழ் அறிஞர் பெருமக்களால் உரையோடு தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்த பதிப்புகள் இன்று கிடைக்கவில்லை. அந்நிலையைப் போக்கும் பொருட்டு, தமிழரின் பண்பாட்டை, மேன்மையை, உயர்வைப் பொதித்து வைத்துள்ள நூல்களைத் தேடித் தேடிப் பதிப்பிக்கும் தமிழ்மண் பதிப்பக உரிமையாளர் ஐயா கோ. இளவழகனார் அவர்கள் பழம் பதிப்புகளைப் பதிப்பிக்க வேண்டும் என்று விரும்பியதன் காரணமாக இப்பதிப்புப் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டது. இப்பதிப்பிற்கு, தமிழின் மூத்த அறிஞர், செந்தமிழ் அந்தணர் முதுமுனைவர் ஐயா இரா. இளங்குமரனார் அவர்கள் பதிப்பாசிரியராக அமைந்து என்னையும் இப்பணியில் இணைத்துக்கொண்டார்கள்.

பழந்தமிழ் நூல்களைப் பாதுகாத்து வைத்துள்ள புலவர் பல்லடம் மாணிக்கம் அவர்களிடம் இருந்து தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் கல்லாடர் உரை பெறப்பட்டுப் பதிப்பிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. மற்ற உரைகள் அனைத்தும் தமிழ் இணையப் பல்கலைக்கழக நூலகம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி இணையப் பக்கத்தில் இருந்து பதிவிறக்கம் செய்யப்பட்டு இம் மீள்பதிப்பிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சி. கணேசையர் பதிப்பினை உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் வழி வெளிவந்த சி. கணேசையரின் தொல்காப்பியப் பதிப்பிற்கு உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் மேனாள் இயக்குநர் (முழுக்கூடுதல் பொறுப்பு) முனைவர் திரு ம. இராசேந்திரன் அவர்கள் கணேசையர் பதிப்பிற்கு எழுதியுள்ள முகவுரை அவருடைய ஒப்புதலுடன் இப்பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

“முனைவர் பா.மதுகேஸ்வரன் அவர்களின் தொல்காப்பியம் பதிப்பு ஆவணம் 7 என்னும் நூற்பகுதியில் இருந்து தொல் காப்பியப் பதிப்பு அடைவுகள் இப்பதிப்பில் இணைக்கப் பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியம் தொடர்பான பல்வேறு அறிஞர்

பெருமக்களின் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தொகுத்து வழங்கப் பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியம் உரைகள் முழுதும் ஆய்வு செய்துள்ள பேராசிரியர் முனைவர் ச. குருசாமி அவர்களின் கட்டுரைகள் இப்பதிப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. பதிப்பிற்குத் துணை செய்த மேற்கண்ட அனைவருக்கும் நன்றியினைப் புலப்படுத்திக் கொள்ளுகிறேன். முனைவர் ஸ்ரீ. பிரசாந்தன் அவர்கள் தொகுத்த இலக்கண வரம்பு நூலிலிருந்த கட்டுரைகள் கணேசையர் பதிப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. செந்தமிழ், தமிழ்ப்பொழில், தமிழியல் முதலிய ஆய்விதழ்களிலிருந்து தொல்காப்பியம் தொடர்பான கட்டுரைகள் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன.

பதிப்புப் பணியில் ஈடுபடுத்திய ஐயா திரு கோ. இளவழகனார் அவர்களுக்கும் பதிப்பில் இணைந்து செயல்படப் பணித்த ஐயா முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனார் அவர்களுக்கும், பதிப்பிற்குத் துணைபுரிந்த புலவர் செந்தலை கௌதமன் ஐயா அவர்களுக்கும் என் நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றி. தட்டச்சுச் செய்து கொடுத்த திருமதி ப. கயல்விழி திருமதி கோ. சித்திரா. அட்டை வடிவமைத்த செல்வன் பா. அரி (ஹரிஷ்), மற்றும் பதிப்பகப் பணியாளர்கள் திரு இரா. பரமேசுவரன், திரு தனசேகரன், திரு கு. மருது, திரு வி. மதிமாறன், இப்பதிப்பிற்கு உதவிய என்னுடைய முனைவர் பட்ட மாணவர்கள் பா. மாலதி, கா. பாபு, சு. கோவிந்தராசு, கா. கயல்விழி ஆகிய அனைவருக்கும் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இப் பதிப்புப் பணியில் என்னை முழுவதாக ஈடுபடத் துணையாக நிற்கும் என் கணவர் மருத்துவர் மு. சேக்கிழார் அவர்களுக்கு என் நன்றியினை உரித்தாக்குகிறேன்.

கல்பனா சேக்கிழார்

நுழைவுரை

தமிழ்மண் பதிப்பகம் இதுகாறும் வெளியிட்டுள்ள அறிஞர் பெருமக்களின் உரைகள் யாவும் பழைய இலக்கிய இலக்கணக் கருவூலத்தின் வாயில்களைத் திறக்கின்ற திறவுகோல்கள்; தமிழரை ஏற்றிவிடும் ஏணிப்படிகள்; வரலாற்றுப் பாதையைக் கடக்க உதவும் ஊர்திகள்.

தமிழறிஞர்களின் அறிவுச்செல்வங்களை முழு முழு நூல் தொகுப்புகளாக வெளியிட்டுத் தமிழ்நூல் பதிப்பில் பெரும் பங்களிப்பை எம் பதிப்பகம் செய்து வருவதை உலகத் தமிழர்கள் அனைவரும் அறிவர்.

தமிழகம் வேற்றினத்தவர் படையெடுப்பால் தாக்குண்டு அதிர்ந்து நிலைகுலைந்து தமிழ்மக்கள் தம் மரபுகளை மறந்தபோதெல்லாம் பழம்பெரும் இலக்கியச் செல்வங்களை எடுத்துக்காட்டி விளக்கித் தமிழ் மரபை வாழச் செய்த பெருமை உரையாசிரியர்களுக்கு உண்டு.

தமிழ்மொழியின் நிலைத்த வாழ்விற்கும் வெற்றிக்கும் காரணமாக இருப்பவர்கள் உரையாசிரியர்களே ஆவர். இலக்கணக் கொள்கைகளை விளக்கி மொழிக்கு வரம்பு கட்டி இலக்கியக் கருத்துகளை விளக்கி காலந்தோறும் பண்பாட்டை வளர்த்து, தமிழ் இனத்திற்குத் தொண்டு செய்த பெருமை உரையாசிரியர்களையே சாரும்.

“ஒவ்வொரு உரையாசிரியரும் தமிழினம் உறங்கிக் கொண்டிருந்தபோது விழித்தெழுந்து, எழுச்சிக்குரல் கொடுத்த முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்கள். அவர்கள் எழுதியுள்ள உரைகள் யாவும் காலத்தின் குரல்கள்; சமுதாயத்தின்

எதிர்பார்ப்புகள்; தமிழ் இன வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத தேவைகள்; நெருக்கடியின் வெளிப்பாடுகள் ஆகும்.”

- உரையாசிரியர்கள், (மு.வை. அரவிந்தன்).

“தொல்காப்பியம் இலக்கண நூல் மட்டுமன்று; தமிழரின் அறிவுமரபின் அடையாளம். தமிழரின் வாழ்வியலை, மெய்யியலைப் பாதுகாத்த காலப்பேழை. இதில் பொதிந்துள்ள தருக்கவியல் கூறுகள் இந்தியத் தருக்கவியல் வரலாற்றின் மூல வடிவங்கள்”

- அறிஞர்களின் பார்வையில் பேரறிஞர் அண்ணா,
(முனைவர் க. நெடுஞ்செழியன்)

மேற்கண்ட அறிஞர்களின் கூற்று, தொல்காப்பியத்தின் இன்றியமையாமையையும், உரையாசிரியர்களின் கருத்துச் செறிவையும் உழைப்பையும் உணர்த்த வல்லவை. சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, கா. நமச்சிவாய முதலியார், வ.உ. சிதம்பரனார், சி. கணேசையர், இரா. வேங்கடாசலம் பிள்ளை, தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் போன்ற பெருந்தமிழ் அறிஞர்களின் உழைப்பால் உருவான இவ் வாழ்வியல் கருவூலம் தொல்காப்பிய உரைத்தொகை எனும் பெயரில் தமிழ்மண் பதிப்பகம் மீள் பதிப்பு செய்துள்ளது.

2003 -ஆம் ஆண்டில் எம் பதிப்பகம் தொல்காப்பியத்தை (எழுத்து - சொல் - பொருள்) முழுமையாக வெளியிட்டுள்ளது. இதுகாறும் வெளிவந்துள்ள தொல்காப்பிய நூல் பதிப்புகளில் இடம் பெறாத அரிய பதிப்புச் செய்திகள் இவ்வுரைத் தொகையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வுரைத் தொகை எல்லா நிலையிலும் சிறப்பாக வெளிவருவதற்கு தோன்றாத் துணையாக இருந்தவர்களைப் பற்றி தனிப்பக்கத்தில் பதிவு செய்துள்ளோம்.

இவ்வாழ்வியல் நூல் பிழையற்ற செம்பதிப்பாக வெளிவருவதற்கு முதன்மைப் பதிப்பாசிரியர் முதுமுனைவர் ஐயா இரா. இளங்குமரனார், இணை பதிப்பாசிரியர் அருமை மகள் முனைவர் கல்பனா சேக்கிழார் ஆகியோரின் உழைப்பும் பங்களிப்பும் என்றும் மறக்க முடியாதவை. எம் தமிழ் நூல் பதிப்பிற்கு எல்லா நிலையிலும் தொடர்ந்து ஆக்கமும் ஊக்கமும்

அளித்து வரும் இனிய நண்பர் புலவர் செந்தலை ந. கவுதமன் அவர்களின் தன்னலம் கருதா தமிழ்த் தொண்டிற்கு என்றும் நன்றி உடையேன்.

தமிழர்கள் தம் இல்லம்தோறும் பாதுகாத்து வைக்க வேண்டிய இவ்வருந்தமிழ்ப் புதையலைத் தமிழ் கூறும் உலகிற்கு வழங்குவதைப் பெருமையாகக் கருதி மகிழ்கிறோம். இப்பதிப்பைத் தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகம் ஏற்றிப்போற்றும் என்று நம்புகிறோம்.

கோ. இளவழகன்

தமிழீழறிஞர்கள் தாய்த்தமிழுக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பை நன்றி உணர்வோடு நினைவுகூரும் வகையில் தொல்காப்பியச் செல்வர் சி. கணேசையர் எழுதிய அரும்பெரும் குறிப்புகளைத் தாங்கி வருகிறது இத்தொகை. கடந்த காலத்தில் தமிழீழம் தொடர்பான எம் பதிப்பகத்தின் வழி

யாழ்ப்பாண அகராதி,

ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரிதம்,

யாழ்ப்பாண சரித்திரம்,

ஈழம் தந்த இனியத் தமிழ்க்கொடை,

தமிழுக்குத் தொண்டு செய்த தமிழீழறிஞர்கள்,

பண்டைத் தமிழீழம்

முதலிய நூல்களை வெளியிட்டு உள்ளதை மகிழ்வோடு நினைவு கூர்கிறோம்.

நூலாக்கத்திற்கு உதவியோர்

முதன்மைப்பதிப்பாசிரியர்:

முதுமுனைவர் இரா. இளங்குமரனார்

இணைப்பதிப்பாசிரியர்:

முனைவர் கல்பனா சேக்கிழார்

மேலடை வடிவமைப்பு:

செல்வன் பா. அரி (Harrish)

நூல் வடிவமைப்பு:

திருமதி. கயல்விழி,
கோ. சித்திரா

திருத்தத்திற்கு உதவியோர்:

புலவர் பனசை அருணா

முனைவர் அரு. அபிராமி

புலவர் மு. இராசவேலு

முனைவர் ஜா. கிரிசா

நூலாக்கத்திற்கு உதவியோர்:

திருமிகு. இரா. பரமேசுவரன், திருமிகு. வே. தனசேகரன்,

திருமிகு. கு. மூர்த்தி, திருமிகு. வி. மதிமாறன்

கணினியில் நூலாக்கம்:

- ❖ மாணவர் நகலகம்,
- ❖ பிராசசு இந்தியா,
- ❖ ரியல் இம்பேக்ட் சொல்யூசன்ஸ்,
- ❖ தூரிகை பிரிண்ட்ஸ்

குறுக்க விளக்கம்

அகம்.	அகநானூறு
ஆசார.	ஆசாரக் கோவை
ஆய்ச்சி.	ஆய்ச்சியர் குரவை
ஊர்கூழ்.	ஊர்கூழ்வரி
எச்ச.	எச்சவியல்
எழு.	தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம்
ஐங்குறு.	ஐங்குறுநூறு
கலி.	கலித்தொகை
களவழி.	களவழி நாற்பது
கானல்.	கானல்வரி
குறள்.	திருக்குறள்
குறுந்.	குறுந்தொகை
கைக்.	கைக்கிளைப் படலம்
சிலப்.	சிலப்பதிகாரம்
சீவக.	சீவகசிந்தாமணி
சூளா.	சூளாமணி
செய்.	செய்யுளியல்
சொல்.	சொல்லதிகாரம்
திருச்சிற்.	திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்
துறவு.	துறவுச் சுருக்கம்
துன்ப.	துன்ப மாலை
தொல்.	தொல்காப்பியம்
நற்.	நற்றிணை
நாலடி.	நாலடியார்
நான்மணி.	நான்மணிக்கடிகை
நெடுநல்.	நெடுநல்வாடை
பட்.	பட்டினப் பாலை
பதிற்.	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	பரிபாடல்
பு.வெ.	புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
புறம்.	புறநானூறு
பொருந்.	பொருநராற்றுப்படை
மதுரைக்.	மதுரைக்காஞ்சி
மலைபடு.	மலைபடுகடாம்
முத்தொள்.	முத்தொள்ளாயிரம்
முருகு.	திருமுருகாற்றுப்படை
வேட்டு.	வேட்டுவரி

உள்ளடக்கம்

கற்பியல்	.....	3
பொருளியல்	.....	188
பின்னிணைப்புகள்	.....	285
1. சிறுபொழுதாராய்ச்சி	.....	287
2. சிறுபொழுது	.....	321
3. இயற்கைநவீற்சியும் செயற்கைப்புனைவும்	.....	333
உதாரணச் செய்யுட் குறிப்புரை	.....	340
- நூற்பா நிரல்	.....	383
- அரும்பத (அருஞ்சொல்) விளக்கம் முதலியன	.....	387

பொருளதிகாரம்

நச்சினார்க்கினியர்-3

முன்னைந்தியல்

சி. கணேசையர் - 1948

முதற் பதிப்பு 1948இல் சுன்னாகம் திருமகள் அமுத்தகத்திற் அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்துள்ளது. 2007இல் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் வெளியிட்டுள்ளது. இப் பதிப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மீள் பதிப்பாக இந்நூல் வெளிவருகிறது.

கற்பியல்

கற்பினது இலக்கணம் உணர்த்தினமையால் இது கற்பியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. அன்புரிமை பூண்ட தலைமகன் தன்பால் அன்புடைய தலைவியைப் பெற்றோர் கொடுப்பப் பலரறிய மணந்து வாழும் மனைவாழ்க்கையே கற்பெனச் சிறப்பித்துரைக்கப் பெறுவதாகும். முன் களவியலிற் கூறியவாறு ஒத்த அன்புடைய ஒருவனும் ஒருத்தியும் நல்லாழின் ஆணையால் எதிர்ப்பட்டு உள்ளப் புணர்ச்சியிற் கூடியொழுகின ராயினும் தலைமகனுடைய பெற்றோர் உடன்பாடின்றி அவ்விருவரும் மனைவாழ்க்கையை மேற்கொள்ளாதல் இயலாது. ஆகவே ஒருவரையொருவர் பிரியாது வாழ்தற்குரிய உள்ளத் துறுதியை உலகத்தாரறிய வெளிப்படுத்தும் நியதியாகியவதுவைச் சடங்குடன் தலைவன் தலைமகளை மணந்துகொள்ளாதல் மனைவாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத சிறப்புடைய நிகழ்ச்சி யாயிற்று. உள்ளப் புணர்ச்சியளவில் உரிமை பூண்டொழுகிய தலைவனும் தலைவியும் உலகத்தாரறிய மனையறம் நிகழ்த்துதற்கு உரிமை செய்தளிக்குஞ் செயல் முறையே பண்டைத் தமிழர் கொண்டொழுகிய திருமணச் சடங்காகும். இதனைக் கரணம் என்ற சொல்லால் வழங்குவர் தொல்காப்பியனார்.

கணவனிற் சிறந்த தெய்வம் இல்லையெனவும் அவனை இன்னவாறு வழிபடுதல் வேண்டுமெனவும் தலைமகளுக்குப் பெற்றோர் கற்பித்தலானும், அந்தணர் சான்றோர் அருந்தவத் தோர் விருந்தினர் முதலியோர்பால் இன்னவாறு நடந்து கொள்ளாதல் வேண்டுமெனத் தலைமகன் தலைமகளுக்குக் கற்பித்தலானும், நின் மனைவியை இவ்வாறு பாதுகாப்பாயாக எனத் தலைவனுக்கும் நின் கணவனுக்கு இவ்வாறு பணி செய்தொழுகுவாயாக எனத் தலைவிக்கும் சான்றோர் கற்பித்தலானும் இவ்வதுவைச் சடங்காகிய கரணமும்

கற்பெனப்படுவதாயிற்று என்பர் நச்சினார்க்கினியர். தலைவன் தலைவி யிருவரும் ஒருவரை யொருவர் இன்றியமையாதவராய் மணந்து வாழுங்கால் தலை மகளது மனத்தின்கண் அமைந்த கலங்கா நிலைமையாகிய திண்மையே கற்பெனப்படும். “கற்பென்னுந்திண்மை” என்றார் திருவள்ளுவர். இத்தகைய மனவுறுதியை உலகத்தாரறியப் புலப்படுத்துவது திருமணச் சடங்காகிய கரணமேயாகும். காதலர் இருவரும் பிரிவின்றி யியைந்த நட்புடையார் என்பதனை வலியுறுத்துவது வதுவைச் சடங்காகிய இக்கரணமே யாதலின் இந்நியதி பிழைபடுமேல் அவ்விருவரது வாழ்க்கையில் சாதலையொத்த பெருந் துன்பம் நேருமென்பது திண்ணம். ‘கரணம் பிழைக்கில் மரணம் பயக்கும்’ என நம் நாட்டில் வழங்கும் பழமொழி இதனை வலியுறுத்தல் காணலாம்.

தலைவன், தலைமகளைப் பெற்றோரறியாது உடன் போக்கில் அழைத்துச் சென்றவழி, அவளுடைய பெற்றோரது உடன்பாடின்றியும் கரணம் நிகழ்தலுண்டென்பர் ஆசிரியர். எனவே மகட்கொடைக்குரிய பெற்றோரது இசைவில்லாது போயினும் காதலரிருவரது உள்ளத்துறுதியைப் புலப்படுத்து வதாகிய திருமணச் சடங்கு உலகத்தாரறிய நிகழ்தல் இன்றியமையாததென்பது நன்கு புலனாம். இத்திருமணச் சடங்கு மிகப்பழைய காலத்தில் நாட்டில் எல்லா மக்களுக்கும் விதிக்கப்பட்டிலது. படைப்புக் காலந்தொட்டு நிலைபெற்று வரும் மூவேந்தர் குடும்பத்திற்கே முதன் முதல் வகுக்கப்பட்டிருந்தது. அரசியலாட்சியில் பட்டத்தரசி முதன்மை பெறுதல் காரணமாகவே இவ்வரையறை விதிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். வண்புகழ் மூவராகிய மேலோர் மூவர்க்கும் வகுத்த கரணம் அவர்கீழ் வாழும் குடிமக்களுக்கும் உரியதாயிற்று. இச்செய்தி, “மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம், கீழோர்க்காகிய காலமும் உண்டே” எனவரும் இவ்வியற் சூத்திரத்தால் நன்கு விளங்கும்.

ஒருவன், ஒருத்தியை அன்பினாற் கூடியொழுகிப் பின்னர் அவளை யறியேன் எனப் பொய் கூறுதலும், நின்னைப் பிரியேன் எனத் தெய்வத்தின் முன்னிலையில் உறுதிகூறிப் பின் அதனை வழுவிக் கடைப்பிடியின்றி யொழுகுதலுமாகிய தீய வழக்கங்கள்

இந்நாட்டில் தோன்றிய பின்னரே சான்றோராகிய குடும்பத் தலைவர்கள், கணவனும் மனைவியும் பிரிவின்றி வாழ்தற்குரிய மணச் சடங்காகிய கரணத்தை வகுத்தமைத்தார்கள். இச் செய்தி,

பொய்யும் வழுவந் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப

எனவரும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் இனிது விளங்கும். பொய்யாவது செய்ததனை மறைத்தல். வழுவாவது செய்ததன் கண் முடிய நில்லாது தப்பி யொழுகுதல், கரணத்தொடு முடிந்த காலையில் அவையிரண்டும் நிகழாவா மாதலாற் கரணம் வேண்டுவதாயிற்று என்பர் இளம்பூரணர்.

ஐயர் என்னுஞ் சொல் தலைமைச் சிறப்புடைய பெரியோரைக் குறித்து வழங்குந் தனித்தமிழ்ச் சொல்லாகும். அச்சொல் ஈண்டு தமிழ்க்குல முதல்வராகிய முன்னோரைக் குறித்து நின்றது. இதனை ‘ஆர்ய’ என்னும் வடசொல்லின் திரிபாகப் பிறழ்வுணர்ந்து இத்தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு மாறுபடப் பொருள் கூறினாருமுளர். “என்னைமுன்னில்லன்மின் தெவ்வீர் பலரென்னை, முன்னின்று கன்னிற் றவர்” (திருக்குறள்-771) எனவும், “என்னைபுற்கை யுண்டும் பெருந்தோளன்னே” (புறம்-84) எனவும் வரும் தொடர்களின் என்-ஐ என்பது என் தலைவன் என்ற பொருளில் வழங்கக் காண்கின்றோம். ஐ என்பதன் அடியாகப் பிறந்தததே ஐயர் என்னுந் தமிழ்ச் சொல்லாகும். ‘ஐ வியப்பாகும்’ (உரி-88) என்பது தொல்காப்பியம். தீநெறி விலக்கி நன்னெறிச் செலுத்தும் பேரறிவுடைமையாற் பலரும் வியந்து பாராட்டத் தக்க தலைமைச் சிறப்புடையாரை ஐயர் என வழங்கும் மரபுண்மை இதனாற் புலனாகும்.

புதல்வற் பயந்த புனிற்றுதீர் பொழுதின்

நெய்யணி மயக்கம் புரிந்தோள் நோக்கி

ஐயர் பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியும்

செய்ப்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தற் கண்ணும்”

(கற்-5)

என்புழித்தலைவன், புதல்வனைப் பயந்து வாலாமை நீங்கிய தலைவியைக் கருதி, அறனாற்றி மூத்த அறிவுடையோர்களாகிய தன் குல முதல்வரைத் துணையாகக் கொண்டும் அமரகத்தஞ்சா

மறவர்களாய்த் துறக்கம் புக்க வீரர்களை எண்ணியுஞ் சிறப்புச் செய்தலுண்டென்பதனை ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளார். ‘ஆசறு காட்சியையர்’ (குறிஞ்சிப்-17) எனக் கபிலரும், ‘விண்செலன் மரபின் ஐயர்’ (திருமுரு-107) என நக்கீரரும் முற்றத்துறந்த தவச்செல்வர்களை ஐயர் என வழங்கியுள்ளார்கள். சமணரில் இல்லறத்தாராகிய உலக நோன்பிகளைப் ‘பெரும் பெயர் ஐயர்’ என்பர் இளங்கோவடிகள். தமையன்மார்களை ஐயர் என வழங்குதலும் உண்டு. “அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறற்பட, என் ஐயர்க்குய்த்துரைத்தாள் யாய்” என்பது குறிஞ்சிக்கலி. “இளமா வெயிற்றி இவைகாண் நின்ஐயர், தலைநாளை வேட்டத்துத் தந்த நல் ஆனிரைகள்” என்பது சிலப்பதிகாரம். திருநாளைப்போவார், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் ஆகிய தலைமைப்பண்புடைய பெரியோர்களை ஐயர் என்ற சொல்லாற் சிறப்பு முறையிற் சேக்கிழாரடிகள் வழங்குதலால் இச்சொல் இக்காலத்திற்போல முற்காலத்திற் சாதிப்பெயராக வழங்கிய தில்லையென்பது நன்கு துணியப்படும். பலநூறாண்டு கட்டு முற்பட்ட தமிழ் நூல்களிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் ஐயரென்னும் இச்சொல் சாதிப்பெயராக வழங்கப்பெற்றிலது. அங்ஙனமாகவும் மிகப் பழைய தமிழ் நூலாசிய தொல்காப்பியத்தில் வழங்கிய ஐயரென்னுஞ் சொல்லுக்கு இக் காலச் சாதிப்பெயர் வழக்கத்தை யுளத்துட் கொண்டு ‘ஆரியமேலோர்’ எனப் பொருள் கூறுதல் வரலாற்று முறைக்கு ஒவ்வாத பிழையுரையாதல் திண்ணம்.

பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர் ஐயர் கரணம் யாத்தன ரெனவே, அவை தோன்றாத காலம் மிக முந்திய தென்பதும் அக்காலத்தில் இத்தகைய வதுவைச் சடங்குக்கு இன்றியமையாமை நேர்ந்ததில்லையென்பதும், ‘ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப’ எனத் தொல்காப்பியனார் தமக்கு முன்னோர் கூற்றாக வைத்துரைத்தலால் இக்கரண வரையறை அவர் காலத்துக்கு முன்னரே தமிழ் முன்னோர்களால் விதிக்கப்பட்ட தென்பதும் நன்கு துணியப்படும். முன் பொய்யும் வழுவும் தோன்றாத களவு மணத்தில் பின் அவை தோன்றியதற்குத் தமிழரொடு தொடர்பில்லாத வேற்றினத்தாரது வருகையே காரணமாதல் வேண்டும்.

களவொழுக்கம் ஒழுகா நின்ற தலைமகன், ஒருவரும் அறியாத படி தலைமகளை உடன்போக்கில் அழைத்துச் செல்லுங்கால், அவளுடைய சுற்றத்தார் இடைச்சுரத்திடை யெய்தி அவ்விருவரையுந் தடுத்து நிறுத்த முயலுவர். அவரது வருகையைக் கண்டு அஞ்சிய தலைமகள், தன்னுயிரினுஞ் சிறந்த தலைவனைப் பிரிதற்கு மனமின்றி நிற்பள். இந்நிலையினை 'இடைச்சுர மருங்கின் அவள் தமரெய்திக் கடைக்கொண்டு பெயர்த்தலிற் கலங்குநர் எய்திக் கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை' என்பர் ஆசிரியர். தலைவியின் கற்பு நிலையைக் கண்ட சுற்றத்தார் அவ்விருவரும் மணந்து வாழும் நெறிமுறையினை வகுத்தமைப்பர்.

மறைந்தொழுகும் ஒழுகலாறாகிய களவு பலரறிய வெளிப் படுதலும் பின்னர் தலைவியின் சுற்றத்தார் கொடுப்பத் தலை மகளைத் தலைவன் மணந்து கொள்ளுதலுமாகிய இவை முதலாகிய வழக்கு நெறியில் மாறுபடாது, மலிவு, புலவி, ஊடல், உணர்வு, பிரிவு என்னும் இவ்வைந்தியல்களோடுங்கூடி நிகழ்வது கற்பென்னும் ஒழுகலாறாகும் என்பர் ஆசிரியர். இவ்வாழ்க்கையும் புணர்ச்சியும் முதலியவற்றால் தலைவன் தலைவி யென்னும் இருவருள்ளத்துந் தோன்றும் மகிழ்ச்சியே மலிவெனப்படும். புணர்ச்சியாலுண்டாகிய மகிழ்ச்சி குறைபடாமல் காலங் கருதியிருக்கும் உள்ள நிகழ்ச்சியே புலவியாகும். அங்ஙனம் உள்ளத்து நிகழ்ந்ததனைக் குறிப்பினாலன்றிச் சொல்லால் வெளிப்படுத்தும் நிலை ஊடல் எனப்படும். அவ்வாறு தலைவிக்கு ஊடல் நிகழ்ந்தவழி அதற்கேதுவாகிய செயல் என்பால் நிகழவில்லையெனத் தலைவனும் அவன்சார்பாக வாயில்களும் தலைமகளுக்கு உணர்த்துதலே உணர்வெனப்படும். பொருளீட்டுதலும் போர்மேற் சேறலும் கலை பயிலுதலும் முதலிய இன்றியமையாத உலகியற் கடமை கருதித் தலைவன் தன் மனையாளைப் பிரிந்துசேறல் பற்றிய நிகழ்ச்சி பிரிவெனப்படும்.

தமிழர் மணமுறையில் நிகழ்தற்குரிய கரணங்கள் இவை யென்பது தம் காலத்தில் வாழ்ந்த எல்லோர்க்கும் நன்கு தெரியுமாதலால் அவற்றைத் தொல்காப்பியனார் தம் நூலில் வரித்துக் கூறவில்லை. தொன்று தொட்டுத் தமிழ்மக்கள் கொண்டொழுகிய திருமணச் சடங்குகள் சிலவற்றை

அகநானூற்றில் -66, 86-ஆம் பாடல்களால் ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்ளலாம். வேள்வியாசான் காட்டியமுறையே அங்கி சான்றாக நிகழும் சடங்குமுறை தொல்காப்பியத்திலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் கூறப்படாமையால் ஆரியர் மேற்கொண்ட அவ்விவாக முறைக்கும் தமிழர் கொண் டொழுகிய திருமணச் சடங்குமுறைக்கும் பெரிதும் வேறுபாடுண்டெனத் தெளியலாம். கலித்தொகையில் “ஓத்துடையந்தணன் எரிவலங் கொள்வான்போல்” எனவரும் தொடரில் புரிநூலந்தணராகிய வேதியரது வேள்விச் சடங்கு உவமையாக எடுத்துரைக்கப்படு கின்றது. இத்தொடர்ப் பொருளை ஊன்றிநோக்குங்கால் இங்ஙனம் எரிவலம் வருதல் ஓத்துடையந்தணராலன்றி ஏனைய தமிழ் மக்களால் மேற் கொள்ளப்படாத சடங்கென்பது நன்கு புலனாம்.

இனி, இக்கற்பியலிற் கூறப்படும் ஏனைய பொருள்களை நோக்குவோம். தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவரும் உலகத் தாரறிய மணம் புரிந்து வாழும் கற்பியல் வாழ்விலே தலைவன், தலைவி, தோழி, காமக்கிழத்தியர், அகம்புகல் மரபின் வாயில்கள், செவிலி, அறிவர், பாணர், கூத்தர், இளையோர், பார்ப்பார் என்போர் உரையாடுதற்குரிய இடங்களையும் பொருள்வகை யினையும் அவர்தம் செயல் முறைகளையும் இவ்வியல் 5-முதல் 14-வரையுள்ள சூத்திரங்களாலும், 24-முதல் 30-வரையுள்ள சூத்திரங்களாலும், 36-ம் சூத்திரத்தாலும் ஆசிரியர் விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

தலைவன் தேற்றத் தெளியும் எல்லையினைத் தலைவி கடந் தளளாயினும் களவின் கண் தலைவி செய்த குறியைத் தப்பினாலும் தலைவன், மனம் சிறிது வேறுபட்டுப் புலத்தலும் அவ்வேறுபாடு நிலைத்து நிற்ப ஊடுதலும் உண்டு. அங்ஙனம் தலைவன் புலந்து ஊடிய நிலையில் அவனுள்ளம் அமைதி யடைதற்குரிய பணிந்த மொழிகளைத் தோழி கூறுவாள். பரத்தையரை விரும்பியொழுகும் தலைவனது புறத் தொழுக்கத்தை நீக்குதல் கருதியும் தலைவி மடனென்னுங் குணத்தால் அடங்கியொழுகும் எளிமையுடையளாதல் கருதியும் தலைவனை நோக்கி ‘அன்பிலை கொடியை’ யெனத் தோழி இடித்துரைத்தற்கும் உரியள். தலைவனது உள்ளக் குறிப்பை

யறிதல் வேண்டியும் தன்மனத்து ஊடல் நீங்குமிடத்தும் தலைவனொடு உறவல்லாதாள்போன்று தலைவி வேறுபடப் பேசுதற்கு உரியள்.

கணவனை எஞ்ஞான்றும் வழிபட்டுடொழுகுதல் மனைவிக்கு இயல்பாகலால். காமவுணர்வு மிக்குத் தோன்றிய நிலையில் தலைவியைத் தலைவன் பணிந்து கூறுதல் தவறாகாது. பிறர் துன்பங்கண்டு உளமிரங்கும் அருளுணர்வைத் தோற்றுவித்த அன்பு பொதிந்த சொற்களை மெய்யே கூறுதல் தலைவிக்குரிய இயல்பாகும்.

முற்கூறிய களவொழுக்கத்தினும் அது வெளிப்பட்ட கற்பியல் வாழ்வினும் அலர் தோன்றும். அவ்வலர் மொழியால் தலைவன் தலைவி யிருவருள்ளத்துங் காமவுணர்வு மிக்குத் தோன்றும். இவ்வாறே தலைவனது விளையாட்டும் காமவுணர்வை மிகுதிப்படுத்தும்.

கணவனும் மனைவியும் சிறிது மனம் வேறுபட்டு ஊடிய காலத்து அவர்தம் பிணக்கத்தைத் தீர்த்து வைத்தற்குரியவர்கள் வாயில்கள் எனப்படுவர். பாணர், கூத்தர் முதலியோர் தலை மகனை எக்காலும் அகலாது நின்று தலைவியினது பிணக்கத்தைத் தீர்க்கும் வாயில்களாக மனைக்கண் பலகாலும் வந்து பழகும் இயல்பினராகலின், இவர்களை 'அகம்புகல் மரபின் வாயில்கள் என்பர் ஆசிரியர். இவ்வாயில்கள் முன்னிலைப் புறமொழியாகப் பேசுதலும் உண்டு.

பின்முறை வதுவையாக மற்றொருத்தியை மணந்த காலத்தும் தன் புதல்வனை வாயிலாகக் கொண்டு செல்லினும் தான் பரத்தமை செய்து ஒழுகியதை நினைந்து தலைவன் நிலைகுலைந்து கலங்குதலும் உரியன்.

தலைவனைக் கூடிமகிழுங் காலத்தில் தாயைப்போன்று அவனை இடித்துரைத்துத் திருத்தி அவனது மனக் கவலையை மாற்றுதலும் மனைவிக்குரிய கடமையாகும். தலைவனது ஒழுக்கத்திற் சோர்வு பிறவாமற் காத்தல் தலைவியின் கடமையாக நூல்களிற் சொல்லப்படுதலால், மகனைப் பெற்ற தாயாகிய தலைவி இங்ஙனம் இடித்துரைக்கும் உயர்வுடை யளாதலும் தலைவனது உயர்வாகவே கருதப்படும். எல்லாச்

செல்வங்களுக்கும் உரிய தலைவன் இவ்வாறு அன்புடையார் கண் பணிந்தொழுகுதல் இயல்பேயாகும்.

போர் செய்து பகைவரை வெல்லுதற்குரிய வழி துறைகளை ஆராய்தற்கு இடமாகிய பாசறையின்கண் மகளிரொடு உடனுறைதல் கூடாது. போர்த்தொழிலுதவியிற் பழகிப் புண்பட்ட வீரரை யுபசரித்தலும், இசைபாடி மகிழ்வித்தலும் முதலிய புறத்தொழில் புரியும் புறப்பெண்டி ராயின் பாசறையில் இருத்தல் பொருந்துவதாகும்.

மனைவாழ்க்கைக்கண் கணவன் மனைவி ஆகிய இருவர்க்கு மிடையே பழகும் எல்லா வாயில்களும் அவ்விருவர் பாலும் அமைதற்குரிய மகிழ்ச்சி நிலையைப் பொருளாகக் கொண்டே உரையாடுதற்குரியர், அவ்விருவரிடத்தும் அன்பு நீங்கிய கடுஞ் சொற்களைக் கூறவேண்டிய செவ்வி நேர்ந்தால் நேர் நின்று கூறாது சிறைப்புறமாக ஒதுங்கி நின்று கூறுதல் வேண்டும்.

தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்தவழி இரத்தலும் தெளித்தலும் என்னும் இரண்டிடமுமல்லாத ஏனையிடங்களில் தலைவன் முன்னர்த் தலைவி தன்னைப் புகழ்தல் கூடாது. தலைவன் வினைவயிற் பிரியுங்கால் தலைவி முன்னர்த் தன்னைப் புகழ்ந்துரைத்தல் பொருந்தும்.

தலைவன் கூற்றினை எதிர்த்துக் கூறும் உரிமை பாங்கனுக்கு உண்டு. இங்ஙனம் எதிர்த்துக்கூறும் சொல் எல்லாக் காலத்திலும் நிகழ்வதில்லை; அருகியே நிகழும்.

துன்பக்காலத்தும் தலைவியை வற்புறுத்தியல்லது தலைவன் பிரிந்து செல்லுதல் இல்லை. வினைமேற்செல்லுங் காலத்துத் தலைவி தன் பிரிவினைப் பொறுத்திருக்கமாட்டாள் என்ற நிலையில் தனது பயணத்தை நீங்குதல் இல்லை; அவளை வற்புறுத்தல் கருதிச் சிறிதுபொழுது தாமதித்துச் செல்வன். தலைவன் வினை மேற்கொண்டு சென்ற இடத்தில் அவன்பாற் சென்று தலைவியின் ஆற்றாத்தன்மையை யாவரும் சொல்வதில்லை. தலைவன் தான் மேற்கொண்ட வினையில் வெற்றிபெற்ற நிலையிலேதான் தலைவியைப்பற்றிய நினைவு அவனுள்ளத்தே விளங்கித் தோன்றும்.

தலைவிக்குப் பூப்புத்தோன்றி மூன்றுநாள் கழித்த பின்பு பன்னிரண்டு நாளும் கருத்தோன்றுங் காலமாதலின், தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்த காலத்துப் பூப்பினது புறம்பு பன்னிரண்டு நாளும் தலைவினைப் பிரிந்துறைதல் கூடாதென்பர் ஆசிரியர்.

யாவராலும் விரும்பத்தக்க கல்வி கருதிப் பிரியுங்காலம் மூன்றாண்டுகளுக்கு மேற்படாது. பகை தணிவினையாகிய வேந்தற்குற்றுழிப் பிரியும் பிரிவும், அதனைச்சார்ந்த தூது, காவல் என்பனவும், ஒழிந்த பொருள்வயிற் பிரிவும் ஓராண்டிற் குட்பட்ட காலவெல்லையினையுடையன.

யாறு குளங்களிலும் சோலைகளிலும் விளையாடி உறைபதியைக் கடந்துபோய் நுகர்ச்சி யெய்துதல் தலைவன் தலைவி யிருவர்க்கும் உரியதாகும். இங்ஙனம் காமநுகர்ச்சி யெல்லாம் நுகர்ந்தமைந்த பிற்காலத்தே, பாதுகாவலமைந்த பிள்ளைகளுடனே நெருங்கி, அறத்தினை விரும்பும் சுற்றத் தாருடனே தலைவனும் தலைவியும், வீடுபேறாகிய சிறப்பினை யருளும் முழுமுதற்பொருளை இடைவிடாது எண்ணிப் போற்றும் நன்னெறியிற் பழகுதல், மேற்கூறிய மனை வாழ்க்கையின் முடிந்த பயனாகும்.

தோழி, தாய், பார்ப்பான், பாங்கன், பாணன், பாடினி, இளையர், விருந்தினர், கூத்தர், விறலியர், அறிவர், கண்டோர் ஆகிய இப் பன்னிருவரும் மனைவாழ்க்கையின்கண்ணே கணவன் மனைவி யென்போரிடையேயுளதாம் பிணக்கத் தினைத் தீர்த்து வைக்கும் நிறைந்த சிறப்பினையுடைய வாயில்களாவர்.

வினைகருதிப் பிரிந்த தலைமகன், தன் உள்ளம்போன்று உற்றுழியுதவும் பறவையின் வேகத்தையுடைய குதிரையை யுடையனாதலின், தான் வினைமுற்றி மீளுங் காலத்து இடைவழியிற் றங்காது விரைந்து வருதலையுடையனாவன் என அவன் தலைவியின்பால் வைத்த பெருவிருப்பினைப் புலப்படுத்துவர் ஆசிரியர்.

நான்காவது

கற்பியல்

(கற்பாவது இதுவெனல்)

142. கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள் வதுவே.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்துக் களவு கற்பென்னுங் கைகோளி ரண்டனுட் கற்புணர்த்தினமையிற் கற்பியலென்னும் பெயர்த்தா யிற்று. கற்பியல் கற்பினது இயலென விரிக்க. இயல், இலக்கணம். ¹அஃது ஆகுபெயரான் ஒத்திற்குப் பெயராயிற்று. அது ²கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வம் இன்றெனவும், அவனை இன்ன வாறே வழிபடுகவெனவும் ³இருமுதுகுரவர் கற்பித்த லானும் 'அந்தணர் திறத்துஞ் சான்றோர் தேளத்தும்' 'ஐயர் பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியும்' (தொல். பொ. 146) ஒழுகும் ஒழுக்கந் தலைமகன் கற்பித்த லானுங் கற்பாயிற்று. இனித் தலைவனுங் களவின் கண் ⁴ஓரையும் நாளுந் ⁵தீதென்று அதனைத் துறந்தொழுகினாற்போல ஒழுகாது ⁶ஒத்தினுங் கரணத்தினும் யாத்த சிறப்பிலக்கணங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டு துறவறத்திற் செல்லுந் துணையும் இல்லற நிகழ்த்துதலிற் கற்பாயிற்று. களவு வெளிப்பட்ட பின்னராயினும் அது வெளிப்படா மையாயினும் உள்ளப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்த வழியாயினும் வரைதல் அக் களவின் வழியாதலின் மேலதனோடு இயைபுடைத்தாயிற்று. இச் சூத்திரம் கற்பிற்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கற்பு எனப்படுவது - கற்பென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவது; கரணமொடு புணர - வேள்விச் சடங்கோடே கூட; கொளற்கு உரி மரபிற் கிழவன் - ஒத்த குலத்தோனும் மிக்க குலத்தோனுமாகிக் கொள்ளுதற்குரிய முறைமையினையுடைய தலைவன்; கிழத்தியை - ஒத்த குலத்தாளும் இழிந்த குலத்தாளும்

மாகிய தலைவியை; கொடைக்கு உரி மரபினோர் கொடுப்ப - கொடுத்தற்குரிய முறைமையினையுடைய இருமுது குரவர் முதலாயினார் கொடுப்ப; கொள்வது - கோடற்றொழில் என்றவாறு.

‘எனப்படுவது’ என்னும் பெயர் ⁷‘கொள்வது’ என்னும் பெயர்ப் பயனிலை கொண்டது; ⁸இது சிறப்புணர்த்துதல் ‘அவ்வச் சொல்லிற்கு’ (தொல். சொல். இடை. 47) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கூறினாம். ⁹‘கொடுப்போரின்றியும்’ (தொல். பொ. 143) என மேல் வருகின்றதாகலின் இக் கற்புச் சிறத்தலிற் சிறந்ததென்றார். ¹⁰இஃது ‘என’ என்கின்ற எச்சமாதலிற் சொல்லளவே எஞ்சிநின்றது. ¹¹இதனாற் கரணம் பிழைக்கில் மரணம் பயக்குமென்றார். ¹²அத் தொழிலின் நிகழுங்கால் இவளை இன்னவாறு பாதுகாப்பா யெனவும், இவற்கு இன்ன வாறே நீ குற்றேவல் செய்தொழு கெனவும் அங்கியங்கடவுள் ¹³அறிகரியாக மந்திர வகையாற் கற்பிக்கப்படுதலின் அத் தொழிலைக் கற்பென்றார். தலைவன் பாதுகாவாது பரத்தைமை செய்து ஒழுகினும் பின்னர் அது கைவிட்டு இல்லறமே நிகழ்த்தித் துறவறத்தே செல்வனென் றுணர்க. இக் கற்புக் காரணமாகவே ¹⁴பின்னர் நிகழ்ந்த ஒழுகலா றெல்லாம் நிகழ வேண்டுதலின் அவற்றையங் கற்பென்று அடக்கினார். இருவரும் எதிர்ப்பட்ட ஞான்று தொடங்கி உழுவலன்பால் உரிமை செய்து ஒழுகலிற் ¹⁵‘கிழவனுங் கிழத்தியும்’ என்றார். ¹⁶தாயொடு பிறந்தாருந் தன்னையருந் தாயத்தாரும் ஆசானும் முதலியோர் கொடைக்குரியர் என்றற்கு மரபினோர் என்றார். உதாரணம்:

¹⁷உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவைப்
பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிலைகாற்
றண்பெரும் பந்தர்த் தருமணன் னெமிரி
மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்
கணையிரு ளகன்ற கவின்பெறு காலைக்
கோள்கா னீங்கிய கொடுவெண் டிங்கட்
கேடில் விழுப்புகழ் நாடலை வந்தென
வுச்சிக் குடத்தர் புத்தகன் மண்டையர்
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்

முன்னவும் பின்னவு முறைமுறை தரத்தரப்
 புதல்வர் பயந்த திதலை யவ்வயிற்று
 வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
 கற்பினின் வழாஅ நற்பல வுதவிப்
 பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென
 நீரொடு சொரிந்த வீரித ழலரி
 பல்லிருங் கதுப்பி னெல்லொடு தயங்க
 வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றைக்
 கல்லென் சம்மையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து
 பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தம்தர
 வோரிற் கூடிய வுடன்புணர் கங்குற்
 கொடும்புறம் வலைஇக் கோடிக் கலிங்கத்
 தொடுங்கினள் கிடந்த வோர்புறந் தழீஇ
 முயங்கல் விருப்பொடு முகம்புதை திறப்ப
 வஞ்சின ளுயிர்த்த காலை யாழநின்
 னெஞ்சம் படர்ந்த தெஞ்சா துரையென
 வின்னகை யிருக்கைப் பின்யான் வினவலிற்
 செஞ்சூட் டொண்குழை வண்காது துயல்வர
 வகமலி யுவகைய ளாகி முகனிசுத்
 தொய்யென விளைஞ்சி யோளே மாவின்
 மடங்கொண் மதைஇய நோக்கி
 னொடுங்கீ ரோதி மாஅ யோளே. (அகம். 86)

இதனுள், வதுவைக்கு ஏற்ற கரணங்கள் நிகழ்ந்தவாறும் தமர் கொடுத்தவாறும் காண்க. சுற்றஞ் சூழ்ந்து நின்றலானுந் தமர் அறிய மணவறைச் சேறலானுங் களவாற் சுருங்கிநின்ற ¹⁸நாண் சிறந்தமையான் பின்னர்த் தலைவன் வினாவ அவள் மறுமொழி கொடாது நின்றமையைத் தலைவன் தோழிக்குக் கூறியவாறு காண்க. இதனானே ¹⁹இது களவின்வழி நிகழ்ந்த கற்பாயிற்று. (1)

(உடன் போகிய காலத்துக் கொடுப்போ ரின்றியுங்
 கரண நிகழுமெனல்)

143. கொடுப்போ ரின்றியுங் கரண முண்டே
 புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான.

இஃது, எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

(இ - ள்.) கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே - முற்கூறிய கொடைக்குரிய மரபினோர் கொடுப்பக் கோடலின்றி யுங் கரணம் உண்டாகும்; புணர்ந்து உடன் போகிய காலையான - புணர்ந்து உடன் போகிய காலத்திடத்து என்றவாறு.

இது, புணர்ந்து உடன்போயினார் ஆண்டுக் கொடுப்போ ரின்றியும் வேள்வி யாசான் காட்டிய சடங்கின் வழியாற் கற்புப் பூண்டு வருவதும் ஆமென்றவாறு. இனி ஆண்டு வரையாது மீண்டுவந்து கொடுப்பக் கோடல் உளதேல் அது மேற்கூறிய தன்கண் அடங்கும்.

இனிப் போய வழிக் கற்புப் பூண்டலே கரணம் என்பாருமுளர்.²⁰ எனவே கற்பிற்குக் கரணம் ஒருதலையாயிற்று.

²¹பறைபடப் பணில மார்ப்ப விறைகொள்பு
தொன்மு தாலத்துப் பொதியிற் றோன்றிய
நாலூர்க் கேசர் நன்மொழி போல
வாயா கின்றே தோழி யாய்கழற்
செயலை வெள்வேல் விடலையொடு
தொகுவளை முன்கை மடந்தை நட்பே. (குறுந். 15)

இதனுள் 'வாயாகின்று' எனச் செவிலி நற்றாய்க்குக் கூறின மையானும் 'விடலை' எனப் பாலை நிலத்துத் தலைவன் பெயர் கூறினமையானும் இது கொடுப்போரின்றிக் கரணம் நிகழ்ந்தது. "அருஞ்சுர மிறந்தவென் பெருந்தோள் குறுமகள்" (அகம். 195) என்பதும் அது. (2)

**(அந்தணர் முதலிய மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்
வேளாளர்க்குரியவான காலமுமுண்டெனல்)**

**144. ²²மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணங்
கீழோர்க் காகிய காலமு முண்டே.**

இது, முதலாழியில் வேளாளர்க்கு உரியதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம் - வேதநூல் தான் அந்தணர் அரசர் வணிகரென்னும் மூவர்க்கும் உரியவாகக் கூறிய கரணம்; கீழோர்க்கு ஆகிய காலமும் உண்டு - அந்தணர்

முதலியோர்க்கும் மகட் கொடைக்குரிய வேளாண் மாந்தர்க்குந் தந்திர மந்திர வகையான் உரித்ததாகிய காலமும் உண்டு என்றவாறு.

எனவே, முற்காலத்து நான்கு வருணத்தார்க்குங் கரணம் ஒன்றாய் நிகழ்ந்தது என்பதாம். அஃது இரண்டாம் ஊழி தொடங்கி வேளாளர்க்குத் தவிர்ந்தது என்பதூஉந் தலைச்சங்கத் தாரும் முதலூலாசிரியர் கூறிய முறையே கரணம் ஒன்றாகச் செய்யுள் செய்தார் என்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று. உதாரணம் இக் காலத்து இன்று. (3)

**(பொய்யும் வழுவந் தோன்றியபின்
கரணங் கட்டப்பட்டதெனல்)**

**145. பொய்யும் வழுவந் தோன்றிய பின்ன
ரையர் யாத்தனர் கரண மென்ப.**

இது, வேதத்திற் கரணம் ஒழிய ஆரிடமாகிய கரணம் பிறந்தவாறும் அதற்குக் காரணமுங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பொய்யும் வழுவந் தோன்றிய பின்னர் - ஆதி ஊழி கழிந்த முறையே அக்காலத்தந்தந் தொடங்கி இரண்டாம் ஊழி முதலாகப் பொய்யும் வழுவஞ் சிறந்து தோன்றிய பிற்காலத்தே; ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப - இருடிகள் மேலோர் கரணமும் கீழோர் கரணமும் வேறுபடக் காட்டினாரென்று கூறுவர் என்றவாறு.

ஈண்டு 'என்ப' (249) என்றது முதலூலாசிரியரையன்று, வட நூலோரைக் கருதியது. பொய்யாவது செய்த ஒன்றனைச் செய்திலே னென்றல்; வழுவாவது சொல்லுதலே அன்றி ஒழுக்கத்து இழுக்கி ஒழுகல். அஃது அரசரும் வாணிகருந் தத்தம் வகையாற் செய்யத்தகுவன செய்யாது சடங்கொப்புமை கருதித் தாமும் அந்தணரொடு தலைமை செய்தொழுகுதலுங் களவொழுக்கத்தின் இழுக்குதல் போல்வனவும் அவர்க்கிழுக்கம். ஏனை வேளாளரும் இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த பின்னர்ப் பொய்யும் வழுவந் தோன்றி வழுவதல் அவர்க்கிழுக்கம். இவற்றைக் கண்டு இருடிகள் மேலோர் மூவர்க்கும் வேறு வேறு சடங்கினைக் கட்டிக் கீழோர்க்குங் களவின்றியும் கற்பு நிகழுமெனவுஞ் சடங்கு வேறு வேறு கட்டினார். எனவே, ஒருவர்

கட்டாமல் தாமே தோன்றிய கரணம் வேதநூற்கே உளதென்பது பெற்றாம். ²³ ஆயின் கந்தருவ வழக்கத்திற்குச் சிறந்த களவு விலக்குண்டதன்றோ எனின், ஒருவனையும் ஒருத்தியையும் எதிர்நிறீஇ 'இவளைக் கொள்ள இயைதியோ நீ' எனவும், 'இவற்குக் கொடுப்ப இயைதியோ நீ' எனவும் இருமுதுகுரவர் கேட்டவழி அவர் கரந்த உள்ளத்தான் இயைந்தவழிக் கொடுப்ப வாகலின் அது தானே ஒருவகையாற் கந்தருவ வழக்கமாம். களவொழுக்கம் நிகழா தாயினும் என்பது, கரணம் யாத்தோர் கருத்தென்பது பெற்றாம். இதனானே இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் மெய்யுறு புணர்ச்சியையும் உள்ளப் புணர்ச்சியென்று கூறி அதன் வழிக் கற்பு நிகழ்ந்ததென்றுங் கூறவும்படும். இவ்வாசிரியர் ஆதி ஊழியின் அந்தத்தே இந்நூல் செய்தலின் முதலூலாசிரியர் கூறியவாறே களவு நிகழ்ந்தபின்னர்க் கற்பு நிகழுமாறுங் கூறித்தாம் நூல்செய்கின்ற காலத்துப் பொய்யும் வழுவும்பற்றி இருபுகள் கரணம் யாத்தவாறுங் கூறினார், அக் களவின்வழி நிகழ்ந்த கற்புங் கோடற்கென்று உணர்க. உதாரணம்:

²⁴மைப்பறம் புழுக்கி னெய்க்கனி வெண்சோறு
வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணிப்
புள்ளுப்புணர்ந் தினிய வாகத் தெள்ளொளி
யங்க ணிருவிசம்பு விளங்கத் திங்கட்
சகடம் வேண்டிய துகளர் கூட்டத்துக்
கடிநகர் புனைந்து கடவுட் பேணிப்
படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை யிமிழ்
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்றுப்
பூக்கணு மிமையோர் நோக்குபு மறைய
மென்பு வாகைப் புன்புறக் கவட்டிலை
பழங்கன்று கறிக்கும் பயம்பம லறுகைத்
தழங்குரல் வானந் தலைப்பெயற் கீன்ற
மண்ணு மணியன்ன மாயிநழும் பாவைத்
தண்ணறு முகையொடு வெண்ணூல் சூட்டித்
தூவுடைப் பொலிந்து மேவரத் துவன்றி
மழைபட் டன்ன மணன்மலி பந்த
ரிழையணி சிறப்பிற் பெயர்வியர்ப் பாற்றித்

தமர்நமக் கீந்த தலைநா எரிவி
 னுவர்நீங்கு கற்பினெ முயிருடம் படுவி
 முருங்காக் கலிங்க முழுவதும் வளைஇப்
 பெரும்புழுக் குற்றநின் பிறைநுதற் பொறிவிய
 ருறுவளி யாற்றச் சிறுவரை திறவென
 வார்வ நெஞ்சமொடு போர்வை வெளவலி
 னுறைகழி வாளி னுருவுபெயர்ந் திமைப்ப
 மறைதிற னறியா ளாகி யொய்யென
 நாணின ளிறைஞ்சி யோளே பேணிப்
 பரூஉப்பகை யாம்பற் குரூஉத்தொடை நீவிச்
 சரும்பிமி ராய்மலர் வேய்ந்த
 விரும்பல் கூந்த லிருண்மறை யொளித்தே (ஆகம், 136)

என வருடம்.

(4)

(கற்பின்கண் தலைவன் கூற்றுகள் நிகழுமிட மிவையெனல்)

146. கரணத்தி னமைந்து முடிந்த காலை

நெஞ்சுதளை யவிழ்ந்த புணர்ச்சிக் கண்ணு
 மெஞ்சா மகிழ்ச்சி யிறந்துவரு பருவத்து
 மஞ்ச வந்த வுரிமைக் கண்ணு
 நன்னெறிப் படருந் தொன்னலப் பொருளினும்
 பெற்ற தேளத்துப் பெருமையி னிலைஇக்
 குற்றஞ் சான்ற பொருளெடுத்த துரைப்பினு
 நாமக் காலத் துண்டெனத் தோழி
 யேழுறு கடவு ளேத்திய மருங்கினு

10 மல்ல நீர வார்வமொ டளைஇச்

சொல்லுறு பொருளின் கண்ணுஞ் சொல்லென
 வேனது சுவைப்பினு நீகை தொட்டது
 வானோ ரமிழ்தம் புரையுமா லெமக்கென
 வடிசிலும் பூவுந் தொடுதற் கண்ணு
 மந்தணர் திறத்துஞ் சான்றோர் தேளத்து
 மந்தமில் சிறப்பிற் பிறர்பிறர் திறத்தினு
 மொழுக்கங் காட்டிய குறிப்பினு மொழுக்கத்துக்
 களவினு ணிகழ்ந்த வருமையைப் புலம்பி
 யலமர லுள்ளமொ டளவிய விடத்து

20 மந்தரத் தெழுதிய வெழுத்தின் மான

- வந்த குற்றம் வழிகெட வொழுகலு
 மழிய லஞ்சலென் றாயிரு பொருளினுந்
 தானலட் பிழைத்த பருவத் தானு
 நோன்மையும் பெருமையு மெய்கொள வருளிய
 பன்னல் சான்ற வாயிலொடு பொருந்தித்
 தன்னி னாகிய தகுதிக் கண்ணும்
 புதல்வற் பயந்த புனிறுசேர் பொழுதி
 னெய்யணி மயக்கம் புரிந்தோ னோக்கி
 யையர் பாங்கினு மமரர்ச் சுட்டியுஞ்
- 30 செய்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தற் கண்ணும்
 பயங்கெழு துணையணை புல்லிய புல்லா
 துயங்குவள் கிடந்த கிழத்தியைக் குறுகிப்
 புல்கென முன்னிய நிறையழி பொழுதின்
 மெல்லென் சீறடி புல்லிய விரவினு
 முறலருங் குண்மையி னூடன்மிகுத் தோளைப்
 பிறபிற பெண்டிரிற் பெயர்த்தற் கண்ணும்
 பிரிவி னெச்சத்துப் புலம்பிய விருவரைப்
 பிரிவி னீக்கிய பகுதிக் கண்ணு
 நின்றுநனி பிரிவி னஞ்சிய பையுளுஞ்
- 40 சென்றுகை யிகந்துபெயர்த் துள்ளிய வழியுங்
 காமத்தின் வலியுங் கைவிடி னச்சமுந்
 தானவட் பிழைத்த நிலையின் கண்ணு
 முடன்சேறல் செய்கையொ டன்னவை பிறவு
 மடம்பட வந்த தோழிக் கண்ணும்
 வேற்றுநாட் டகல்வயின் விழுமத் தானு
 மீட்டுவர வாய்ந்த வகையின் கண்ணு
 மவ்வழிப் பெருகிய சிறப்பின் கண்ணும்
 பேரிசை யூர்திப் பாகர் பாங்கினுங்
 காமக் கிழத்தி மனையோ ளென்றிவ
- 50 ரேமுறு கிளவி சொல்லிய வெதிருஞ்
 சென்ற தேளத் துழப்புநனி விளக்கி
 யின்றிச் சென்ற தந்நிலை கிளப்பினு
 மருந்தொழின் முடித்த செம்மற் காலை
 விருந்தொடு நல்லவை வேண்டற் கண்ணு
 மாலை யேந்திய பெண்டிரு மக்களுங்
 கேளி ரொழுக்கத்துப் புகற்சிக் கண்ணு
 மேனை வாயி லெதிரொடு தொகைஇப்

பண்ணமை பகுதிமும் பதினொரு மூன்று

59 மெண்ணருஞ் சிறப்பிற் கிழவோன் மேன.

இது, பார்ப்பார் முதலிய பன்னிருவருங் (501-2) கற்பிடத்துக் கூற்றிற்கு உரியராயினும் அவருள் தலைவன் சிறந்தமையின் அவன் கூற்றெல்லாந் தொகுத்துக் களவிற் கூறியாங்கு முற் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கரணத்தின் அமைந்து முடிந்த காலை - ஆதிக்கரணமும் ஐயர் யாத்த கரணமுமென்னும் இருவகைச் சடங்கானும் ஒரு குறைபாடின்றாய் மூன்று இரவின் முயக்கம்²⁵ இன்றி ஆன்றோர்க்கு அமைந்த வகையாற் பள்ளிசெய்து ஒழுகி நான்காம் பகலெல்லை முடிந்தகாலத்து:

ஆன்றோராவார், மதியுங் கந்தருவரும் அங்கியும். (பக். 576)

நெஞ்சு தளை அவிழ்ந்த புணர்ச்சிக்கண்ணும் - ²⁶ களவிற் புணர்ச்சி போலக் கற்பினும் மூன்று நாளுங் கூட்டமின்மையானும் நிகழ்ந்த மனக்குறை தீரக்கூடிய கூட்டத்தின் கண்ணும்.

அது, நாலாம் நாளை யிரவின் கண்ணதாம். உதாரணம்:

²⁷ விரிதிரைப் பெருங்கடல் வளைஇய வலகமு

மரிதுபெறு சிறப்பிற் புத்தே ணாடு

மிரண்டுந் தூக்கிற் சீர்சா லாவே

பூப்போ லுண்கட் பொன்போன் மேனி

மாண்வரி யல்குற் குறுமகள்

டோண்மாறு படுஉம் வைகலொ டெமக்கே. (குறுந். 101)

இது, நெஞ்சு தளையவிழ்ந்த புணர்ச்சி.

முகனிகுத் தொய்யென விறைஞ்சி யோளே. (அகம். 86)

என முற்காட்டியது கரணத்தின் அமைந்து முடிந்தது.

எஞ்சா மகிழ்ச்சி இறந்துவரு பருவத்தும் - அதன் பின்னர் ஒழியாத மகிழ்ச்சி பலவேறு வகையவாகிய ²⁸ நுகர்ச்சிக்கட் புதிதாக வந்த காலத்தினிடத்தும்: உதாரணம்:

அறிதோ றறியாமை கண்டற்றாற் காமஞ்

செறிதோறுஞ் சேயிழை மாட்டு. (குறள். 1110)

என்றது பொருள்களை உண்மையாக உணர்ந்த இன்பத்தை அறியுந் தோறும் அவற்றை முன்னர் இவ்வாறு விளங்க உணராத அறிவின்மையை வேறுபடுத்துக் கண்டாற் போலுஞ் சேயிழை மாட்டுச் செறியுந்தொறுந் தலைத்தலை சிறப்பப்பெறுகின்ற காமத்தை முன்னர் அறியப்பெற்றிலே மென்று வேறுபடுத்த லென்றவாறு.

அஞ்சவந்த உரிமைக்கண்ணும் - தலைவனும் பிறரும் அஞ்சும்படி தலைவிக்கட் டோன்றிய உரிமைகளிடத்தும்:

அவை இல்லறம் நிகழ்த்துமாறு தன் மனத்தாற் பலவகை யாகக் காணலும் பிறர்க்குத் தான் கொடுத்தலுங் கற்புச் சிறத்தலு மாம். உதாரணம்:

²⁹உள்ளத் துணர்வுடையா னோதிய நூலற்றால்
வள்ளன்மை பூண்டான்க ணொன்பொரு - டெள்ளிய
வான்மகன் கையிலயில்வா ளனைத்தரோ
நாணுடையாள் பெற்ற நலம். (நாலடி. 386)

இதனுள் நலமென்றது ³⁰இம்மூன்றினையும். தலைவி இல்லறப் பகுதியை நிகழ்த்துமாறு பலவகையாகக் காணும் தன்மை உணர்வுடையோன் ஓதிய நூல் விரியுமாறுபோல விரியாநின்ற தெனவும், இவள் கொடைநலம் வள்ளன்மை பூண்டான் பொருளனைத்தெனவும், இவளது கற்புச் சிறப்புப் பிறர்க்கு அச்சஞ்செய்தலின் வாளனைத்தெனவுந், தலைவன் அவளுரிமைகளை வியந்து கூறியவாறு காண்க.

நன்னெறிப் படரும் தொல் நலப் பொருளினும் - இல்லத்திற்கு ஓதிய நெறியின்கண் தலைவி கல்லாமற் பாகம்பட ஒழுகுந் (பழ. 6: 4) தொன்னலஞ் சான்ற பொருளின் கண்ணும்:

பொருள்வருவாய் இல்லாத காலமும் இல்லறம் நிகழ்த்துதல் இயல்பாயிருத்தற்குத் தொன்னலமென்றார். உதாரணம்:

³¹குடநீரட் டுண்ணு மிடுக்கட் பொழுதும்
கடனீ ரறவுண்ணுங் கேளிர் வரினுங்
கடனீர்மை கையாறாக் கொள்ளு மடமொழி
மாதர் மனைமாட்சி யாள். (நாலடி. 382)

இஃது, ஒரு குடம் நீராற் சோறமைத்து உண்ணுமாறு மிடிப்பட்ட காலத்தும் மனைக்கு மாட்சிமையுடையாள் கடல் நீரை வற்ற உண்ணுங் கேளிர் வரினும் இல்லற நிகழ்த்துதலைக் கைக்கு நெறியாகக் கொள்ளுமெனத் தலைவன் வியந்து கூறினான்.

பெற்ற தேஎத்துப் பெருமையின் நிலைஇக் குற்றஞ்சான்ற பொருள் எடுத்து உரைப்பினும் - தலைவி அங்ஙனம் உரிமை சான்ற இடத்து அவளைப் பெருமையின்கண்ணே நிறுத்திக் குற்றமமைந்த களவொழுக்கத்தை வழுவியமைந்த பொருளாகக் கேளிர்க்காயினும் பிறர்க்காயினும் உரைப்பினும்:

அது களவொழுக்கத்தையுந் தீய ஓரையுள்ளந் துறவாது ஒழுகிய குற்றத்தையும் உட்கொண்டும் அதனைத்³²தீதென்னா மற் கூறுதலாம். உதாரணம்:

³³நாலாறு மாறாய் நனிசிறிதா யெப்புறனு
மேலாறு மேலுறை சோரினு - மேலாய
வல்லளாய் வாழுமூர் தற்புகழு மாண்கற்பி
னில்லா ளமைந்ததே யில். (நாலடி. 383)

இதனுள் மனைவி அமைந்துநின்ற இல்நிலையே இல்லற மாவதெனவே யாம் முன்னரொழுகிய ஒழுக்கமும் இத்துணை நன்மையாயிற்று என்றானாயிற்று. இது குறிப்பெச்சம்.

நாமக்காலத்து உண்டெனத் தோழி ஏழுறு கடவுள் ஏத்திய மருங்கினும் (தோழி³⁴நாமக்காலத்து ஏழுறு கடவுள் உண்டென ஏத்திய மருங்கினும்) - தோழி இன்னது விளையுமென்று அறியாது அஞ்சுதலையுடைய களவுக்காலத்தே யாம் வருந்தாதிருத்தற்குக் காரணமாயதோர் கடவுள் உண்டு எனக்கூறி அதனைப் பெரிதும் ஏத்திய இடத்துத் தலைவன் வதுவைகாறும் ஏதமின்றாகக் காத்த தெய்வம் இன்னும் காக்குமென்று ஏத்துதலும்: அது,

³⁵குனிகா யெருக்கின் குவிமுகிழ்.....
தாமரை முகத்தியைத் தந்த பாலே.

என்னும்³⁶குணநாற்பதில் ஏழுறு கடவுளைத் தலைவன் தானே ஏத்தியது போலாது,

³⁷நேரிழாய் நீயுநின் கேளும் புணர
வரையுறை தெய்வ முவப்ப வுவந்து
குரவை தழீஇயா மாடக் குரவையுட்
கொண்டு நிலைபாடிக் காண். (கலி. 39)

எனத் தான் பராய தெய்வத்தினைத் தோழி கற்புக்காலத்துப்
பரவுக்கடன் கொடுத்தற்கு ஏத்தியவழித் தலைவனும் ஏத்துதலாம்.
உதாரணம்:

³⁸அதிரிசை யருவிய பெருவரைத் தொடுத்த
பஃறே நிறாஅ லல்குநர்க் குதவு
நுந்தைநன் னாட்டு வெந்திறன் முருகென
நின்னோய்க் கியற்றிய வெறிநின் றோழி
யென்வயி னோக்கலிற் போலும் பன்னாள்
வருந்திய வருத்தந் தீரநின்
நிருந்திழைப் பணைத்தோள் புணரதுவந் ததுவே.

தேன் இறாலை அல்குநர்க்கு உதவும் நாடாதலின் நின்
நோய்க்கு இயற்றிய வெறி நுமர்க்குப் பயன்படாது எமக்குப்
பயன்றருமென்றோன் என்வயின் நோக்கலின் என்றது, எனக்குப்
பயன் கொடுக்க வேண்டுமென்று பராவுதலிற் றோளைப்
புணர்ந்து உவந்தது என்றான். இது கற்புக்காலத்துப் பரவுக்கடன்
கொடுக்கின்ற காலத்துத் தலைவன் கூறியது.

அல்லல் தீர ஆர்வமொடு அளைஇச் சொல்லுறு
பொருளின் கண்ணும் - வரைந்த காலத்து மூன்றுநாட் கூட்ட
மின்மைக்குக் காரணமென்னென்று தலைவி மனத்து நிகழாநின்ற
வருத்தந் தீரும்படி மிக்க வேட்கையோடு கூடியிருந்து வேதஞ்
சொல்லுதலுற்ற பொருளின் கண்ணும்: தலைவன் விரித்து
விளங்கக் கூறும்:

அது முதலாள் ³⁹தண்கதிர்க் செல்வதற்கும், இடைநாள்
கந்தருவர்க்கும், பின்னாள் அடங்கியங் கடவுட்கும் அளித்து
நான்காநாள் அங்கியங் கடவுள் எனக்கு நின்னை அளிப்ப யான்
நுகர வேண்டிற்று, அங்ஙனம் வேதங் கூறுதலான் எனத்
தலைவிக்கு விளங்கக் கூறுதல். உதாரணம் இக்காலத்தின்று.

⁴⁰சொல்லென ஏனது சுவைப்பினும் நீ கைதொட்டது வானோர் அமுதம் புரையுமால் எமக்கென அடிசிலும் பூவுந் தொடுதற் கண்ணும் - அமுதிற்கு மாறாகிய நஞ்சை நுகரினும் நீ கையான் தீண்டின பொருள் எமக்கு உறுதியைத்தருதலின் தேவர்களுடைய அமிர்தத்தை ஒக்கும் எமக்கெனப் புனைந் துரைத்து இதற்குக் காரணங் கூறென்று அடிசிலும் பூவுந் தலைவி தொடுதலிடத்தும்: கூற்று நிகழும்.

உவமை - இழிவு சிறப்பு.

வேம்பின் பைங்காயென் றோழி தரினே

தேம்பூங்⁴¹ கட்டி யென்றளிர்

(குறுந். 196)

எனத் தலைவன் கூற்றினைத் தோழிகொண்டு கூறியவாறு காண்க.

அந்தணர் திறத்தும் சான்றோர் தேஎத்தும் அந்தமில் சிறப்பிற் பிறர்பிறர் திறத்தினும் ஒழுக்கங்காட்டிய குறிப்பினும் - வேட்பித்த ஆசிரியனுங் கற்பித்த ஆசிரியனுமாகிய பார்ப்பார் கண்ணும், முற்ற உணர்ந்து ஐம்பொறியையும் அடக்கியோர் கண்ணும், முடிவில்லாச் சிறப்பினையுடைய தேவர்கள் கண்ணும் ஒழுகும் ஒழுக்கத்தினைத் தான் தொழுதுகாட்டிய குறிப்பின் கண்ணும்:

‘பிறர்பிறர்’ என்றார் தேவர் மூவரென்பதுபற்றி, தன்னை யன்றித் தெய்வந் தொழாநாளை இத் தன்மையோரைத் தொழல் வேண்டுமென்று தொழுது காட்டினான். ⁴²குறிக்கொளுங் கூற்றால் உரைத்தலிற் ‘குறிப்பினும்’ என்றார். உதாரணம் வந்துழிக் காண்க.

ஒழுக்கத்துள் களவினுள்நிகழ்ந்த அருமையைப் புலம்பி அலமரல் உள்ளமோடு அளவிய இடத்தும் - வணக்கஞ்செய்தும் ⁴³எதிர்மொழியாது வினாயவழிப் பிறராற் கூற்று நிகழ்த்தியும் எதிர்ப்பட்டுழி எழுந்தொடுக்கி யுந்தான் ⁴⁴அக்காலத்து ஒழுகும் ஒழுக்கத்திடத்து முன்னர்க் களவுக் காலத்து நிகழ்ந்த கூட்டத் தருமையைத் தனித்துச் சுழலுதலையுடைய உள்ளத்தோடே உசாவிய இடத்தும் தலைவற்குக் கூற்று நிகழும்.

உதாரணம் வந்துழிக் காண்க. “கவவுக் கடுங்குரையன்” (குறுந்.132) என்பது காட்டுவாரும் உளர்.

அந்தரத்து எழுதிய எழுத்தின் மான வந்த குற்றம் வழிகெட
ஒழுகலும்; வந்த குற்றம் அந்தரத்து எழுதிய எழுத்தின் மான
வழிகெட ஒழுகுதலும் - களவுக்காலத்து உண்டாகிய பாவம்
ஆகாயத்தெழுதிய எழுத்து வழிகெடுமாறு போல வழிகெடும் படி
பிராயச்சித்தஞ் செய்து ஒழுகுதற்கண்ணும்:

அது ⁴⁵முன்புபோலக் குற்றஞ்சான்ற பொருளை வழுவ
மைத்துக் கொள்ளாது குற்றமென்றே கருதிக் கடிதலாம்.

⁴⁶பொய்யற்ற கேள்வியாற் புரையோரைப் படர்ந்துநீ

மையற்ற படிவத்தால்.

(கலி. 15: 14 - 5)

என்றவழி 'மையற்ற படிவம்' எனத் தலைவன் கூறியதனைத்
தோழி கூறியவாறு காண்க.

அழியல் அஞ்சல் என்று ஆயிரு பொருளினும் - வந்த
குற்றம் நினக்கு உளதென்று அழியலெனவும் எனக்குளதென்று
அஞ்சலெனவுஞ் சொல்லப்படும் அவ்விருபொருண்மைக்
கண்ணும்:

இவை, இரண்டாகக் கொள்ளின் முப்பத்துநான்கா
மாதலின் இருவர் குற்றமுங் குற்றமென ஒன்றாக்கியது.
தெய்வத்தினாதலின் ஏதம்பயவாதென்றான்.

⁴⁷யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ

வெந்தையு நுந்தையு மெம்முறைக் கேளிர்

யானு நீயு மெவ்வழி யறிதுஞ்

செம்புலப் பெய்நீர் போல

வன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே.

(குறுந். 40)

இது, நம்மானன்றி நெஞ்சந்தம்மில் தாங் கலத்தலின்
தெய்வத்தான் ஆயிற்றெனத் தெருட்டியது.

தான் அவட்பிழைத்த பருவத்தானும் - அங்ஙனந்
தெய்வத்தினான் ஆயிற்றேனுங் குற்றமேயன்றோ என உட்
கொண்ட அவட்கு யான் காதன் மிகுதியாற் புணர்ச்சிவேண்ட
என் குறிப்பிற் கேற்ப ஒழுகினையாகலின் நினக்கொரு குற்றமின்
றென்று தான் பிழைத்த பருவமுணர்த்தும் இடத்தும்: கூற்று
நிகழும். உதாரணம்:

நகைநீ கேளாய் தோழி தகைபெற
 நன்னாட் படராத் தொன்னிலை முயக்கமொடு
 நாணிமூக் குற்றமை யறிகுநர் போல
 நாங்கண் டனையநங் கேள்வர்
 தாங்கண் டனைய நாமென் றோரே.

இதனுள் நன்னாள் வேண்டுமென்னாது கூடிய கூட்டத்துள் தங்கி நாணுச் சுருங்கி வேட்கை பெருகிய நம்மினும் ஆற்றாரா யினார்போல நாங் குறித்துழி வந்தொழுகிய தலைவர் தாங் குறித்தனவே செய்தனமென நமக்குத் தவறின்மை கூறினாரெனத் தோழிக்குத் தலைவி கூறியவழித் தலைவன் தன் ⁴⁸பிழைப்புக் கூறியவாறு காண்க.

நோன்மையும் பெருமையும் மெய்கொள அருளிய பன்னல் சான்ற வாயிலொடு பொருந்தித் தன்னின் ஆகிய தகுதிக் கண்ணும் தன்னின் ஆகிய நோன்மையும் பெருமையும் மெய்கொள - தலைவனான் உளதாகிய பொறையையுங் கல்வி முதலிய பெருமையையும் உடைய மகவைத் தலைவி தன் வயிற்றகத்தே கொள்கையினானே; ⁴⁹பன்னல் சான்ற வாயிலொடு பொருந்தி அருளிய தகுதிக் கண்ணும் - வேதத்தை ஆராய்தல் அமைந்த அந்தணரொடு கூடி இருந்து ⁵⁰அதற்குச் செய்யத்தகுஞ் சடங்குகளைச் செய்த தகுதிப்பாட்டின் கண்ணும்:

‘தன்னினாகிய மெய்’ - கருப்பம். அவிப்பலிகொள்ளும் அங்கியங் கடவுட்கும் அது கொடுக்குந் தலைவர்க்கும் இடையே நின்று கொடுப்பித்தலின் அந்தணரை வாயிலென்றார்.

⁵¹ஆற்றல் சான்ற தாமே யன்றியு
 நோற்றோர் மன்றநங் கேளிரவர் தகைமை
 வட்டிகைப் படுஉந் திட்ட மேய்ப்ப
 வரிமயிரொழுகுநின் னவ்வயிறுளி
 மறைநவி லொழுக்கஞ் செய்து மென்றனர்
 துனிதீர் கிளவிநந் தவத்தினு
 நனிவாய்த் தனவான் முனிவர்தஞ் சொல்லே.

இதனுள் நந்தலைவரேயன்றிச் சுற்றத்தாரும் நோற்று ஒரு கருப்பந் தங்கிய நினது வயிற்றைக்கண்டு ⁵²உவந்தெனவும்,

அதற்கேற்ற சடங்கு செய்து மென்றா ரெனவும், முற்காலத்து நாங்கேட்ப நமக்குக் கூறிய முனிவர் சொல்லும் உண்மையாயிற் றெனவுங் கூறியவாறு காண்க. தலைவன் கூற்று வந்துழிக் காண்க.

புதல்வற் பயந்த புனிறுசேர் பொழுதின் - அங்ஙனஞ் சிறப் பெய்திய புதல்வனைப் பெற்ற ஈன்றனுமை சேர்ந்த காலத்தே:

நெய் அணி மயக்கம் புரிந்தோள் நோக்கி - சுற்றக் குழாத்த துடனே⁵³வாலாமை வரைதலின்றி எண்ணெயாடும் மயக்கத்தை விரும்பிய தலைவியை முகமனாகக் கூறுதலைக் குறித்து:

ஐயர் பாங்கினும் - முனிவர் மாட்டும்:

அமரர்ச் சுட்டியும் - தேவர்கள் புதல்வனைப் பாது காத்தலைக் கருதியும்:

செய்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தற் கண்ணும் - அக்காலத்துச் செய்யும் பெரிய சிறப்புக்களைக் குறித்த மனத்தோடே சென்று சார்தற் கண்ணும்:

சிறப்பாவன:- பிறந்த புதல்வன் முகங்காண்டலும் ஐம்படை பூட்டலும் பெயரிடுதலும் முதலியனவும், எல்லா முனிவர்க்குந் தேவர்க்கும் அந்தணர்க்குங் கொடுத்தலும். சேர்தல் கூறவே, கருப்பம் முதிர்ந்த காலத்துத் தலைவன் பிறரொடு கூட்ட முண்மையுங் கூறிற்றாம். ஆண்டுத் தோழி கூறுவனவும் 'ஒன்றென முடித்த'லாற் கொள்க.

⁵⁴வாராய் பாண நகுகம் நேரிழை
கடும்புடைக் கடுஞ்சூ னங்குடிக் குதவி
நெய்யோ டிமைக்கு மையவித் திரள்காழ்
விளங்குநகர் விளங்கக் கிடந்தோட் குறுகிப்
புதல்வனை யீன்றெனப் பெயர்பெயர்த் தவ்வரித்
திதலை யல்குன் முதுபெண் டாகித்
துஞ்சதி யோமெல் லஞ்சி லோதியெனப்
பன்மா ணகட்டிற் குவளை யொற்றி
யுள்ளினெ னுள்ளுறை யெற்கண்டு மெல்ல
முகைநாண் முறுவ லொன்றித்
தகைமல ருண்கண் கைபுதைத் ததுவே.

(நற். 370)

இது, நெய்யணி மயக்கம்பற்றித் தலைவன் கூறியது.

நெடுநா வொண்மணி கடிமனை யிரட்டக்
 குரையிலை போகிய விரவுமணற் பந்தர்ப்
 பெரும்பாண் காவல் பூண்டென வொருசார்
 திருந்திழை மகளிர் விரிச்சி நிற்ப
 வெறியுற விரிந்த வறுவை மெல்லணைப்
 புனிறுநாறு செவிலியொடு புதல்வன் றுஞ்ச
 வையவி யணிந்த நெய்யாட் டரணிப்
 பசினோய் கூர்ந்த மென்மை யாக்கைச்
 சீர்கெழு மடந்தை யுரிமை பொருந்த
 நள்ளென் கங்குற் கள்வன் போல
 வகன்றுறை யூரனும் வந்தனன்
 சிறந்தோன் பெயரால் பிறந்த மாறே. (நற்றிணை, 40)

இது, முன் வருங்காலத்து வாராது சிறந்தோன் பெயரன்
 பிறத்தலான் வந்தானெனத் தோழி கூறினாள்.

குவளை மேய்ந்த குறுந்தா ளெருமை
 குடநிறை தீம்பால் படுஉ மூர
 புதல்வனை யீன்றிவ ணெய்யா டினளே.

இதுவுமது.

பயங்கெழு துணையணை புல்லிய புல்லாது உயங்குவள்
 கிடந்த கிழத்தியைக் குறுகிப் புல்கு என முன்னிய நிறையழி
 பொழுதின் மெல்லென் சீறடி புல்லிய இரவினும் - தலைவி தனது
 ஆற்றாமை மிகுதியான் தழுவி ஆற்றுதற்குக் குளிர்ந்த பயன்
 கொடுத்தல் பொருந்திய பல அணைகளைத் தழுவித் தன்னைப்
 புல்லுதல் பெறாதே வருந்திக் கிடந்த தலைவியை அணுகித் தான்
 கூடுதலைக் கருதின நிறையழிந்த காலத்தே அவளது மெத்தென்ற
 சிறிய அடியைத் தீண்டிய இரத்தற்கண்ணும்:

இதனானே மகப்பெறுதற்கு முன்னர் அத்துணை
 யாற்றாமை எய்திற்றலென்றார். இப்பிரிவு காரணத்தான்
 தலைவனும் நிறையழிவ னென்றார்.

“அகன்றுறை யணிபெற” என்னும் மருதக்கலி (73) யுள்,

⁵⁵என்னைநீ செய்யினு முணர்ந்தீவா ரில்வழி
முன்னடிப் பணிந்தெம்மை யுணர்த்திய வருதிமன்
னிரைதொடி நல்லவர் துணங்கையுட் டலைக்கொள்ளக்
கரையடைக் கிழிந்தநின் காழகம்வந் துரையாக்கால்

என இதனுட் சீறடிப் புல்லிய இரவினைத் தலைவி கூறியவாறு
காண்க. தலைவன் கூற்று வந்துழிக் காண்க.

உறலருங்கு உண்மையின் ஊடல் மிகுத்தோனைப் பிறபிற
பெண்டிற் பெயர்த்தற்கண்ணும் - தலைவற்குச் ⁵⁶சாந்தழி வேருங்
குறி பெற்றார் கூந்தல் துகளும் உண்மையின் அவனைக் கூடுதல்
அருமையினானே ஊடன் மிகுந்த தலைவியைப் பிறபிற பெண்டிர்
ஏதுவாக ஊடல் உணர்த்துதலிடத்தும்:

என்றது, உலகத்துத் தலைவரொடு கூடுந் தலைவியர்
மனையறத்து இவ்வாறொழுகுவரென அவர் ஒழுக்கம் காட்டி
அறத்துறைப்படுத்தலாம். மறைவெளிப்படுத்தலுந் தமரின்பெறு
தலும் மலிவும் முறையே கூறிப் பின்னர் புலவி நிகழ்ந்து ஊடலாய்
மிகுதலின் 'ஊடல்மிகுத் தோள்' என்றார், இரத்தற் பாலினும்
பெண்பால் காட்டிப் ⁵⁷பெயர்த்தலிற் 'பிறபிற பெண்டிர்' என்றார்.

“புனம்வளர் பூங்கொடி” என்னும் மருதக்கலி (92) யுள்,

⁵⁸ஒருத்தி, புலவியாற் புல்லா திருந்தா ளலவுற்று
வண்டின மார்ப்ப விடைவிட்டுக் காதலன்
றண்டா ரகலம் புகும்.

எனக்கூறி,

அனவகை யால்தான் கண்ட கனவுத்தா
னனவாக் காண்டை நறுநுதால் பன்மாணுங்
கூடிப் புணர்ந்தீர் பிரியன்மி னீடிப்
பிரிந்தீர் புணர்தம்மி னென்பன போல
வரும்பவிழ் பூஞ்சினை தோறு மிருங்குயி
லானா தகவும் பொழுதினான் மேவர
நான்மாடக் கூடன் மகளிரு மைந்தருந்
தேனிமிர் காவிற் புணர்ந்திருந் தாடுமா
ரானா விருப்போ டணியயர்பு காமற்கு
வேனில் விருந்தெதிர் கொண்டு.

(கலி. 92)

எனவே, புல்லாதிருந்தாளென்றதனான் ஊடன்மிகுதி தோன்றுவித்து மகளிரும் மைந்தரும் வேனில் விழாச் செய்கின்றார் நாமும் அது செய்யவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க.

பிரிவின் எச்சத்துப்⁵⁹ புலம்பிய இருவரைப் பிரிவின் நீக்கிய பகுதிக் கண்ணும் - பரத்தையிற் பிரிவினது தவிர்ச்சிக்கண்ணே தனிமை யுற்றிருந்த தலைமகனையுந் தலைமகனையுந் தனதருளி னானே தானும் பிரிவினெச்சத்துப் புலம்பி நின்றான் ஒருவன் தலைவிதனைக் கண்டருளுதற்கு அப்பிரிவினின்று நீக்கிய கூறுபாட்டின் கண்ணும்:

பிரிந்து வந்துழியல்லது புலத்தல் பிறவாமையின்⁶⁰ “எச்சத்து” என்றார். உதாரணம் வந்துழிக் காண்க. இதுவும் ஊடற்பகுதியாம்.

நின்றநனி பிரிவின் அஞ்சிய பையுளும் - முன்னில்லா⁶¹ “தொரு சிறைப் போய் நின்று நீட்டித்துப் பிரிவினான் தலைவன் அஞ்சிய நோயின்கண்ணும்: இது⁶² துனி.

“மையற விளங்கிய” என்னும் மருதக்கலி (81) யுள்,

⁶³ ஏதப்பா டெண்ணிப் புரிசை வியலுள்ளோர்
கள்வரைக் காணாது கண்டேமென் பார்போலச்
சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவனின்
னாணை கடக்கிற்பார் யார்.

எனச்⁶⁴ சேய்நின்றென்றதனால் துனித்து நின்றவாறும், சினவ லென்றதனாற் பிரிவு நீட்டித்தவாறும், நின்னாணை கடக்கிற் பார் யாரென அஞ்சியவாறு கூறியவாறுங் காண்க.

பொய்யெல்லா மேற்றித் தவறு தலைப்பெய்து
கையொடு கண்டாய் பிழைத்தே னருளினி. (கலி. 95)

என்பதும் அச்சமாதலின் இதன்கண் அடங்கும்.

சென்று கை இகந்து பெயர்த்து உள்ளிய வழியும் சென்று - தலைவன் ஆற்றானாய்த் துனியைத் தீர்த்தற்கு அவளை அணுகச் சென்று; ⁶⁵ கையிகந்து - அவன் மெய்க்கட் கிடந்த தவறுகண்டு தலைவி ஆற்றாளாய் நீக்கி நிறுத்தலானே; பெயர்த்து - அவன் ஒருவாற்றான் அவளாற் றாமையைச் சிறிது மீட்கையினாலே;

உள்ளிய வழியும் - அவள் கூடக்கருதிய விடத்தும்: தலைவன் கூற்று நிகழும்.

இதுவுந் துனிதீர்ப்பதொரு முறைமை கூறிற்று. உதாரணம் முற்கூறிய (கலி. 81) பாட்டுள்,

⁶⁶அதிர்வில் படிநெருக்கி வந்தென் மகன்மேன்
முதிர்பூண் முலைபொருத வேதிலான் முச்சி
யுதிர்துக ளுக்கநின் னாடை யொலிப்ப
வெதிர்வளி நின்றாய்நீ செல்;
இனி எல்லாயாந், தீதிலே மென்று தெளிப்பவுங் கைநீவி
யாதொன்று மெங்கண் மறுத்தர வில்லாயின்
மேதக்க வெந்தை பெயரனை யாங்கொள்வேந்
தாவா விருப்பொடு கன்றியாத் துழிச்செல்லு
மாபோற் படர்தக நாம்.

எனத் தலைவன் கூறியவாறு காண்க.

காமத்தின் வலியும் - அவள்⁶⁷ துனித்து நீங்கியவழி முற்கூறிய வாறன்றிக் காமஞ் சிறத்தலின் ஆற்றாமையாலாகச் சென்று⁶⁸ வலித்துப் புக்கு நெருங்கிக் கூடுமிடத்தும்: தலைவன் கூற்று நிகழும்.

இதுவுந் துனி தீர்ப்பதொரு முறைமை கூறிற்று. உதாரணம்:

யாரிவ னெங்கூந்தல் கொள்வா னிதுவுமோ
ஶராண்மைக் கொத்த படிறுடைத் தெம்மனை
வாரனீ வந்தாங்கே மாறு (கலி. 89)

என வலிந்து சென்றதனைத் தலைவி கூறியவழி,

ஏன யிவை, ஓருயிர்ப் புள்ளி னிருதலை யுள்ளொன்று
போரெதிர்ந் தற்றாப் புலவனீ கூறியென்
னாருயிர் நிற்குமா றியாது. (கலி. 89)

என ஆற்றாமை மிகுதியாற் சென்றமை கூறியவாறு காண்க.

கைவிடின் அச்சமும் - தலைவி தான் உணர்த்தவும் உணராமல் தன்னைக் கைவிட்டுப் பிரியில் தான் அவளை நீங்கு தற்கு அஞ்சிய அச்சத்தின் கண்ணும்: தலைவற்குக் கூற்று நிகழும்.

அஃது, உணர்ப்புவயின் வாரா வுடலாம்.

⁶⁹எவ்வி யிழந்த வறுமையாழ்ப் பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்
றிணைமதி வாழிய நெஞ்சே மனைமரத்
தெல்லுறு மௌவ னாறும்
பல்லிருங் கூந்தல் யாரளோ நமக்கே. (குறுந். 19)

இதனுள் அவளையின்றி வருந்துகின்ற நெஞ்சே அவள் நமக்கு யாரெனப் புலத்தலன்றி ஆண்டுநின்றும் பெயர்தல் கூறாமையிற் கைவிடின் அச்சமாயிற்று.

தான் அவட் பிழைத்த நிலையின்கண்ணும் - தலைவன் தலைவியைப் பிழைத்த பிரிவின்கண்ணும்:

‘பிழைத்த’ வென்றார் ஆசிரியர், இயற்கைப் புணர்ச்சி தொடங்கிப் பலகாலும் பிரியேனெனத் தெளிவித்ததனைத் தப்பலின். உதாரணம்:

⁷⁰அன்பு மடனுஞ் சாயலு மியல்பும்
மென்பு நெகிழ்க்குங் கிளவியும் பிறவு
மொன்றுபடு கொள்கையோ டொராங்கு முயங்கி
யின்றே யிவண மாகி நாளைப்
புதலிவ ராடமைத் தும்பி குயின்ற
வகலா வந்துளை கோடை முகத்தலி
னீர்க்கியங் கினநிரைப் பின்றை வார்கோ
லாயக்குழற் பாணியினைதுவந் திசைக்குந்
தேக்கமழ் சோலைக் கடறோங் கருஞ்சரத்
தியாத்த தூணித் தலைதிறந் தவைபோற்
பூத்த விருப்பைக் குழைபொதி குவியினர்
கழறுளை மூத்திற் செந்நிலத் துதிர
மழைதுளி மறந்த பைங்குடிச் சீறார்ச்
சேக்குவங் கொல்லோ நெஞ்சே பூப்புனைப்
புயலென வொலிவருந் தாழிருங் கூந்தற்
செறிதொடி முன்கைநங் காதலி
யறிவஞர் நோக்கமும் புலவியு நினைந்தே. (அகம். 225)

இது, நெஞ்சினாற் பிரியக் கருதி வருந்திக் கூறியது.

வயங்கு மணிபொருத (அகம்.167) என்பதும் அது.

உடன்சேறல் செய்கையொடு அன்ன பிறவும் மடம்பட வந்த தோழிக் கண்ணும் அன்னவும் பிற - நீ களவில் தேற்றிய ⁷¹தெளிவகப் படுத்தலுந் தீராத் தேற்றமும் பொய்யாம்; செய்கையொடு உடன்சேறல் - அவை பொய்யாகாதபடி செய்கைகளோடே இவளை உடன்கொண்டு செல்க; மடம்பட வந்த தோழிக்கண்ணும் - என்று தன்னறியாமை தோன்றக் கூறிவந்த தோழிக்கண்ணும்: கூற்று நிகழும்.

உடன் கொண்டுபோதன் முறைமையன்றென்று அறியாமற் கூறலின் 'மடம்பட' வென்றார். செய்கைகளாவன தலைவன் ⁷²'கைபுனை வல்வில்' நாண் ஊர்ந்தவழி இவள் 'மையில் வாண்முகம் பசப்பூர்'தலும் அவன் 'புனைமாண் மரீஇய அம்பு' தெரிந்தவழி இவள் 'இன்னநோக்குண்கண்ணீர் நிலலா'மையும் பிறவுமாம்.

“பா அலஞ்செவி” என்னும் பாலைக்கலி (5) யுள்,

ஓரிரா வைகலுட் டாமரைப் பொய்கையு
ணீர்ந்த மலர்போல நீநீப்பின் வாழ்வாளோ

.....

அந்நாள்கொண் டறக்குமிவ ளரும்பெற லுயிரே.

என, உடன்கொண்டு சென்மினெனத் தோழி கூறியது கேட்ட தலைவன் இவளை உடன்கொண்டு போதல் எவ்வாற்றானும் முறைமை யன்றென்று தோழிக்குக் கூறுவனவும் நெஞ்சிற்குக் கூறுவனவும் பிறவுங் கொள்க.

⁷³வேட்டச் செந்நாய் கிளைத்தூண் மிச்சில்

குளவி மொய்த்த வழுகற் சின்னீர்

வளையுடைக் கைய ளெம்மொ டுணீஇய

வருகதில் லம்ம தானே

யளியளோ வளியளென் னெஞ்சமர்ந் தோளே.

(குறுந். 56)

இது, தோழி கேட்பது கூறியது.

⁷⁴நாணகை யுடைய நெஞ்சே கடுந்திறல்
 வேனி னீடிய வானுயர் வழிநாள்
 வறுமை கூறிய மன்னீர்ச் சிறுகுளத்
 தொடுகுழி மருங்கிற் றுவ்வாக் கலங்கல்
 கன்றுடை மடப்பிடிக் கயந்தலை மண்ணிச்
 சேறுகொண் டாடிய வேறுபடு வயக்களிறு
 செங்கோல் வாலிணர் தயங்கத் தீண்டிச்
 சொறிபுற முரிஞிய நெறியயன் மராஅத்
 தல்குறு வரிநிழ லசைஇ நம்மொடு
 தான்வரு மென்ப தடமென் றோளி
 யறுகணை மழவ ருள்கீண் டிட்ட
 வாறுசென் மாக்கள் சோறுபொதி வெண்குடைக்
 கன்மிசைக் கடுவளி யெடுத்தலிற் றுணைசெத்து
 வெருளேறு பயிரு மாங்கட்
 கருமுக முசுவின் கானத் தானே. (அகம். 121)

இது, நெஞ்சிற்குக் கூறியது.

வேற்று நாட்டு அகல் வயின் விழுமத்தானும் - அங்ஙனம் வேற்று நாட்டிற் பிரியுங் காலத்துத் தானுறும் இடும்பையிடத்து: தலைவற்குக் கூற்று நிகழும்.

விழுமமாவன: பிரியக் கருதியவன் பள்ளியிடத்துக்கனவிற் கூறுவனவும், போவேமோ தவிர்வேமோ என வருந்திக் கூறுவனவும், இவள் நலன் திரியுமென்றலும், பிரியுங் கொலென்று ஐயுற்ற தலைவியை ஐயந்தீரக் கூறலும், நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவு அழுங்குதலும் பிறவுமாம்.

“நெஞ்ச நடுக்குற” என்னும் பாலைக்கலி (கலி. 24) யுள் கனவிற் கூறியவாறு காண்க.

⁷⁵உண்ணா மையினுங்கிய மருங்கி
 னாடாப் படிவத் தானறோர் போல
 வரைசேர் சிறுநெறி நிரைபுடன் செல்லுங்
 கான யானை கவினழி குன்ற
 மிறந்துபொரு டருதலு மாற்றாய் சிறந்த
 சில்லைங் கூந்த னல்லகம் பொருந்தி

யொழியின் வறுமை யஞ்சுதி யழிதக
 வுடைமதி வாழிய நெஞ்சே நிலவென
 நெய்கனி நெடுவே லெஃகி னிமைக்கு
 மழைமருள் பஃறோன் மாவண் சோழர்
 கழைமாய் காவிரிக் கடன்மண்டு பெருந்துறை
 யிறவொடு வந்து கோதையொடு பெயரும்
 பெருங்கட லோதம் போல
 வொன்றிற் கொள்ளாய் சென்றுதரு பொருட்கே. (அகம். 123)

இது, போவேமோ தவிர்வேமோ என்றது.

அருவி யார்க்கும் பெருவரை யடுக்கத்
 தாளி நன்மான் வேட்டெழு கோளுகிர்ப்
 பூம்பொறி யுழுவை தொலைச்சிய வைந்நுதி
 யேந்துவெண் கோட்டு வயக்களி றிழுக்குந்
 துன்னருங் கான மென்னாய் நீயே
⁷⁶குவளை யுண்க ணிவளீண் டொழிய
 வான்வினைக் ககறி யாயினின்னொடு
 போயின்று கொல்லோ தானே படப்பைக்
 கொடுமு ளீங்கை நெடுமா வந்தளிர்
 நீர்மலி கதழ்பெய றலைஇய
 வாய்நிறம் புரையுமிவண் மாமைக் கவினே. (நற். 205)

இஃது, இவள் நலனழியுமென்று செலவழுங்கியது.

⁷⁷தேர்செல வழுங்கத் திருவிற் கோலி
 யார்கலி யெழிலி சோர்தொடங் கின்றே
 வேந்துவிடு விழத்தொழி லொழிய
 யான்றொடங் கினனா னிற்புறந் தரவே. (ஐங்குறு. 428)

இஃது, ஐயந் தீர்த்தது.

⁷⁸ஈதலுந் துய்த்தலு மில்லோர்க் கில்லெனச்
 செய்வினை கைம்மிக வெண்ணுதி யவ்வினைக்
 கம்மா வரிவையும் வருமோ
 வெம்மை யுய்த்தியோ வுரைத்திசி னெஞ்சே. (குறுந். 63)

இது, தலைவியை வருகின்றாளன்றே எனக் கூறிச் செலவழங்கியது.

மீட்டு வரவு ஆய்ந்த வகையின்கண்ணும் - பிரிந்த தலைவன் இடைச் சுரத்து உருவு வெளிப்பட்டுழியும் மனம் வேறுபட்டுழியும் மீண்டு வருதலை ஆராய்ந்த கூறுபாட்டின் கண்ணும்:

⁷⁹உழையணந் துண்ட விறைவாங் குயர்சினைப்
புல்லரை யிரத்திப் பசங்காய் பொற்பக்
கல்சேர் சிறுநெறி மல்கத் தாஅம்
பெருங்கா டிறந்து மெய்தவந் தனவா
வருஞ்செயற் பொருட்பிணி முன்னி யாமே
சேறு மடந்தை யென்றலிற் றான்ற
னெய்த லுண்கண் பைதல் கூரப்
பின்னிருங் கூந்தலின் மறையினள் பெரிதழிந்
துதியன் மண்டிய வொலிதலை ஞாட்பி
னிம்மென் பெருங்களத் தியவ ருது
மாம்பலங் குழலி னேங்கிக்
கலங்களு ருறுவோள் புலம்புகொ ணோக்கே.
இஃது, உருவு வெளிப்பட்டுக் கூறியது.

(நற். 113)

⁸⁰ஓன்றுதெரிந் துரைத்திசி னெஞ்சே புன்காற்
சிறியிலை வேம்பின் பெரிய கொன்று
கடாஅஞ் செருக்கிய கடுஞ்சின முன்பிற்
களிறுநின் றிறந்த நீர வீரத்துப்
பால்வீ தோன்முலை யகடுநிலஞ் சேர்த்திப்
பசியட முடங்கிய பைதற் செந்நாய்
மாயா வேட்டம் போகிய கணவன்
பொய்யா மரபிற் பிணவுநினைந் திரங்கும்
விருந்தின் வெங்காட்டு வருந்துதும் யாமே
யாள்வினைக் ககல்வா மெனினு
மீள்வா மெனினு நீதுணிந் ததுவே.

(நற்றிணை. 103)

இது, வேறுபட்டு ⁸¹மீட்டுவரவு ஆய்ந்தது.

⁸² ஆள்வழக் கற்ற பாழ்படு நனந்தலை
 வெம்முனை யருஞ்சர நீந்தி நம்மொடு
 மறுதரு வதுகொ றானே செறிதொடி
 கழிந்துகு நிலைய வாக
 வொழிந்தோள் கொண்டவெ னுரங்கெழு நெஞ்சே. (ஐங்குறு. 329)

இது, மீளலுறும் நெஞ்சினை நொந்து தலைவன்
 உழையர்க்கு உரைத்தது.

⁸³ நெடுங்கழை முளிய வேனி நீடிக்
 கடுங்கதிர் ஞாயிறு கல்பகத் தெறுதலின்
 வெய்ய வாயின முன்னே யினியே
 யொண்ணுத லிவையை யுள்ளுதொறுந்
 தண்ணிய வாயின சுரத்திடை யானே. (ஐங்குறு. 322)

இஃது, இடைச்சுரத்துத் தலைவி குணம் நினைந்து
 இரங்கியது. இன்னும் 'இரட்டுறமொழிதல்' என்பதனாற் செய்
 வினை முற்றி மீண்டு வருங்கால் வருந்தி நெஞ்சொடு கூறுவனவும்
 பிறவுங் கொள்க. அது,

⁸⁴ என்கொ லெய்து ஞான்றே சென்ற
 வளமலை நாடன் மடமக
 ளிளமுலை யாகத் தின்னாயிள் புணர்ப்பே
⁸⁵ கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் புழுகின்
 வில்லோர் தூணி வீங்கிப் பெய்த
 வப்புநுனை யேய்ப்ப வரும்பிய விருப்பைச்
 செப்பட ரன்ன செங்குழை யகந்தோ
 றிமுதி னன்ன தீம்புழற் றுய்வா
 யுழுதுகாண் டுளைய வாகி யார்கழல்
 பாலி வாளிற் காலொடு பாறித்
 துப்பி னன்ன செங்கோட் டியவி
 னெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கு
 மத்த நண்ணிய வங்குடிச் சீறார்க்
 கொடுநுண் ணோதி மகளி ரோக்கிய
 தொடிமா ணுலக்கைக் தூண்டுரற் பாணி

நெடுமால் வரைய குடினையொ டிரட்டுங்
 குன்றுபி னொழியப் போகியுரந் துரந்து
 ஞாயிறு படினு மூர்சேய்த் தெனாது
 துணைபரி துரக்குந் துஞ்சாச் செலவி
 னெம்மினும் விரைந்துவல் லெய்திப் பன்மா
 ணோங்கிய நல்லி லொருசிறை நிலைஇப்
 பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
 கன்றுபுகு மாலை நின்றோ ளெய்திக்
 கைகவியாச் சென்று கண்டுதையாக் குறுகிப்
 பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
 தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
 நானொடு மிடைந்த கற்பின வாணுத
 லந்தீங் கிளவிக் குறுமகண்
 மென்றோள் பெறநசைஇச் சென்றவெ னெஞ்சே. (அகம். 9)

என வரும். இன்னும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதன்கண் அடக்குக.

அவ்வழிப் பெருகிய சிறப்பின்கண்ணும் - பிரிந்தவிடத்துத் தான்⁸⁶பெற்ற, பெருக்கம் எய்திய சிறப்பின்கண்ணும் மனமகிழ்ந்து கூறும்.

சிறப்பாவன: பகைவென்று திறை முதலியன கோடலும் பொருண் முடித்தலுந்⁸⁷ துறைபோகிய ஒத்தும் பிறவுமாம். உ-ம்:

“கேள்கே டீன்றவுங் கிளைஞ ராரவும்” (அகம். 93) எனவும், “தாழிருள் துமிய” (குறுந். 270) என்பதனுட் “செய்வினை முடித்த செம்மலுள்ளமொடு” எனவும், மனமகிழ்ந்து கூறியவாறு காண்க. “முன்னியது முடித்தனமாயின்” என்னும் (169) நற்றிணையுட் பொதுப்படச் சிறப்புக் கூறியவாறு காண்க.

பேரிசை ஊர்திப் பாகர் பாங்கினும் - அச்சிறப்புக்களை எய்திய தலைவன் பெரிய புகழையுடைத்தாகிய தேரையுடைய பாகரிடத்தும்: கூற்று நிகழ்த்தும்.

⁸⁸ அவரது சிறப்பு உணர்த்துதற்குப் பாகரெனப் பன்மையாற் கூறினார்.

⁸⁹இருந்த வேந்த னருந்தொழின் முடித்தெனப்
 புரிந்த காதலொடு பெருந்தேர் யானு
 மேறிய தறிந்தன் றல்லது வந்தவாறு
 நனியறிந் தன்றோ விலனே தாஅய்
 முயற்பற முகளு முல்லையம் புறவிற்
 கவைக்கதிர் வரகின் சீறா ராங்கண்
 மெல்லிய லரிவை யில்வயினீரீஇ
 யிழிமி னென்றநின் மொழிமருண் டிசினே
 வான்வழங் கியற்கை வளிபூட் டினையோ
 மானுரு வாகநின் மனம்பூட் டினையோ
 வுரைமதி வாழியோ வலவ வெனத்தன்
 வரைமருண் மார்பி னளிப்பனன் முயங்கி
 மனைக்கொண்டு புக்கன னெடுத்தகை
 விருந்தே பெற்றன டிருந்திழை யோளே. (அகம். 384)

இதனாற் பாகன் சிறப்புக் கூறியவாறு காண்க.

⁹⁰மறத்தற் கரிதாற் பாக பன்னாள்
 வறத்தொடு வருந்திய வல்குதொழிற் கொளீஇய
 பழமழை பொழிந்த புதுநீ ரவல்வர
 நாநவில் பல்கிளை கறங்கு மாண்வினை
 மணியொலி கேளாள் வாணுத லதனா
 லேகுமி னென்ற விளையர் வல்லே
 யில்புக் கறியுந் ராக மெல்லென
 மண்ணாக் கூந்தன் மாசறக் கழீஇச்
 சில்போது கொண்டு பல்குர லமுத்திய
 வுந்நிலைப் புகுதலின் மெய்வருத் துறாஅ
 யவிழ்ப்பு முடியிள் கவைஇய
 மடமா வரிவை மகிழ்ந்தயர் நிலையே. (நற்றிணை. 42)

இது, தானுற்ற இன்பத்தினைப் பாகற்குக் கூறியது.

ஊர்க பாக வொருவினை கழிய. (அகம். 44))

செல்க தேரே நல்வலம் பெறுந். (அகம் 34; 374)

எனவும் வருடம்.

தயங்கிய களிற்றின்மேற் றகைகாண விடுவதோ

தூள்வளம் படவென்ற தகைநன்மா மேல்கொண்டு. (கலி. 31)

என வருவன தலைவி கூற்றாதலின் தலைவன் மீண்டு வருங்காற்
பாகற்கே கூறுவனென்றார்.

காமக்கிழத்தி மனையோள் என்று இவர் ஏழுறு கிளவி
சொல்லிய எதிரும் காமக்கிழத்தி மனையோளென்றிவர்
சொல்லிய ஏழுறு கிளவி எதிரும் - இற்பரத்தை தலைவியென்று
கூறிய இருவர் சொல்லிய வருத்தமுற்ற கிளவியின் எதிரிடத்தும்:
கூற்று நிகழ்த்தும்.

⁹¹ அவை 'அருஞ்சுரத்து வருத்தம் உற்றீரே' எனவும் 'எம்மை
மறந்தீரே' எனவுங் கூறுவனவும் பிறவுமாம்.

⁹² எளிகவர்ந்த துண்ட வென்றுழ் நீளிடெ
யரிய வாயினு மெளிய வன்றே
யவவுறு நெஞ்சங் கவவுநனி விரும்பிக்
கடுமான் றிண்டேர் கடைஇ
நெடுமா னோக்கிநின் னுள்ளியாம் வரவே. (ஐங். 360)
இது, வருத்தம் உற்றீரே என்பதற்குக் கூறியது.

⁹³ தொடங்குவினை தவிரா வசைவி னோன்றாட்
கிடந்துயிர் மறுகுவ தாயினு மிடம்படின்
வீழ்களிறு மிசையாப் புலியினுஞ் சிறந்த
தாவி லுள்ளந் தலைத்தலைச் சிறப்பச்
செய்வினைக் ககன்ற காலை யெஃகுற்
றிருவே றாகிய தெரிதகு வனப்பின்
மாவி னறுவடி போலக் காண்டொறு
மேவ றண்டா மகிழ்நோக் குண்க
ணினையாது கழிந்த வைக லெனையதூஉம்
வாழலென் யானெனத் தேற்றிப் பன்மான்
டாழக் கூறிய தகைசா னன்மொழி
மறந்தளிர் போறி ரெம்மெனச் சிறந்தநின்
னெயிறுகெழு துவர்வா யின்னகை யழுங்க

வினவ லானாப் புனையிழை கேளினி
 வெம்மை தண்டா வெரியுகு பறந்தலைக்
 கொம்மை வாடிய வியவுள் யானை
 நீர்மருங் கறியாது தேர்மருங் கோடி.
 யறுநீ ரம்பியினெறிமுத லுணங்கு
 முள்ளுநர்ப் பனிக்கு மூக்கருங் கடத்திடை
 யெள்ள னோனாப் பொருடரல் விருப்பொடு
 நாணுத்தளை யாக வைகி மாண்வினைக்
 குடம்பாண் டொழிந்தமை யல்லதை
 மடங்கெழு நெஞ்ச நின்னுழை யதுவே.

(அகம். 29)

இது, மறந்தீர்போலும் என்றதற்குக் கூறியது.

⁹⁴உள்ளினெ னல்லெனோ யானே உள்ளி
 நினைந்தனெ னல்லெனோ பெரிதே நினைத்து
 மருண்டனெ னல்லெனோ வுலகத்துப் பண்பே
 நீடிய மராஅத்த தோடுதோய் மலிநிறை
 யிறைத்துணச் சென்றற் றாஅங்
 கனைப்பெருங் காம மீண்டுகடைக் கொளவே.

(குறுந். 99)

‘பிறவும்’ என்றதனான் இத்தன்மையனவுங் கொள்க. இவை
⁹⁵இருவர்க்கும் பொது. இவற்றைக் காமக்கிழத்தி விரைந்து
 கூறுமென்றற்கு அவளை முற்கூறினார்.

சென்ற தேஎத்து உழப்பு நனி விளக்கி இன்றிச் சென்ற தம்
 நிலை கிளப்பினும் - அங்ஙனம் கூறிய இருவர்க்குந் தான் சென்ற
 தேயத்தில் நேர்ந்த வருத்தத்தை மிகவும் விளங்கக்கூறி⁹⁶நனவினாற்
 சேறலின்றிக் கனவினாற் கடத்திடைச் சென்ற தம்முடைய
 நிலையைத் தலைவன் கூறினும்:

உதாரணம்:

⁹⁷ஒழித்தது பழித்த நெஞ்சமொடு வழிப்படர்ந்
 துள்ளியு மறிதிரோ வெம்மென யாழநின்
 முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய் முறுவல் அழுங்க
 நோய்முந் துறுத்து நொதாமல் மொழியல்நின்
 னாய்நலம் மறப்பெனோமற்றே சேணிகந்து

தொலிகழை பிசைந்த ஞெலிசொரி ஓண்பொறி
 படுஞெமல் புதையப் பொத்தி நெடுநிலை
 முளிபுன் மீமிசை வளிசுழற் றுறாஅக்
 காடுகவர் பெருந்தீ யோடுவயினோடலின்
 னதற்கெடுத் தலறிய சாத்தொ டொராங்கு
 மதர்புலி வெஃஇய மையல் வேழத்
 தினந்தலை மயங்கிய நனந்தலைப் பெருங்காட்டு
 ஞான்றுதோன் றவிர்சுடர் மான்றாற் பட்டெனக்
 கட்பட ரோதி நிற்படர்ந் துள்ளி
 யருஞ்செல வாற்றா ஆரிடை ஞெரேரெனப்
 பரந்துபடு பாயல் நவ்வி பட்டென
 விலங்குவளை செறியா இகுத்த நோக்கமொடு
 நிலங்கிளை நினைவினைநின்ற நிற்கண்டு
 டின்னகை இணையம் ஆகவும் எம் வயின்
 ஞூடல் யாங்குவந் தன்றென யாழநின்
 கோடேந்து புருவமொடு குவவுநுத னீவி
 நறுங்கதுப் புளரிய நன்னர் அமயத்து
 வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவின்
 னேற்றேக் கற்ற வுலமரல்
 போற்றா யாகலிற் புலத்தியா லெம்மே. (அகம். 39)

இதனுள் வறுங்கை காட்டியவாயல் கனவினென நன
 வின்றிச் சென்றவற்றைத் தலைவன் கூறியவாறு காண்க. இதுவும்
 இருவர்க்குமாம்.

அருந்தொழின் முடித்த ⁹⁸செம்மற் காலை விருந்தொடு
 நல்லவை வேண்டற்கண்ணும் - செயற்கு அரிதாகிய வினையை
 முடித்த தலைமையை எய்திய காலத்தே தலைவி விருந்தெதிர்
 கோடலோடே நீராடிக் கோலஞ்செய்தல் முதலியவற்றைக்
 காண்டல் வேண்டிய இடத்தும்: தலைவன் கூற்று நிகழ்த்தும்.
 உதாரணம்:

⁹⁹முரம்புதலை மணந்த நிரம்பா வியவி
 னோங்கித் தோன்று முமண்பொலி சிறுகுடிக்
 களரிற் புளியிற் காய்பசி பெயர்ப்ப

வுச்சிக் கொண்ட வோங்குகுடை வம்பலீர்
முற்றையு முடையமோ மற்றே பிற்றை
வீழ்மா மணிய புனைநெடுங் கூந்தல்
னீர்வார் புள்ளி யாக நனைப்ப
விருந்தயர் விருப்பினள் வருந்துந்
திருந்திழை யரிவைத் தேமொழி நிலையே. (நற்றிணை, 374)

என இதனுள் விருந்தயர் விருப்பினளென விருந்தொடு நல்லவை
வேட்டுக் கூறியவாறு காண்க.

மாலை ஏந்திய பெண்டிரும் மக்களும் கேளிர் ஒழுக்கத்துப்
புகற்சிக் கண்ணும் - வினைமுற்றிப் புகுந்த தலைமகனை
எதிரேற்றுக் கொள்ளும் மங்கலமரபினர் மாலையேந்திய
பெண்டிரும் புதல்வருங் கேளிரும் ஆகலான் அக்கேளிர் செய்யும்
எதிர்கோட லொழுக்கத்துக் கண்ணும்: தலைமகன் உள்ளமகிழ்ந்
துரைக்கும்.

¹⁰⁰உம்மை விரிக்க. பெண்டிரும் மக்களுமாகிய
கேளிரென்றுமாம். உதாரணம்:

¹⁰¹திருந்துங் காட்சிப் பெரும்பெயர்க் கற்பி
னாணுடை அரிவை மாண்நகர் நெடுந்தேர்
ரெய்தவந் தன்றாற் பாக நல்வரவு
விளைய ரிசைத்தலிற் கிளையோ ரெல்லாஞ்
சேயுயர் நெடுங்கடைத் துவன்றின ரெதிர்மார்
தாயரும் புதல்வருந் தம்முன் பறியாக்
கழிபே ருவகை வழிவழி சிறப்ப
வறம்புரி யொழுக்கங் காண்கம்
வருந்தின காண்கநின் றிருந்துநடை மாவே.

¹⁰²ஏனை வாயில் எதிரொடு தொகைஇ - சிறந்த மொழியை
ஒழிந்து நின்ற வாயில்கட்கு எதிரே கூறுங் கூற்றோடே முற் கூறிய
வற்றைத் தொகுத்து: உதாரணம்:

¹⁰³நுகம் வாராய் பாண பகுவாய்
யரிபெய் கிண்கிணி யார்ப்பத் தெருவில்
றேர்நடை பயிற்றுந் தேமொழிப் புதல்வன்

பூநாறு செவ்வாய் சிதைத்த சாந்தமொடு
 காமர் நெஞ்சந் தூர்ப்ப யாம்தன்
 முயங்கல் விருப்பொடு குறுகினே மாகப்
 பிறைவனப் புற்ற மாசில் திருநுதல்
 னாறிருங் கதுப்பினெங் காதலி வேறுணர்ந்து
 வெரூஉ மான்பிணையினொஈஇ
 யாரை யோவென் நிகந்துநின் றதுவே. (நற்றிணை. 250)

இஃது, ஏனை வாயிலாகிய பாணற்கு உரைத்தது.

பண்ணமை பகுதி முப்பதினொரு மூன்றும் - ஒதப்பட்ட
 இவையே இடமாக நல்லறிவுடையோர் ஆண்டாண்டு வேறு
 வேறாகச் செய்யுள் செய்து கோடற்கு அமைந்துநின்ற கூறு
 பாட்டை உடையவாகிய முப்பத்துமூன்று துறையும்: எண்ணருஞ்
 சிறப்பிற் கிழவோன் மேன - களவுபோல இழிதொழிலின்றி
 ஆராய்தற்கரிய சிறப்பொடு கூடிய தலைவன் கண்ண என்றவாறு.

சிறப்பாவன: வந்தகுற்றம் வழிகெட ஒழுகலும், இல்லறம்
 நிகழ்த்தலும், பிரிவாற்றுதலும், பிறவுமாம். இன்னவிடத்தும்
 இன்னவிடத்தும் நிகழ்ங் கூற்றுக்களை வாயிலெதிர் கூறுங்
 கூற்றோடே தொகுத்துப் பண்ணுதற்கமைந்த பகுதி
 யுடையவாகிய முப்பத்துமூன்று கிளவியுந் தலைவன்கண்
 நிகழ்வன என்று முடிக்க. எடுத்துரைப்பினுந் தந்நிலை கிளப்பினும்
 அக்கூற்றுக்களையும் வாயிலெதிரொடு தொகைஇ யென முடிக்க.
 இவற்றுட் ¹⁰⁴பண்ணிக் கொள்ளும் பகுதியாவன, யாம் மறைந்து
 சென்று இவனைக் கண்ணைப் புதைத்தால் தலைநின்றொழுகும்
 பரத்தையர் பெயர் கூறுவனென்று உட்கொண்டு காமக்கிழத்தி
 யாதல் தலைவியாதல் சென்று கண்புதைத்துழித் தலைவன்
 கூறுவனவும், பள்ளியிடத்து வந்திருந்து கூறுவனவும், இவள்
 ஊடற்குக் காரணம் என்னென்று தோழி வினாயவழிக்
 கூறுவனவும், பிரிந்தகாலத்து இவளை மறந்தவா றென்னென்ற
 தோழிக்குக் கூறுவனவும், பிறவுமாம். உதாரணம்:

¹⁰⁵சிலம்புகமழ் காந்த ணறுங்குலை யன்ன
 நலம்பெறு கையினெங் கண்புதைத் தோயே
 பாய லின்றுணை யாகிய பணைத்தோட்

டோகை மாட்சிய மடந்தை
நீயல துளரோவென் நெஞ்சமர்ந் தோரே. (ஐங். 293)

¹⁰⁶தாழியரு டுமிய மின்னித் தண்ணென
வீமுறை யினிய சிதறி யூழிற்
கடிப்பிகு முரசின் முழங்கி இடித்திடித்துப்
பெய்தினி வாழியோ பெருவான் யாமே
செய்வினை முடித்த செம்ம லுள்ளமொ
டிவளின்மேவலம் ஆகிக் குவளைக்
குறுந்தா ணாண்மலர் நாறு
நறுமென கூந்தன் மெல்லனை யேமே. (குறுந். 270)

¹⁰⁷இம்மைப் பிறப்பில் பிரியல மென்றேனாக்
கண்ணிறை நீர்கொண்ட னள். (குறள். 1315)

¹⁰⁸தன்னை யுணர்த்தினுங் காயும் பிறர்க்குநீர்
ரிந்நீர் ராகுதி ரென்று. (குறள். 1319)

¹⁰⁹எரிகவர்ந் துண்ட வென்றாழ் நீளிடைச்
சிறிதுகண் படுப்பினுங் காண்குவென் மன்ற
நள்ளென் கங்கு னளிமனை நெடுநகர்
வேங்கை வென்ற சணங்கின்
றேம்பாய் கூந்தன் மாஅ யோளே. (ஐங்குறு. 324)

எனவும் வரும். இன்னும் அதனானே ஊடலை விரும்பிக் கூறு
வனவுங் கொள்க.

¹¹⁰ஊடலி னுண்டாங்கோர் துன்பம் புணர்வது
நீடுவ தன்றுகொ லென்று (குறள். 1307)

¹¹⁰ஊடுக மன்னோ வொளியிழை யாமிரப்ப
நீடுக மன்னோ விரா (குறள். 1329)

என வரும். இன்னும் கற்பியற்கண் தலைவன்கூற்றாய் வேறுபட
வருஞ் சான்றோர் செய்யுட்களெல்லாம் இதனான் அமைத்துக்
கொள்க. (5)

(கற்பின்கண் தலைவி கூற்றுக்கள் நிகழுமிடங்கள் இவை எனல்)

147. அவனறி வாற்ற வறியு மாகலி

னேற்றற் கண்ணும் நிறுத்தற் கண்ணும்
முரிமை கொடுத்த கிழவோன் பாங்கிற்
பெருமையிற் றிரியா வன்பின் கண்ணுங்
கிழவனை மகடுஉப் புலம்புபெரி தாகலி
னலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியு
மின்பமு மிடும்பையு மாகிய விடத்துங்
கயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி
நயந்த கிழவனை நெஞ்சுபண்ணுறீஇ

10 நளியி னீக்கிய விளிவரு நிலையும்

புகன்ற வுள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்
ககன்ற கிழவனைப் புலம்புநனி காட்டி
யியன்ற நெஞ்சந் தலைப்பெயத் தருக்கி
யெதிர்பெய்து மறுத்த வீரத்து மருங்கினுந்
தங்கிய வொழுக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி
யெங்கையர்க் குரையென விரத்தற் கண்ணுஞ்
செல்லாக் காலைச் செல்கென விடுத்தலுங்
காமக் கிழத்தி தன்மகத் தழீஇ

யேமுறு விளையாட் டிறுதிக் கண்ணுஞ்

20 சிறந்த செய்கை யவ்வழித் தோன்றி

யறம்புரி யுள்ளமொடு தன்வர வறியாமைப்
புறஞ்செய்து பெயர்த்தல் வேண்டிடத் தானுந்
தந்தைய ரொப்பர் மக்களென் பதனா
லந்தமில் சிறப்பின் மகப்பழித்து நெருங்கலுங்
கொடியோர் கொடுமை சுடுமென வொடியாது
நல்லிசை நயந்தோர் சொல்லொடு தொகைஇப்
பகுதியி னீங்கிய தகுதிக் கண்ணுங்
கொடுமை யொழுக்கங் கோடல் வேண்டி
யடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக்

30 காத லெங்கையர் காணி னன்றென

மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணுந்
தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை
மாயப் பரத்தை யுள்ளிய வழியுந்
தன்வயிற் சிறைப்பினு மவன்வயிற் பிரிப்பினு
மின்னாத் தொல்கு ளெடுத்தற் கண்ணுங்

காமக் கிழத்தியர் நலம்பா ராட்டிய
 தீமையின் முடிக்கும் பொருளின் கண்ணுங்
 கொடுமை யொழுக்கந் தோழிக் குரியவை
 வடுவறு சிறப்பிற் கற்பிற் றிரியாமைக்
 40 காய்தலு முவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலு
 மாவயின் வருஉம் பல்வேறு நிலையினும்
 வாயிலின் வருஉம் வகையொடு தொகைஇக்
 கிழவோள் செப்பல் கிழவ தென்ப.

இது, முறையானே தலைவிகூற்று நிகழும் இடங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அவன் அறிவு ஆற்ற அறியும் ஆகலின் ஏற்றற் கண்ணும் நிறுத்தற்கண்ணும் உரிமை கொடுத்த கிழவோன் பாங்கிற் பெருமையின் திரியா, அன்பின்கண்ணும் அவன் அறிவு ஆற்ற அறியும் ஆகலின் - வேதத்தையுந் தரும் நூலையுந் தலைவன் அறிந்த அறிவை தலைவி மிக அறியுமாதலின்; ஏற்றற் கண்ணும் - அந்தணர் முதலிய மூவருந் தத்தமக்குரிய வேள்வி செய்யுங்கால் தம் மனைவியர் பலருள்ளுந் தமக்கு ஒத்தானை வேள்விக்கண் உரிமை வகையான் ஏனை மகளிரின் உயர்த்தல் செய்யுமிடத்தும்; நிறுத்தற்கண்ணும் - தத்தங் குலத்திற் கேற்ப நிறுத்துதலைச் செய்யுமிடத்தும்; உரிமை கொடுத்த கிழவோன் பாங்கின் - அவர் குலத்திற்கேற்ற உரிமைகளைக் கொடுத்த தலைவனிடத்து; பெருமையில் திரியா அன்பின் கண்ணும் - தத்தங் குலத்திற்கேற்ற பெருமையினின்றும் நீங்காத அன்பு செய்து ஒழுகுதற்கண்ணும்: அறியுமாகலின் அன்புசெய்து ஒழுகுமெனக் கூட்டுக.

என்றது, அந்தணர்க்கு நால்வரும், அரசர்க்கு மூவரும், வணிகர்க்கு இருவருந் தலைவியராகியவழித் தங்குலத்திற் கொண்டவரே வேள்விக்கு உரியர்; ஏனையோர் வேள்விக்கு உரியரல்ல ரென்பதூஉம் அவர்க்குத் தங்குலங்கட்கு ஏற்றவகையின் உரிமை கொடுப்பரென்பதூஉம் ¹¹¹ அவர்களும் இது ¹¹² கருமமே செய்தானென்று அன்பில் திரியாரென்பதூஉங் கூறியவாறு. உதாரணம்:

¹¹³நின்ற சொல்லி னீடுதோ றினிய
 ரென்று மென்றோள் பிரிபறி யலரே

தாமரைத் தண்டா தூதி மீமிசைச்
 சாந்திற் றொடுத்த தீந்தேன் போலப்
 புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை
 நீரின் றமையா வுலகம் போலத்
 தம்மின் றமையா நந்நயந் தருளி
 நறுநுதல் பசத்த லஞ்சிச்
 சிறுமை யறுபவோ செய்பறி யலரே. (நற்றிணை. 1)

இதனுள், ¹¹⁴தாமரைத் தாதையும் ஊதிச் சந்தனத்தாதையும் ஊதி வைத்த தேன்போலப் புரைய என்றதனான் ஏற்றற்கண் தலைவி கூறினாள். பிரிவறியல ரென்றதும் அன்னதோர் குணக் குறையில ரென்பதாம். பிரிவுணர்ந்து புலந்துரைப்பின் நாணழி வாம்.

¹¹⁵நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று
 நீரினு மாரள வின்றே சாரற்
 கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு
 பெருந்தே னிழைக்கு நாடனொடு நட்பே. (குறுந். 3)

இது, நிறுத்தற்குட் கூறியது.

கிழவனை மகடுஉப் புலம்பு பெரிதாகலின் அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியும் - அறமும் பொருளுஞ் செய்வதனாற் புறத்துறைதலில் தலைவனைத் தலைவி நீங்குங் காலம் பெரிதாக லின் அதற்குச் சுழற்சிமிக்க வேட்கைமிகுதி நிகழ்ந்த விடத்தும்: உதாரணம்:

¹¹⁶காமந் தாங்குமதி யென்போர் தாமஃது
 தறியலர் கொல்லோ வனைமது கையர்கொல்
 யாமெங் காதலர்க் காணே மாயிற்
 செறிதுனி பெருகிய நெஞ்சமொடு பெருநீர்க்
 கல்பொரு சிறுநுரை போல
 மெல்ல மெல்ல வில்லா குதுமே. (குறுந். 290)

இது, தெருட்டுந் தோழிக்குத் தலைவி காமத்து மிகுதிக்கட் கூறியது.

இன்பமும் இடும்பையும் ஆகிய இடத்தும் - அங்ஙனம் அலமரல் பெருகியவழித் தலைவனை எதிர்ப்பட்டஞான்று இன்பமுந், தனிப்பட்டஞான்று துன்பமும் உளவாகிய இடத்தும்: உதாரணம்:

¹¹⁷வாரன் மென்றினைப் புலவுக்குரன் மாந்திச்
சாரல் வரைய கிளையுடன் குழீஇ
வளியெறி வயிரிற் கிளிவிளி பயிற்றும்
நளியிருஞ் சிலம்பி னன்மலை நாடன்
புணரிற் புணருமா ரெழிலே பிரியின்
மணிமிடை பொன்னின் மாமை சாயவெ
னணிநலஞ் சிதைக்குமார் பசலை யதனா
லசணங் கொல்பவர் கைபோ னன்று
மின்பமுந் துன்பமு முடைத்தே
தண்கமழ் நறுந்தார் விறலோன் மார்பே. (நற்றிணை. 304)

¹¹⁸இன்க ணுடைத்தவர் பார்வல் பிரிவஞ்சம்
புன்க ணுடைத்தாற் புணர்வு. (குறள். 1152)

¹¹⁹கயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி நயந்த கிழவனை நெஞ்சு புண்ணுறிஇ நளியின் நீக்கிய இளிவரு நிலையும் - யானைக் கன்று போலும் புதல்வன் பிறத்தலான் உளதாகிய விருப்பத்தை யுடைய நெய்யணிக்கு விரும்பிய தலைவனை நெஞ்சை வருத்தித் தன்னைச் செறிதலினின்று நீக்கிய இளிவந்த நிலைமைக் கண்ணும்:

¹²⁰தன்னை அவமதித்தானென்றற்கு இளிவரு நிலை யென்றார்.

¹²¹கரும்புநடு பாத்தியிற் கலித்த வாம்பல்
சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர
புதல்வனை யீன்றவெம் மேனி முயங்க
லதுவே தெய்யநின் மார்புசிதைப் பதுவே. (ஐங்குறு. 65)

இது, புதல்வற் பயந்தகாலத்துப் பிரிவுபற்றிக் கூறியது.

புகன்ற உள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்கு அகன்ற கிழவனை - புதல்வனை விளையாட்டை விரும்பின உள்ளத் தோடே புதுவது

புணர்ந்த பரத்தையர் தன்மாட்டு மனநெகிடிந்த மென்மையின்
பொருட்டு அவர்க்கு அருள் செய்யப் பிரிந்து வந்தோனை;
புலம்பு நனி காட்டி - தனது தனிமையை மிகவும் அறிவித்து;
இயன்ற நெஞ்சந் தலைப் பெயர்த்து அருக்கி - அவன் மேற்சென்ற
நெஞ்சினைச் செல்லாமல் அவனிடத்தினின்றும் மீட்டு¹²² அருகப்
பண்ணி; எதிர்பெய்து மறுத்த ஈரத்து மருங்கினும் - பிறருள்
ஒருத்தியைக் காணாளாயினுங் கண்டாள்போலத் தன்முன்னர்ப்
பெய்து கொண்டு வாயில் மறுத்ததனான் தோற்றிய நயனுடை
மைக் கண்ணும்:

எனவே, மறுப்பாள்போல் நயந்தாளாயிற்று. கிழவனை
மறுத்தவெனக் கூட்டுக. உதாரணம்:

¹²³ கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் பரப்பி
னிலம்பக வீழ்ந்த வேர்முதிர் கிழங்கிற்
கழைகண் டன்ன தூம்புடைத் திரள்காற்
களிற்றுச்செவி யன்ன பாசடை மருங்கிற்
கழுநிவந் தன்ன கொழுமுகை யிடையிடை
முறுவன் முகத்திற் பன்மலர் தயங்கப்
பூத்த பொய்கைப் புள்ளிமிழ் பழனத்து
வேப்புநனை யன்ன நெடுங்க ணீர்ஞெண்
டிரைதேர் வெண்குரு கஞ்சி யயல
தொலித்த பகன்றை யிருஞ்சேற் றள்ளற்
றிதலையின் வரிப்ப வோடி விரைந்துதன்
னீர்மலி மண்ணளைச் செறியு முர
மனைநகு வயலை மரனிவர் கொழுங்கொடி
யரிமல ராம்பலொ டார்தழை தைஇ
விழுவாடு மகளிரொடு தழுவணிப் பொலிந்து
மலரே ருண்கண் மாணிழை முன்கைக்
குறுந்தொடி தொடக்கிய நெடுந்தொடர் விடுத்த
துடன்றனள் போலுநின் காதலி யெம்போற்
புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வற் பயந்து
நெல்லுடை நெடுநகர் நின்னின் றுறைய
வென்ன கடத்தனோ மற்றே தன்முகத்

தெழுதெழில் சிதைய வழுதன ளேங்கி
வடித்தென வருத்த தித்திப் பல்லூழ்
நொடித்தெனச் சிவந்த மெல்விரற் நிருகுபு
கூர்நுதி மழுங்கிய வெயிற்ற
ளூர்முழுது நுவலுநிற் காணிய சென்மே.

(அகம். 176)

என வரும்.

எதிர்பெய்து மறுத்த ஈரமெனவே எதிர்பெய்யாது மறுத்த
ஈரமுங் கொள்க.

¹²⁴கூன்முள் முள்ளிக் குவிகுலைக் கழன்ற
மீன்முள் என்ன வெண்கான் மாமலர்
பொய்தன் மகளிர் விழுவணிக் கூட்டு
மவ்வய னண்ணிய வளங்கே ழுரனைப்
புலத்தல் கூடுமோ தோழி யல்கற்
பெருங்கதவு பொருத யானை மருப்பி
னிரும்புசெய் தொடியினேர வாகி
மாக்கள் எடைய மார்பகம் பொருந்தி
முயங்கல் விடாஅ லிவையென மயங்கி
யானோ மென்னவு மெல்லார் தாமற்
றிவைபா ராட்டிய பருவமு முளவே
யினியே. புதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇத்
திதிலை யணிந்த தேங்கொள் மென்முலை
நறுஞ்சாந் தணிந்த கேழ்கிள ரகலம்
வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே
தீம்பால் படுத றாமஞ் சினரே
யாயிடைக், கவவுக்கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி மதவுநடைச்
செவிலி கையென் புதல்வனை நோக்கி
நல்லோர்க் கொத்தனிர் நீயினிஃதோ
செல்வற் கொத்தனெம் யாமென மெல்லவென்
மகன்வயிறு பெயர்தந் தேனே யதுகண்
டியாமுங் காதுலெ மவற்கெனச் சாஅய்ச்
சிறுபுறங் கவையின னாக வுறுபெயற்

றண்டுளிக் கேற்ற பலவுழு செஞ்செய்
மண்போன் ளெகிழ்ந்தவர் கலுழ்ந்தே
நெஞ்சறை போகிய வறிவி னேற்கே. (அகம். 26)

இதனுள் ஒருத்தியை வரைந்து கூறாது நல்லோரைப்
பொதுவாகக் கூறியவாறும் வேண்டினமெனப்¹²⁵புலம்பு காட்டிக்
கலுழ்ந்ததென¹²⁶ஈரங் கூறியவாறுங் காண்க.

தங்கிய ஒழுக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி எங்கையர்க்கு
உரையென இரத்தற்கண்ணும் - பரத்தையர்மாட்டுத் தங்கிய
¹²⁷செவ்வியை மறையாத ஒழுக்கத்தோடே வந்த தலைவனை நீ
கூறுகின்ற பணிந்த மொழிகளை எங்கையர்க்கு வணங்கிக் கூறென
இரந்துகோடற்கண்ணு: உதாரணம்:

அகன்றுறை யணிபெற
என்னும் மருதக்கலி (73) யுள்

¹²⁸நோதக்கா யெனநின்னை நொந்தீவா ரில்வழித்
தீதிலேன் யானெனத் தேற்றிய வருதிமன்
ஸெகிழ்தொடி யினையவ ரிடைமுலைத் தாதுசோர்ந்
திதழ்வனப் பிழந்தநின் கண்ணிவந் துரையாக்கால்.

என்பன கூறி,

¹²⁹மண்டுநீ ராரா மலிகடல் போலுநின்
றண்டாப் பரத்தை தலைக்கொள்ள நாளும்
புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றிமற் றியாமெனிற்
றோலாமோ நிற்பொய் மருண்டு.

எனவும் எங்கையரைத் தேற்றெனக் கூறியவாறு காண்க.

செல்லாக் காலைச் செல்கென விடுத்தலும் - தலைவன்
செல்லா னென்பது இடமுங் காலமும்பற்றி அறிந்தகாலத்து
ஊடலுள்ளத்தாற் கூடப்பெறாதாள் செல்கெனக் கூறி விடுத்து
ஆற்றுதற்கண்ணும்: உதாரணம்;

புள்ளிமி முகல்வயல்
என்னும் மருதக்கலி (79) யுள்.

¹³⁰பூங்கட் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி
நீங்காய் யிகவாய் நெடுங்கடை நில்லாதி
யாங்கே யவர்வயிற் சென்றி யணிசிதைப்பா
னீங்கெம் புதல்வனைத் தந்து.

¹³¹சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரா
னூர்மடி கங்குலி னோன்றளை பரிந்து
கூர்முள் வேலி கோட்டி னீக்கி
நீர்முதிர் பழனத்து மீனூட னிரிய
வந்தூம்பு வள்ளை மயக்கித் தாமரை
வண்டுது பனிமல ராரு மூர
யாரை யோநிற் புலக்கேம் வாருந்
றுறையிறந் தொளிருந் தாழிருங் கூந்தற்
பிறளு மொருத்தியை யெம்மனைத் தந்து
வதுவை யயர்ந்தனை யென்ப வஃதியாங்
கூறேம் வாழிய ரெந்தை செறுநர்
களிறுடை யருஞ்சமந் ததைய நூறு
மொளிறுவாட் டானைக் கொற்கைச் செழியன்
பிண்ட நெல்லி னள்ளு ரன்னவெம்
மொண்டொடி நெகிழினு நெகிழ்க
சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரோ. (அகம். 46)

காமக்கிழத்தி தன்மகத் தழீஇ ஏழுறு விளையாட்டு இறுதிக்
கண்ணும் - மனையறத்திற்கு உரியளாக வரைந்து கொண்ட
காமக்கிழத்தி, தலைவி புதல்வன் மனைப்புறத்து விளையாடுகின்ற
வனைத் தழுவிக்கொண்டு தான் ¹³²ஏழுறு தற்குக் காரணமான
விளையாட்டின் முடிவின் கண்ணும்:

அவள் எம்மைப் பாதுகாப்பீரோவென வினாயவழி
அவனும் அதற்கு உடன்பட்டான்போலக் கூறுவன உளவாதலின்
'ஏழுறு விளையாட்டு' என்றார். 'இறுதி' யென்றார் விளையாட்டு
முடியுந் துணையுந் தான் மறையநின்று பின்னர்க் கூறுதலின்.
உதாரணம்:

¹³³நாயுடை முதுநீர்க் கலித்த தாமரைத்
தாதி னல்லி யயலிதழ் புரையு

மாசி லங்கை மணிமரு ளவ்வாய்
 நாவொடு நவிலா நகைபடு தீஞ்சொல்
 யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வனைத்
 தேர்வழங்கு தெருவிற் றமியோற் கண்டே
 கூரெயிற் றரிவை குறுகினள் யாவருங்
 காணுந ரின்மையிற் செத்தனள் பேணிப்
 பொலங்கலஞ் சுமந்த பூண்டாங் கிளமுலை
 வருக மாளவென் னுயிரெனப் பெரிதுவந்து
 கொண்டனள் நின்றோட் கண்டுநிலைச் செல்லேன்
 மாசில் குறுமக ளெவன்பே துற்றனை
 நீயுந் தாயை யிவற்கென யான்றற்
 கரைய வந்து விரைவெனன் கவைஇக்
 களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா
 நாணி னின்றோ ணிலைகண் டியானும்
 பேணிநெ னல்லனோ மகிழ்ந் வானத்
 தணங்கருங் கடவுளன் னோணின்
 மகன்றா யாதல் புரைவதாங் கெனவே. (அகம். 16)

என வரும்.

சிறந்த செய்கை அவ்வழித் தோன்றி அறம்புரி உள்ளமொடு
 தன்வரவு அறியாமைப் புறஞ்செய்து பெயர்த்தல் வேண்டு
 இடத்தானும் சிறந்த செய்கை அவ்வழித்தோன்றி - காமக்
 கிழத்தியது ஏழுறும் விளையாட்டுப் போலாது தலைவி தன் புதல்
 வனைத் தழீஇ விளையாட்டை யுடைய இல்லிடத்தே தலைவன்
 தோன்றி; அறம்புரி உள்ளமொடு தன்வரவு அறியாமைப்
 புறஞ்செய்து - அவ் விளையாட்டு மகிழ்ச்சியாகிய மனையறத்
 தினைக் காண விரும்பிய நெஞ்சோடே தன் வரவினைத் தலைவி
 அறியாமல் அவள் பின்னே நின்றலைச் செய்து; பெயர்த்தல்
 வேண்டு இடத்தானும் - தலைவியது ¹³⁴ துனியைப் போக்குதல்
 வேண்டிய இடத்தும்:

‘தன்வரவறியாமை’ என்றதற்குத் தன்னைக் கண்டால்
 தலைவி யுழை நின்றார் தனக்குச் செய்யும் ¹³⁵ ஆசாரங்களையும்
 அவர் செய்யாமற் கைகவித்துத் தன் வரவு அறியாமை
 நிற்பனென்று கொள்க. உதாரணம்:

¹³⁶மையற விளங்கிய மணிமருள் அவ்வாய்தன்
 மெய்ப்பெறா மழலையின் விளங்குபூண் நனைத்தரப்
 பொலம்பிறை யுட்டாழ்ந்த புனைவினை உருள்கலன்
 நலம்பெறு கமழ்சென்னி நகையொடு துயல்வர
 வருவெஞ் சாதிடை காட்டும் உடைகழல் அந்துகில்
 அரிபொலி கிண்கிணி ஆர்ப்போவா தடிதட்பப்
 பாலோடு அலர்ந்த முலைமறந்து முற்றத்துக்
 கால்தேர் கையினியக்கி நடைபயிற்றா
 வாலமர் செல்வ னணிசால் பெருவிறல்
 போல வருமென் னுயிர்;

பெரும, விருந்தொடு கைதூவா வெம்மையு முள்ளாய்
 பெருந்தெருவிற் கொண்டாடி ஞாயர் பயிற்றத்
 திருந்துபு நீகற்ற சொற்கள்யாங் கேட்ப
 மருந்தோவா நெஞ்சிற் கமிழ்தயின் றற்றாப்
 பெருந்தகாய் கூறு சில;

எல்லிழாய்,
 சேய்நின்று நாங்கொணர்ந்த பாணன் சிதைந்தாங்கே
 வாயோடி யேனாதிப் பாடிய மென்றற்றா
 நேர்யநாந் தணிக்கு மருந்தெனப் பாராட்ட
 ஓவாது அடுத்தடுத்து அத்தத்தாவென் பான்மாண
 வேய்மென்றோள் வேய்த்திறஞ் சேர்த்தலு மற்றிவன்
 வாயுள்ளிற் போகா னரோ;

உள்ளி யுழையே யொருங்கு படைவிடக்
 கள்ளர் படர்தந் ததுபோலத் தாமெம்மை
 யொள்ளுமார் வந்தாரே யீங்கு;

ஏதப்பா டெள்ளிப் புரிசை வியலுள்ளோர்
 கள்வரைக் காணாது கண்டேமென் பார்போலச்
 சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவல்நின்
 னாணை கடக்கிற்பார் யார்;

அதிர்வில் படிநெருக்கி வந்தென் மகன்மேல்
 முதிர்பூண் முலைபொருத வேதிலாண் முச்சி

யுதிர்துக ளுக்கநின் னாடை யொலிப்ப
வெதிர்வளி நின்றாய்நீ செல்;

இனியெல்லா யாம்,
தீதிலே மென்று தெறிப்பவங் கைந்நீவி
யாதொன்று மெங்கண் மறுத்தர வில்லாயின்
மேதக்க வெந்தை பெயரனை யாங்கொள்வேந்
தாவா விருப்பொடு கன்றியாத் துழிச்செல்லும்
மாபோற் படர்தக நாம்.

(கலி. 81)

தந்தையர் ஒப்பர் மக்கள் என்பதனான் அந்தமில் சிறப்பின்
மகப் பழித்து நெருங்கலும் - அங்ஙனம் விளையாடுகின்ற காலத்து
மக்கள் தந்தையரை ஒப்பரென்னும் வேதவிதிபற்றி முடிவில்லாத
சிறப்பினை யுடைய மகனைப் பழித்து வெகுளுதற் கண்ணும்:

மகனுக்கும் ¹³⁷இது படுமென்று கருதிக் கூறலின்
தலைவனைப் பழித்தென்னாது 'மகப்பழித்' தென்றார்.

“மைபடு சென்னி” என்னும் மருதக்கலி (86) யுள்,

¹³⁸செம்மால்!

வனப்பெலா நுந்தையை யொப்பினு நுந்தை
நிலைப்பாலுள் ஒத்த குறியென்வாய்க் கேட்டொத்தி
கன்றிய தெவ்வர்க் கடந்து களங்கொள்ளும்
வென்றிமாட் டொத்தி பெருமமற் றொவ்வாதி
யொன்றினேம் யாமென்று றுணர்ந்தாரை நுந்தைபோல்
மென்றோ னென்கிழ விடல்

என அவனைக் கொண்டு விளையாடியவழி அவன்
தலைவன்மேல் வீழ்தலின்,

தந்தை வியன்மார்பிற் பாய்ந்தா னறனில்லா
வன்பிலி பெற்ற மகன்.

எனத் தன் திறந்து அன்பிலனென நெருங்கிக் கூறியவாறு காண்க.

¹³⁹கொடியோர் கொடுமை சுடுமென ஓடியாது நல்லிசை
நயந்தோர் சொல்லொடு தொகைஇப் பகுதியின் நீங்கிய தகுதிக்
கண்ணும்: கொடியோர் நல்லிசை நயந்தோர் சொல்லொடு
தொகைஇ - கொடியோரென்றது பாணர் கூத்தர் விறலியர்

அந்தணர் முதலியோரை; கொடியோராய்த் தலைவன் புகழைக் கூறுதற்கு விரும்பினோர் பரத்தையர்க்கு வாயிலாய் வந்து கூறிய சொல்லோடே தானும் அவரிடத்தே சேர்ந்து; பகுதியி னீங்கிய கொடுமை - காவற்பாங்கிற் பக்கமும் ஆங்கோர் பக்கமுமாகிய பகுதி (41) காத்தலினின்று நீங்கிய பரத்தையரைக் கூடிய கொடுமை; சுடுமென ஓடியாது தகுதிக் கண்ணும் - நெஞ்சைச் சுடுமென்று கூறி அவன் தவற்றைக் கூறுதலைக் தவிராமற் கூறுதற்குத் தக்க தகுதியிடத்தும்;

¹⁴⁰இன், நீக்கப்பொருட்டு; பகுதி - கூறுபாடு, ஆகுபெயர்; பகுதிகளைக் காத்தற்குப் பிரிவேனெனக் கூறிப் பிரிந்து பாணர் முதலியோர் புதிதில் கூட்டிய பரத்தையரிடத்தே ஒழுகிய மெய் வேறுபாட்டொடு வந்தானைக் கண்டு அப்பகுதிகளைப் பரத்தை யராகக் கூறுவாளாயிற்று. அது, “இணைபட நிவந்த” என்னும் மருதக்கலி (72) யுள்,

¹⁴¹கண்ணிநீ கடிகொண்டார்க் கனைதொறும் யாமழப்
பண்ணினாற் களிப்பிக்கும் பாணன்காட் டொன்றானோ
பேணானென்றுடன்றவர் உகிர்செய்த வடுவினான்
மேனானின் தோள்சேர்ந்தார் நகைசேர்ந்த விதழினை;
நாடிநின் றுதாடித் துறைச்செல்லா னூரவ
ராடைகொண் டொலிக்குநின் புலைத்திகாட் டென்றானோ
கூடியார்ப் புனலாடப் புணையாய மார்பினில்
லூடியா ரெறிதர வொளிவிட்ட வரக்கினை;
வெறிதுநின் புகழ்களை வேண்டாரி னெடுத்தேத்து
மறிவுடை அந்தணன் அவளைக்காட் டென்றானோ
களிபட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட உருவின்மேல்
குறிபெற்றார் குரற்கூந்தற் கோடுளர்ந்த துகளினை
என்பவற்றார் பாணர் முதலியோர் வாயிலாயவாறு காண்க.

¹⁴²ஏந்தெழின் மார்ப வெதிரல்ல நின்வாய்ச்சொற்
பாய்ந்தாய்ந்த தானைப் பரிந்தானா மைந்தினை
சாந்தழி வேரை சவற்றாழ்ந்த கண்ணியை
யாங்குச் சென்றிங்குவந் தீத்தந்தாய்; கேளினி

ஏந்தி, எதிரிதழ் நீலம் பணைந்தன்ன கண்ணாய்
குதிரை வழங்கிவரு வல்;

அறிந்தேன் குதிரை தான்
பால்பிரியாஐங்கூந்தல் பன்மயிர்க் கொய்சுவல்
மேல்விரித்து யாத்த சிகழிகைச் செவ்வுளை
நீல மணிக்கடிகை வல்லிசை யாப்பின்கீழ்
ஞாலியன் மென்காதிற் புல்லிகைச் சாமரை
மத்திகைக் கண்ணுறை யாகக் கவின்பெற்ற
வித்தி யெருகாழ்நூலுத்தரியத் திண்பிடி
நேர்மணி நேர்முக்காழ்ப் பல்பல கண்டிகைத்
தார்மணி பூண்ட தமனிய மேகலை
நூபுரப் புட்டி லடியொட மைத்தியாத்த
வார்பொலங் கிண்கிணி யார்ப்ப வியற்றிநீ
காதலித் தூர்ந்தநின் காமக் குதிரையை
யாய்சுதை மாடத் தணிநிலா முற்றத்துள்
னாதிக் கொளீஇ வசையினை யாகுவை
வாதுவன் வாழியநீ;

சேகா, கதிர்விரி வைகலிற் கைவாருஉக் கொண்ட
மதுரைப் பெருமுற்றம் போலநின் மெய்க்கட்
குதிரையோ வீறியது;

கூருகிர் மாண்ட குளம்பி னதுவன்றே
கோரமே வாழிகுதி ரை;
வெதிருழக்கு நாழியாற் சேதிகைக் குத்திக்
குதிரை யுடலணி போலநின் மெய்க்கட்
குதிரையோ கவ்வி யது;

சீத்தை, பயமின்றி யீங்குக் கடித்தது நன்றே
வியமமே வாழிகுதி ரை;

மிக நன், றினியறிந்தே னின்றூநீ யூர்ந்த குதிரை
பெருமணம் பண்ணி யறத்தினிற் கொண்ட
பருமக் குதிரையோ வன்று; பெருமநின்,
ஏதில் பெரும்பாணன் தூதாட வாங்கேயோர்

வாதத்தான் வந்த வளிக் குதிரை ஆதி
 உருவழிக்கும் அக்குதிரை யூரல்நீ ஊரில் பரத்தை
 பரியாக வாதுவனாய் என்று மற்றச்சார்த்
 திரிகுதிரை யேறிய செல். (கலி. 96)

இதனுட்பாணன் தூதாடவாதத்தான் வந்த குதிரையென்ப தனான் அவன் கூட்டிய புதிய பரத்தையர் என்பதூஉம் அவன் பகுதியினின்று நீங்கியவாறுங் குதிரையோ வீறியதென்பது முதலியவற்றாற் கொடுமை நெஞ்சைச் சுடுகின்றவாறும்¹⁴³ அதனை நீக்கிய பரத்தையரைக் குதிரையாகக் கூறித் தான் அதற்குத் தக்குநின்றவாறுங் காண்க.

¹⁴⁴கடவுட்பாட்டு 'ஆங்கோர் பக்கமும்' யானைப் பாட்டுக் 'காவற் பாங்கின் பக்க' முமாம்.

கொடுமை ஒழுக்கங் கோடல் வேண்டி அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக் காதல் எங்கையர் காணின் நன்றென மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணும் கொடுமை ஒழுக்கங் கோடல் வேண்டி - அங்ஙனம் பகுதியி னீங்கிப் பரத்தையர்மாட்டு ஒழுகிக் கொடுமை செய்த ஒழுக்கத்தைத் தலைவி பொறுத்தலை வேண்டி; அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கி - தன் அடிமேல் வீழ்ந்து வணங்கிய தலைவனை¹⁴⁵ அதனின்மீது துனிமிக்குக் கழறி; காதல் எங்கையர் காணின் நன்றென - நின்மாட்டுக் காதலையுடைய எங்கையர் காணின் இவை நன்றெனக் கொள்வரெனக் கூறி; மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணும் - காதல் அமைந்து மாறிய வேறுபாட்டின் கண்ணும்:

பொறாதாரைக் கொள்ளா ரென்பவாகலிற்¹⁴⁶கோடல் பொறுத்த லாயிற்று, 'காதலெங்கையர் மாதர் சான்ற' என்பன வற்றான் துனிகூறினார். எனவே, யாங்கண்டதனாற் பயனின் றென்றார். உதாரணம்:

“நில்லாங்கு நில்” என்னும் பூழ்ப்பாட்டி (கலி. 95) னுள்,

¹⁴⁷மெய்யைப் பொய்யென்று மயங்கிய கையொன் றறிகல்லாய் போறிகா ணீ;
 நல்லாய்,
 பொய்யெல்லா மேற்றித் தவறு தலைப்பெய்து
 கையொடு கண்டாய் பிழைத்தே னருளினி;

அருளுகம் யாம்யாரீ மெல்லா தெருள
வளித்துநீ பண்ணிய பூழெல்லா மின்னும்
விளித்துநின் பாணனோ டாடி யளித்தி
விடலைநீ நீத்தலி னோய்ப்பெரி தேய்க்கு
நடலைப்பட் டெல்லாநின் பூழ்.

இதனுள் ‘அருளினி’ யென அடிமேல் வீழ்ந்தவாறும்
‘அருளுகம் யாம் யார்’ எனக் காதல் அமைந்தவாறும்
‘விளித்தளித்தி’ யென இப்பணிவை நின் பெண்டிர் கொள்வ
ரெனவுங் கூறியவாறுங் காண்க.

¹⁴⁸நினக்கே யன்றஃதெமக்குமா ரினிதே
நின்மார்பு நயந்த நன்னுதல் அரிவை
வேண்டிய குறிப்பினையாகி
யீண்டுநீ யருளா தாண்டுறை தல்லே. (ஐங்குறு. 46)

இதுவும் அது.

தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை மாயப் பரத்தை
உள்ளிய வழியும் - பரத்தையர் கருதி அணிந்த நன்றாகிய அணி
களையுடைய புதல்வனை மாயப் ¹⁴⁹பரத்தைமையைக் குறித்த
விடத்தும்:

அவருள் துனியாலே வருந்திய பரத்தையர் தம்
வருத்தத்தினை உணர்த்தியும் தலைநின்றொழுகும் பரத்தையர்
தஞ்சிறப்பு உணர்த்தியும் அணிவரென்றற்குக் ‘கண்ணிய’ என்றார்.
பரத்தையர் சேரி சென்று அணியணிந்ததற்கு வெகுண்டு கூறலிற்
பொய்யாகிய பரத்தை யென்றார். எனவே தலைவன் பரத்தமை
கருதினானாயிற்று. உதாரணம்:

¹⁵⁰உறுவளி தூக்கு முயர்சினை மாவி
னறுவடி யாரிற் றவைபோல் அழியக்
கரந்தியா னரக்கவுங் கைந்நில்லா வீங்கிச்
சுரந்தவென் மென்முலைப் பால்பழு தாகநீ
நல்வாயிற் போத்தந்த பொழுதினா னெல்லா
கடவுட் கடிநகர் தோறு மிவனை
வலங்கொளீஇ வாவெனச் சென்றாய் விலங்கினை

யீர மிலாத விவன்றந்தை பெண்டிருள்
யாரிற் றதவிர்ந்தனை கூறு;

நீருள், அடைமறை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட
குடைநிழற் றோன்றுநின் செம்மலைக் காணூஉ
இவன்மன்ற யான்றோவ உள்ளங்கொண் டுள்ளா
மகனல்லான் பெற்ற மகனென்று அகனகர்
வாயில் வரையிறந்து போத்தந்து தாயர்
தெருவில் தவிர்ப்பத் தவிர்ந்தனன் மற்றவர்
தத்தங் கலங்களுட்கையுறை என்றிவற்
கொத்தவை ஆராய்ந்து அணிந்தார் பிறன்பெண்டிர்
ஈத்தவை கொள்வானாம் இஃதொத்தன் சீத்தை
செறுத்தக்கான் மன்ற பெரிது;

சிறுபட்டி, ஏதிலார் கையெம்மை யெள்ளுநீ நீதொட்ட
மோதிரம் யாவோயாங் காண்கு;

அவற்றுள், நாறாவிதழ் கண்டன்ன செவ்விரற் கேற்பச்
சறாவே றெழுதிய மோதிரந் தொட்டாள்
குறியறிந்தேன் காமன் கொடியெழுதி யென்றுஞ்
செறியாப் பரத்தை யிவன்றந்தை மார்பிற்
பொறியொற்றிக் கொண்டாள்வ லென்பது தன்னை
யநீஇய செய்த வினை;

அன்னையோ விஃதொன்று,
முந்தைய கண்டும் எழுகல்லா தென்முன்னர்
வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றா விஃதொன்று
தந்தை யிறைத்தொடீஇ மற்றிவன் றன்கைக்கட்
டந்தா ரியாரெல்லாஅ விது;

இஃதொன்று,
என்னொத்துக் காண்க பிறரும் இவற் கென்னுந்
தன்னலம் பாடுவி தந்தாளா நின்னை
யிதுதொடுக கென்றவர் யார்;

அஞ்சாதி; நீயுந் தவறிலை நின்கை யிதுதந்த
பூவெழி லுண்க ணவளுந் தவறிலள்

வேனிற் புனலன்ன நுந்தையை நோவார் யார்
 மேனின்று மெள்ளி யிநூவிவன் கைத்தந்தா
 டான்யாரோ வென்று வினவிய நோய்ப்பாலேன்
 யானே தவறுடை யேன். (கலி. 84)

தன்வயிற் ¹⁵¹சிறைப்பினும் - தலைவனின் தான் புதல்வற்குச்
 சிறந்தாளாகி அத்தலைவன் மாட்டும் அவன் காதலித்த
 பரத்தையர் மாட்டுஞ் செல்லாமற் புதல்வனைத் தன்பாற் சிறை
 செய்தற் கண்ணும்: உதாரணம்:

¹⁵²புள்ளிமிழகல்வயல் என்னும் மருத்தக்கலி (79) யுள்,

அணியொடு வந்தீங்கெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி
 மணிபுரை செவ்வாய்தின் மாப்பகல நனைப்பதால்
 றோய்ந்தாரை அறிகுவென் யானெனக் கமமுநின்
 சாந்தினாற் குறிகொண்டாள் சாய்குவ ளல்லளோ;
 புல்லலெம் புதல்வனைப் புகலக னின்மார்பிற்
 பல்காழ்முத் தணியாரம் பற்றினன் பரிவானால்
 மாணிழை மடநல்லார் முயக்கத்தை நின்மார்பின்
 பூணினாற் குறிகொண்டாள் புலக்குவ ளல்லளோ;
 கண்டேயெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி நின்சென்னி
 வண்டிமிர் வகையிணர் வாங்கினன் பரிவானால்
 நண்ணியார்க் காட்டுவ திதுவெனக் கமமுநின்
 கண்ணியாற் குறிகொண்டாள் காய்குவ ளல்லளோ;
 எனவாங்கு,
 பூங்கட் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி
 நீங்கா யிகவாய் நெடுங்கடை நில்லாதி
 யாங்கே யவர்வயிற் சென்றீ யணிசிதைப்பா
 னீங்கெம் புதல்வனைத் தந்தி. (கலி. 79)

இது, தலைவனிடத்தினின்றும் புதல்வனைச் சிறைத்தது.

“ஞாலம் வறந்தீர” என்னும் மருத்தக்கலி (82) யுள்,

¹⁵³அவட்கினி தாகி விடுத்தனன் போகித்
 தலைக்கொண்டு நம்மொடு காயுமற் றீதோர்

புலத்தகைப் புத்தேளில் புக்கான் அலைக்கொரு
 கோறா நினக்கவள் யாராகும் எல்லா
 வருந்தியா நோய்கூர நுந்தையை என்றும்
 பருந்தெறிந் தற்றாகக் கொள்ளுங் கொண்டாங்கே
 தொடியு முகிரும் படையாக நுந்தை
 கடியுடை மார்பின் சிறுகண்ணு முட்காள்
 வடுவுங் குறித்தாங்கே செய்யும் விடுவினி
 யன்ன பிறவும் பெருமான் அவள்வயின்
 றுன்னுத லோம்பித் திறவதின் முன்னிநீ
 மையமில் லாதவ ரில்லொழிய வெம்போலக்
 கையா றுடையவ ரில்லல்லாற் செல்ல
 லமைந்த தினிநின் றொழில்.

இது, காதற்பரத்தையர்பாற் புதல்வன் செல்லாமற்
 சிறைத்தது.

அவன்வயிற் பிரிப்பினும் - தன்னொடு மைந்தனிடை உறவு
 நீக்கி அவனைத் தலைவனொடு சார்த்துதற் கண்ணும்.

என்றது, எமக்கிவன் யாரென்று அயன்மை கூறுதலாம்.

உதாரணம்:

“மைபடுசென்னி” என்னும் மருதக்கலி (86) யுள்,

¹⁵⁴மறைநின்று, தாமன்ற வந்தீத் தனர்;
 ஆயிழாய், தாவாத வெற்குத் தவறுண்டோ காவாதீங்
 கீத்தை யிவனையாங் கோடற்குச் சீத்தையாங்
 கன்றி யதனைக் கடியவுங் கைந்நீவிக்
 குன்ற விறுவரை கோண்மா விவர்ந்தாங்குத்
 தந்தை வியன்மார்பிற் பாய்ந்தா னறனில்லா
 வன்பிலி பெற்ற மகன்.

என்புழி “அறனில்லா அன்பிலி பெற்ற மகன்” எனவும்,
 “நின்மகன் றாயாதல் புரைவா லெனவே” (அகம். 16) என்புழி
 “நின்மகன்” எனவும் ¹⁵⁵பிரித்தவாறு காண்க.

இன்னாத் தொல்குள் எடுத்தற்கண்ணும் - இன்னாங்குப் பயக்குஞ் சூளுறவினைத் தலைவன் ¹⁵⁶சூளுறுவலெனக் கூறு மிடத்தும்:

தலைவன் 'வந்தகுற்றம் வழிகெட' ஒழுகிக், களவிற் சூளுற வான் வந்த ஏதம் நீக்கி, இக்காலத்துக் கடவுளரையும் புதல்வனை யுஞ் சூளுறுதலின் 'இன்னாத குள்' என்றார். அது களவுபோலச் சூளுறுதலின் 'தொல்குள்' என்றார். உதாரணம்:

“ஒரு உக் கொடியிய னல்லார்” என்னும் மருதக்கலி (88) யுள்,

¹⁵⁷வேற்றுமை யென்கண்ணோ வோராதி தீதின்மை
தேற்றக்கண் டயாய் தெளிக்கு:

இனித் தேற்றேம்யாம்,
தேர்மயங்கி வந்த தெரிகோதை யந்நல்லார்
தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர்மயங்கி
நீயுறும் பொய்ச்சூ ளணங்காகின் மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு.

எனத் தலைவி எம்மேலே இப் பொய்ச்சூளுநான் வருங்கேடு வருமென மறுத்தவாறு காண்க.

காமக் கிழத்தியர் நலம் பாராட்டிய ¹⁵⁸தீமையின் முடிக்கும் பொருளின் கண்ணும் - நலம் பாராட்டிய காமக்கிழத்தியர் தலைவி தன்னிற் சிறந்தாராகத் தன்னான் நலம் பாராட்டப்பட இற்பரத்தையர் மேல் தீமையுறுவரென முடித்துக்கூறும் பொருளின் கண்ணும்: உதாரணம்:

¹⁵⁹மடவ ளம்மநீ யினிக்கொண் டோளே
தன்னொடு நிகரா வென்னொடு நிகரிப்
பெருநலந் தருக்கு மென்ப விரிமலர்த்
தாதுண் வண்டினும் பலர்நீ
யோதி யொண்ணுதல் பசப்பித் தோரே. (ஐங்குறு. 67)

இதனுள் இப்பொழுது கிடையாதது கிடைத்ததாக வரைந்து கொண்ட பரத்தை தன்னொடு இளமைச் செவ்வி ஒவ்வா என்னையுந் தன்னொடொப்பித்துத் தன் பெரிய நலத்தாலே மாறுபடுமென்பவென அவள் நலத்தைப்

பாராட்டியவாறும். நீ பசப்பித்தோர் வண்டு தாது உண்ட
மலரினும் பலரெனத் தீமையின் முடித்தவாறுங் காண்க.

அணிற்பல் லன்ன

(குறுந்.49)

என்னும் பாட்டுக் கற்பாசலின் இதன்பாற்படும்.

கொடுமையொழுக்கம் தோழிக்கு உரியவை வடுவறு
சிறப்பிற் கற்பில் திரியாமைக் காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும்
பெட்டலும் ஆவயின் வருஉம் பல்வேறு நிலையினும் கொடுமை
ஒழுக்கம் தோழிக்கு உரியவை - பரத்தையிற் பிரிவும் ஏனைப் பிரிவு
களும் ஆகித் தலைவன்கண் நிகழுங் கொடுமை யொழுக்கத்தில்
தோழி கூறுதற்கு உரியனென மேற்கூறுகின்றவற்றைக்
கேட்டவழி; வடுவறு சிறப்பிற் கற்பில் திரியாமை - எஞ்ஞான்றுங்
குற்றமின்றி வருகின்ற பிறப்பு முதலிய சிறப்பிடத்துங் கற்பிடத்துங்
திரிவு படாதபடி; காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும்
நிலையினும் - தோழி கூற்றினை வெகுளலும் மகிழ்தலும்
அவளைப் பிரித்தலும் பின்னும் அவள் கூற்றினைக் கேட்டற்கு
விரும்புதலுமாகிய நிலையின் கண்ணும்; ஆவயின் வருஉம்
நிலையினும் - அத் தோழியிடத்துத் தலைவனைக் காய்தலும்
உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலுமாய் வரும் நிலையின்
கண்ணும்; பல்வேறு நிலையினும் - இக்கூறியவாறன்றிப்
பிறவாற்றாய்ப் பல்வேறுபட்டு வரும் நிலையின்கண்ணும்:

அவள்வயி னென்னாது ¹⁶⁰ 'ஆவயின்' என்றார், தோழியும்
பொருளென்பது பற்றி.

¹⁶¹இதுமற் றெவனோ தோழி துனியிடை

யின்ன ரென்னு மின்னாக் கிளவி

யிருமருப் பெருமை யீன்றணிக் காரா

னுழவன் யாத்த குழவியினகலாது

பாற்பெய் பைம்பயிராரு மூரன்

நிருமனைப் பல்கடம் பூண்ட

பெருமுது பெண்டிரே மாகிய நமக்கே.

(குறுந். 181)

இது, தோழி இன்னாக்கிளவி கூறியதனை இதுபொழுது
கூறிப் பயந்த தென்னெனக் காய்ந்து கூறினாள்.

¹⁶²பார்பக வீழ்ந்த வேருடை விழுக்கோட்
 டுடும்படைந் தன்ன நெடும்பொரி விளவி
 னாட்டொழி பந்திற் கோட்டுழக் கிறுபு
 கம்பலத் தன்ன பைம்பயிர்த் தாஅம்
 வெள்ளில் வல்சி வேற்றுநாட் டாரிடைச்
 சேறு நாமெனச் சொல்லச் சேயிழை
 நன்றெனப் புரிந்தோய் நன்றுசெய் தனையே
 செயல்படு மனத்தர் செய்பொருட்
 ககல்வ ராடவ ரதுவதன் பண்பே. (நற். 24)

இது, செய்தனையெனத் தலைவி உவந்து கூறியது.

¹⁶³வண்டுபடத் ததைந்த கொடியிண ரிடையிடுபு
 பொன்செய் புனையிழை கட்டிய மகளிர்
 கதுப்பிற் றோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றைக்
 கானங் காரெனக் கூறினும்
 யானோ தேறேனவர் பொய்வழங் கலரே. (குறுந். 21)

இது, கானங் காரெனக் கூறவும் ¹⁶⁴வாராரென்றவழி அது
 கூறினும் யானோ தேறேனெனப் பிரிநிலை ஓகாரத்தாற் பிரிந்தது.

¹⁶⁵யாங்கறிந் தனர்கொ றோழி பாம்பி
 னுரிநிமிர்ந் தன்ன வருப்பவி ரமயத்
 திரைவேட் டெழுந்த சேவ லுள்ளிப்
 பொறிமயிரெருத்திற் குறுநடைப் பேடை
 பொரிகாற் கள்ளி விரிகா யங்கவட்டுத்
 தயங்க விருந்து புலம்பக் கூஉ
 மருஞ்சுர வைப்பிற் கானம்
 பிரிந்துசே னுறைதல் வல்லு வோரே. (குறுந். 154)

இது, வல்லுவோர் என்னும் பெயர்கூறித் தோழி கொடுமை
 கூறியவழி, அவளையே பிரிதல்வன்மை யாங்கறிந்தன ரெனத்
 தலைவி வினவுதலின் அது பின்னுங் கேட்டற்கு அவாவிதாம்.

இனித் தோழியிடத்துத் தலைவனைக் காய்தல் முதலியன
 வருமாறு:

¹⁶⁶நன்னலந் தொலைய நலமிகச் சாஅ
யின்னுயிர் கழியினு முரைய லவர்நமக்
கன்னையு மத்தனு மல்லரோ தோழி
புலவிய தெவனோ வன்பிலங் கடையே. (குறுந். 93)

இது, காய்தல்

¹⁶⁷வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
பதைப்பத் ததைந்த நெய்தல் கழிய
வோதமொடு பெயருந் துறைவற்குப்
பைஞ்சாய்ப் பாவை யீன்றெனன் யானே. (ஐங்குறு. 155)

இது, பல்லாற்றானும் வாயில் நேராத தலைவியை
மகப்பேற்றிற்கு உரிய காலங்கழிய ஒழுகா நின்றாயென நெருங்கிய
தோழிக்கு யான் களவின் கண் மகப்பெற்றேனெனக் காய்ந்து
கூறியது.

¹⁶⁸கொடிப்பூ வேழந் தீண்டி யயல
வடுக்கொண் மாஅத்து வண்டளிர் நுடங்கு
மணித்துறை யூரன் மார்பே
பனித்துயில் செய்யு மின்சா யற்றே. (ஐங்குறு. 14)

இஃது, உவத்தல்.

¹⁶⁹புதன்மிசை நுடங்கும் வேழ வெண்பூ
விசம்பாடு குருகிற் றோன்று மூரன்
புதுவோர் மேவல னாகலின்
வறிதா கின்றென் மடங்கெழு நெஞ்சே.. (ஐங்குறு. 17)

இது, பிரித்தல்,

¹⁷⁰நாமவர் திருந்தெயிறுண்ணவு மவர்நம
தேந்துமுலை யாகத்துச் சார்ந்துகண் படுப்பவுங்
கண்சுடு பரத்தையின் வந்தோர்க் கண்டு
முடுதல் பெருந்திரு வுறுகெனப்
பீடுபெற லருமையின்முயங்கி யோனே.

இது, பெட்டது.

நீரார் செறுவின் என்னும் மருதக்கலி (75) யும் அது.

இனிப் 'பல்வேறு நிலை' யாவன, தோழி பிரிவுணர்த்திய வழிச் செலவழுங்கக் கூறுவனவற்றின் வேறுபாடுகளும், பிரிந்துழி வழியருமை பிறர் கூறக் கேட்டுக் கூறுவனவுந், தலைவனது செலவுக் குறிப்பு அறிந்து தானே கூறுவனவுந், தூதுவிடக் கருதிக் கூறுவனவும், நெஞ்சினையும் பாணனையும் தூதுவிட்டுக் கூறுவனவும், வழியிடத்துப் புட்களை நொந்து கூறுவனவும், பிரிவிடையாற்றாளெனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றுவலெனக் கூறுவனவும், அவன் வரவு தோழி கூறியவழி விரும்பிக் கூறுவனவுங் கூறிய பருவத்தின் வாராது பின்னர் வந்தவனொடு கூடியிருந்து முன்னர்த் தன்னை வருத்திய சூழலை மாலையிற் கேட்டுத் தோழிக்குக் கூறுவனவுந், தலைவன் தவறில னெனக் கூறுவனவுங், புதல்வனை நீங்காதொழுகிய தலைவன் நீங்கியவழிக் கூறுவனவுங், காமஞ்சாலா விளமையோளைக் களவின் கண் மணந்தமை அறிந்தேனெனக் கூறுவனவும், இவற்றின் வேறுபட வருவன பிறவுமாம்.

¹⁷¹ அருளு மன்பு நீக்கித் துணைதுறந்து
பொருள்வயிற் பிரிவோ ருரவோ ராயி
ஊரவோ ருரவோ ராக
மடவ மாக மடந்தை நாமே. (குறுந். 20)

இது, செலவழுங்கக் கூறியது.

¹⁷² வெந்திறற் கடுவளி பொங்கர்ப் போந்தென
நெற்றுவிளை யுழிஞ்சில் வற்ற லார்க்கும்
மலையுடை யருஞ்சுர மென்பநம்
முலையிடை முனிநர் சென்ற வாரே. (குறுந். 39)

¹⁷³ ளறம்பி யளையிற் குறும்பல் சனைய
வுலைக்கல் லன்ன பாறையேறிக்
கொடுவி லெயினர் பகழி மாய்க்குங்
கவலைத் தென்பவவர் தேர்சென்ற வாரே
யதுமற் றவலங் கொள்ளாது
நொதுமற் கலுமுறுமிவ் வழங்க லாரே. (குறுந். 12)

இவை, வழியருமை கேட்டவழிக் கூறியன.

¹⁷⁴ நுண்ணெழின் மாமைச் சணங்கணி யாகந்தங்
கண்ணொடு தொடுத்தென நோக்கியு மமையாரென்
னொண்ணுத னீவுவர் காதலர் மற்றவ
ரெண்ணுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும். (கலி. 4)

இது, செலவுக் குறிப்பறிந்து தோழிக்குக் கூறியது கொண்டு கூறிற்று.

¹⁷⁵ பலர்புகழ் சிறப்பினுங் குரிசி லுள்ளிச்
செலவுநீ நயந்தனை யாயின் மன்ற
இன்னா வரும்பட ரெம்வயிற் செய்த
பொய்வ லாளர் போலக்
கைவல் பாண்வெம் மறவா தீமே. (ஐங்குறு. 473)

இது, தூதுவிடக் கருதிக் கூறியது.

¹⁷⁶ சூழ்கம் வம்மோ தோழிபாழ் பட்டுப்
பைதற வெந்த பாலை வெங்காட்
டருஞ்சுர மிறந்தோர் தேளத்துச்
சென்ற நெஞ்ச மீட்டிய பொருளே. (ஐங்குறு. 317)

இது, நெஞ்சினைத் தூதுவிட்டுக் கூறியது.

¹⁷⁷ மையறு சுடர்நுதல் விளங்கக் கறுத்தோர்
செய்யரண் சிதைத்த செருமிகு தானையொடு
கதழ்பரி நெடுந்தேர் அதர்படக் கடைஇச்
சென்றவர்த் தருகுவ லென்னு
நன்றா லம்ம பாணன தறிவே. (ஐங்குறு. 474)

இது, பாணனைத் தூதுவிட்டுக் கூறியது.

¹⁷⁸ புல்வீ ழிற்றிக் கல்லிவர் வெள்வேர்
வரையிழி யருவியின் தோன்று நாடன்
றீதி னெஞ்சத்துக் கிளவி நம்வயின்
நயந்தன்று வாழி தோழி நாமும்
நெய்பெய் தீயினெதிர்கொண்டு
தாமணந் தனையமென விடுகந் தூதே. (குறுந். 106)

இது, தூதுகண்டு கூறியது.

¹⁷⁹ஆம்பற் பூவின் சாம்ப லன்ன
கூம்பிய சிறகர் மனையுறை குரீஇ
முன்றி லுணங்கன் மாந்தி மன்றத்
தெருவின் நுண்டாது குடைவன ஆடி
இல்லிறைப் பள்ளித்தம் பிள்ளையொடு வதியும்
புன்கண் மாலையும் புலம்பு
மின்றுகொ றோழியவர் சென்ற நாட்டே. (குறுந். 46)

இது, சென்ற நாட்டு இவை இன்று கொலென்றது.

¹⁸⁰வாரா ராயினும் வரினு மவர்நமக்
கியாரா கியரோ தோழிநீர்
நீலப் பைம்போதுளரிப் புதல
பீலி யொண்பொறிக் கருவினை யாட்டி
நுண்மு ளீங்கைச் செவ்வரும் பூழ்த்த
வண்ணத் துயம்மல ருதிரத் தண்ணென்
றின்னா தெறிவரும் வாடையொ
டென்னா யினள்கொ லென்னா தோரே. (குறுந். 110)

இது, பருவங்கண் டழிந்து கூறியது.

¹⁸¹உதுக்கா ணதுவே யிதுவென் மொழிகோ
நேர்சினை யிருந்த விருந்தோட்டுப் புள்ளினந்
தாம்புணர்ந் தமையிற் பிரிந்தோ ருள்ளத்
தீங்குர லகவக் கேட்டும் நீங்கிய
ஏதிலாள ரிவண்வரிற் போதிற்
பொம்ம லோதியும் புனைய
லெம்முந் தொடாஅ லென்குவ மன்னே. (குறுந். 191)

இது, ¹⁸²காய்ந்து கூறியது.

¹⁸³முதைப்புனங் கொன்ற வார்கலி யழுவர்
விதைக்குறு வட்டி போதொடு பொதுளப்
பொழுதோ தான்வந் தன்றே மெழு கான்
றுதுலைப் பெய்த பகுவாய்த் தெண்மணி

மரம்பயிலிறும்பி னார்ப்பச் சுரனிழிபு
 மாலை நனிவிருந் தயர்மார்
 தேர்வரு மென்முன் முரைவா ராதே.

(குறுந். 155)

இது, பொழுதோ தான் வந்தன்றெனப் பொழுதுகண்டு மகிழ்ந்து
 கூறினாள்.

¹⁸⁴ அம்ம வாழி தோழி சிறியிலை
 நெல்லி நீடிய கல்காய் கடத்திடைப்
 பேதை நெஞ்சம் பின்படச் சென்றோர்
 கல்லினும் வலியர் மன்ற
 பல்வித முண்க ணழப்பிரிந் தோரே.

(ஐங்குறு. 334)

இது, வன்புறை எதிரழிந்து கூறியது.

¹⁸⁵ அம்ம வாழிதோழி யாவதும்
 வல்லா கொல்லோதாமே யவண
 கல்லுடை நன்னாட்டுப் புள்ளினப் பெருந்தோடு
 டியாஅந் துணைபுணர்ந் துறைதும்
 யாங்குப் பிரிந்துறைதி யென்னு மாறே.

(ஐங்குறு. 333)

இது, புள்ளை நொந்து கூறியது.

¹⁸⁶ காதல ருழைய ராகப் பெரிதுவந்து
 சாறுகொ ளூரிந் புகல்வேன் மன்ற
 அத்த நண்ணிய அங்குடிச் சீறார்
 மக்கள் போகிய அணிலாடு முன்றிந்
 புலப்பில் போலப் புல்லென்
 றலப்பென் றோழியவ ரகன்ற ஞான்றே.

(குறுந். 41)

இஃது, ஆற்றுவலெனக் கூறியது.

¹⁸⁷ நீகண் டனையோ கண்டார்க்கேட் டனையோ
 வொன்று தெளிய நசையின மொழிமோ
 வெண்கோட் டியானை சோனைபடியும்
 பொன்மலி பாடலி பெறீஇயர்
 யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே.

(குறுந். 75)

இது, தலைவன் வரவை விரும்பிக் கூறியது.

¹⁸⁸இம்மையாற் செய்ததை யிம்மையே யாம்போலு
மும்மையா மென்பவ ரோரார் கா - ணம்மை
யெளிய ரெனநினைந்து வின்குழலா ரேடி
தெளியச் சுடப்பட்ட வாறு. (திணை. நூற். 123)

இது, குழல் கேட்டுத் தோழிக்குக் கூறியது.

¹⁸⁹பெருங்கடற் றிரையது சிறுவெண் காக்கை
நீத்துநீ ரிருங்கழி யிரைதேர்ந்துண்டு
பூக்கமழ் பொதும்பர்ச் சேக்குந் துறைவனொ
டியாத்தேம் யாத்த ன்று நட்பே
யவிழ்த்தற் கரித்து முடிந்தமைந் தன்றே. (குறுந். 313)

இது, தலைவன் தவறில னென்று கூறியது.

¹⁹⁰உடலினே னல்லேன் பொய்யா துரைமோ
யாரவள் மகிழ்ந் தானே தேரொடு
தளர்நடைப் புதல்வனை யுள்ளிநின்
வளமனை வருதலும் வெளவி யோளே. (ஐங்குறு. 66)

இது, புதல்வனை நீங்கியவழிக் கூறியது.

¹⁹¹கண்டனெ மல்லமோ மகிழ்நநின் பெண்டே
பலரொடு பெருந்துறை மலரொடு வந்த
தண்புனல் வண்ட லுய்த்தென
வுண்கண் சிவப்ப வழுநின் றோளே. (ஐங்குறு. 69)

இது, காமஞ்சாலா விளமையோளைக் களவின் மணந்தமை அறிந்தே னென்றது.

வாயிலின் வருஉம் வகையொடு தொகைஇ - வாயில்தன் ஏதுவாகத் தலைவிக்கு வருங் கூற்றுவகையொடு கூட்டி:

வாயில்களாவார் செய்யுளியலுட் (512) கூறும் பாணன் முதலியோர். 'வகை' யென்றதனான் ஆற்றாமையும் புதல்வனும் ஆடைகழுவு வாளும் பிறவும் வாயிலாதல் கொள்க.

¹⁹²கொக்கினுக் கொழிந்த தீம்பழங் கொக்கின்
கூம்புநிலை யன்ன முகைய வாம்பல்

தூங்குநீர்க் குட்டத்துத் துடுமென வீழுந்
 தண்டுறை யூரன்தண்டாப் பரத்தமை
 புலவா யென்றி தோழி புலவேன்
 பழன யாமைப் பாசறைப் புறத்துக்
 கழனி காவலர் சுடுநந் துடைக்குந்
 தொன்றுமுதிர் வேளிர் குன்றா ரன்னவென்
 நன்மனை நனிவிருந் தயருங்
 கைதூ வின்மையினெய்தா மாறே. (நற்றிணை. 280)

இந் நற்றிணை, தலைவனொடு புலவாமை நினக்கு
 இயல்போ வென்ற தோழிக்கு விருந்தாந் கைதூவாமையின்
 அவனை எதிர்ப்படப் பெற்றிலே னல்லது புலவேனோ எ-று.

¹⁹³ அன்னா யிவனோ ரிளமா ணாக்கன்
 றன்னூர் மன்றத் தென்னன் கொல்லோ
 விரந்தூ ணிரம்பா மேனியொடு
 விருந்தி னூரும் பெருஞ்செம் மலனே. (குறுந். 33)

இது, பாணன் சொல்வன்மைக்குத் தோற்று வாயில் நேர்ந்த
 தலைவி தோழிக்கு உரைத்தது.

¹⁹⁴ காண்மதி பாணநீ யுரைத்தற் குரியை
 துறைகெழு கொண்கன் பிரிந்தென
 விறைகே ழெல்வளை நீங்கிய நிலையே. (ஐங்குறு. 140)

இது, பரத்தையிற் பிரிந்துழி இவன் நின் வார்த்தையே
 கேட்ப நென்பது தோன்றப் பாணற்குத் தலைவி கூறியது.

¹⁹⁵ ஆடியல் விழவி னழுங்கன் மூதூ
 ருடையோர் பான்மையிற் பெருங்கை தூவா
 வறனில் புலைத்தி யெல்லி தோய்த்த
 புகாப்புக் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு
 வாடா மாலை துயல்வரவோடிப்
 பெருங்கயிறு நாலு மிரும்பனம் பிணையற்
 பூங்க ணாயம் ஊக்க லுங்காள்
 அழுதனள் பெயரு மஞ்சி லோதி

நல்கூர் பெண்டின் சில்வளைக் குறுமகள்
 ஊச லுறுதொழிற் பூசற் கூட்டா
 நயனின் மாக்களொடு குழீஇப்
 பயனின் றம்மவீவ் வேந்துடை யவையே. (நற்றிணை. 90)

இது, பாணனைக் குறித்துக் கூறியது.

¹⁹⁶நெய்யுங் குய்யு மாடி மெய்யொடு
 மாசபட் டன்றே கலிங்கமுந் தோளுந்
 திதலை மென்முலைத் தீம்பால் பிலிற்றப்
 புதல்வர் புல்லிப் புனிறுநாறும்மே
 வாலிழை மகளிர் சேரித் தோன்றுந்
 தேரோற் கொத்தனெ மல்லே மதனாற்
 பொன்புரை நரம்பி னின்குரற் சீறியாழ்
 ளழாஅல் வல்லை யாயினுந் தொழாஅல்
 *புரையோ ரன்ன புரையு நட்பி
 னிளையோர் கூம்புகை மருள வோராங்
 கொண்டுசெல் பாணநின் தண்டுறை யூரனைப்
 பாடுனைப் பாடல் கூடாது நீடுநிலைப்
 புரவியும் பூணிலை முனிகுவ
 விரகில மொழியல்யாம் வேட்டதில் வழியே. (நற்றிணை. 380)

இது, பாணனுக்கு வாயின் மறுத்தது.

¹⁹⁷புல்லேன் மகிழ்ந புலத்தலு மிலனே
 கல்லா யானைக் கடுந்தேர்ச் செழியன்
 படைமாண் பெருங்குள மடைநீர் விட்டெனக்
 காலணைந் தெதிரிய கணைக்கோட்டு வாளை
 யள்ளலங் கழனி யுள்வாயோடிப்
 பகடுசே றுதைத்த புள்ளிவெண் புறத்துச்
 செஞ்சா லுழவர் கோற்புடை மதரிப்
 பைங்காற் செறுவி னணைமுதற் புரளும்
 வாணன் சிறுகுடி யன்னவென்
 கோனே ரெல்வளை நெகிழ்த்த நும்மே. (நற்றிணை. 340)

இஃது, ஆற்றாமை வாயிலாகச் சென்றுழித் தலைவி கூறியது.

¹⁹⁸வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
காலை யிருந்து மாலைச் சேக்குந்
தண்கடற் சேர்ப்பெனாடு வாரான்
றான்வந் தனெனங் காது லோனே. (ஐங்குறு. 157)

இது, வாயில் வேண்டி ஒழுகுகின்றான் புதல்வன் வாயிலாக வருமெனக் கேட்டு அஞ்சிய தலைவி அவன் விளையாடித் தனித்து வந்துழிக் கூறியது.

“கூன்முண் முள்ளி” என்னும் (26) அகப்பாட்டு ஆற்றாமை வாயிலாகச் சென்றுழித் தடையின்றிக் கூறியவாறு.

‘மாறாப் புண்போன் மாற்றச் சீற்றங் கனற்றப்’¹⁹⁹பின்னும் புலவி கூர்ந்து தலைவன் கேட்ப முன்னிலைப் புறமொழியாக யான் நோமென்னவும் ஒல்லாரென வலிதிற் கூறியவாறு காண்க.

பூங்கட் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி (கலி. 79:20)
எனப் புதல்வனை வாயிலாகக் கொண்டு சென்றவாறு காண்க.

²⁰⁰நாடிநின் றூதாடித் துறைச்செல்லா னூரவ
ராடைகொண் டொலிக்குநின் புலத்திகாட் டென்றாளோ
கூடியார் புனலாடப் புணையாய மார்பினி
லூடியா ரெறிதர வொளிவிட்ட வரக்கினை. (கலி. 72: 13 - 6)

இஃது, ஆடை கழுவுவாளை வாயிலென்றது.

பிறவும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதனாற் கொள்க.

கிழவோள் செப்பல் கிழவது என்ப - இப்பத்தொன்பதுங் கிழவோளுக்கு உரிமையுடைத்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர், என்றவாறு. முன்னர் நின்ற ஏழனுருபுகளைத் தொகுத்து இன்னதன் கண்ணும் இன்னதன் கண்ணுந் தலைவி செப்புதலை வாயிலின் வகையோடே கூட்டிக் கிழவோள் செப்பல் வாயிலின் வருஉம் வகையொடு தொகைஇ என மாறுக. (6)

(தலைவி கூற்றின்கட்படுவதோ ரிலக்கணமுணர்த்தல்)

148. புணர்ந்துடன் போகிய கிழவோண் மனையிருந்
திடைச்சுரத் திறைச்சியும் வினையுஞ் சுட்டி
யன்புறு தக்க கிளத்த றானே
கிழவோன் செய்வினைக் கச்ச மாகும்.

இது, தலைவி கூற்றின்கட் படுவதோர் இலக்கணங் கூறு
கின்றது.

(இ - ள்.) புணர்ந்து உடன் போகிய கிழவோன் மனை
இருந்து - களவுக் காலத்துப் புணர்ந்து உடன் போகிய தலைவி
கற்புக் காலத்து இல்லின்கண் இருந்து; இடைச்சுரத்து
இறைச்சியும் அன்புறுதக்க வினையுஞ் சுட்டிக் கிளத்தல் தானே -
தான் போகிய காலத்துக் காட்டின்கட் கண்ட கருப்
பொருள்களையுந் தலைவன் தன்மேல் அன்பு செய்தற்குத்தக்க
கருப் பொருளின் தொழில்களையும் கருதிக் கூறுதல்தானே;
கிழவோன் செய்வினைக்கு அச்சம் ஆகும் - தலைவன்
எடுத்துக்கொண்ட காரியத்திற்கு முடித்தலாற்றாண்கொலென்று
அஞ்சும் அச்சமாம் என்றவாறு.

எனவே, அருத்தாபத்தியாற் புணர்ந்து உடன் போகாத
தலைவி மனைக்கணிருந்து ²⁰¹தலைவன் கூறக்கேட்டு அக்கருப்
பொருள்கள் தம்மேல் அன்புறுதக்க வினைகளைக் கூறுதல்
தலைவன் செய்வினைக்கு அச்சமாகாது வருவரெனத் துணிந்து
கூறுதலாமென்றாராயிற்று.

²⁰²கான யானை தோனயந் துண்ட

பொரிதா னோமை வளிபொரு நெடுஞ்சினை

யலங்க லுலவை யேறி யொய்யெனப்

புலம்புதரு குரல புறவுப்பெடை பயிரு

மத்த நண்ணிய அங்குடிச் சீறார்ச்

சேந்தனர் கொல்லோ தாமே யாந்தமக்

கொல்லோ மென்ற தப்பற்குச்

சொல்லா தகறல் வல்லு வோரே.

(குறுந். 79)

புலம்புதரு குரலவாய்ப் புறவினைப் பெடை அழைக்கும்
வருத்தங் கண்டு வினைமுடியாமல் வருவரோவென அஞ்சிய
வாறு காண்க.

“அரிதாய வறனெய்தி” என்னும் (11) கலிப்பாட்டுத் தலைவன் ²⁰³ அன்புறுதக்கன கூறக்கேட்ட தலைவி அவற்றைக் கூறிப் புனை நலம் வாட்டுநர் அல்லரென வரவு கருதிக் கூறியவாறு காண்க. ²⁰⁴ இதனுள் ஆற்றுவிக்குந் தோழி வருவர் கொல்லென ஐயுற்றுக் கூறலின்மையின் தோழி கூற்றன்மையும் உணர்க.

“புல்லுவிட் டிறைஞ்சிய பூங்கொடி தகைப்பன்” (கலி. 3)

என்றாற் போல்வன தலைவி கூற்றாய் வருவன உளவாயின் இதன் கண் அடக்குக.

(7)

(தோழி முதலிய வாயில்கட்கு எய்தாததெய்துவித்தல்)

149. தோழியுள் னுறுத்த வாயில் புகுப்பினு

மாவயி னிகழு மென்மனார் புலவர்.

இது, தோழி முதலிய வாயில்கட்கு எய்தாத தெய்துவித்தது.

(இ - ள்.) தோழி உள் னுறுத்த வாயில் புகுப்பினும் - தலைவனது செலவுக் குறிப்பு அறிந்து அவனைச் செலவழுங்கு வித்தற்குத் தோழி யுள்ளிட்ட வாயில்களைத் தலைவி போக விட்ட அக்காலத்து அவர் மேலன போலக் கூறும் கூற்றுக்களும்; ஆவயின் நிகழும் என்மனார் புலவர் - தலைவி அஞ்சினாற் போல அவ்வச்சத்தின் கண்ணே நிகழு மென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

“அறனின்றி யயறாற்றும்” (கலி.3) என்னும் பாலைக் கலியுள் இறைச்சியும் வினையுமாகிய பூ முதலியன கூறிய வாற்றான் தலைவிக் கிரங்கி நீர் செலவழுங்குமெனக் கூறுவாள் “யாமிரப்பவு மெமகொள்ளா யாயினை” எனப் பிற வாயில் களையுங் கூட்டி ²⁰⁵ உரைத்தவாறு காண்க.

(8)

**(கற்பின்கண் தோழிக்குரிய கூற்றுக்கள்
நிகழுமிடமியையெனல்)**

**150. பெறற்கும் பெரும்பொருண் முடிந்தபின் வந்த
தெறற்கரு மரபிற் சிறப்பின் கண்ணு
மற்றமழி வுரைப்பினு மற்ற மில்லாக்
கிழவோட் சுட்டிய தெய்வக் கடத்தினுஞ்
சீருடைப் பெரும்பொருள் வைத்தவழி மறப்பினு**

- மடங்கா வொழுக்கத் தவன்வயி னழிந்தோளை
யடங்கக் காட்டுதற் பொருளின் கண்ணும்
பிழைத்துவந் திருந்த கிழவனை நெருங்கி
யிழைத்தாங் காக்கிக் கொடுத்தற் கண்ணும்
- 10 வணங்கியன் மொழியான் வணங்கற் கண்ணும்
புறம்படு விளையாட்டுப் புல்லிய புகற்சியுஞ்
சிறந்த புதல்வனை நேராது புலம்பினு
மாணலந் தாவென வகுத்தற் கண்ணும்
பேணா வொழுக்க நாணிய பொருளினுஞ்
சூணயத் திறத்தாற் சோர்வுகண் டழியினும்
பெரியோ ரொழுக்கம் பெரிதெனக் கிளந்து
பெறுதகை யில்லாப் பிழைப்பினு மவ்வயி
னுறுதகை யில்லாப் புலவியுண் மூழ்கிய
கிழவோள்பா னின்று கெடுத்தற் கண்ணு
- 20 முணர்ப்புவயின் வாரா லுடலுற் றோள்வயி
னுணர்த்தல் வேண்டிய கிழவோள்பா னின்று
தான்வெகுண் டாக்கிய தகுதிக் கண்ணு
மருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய
வெண்மைக் காலத் திரக்கத் தானும்
பாணர் கூத்தர் விறலிய ரென்றிவர்
பேணிச் சொல்லிய குறைவினை யெதிரு
நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படிஇக்
காத்த தன்மையிற் கண்ணின்று பெயர்ப்பினும்
பிரியுங் காலை யெதிர்நின்று சாற்றிய
மரபுடை யெதிரு முளப்படப் பிறவும்
வகைபட வந்த கிளவி யெல்லாந்
- 32 தோழிக் குரிய வென்மனார் புலவர்.

இது, முறையானே தோழிக்குரிய கூற்றுக் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பெற்றகு அரும் பெரும்பொருள் முடிந்தபின் வந்த
தெற்றகு அரும் மரபிற் சிறப்பின் கண்ணும் பெற்றகு அரும்
பெரும்பொருள் முடிந்தபின் வந்த - தலைவனுந் தலைவியுந்
தோழியும் பெறுதற்கரிதென நினைத்த பெரிய பொருளாகிய
வதுவை வேள்விச் சடங்கான் முடிந்தபின்பு தோன்றிய; தெற்றகு
அரும் மரபிற் சிறப்பின் கண்ணும் - தனது தெறுதற்கரிய
மரபுகாரணத்தான் தலைவன் தன்னைச் சிறப்பித்துக்
கூறுமிடத்தும்; தோழி கூற்று நிகழும்.

தலைவியையுந் தலைவனையும் வழிபாடாற்றுதலின் 'தெற்கரு மரபின்' என்றார். தெறுதல் - அழன்று நோக்குதல். சிறப்பு, இவளை நீ ஆற்றுவித்தலின் எம் உயிர் தாங்கினேம் என்றாற் போல்வன. அவை எம்பெருமானே அரிதாற்றிய தல்லது யான் ஆற்றுவித்தது உண்டோ வென்றானும் நின் அருளான் இவள் ஆற்றியதல்லது யான் ஆற்றுவித்தது உண்டோ வென்றானுங் கூறுவனவாம்.

²⁰⁶ அயிரை பரந்த வந்தண் பழனத்
தேந்தெழின் மலரத் தூம்புடைத் திரடா
ளாம்பல் குறுநர் நீர்வேட் டாங்கிவ
ளிடமுலைக் கிடந்து நடுங்க லானீர்
தொழுதுகாண் பிறையின் தோன்றி யாம்நுமக்
கரியே மாகிய காலைப்
பெரிய நோன்றனீர் நோகோ யானே. (குறுந். 178)

இதனுண் முலையிடைக் கிடந்தும் பனிக்கின்ற நீர் அரியமாகிய காலத்து எங்ஙனம் ஆற்றினீரென யான் நோவா நின்றேன். இங்ஙனம் அருமை செய்தலான் தேற்றுதற்கு உரியோ னாகிய என்னைச் சிறப்பித்துக் கூறல் ஆகாது என்றவாறு காண்க.

²⁰⁷ பொங்குதிரை பொருத வார்மண லடைகரைப்
புன்கா னாவற் பொதிப்புற விருங்கனி
கிளைசெத்து மொய்த்ததும்பி பழஞ்செத்துப்
பல்கா லலவன் கொண்டகோட் கூர்ந்து
கொள்ளா நரம்பி னிமிரும் பூச
லிரைதேர் நாரையெய்திய விடுக்குந்
துறைகெழு மாந்தை யன்ன விவள்நலம்
பண்டு மிற்றே கண்டிசிற் றெய்ய
வுழையிற் போகாதனிப்பினுஞ் சிறிய
நெகிழ்ந்த கவினலங் கொல்லோ மகிழ்ந்தோர்
கட்கழி செருக்கத் தன்ன
காமங் கொல்லிவள் கண்பசந் ததுவே. (நற்றிணை. 35)

இதனுள் தலைவி கனியாகவும், தும்பி தோழியாகவும் அலவன் தன்மேல் தவறிழைக்குந் தமராகவுந் தலைவன் இரைதேர்

நாரையாகவும் உள்ளூறை யுவமங் கொள்வுழித் தலைவி பொருட்டு யாய்க்கு அஞ்சி யொழுகினேனை நீ காத்ததன்றி யான் ஆற்றுவித்தது உளதோவெனத் தலைவன் சிறப்பிற்கு எதிர் தோழி கூறியவாறு காண்க. 'பண்டும் இற்றே' என்றது பண்டையில் மிகவும் வருந்தினாளென்றாள். இவள் கண் நீண்டு பசந்தது, களவின் கண் நீங்காது அளியாநிற்கவுஞ் சிறிது கெட்ட அழகின் மிகுதியோ, கள்ளுண்டார்க்குக் கள் அறுஉங் காலத்துப் பிறந்த வேறுபாடு போங் காம வேறு பாடோ, அவ்விரண்டும் அல்லவே, இஃது ஓர் அமளிக்கண் துயிலப்பெற்றும் வேதவிதி பற்றிக் கூட்டம் நிகழாமையாற் பிறந்த மிக்க வேறுபாடன்றோ? இதனை இவளே ஆற்றுவதன்றி யான் ஆற்றுவிக்குமாறென்னை என்றாளென்க.

அற்றம் அழிவு உரைப்பினும் - களவுக்காலத்துட்பட்ட வருத்தம் நீங்கினமை கூறினும்:

²⁰⁸ எக்கர் ஞாழ் லிகந்துபடு பெருஞ்சினை
வீயினிது கமமுந் துறைவனை
நீயினிது முயங்குமதி காத லோயே. (ஐங்குறு. 148)

²⁰⁹ எரிமருள் வேங்கை யிருந்த தோகை
யிழையணிமடந்தையிற் றோன்று நாட
வினிதுசெய் தனையா னுந்தை வாழியர்
நன்மனை வதுவை யயரவிவள்
பின்னிருங் கூந்தன் மலரணிந் தோயே. (ஐங்குறு. 294)

²¹⁰ அற்றம் இல்லாக் கிழவோட் சுட்டிய தெய்வக்
கடத்தினும் - களவொழுக்கம் புலப்பட ஒழுகுதல் இல்லாத
தலைவியைத் தலைவன் வரைந்து கோடல் குறித்துப் பரவிய
தெய்வம் அதனை முடித்தலின் அப்பரவுக்கடன் கொடுத்தல்
வேண்டுமெனத் தலைவற்குக் கூறும் இடத்தும்: உதாரணம்:

²¹¹ நெஞ்சொடு மொழிகடுத் தஞ்சுவர நோக்குந்
தாயவட் டெறுவது தீர்க்க வெம் மககெனச்
சிறந்த தெய்வத்து மறையுறை குன்ற
மறைந்துநின் றிறைஞ்சினம் பலவே
பெற்றனம் யாமே மற்றதன் பயனே.

'கிழவோற் சுட்டிய தெய்வக்கடம்' என்று பாடம் ஒதி

²¹²வாழி யாதன் வாழி யவினி
வேந்துபகை தணிக யாண்டுபல நந்துக
வெனவேட் டோளே யாயே யாமே
மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்
தண்டுறை யூரன் வரைக
வெந்தையுங் கொடுக்க வெனவேட் டேமே. (ஐங்குறு. 6)

என்று உதாரணம் காட்டுவாருமுளர்.

சீருடைப் ²¹³பெரும்பொருள் வைத்தவழி மறப்பினும் -
தலைமையுடைய இல்லறத்தைத் தலைவிமாட்டு வைத்த
காலத்துத் தலைவன் அறஞ்செயற்கும் பொருள் செயற்கும்
இசையுங் கூத்துமாகிய இன்பம் நுகர்தற்குந் தலைவியை மறந்து
ஒழுகினும்:

உதாரணம்:

²¹⁴கரும்பி னெந்திரங் களிற்றெதிர் பிளிறுந்
தேர்வண் கோமான் தேனூ ரன்னவிவ
ணல்லணி நயந்துநீ துறத்தலிற்
பல்லோ ரறியப் பசந்தன்று நுதலே (ஐங்குறு. 55)

இதனுள், துறத்தலினெனப் பொதுவாகக் கூறினாள் அற
முதலியவற்றைக் கருதுதலின்.

²¹⁵அடங்கா ஒழுக்கத்து அவன்வயின் அழிந்தோளை
அடங்கக் காட்டுதற் பொருளின்கண்ணும் - புறத்து ஒழுக்கத்தை
உடையனாகிய தலைவன்மாட்டு மனம் வேறுபட்ட தலைவியைப்
புறத்து ஒழுக்கமின்றி நின்மேல் அவர் அன்புடையரென
அவ்வேறுபாடு நீங்க நெருங்கிக் கூறுதலையுடைத்தாகிய
பொருளின்கண்ணும்:

உதாரணம்:

²¹⁶செந்நெற் செறுவிற் கதிர்கொண்டு கள்வன்
தண்ணக மண்ணளைச் செல்லு மூரற்
கெல்வளை ளெகிழ்ச் சாஅ
யல்ல லுழப்ப தெவன்கொ லன்னாய். (ஐங்குறு. 27)

இதன் உள்ளுறையாற் பொருளுணர்க.

பிழைத்து வந்த இருந்த கிழவனை நெருங்கி ²¹⁷இழைத்து ஆங்கு ஆக்கிக் கொடுத்தற்கண்ணும் - பரத்தையர் மனைக்கண் தங்கி வந்து அகனகர் புகுதாது புறத்திருந்த தலைவனை மிகக் கழறிச், சில மொழிகளைக் கூறி, இதனானே தலைவி மனத்தின் கண் ஊடல்நீங்குந் தன்மை உளதாக்கிக் கூட்டும் இடத்தும்: உதாரணம்:

²¹⁸நகைநன் றமம் தானே யிறைமிசை
 மாரிச் சதையினீர்ம்புறத் தன்ன
 கூரற் கொக்கின் குறும்பறைச் சேவல்
 வெள்ளி வெண்டோ டன்ன கயல் குறித்துக்
 கள்ளா ருவகைக் கலமகி முழுவர்
 காஞ்சியங் குறுந்தறி குத்தித் தீஞ்சுவை
 மென்கழைக் கரும்பி னன்பல மிடைந்து
 பெருஞ்செய் நெல்லின் பாசவல் பொத்தி
 வருத்திக் கொண்ட வல்வாய்க் கொடுஞ்சிறை
 மீதழி கடுநீர் நோக்கிப் பைப்பயப்
 பார்வ லிருக்கும் பயங்கே மூர
 யாமது பேணின்றோ விலமே நீநின்
 பண்ணமை நல்யாழ்ப் பாணனொடு விசிபிணி
 மண்ணார் முழுவின் கண்ணதிர்ந் தியம்ப
 மகிழ்துணைச் சுற்றமொடு மட்டு மாந்தி
 யெம்மனை வாரா யாகி முன்னா
 னும்மனைச் சேர்ந்த ஞான்றை யம்மனைக்
 குறுந்தொடி மடந்தை யுவந்தன ணெடுந்தே
 ரிழையணி யானைப் பழையன் மாறன்
 மாடமலி மறுகிற் கூட லாங்கண்
 வெள்ளத் தானையொடு வேறுபுலத் திறுத்த
 கிள்ளி வளவ னல்லமர் சாஅய்க்
 கடும்பரிப் புரவியொடு களிறுபல வெளவி
 யேதின் மன்ன றூர்கொளக்
 கோதை மார்ப னுவகையிற் பெரிதே

(அகம். 346)

²¹⁹கேட்டிசின் வாழியோ மகிழ்ந் வாற்றூற
மைய னெஞ்சிற் கெவ்வந் தீர
நினக்குமருந் தாகிய யானினி
யிவட்குமருந் தன்மை நோமெ னெஞ்சே (ஐங்குறு. 59)

வணங்கியன் மொழியான் வணங்கற்கண்ணும்- தாமும்
இயல்பினையுடைய சொற்களால் தோழி தாழ்ந்து நிற்கும்
நிலைமைக்கண்ணும்: உதாரணம்:

²²⁰உண்டுறைப் பொய்கை வராஅ லினமிரியுந்
தண்டுறை யூர தகுவுகொ - லொண்டொடியைப்
பாராய் மனைத்துறைந் துச்சேரிச் செல்வதனை
யூராண்மை யாக்கிக் கொளல். (ஐந். எழு. 54)

என வரும்.

²²¹பகலிற் றோன்றும் பல்கதிர்த் தீயி
னாம்பலஞ் செறுவிற் றேனூ ரன்ன
விவணலம் புலம்பப் பிரிய
வணைநல முடையனோ மகிழ்நநின் பெண்டே.. (ஐங்குறு. 57)

இதுவும் அதன்பாற் படும்.

புறம்படு விளையாட்டுப் புல்லிய புகற்சியும் - பரத்தை
யரிடத்தே உண்டாம் விளையாட்டினைத் தலைவன் பொருந்திய
மன மகிழ்ச்சிக் கண்ணும்:

விளையாட்டாவது: யாறுங் குளனுங் காவும் ஆடிப்
பதியிகந்து நுகர்தலாம்.

²²²பகுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்துக்
கொடுவா யிரும்பின் கோளிரை துற்றி
யாம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
கூம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்ந்தெழுந்
தரில்படு வள்ளை யாய்கொடி மயக்கித்
தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது
கயிறடு கதச்சேப் போல மதமிக்கு
நாட்கய முழக்கும் பூக்கே ழூர

வருபுனல் வையை வார்மண லகன்றுறைத்
 திருமரு தோங்கிய விரிமலர்க் காவி
 னறும்பல் கூந்தற் குறந்தொடி மடந்தையொடு
 வதுவை யயர்ந்தனை யென்ப வலரே
 கொய்சவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழிய
 னாலங் கானத் தகன்றலை சிவப்பச்
 சேரல் செம்பியன் சினங்கெழு திதியன்
 போர்வல் லியானைப் பொலம்பூ ணெழினி
 நாரரி நறவி னெருமை யூரன்
 தேங்கம ழகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தி
 னிருங்கோ வேண்மா னியறேர்ப் பொருநென்
 றெழுவர் நல்வல மடங்க வொருபகன்
 முரசொடு வெண்குடை யகப்படுத் துரைசெலக்
 கொன்றுகளம் வேட்ட ஞான்றை
 வென்றிகொள் வீர ரார்ப்பினும் பெரிதே. (அகம். 36)

இதனுள் கொள்வா ரார்ப்பினும் பெரிதெனவே நாண் நீங்கிப் புலப்படுத்தலை மகிழ்ந்தவாறு காண்க.

சிறந்த புதல்வனை நேராது புலம்பினும் - யாரினும் சிறந்த புதல்வனை வாயிலாகக் கொண்டு சென்றுழி அவற்குந் தலைவி வாயில் நேராமையான்தலைவன் வருந்தினும்: உதாரணம்:

²²³பொன்னொடு குயின்ற பன்மணித் தாலித்
 தன்மார்பு நனைப் பதன்றலையு மிஃதோ
 மணித்தகைச் செவ்வாய் மழலையங் கிளவி
 புலர்த்தகைச் சாந்தம் புலர்தொறு நனைப்பக்
 காணா யாகலோ கொடிதே கடிமனைச்
 சேணிகந் தொதுங்கு மாணிழை யரிவை
 நீயிவ ணேரா வாயிற்கு நாணுந்
 தந்தையொடு வருவோன் போல
 மைந்தனொடு புகுந்த மகிழ்நன் மார்பே.

மாண் நலம் தா என வகுத்தற்கண்ணும் - இவள் இழந்த மாட்சிமைப்பட்ட நலத்தைத் தந்து இகப்பினும் இகப்பாயெனத் தலைவனை வேறு படுத்தற்கண்ணும்: உதாரணம்:

²²⁴யாரை யெலுவ யாரே நீயமெக்
 கியாரையு மல்லை நொதும லாளனை
 யனைத்தாற் கொண்கவெம் மிடையே நினைப்பின்
 கடும்பகட்டு யானை நெடுந்தேர்க் குட்டுவன்
 வேந்தடு களத்தின் முரசதிர்ந் தன்ன
 வோங்கற் புணரி பாய்ந்தாடு மகளி
 ரணைந்திடு பல்பூ மரீஇ யார்ந்த
 வாபுலம் புகுதரு பேரிசை மாலைக்
 கடல்கெழு மாந்தை யன்னவெம்
 வேட்டனை யல்லையா னலந்தந்து சென்மே. (நற்றிணை. 395)

என வரும்.

²²⁵நுண்ணூண் வலையிற் பரதவர் போத்தந்த
 பன்மீ னுணங்கல் கவருந் துறைவனைக்
 கண்ணினாற் காண வியையங்கொ லென்றோழி
 வண்ணந்தா வென்கந் தொடுத்த. (ஐந். எழு. 66)

இதுவும் அதன் பாற்படும்.

பேணா ஒழுக்கம் நாணிய பொருளினும் - பரத்தை
 தலைவியைப் பேணாது ஒழுகிய ஒழுக்கத்திற்குத் தலைவி நாணிய
 பொருளின் கண்ணும்: தலைவற்குத் தோழி கூற்று நிகழ்த்தும்.
 உதாரணம்:

²²⁶பொய்கை நீர்நாய்ப் புலவுநா றிரும்போத்து
 வாளை நாளிரை தேரு மூர
 நாணினைன் பெரும யானே பாணன்
 மல்லடு மார்பின் வலியுற வருந்தி
 யெதிர்ந்தலைக் கொண்ட வாரியப் பொருந்
 னிறைத்திரண் முழவுத்தோள் கையகத் தொழிந்த
 திறன்வேறு கிடக்கை நோக்கி நற்போர்க்
 கணைய னாணியாங்கு மறையினள்
 மெல்ல வந்து நல்ல கூறி
 மையீ ரோதி மடவோ யானுநின்
 சேரி யேனே யயலி லாட்டியே

னுங்கை யாகுவெ னினக்கெனத் தன்கைத்
 தொடு மணி மெல்விர றண்ணெனத் தைவர
 நுதலுங்கூந்தலு நீவிப்
 பகல்வந்து பெயர்ந்த வாறுதற் கண்டே. (அகம். 386)

இதனுள், யான் நினக்குத் தோழியாவேனெனப் பரத்தை
 நீவிய ²²⁷பேணா ஒழுக்கத்திற்குத் தலைவி நாணியது கண்டு தான்
 நாணினென்று தலைவற்குத் தோழி கூறியவாறு காண்க.

இன்னுந் தலைவனது பேணா ஒழுக்கத்திற்குத் தலைவி
 நாணிய பொருளின்கண்ணுமெனவுங் கூறுக.

²²⁸யாயா கியளே மாஅ யோளே
 மடைமாண் செப்பிற் றமிய வைகிய
 பொய்யாப் பூவின் மெய்சா யினளே
 பாசடை நிவந்த கணைக்கா னெய்த
 லினமீ னிருங்கழி யோத மல்குதொறுங்
 கயமுழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானுந்
 தண்ணந் துறைவன் கொடுமை
 நம்மு ணாணிக் கர்ப்பா டும்மே. (குறுந். 9)

என வரும். இவை இரண்டும் பொருள்.

சூள் நயத் திறத்தாற் சோர்வு கண்டு அழியினும் நயத்திறத்
 தாற் சூள் சோர்வுகண்டு அழியினும் - கூடுதல் வேட்கைக் கூறு
 பாட்டான் தான் சூளுறக்கருதிய சூளுறவினது பொய்ம்மையைக்
 கருதித் தலைவி வருந்தினும்: தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.
 உதாரணம்:

²²⁹பகல்கொள் விளக்கோ டிராநா ளறியா
 வென்சேற் சோழ ராமு ரன்னவிவள்
 ணலம்பெறு சடர்நுத றேம்ப
 லெவன்பயஞ் செய்யுநீ தேற்றிய மொழியே. (ஐங்குறு. 56)

இதனுள் இவள் நுதல் தேம்பும்படி நீ தேற்றிய சொல்
 லெனவே சோர்வுகண்டு அழிந்தாளென்பது உணர்ந்தும் இப்
 பொய்ச்சூள் நினக்கு என்ன பயனைத் தருமெனத் தோழி தலை
 வனை நோக்கிக் கூறியவாறு காண்க.

“கோடுற நிவந்த” (அகம். 266) என்னும் மணிமிடை பவளத்தைத் தோழி கூற்றாகக் காட்டுவாரும் உளர்.

பெரியோர் ஒழுக்கம் பெரிது எனக் கிளந்து பெறுதகை இல்லாப் பிழைப்பினும்; பெரியோர் பெறுதகை இல்லாக் கிளந்து - நன்மக்கள் பெறுந்தகைமை இல்லறமாயிருக்கு மென்றுஞ் சொல்லி; பெரியோர் ஒழுக்கம் பெரிதெனக் கிளந்து பிழைப்பினும் - நன்மக்கள் ஒழுகும் ஒழுக்கம் பெரிதாயிருக்கு மென்றுஞ் சொல்லித்²³⁰ தான் தலைவனை வழிபாடு தப்பினும்: தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.

பெரியோரையுங் கிளந்தென்பதனையும் இரண்டிடத்துங் கூட்டுக. உதாரணம்:

²³¹வெள்ளி விழுத்தொடி மென்கருப் புலக்கை
வள்ளி நுண்ணிடை வயின்வயினுடங்க
மீன்சினை யன்ன வெண்மணற் குவைஇக்
காஞ்சி நீழற் றமர்வளம் பாடி
யூர்க்குறு மகளிர் குறுவழி விறந்த
வராஅ லருந்திய சிறுசிரன் மருதின்
றாழ்சினை யுறங்கும் தண்டுறை யூர
விழையா வுள்ளம் விழைவ தாயினு
மென்றுங், கேட்டவை தோட்டி யாக மீட்டாங்
கறனும் பொருளும் வாழமை நாடித்
தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன்
பின்னா கும்மே முன்னியது முடித்த
லனைய பெரியோ ரொழுக்க மதனா
லரிய பெரியோர்த் தேருங் காலை
நும்மோ ரன்னோர் மாட்டு மின்ன
பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின்
மெய்யான் டுளதோவிவ் வுலகத் தானே. (அகம். 286)

இதனுள் ‘அறன்’ என்றது இல்லறத்தை; ‘தற்றகவுடைமை நோக்கி’ யென்றது தன்னான் அவ்வறனும் பொருளுந் தகுதிப் பாடுடையவாந் தன்மையைநோக்கி என்றவாறாம்; ‘முன்னிய’ தென்றது புறத்தொழுக்கத்தை; ‘பெரியோரொழுக்கமனைய’ வென்றது பெரியோர் ஒழுக்கம் பெரிய வென்றவாறு.

இது, முன்னர் நிகழ்ந்த பொய்ச்சூள்பற்றி நும்மனோர் மாட்டும் இன்ன பொய்ச்சூள் பிறக்குமாயின் இவ்வுலகத்து மெய்ச்சூள் இனி இன்றாம். அதனாற் பெரியோரைத் தமது ஒழுக்கத்தைத் தேருங்காலை அரியவாயிந்தன வெனத் தலைவனை நோக்கித் தோழி கூறலின் அவனை வழிபாடு தப்பினாளாயிற்று. உள்ளுறையுவமம் இதற்கு ஏற்குமா றுணர்க.

அவ்வயின் உறுதகை இல்லாப் புலவியுண் மூழ்கிய கிழவோள் பால் நின்று கெடுத்தற்கண்ணும் - தலைவன் அங்ஙனம் பிறழ்ந்த இடத்து அவன் சென்று சேருந் தகைமை இல்லாமைக்குக் காரணமாகிய புலவியின்கண் அழுந்திய தலைவிபக்கத்தாளாய் நின்று அவள் புலவியைத் தீர்த்தற் கண்ணும்: உதாரணம்:

²³²மாளோக்கி நீயழ நீத்தவ னானாது
நாணில னாயினலிதந் தவன்வயி
னூடுத லென்னோ வினி. (கலி. 87: 11-3)

²³³உப்பமைந் தற்றாற் புலவி யதுசிறிது
மிக்கற்றா னீள விடல். (குறள். 1302)

²³⁴காலை யெழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி
வாலிழை மகளிர் மரீஇய சென்ற
மல்ல லூர னெல்லினன் பெரிதென
மறுவருஞ் சிறுவன் றாயே
தெறுவ தம்மவிந் திணைப்பிறத் தல்லே. (குறுந். 45)

உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடல் உற்றோள்வயின் உணர்த்தல் வேண்டிய கிழவோன்பால் நின்று தான் வெகுண்டு ஆக்கிய தகுதிக்கண்ணும் உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடல் உற்றோள்வயின் - தலைவன் தெளிவிக்கப்படுந் தன்மைக் கணில்லாத ஊடல் மிகுத்தோளிடத்து:

உணர்ப்புப் 'புணர்ப்புப்' போல் நின்றது.

உணர்த்தல் வேண்டிய கிழவோன்பால் நின்று - ஊடல் தீர்த்தலை விரும்பிய தலைவன் வயத்தாளாய் நின்று; தான் வெகுண்டு ஆக்கிய தகுதிக்கண்ணும் - தான் தவையைக் கழறி

அவள் சற்றும் போந்தன்மை உண்டாக்கிய தகுதிக்கண்ணும்:
உதாரணம்:

²³⁵ துறையீன் வழங்கும் பெருநீர்ப் பொய்கை
யரிமல ராம்பன; மேய்ந்த நெறிமருப்
பீர்ந்த ணெருமைச் சவல்படு முதுபோத்துத்
தூங்குசேற் றள்ளற் றுஞ்சிப் பொழுதுபடப்
பைந்நிண வராஅல் குறையப் பெயர்தந்து
பருஉக்கொடிப் பகன்றை சூடி மூதூர்ப்
போர்செறி மள்ளரிற் புகுதரு மூரன்
றேர்தர வந்த தெரியிழை ளெகிழ்தோ
ளூர்கொள் கல்லா மகளிர் தரத்தரப்
பரத்தைமை தாங்கலோ விலனென வறிதூநீ
புலத்த லோம்புமதி மனைகெழு மடந்தை
யதுபுலந் துறைதல் வல்லி யோரே
செய்யோ ணீங்கச் சிலபதங் கொழித்துத்
தாமட் டுண்டு தமிழ ராகித்
தேமொழிப் புதல்வர் திரங்குமுலை சவைப்பா
வைகுந் ராகுத லறிந்து
தறியா ரம்மவஃ துடலு மோரே. (அகம். 316)

இது, தோழி தலைவியை வெகுண்டு ஆக்கியவாறு காண்க.

²³⁶ அருமைக்காலத்துப் பெருமை காட்டிய எண்மை காலத்து
இரக்கதானும் எண்மைக்காலத்து - தாம் எளியராகிய
கற்புக்காலத்திலே; அருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய
இரக்கத்தானும் - களவுக்காலத்துத் தமது பெருமையை
உணர்த்திய வருத்தத்தின் கண்ணும்: உதாரணம்:

²³⁷ வேம்பின் பைங்காயென் றோழி தரினே
தேம்பூங் கட்டி யென்றனி ரினியே
பாரி பறம்பிற் பனிச்சனைத் தெண்ணீர்
தைஇத் திங்கட் டண்ணிய தரினும்
வெய்ய வுவர்க்கு மென்றனி
ரைய வற்றா லன்பின் பாலே. (குறுந். 196)

பாணர் கூத்தர் விறலியர் என்று - பாணருங் கூத்தரும் விறலியரு மென்று சொல்லுகின்ற இம் மூவரும்; பேணிச் சொல்லிய குறைவினை எதிரும் - விரும்பிக்கூறிய குறையுறும் வினைக்கு எதிராகவும்: கூற்று நிகழும்.

‘எதிரு’ மென்றது அவர் வாயில்வேண்டிய வழித் தோழி அவர்க்கு மறுத்தலும் மறுத்தாள்போல நேர்தலுங் கூறியதாம். உதாரணம்:

²³⁸புலைமக னாதலிற் பொய்ந்நின் வாய்மொழி
நில்லல்பாண செல்லினிப் பரியல்
பகலெஞ் சேரி காணி
னகல்வய லூர னாணவும் பெறுமே.

இது பாணர்க்கு வாயின் மறுத்தது.

²³⁹விளக்கி னன்ன சடர்விடு தாமரைக்
களிற்றுச் செவி யன்ன பாசடை தயங்க
வுண்டுறை மகளி ரிரியக் குண்டு நீர்
வானை யுகளு மூறற்கு நானை
மகட்கொடை யெதிர்ந்த மறங்கெழு பெண்டே
தொலைந்த நாவி னுலைந்த குறுமொழி
யுடன்பட் டோராத் தாயரோ டழிபுடன்
சொல்லலை கொல்லோநீயே வல்லைக்
கன்றுபெறு வல்சிப் பாணன் கையதை
வள்ளுயீர்த் தண்ணுமை போல
வுள்யாது மில்லதோர் போர்வையஞ் சொல்லே. (நற்றிணை. 310)

இது, விறலிக்கு வாயின் மறுத்தது. மறுப்பாள்போல் நேர்வ வந்துழிக் காண்க.

நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படைஇக் காத்த தன்மையிற் கண்ணின்று பெயர்ப்பினும் நீத்த கிழவனை - பரத்தையிற் பிரிந்து தலைவியைக் கைவிட்ட தலைவனை; நிகழுமாறு படைஇ - தானொழுகும் இல்லறத்தே படுத்தல் வேண்டி; காத்த தன்மையின் - புறத்தொழுக்கிற் பயனின்மை கூறிக் காத்த தன்மையினானே; கண் இன்று பெயர்ப்பினும் - கண்ணோட்ட மின்றி நீக்கினும்: உதாரணம்:

²⁴⁰மனையுறை கோழிக் குறுங்காற் பேடை
வேலி வெருகின் மாலை யுற்றெனப்
புகுமிட னறியாது தொகுபுடன் குழீஇப்
பைதற் பிள்ளைக் கிளைபயிர்ந் தூ அங்
கின்னா திசைக்கு மம்பலொடு
வாரால் வாழிய ரையவெந் தெருவே. (குறுந். 139)

இதனுள் ‘அம்பலொடு வாரல்’ எனவே பன்னாள் நீத்தமையுங் கண்ணின்று பெயர்த்தமையுங் கூறிற்று. கோழி போலத் ²⁴¹தாயர் மகளிரைத் தழீஇக் கொண்டா ரென்றலிற் புறம்போயும் பயமின்றெனக் காத்த தன்மை கூறிற்று.

பிரியுங் காலை எதிர்நின்று சாற்றிய மரபுடை எதிரும் உளப்படப் பிறவும் பிரியுங்காலை எதிர்நின்று சாற்றிய - தலைவன் கற்பிடத்துப் பிரியுங்கால் தெய்வத் தன்மையின்றி முன்னின்று வெளிப்படக் கூறிய; மரபுடை எதிரும் உளப்படப் பிறவும் - முறையுடைத்தாகிய எதிர்காலமும் இறந்தகாலமும் உட்படப் பிறவற்றுக்கண்ணும்:

²⁴²‘எதிரும்’ என்ற உம்மை, எச்சவும்மை. ‘பிற’ ஆவன - தலைவன் வரவுமலிந்து கூறுவனவும் வந்தபின்னர் முன்பு நிகழ்ந்தன கூறுவனவும், வற்புறுப்பாள் பருவமன்றெனப்படைத்து மொழிவனவுந் தூது கண்டு கூறுவனவுந், தூது விடுவன வுளுட சேணிடைப் பிரிந்தோன் இடைநிலத்துத் தங்காது இரவின் வந்துழிக் கூறுவனவும், நிமித்தங்காட்டிக் கூறுவனவும், உடன் சேறலை மறுத்துக் கூறுவனவும் பிறவுமாம்.

“பாஅலஞ்செவி” என்னும் பாலைக்கலி (5) யுள்,

²⁴³பொய்ந்நல்கல் புரிந்தனை புறந்தரல் கைவிட்
டெந்நாளோ நெடுந்தகாய் நீ செல்வ
தந்நாள் கொண் டிறக்குமிவ ளரும்பெற லுயிரே.

இதனுட், ‘புரிந்தனை’ என இறப்பும் ‘இறக்குமென’ எதிரும் மரபில் தப்பாமல் வந்தவாறு காண்க.

²⁴⁴வேனிற் றிங்கள் வெஞ்சுர மிறந்து
செலவயர்தந் தனையா னீயே நன்று

நின்னயந் துறைவி கடுஞ்சூற் சிறுவன்
முறுவல் காண்டலி னினிதோ
விறுவரை நாட நீ விரைந்துசெய் பொருளே. (ஐங்குறு. 309)

இஃது, எதிரது நோக்கிற்று.

²⁴⁵புறவணி நாடன் காதன் மடமக
ளொன்னுதல் பசப்ப நீசெலிற் றெண்ணீர்ப்
போதவிழ் தாமரை யன்னநின்
காதலம் புதல்வ னமுமினி முலைக்கே. (ஐங்குறு. 424)

இதுவும் அது. இனிப் 'பிற' வருமாறு:

²⁴⁶பார்வை வேட்டுவன் படுவலை வெஃஇ
நெடுங்காற் கணந்துள் புலம்புகொ டெள்விளி
சுரஞ்செல் கோடியர் கமுமென விசைக்கு
நரம்பொடு கொள்ளு மத்தத் தாங்கட்
கடுங்குரற் பம்பைக் கதநாய் வடுகர்
நெடும்பெருங் குன்ற நீந்தி நம்வயின்
வந்தனர்வாழி தோழி கையதை
செம்பொற் கழறொடி நோக்கி மாமகன்
கவவுக்கொ ளின்குரல் கேட்டொறும்
வயவுக்கொண் மனத்தே மாகிய நமக்கே. (நற்றிணை. 212)

இது, தலைவிக்கு வரவு மலிந்தது.

²⁴⁷நீலத் தன்ன நீர்பொதி கருவி
னமர்விசம் பதிர முழங்கி யாலியி
னிலந்தண் ணென்று கானங் குழைப்ப
வினந்தே ருழவ ரின்குர லியம்ப
மறியுடை மடப்பிணை தழீஇப் புறவிற்
றிரிமருப் பிரலை பைம்பயிருகள
வார்பெய லுதவிய கார்செய் காலை
நூனெறி நுணங்கிய கானவில் புரவி
கல்லெனக் கறங்குமணி யியம்ப வல்லோன்
வாய்ச்செல வணக்கிய தாப்பரி நெடுந்தே

ரீர்ப்புற வியங்குவழி யறுப்பத் தீந்தொடைப்
பையு ணல்யாழ் செவ்வழி பிறப்ப
விந்நிலை வாரா ராயிற் றந்நிலை
யெவன்கொல் பாண வுரைத்திசிற் சிறிதெனக்
கடவுட் கற்பின் மடவோள் கூறச்
செய்வினை யழிந்த மைய நெஞ்சிற்
றுனிகொள் பருவர நீர அந்தோய்
யினிதுசெய் தனையால் வாழ்கநின் கண்ணி
வேலி சுற்றிய வால்வீ முல்லைப்
பொருதார் கமழும் விரிந்தொலி கது
னின்னகை யிளையோள் கவவ
மன்னுக பெருமநின் மலர்ந்த மார்பே. (அகம். 314)

இது, முன்பு தலைவிக்கு நிகழ்ந்த ஆற்றாமையும் அது கண்டு
தான் கலங்கியவா றுந் தலைவற்குக் கூறியது.

²⁴⁸மடவ மன்ற தடவுநிலைக் கொன்றை
கல்பிறங் கத்தஞ் சென்றோர் கூறிய
பருவம் வாரா வளவை நெரிதரக்
கொம்புசேர் கொடியிண றுழ்த்த
வம்ப மாரியைக் காரென மதித்தே. (குறுந். 66)

இது, பருவம் அன்றெனப் படைத்து மொழிந்தது.

²⁴⁹என நீ, தெருமரல் வாழி தோழிநங் காதலர்
பொருமுரண் யானையர் போர்மலைந் தெழுந்தவர்
செருமேம் பட்ட வென்றியர்
வருமென வந்தன்றவர் வாய்மொழித் தூதே. (கலி. 26)

இது, தூது வந்தமை தலைவிக்குக் கூறியது.

²⁵⁰கைவல் சீறியாழ்ப் பாண நுமரே
செய்த பருவம் வந்துநின் றதுவே
யெம்மி னுணரா ராயினுந் தம்வயிற்
பொய்ப்படு கிளவி நாணலு
மெய்யா ராகுத னோகோ யானே. (ஐங்குறு. 472)

இது, குறித்த பருவத்துத் தலைவன் வாராதவழித் தூதாய் வந்த பாணற்குத் தோழி கூறியது.

தூதுவிட்டது வந்துழிக் காண்க.

²⁵¹பதுக்கைத் தாய் வொதுக்கருங் கவலைச்
சிறுகண் யானை யறுபகை நினையா
தியாங்குவந் தனையோ பூந்தார் மார்ப
வருள்புரி நெஞ்ச முய்த்து
விருள்பொர நின்ற விரவி னானே. (ஐங்குறு. 362)

இது, சேணிடைப்பிரிந்து இரவின் வந்துழிக் கூறியது.

²⁵²ஆமா சிலைக்கு மணிவரை யாரிடை
யேமாண் சிலையார்க் கினமா விரிந்தோடுந்
தாமாண்பில் வெஞ்சரஞ் சென்றார் வரக்கண்டு
வாய்மாண்ட பல்லி படும். (கைந்நிலை. 18)

இது, நிமித்தங் காட்டிக் கூறியது.

இன்னும் அதனானே நமர் பொருள்வேண்டு மென்றார் அதற்கு யான் அஞ்சினேனெனக் களவின் நிகழ்ந்ததனைக் கற்பில் தலைவிக்குக் கூறுதலுங் கொள்க.

²⁵³கன்னவி றோளான் கடிநாள் விலக்குதற்
கென்னை பொருணினைந்தா ரேந்திழாய் - பின்ன
ரமரேற்றுக் கொள்ளுமென் றஞ்சினே னஞ்சார்
நமரேற்றுக் கொள்ளாத ஞான்று.

இன்னுந் தோழி கூற்றாய்ப் பிறவாற்றான் வருவன வெல்லாம் இதனான் அமைக்க.

அன்னை வாழிவேண் டன்னை நம்மூர்ப்
பலர்மடி பொழுதி னலமிகச் சாஅய்
நள்ளென வந்த வியரேர்ச்
செல்வக் கொண்கன் செல்வனஃ தூரே. (ஐங்குறு. 104)

இது, புதல்வந் பெற்றுழித் தலைவன் மனைக்கட் சென்ற செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்று வதுவை கூட்டிய தோழி அவன் ஊர் காட்டிக் கூறியது.

வகைபட வந்த கிளவி எல்லாம் தோழிக்கு உரிய என்மனார் புலவர் - தோழி கூற்றாய்த் தலைவி கூற்றினுள் அடங்குவதன்றித் தோழிக்கே கூறத்தகும் வேறுபாடு உண்டாகவந்த கிளவி களெல்லாந் தோழிக்கு உரியவென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

இச்சூத்திரத்துக்கண் ஏழனுருபும் அவ்வுருபு தொக்கு நின்று விரிந்தனவுஞ் செயினென்னும் வினையெச்சமும் உரிய வென்னுங் குறிப்புவினை கொண்டன. அவற்றை இன்ன விடத்தும் இன்ன விடத்தும் இன்னது செய்யினும் உரியவென்று ஏற்பித்து முடிக்க.

(9)

(காமக்கிழத்தியர் கூற்று நிகழுமிட மிவை எனல்)

151. புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக் கண்ணு

மில்லோர் செய்வினை யிகழ்ச்சிக் கண்ணும்

பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டுநனி யுவப்பினு

மறையின் வந்து மனையோள் செய்வினை

பொறையின்று பெருகிய பருவரற் கண்ணுங்

காதற் சோர்விற் கடப்பாட் டாண்மையிற்

றாய்போற் றழீஇக் கழறியம் மனைவியைக்

காய்வின் றவன்வயிற் பொருத்தற் கண்ணு

மின்னகைப் புதல்வனைத் தழீஇ யிழையணிந்து

10 பின்னர் வந்த வாயிற் கண்ணு

மனையோ ளொத்தலிற் றன்னோ ரன்னோர்

மிகைப்படக் குறித்த கொள்கைக் கண்ணு

மெண்ணிய பண்ணையென் றிவற்றொடு பிறவுங்

14 கண்ணிய காமக் கிழத்தியர் மேன.

இது, காமக்கிழத்தியர் கூற்றெல்லாந் தொகுத்துக் கூறு கின்றது; காமக்கிழத்தியராவார் ²⁵⁴கடனறியும் வாழ்க்கையுடைய ராகிக் காமக் கிழமைபுண்டு இல்லற நிகழ்த்தும் பரத்தையர். அவர் பலராதலிற் பன்மையாற் கூறினார். அவர் தலைவனது இளமைப்பருவத்திற் கூடி முதிர்ந்தோரும், அவன் தலைநின்று ஒழுகப்படும் இளமைப்பருவத்தோரும் இடைநிலைப் பருவத்தோருங், காமஞ்சாலா இளமையோருமெனப் பல பகுதியராம். இவரைக் 'கண்ணிய காமக்கிழத்தியர்' ரெனவே கண்ணாத

காமக்கிழத்தியரும் உளராயிற்று. அவர் கூத்தும் பாட்டும் உடைய ராகிவருஞ் சேரிப்பரத்தையருங் குலத்தின்கண் இழிந்தோரும் அடியரும் வினைவல பாங்கினரும் பிறருமாம். இனிக் காமக் கிழத்தியரைப், பார்ப்பார்க்குப் பார்ப்பனியை யொழிந்த மூவரும், ஏனையோர்க்குத் தங்குலத்தரல்லாதோரும், வரைந்து கொள்ளும் பரத்தையரு மென்று பொருளுரைப்பாரு முளர். அவர் அறியார்: என்னை? சிறப்புடைத் தலைவியரொடு பரத்தையரையுங் கூட்டிக் காமக்கிழத்திய ரென்று ஆசிரியர் சூத்திரஞ் செய்யின் மயங்கக் கூறுலென்னுங் குற்றந் தங்குமாதலின். அன்றியுஞ் சான்றோர் பலருங் காமக்கிழத்தி யரைப் பரத்தையராகத் தோற்றுவாய் செய்து கூறுமாறும் உணர்க.

(இ - ள்.) புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக்கண்ணும் - தலைவன் தனது முயக்கத்தைத் தலைவியிடத்துந் தம்மிடத்தும் இடை விட்டு மயக்குதலான் தலைவிக்கண் தோன்றிய புலவியிடத்தும்; காமக் கிழத்தியர் புலந்து கூறுப. உதாரணம்:

²⁵⁵மண்கணை முழுவொடு மகிழ்மிகத் தூங்கத்

தண்டுறை யூரனெஞ் சேரி வந்தென

வின்கடுங் கள்ளி எனகுதை களிற்றொடு

நன்கல னீயு நான்மகி ழிருக்கை

யவைபுகு பொருநர் பறையினானாது

கழறுப வென்பவவன் பெண்டி ரந்திற்

கச்சினன் கழலினன் றேந்தார் மார்பினன்

வகையமை பொலிந்த வனப்பமை தெரியற்

சூரியலம் பொருநனைக் காணி ரோவென

வாதி மந்தி பேதுற் றினையச்

சிறைபறைந் துரைஇச் செங்குணக் கொழுகு

மந்தண் காவிரி போலக்

கொண்டுகை வலித்தல் சூழ்ந்திசின் யானே.

(அகம். 76)

இதனுள், எஞ்சேரி வந்தெனக் கழறுபவென்ப அவன் பெண்டி.ரென முன்னைஞான்று புல்லுதன் மயக்குதலான் தலைவி புலந்தவாறும் அதுகண்டு காமக்கிழத்தி கொண்டு கைவலிப்ப லெனப்²⁵⁶பெருமிதம் உரைத்தவாறுங் காண்க.

இது, பெருமிதங் கூறலின் இளமைப்பருவத்தாள் கூற்றாயிற்று.

ஒண்டொடி யாயத் துள்ளுநீ நயந்து
கொண்டனை யென்பவோர் குறுமகள். (அகம். 96)

எனக் காமஞ்சாலா இளமையோளைக் கூறிற்று.

இரட்டுற மொழித லென்பதனாற் பரத்தையரிடத்துப் புலப்பட ஒழுகாது அவர் புல்லுதலை மறைத்தொழுகுதலாற் காமக்கிழத்தியர்க்குப் பிறக்கும் புலவிக்கண்ணும் அவர்க்குக் கூற்று நிகழுமெனவும் பொருள் கூறுக. உதாரணம்:

கண்டேனின் மாயங் களவாதல் பொய்ந்நகா
என்னும் மருதக்கலி (90) யுட் காண்க.

இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சிக் கண்ணும் - இல்லிடத் திருந்த தலைவனுந் தலைவியும் ஊடியும் உணர்த்தியுஞ் செய்த தொழிலைக் கேட்டு இகழும் இகழ்ச்சிக்கண்ணும்: உதாரணம்:

²⁵⁷ கழனி மா அத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
பழன வாளை கதூஉ மூர
னெம்மிற் பெருமொழி கூறித் தம்மிற்
கையுங் காலுந் தூக்கத் தூங்கு
மாடிப் பாவை போல
மேவன செய்யுந்தன் புதல்வன் றாய்க்கே. (குறுந். 8)

²⁵⁸ நன்மரங் குழீஇய நனைமுதிர் சாடிப்
பன்னா ளரித்த கோயுடை வைப்பின்
மயங்குழைத் துவலையின் மறுகுடன் பனிக்கும்
பழம்ப னெல்லின் வேளூர் வாயி
னறுவிரை தெளித்த நாறிணர் மாலை
பொறிவரி யினவண் டீதல கழியு
முயர்பலி பெறாஉ முருகெழு தெய்வம்
புனையிருங் கதுப்பி னீவெய் யோள்வயி
னனையே னாயி னணங்குக வென்னென
மனையோட் டேற்று மகிழ்ந னாயின்

யார்கொல் வாழி தோழி நெருநை
 தார்பூண் களிற்றிற் றலைப்புணை தழீஇ
 வதுவை யீரணிப் பொலிந்த நம்மொடு
 புதுவது வந்த காவிரித்
 தோடுதோய் மலிர்நிறை யாடி யோரே. (அகம். 166)

என வருமிவையும் ²⁵⁹இளையோர் கூற்று. பிறவும் அன்ன.

பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டு நனி உவப்பினும் - வெவ்வே
 றாகிய புதல்வரைக் தாங்கண்டு மிக மகிழ்ச்சி செய்யினும்:

‘வேறுபல புதல்வ’ ரென்றார் முறையாற்கொண்ட
 மனைவியர் பலரும் உளராதலின்,

“ஞாலம் வறந்தீர” என்னும் மருதக்கலி (82) யுள்,

²⁶⁰அடக்கமில் போதின்கட் டந்தைகா முற்ற
 தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு
 மருப்புப்பூண் கையுறை யாக வணிந்து
 பெருமா னகைமுகங் காட்டென்பாள் கண்ணீர்
 சொரிமுத்தங் காழ்சோர்வ போன்றன.

இது, முதிர்ந்தாள் உண்ணயந்து கூறியது.

²⁶¹மற்றும், வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு
 மயங்குநோய் தாங்கி மகனெதிர் வந்து
 முயங்கினள் முத்தின ணோக்கி நினைந்தே
 நினைக்கியாம் யாரே மாகுது மென்று
 வனப்புறக் கொள்வன நாடி யணிந்தனள். (கலி. 82)

இதனுள் நோய்தாங்கினளென இளமைப்பருவத்து மகிழ்ச்சியும்
 முதிர்ந்த பருவத்து மறவியுந் தோன்றக் கூறாமையினானும் வழி
 முறைத்தா யென்றமையானும் இஃது இடை நிலைப் பருவத் தாள்
 கூற்று.

²⁶²அவட்கினி தாகி விடுத்தனன் போகித்
 தலைக்கொண்டு நம்மொடு காயுமற் றீதோர்
 புலத்தகைப் புத்தேளில் புக்கான். (கலி. 82)

என்றவழிப் 'புத்தேள்' என்றதுவும் தலைநின்றொழுதும் இளையோனைக் கூறியது.

²⁶³ தந்தை யிறைத்தொடீஇ மற்றிவன் றன்கைக்கட்

டந்தா ரியா ரெல்லாஅ விது

இஃதொன்று.

(கலி. 84)

என்றாற்போல அவள் கொடுப்பக் கொள்வனவுங் கொள்க.

மறையின் வந்த மனையோள் செய்வினைப் பொறையின்று பெருகிய பருவரற்கண்ணும் மறையின் வந்த - தலைவற்கு வேறொரு தலைவியொடு களவொழுக்கம் நிகழ்தலின் அவன் செய்திகளின் வேறுபாட்டான் தமக்குப் புலப்பட வந்த; மனையோள் செய்வினை - மனையோளாதற் குரியவள் தமர் பணித்தலில் தைந் நீராடலும் ஆறாடலும் முதலிய தொழில்களைச் செய்யுமிடத்து; பொறை இன்று பெருகிய பருவரற் கண்ணும் - இவள் தோற்றப்பொலிவான் தலைவன் கடிதின் வரைவனெனக் கருதிப் பொறுத்தலின்றி மிக்க வருத்தத்தின் கண்ணும்: உதாரணம்:

²⁶⁴ வாளை வாளிற் பிறழ நாளும்

பொய்கை நீர்நாய் வைகுதுயிலேற்குங்

கைவண் கிள்ளி வெண்ணி சூழ்ந்த

வயல்வெள் ளாம்ப லுருவ நெறித்தழை

யைதக லல்கு லணிபெறத் ததைஇ

விழவிற் செலீஇயர் வேண்டு மன்னோ

யாண றூரன் காணுந னாயின்

வரையா மையோ வரிதே வரையின்

வரைபோல் யானை வாய்மொழி முடியன்

வரைவேய் புரையு நற்றோ

ளளிய தோழி தொலையுந பலவே.

(நற்றிணை. 390)

இதனுள், விழவிற் செல்கின்ற தலைவியைக் கண்டு காமக் கிழத்தி இவள் தோற்றப் பொலிவொடு புறம்போதரக் காணின் வரைவனெனவும், அதனான் இல்லுறை மகளிர் பலருந் தோள் நெகிழ்பவெனவும் பொறாது கூறியவாறு காண்க.

காதற் சோர்விற் கடப்பாட்டு ஆண்மையில் தாய்போல் தழீஇக் கழறி அம்மனைவியைக் காய்வு இன்று அவன் வயிற் பொருத்தற்கண்ணும் காதற் சோர்வில் - தானுங் காய்தற்குரிய காமக்கிழத்தி தலைவன் தன்மேற் காதலை மறத்தலானும்:²⁶⁵கடப் பாட்டாண்மையின் சோர்வில் - அவற்கு இல்லொடு பழகிய தொல்வரற் கிழமையாகிய ஒப்புரவின்மை யானும்; தாய்போல் தழீஇக் கழறி - தலைவியைச் செவிலிபோல உடன் படுத்திக் கொண்டு தலைவனைக் கழறி; அம்மனைவியைக் காய் வின்று அவன் வயிற் பொருத்தற்கண்ணும் - அத்தலைவியைக் காய்தலின்றாக்கித் தலைவனிடத்தே கூட்டுமிடத்தும்:

இது,²⁶⁶ துனிநிகழ்ந்துழிக் தலைவனது தலைவளரிள மைக்கு ஒரு துணையாகி முதிர்ந்த காமக்கிழத்தி இங்ஙனங் கூட்டு மென்றார். உதாரணம்:

²⁶⁷வயல்வெள் ளாம்பல் சூடுதரு புதுப்பூக்
கன்றுடைப் புனிற்றா தின்ற மிச்சி
லோய்நடை பக டாரு மூரன்
றொடர்புநீ வெஃகினை யாயினென்சொற்
கொள்ளன் மாதோ முள்ளெயிற் றோயே,
நீயே, பெருநலத் தையே யவனே
நெடுநீர்ப் பொய்கை நடுநா ளெய்தித்
தண்கமழ் புதுமல ரூதும்
வண்டென மொழிப மகனென் னாரே. (நற்றிணை. 290)

இதனுள், நீ இளமைச் செவ்வியெல்லாம் நுகர்ந்து புதல்வற் பயந்த ²⁶⁸பின்னர் உழுதுவிடு பகடு எச்சிலை அயின்றாற் போலப் பிறர் அவனை நுகர்ந்தமை நினக்கு இழுக்கன்றெனவும், அவனொடு கூட்டம் நெடுங்காலம் நிகழ்த்தவேண்டும் நீ அவள் அவனொடு கட்டில்வரை எய்தியிருக்கின்றா ளென்று ஊரார் கூறுகின்ற சொல்லை என்னைப்போல வேறுபட்டுக் கொள்ளாதே; கொள்வது நின் இளமைக்கும் எழிற்கும் ஏலாதெனவும், அவனை வண்டென்பதன்றி மகனென்னாராதலின் அவன் கடப்பாட்டாண்மை அதுவென்றுங் கூறினாள்.

இனி, “என்சொற் கொள்ளன்மாதோ” (நற். 290) ²⁶⁹என்பதற்கு என்வார்த்தையைக் கேட்டல் நினக்கு விருப்பமோ? விருப்பமாகில் யான் கூறுகின்றதனைக் கொள்க.

²⁷⁰ ஈண்டுபெருந் தெய்வத் தியாண்டுபல கழிந்தெனப்
 பார்த்துறைப் புணரி யலைத்தலிற் புடைகொண்டு
 மூத்துவினை போகிய மூரிவா யம்பி
 னல்லெருது நடைவளம் வைத்தென வழவர்
 புல்லுடைக் காவிற் றொழில்விட் டாங்கு
 நறுவிரை நன்புகைக் கொடார் சிறுவீ
 ஞாழலொடு கெழீஇய புன்னையங் கொழுநிழன்
 முழவுமுதற் பிணிக் குந் துறைவ நன்றும்
 விழுமிதிற் கொண்ட கேண்மை நொவ்விதிற்
 தவறுநற் கறியா யாயினெம்போன்
 ளெகிழ்தோட் கலுழ்ந்த கண்ணர்
 மலர்தீய்ந் தனையர் நின்னயந் தோரே. (நற்றிணை. 315)

இதனுள் மூத்துவினை போகிய அம்பிபோலப் பருவஞ்
 சென்ற பிணிக்கப்பட்ட எம்மைப்போலாது இவள் இப்பருவத்தே
 இனைய ளாகற்பாலனோ மலர்ந்த செவ்வியான் முறை வீயாய்க்
 கழியாது இடையே எரிந்து கரிவுற்ற ²⁷¹பூவினைப் போலவெனத்
 தலைவனுக்குக் காமக்கிழத்தி கூறியவாறு காண்க.

இன் நகைப் புதல்வனைத் தழீஇ இழை அணிந்து பின்னர்
 வந்த வாயிற் கண்ணும் இன்நகைப் புதல்வனைத் தழீஇ இழை
 அணிந்து - கண்டோர்க்கெல்லாம் இன்பத்தைப் பயக்கும் புதல்
 வனை எடுத்துப் ²⁷²பொலங்கலத்தாற் புனைந்துகொண்டு; பின்னர்
 வந்த வாயிற்கண்ணும் - பல வாயில்களையும் மறுத்த பின்னர்
 வாயிலாகக் கொண்டு புகுந்த வாயிலின் கண்ணும்: உதாரணம்:

²⁷³ என்ருறித் தன்கொல் பாணநின் கேளே
 வன்புறை வாயிலாகத் தந்த
 பகைவரு நகூஉம் புதல்வனை
 நருவது கண்டு நகூஉ மோரே.

இதனுள், வன்புறை வாயிலாகிய புதல்வனைக் கண்டு ²⁷⁴நகு
 வாரைத் தனக்கு நகுவாரைப் போல நகாநின்றானெனக் காமக்
 கிழத்தி கூறி வாயில்நேர்ந்தவாறு காண்க. 'பகைவரும் நகூஉ'
 மெனவேதான் புலக்கத்தகுந் தலைவியர் புதல்வ னென்றாளா
 யிற்று.

மனையோள் ஒத்தலில் தன்னோர் அன்னோர் மிகைபடக் குறித்த கொள்கைக்கண்ணும் மனையோள் ஒத்தலில் - தானும் உரிமை பூண்டமைபற்றி மனையோளொடு தானும் ஒத்தாளாகக் கருதுதலின்: தன்னோர் அன்னோர் மிகைபடக் குறித்த கொள்கைக்கண்ணும் - தன்னை ஒக்கும் ஏனை மகளிரின் தன்னை விசேடமுண்டாகக் குறித்துக்கொண்ட கோட்பாட்டின்கண்ணும்: உதாரணம்:

²⁷⁵புழற்காற் சேம்பின் கொழுமட லகலிலைப்
பாசிப் பரப்பிற் பறவொடும் வதிந்த
வுண்ணாப் பிணவி னுயக்கஞ் சொலிய
நாளிரை தரீஇய வெழுந்த நீர்நாய்
வாளையொ டுழ்ப்பத் துறைகலும்ந் தமையிற்
றெண்கட் டேறன் மாந்திய மகளிர்
நுண்செய லங்குட மரீஇப் பண்பின்
மகிழ்நன் பரத்தை பாடி யவிழிணர்க்
காஞ்சி நீழற் குரவை யயருந்
தீம்பெரும் பொய்கைத் துறைகே ழுரன்
றேர்தர வந்த நேரிழை மகளி
ரேசப வென்பவென் னலனே யதுவே
பாக னெடிதுயிர் வாழ்தல் காய்சினக்
கொல்களிற் றியானை நல்கன் மாறே
தாமும் பிறரு முளர்போற் சேறன்
முழவிமிழ் துணங்கை தூங்கும் விழவின்
யானவண் வாரா மாறே வரினே
சுடரொடு திரிதரு நெருஞ்சி போல
வென்னொடு திரியே னாயின் வென்வேன்
மாரி யம்பின் மழைத்தோற் சோழர்
வில்லீண்டு குறும்பின் வல்லத்துப் புறமிளை
யாரியர் படையினுடைகவென்
னேரிறை முன்கை வீங்கிய வளையே. (அகம். 336)

இதனுள் 'யானவண் வாரா மாறே' எனத் தான் மனையோனைப் போல் இல்லுறைதல் கூறி 'யாண்டுச்' ²⁷⁶செல்லிற்

சுடரொடு திரியும் நெருஞ்சி போல என மகளிரை யான்
செல்வுழிச் செல்லுஞ் சேடியர்போலத் திரியும்படி பண்ணிக்
கொள்வலெனக் கூறியவாறு காண்க.

எண்ணிய ²⁷⁷பண்ணை - தலைவற்குத் தகுமென்று ஆய்ந்த
யாறுங் குளனும் காவும் ஆடிப் பதியிகந்து நுகர்வனபோல்
வனவற்றுக்கண் தாமும் விளையாடுதற்கண்ணும்: உதாரணம்:

²⁷⁸கூந்த லாம்பன் முழுநெறி யடைச்சிப்
பெரும்புனல் வந்த விருந்துறை விரும்பி
யாமஃ தயர்கஞ் சேறுந் தானஃ
தஞ்சுவ துடைய ளாயின் வெம்போர்
நுகம்படக் கடக்கும் பல்வே லெழினி
முனையான் பெருநிறை போலக்
கிளையொடு காக்கதன் கொழுநன் மார்பே.. (குறுந். 80)

இதனுள் 'யாமஃதயர்கஞ்சேறும்' என விளையாட்டுக்
கூறினாள்.

என்றிவற்றொடு பிறவும் - இக்கூறியவற்றின் கண்ணும்,
புதல்வற் கண்டு நனியு வப்பினுங் கூற்று நிகழுமென்று கூறப்பட்ட
இவ்வெட்டோடே பிற கூற்றுக்களும்; கண்ணிய காமக் கிழத்தியர்
மேன - இக்கருதப்பட்ட காமக்கிழத்தியரிடத்தன என்றவாறு.

கூற்றென்பது ²⁷⁹அதிகாரத்தான் வருவிக்க; ஒடுவென்றது
உருபை; கண்ணுதல் - ஒரு மனைத் தெருவின் கண் உரிமை பூண்டு
இல்லற நிகழ்த்துவரென்று சிறப்புக்கருதுதல். 'பிறவு' மென்றத
னான் தலைவனை என்னலந் தாவெனத் தொடுத்துக் கூறுவன
வும், நின் பரத்தைமை யெல்லாம் நின் றலைவிக்கு உரைப்ப
லெனக் கூறுவனவுஞ், சேரிப் பரத்தையொட புலந்துரைப்பன
வுந், தலைவி கூற்றோடொத்து வருவனவும் பிறவாறு வருவன வுங்
கொள்க.

²⁸⁰தொடுத்தென மகிழ்ந செல்லல் கொடித்தேர்ப்
பொலம்பூ ணன்னன் புணாடு கடிந்தென
யாழிசை மறுகிற் பாழி யாங்க
ணஞ்ச லென்ற வாஅ யெயின

னிகலடு கற்பின் மிஞிலியொடு தாக்கித்
 தன்னுயிர் கொடுத்தனன் சொல்லிய தமையாது
 தெறலருங் கடவுண் முன்னர்த் தேற்றி
 மெல்லிறை முன்கை பற்றிய சொல்லிறந்
 தார்வ நெஞ்சந் தலைத்தலை சிறப்பநின்
 மார்புதரு கல்லாய்ப் பிறனா யினையே
 யினியான் விடுக்குவெ னல்லேன் மந்தி
 பனிவார் கண்ணள் பலபுலந் துறையக்
 கடுந்திற லத்தி யாடணி நசைஇ
 நெடுநீர்க் காவிரி கொண்டொளித் தாங்குநின்
 மனையோள் வெளவலு மஞ்சவல் சினைஇ
 யாரிய ரலறத் தாக்கிப் பேரிசைத்
 தொன்றுமுதிர் வடவரை வணங்குவிற்பொறித்து
 வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்
 வஞ்சி யன்னவென் னலந்தந்து சென்மே.

(அகம். 396)

இது, காமக்கிழத்தி என்னலந்தாவென்றது.

²⁸¹உள்ளுதொறு நகுவ றோழி வள்ளுகிர்
 மாரிக் கொக்கின் கூரல கன்ன
 குண்டுநீ ராம்பற் றண்டுறை யூரன்
 றேங்கம றைம்பால் பற்றி யெம்வயின்
 வான்கோ லெல்வளை வெளவிய பூசற்
 சினவிய முகத்தஞ் சினவாது சென்றுநின்
 மனையோட் குரைப்ப லென்றலின் முனையூர்ப்
 பல்லா நெடுநெறி வில்லி னொய்யுந்
 தேர்வண் மலையன் முந்தைப் பேரிசைப்
 புலம்பிரி வயிரியர் நலம்புரி முழவின்
 மண்ணார் கண்ணி னதிரு
 நன்ன ராள னடுங்களுர் நிலையே.

(நற்றிணை. 100)

இது, மனையோட்கு உரைப்பலென்றலின் நடுங்கினானென்றது.

“கண்டேனின் மாயம்” என்னும் மருதக்கலி (90) யுள்,

²⁸² ஆராக் கவவி னொருத்திவந் தல்கற்றன்
 சீரார் ஞெகிழஞ் சிலம்பச் சிவந்துநின்
 போரார் கதவ மிதித்த தமையுமோ
 வாயிழை யார்க்கு மொலிகேளா வவ்வெதிர்
 தாழா தெழுந்தநீ சென்ற தமையுமோ
 மாறாள் சினைஇ யவளாங்கே நின்மார்பி
 னாறிணர்ப் பைந்தார் பறிந்த தமையுமோ
 தேறிநீ தீயே னலேனென்று மற்றவள்
 சீறடி தோயா விறுத்த தமையுமோ.

எனச், சேரிப் பரத்தையராற் புலந்து தலைவனொடு கூறியவாறு
 காண்க. இன்னும் இதனானே,

²⁸³ நீளிரும் பொய்கை யிரைவேட் டெழுந்த
 வாளை வெண்போத் துணீஇய நாரைதன்
 னடியறி வுறுத லஞ்சிப் பைப்பயக்
 கடியிலம் புகூஉங் கள்வன் போலச்
 சாஅ யொதுங்குந் துறைகே ழுரனோ
 டொல்கா தாக வினிநா னுண்டோ
 வருகதி லம்மவெஞ் சேரி சேர
 வரிவே யுண்கணவன் பெண்டிர் காணத்
 தாருந் தானையும் பற்றி யாரியர்
 பிடிபயின்று தரூஉம் பெருங்களிறு போலத்
 தோள்கந் தாகக் கூந்தலிற் பிணித்தவன்
 மார்புகடி கொள்ளே னாயினார்வுற்
 றிரந்தோர்க் கீயா தீட்டியோன் பொருள்போற்
 பரந்து வெளிப்படா தாகி
 வருந்துக தில்லயா யோம்பிய நலனே. (அகம். 276)

இதனுட் பரந்து வெளிப்படாதாகி வருந்துக என்னலம்
 என்றமையிற் சேரிப்பரத்தையைப் புலந்து கூறுதன் முதலியனவுங்
 கொள்க. இன்னும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதன் கண்
 அடக்குக. (10)

(அகநகர்க்கட் புகுதற்குரிய வாயில்கள் கூற்று இவை எனல்)

152. கற்புங் காமமு நற்பா லொழுக்கமு
மெல்லியற் பொறையு நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறந் தருவஞ் சுற்ற மோம்பலும்
பிறவு மன்ன கிழவோள் மாண்புகண்
முகம்புகன் முறைமையிற் கிழவோற் குரைத்த
லகம்புகன் மரபின் வாயில்கட் குரிய.

இது, விருந்து முதலிய வாயில்கள்போலாது ²⁸⁴ அகநகர்க்கட் புகுதற்குரிய வாயில்கள் கூற்று உணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.) கற்பும் - கணவன் முதலியோர் கற்பித்த நிலையில் திரியாத நல்லொழுக்கமும்; காமமும் - அன்பும்; நற்பால் ஒழுக்கமும் - எவ்வாற்றானுந் தங் குலத்திற்கு ஏற்றவாற்றான் ஒழுகும் ஒழுக்கமும்; மெல் இயற்பொறையும் - வல்லென்ற நெஞ்சொடு பொறுக்கும் ²⁸⁵ அவனைப் போலாது ஒரு தலையாக மெல்லென்ற நெஞ்சினராய்ப் பொறுக்கும் பொறையும்; நிறையும் - மறை புலப்படாமை நிறுக்கும் நெஞ்சடைமையும்; வல்லிதின் விருந்து புறந்தருதலும் - வறுமையுஞ் செல்வமுங் குறியாது வல்ல வாற்றான் விருந்தினரைப் பாதுகாத்து அவர் மனமகிழ்வித்தலும்; சுற்றம் ஒம்பலும் - கொண்டோன் புரக்கும் நண்புடை மாந்தருஞ் சுற்றத்தாருங் குஞ்சர முதலிய காலேசங்களம் பல படை மாக்களும் உள்ளிட்ட சுற்றங்களைப் பாதுகாத்து அவை உண்ட பின் உண்டலும்; அன்னபிறவும் கிழவோள் மாண்புகள் - அவை போல்வன பிறவுமாகிய தலைவியுடைய மாட்சிமைகளை; முகம்புகன் முறைமையிற் கிழவோற்கு உரைத்தல் - அவன் ²⁸⁶ முகம் புகுதும் முறைமை காரணத்தான் தலைவற்குக் கூறுதல்; அகம்புகன் மரபின் வாயில் கட்டு உரிய - அகநகர்க்கட் புகுந்து பழகி அறிதன் முறைமை யினையுடைய வாயில்களுக்குரிய, என்றவாறு.

அன்னபிறவாவன: அடிசிற்பொழிலுங், குடிநீர்மைக் கேற்ற வகையான் தலைமகள் ஒழிந்த தலைமகளிரையும் மனமகிழ்வுறுத்தலுங், காமக்கிழத்தியர் நண்புசெய்து நன்கு மதிக்கப் படுதலும் போல்வன. புகலுதல் - மகிழ்தல். செவிலி கூறாமை கொள்க, அவட்கு முகம்புகன் முறைமையின்மையின். உதாரணம்:

²⁸⁷கடல்பா டவிந்து தோணி நீங்கி
 நெடுநீ ரிருங்கழிக் கடுமீன் கலிப்பினும்
 வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கெளவை தூற்றினு
 மாணிழை நெடுந்தேர் பாணி நிற்ப்ப்
 பகலு நம்வயினகலா னாகிப்
 பயின்றாவரு மன்னே பனிநீர்ச் சேர்ப்ப
 னினியே, மணப்பருங் காமந் தண்ப்ப நீங்கி
 வாரா தோர்நமக் கியாஅரென் னாது
 மல்லன் மூதூர் மறையினை சென்று
 சொல்லி னெவனோ பாண வெல்லி
 மனைசேர் பெண்ணை மடல்வா யன்றி
 றுணையொன்று பிரியினுந் துஞ்சா காணெனக்
 கண்ணிறை நீர்கொண்டு கரக்கு
 மொண்ணுத லரிவையா ளென்செய்ய கோ வெனவே. (அகம். 50)

இதனுட் காமமிகுதியாற் கண் தாமே அழவுங் கற்பிற்
 கரக்குமெனத் தலைவி பொறையும் நிறையுந் தோழி பாணற்குக்
 கூறினாள், அவன் தலைவற்கு இவ்வாறே கூறுவனெனக் கருதி.
²⁸⁸‘இனி’ என்றதனாற் கற்புப் பெற்றாம்.

தலைவற்குக் கூறுவன வந்துழிக் காண்க.

‘வாயி லுசாவே தம்முள முரிய’ (512) என்பதனால்
 தலைவற்கு உரையாமல் தம்முட் டாமே உசாவுவனவும் ஈண்டே
 கொள்க.

²⁸⁹அணிநிற வெருமை யாடிய வள்ளன்
 மணிநிற நெய்து லாம்பலொடு கலிக்குங்
 கழனி யூரன் மகளிவள்
 பழன ஓரன் பாயலின் றுணையே. (ஐங்குறு. 96)

இது, கற்புக் கூறியது.

“முளிதயிர் பிசைந்த” (குறுந். 167) என்பது அடிசிற்
 றொழிலின்கண் மகிழ்ச்சி வாயில்கள் தம்முட் கூறியது.

²⁹⁰கிழமை பெரியோர்க்குக் கேட்கின்மை கொல்லோ
 பழமை பயனோக்கிக் கொல்லோ - கிழமை

குடிநாய்கர் தாம்பல பெற்றாரிற் கேளா

வடிநாயேன் பெற்ற வருள்.

(திணை. நூற். 134)

பல வாயில்களை மறுத்த தலைவி தனக்கு வாயில்
நேர்ந்தமை தோழிக்கு விறலி கூறியது. (11)

(செவிலி கூற்று இவை எனல்)

**153. கழிவினும் வரவினு நிகழ்வினும் வழிகொள
நல்லவை யுரைத்தலு மல்லவை கடிதலுஞ்
செவிலிக் குரிய வாகு மென்ப.**

இது, செவிலிகூற்று உணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.) கழிவினும் வரவினும் நிகழ்வினும் வழிகொள -
மூன்றுகாலத்துந் தத்தங் குலத்திற்கு ஏற்கும்படியாக; நல்லவை
உரைத்தலும் - முற்கூறிய கற்பு முதலிய நல்லவற்றைக் கற்பித்தலும்;
அல்லவை கடிதலும் - காமநுகர்ந்த இன்பமாகிய கற்பிற்குத்
தீயவற்றைக் கடிதலும்; செவிலிக்கு உரிய ஆகும் என்ப - செவிலித்
தாய்க்கு உரியவாகு மென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.
உதாரணம்:

²⁹¹கட்கினியாள் காதலன் காதல் வகைபுனைவா

ளுட்குடையா னுரா ணியல்பினா - ளுட்கி

யிடனறிந் தூடி யினிதி னுணரு

மடமொழி மாதராள் பெண்.

(நாலடி. 384)

கட்கினியாள், இது காமம்; வகைபுனைவாள், இது கற்பு;
உட்குடையாள், இஃது ஒழுக்கம்; ஊராண்மை, இது சுற்றமோம்
பல்; ஊடியுணர்தல், அல்லவை கடிதல்.

நாலாறு மாறாய் நனிசிறிதா யெப்புறனு

மேலாறு மேலுரை சோரினு - மேலாய

வல்லாளாய் வாழுமூர் தற்புகழு மாண்கற்பி

னில்லா ளமர்ந்ததே யில்.

(நாலடி. 383)

என்னும் வெண்பா விருந்துபுறந்தருதல் கூறியதுமாம்.

இனி 'ஆகும்' என்றதனானே, செவிலி நற்றாய்க்கு உவந்
துரைப்பனவுங் கொள்க.

²⁹²கானங் கோழிக் கவர்குரற் சேவ
 னுண்பொறி யெருத்திற் றண்சித ருறைப்பப்
 புதனீர் வாரும் பூநாறு புறவிற்
 சீறா ரோளே மடந்தை வேறூர்
 வேந்துவிடு தொழிலொடு செல்லினுஞ்
 சேந்துவர லறியாது செம்ம றேரே. (குறந். 242)

²⁹³மறியிடைப் படுத்த மான்பிணை போலப்
 புதல்வ னடுவண னாக நன்று
 மினிது மன்றவவர் கிடக்கை முனிவின்றி
 நீனிற வியலகங் கவைஇய
 வீனு மும்பரும் பெறலருங் குரைத்தே. (ஐங்குறு. 401)

²⁹⁴வாணுத லரிவை மகன்முலை யூட்டத்
 தானவள் சிறுபுறங் கவையின னன்று
 நறும்பூந் தண்புற வணிந்த
 குறும்பல் பொறைய நாடுகிழ வோனே. (ஐங்குறு. 404)

இவை உவந்து கூறியன.

²⁹⁵பிரசங் கலந்த வெண்கவைத் தீம்பால்
 விரிகதிர்ப் பொற்கலத் தொருகை யேந்திப்
 புடைப்பிற் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோ
 லுண்ணென் றோக்குபு புடைப்பத் தெண்ணீர்
 முத்தரிப் பொற்சிலம் பொலிப்பத் தத்துற்
 றரிநரைக் கூந்தற் செம்முது செவிலியர்
 பரிமெலிந் தொழியப் பந்த ரோடி
 யேவன் மறுக்குஞ் சிறுவிளை யாட்டி
 யறிவு மொழுக்கமும் யாண்டுணர்ந் தனள்கொல்
 கொண்ட கொழுநன் குடிவற னுற்றெனக்
 கொடுத்த தாதை கொழுஞ்சோ றுள்ளா
 ளொழுநீர் நுணங்கறல் போலப்
 பொழுதுமறுத் துண்ணுஞ் சிறுமது கையளே. (நற். 110)

இது, மனையறங்கண்டு மருண்டு உவந்து கூறியது.

²⁹⁶ அடிசிற் கினியாளை யன்புடை யாளைப்
படிசொற் பழிநாணு வாளை - யடிவருடிப்
பின்றுங்கி முன்னுணரும் பேதையை யான்பிரிந்தா
லென்றுங்குங் கண்க ளெனக்கு

என்னும் பாட்டுச் செவிலி கூற்றன்றாயினுந் தலைவன்
மனையறங் கண்டு கூறியதன்பாற்படுமெனக் கொள்க. (12)

(அறிவர்க்குரிய கூற்று இவை எனல்)

154. சொல்லிய கிளவி யறிவர்க்கு முரிய

இஃது, அறிவரது கூற்றுக் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) முற்கூறிய நல்லவை யுணர்த்தலும் அல்லவை
கடிதலுமாகிய கிளவி செவிலிக்கேயன்றி அறிவர்க்குமுரிய
என்றவாறு.

என்றது, அறியாத தலைவியிடத்துச் சென்று அறிந்தார்
முன்னுள்ளோர் அறம்பொரு ளின்பங்களாற் கூறிய ²⁹⁷ புறப்புறச்
செய்யுட்களைக் கூறிக் காட்டுவரென்பதாம். உதாரணம்:

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை. (குறள். 55)

தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண். (குறள். 56)

மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை. (குறள். 51)

இவை, நல்லவை உணர்த்தல்.

²⁹⁸ எறியென் றெதிர்நிற்பாள் கூற்றஞ் சிறுகாலை
யட்டிற் புகாதா ளரும்பிணி - யட்டதனை
யுண்டி யுதவாதா ளில்வாழ்பே யிம்முவர்
கொண்டானைக் கொல்லும் படை.. (நாலடி. 363)

²⁹⁹ தலைமகனிற் றீர்ந்தொழுகல் தான்பிறரிற் சேற
னிலைமையிறீப்பெண்மீச் சார்தல் - கலனணிந்து
வேற்றுார் புகுதல் விழாக்காண்ட னோன்பெடுத்தல்
கோற்றொடியார் கோளழியு மாறு. (அறநெறி. 94)

இவை, அல்லவை கடிதல். இவை அறிவர் கூற்றாதலிற் புறப்புறப் பொருளாயிற்றென உணர்ந்துகொள்க. (13)

(அறிவர்க்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி)

**155. இடித்துவரை நிறுத்தலு மவர தாகுங்
கிழவனுங் கிழத்தியு மவர்வரை நின்றலின்.**

இஃது, அறிவர்க்கு எய்தியதன்மேல் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கிழவனுங் கிழத்தியும் அவர்வரை நின்றலின் - தலைவனுந் தலைவியும் அவ்வறிவரது ஏவலைச்செய்து நிற்பராதலின்: இடித்துவரை நிறுத்தலும் அவரது ஆகும் - அவரைக் கழறி ஓரெல்லையிலே நிறுத்தலும் அவ்வறிவரது தொழிலாகும் என்றவாறு.

அஃது, உணர்ப்புவயின் வாராது ஊடிய தலைவிமாட்டு ஊடினானையும் உணர்ப்புவயின் வாராது ஊடினானையும் கழறுப.

³⁰⁰உடுத்துந் தொடுத்தும் பூண்டுஞ் சொஃயுந்
தழையணிப் பொலிந்த வாயமொடு துவன்றி
விழ்வொடு வருதி நீயே யிஃதோ
வோரான் வல்சிச் சீறில் வாழ்க்கைப்
பெருநலக் குறுமகன் வந்தனெ
வினிவிழ வாயிற் றென்னுமிவ் வுரே. (குறுந். 295)

இது, தலைவனைக் கழறியது.

³⁰¹மனைமாட்சி யில்லாட்க ணில்லாயின் வாழ்க்கை
யெனைமாட்சித் தாயினு மில். (குறள். 52)

இது, தலைவியைக் கழறியது. (14)

(தலைவற்குப் புலவியு மூடலு நிகழுமிடம் இவை எனல்)

**156. உணர்ப்புவரை யிறப்பினுஞ் செய்குறி பிழைப்பினும்
புலத்தலு மூடலுங் கிழவோற் குரிய.**

இது, தலைவற்குப் புலவியும் ஊடலும் நிகழுமிடங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) உணர்ப்புவரை இறப்பினும் - கற்பிடத்துத் தலைவி ஊடியவழி அவன் தேற்றத் தேறுமெல்லை இகந்தனளா யினும்; செய்குறி பிழைப்பினும் - களவின்கட் டலைவிசெய்த குறியைத் தானே தப்பினும்; புலத்தலும் ஊடலுங் கிழவோற்கு உரிய - உள்ளஞ் சிறிது வேறுபடுதலும் அவ்வேறுபாடு மிக்கு நீடுநின்று தேற்றியக்கால் அது நீங்குதலுந் தலைவற்குரிய என்றவாறு.

எனவே, கற்பிற்கும் களவிற்கும் புலத்தலும் ஊடலும் உரிய வென்றார். புலவியும் ஊடலுங் கற்பிற்கே பெரும்பான்மை நிகழ்தலிற் கற்பிற்கு அவை உரிய ³⁰²வென்கின்றார், அவை களவிற்குஞ் சிறுபான்மை உரிமைபற்றிச் சேரக் கூறினார், சூத்திரச் சுருக்கம் நோக்கி.

³⁰³எவ்வி யிழந்த வறுமையாழ்ப் பாணர். (குறுந். 19)

இது கற்பிற் புலந்தது.

³⁰⁴தீதிலே மென்று தெளிப்பவங் கைந்நீவி
யாதொன்று மெங்கண் மறுத்தர வில்லாயின் (கலி. 81)

என்பது ஊடல். பிறவிடத்தும் ஊடுதலறிந்து கொள்க.

³⁰⁵கலந்தநோய் கைம்மிகக் கண்படா வென்வயிற்
புலந்தாயு நீயாகிற் பொய்யானே வெல்குவை. (கலி. 46)

என்பது குறி பிழைத்துழிப் புலந்தது.

குணகடற் றிரையது பறைதபு நாரை. (குறுந். 128)

என்பதனுள், நாரை தெய்வங் காக்கும் அயிரை இரையை வேட்டாற்போல் நமக்கு அரியளாயினானை நீ வேட்டா யென்பதனாற் குறி பிழைத்துழி ஊடினமை கூறிற்று. பிறவும் இவ்வாறு வருவன உய்த்துணர்ந்து கொள்க. (15)

(தலைவன் புலக்குமிடத்துத் தோழிகூற்று நிகழ்த்துமெனல்)

**157. புலத்தலு மூடலு மாகிய விடத்துஞ்
சொலத்தகு கிளவி தோழிக் குரிய**

இது, முன்னர்த், தலைவன் புலக்குமென்றார், அவ்விடத்துந் தோழியே கூற்றுநிகழ்த்துதற்கு உரியளென்கிறது.

(இ - ள்.) புலத்தலும் ஊடலும் ஆகிய இடத்தும் - தலைவன் தலைவியையுந் தோழியையும் அச்சுறுத்தற் செய்கையாகச்

செய்து கொண்டு புலத்தலும் அது நீட்டித்து ஊடலும் உடன் நிகழ்த்திய வழியும்; சொலத்தகு கிளவி தோழிக்கு உரிய - சொல்லத்தகும் பணிமொழி தோழிக்கு உரிய என்றவாறு.

எனவே, தலைவி குறிப்பறிந்து தோழி கூறுதலன்றித் தலைவி தானே கூறப்பெறாளென்றவாறு. எனவே ³⁰⁶பாடாண்டிணைக் கைக்கிளை யாயின் தலைவி கூறவும் பெறுமென்று கொள்க. உம்மை - சிறப்பும்மை.

உதாரணம்:

³⁰⁷தாயுயிர் வேண்டாக் கூருகி ரலவ

னரிதின்று பரிக்கு மூர யாவது

மன்புமுத லுறுத்த காத

லின்றெவன் பெற்றனை பைந்தொடி திறத்தே.

³⁰⁸அலந்தாரை யல்லனோய் செய்தற்றாற் றம்மைப்

புலந்தாரைப் புல்லா விடல்.

(குறள். 1303)

இவை கற்பில் தலைவி குறிப்பினான் தோழிகூற்று வந்தன.

புலந்தாயு நீயாகிற் பொய்யானே வெல்குவை.

(கலி. 46)

என்று களவில் தோழி கூறினாள், தலைவி குறிப்பினால்.

³⁰⁹கணபெய னடுநாள்யான் கண்மாறக் குறிபெறா அன்

புனையிழா யென்பழி நினக்குரைக்குந் தானென்ப

துளிநசை வேட்கையான் மிசைபாடும் புள்ளிற்றன்

னளிநசைஇ யார்வுற்ற வன்பினேன் யானாக.

(கலி. 46)

எனத் தோழி சொல்லெடுப்பதற்குத் தலைவி சிறுபான்மை கூறுதலும் ஈண்டு 'உரிய' என்பதனாற் கொள்க.

³¹⁰யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டதற்பின்

றானூட யானுணர்த்தத் தானுணரான் - றேனூறுங்

கொய்தார் வழதிக் குளிர்சாந் தணியகல

மெய்தா திராக்கழிந்த வாறு.

(முத்தொள்ளாயிரம். 104)

இதனுள், யானுணர்த்தத் தானுணரானெனப் பாடாண் திணைக் கைக்கிளையுள் தலைவி கூறியது காண்க. (16)

(தோழி இடித்துக்கூறற்கு முரியனெனல்)

158. பரத்தைமை மறுத்தல் வேண்டியுங் கிழத்தி
மடத்தகு கிழமை யுடைமை யானு
மன்பிலை கொடியை யென்றலு முரியள்.

இது, சொல்லத்தகுங் கிளவியேயன்றிச் சொல்லத்தகாக் கிளவியுந் தோழி கூறுமென எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) பரத்தைமை மறுத்தல் வேண்டியும் - தலைவன் படிற்றுள்ளத்தாற் புறத்து ஒழுகும் ஒழுக்கத்தைப் போக்குதல் விரும்பியும்; கிழத்தி மடத்தகு கிழமை உடைமையானும் - தலைவி அவன் பரத்தைமை அறிந்தேயும் அவன் கூறியவற்றை மெய்யெனக் கொண்டு சீற்றங்கொள்ளாது ஒழுகும் மடனென்னுங் குணத்திற்கு ஏற்றன அறிந்தொழுகும் உரிமை யுடையளாகிய எண்மையானும்; அன்பிலை கொடியை என்றலும் உரியள் - தலைவனை அன்பிலை யென்றலுங் கொடியை யென்றதலு முரியள் தோழி என்றவாறு.

கொடுமை கடையாயினார் குணம். களவினுள் தன்வயி னுரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையுங் கோடலின் இதற்குப் பரத்தைமை மறுத்தல் கொள்க. உதாரணம்:

³¹¹கண்டவ ரில்லென வுலகத்து ஞுணராதார்
தங்காது தகைவின்றித் தாஞ்செய்யும் வினைகளு
ணெஞ்சறிந்த கொடியவை மறைப்பினு மறிபவர்
நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரியில்லை யாகலின்
வண்பாரி நவின்ற வயமான் செல்வ
நன்கதை யறியினு நயனில்லா நாட்டத்தா
லன்பிலை யெனவந்து கழறுவ லையகேள்;
மகிழ்செய் தேமொழித் தொய்யில்கு ழிளமுலை
முகிழ்செய முள்கிய தொடர்பவ ஞுண்க
ணவிழ்பனி யுறைப்பவு நல்காது விடுவா
யிமிழ்திரைக் கொண்க கொடியை காணீ;
இலங்கே ரெல்வளை யேர்தழை தைஇ
நலஞ்செல நல்கிய தொடர்பவள் சாஅய்ப்

புலந்தழிப் புல்லாது விடுவா
யிலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப கொடியை காணீ;

.....
எனவாங், கனையளென் றளிமதி பெரும நின்னின்
றிறைவரை நில்லா வளைய ளிவட்கினிப்
பிறையேர் சுடர்நுதற் பசலை
மறையச் செல்லும்நீ மணந்தனை விடினே. (கலி. 125)

என்னும் நெய்தற்கலி³¹²கைகோள் இரண்டற்குங் கொள்க. (17)

(தலைவி தலைவனொடு அயன்மைகூறவும் பெறுவளெனல்)

159. அவன்குறிப் பறிதல் வேண்டியுங் கிளவி

யகன்மலி யூட லகற்சிக் கண்ணும்

வேற்றுமைக் கிளவி தோற்றவும் பெறுமே.

இது, தலைவிக்கு ஆவதோர் இலக்கணம் உணர்த்து
கின்றது.

(இ - ள்.) அவன் குறிப்பு அறிதல் வேண்டியும் - தோழி
அன்பிலை கொடியையெனக் கேட்ட தலைவன் முனிந்த
உள்ளத்தனாங் கொல்லோ வென ஐயுற்று அவனது குறிப்பை
அறிதல் வேண்டியும்; அகன்மலி ஊடல் அகற்சிக் கண்ணும் -
தனது நெஞ்சில் நிறைந்துநிறை ஊடல் கையிகந்து துனியாகிய
வழி இஃது அவற்கு எவனாங்கொல்லென அஞ்சிய வழியும்;
கிழவி வேற்றுமைக்கிளவி தோற்றவும் பெறும் - தலைவி தலைவ
னொடு அயன்மையுடைய சொல்லைத் தோற்றுவிக்கவும் பெறும்
என்றவாறு. உதாரணம்:

³¹³நன்னலந் தொலைய நலமிகச் சாஅ
யின்னுயிர் கழியினு முரைய லவர்நமக்
கன்னையு மத்தனு மல்லரோ தோழி
புல்லிய தெவனோ வன்பிலங் கடையே. (குறுந். 93)

இதனுள் அவரை அன்பிலை கொடியையொன்னாதி,
அன்பில் வழி நின் புலவி அவரை என்செய்யும் அவர் நமக்கு
இன்றியமையாத எமரல்லரோவென ³¹⁴இருவகையானும்
அயன்மை கூறியவாறுங் காண்க. (18)

(தலைவன் தலைவிகண் பணிந்த கிளவி
கூறுமிடமிதுவெனல்)

160. காமக் கடப்பினுட் பணிந்த கிளவி
காணுங் காலைக் கிழவோற் குரித்தே
வழிபடு கிழமை யவட்கிய லான.

இது, தலைவி வேற்றுமைக் கிளவி தோற்றிய பின்னர்த் தலைவற்கு உரியதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) காமக் கடப்பினுட் பணிந்த கிளவி - அங்ஙனத் தலைவி கண்ணுந் தோழிகண்ணும் வேறுபாடு கண்டுழித் தனக்குக் காமங் கையிகந்துழித் தாழ்ந்துகூறுங் கூற்று; காணுங் காலை கிழவோற்கு உரித்தே - ஆராயும் காலத்துத் தலைவற்கு உரித்து; வழிபடு கிழமை அவட்கு இயலான - அவனை எஞ்ஞான்றும் வழிபட்டொழுகுதல் தலைவிக்கு இல்லறத்தொடு பட்ட இயல்பாகலான் என்றவாறு. உதாரணம்:

³¹⁵ஆயிழாய், நின்கண் பெறினல்லா லின்னுயிர் வாழ்கல்லா
வென்க ணெவனோ தவறு (கலி. 88)
கடியர்தமக், கியார்சொல்லத் தக்கார் மாற்று. (கலி. 88)
நின், னாணை கடக்கிற்பா ரியார். (கலி. 81)

என்றாற்போல்வன கொள்க.

‘காணுங்காலை’ என்றதனால் தலைவன் தலைவியெதிர் புலப்பது தன்றவறு சிறிதாகிய இடத்தெனவும், இங்ஙனம் பணிவது தன்றவறு பெரிதாகிய இடத்தெனவுங் கொள்க. (19)

(தலைவன்கண் தலைவியும் பணிந்து கூறுமெனல்)

161. அருண்முந் துறுத்த வன்புபொதி கிளவி
பொருள்பட மொழிதல் கிழவோட்கு முரித்தே.

இது, தலைவன் பணிந்து மொழிந்தாங்குத் தலைவியும் பணிந்து கூறுமென்கின்றது.

(இ - ள்.) அருள் முந்துறுத்த அன்பு பொதி கிளவி - பிறர் அவலங் கண்டு அவலிக்கும்அருள் முன் தோற்றுவித்த அவ்வருள் பிறத்தற்கு ஏதுவாகி எஞ்ஞான்றும் அகத்து நிகழும் அன்பினைக் கரந்து சொல்லுங் கிளவி; பொருள்பட மொழிதல் கிழவோட்கும் உரித்தே - பணிந்தமொழி தோற்றாது வேறொரு பொருள் பயப்பக் கூறுதல் தலைவிக்கும் உரித்து என்றவாறு.

வேறு பொருளாவது: தலைவன் கூறியாங்குத் தானும் பணிந்து கூறுவாள், பணியாதே தன் நெஞ்சு தன்னையுங் கை கடந்து அவன் ஏவலைச் செய்ததென்றாற்போலக் கூறுதலுமாம்.

இது, ‘தன்வயிற் கரத்தலு மவன்வயின் வேட்டலும்’ எனப் பொருளியலுள் (205) வழுவமைத்தற்கு இலக்கணம்.

“இணையிரண்டு” என்னும் மருதக்கலி (77)யுள்,

³¹⁶மாசற மண்ணுற்ற மணியேச மிருங்சுந்தல்
வீசேர்ந்து வண்டார்க்குங் கவின்பெறல் வேண்டேன்மன்
நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாண னெம்மனை
நீசேர்ந்த வில்லினாய் வாராமற் பெறுகற்பின்.

எனக் கூறிய தலைவி,

³¹⁷கடைஇய நின்மாப்பு தோயல மென்னு
மிடையு நிறையு மெளிதோநிற் காணிற்
கடவுபு கைத்தங்கா நெஞ்சென்னுந் தம்மோ
டுடன்வாழ் பகையுடை யார்க்கு.

என்புழி நிற்காணிற் கடவுபு கைத்தங்கா நெஞ்செனவே அவன் ஆற்றாமை கண்டருளி நெஞ்சு ஏவல்செய்ததென வேறொரு பொருள் பயப்பக் கூறித் தன் அன்பினைக் கரந்தவாறு காண்க.

“கூர்முண்முள்ளி” (அகம். 26) என்பதனுட் “சிறுபுறங் கவையினன்” என அவன் வருந்தியது ஏதுவாகத் தான் ‘மண்போன் னெகிழ்ந்தேன்’ என அருண் முந்துறுத்தவாறும், ‘இவை பாராட்டிய பருவமும் உள்’ என அன்பு பொதிந்து கூறியவாறும், ஆண்டும் பணிந்தமொழி வெளிப்படாமல் நெஞ்சறைபோகிய அறிவினேற்கெனத் தன் அறிவினை வேறாக்கி அதன்மேலிட்டுக் கூறியவாறுங் காண்க. (20)

(தலைவியுந் தோழியு மலரெழுகின்றதெனக் கூற்றகு முரியரெனல்)

162. களவுங் கற்பு மலர்வரை வின்றே.

இதுவுந் தலைவிக்குந் தோழிக்கும் உரிய கூற்றுக் கூறு கின்றது.

(இ - ள்.) களவின் கண்ணுங் கற்பின்கண்ணும் அலரெழு
கின்றதென்று கூறுதல் தலைவிக்குந் தோழிக்கும் நீக்குநிலைமை
யின்று என்றவாறு.

‘வரைவின்று’ எனப் பொதுப்படக் கூறினமையான் இரு
வரையுங் கொண்டாம். தலைவன் ஆங்குக் கூறுவனாயிற் களவிற்
கூட்ட மின்மையுங் கற்பிற் பிரிவின்மையும் பிறக்கும். ‘ஓப்பக்கூற’
(666) லென்னும் உத்திபற்றிக் களவும் உடனோதினார் சூத்திரஞ்
சுருங்குதற்கு. ‘களவலராயினும்’ (115) எனவும், ‘அம்பலு மலரும்’
(தொல். கள. 139) எனவுங் களவிற் கூறியவை ³¹⁸ அலராய்
நிகழ்ந்தவழி வேறுசில பொருண்மை பற்றிக் கூறுதற்கு வந்தன.
அவை அலர்கூறப் பெறுப என்றற்கு வந்தன வல்லன உணர்க.
உதாரணம்:

³¹⁹கண்டது மன்னு மொருநா ளலர்மன்னுந்
திங்களைப் பாம்புகொண் டற்று. (குறள். 1146)

இது, களவு

³²⁰வேதின வெரிநி னோதி முதுபோத்
தாறுசென் மாக்கள் புகொளப் பொருத்துஞ்
சுரனே சென்றனர் காதல ருரனழிந்
தீங்கியான் றாங்கிய வெவ்வம்
யாங்கறிந் தன்றிவ் வழுங்க லூரே. (குறந். 140)

இது, கற்பு.

³²¹கரும்பி னெந்திரங் களிற்றெதிர் பிளிறுந்
தேர்வண் கோமான் றேனூ ரன்னவிவ
ணல்லணி நயந்துநீ துறத்தலிற்
பல்லோ ரறியப் பசந்தன்று நுதலே. (ஐங்குறு. 55)

இது, தோழி அலர் கூறியது. (21)

(அலராற்றோன்றும் பயனிதுவெனல்)

163. அலரிற் றோன்றுங் காமத்து மிகுதி.

இஃது அலர் கூறியதனாற் பயன் இஃது என்கின்றது.

(இ - ள்.) அலரிற் றோன்றுங் காமத்து மிகுதி - இருவகைக் கைகோளினும் பிறந்த அலரான் தலைவற்குந் தலைவிக்குங் காமக்கிடத்து மிகுதிதோன்றும் எ-று.

என்றது, களவு அலராகியவழி இடையீட்டிற்கு அஞ்சிய அச்சத்தான் இருவர்க்குங் காமஞ்சிறத்தலுங் கற்பினுட் பரத்தை மையான் அலர்தோன்றிய வழிக் காமஞ்சிறத்தலுந் தலைவன் பிரிவின்கட் டலைவிக்குக் காமஞ் சிறத்தலும் பிறவுமாம். உதாரணம்:

³²²ஊரவர் கெளவை யெருவாக வன்னைசொன்
ளீராக நீளுமிந் நோய். (குறள். 1147)

³²³நெய்யா லெரிநுதுப்பே மென்றற்றாற் கெளவையாற்
காம நுதுப்பே மெனல் (குறள். 1148)

என்றாற்போல்வன கொள்க. (22)

(இதுவுமது)

164. கிழவோன் விளையாட் டாங்கு மற்றே.

இதுவுங் காமச்சிறப்பே கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கிழவோன் விளையாட்டு - தலைவன் பரத்தையர் சேரியுள் ஆடலும் பாடலும் கண்டுங் கேட்டும் அவருடன் யாறு முதலியன ஆடியும் இன்பம் நுகரும் விளையாட்டின் கண்ணும், ஆங்கும் அற்று - அப்பரத்தையரிடத்தும் ³²⁴ அலரான் தோன்றுங் காமச் சிறப்பு என்றவாறு.

‘ஆங்கும்’ என்ற உம்மையான் ³²⁵ ஈங்கும் அற்றெனக் கொள்க. தம்மொடு தலைவன் ஆடியது பலரறியாதவழி யென்றுமாம். பலரறிந்தவழி அவனது பிரிவு தமக்கு இழிவெனப் படுதலின் அவர் காமச்சிறப்புடையராம். தலைவன் அவரொடு விளையாடி அலர் கேட்குந்தோறுந் தலைவிக்குப் புலத்தலும் ஊடலும் பிறந்து காமச் சிறப்பெய்தும். ஆங்கும் ஈங்குமெனவே அவ்விருவரிடத்துந் தலைவன் அவை நிகழ்த்தினானாகலின் அவற்குங் காமச் சிறப்பு ஒருவாற்றாற் கூறியவாறாயிற்று. இது காமக்கிழத்தியரல்லாத பரத்தையரொடு விளையாடிய பகுதியாகலின் வேறு கூறினார். காமக் கிழத்தியர் ஊடலும் விளையாடலுந் தலைவி ஊடலும்

விளையாடலும் 'யாறுங் குளனும்' (தொல்.பொ.191) என்புழிக் கூறுப. இஃது அலரெனப் படாமையின் விளையாட்டுக் கண்ணென விரித்த உருபு வினைசெய்யிடத்து வந்தது. உதாரணம்:

³²⁶எஃகுடை யெழினலத் தொருத்தியொடு நெருறை
வைகுபுன லயர்ந்தனை யென்ப வதுவே
பொய்புறம் பொதிந்தயாங் கர்ப்பவுங் கையிகந்
தலரா கின்றாற் றானே. (அகம். 116)

³²⁷கோடுதோய் மலர்நிறை யாடி யோரே. (அகம். 166)

எனத் தலைவியும் பரத்தையும் பிறர் அலர்கூறியவழிக் காமஞ் சிறந்து புலந்தவாறு காண்க. ஆண்டுப் பணிந்து கூறுங்காலும் விளையாடுங்காலுந் தலைவன் காமச்சிறப்புக் காண்க. (23)

**(வாயில்கள் தலைவிமுன் கிழவோன் கொடுமை
கூறாரெனல்)**

**165. மனைவி தலைத்தாட் கிழவோன் கொடுமை
தம்முள வாதல் வாயில்கட் கில்லை.**

இது, வாயில்கட்கு உரிய இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) மனைவி தாட்டலை - தலைவி எத்திறத்தானும் புலந்த வழி அவளிடத்து; கிழவோன் கொடுமை - தலைவன் கொடுந் தொழில்களை; தம் உள ஆதல் - தம் உரைக்கண் உளவாக்கி உரைத்தல்; வாயில்கட்கு இல்லை - தோழி முதலிய வாயில்களுக்கில்லை என்றவாறு.

³²⁸தாட்டலையென மாறுக. அது பாதத்திடத்தென்னுந் தகுதிச் சொல். அது வாயில்கள் கூற்றாய் வந்தது. உதாரணம் வந்துழிக் காண்க. (24)

(வாயில்கட்கு எய்தியதிகந்துபடாமைக் காத்தல்)

**166. மனைவி முன்னர்க் கையறு கிளவி
மனைவிக் குறுதி யுள்வழி யுண்டே.**

இஃது, எய்தியது இகந்துபடாமைக் காத்தது, இன்னுழி யாயிற் பெறுமென்றலின்.

(இ-ள்.) மனைவி முன்னர்க் கையறு கிளவி - தலைவி முன்னர்த் தலைவன் காமக்கடப்பினாற் பணியுந்துணையன்றி

நம்மைக் கையிகந்தா னெனக் கையற்றுக் கூறுங்கூற்று; மனைவிக்கு உறுதி உள்வழி உண்டே - புலந்துவருந் தலைவிக்கு மருந்தாய் அவன் கூடுவதோர் ஆற்றான் உறுதி பயக்குமாயின் அவ்வாயில் கட்டு உளதாம் என்றவாறு. உதாரணம்:

³²⁹ அறியா மையி னன்னை யஞ்சிக்

குழையன் கோதையன் குறும்பைந் தொடியன்
விழுவயர் துணங்கை தழுஉகஞ் செல்ல
நெடுநிமிர் தெருவிற் கைபுகு கொடுமிடை
நொதும் லாளன்கது மெனத் தூக்கலிற்
கேட்போ ருளர்கொ லில்லைகொல் போற்றென
யாண்டைய பசலை யென்றன னதனெதிர்
நாணிலை யெலுவ வென்றுவந் திசினே
செறுநரும் விழையுஞ் செம்ம லோனென
நறுநுத லரிவை போற்றேன்
சிறுமை பெருமையிற் காணாது துணிந்தே.

(நற்றிணை. 50)

³³⁰ இதனுள், என்னறியாமையாலே அன்னாய் நினை யஞ்சி யாங் கள்வன் துணங்கையாடுங் களவைக் கையகப் படுப்பேமாகச் செல்லா நிற்க, அவன் குழை முதலியவற்றை உடையனாய்த் தெருவுமுடிந்த இடத்தே எதிர்ப்பட்டானாக, அவ்வருளாமையின் யாணது என்கட் பசலை யென்றானாக, அவனெதிரே எஞ்சிறுமை பெரிதாகலான் ஆராயாதே துணிந்து நாணிலை எலுவ என்று வந்தேனெனத் தோழி மெய்யானும் பொய்யானும் புனைந்துரைத்தவாறு காண்க. ஏனைய வாயில்கள் கூற்று வந்துழிக் காண்க.

இங்ஙனந் தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கூறுவன ‘அன்பு தலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றின’ (179) என்புழிக் கூறுதும். (25)

**(வாயில்கட்டு முன்னிலைப் புறமொழி
பின்னிலைக்கணுரித்தெனல்)**

**167. முன்னிலைப் புறமொழி யெல்லா வாயிற்கும்
பின்னிலைத் தோன்று மென்மனார் புலவர்.**

இது, வாயில்கட்டு உரியதோர் பகுதி கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) முன்னிலைப் புறமொழி - முன்னிலையாய் நிற்கின்ற தலைவனை நோக்கிப் பிறரைக் கூறுமாறுபோலக் கூறுதல்;

எல்லா வாயிற்கும் - பன்னிரண்டு வாயில்களுக்கும்: பின்னிலைத்
தோன்றும் என்மனார் புலவர் - குறைவேண்டி முயலுங்கால்
தோன்றுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு. உதாரணம்:

³³¹உண்கடன் வழிமொழிந் திரக்குங்கான் முகனுந்தாங்
கொண்டது கொடுக்குங்கான் முகனும்வே றாகுதல்
பண்டுமில் வுலகத் தியற்கை யஃதின்றும்
புதுவ தன்றே புலனுடை மாந்திர்
தாயுயிர் பெய்த பாவை போல
நலனுடை யார்மொழிக்கட் டாவார்தாந் தந்நலந்
தாதுதேர் பறவையினருந்திறல் கொடுக்குங்கா
லேதிலார் கூறுவ தெவனோநின் பொருள்வேட்கை (கலி. 22)

எனத் தலைவனை நோக்கி முன்னிலைப் புறமொழியாகக் கூறிற்று.
(26)

(கூத்தர் கிளவி இவையெனல்)

168. தொல்லவை யுரைத்தலு நுகர்ச்சி யேற்றலும்
பல்லாற் றானு மூடலிற் றணித்தலு
முறுதி காட்டலு மறிவுமெய் நிறுத்தலு
மேதுவி னுணர்த்தலுந் துணிவு காட்டலு
மணிநிலை யுரைத்தலுங் கூத்தர் மேன.

இது, கூத்தர்க்குரிய கிளவி கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) தொல்லவை உரைத்தலும் - முன்பே மிக்கார்
இருவர் இன்பம் நுகர்ந்தவாறு இதுவெனக் கூறலும்; நுகர்ச்சி
ஏற்றலும் - நுமது நுகர்ச்சி அவரினுஞ் சிறந்ததெனக் கூறலும்; பல்
ஆற்றானும் ஊடலின் தணித்தலும் - இல்லறக் கிழமைக்கு
இயல்பன்றென்றாயினும் இஃது அன்பின்மையாமென்றா யினுங்
கூறித் தலைவியை ஊடலினின்று மீட்டலும்; உறுதி காட்டலும் -
இவ்வாழ்க்கை நிகழ்த்தி இன்பநுகர்தலே நினக்குப்
பொருளென்றலும்;

இனிக்குறுவன தலைவற்குரிய: அறிவு மெய் நிறுத்தலும் -
புறத்தொழுக்கம்மிக்க தலைவற்கு நீ கற்றறிந்த அறிவு இனி
மெய்யாக வேண்டுமென்று அவனை மெய்யறிவின் கண்ணே
நிறுத்தலும்; ஏதுவின் உணர்த்தலும் - இக் கழிகாமத்தான் இழிவு

தலைவருமென்றதற்குக் காரணங் கூறலும்; துணிவு காட்டலும்; அதற்கேற்பக் கழிகாமத்தாற் கெட்டாரை எடுத்துக்காட்டலும்; அணிநிலை உரைத்தலும் - முலையினுந் தோளினும் முகத்தினும் எழுதுங்காற்புணர்ச்சிதோறும் அழித்தெழுதுமாறு இது வெனக் கூறலும்; கூத்தர் மேன - இவ்வெட்டுங் கூத்தரிடத்தன. எ-று.

கூத்தர், நாடகசாலையர், தொன்றுபட்ட நன்றுந் தீதுங் கற்றறிந்தவற்றை அவைக்கெல்லாம் அறியக்காட்டுதற்கு உரிய ராகலிற் கூத்தர் இவையும் கூறுபவென்றார். இலக்கியம் இக்காலத் திறந்தன.

³³²பொருட்பொருளார் புன்னலந் தோயா ரருட்பொரு

ளாயு மறிவி னவர்.

(குறள். 914)

இஃது, அறிவு மெய்ந்நிறுத்தது.

(27)

(கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கு முரிய கிளவிகூறல்)

**169. நிலம்பெயர்ந் துறைதல் வரைநிலை யுரைத்தல்
கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாத்தவை யுரிய.**

இஃது, அதிகாரப்பட்ட கூத்தரொடு பாணர்க்கும் உரிய தோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) நிலம் பெயர்ந்து உறைதல் வரைநிலை உரைத்தல்- தலைவன் சேட்புலத்துப் பிரிந்துறைதலைத் தலைவிக்காக ³³³வரைந்து மீளும் நிலைமை கூறுதல்; கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாத்தவை உரிய - கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் ³³⁴யாப்பமைந்தன உரிய என்றவாறு.

யாப்பமைதலாவது:- தோழியைப்போலச் செவவழுங் குவித்தல் முதலியன பெறாராகலின், யாமெழீஇக் கடவுள் வாழ்த்தி அவளது ஆற்றாமை தோன்றும்வகையான் ³³⁵எண் வகைக் குறிப்பும்பட நன்னயப்படுத்துத் தலைவற்குக் காட்டல் போல்வன. உதாரணம்:

³³⁶அரக்கத் தன்ன செந்நிலப் பெருவழிக்

காயாஞ் சென்ம றாஅய்ப் பலவுட

னீயன் மூதாய் வரிப்பப் பவளமொடு

மணிமிடைந் தன்ன குன்றங் கவைஇய

வங்காட் டாரிடை மடப்பிணை தழீஇத்
 திரிமருப் பிரலை புல்லருந் துகள
 முல்லை வியன்புலம் பரப்பிக் கோவலர்
 குறும்பொறை மருங்கி னறும்பூ வயரப்
 பதவுமேய லருந்து மதவுநடை நல்லான்
 வீங்குமாண் செருத்த றீம்பால் பிலிற்றக்
 கன்றுபயிர் குரல மன்றுநிறை புகுதரு
 மாலையு முள்ளா ராயிற் காலை
 யாங்கா குவங்கொல் பாண வென்ற
 மனையோள் சொல்லெதிர் சொல்லல் செல்வேன்
 செவ்வழி நல்யா ழிசையினென் பையெனக்
 கடவுள் வாழ்த்திப் பையுண் மெய்ந்நிறுத்
 தவர்திறஞ் செல்வேன் கண்டனென் யானே
 விடுவிசைப் புரவி வீங்குபரி முடுகக்
 கல்பொரு திரங்கும் பல்வாய் நேமிக்
 கார்மழை முழக்கிசை கடுக்கும்
 முனைநல் லூரன் புனைநெடுந் தேரே. (அகம். 14)

இதனுள், தலைவி இரக்கந் தோன்றக் கடவுள் வாழ்த்திப்
 பிரிந்தோர் மீள நினையாநின்றேனாக அவர் மீட்சி கண்டே
 னெனப் பாணன் கூறியவாறு காண்க.

கூத்தர் கூற்று வந்துழிக் காண்க. (28)

(இளையோர்க்குரிய கிளவி இதுவெனல்)

170. ஆற்றது பண்புங் கருமத்து விளைவு
 மேவன் முடிவும் வினாவுஞ் செப்பு
 மாற்றிடைக் கண்ட பொருளு மிறைச்சியுந்
 தோற்றஞ் சான்ற வன்னவை பிறவு
 மிளையோர்க் குரிய கிளவி யென்க.

இஃது, உழைக்குறுந் தொழிற்குங் காப்பிற்கும் (171)
 உரியராகிய இளையோர்க்குரிய இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஆற்றது பண்பும் - தலைவன் தலைவியுடனா யினுந்
 தானே யாயினும் போக்கு ஒருபட்டுழி வழிவிடற்பால ராகிய
 இளையோர் தண்ணிது வெய்து சேய்த்து அணித்தென்று

ஆற்றது நிலைமை கூறுதலும்; கருமத்து விளைவும் - ³³⁷ஒன்றாகச் சென்றுவந்து செய்பொருண் முடிக்குமாறு அறிந்து கூறுதலும்; ஏவல் முடிவும் - இன்னுழி இன்னது செய்க என்று ஏவியக்கால் அதனை முடித்துவந்தமை கூறலும்; வினாவும் - தலைவன் ஏவலைத் தாங் கேட்டலும்; செப்பும் - தலைவன் வினாவாத வழியும் தலைவிக்காக வாயினுஞ் செப்பத் தகுவன தலைவற்கு அறிவு கூறுதலும்; ஆற்றிடைக் கண்ட பொருளும் - செல் சுரத்துக் கண்ட நிமித்தம் முதலிய பொருள்களைத் தலைவர்க்குந் தலைவிக்கும் உறுதிபயக்குமாறு கூறலும்; இறைச்சியும் - ஆண்டு மாவும் புள்ளும் புணர்ந்து விளையாடுவனவற்றை அவ்விருவர்க்கு மாயினுந் தலைவற்கே யாயினுங் காட்டியும் ஊறு செய்யுங் ³³⁸கோண்மாக்களை அகற்றியுங் கூறுவனவும்; தோற்றஞ் சான்ற அன்னவை பிறவும் - அங்ஙனம் அவற்குத் தோற்றுவித்தற் கமைந்த அவைபோல்வன பிற கூற்றுகளும்; இளையோர்க்கு உரிய கிளவி என்ப - இளையோர்க்கு உரிய கூற்றென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

தலைவியது செய்தி அறிந்துவந்து கூறுவனவும் பிற பொருளுணர்ந்து வந்துரைப்பனவும் ஒற்றர்கண் அடங்கும். ஏவன் முடிவிற்கும் இஃதொக்கும். 'சான்ற' என்றதனான் ஆற்றது பண்பு கூறுங்கால் இது பொழுது இவ்வழிச்சேறல் அமையாதென விலக்கலுங் கருமங்கூறுங்காற் சந்துசெய்தல் அமையுமெனக் கூறுதலும் போல்வன அமையாவாம், அவர் அவை கூறப்பெறா ராகலின். பிறவாவன, தலைவன் வருவனெனத் தலைவி மாட்டுத் தூதாய்வருதலும், அறிந்து சென்ற தலைவற்குத் தலைவி நிலை கூறுதலும், மீளுங்கால் விருந்து பெறுகுவள் கொல்லெனத் தலைவி நிலையுரைத்தலும் போல்வன. இலக்கியம் வந்துழிக் காண்க.

³³⁹விருந்தும் பெறுகுநள் போலுந் திருந்திழைத்
 தடமென் பணைத்தோண் மடமொழி யாரிவை
 தளிரியற் கிள்ளை யினிதினி னெடுத்த
 வளராப் பிள்ளைத் தூவி யன்ன
 வார்பெயல் வளர்த்த பைம்பயிர் புறவிற்
 பறைக்கண் ணன்னிறைச்சனை தோறுந்

துளிபடு மொக்குள் துள்ளுவன சாலத்
 தொளிபொரு பொகுட்டுத் தோன்றுவன மாய
 வளிசினை யுதிர்ந்தலின் வெறிகொள்பு தாஅய்ச்
 சிரற்சிற கேய்ப்ப வறற்கண் வரித்த
 வண்டு ணறுவீ துமித்த நேமி
 தண்ணில மருங்கிற் போழ்ந்த வழியு
 ணிரைசெல் பாம்பின் விரைபுநீர் முடுகச்
 செல்லு நெடுந்தகை தேரே
 முல்லை மாலை நகர்புக லாய்ந்தே. (அகம். 324)

³⁴⁰ அவர்கள் தங்களுக்கு வளராப்பிள்ளையென்றலுமாம்.

இது பெறுவனென்றது.

ஆற்றதுபண்பும், ஆற்றிடைக் கண்ட பொருளும் இறைச்சி
 யும் உடன்போக்கிலுங் கற்பிலுங் கூறுவனவாதலின் இச் சூத்திரங்
 கைகோள் இரண்டற்கும் பொதுவிதி. (29)

(இது இளையோர்க்குரிய இயல்புகூறல்)

**171. உழைக்குறுந் தொழிலுங் காப்புமுயர்ந் தோர்க்கு
 நடக்கை யெல்லா மவர்கட் படுமே.**

இது, முற்கூறியவற்றிற்கு உரியார் இங்ஙனஞ் சிறந்தாரென
 மேலதற்கோர் புறனடை.

(இ - ள்.) உழைக்குறுந் தொழிலும் காப்பும் உயர்ந்தோர்க்கு
 நடக்கை எல்லாம் - அவரிடத்து நின்று கூறிய தொழில் செய்தலும்
 போற்றீடு முதலிய பாதுகாவலும் பிறவும் உயர்ந்தோர்க்குச்
 செய்யுந் தொழிற்பகுதி யெல்லாம்; அவர்கட் படும் - முற்கூறிய
 இளையோரிடத்து உண்டாம் என்றவாறு.

என இவ்விரண்டற்குமுரியர் அல்லாத ³⁴¹புறத்திணையர்
 முற்கூறியவை கூறப்பெறாரென்பது பொருளாயிற்று. (30)

(தலைவன் பரத்தைமை நீங்குமிடமிவை எனல்)

**172. பின்முறை யாக்கிய பெரும்பொருள் வதுவைத்
 தொன்முறை மனைவி யெதிர்ப்பா டாயினு
 மின்னிழைப் புதல்வனை வாயில்கொண்டு புகினுங்
 கிழவோ னிறந்தது நினைஇ யாங்கட்
 கலங்கலு முரிய னென்மனார் புலவர்.**

இது, மேல் அதிகாரப்பட்ட வாயில் பரத்தையிற் பிரிவொடும் பட்டதாகலின் அதுகூறி இனித் தலைவன் பரத்தைமை நீங்குமிடங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பின்முறை ஆக்கிய பெரும்பொருள் வதுவை - மூவகை வருணத்தாரும் முன்னர்த் தத்தம் வருணத்தெய்திய வதுவை மனைவியர்க்குப் பின்னர் முறையாற் செய்து கொள்ளப் பட்ட பெரிய பொருளாகிய வதுவை மனைவியரை; தொன் முறை மனைவி எதிர்ப்பாடாயினும் - பழைதாகிய முறைமை யினை யுடைய மனைவி விளக்கு முதலிய மங்கலங்களைக் கொண்டு எதிரேற்றுக்கோடற் சிறப்பினும்; இன் இழைப் புதல்வனை வாயில்கொண்டு புகினும் - இனிய பூண்களை யணிந்து தொன்முறை மனைவி புதல்வனைக் கோலங்காட்டிய செல்வான் போலப் பின்முறை வதுவையரிடத்து வாயிலாகக் கொண்டு செல்லினும்; கிழவோன் இறந்தது நினைஇ - தலைவன் இங்ஙனம் செய்கையுடைய இருவகைத் தலைவியரையுங் கைவிட்டுப் பரத்தைமை செய்து ஒழுகியவற்றை நினைந்து; ஆங்கட் கலங்களும் உரியன் என்மனார் புலவர் - அப்பரத்தையர் கண் நிகழ்கின்ற காதல் நிலைகுலைந்து மீளுதலும் உரியன் எனக் கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உம்மை எதிர்மறையாகலான் மீளாமையும் உரித்தாயிற்று; என்னை; இளமைப் பருவங் கழியாத காலத்து அக்காதன் மீளா தாகலின். பெரும்பொரு ளென்றார், வேதநூல் அந்தணர்க்குப் பின் முறை வதுவை மூன்றும் அரசர்க் கிண்டும் வணிகர்க் கொன்றும் நிகழ்தல் வேண்டு மெனக் கூறிற்றென்பது உணர்த்துதற்கு.

இனி, மகப்பேறு காரணத்தாற் செய்யும் வதுவையென்று மாம். 'ஆக்கிய' வென்றதனானே வேளாளர்க்கும் பின்முறை வதுவை கொள்க. தொன்மனைவி யென்னாது 'முறை' யென்றத னானே அவரும் பெருஞ் சிறப்புச்செய்து ஒரு கோத்திரத்தராய் ஒன்றுபட்டொழுகுவரென்பது கூறினார். இங்ஙனந் தொன் முறையார் பின்முறையாரை மகிழ்ச்சி செய்தமை கண்டு இத்தன்மையாரை இறந்தொழுகித் தவறுசெய்தேமே யென்றும் பின்முறை யார் அவர் புதல்வரைக் கண்டு மகிழ்ச்சி செய்து வாயில் நேர்ந்த குணம்பற்றி இவரை இறந்தொழுகித்

தவறுசெய்தேமே யென்றும் பரத்தைமை நீங்குவனென்றார்.
'புகினு' மெனவே பிறர்மனைப் புதல்வரென்பது பெற்றாம்.
தொன்முறை மனைவி எதிர்ப்பட்டதற்கு இலக்கியம் வந்துழிக்
காண்க.

இனிப், பரத்தைமையிற் பிரிவொழிந்து மனைக்கண்
இருந்ததற்கு, உதாரணம்:

³⁴²மாத ருண்கண் மகன்விளை யாடக்
காதலிற் றழீஇ யினிதிருந் தனளே
தாதார் பிரச முரலும்
போதார் புறவி னாடுகிழ வோளே. (ஐங்குறு. 406)

இன்னும் இவ்வாறு வருவனபிறவும் உய்த்துணர்ந்து
கொள்க. (31)

(தலைவி புலவி நீங்குங்கால முணர்த்தல்)

**173. தாய்போற் கழறித் தழீக் கோட
லாய்மனைக் கிழத்திக்கு முரித்தென மொழிப
கவ்வொடு மயங்கிய காலை யான.**

இது, தலைவி புலவி கடைக்கொள்ளும் காலம் உணர்த்து
கின்றது.

(இ - ள்.) தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோடல் - பரத்தையிற்
பிரிவு நீங்கிய தலைவன் தன்னினும் உயர்ந்த குணத்தினனெனக்
கொள்ளுமாற்றான் மேல்நின்று மெய்கூறுங் கேளிராகிய
தாயரைப்போலக் கழறி அவன் மனக் கவலையை மாற்றிப்
பண்டுபோல மனங்கோடல்; ஆய்மனைக் கிழத்திக்கும் உரித்
தென மொழிப - ஆராய்ந்த மனையறம் நிகழ்த்துங் கிழத்திக்கும்
உரித்தென்று கூறுப; கவ்வொடு மயங்கிய காலையான - அவன்
முயக்கத்தான் மயங்கிய காலத்து எ-று.

என்றது, தலைவன் தவற்றிற்கு உடம்பட்டுக் கலங்கினமை
கண்ட தலைவி அதற்கு ஆற்றாது தன் மனத்துப் புலவியெல்லாம்
மாற்றி இதற்கொண்டும் இனையை யாகலெனத் தழீஇக்
கொண்டமை கூறிற்று. தலைவன் தன் குணத்தினும் இவள் குணம்
மிகுதிகண்டு மகிழவே தலைவி தன்னைப் புகழ்ந்த குறிப்பு
உடையனென்பதூஉங் கொள்க. (32)

(தலைவி குணச்சிறப்புரைத்தல்)

**174. அவன்சோர்பு காத்தல் கடனெனப் படுதலின்
மகன்றா யுயர்புந் தன்னுயர் பாகுஞ்
செல்வன் பணிமொழி யியல்பாக லான.**

இதுவுந் தலைவி குணச் சிறப்புக் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அவன் சோர்பு காத்தல் கடன் எனப்படுதலின் - தான் நிகழ்த்துகின்ற இல்லறத்தான் தலைவற்கு இழுக்கம் பிறவாமற் பாதுகாத்தல் தலைவிக்குக் கடப்பாடென்று கூறப்படுதலான், மகன்தாய் உயர்பும் தன் உயர்பும் ஆகும் - மகன் தாயாகிய மாற்றாளைத் தன்னின் இழிந்தாளாகக் கருதாது தன்னோடு ஒப்ப உயர்ந்தாளாகக் கொண்டொழுகுதல் தனது உயர்ச்சியாம்; செல்வன் பணிமொழி இயல்பு ஆகலான - தலைவன் இவ்வாறொழுகுவென்று தமக்குப் பணித்த மொழி நூலிலக்கணத்தான் ஆன மொழியாகலான் என்றவாறு.

ஈண்டு 'மகன்றாய்' என்றது பின்முறையாக்கிய வதுவையாளை. இன்னும் அவன் சோர்பு காத்தல் தனக்குக் கடனென்று கூறப்படுதலானே முன்முறையாக்கிய வதுவையாளைத் தம்மின் உயர்ந்தாளென்றும் வழிபாடாற்றுதலும் பின்முறை வதுவையாளுக்கு உயர்பாஞ் செல்வன் பணித்த மொழியா னென்றவாறு. ஈண்டு 'மகன்றா' யென்றது உயர்ந்தாளை, **உய்த்துக் கொண்டுணர்தல்** (666) என்னு முத்தியான் இவை யிரண்டும் பொருள். 'செல்வ' னென்றார், பன்மக்களையுந் தன்னாணை வழியிலே இருத்துந் திருவுடைமைபற்றி. இவை வந்த செய்யுட்கள் உய்த்துணர்க. (33)

(பாசறைக்கண் தலைவியரொடும் போகான் எனல்)

175. எண்ணரும் பாசறைப் பெண்ணொடு புணரார்.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று; 'முந்நீர்வழக்கம்' (34) என்பதனாற் பகைதணி வினைக்குங் காவற்குங் ³⁴³கடும்பொடு சேறலாமென்று எய்தியதனை விலக்கலின்.

(இ - ள்.) எண் அரும் பாசறை - போர் செய்து வெல்லு மாற்றை எண்ணும் அரிய பாசறையிடத்து; பெண்ணொடு புணரார் - தலைவியரொடு தலைவனைக் கூட்டிப்புலநெறி வழக்கங் செய்யார் என்றவாறு.

இரவும் பகலும் போர்த்தொழின் ³⁴⁴மாறாமை தோன்ற
அரும்பாசறையென்றார்.

³⁴⁵நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்
சிலரொடு திரிதரும் வேந்தன்
பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே. (நெடுநல். 186 - 8)

எனவும்,

³⁴⁶ஒருகை பள்ளி யொற்றி யொருகை
முடியொடு கடகஞ் சேர்த்தி நெடிதுநினைந்து (முல்லை. 75 - 6)

எனவும் வருவனவற்றான் அரிதாக ³⁴⁷உருற்றியவாறு காண்க.

இனிக் காவற்பிரிவுக்கு முறைசெய்து காப்பாற்றுதலை
³⁴⁸எண்ணுமெனப் பொருளுரைக்க. (34)

(அகப்புறத் தலைவற்குரிய விதி கூறல்)

176. புறத்தோ ராங்கட் புரைவ தென்ப.

இஃது, எய்திய இகந்துபடாமற் காத்தது.

(இ - ள்.) புறத்தோர் ஆங்கண் - அடியோரும் வினைவல
பாங்கி னோருமாகிய அகப்புறத் தலைவருடைய பாசறையிடத்
தாயின்; புரைவது என்ப- அவரைப் பெண்ணொடு புணர்த்துப்
புலனெறி வழக்கஞ் செய்தல் பொருந்துவது என்று கூறுவர்
ஆசிரியர் என்றவாறு.

இப்பாசறைப்பிரிவைவரையறுப்பவே ஏனைப்பிரிவுகளுக்குப்
புணர்த்தலும் புணராமையும் புறத்தோர்க்கு ³⁴⁹வரைவின்றாயிற்று.
(35)

(பார்ப்பார்க்குரிய கூற்று இவையெனல்)

**177. காமநிலை யுரைத்தலுந் தேர்நிலை யுரைத்தலுங்
கிழவோன் குறிப்பினை யெடுத்தனர் மொழிதலு
மாவொடு பட்ட நிமித்தங் கூறலுஞ்
செலவுறு கிளவியுஞ் செல்வமுங்கு கிளவியு
மன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க் குரிய.**

இது, பார்ப்பார்க்குரிய கிளவி கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) காமநிலை உரைத்தலும் - தலைவனது காமமிகுதி கண்டு இதன்நிலை இற்றென்று இழித்துக் கூறுவனவும்; தேர்நிலை உரைத்தலும் - அங்ஙனங் கூறி அவன் தேருறு³⁵⁰ ஏதுவும் எடுத்துக்காட்டுங் கூறலும்; கிழவோன் குறிப்பினை எடுத்தனர் மொழிதலும் - தலைவன் தாழ்ந்தொழுகிய வற்றை அவன் குறிப்பான் அறிந்து வெளிப்படுத்தி அவற்கே கூறுதலும்; ஆவொடுபட்ட நிமித்தம் கூறலும் - வேள்விக்கபிலை பாற்பயங் குன்றுதலானுங், குன்றாது கலநிறையப் பொழிதலானும் உளதாய நிமித்தம் பற்றித் தலைவற்கு வரும் நன்மை தீமை கூறுதலும்; செலவுறு கிளவியும் - அவன் பிரியுங்கால் நன்னிமித்தம்பற்றிச் செலவு நன்றென்று கூறுதலும்; செலவு அழுங்கு கிளவியும் - தீயநிமித்தம்பற்றிச் செலவைத் தவிர்த்துக் கூறுதலும்; அன்ன பிறவும் - அவைபோல்வன பிறவும்; பார்ப்பார்க்கு உரிய - அந்தணர்க்கு உரிய என்றவாறு.

‘தேர்நிலை’ என்றதனால் தேர்ந்து பின்னும் கலங்கினுங் கலங்காமல் தெளிவுநிலை காட்டலுங் கொள்க. ‘அன்னபிறவும்’ என்றதனான். அறிவர் இடித்துக் கூறியாங்குத்தாமும் இடித்துக் கூறுவனவும், வாயிலாகச் சென்று கூறுவனவுந், தூதுசென்று கூறுவனவுங் கொள்க. ‘மொழிந்த பொருளோ டொன்ற அவ்வயின் மொழியா ததனை முட்டின்று முடித்தல்’ (666) என்பதனாற் களவியலிற் கூறாதனவும் ஈண்டே கூறினார். அஃது இப்பேரறிவு உடையையாயின் இனையை யாகற்பாலை யல்லையெனக் காமநிலை யுரைத்தலுங் கற்பினுள்

இல்லிருந்து மகிழ்வோற் கில்லையாற் புகழென (சிற்றெட்டகம்)
தலைவன் நினையு மாற்றாற் காமநிலை யுரைத்தலும் அடங்கிற்று.
ஏனைய வற்றிற்கும் இருவகைக் கைகோளிற்கும் ஏற்பன
கொணர்ந்து ஓட்டுக. ‘பார்ப்பான் பாங்கன்’ என உடன்
கூறினமையிற் பாங்கற்கும் ஏற்பனவுங் கொள்க. இவையெல்லாந்
தலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாருள் செய்த பாடலுட்
பயின்றபோலும். இக்காலத்தில் இலக்கியமின்று. பாங்கன்
கூறுவன ‘நோய்மருங் கறிநருள்’ அடக்கிக்கொண்டு எடுத்து,
மொழியப்படுதலன்றிக் கூற்று அவண் இன்மை உணர்க. அது,

³⁵¹வேட்டோர் திறத்து விரும்பியநின் பாகனும்
நீட்டித்தா யென்று கடாங்கடுந் திண்டேர்
பூட்டு விடாஅ நிறுத்து. (கலி. 66)

எனவும்வரும்.

இன்னும் சான்றோர் கூறிய செய்யுட்களில் இதுபோல
வருவன பிற அனைத்தும் உய்த்துணர்ந்து கொள்க. (36)

(வாயில்கட்குரியதோர் இலக்கணங் கூறல்)

**178. எல்லா வாயிலு மிருவர் தேஎத்தும்
புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள வென்ப.**

இது, வாயில்களின் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) எல்லாவாயிலும் - பார்ப்பான் முதலிய வாயில்
களெல்லாம்; இருவர் தேஎத்தும் புல்லிய - தலைவன் கண்ணுந்
தலைவிகண்ணும் பொருந்திய; மகிழ்ச்சிப் பொருள என்ப - மன
மகிழ்ச்சிப் பொருளினை ³⁵²நிகழ்த்துதலைத் தமக்குப்
பொருளாகவுடையர் என்றவாறு.

எனவே, மகிழ்ச்சி கூறப்பெறாராயிற்று. ‘புல்லிய’ என்ற
தனானே விருந்தும் புதல்வரு ஆற்றாமையும் வாயிலாகுப என்று
கொள்க. வாயில்கள் “தோழி தாயே” (193) என்பதனுட் கூறுப.
உதாரணம் வந்துழிக் காண்க. (37)

(வாயில்கட்கு எய்தியதிகந்துபடாமற் காத்தல்)

**179. அன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றிற்
சிறைப்புறங் குறித்தன் றென்மனார் புலவர்.**

இது, மகிழ்ச்சிப் பொருளன்றி வாயில்கள் இவ்வாறுகூறப்
பெறுவர் என்றலின் எய்திய திகந்துபடாமற் காத்தது.

(இ - ள்.) அன்பு தலைப்பிரிந்த கிளவி தோன்றின் - அன்பு
இருவரிடத்தும் நீங்கிய கடுஞ்சொல் அவ்வாயில்களிடத்துத்
தோன்றுமாகில்; சிறைப்புறங் குறித்தன்று என்மனார் புலவர் -
ஒருவர்க்கொருவர் சிறைப்புறத்தாராகக் கூறல்வேண்டுமென்று
கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

‘தோன்றி’ னென்பது படைத்துக்கொண்டு கூறுவ
ரென்பதா மாகலின், ³⁵³‘குறித்தன்று’ என்பது ‘போயின்று’

என்பது போல றகரம் ஊர்ந்த குற்றியலுகரம். “அறியாமையின்” என்னும் (50) நற்றிணைப் பாட்டும் உதாரணமாம், அது சிறைப் புறமாகவுங் கொள்ளக் கிடந்தமையின். (38)

**(தலைவி தலைவன்கட் தற்புகழ் கிளவி
முற்கூறிய இரண்டிடத்தல்லது கூறாள் எனல்)**

**180. தற்புகழ் கிளவி கிழவன்முற் கிளத்த
லெத்திறத் தானுங் கிழத்திக் கில்லை
முற்பட வகுத்த விரண்டலங் கடையே.**

இது, தலைவியிலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) தற்புகழ் கிளவி கிழவன்முன் கிளத்தல் - தன்னைப் புகழ்ந்துரைத்தலைக் கிழவன் முன்னர்ச் சொல்லுதல்; எத்திறத் தானுங் கிழத்திக்கு இல்லை - நனிமிகு சீற்றத்துனியினும் தலைவிக்கு இல்லை; முற்பட வகுத்த இரண்டலங்கடையே - முன்பு கூறுபடுத்தோதிய ‘தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோடலும்’ (173) ‘அவன் சோர்புகாத்தற்கு மகன்றா யுயர்பு தன்னுயர் பாதலும்’ (174) அல்லாதவிடத்து என்றவாறு.

கிழத்திக்கிலையென முடிக்க. அவ்விரண்டிடத்துந் தனது குணச்சிறப்பைக் குறிப்பான் தலைவன்முன்னே புகழ்வாள்போல ஒழுகினாளென்றுணர்க.

இனி ‘முற்படவகுத்த இரண்டு’ என்பதற்கு ‘இரத்தலுந் தெளித்தலும்’ (41) என அகத்திணையியலுட் கூறியனவென்று மாம். தலைவன்முன்னர் இல்லையெனவே அவன் முன்னரல் லாதவிடத்துப் புகழ்தல் பெற்றாம். அவை காமக்கிழத்தியரும் அவர்க்குப் பாங்காயினாருங் கேட்பப் புகழ்தலாம். உதாரணம்:

பேணுதகு சிறப்பிற் பெண்ணியல் பாயினும்

மென்னொடு புரையுந் எல்ல

டன்னொடு புரையுநர்த் தானறி குநளே.

எனப் ^{354*}பதிற்றுப்பத்தில் வந்தது.

(39)

(தலைவன் தன்னைப் புகழுமிட மிதுவெனல்)

**181. கிழவி முன்னர்த் தற்புகழ் கிளவி
கிழவோன் வினைவயி னூரிய வென்ப.**

இது, தலைவன் தன்னைப் புகழ்ந்துரைக்கும் இடம் இன்னுழி என்கின்றது.

(இ - ள்.) கிழவி முன்னர்க் கிழவோன் தற்புகழ் கிளவி - தலைவி முன்னர்த் தலைவன் தன்னைப் புகழ்ந்து கூறுங் கூற்று; வினைவயின் உரிய என்ப - காரியங்களை நிகழ்த்துங் காரணத்திடத்து உரியவென்று கூறுவார் ஆசிரியர் என்றவாறு.

அக்காரணமாவன:- கல்வியுங், கொடையும், பொருள் செயலும், ³⁵⁵முற்றகப்பட்டோனை முற்றுவிடுத்தலுமாகிய காரியங்களை நிகழ்த்துவலெனக் கூறுவன. இவ் வாள்வினைச் சிறப்பை யான் எய்துவலெனத் தன்னைப் புகழவே அதுபற்றித் தலைவி பிரிவாற்றுதல் பயனாயிற்று.

இல்லென விரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிளிவென (கலி. 2)
என்றவழி, யான் இளிவரவு எய்தேனென்றலிற் புகழுக்குரியேன் யானேயெனக் கூறியவாறு காண்க. ஏனையவும் வந்துழிக் காண்க. (40)

(பாங்கற்கு எய்திய தொருமருங்கு மறுத்தல்)

182. மொழியெதிர் மொழிதல் பாங்கற் குரித்தே.

இது, மேற் பார்ப்பார்க்குரியன பாங்கற்குமா மென எய்து வித்ததனை ³⁵⁶ஒருமருங்கு மறுக்கின்றது.

(இ - ள்.) மொழியெதிர் மொழிதல் - பார்ப்பாணைப் போலக் காமநிலையுரைத்தல் போல்வன கூறுங்கால் தலைவன் கூறிய மொழிக்கு எதிர்கூறல்; பாங்கற்கு உரித்து - பாங்கனுக்கு உரித்து என்றவாறு.

இது, களவிற்கும்பொது: அது பாங்கற்கூட்டத்துக் காண்க. கற்பிற் புறத்தொழுக்கத்துத் தலைவன் புகாமற் கூறுவன வந்துழிக் காண்க. 'உரித்' தென்றதனான் தலைவன் இடுக்கண் கண்டுழி எற்றினான் ஆயிற்றென அவன் மொழிக்கு முன்னே வினாதலுங் கொள்க. (41)

(இதுவும் பாங்கற்குரியதோரிலக்கணங் கூறல்)

183. குறித்தெதிர் மொழித லஃகித் தோன்றும்.

இதுவும் பாங்கற்குரியதோ ரிலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) குறித்து எதிர்மொழிதல் - தலைவன் குறிப்பினை அவன் கூறாமல் தான் குறித்துணர்ந்ததற்கு எதிர்மொழி கொடுத்தல், அஃகித் தோன்றும் - சுருங்கித் தோன்றும் என்றவாறு.

அவன் குறிப்பறிந்து கூறல் சிறுவரவிற்றெனவே 'காமநிலையுரைத்தல்' (தொல். பொ.177) என்னுஞ் சூத்திரத்தின் கட் கூறிய 'ஆவொடு பட்ட நிமித்தம்' ஆயின்³⁵⁷ பார்ப்பான் கூறக்கேட்டுத் தான் கூறவும் பெறுமெனவும்; ஏனையவுங் கிழவன் கூறாமல் தானே கூறவும் பெறுமெனவுங் கூறியவாறா யிற்று. (42)

(தலைவன் வற்புறுத்திப் பிரிவனெனல்)

**184. துன்புறு பொழுதினு மெல்லாங் கிழவன்
வன்புறுத் தல்லது சேற வில்லை.**

இது, முன்னர்க் 'கிழவிமுன்னர்' (தொல். பொ. 181) என்பதனாற் குறிப்பினான் ஆற்றுவித்துப் பிரிதல் அதிகாரப் பட்டதனை ஈண்டு விளங்கக் கூறி வற்புறுத்துமென்கின்றது.

(இ - ள்.) துன்பு உறு பொழுதினும் - உணர்த்தாது பிரியத் தலைவி துன்பம் மிக்க பொழுதினும்; உம்மையான் உணர்த்திப் பிரியத் துன்பம் மிகாத பொழுதினும்; எல்லாம் - சுற்றமுந் தோழியும் ஆயமுந் தலைமகள் குணமாகிய அச்சமும் நாணமும் மடனுமாகிய வற்றையெல்லாம்; கிழவன் வன்புறுத்து அல்லது சேறல் இல்லை - தலைவன் வலியுறுத்து அல்லது பிரியான் என்றவாறு.

எனவே, இவற்றை முன்னர் நிலைபெறுத்திப் பின்னர்ப் பிரியுமாயிற்று. சொல்லாது பிரியுங்கால், 'போழ்திடைப் படாமன் முயங்கியும்' அதன்றலைத் 'தாழ்கதுப் பணிந்து முளைஎயிற் றமிழ்தூறும் தீ நீரைக் கள்ளினு மகிழ்செய்யு மெனவுரைத்தும்' (கலி. 4) இவை முதலிய தலையளிசெய்து தெருட்டிப் பிரிய அவை பற்றுக்கோடாக ஆற்றுதலின் அவள் குணங்கள் வற்புறுத்துவன ஆயின.

இனி, உலகத்தார் பிரிதலும் ஆற்றியிருத்தலுமுடையரென உலகியலாற் கூறலும் பிரிவுணர்த்திற்றேயாம். இனிப் பிரிவினை விளங்கக்கூறி ஆற்றியிருவென்றலும் அவற்றை வற்புறுத்தலாம்.

யாந்தமக், கொல்லே மென்ற தப்பற்குச்

சொல்லா தகறல் வல்லு வோரே.

(குறுந். 79)

இது, சொல்லாது பிரிதல்.

‘அரிதாய வறனெய்தி’ (கலி.11) இது சொல்லிப்பிரிதல்.(43)

**(தலைவன் செலவிடையழுங்கல்
இன்னதன்பொருட்டெனல்)**

**185. செலவிடை யழுங்கல் செல்லாமை யன்றே
வன்புறை குறித்தல் தவிர்ச்சி யாகும்.**

இது, செலவழுங்கலும்பாலையா மென்கின்றது.

(இ - ள்.) செலவிடை அழுங்கல் செல்லாமை அன்றே - தலைவன் கருதிய போக்கினை இடையிலே தவிர்ந்திருத்தல் பிரிந்துபோதல் ³⁵⁸ ஆற்றாமைக் கன்று; வன்புறை குறித்தல் தவிர்ச்சி ஆகும் - தலைவியை ஆற்றுவித்துப் பிரிதற்குத் தவிர்ந்த தவிர்ச்சி யாகும் என்றவாறு.

செலவழுங்கி ஆற்றுவிக்க அவள் ஆற்றியிருத்தல் இப் பிரிவிற்கு நிமித்தமாதலிற் பாலையாயிற்று.

³⁵⁹மணியுரு விழந்த வணியிழை தோற்றங்
கண்டே கடிந்தனஞ் செலவே யொண்டொடி
யுழைய மாகவு மினைவோள்
பிழையலண் மாதோ பிரிதும்நா மெனினே. (அகம். 5)

³⁶⁰களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேர
லிழந்த நாடுதந் தன்ன
வளம்பெரிது பெறினும் வாரலெ னியானே. (அகம். 199)

இவை, வன்புறை குறித்துச் செலவழுங்குதலிற் பாலையாயிற்று.
(44)

**(பாசறைப்புலம்பல் இன்னுழியாகாதெனலும்
இன்னுழியாமெனலும்)**

**186. கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார்
வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்.**

இஃது, அகத்திணையியலுட் ‘பாசறைப் புலம்பலும்’ (41) என்றார் ஆண்டைப் புலம்பல் இன்னுழியாகாது இன்னுழியா மென வரையறை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) கிழவி நிலையே வினையிடத்து உரையார் - தலைவியது தன்மையை வினை செய்யா நின்ற லாகியவிடத்து நினைந்து கூறினானாகச் செய்யுள் செய்யப் பெறார்; வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும் - வெற்றி நிகழுமிடத்துந் தான் குறித்த பருவம் வந்துழியுந் தூதுகண்டுழியும் வருத்தம் விளங்கிக் கூற்றுத் தோன்றிற்றாகச் செய்யுள் செய்ப என்றவாறு.

‘உரையார்’ எனவே நினைத்தலுள் தென்பதூஉம், அது போர்த் திறம்புரியும் உள்ளத்தாற் கதுமென மாயுமென்பதூஉங் கொள்க. வினையிடம் - வினைசெய்யிடம். காலத்து மென்னும் எச்சவும்மை தொக்கு நின்றது. அன்றி அங்ஙனம் பாடங்கூறலும் ஒன்று. உதாரணம்:

³⁶¹வேளாப் பார்ப்பான் வாளரந் துமித்த

வளைகளைந் தொழிந்த கழுத்தி னன்ன

தளைபிணி யவிழாச் சரிமுகிழ்ப் பகன்றை

சிதரலந் துவலை தூவலின் மலருந்

தைஇ நின்ற தன்பெயற் கடைநாள்

வயங்குகதிர் கரந்த வாடை வைகறை

விசம்புரி வதுபோல் வியலிடத் தொழுகி

மங்குன் மாமழை தென்புலம் படரும்

பனியிருங் கங்குலந் தமிழ ணீந்தித்

தம்மு ரோளே நன்னுதல் யாமே

கடிமதிற் கதவம் பாய்தலிற் றோடிபிளந்து

நுதிமுக மழுங்கிய மண்ணைவெண் கோட்டுச்

சிறுகண் யானை நெடுநா வொண்மணி

கழிப்பிணிக் கறைத்தோற் பொழிகணை யுதைப்பத்

தழங்குரன் முரசமொடு மயங்கும் யாமத்துக்

கழித்துறை செறியா வாளுடை யெறுழ்த்தோ

ளிரவித்துயின் மடிந்த தானை

யுரவுச்சின வேந்தன் பாசறையேமே.

(அகம். 24)

இதனுட் கணையுதைப்ப முரசமொடு மயங்கும் யாமத்துத் துயின் மடிந்து வாளுறைசெறியாத் தானையையுடைய வேந்தனெனவே வென்றிக்காலங் கூறியவாறுங் ‘தம்முரோளே’ ‘பாசறையேமே’ என கிழவிநிலை உரைத்தவாறுங் காண்க.

பருவங்களும் தூதுகளும் கூறியவை 'பாசறைப் புலம்பலும்' (41) என்புழிக் காட்டினாம். (45)

(பரத்தையிற் பிரிவின்கண் தலைவற்கும் தலைவிக்குமாவதோ ரிலக்கணமுரைத்தல்)

187. பூப்பின் புறப்பா டீராறு நாளு நீத்தகன் றுறையா ரென்மனார் புலவர் பரத்தையிற் பிரிந்த காலை யான.

இது, பரத்தையிற் பிரிவின்கண் தலைவற்குந் தலைவிக்கும் உரியதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பரத்தையிற் பிரிந்த காலை யான - பரத்தையிற் பிரிந்த காலத்தின்கணுண்டான; பூப்பின் நீத்து - இருதுக் காலத்தின்கட் சொற்கேட்கும் அணுமைக்கண் நீங்கியிருந்து; புறப்பாடு டீராறு நாளும் அகன்றுறையா என்மனார் புலவர் - அவ் விருதுக் காலத்தின் புறக்கூறாகிய பன்னிரண்டு நாளும் இருவரும் பிரிந் துறையாரென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

என்றது, பூப்புத்தோன்றிய மூன்றுநாளங் கூட்டமின்றி அணுக விருந்து அதன் பின்னர் பன்னிரண்டு நாளங் கூடியுறைப என்றதாம்.

தலைவியுந் தலைவனுந் ³⁶²துனித்தும் இருத்தலிற் 'பிரிந்துறையா' ரெனப் பன்மையாற் கூறினார்.

இனிப், பூப்பின் முன்னாறுநாளும் பின்னாறு நாளு மென்றும், பூப்புத் தோன்றிய நாள் முதலாகப் பன்னிரண்டு நாளு மென்றும், நீத்தல் தலைவன் மேல் ஏற்றியும் அகறலைத் தலைவி மேல் ஏற்றியும் உரைப்பாருமுளர். பரத்தையிற் பிரிந்த காலத் துண்டான பூப்பெனவே, தலைவி சேடியர் செய்ய கோலங் கொண்டு பரத்தையர் மனைக்கட் சென்று தலைவற்குப் பூப்புணர்த்துதலுங் கொள்க. இது,

³⁶³அரத்த முடி யணிபழுப்புப் பூசிச்

சிரத்தையாற் செங்கமுநீர் சூட்டிப் - பரத்தை

நினைநோக்கிக் கூறினு நீமொழிய லென்று

மனைநோக்கி மாண விடும்.

(திணை. நூற். 144)

தோழி செவ்வணியணிந்து விட்டமை தலைவன் பாங்காயினார் கூறியது.

இக்காலத்தின்கண் வேறுபாடாக வருவனவெல்லாம் ஈண்டு அடக்கிக் கொள்க.

பூப்புப்புறப்பட்ட ஞான்றும் மற்றைநாளுங் கருத்தங்கின் அது வயிற்றில் அழிதலும், முன்றாநாள் தங்கின் அது சில் வாழ்க்கைத்தாகலும் பற்றி முந்நாளுங் கூட்டமின்றென்றார். கூட்டமின்றியும் நீங்காதிருத்தலிற் பரத்தையிற் பிரிந்தானெனத் தலைவி நெஞ்சத்துக்கொண்ட வருத்தலும் அகலும். அகல வாய்க்குங் கரு மாட்சிமைப்படுமாயிற்று. இது மகப்பேற்றுக் காலத்திற்குரிய நிலைமை கூறிற்று. இதனாற் பரத்தையிற் பிரியுநாள் ஒரு திங்களிற் பதினைந்தென்றாராயிற்று. உதாரணம் வந்துழிக் காண்க. “குக்க” (குறுந். 157) என்பதனைக் காட்டுவாரு முளர். (46)

(ஓதற்பிரிவிற் குக் காலவரையறை யிதுவெனல்)

188. வேண்டிய கல்வி யாண்டுமூன் றிறவாது.

இஃது, ‘ஓதலுந் தூதும்’ (26) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறிய ஓதற்பிரிவிற் குக் காலவரையறையின்றென்பதூஉம் அவ்வோத்து இது வென்பதூஉம் உணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.)³⁶⁴ கல்வி வேண்டிய யாண்டு இறவாது - துறவறத் தினைக் கூறும் வேதாந்த முதலிய கல்வி வேண்டிய யாண்டைக் கடவாது; மூன்று இறவாது - அக்கல்வியெல்லாம் மூன்று பதத்தைக் கடவாது என்றவாறு.

‘இறவாது’ என்பதை இரண்டிடத்துங் கூட்டுக. மூன்று பதமாவன அதுவென்றும் நீயென்றும் ஆனாயென்றுங் கூறும் பதங்களாம். அவை பரமுஞ் சீவனும் அவ்விரண்டும் ஒன்றாதலும் ஆதலின் இம்மூன்று பதத்தின் கண்ணே தத்துவங் களைக்கடந்த பொருளை உணர்த்தும் ஆகமங்களெல்லாம் விரியுமாறு உணர்ந்துகொள்க. இது மூன்று வருணத்தார்க்குங் கூறினார். ஏனைய வேளாளரும் ஆகமங்களானும் அப் பொருளைக் கூறிய தமிழானும் உணர்தல் ‘உயர்ந்தோர்க் குரிய’ (31) என்பதனான் உணர்க. இஃது இல்லறம் நிகழ்த்தினார் துறவறம் நிகழ்த்துங் கருத்தினராக வேண்டுதலின் காலவரையறை கூறாராயினார்.

முன்னர்க் காட்டிய “அரம்போ மூவ்வளை” (அகம்.125) என்னும் பாட்டினுட்

³⁶⁵பானாட் கங்குலின் முனிய வலைத்தி
கடவுள் சான்ற செய்வினை மருங்கிற்
சென்றோர் வல்வரி னோடுவை

என்றது இராப்பொழுது அகலாது நீட்டித்ததற்கு ஆற்றாளாய்க்
கூறினாளென்று உணர்க. (47)

(பகைவயிற்பிரிவிற்குக் காலவரையறை இதுவெனல்)

189. வேந்துறு தொழிலே யாண்டின தகமே.

இது, வரையறையுடைமையிற் பகைவயிற் பிரிவிற்கு வரையறை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வேந்து உறு தொழிலே - இருபெரு வேந்தருறும் பிரிவும், அவருள் ஒருவற்காக மற்றொரு வேந்தனுறும் பிரிவும்; யாண்டினது அகமே - ஓர் யாண்டினுட்பட்டதாம் என்றவாறு.

‘வேந்துறு தொழில்’ என்பதனை இரட்டுற மொழிதல் என்பதனான் வேந்தனுக்கு மண்டிலமாக்களுந் தண்டலத் தலைவரு முதலியோர் உறும் பிரிவும் யாண்டின தகமெனவும் பொருளுரைக்க. ‘தொழி’ லென்றது அதிகாரத்தாற்பிரிந்து மீளும் எல்லையை. அது, ‘நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு’ (தொல். அகத். 9) என்பதனாற் பிரிவிற்கோதிய இருவகைக் காலத்துள்ளும் முதற் கணினிற் சித்திரை தொடங்கித் தையீறாகக் கிடந்த பத்துத் திங்களுமாம். இனிப் பத்தென்னாது யாண்டென்றதனாற், ‘பின்பனி தானும்’ (தொல். அகத். 10) என்பதனாற் கொண்ட சிறப்பில்லாத பின்பனிக்குரிய மாசி தொடங்கித் தையீறாக யாண்டுமுழுவதூஉங் கொள்ளக் கிடந்த தேனும் அதுவும் பன்னிரு திங்களுங்கழிந்த தன்மையின் யாண்டின தகமாமா றுணர்க. இதற்கு இழிந்த எல்லை வரை வின்மையிற் கூறாராயினார்: அது,

இன்றே சென்று வருவது நாளைக்
குன்றிழி யருவியின் வெண்டேர் முடுக

(குறுந். 189)

எனச் சான்றோர் ³⁶⁶கூறலின்.

³⁶⁷நிலநாவிற் றிரிதருஉ நீண்மாடக் கூடலார்
புலநாவிற் பிரந்தசொற் புதிதுண்ணும் பொழுதன்றோ
பலநாடு நெஞ்சினேம் பரிந்துநாம் விடுத்தக்காற்
சுடர்நுதா மமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை. (கலி. 35)

இது, பின்பனியிற் பிரிந்து இளவேனிலுள் வருதல் குறித்
தலின் இரு திங்கள் இடையிட்டது.

³⁶⁸கருவிக் காரிடி யிரீஇய
பருவ மன்றவர் வருதுமென் றதுவே. (அகம். 139)

இது, கார் குறித்து வருவலென்றலின் அறுதிங்கள் இடையிட்டது.

‘வேளர்ப் பார்ப்பான்’ (அகம். 24) என்பது “தைஇ நின்ற
தண்பெயற் கடைநாட் - பனியிருங் கங்குல்” என்றலின் யாண்
டென்பதூஉம், அது கழிந்ததன்மையின் அஃது அகமெனவும்
பட்ட தென்பதூஉம் தலைவன் வருதுமென்று காலங் குறித்ததற்
கொத்த வழக்கென்றுணர்க, காவற்பிரிவும் வேந்துறு தொழி
லெனவே அடங்கிற்று, தான்கொண்ட நாட்டிற்குப் பின்னும்
பகையுளதாங்கொலென்று உட்கொண்டு காத்தலின். (48)

(ஏனைப்பிரிவுகளுக்குக் காலவரையறை இதுவெனல்)

190. ஏனைப் பிரிவு மவ்வயி நிலையும்

இஃது, எஞ்சிய பிரிவிற்கு வரையறை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) ஏனைப்பிரிவும் அவ்வயின் நிலையும் - கழிந்த நின்ற
தூதிற்கும் பொருளிற்கும் பிரிந்து மீளும் எல்லையும்
யாண்டினதகம் என்றவாறு.

உதாரணம்:

³⁶⁹மண்கண் குளிர்ப்ப வீசித் தண்பெயல்
பாடுலந் தன்றே பறைக்குர லெழிலி
புதன்மிசைத் தளவி னிதன்முட் செந்நனை
நெடுங்குலப் பிடவமொ டொருங்குபிணி யவிழக்
காடே கம்மென் றன்றே யவல
கோடுடைந் தன்ன கோடற் பைம்பயிர்ப்

பதவின் பாவை முனைஇ மதவுநடை
யண்ண னல்லே றமர்பிணை தழீஇத்
தண்ணறல் பருகித் தாழ்ந்துபட் டன்றே
யனையகொல் வாழி தோழி மனைய
தாழ்வி னொச்சி சூழ்வன மலரும்
மௌவன் மாச்சினை காட்டி
யவ்வள வென்றோ ராண்டுச்செய் பொருளே. (அகம். 23)

இது, பொருட்பிரிவின்கட் கார் குறித்து ஆறு திங்கள்
இடையிட்டது.

“நெஞ்சு நடுக்குற” என்னும் பாலைக்கவி (கலி. 24) யுள்,

நடுநின்று, செய்பொருண் முற்றுமள வென்றார்:
என்றலின் எத்துணையும் அணித்தாக மீள்வலென்றதாம்.
இவற்றிற்குப் பேரெல்லை வந்த செய்யுள் வந்துழிக் காண்க.(49)

(தலைவன் முதலியோர்க்குரிய மரபு கூறல்)

191. யாறுங் குளனுங் காவு மாடிப்
பதியிகந்து நுகர்தலு முரிய வென்ப

இது, தலைவற்குங் காமக்கிழத்தியர்க்குந் தலைவியர்க்கும்
உரியதொரு மரபு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) யாறும் குளனும் காவு மாடி - காவிரியுந்
தன்பொருளையும் ஆன்பொருளையும் வையையும் போலும்
யாற்றிலும், இருகாமத்தினையேரி (பட்டினப். 39) போலுங்
குளங்களிலுந், திருமருதத் துறைக் காவே (கலி. 25) போலுங்
காக்களிலும் விளையாடி; பதி இகந்து நுகர்தலும் உரிய என்ப -
உறைபதியைக் கடந்துபோய் நுகர்ச்சியெய்துதலுந் தலைவற்குங்
காமக்கிழத்தியர்க்குந் தலைவியர்க்கும் உரிய என்றவாறு.

ஏற்புழிக்கோடலால், தலைவியர்க்குச் சிறுபான்மையென்
றுணர்க.

³⁷⁰கதிரிலை நெடுவேற் கடுமான் கிள்ளி
மதில்கொல் யானையிற் கதழ்வுநெரி தந்த
சிறையழி புதுப்புன லாடுக
மெம்மொடுங் கொண்மோவெந் தோள்புரை புணையே. (ஐங்குறு. 78)

இது, காமக்கிழத்தி நின்மனைவியோடன்றி எம்மொடு
புணைகொள்ளின் யாமாடுதுமென்று புனலாட்டிற்கு இயைந்
தாள்போல மறுத்தது.

³⁷¹வயன்மல ராம்பற் கயிலமை நுடங்குதழைத்
திதலை யல்குற் றுயல்வருங் கூந்தற்
குவளை யுண்க ணேள் மெல்லியன்
மலரார் மலிர்நிறை வந்தெனப்
புனலாடு புணர்துணை யாயின ளெமக்கே. (ஐங்குறு. 72)

இது, தலைவி புலவிநீங்கித் தன்னொடு புனலாடல்
வேண்டிய தலைவன், முன் புனலாடியதனை அவள் கேட்பத்
தோழிக் குரைத்தது.

வண்ண வொண்டழை (ஐங்குறு. 73)

விசம்பிழி தோகை (ஐங்குறு. 74)

இவையும் அது,

புனவளர் பூங்கொடி

என்னும் மருதக்கலி (92) யுள்,

³⁷²அன்ன வகையால்தான் கண்ட கனவுதா
னன்வாயாக் காண்டை நறுநுதால் பன்மாணுங்
கூடிப் புணர்ந்தீர் பிரியன்மி னீடிப்
பிரிந்தீர் புணர்தம்மி னென்பன போல
வரும்பவிழ் பூஞ்சினை தோறு மிருங்குயி
லானா தகவும் பொழுதினான் மேவர
நான்மாடக் கூடன் மகளிரு மைந்தருந்
தேனிமிர் காவிற் புணர்ந்திருந் தாடுமா
ரானா விருப்போ டணியயர்ப் காமற்கு
வேனில் விருந்தெதிர் கொண்டு.

என்னுஞ் சரிதகத்துக் காவிற் புணர்ந்திருந்தாட நீயுங் கருதெனத்
தலைவன் தலைவிக்குக் கூறியவாறு காண்க. (50)

(தலைவனும் தலைவியும் இல்லறம் நிகழ்த்தியபின்
துறவறமும் நிகழ்த்துவர் எனல்)

192. காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
யேமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
யறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்
சிறந்தது பயிற்ற விறந்ததன் பயனே.

இது, முன்னர் இல்லற நிகழ்த்திய தலைவனுந் தலைவியும்
பின்னர்த் துறவறம் நிகழ்த்தி வீடுபெறுப என்கின்றது.

(இ - ள்.) கிழவனும் கிழத்தியும் - தலைவனுந் தலைவியும்;
சுற்றமொடு துவன்றி அறம்புரி மக்களொடு - உரிமைச் சுற்றத்
தோடே கூடிநின்று இல்லறஞ்செய்தலை விரும்பிய மக்களோடே;
சான்ற காமங் கடைக்கோட் காலை - தமக்கு முன்ன ரமைந்த
காமத்தினையுந் தீதாக உட்கொண்ட காலத்திலே; சிறந்தது ஏமஞ்
சான்ற பயிற்றல் - அறம்பொருளின்பத்திற் சிறந்த வீட்டின்பம்
பெறுதற்கு ஏமஞ்சான்றவற்றை அடிப்படுத்தல்; இறந்ததன் பயனே
- யான் முற்கூறிய இல்லறத்தின் பயன் என்றவாறு.

‘சான்றகாமம்’ என்றார் நுகர்ச்சியெல்லாம் முடிந்தமை
தோன்ற. இது கடையாயினார் நிற்கும் நிலையென்று
உரைத்தற்குக் ‘கடை’ யென்றார். ஏமஞ்சான்றவாவன, வானப்
பிரத்தமுஞ் சன்னியாசமும்; எனவே, இல்லறத்தின் பின்னர்
இவற்றின் கண்ணே நின்று பின்னர் மெய்யுணர்ந்து வீடுபெறுப
என்றார். இவ்வீடு பேற்றினை இன்றியமையாது இவ்வில்லற
மென்பது இதன் பயன். இது காஞ்சியாகாதோ வெனின் ஆகாது;
(தங் குறிப்பினானன்றி நிலையாமை தானே வருவதுதான், சிறந்து
நிலைபெற்று நிற்குமெனச் சான்றோர் கூறுதலும், அது தானே
வந்து நின்றலுங் காஞ்சி; இஃது அனதன்றிச் சிறந்த வீட்டின்ப
வேட்கையான் தாமே எல்லாவற்றையும் பற்றறத் துறத்தலின்
அகப்பொருட் பகுதியாம்) இதனானே, இவ் வோத்தினுட்
பலவழியுங் கூறிய³⁷³ காமம், நிலையின்மையின்மேல் இன்பத்தை
விளைத்தே வருதலிற் காஞ்சியாகாமை யுணர்க. உதாரணம்:

அரும்பெற்ற கற்பி னயிராணி யன்ன
பெரும்பெயர்ப் பெண்டி ரெனினும் - விரும்பிப்
பெறுநசையாற் பின்னிற் பா ரின்மையே பேணு
நறுநுதலார் நன்மைத் துணை.

(நூலடி, 381)

இதனுள், ³⁷⁴ அருந்ததியைப்போலுந் தமக்குப் பெரும் பொருள்களை நச்சுதலாலே இரப்பாரது வறுமையே விரும்பிப் பாதுகாத்து, அவர்க்கு வேண்டுவன கொடுக்கும் மகளிர், நாஞ் செல்கின்ற வானப்பிரத்த காருகத்திற்குத் துணையாவரெனத் தலைவன் கூறவே தலைவியும் பொருள்களிற் பற்றற்றாளாய் யாழுந் துறவறத்தின்மேற் செல்வாமெனக் கூறியவாறு காண்க. பிறவும் வந்துழிக் காண்க. (51)

(வாயில்களாவார் இவர் எனல்)

**193. தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கள்
பாணன் பாடினி யிளையர் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலிய ரறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்க ளென்ப.**

இது, வாயில்களைத் தொகுத்து அவருந் துறவிற்கு உரிய ராவர் என்கின்றது.

(இ - ள்.) தோழி - அன்பாற் சிறந்த தோழியும்; தாய் - அவளே போலுஞ் செவிலியும்; பார்ப்பான் - அவரின் ஆற்ற லுடைய பார்ப்பானும்; பாங்கள் - அவரேபோலும் பாங்களும்; பாணன் - பாங்குபட்டொழுகும் பாணனும்; ³⁷⁵ பாடினி - தலைவி மாட்டுப் பாங்காயொழுகும் பாடினியும்; இளையர் - என்றும் பிரியா இளையரும்; விருந்தினர் - இருவரும் அன்பு செய்யும் விருந்தினரும்; கூத்தர் - தலைவற்கு இன்றியமையாக் கூத்தரும்; விறலியர் - தாமே ஆடலும் பாடலும் நிகழ்த்தும் விறலியரும்; அறிவர் - முன்னே துறவுள்ளத்தராகிய அறிவரும்; கண்டோர் - அவர் துறவு கண்டு கருணைசெய்யுங் கண்டோரும்; யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப - இந்தத் தலைவனுந் தலைவியும் பெற்ற துறவின்கண்ணே மனம்பிணிப்புடை சிறப்பினையுடைய வாயில்களென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

என்றது, இவர் அத்துறவிக்கு இடையூறாகாது முன்செல்வர், தாமும் அவரைப் பிரிவாற்றாமையி னென்பதாம். இதனைக் கற்புங் காமமும் என்னும் (152) சூத்திரத்து முன்னாக வாயில்களைத் தொகுத்துக் கூறிய சூத்திரமாக வைத்தல் பொருத்த முடைத்தேனும் யாத்த சிறப்பினென்று துறவு நோக்குதலின் இதன்பின் வைத்தார். இதற்குக் கோப்பெருஞ் சோழன் துறந்துழிப் ³⁷⁶ பிசிராந்தையாரும் பொத்தியாரும்

போல்வார் துறந்தாரென்று கூறும் புறச்செய்யுட்கள் உதாரணம் என்றவாறு. (52)

**(வினைவயிற்பிரிந்துமீளுந் தலைவற்குரியதோ
ரிலக்கணமுணர்த்தல்)**

**194. வினைவயிற் பிரிந்தோன் மீண்டுவருங் காலை
யிடைச்சுர மருங்கிற் றவிர்த லில்லை
யுள்ளம் போல வுற்றுழி யுதவும்
புள்ளியற் கலிமா வுடைமை யான.**

இதுபிரிந்து மீளுங்காற் செய்யத் தகுவதோர் இயல்பு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வினைவயின் பிரிந்தோன் மீண்டு வருகாலை - யாதானுமோர் செய்வினையிடத்துப் பிரிந்தோன் அதனை முடித்து மீண்டுவருங்காலத்து; இடைச்சுர மருங்கின் தவிர்தல் இல்லை - எத்துணைக்காதம் இடையிட்ட தாயினும் அவ்விடையின் கணுண்டாகிய வருவழியிடத்துத் தங்கிவருதலில்லை; உள்ளம் போல உற்றுழி உதவும் - உள்ளஞ் சேட் புலத்தை ஒருகணத்திற் செல்லுமாறுபோலத் தலைவன் மனஞ் சென்றுற்ற விடத்தே ஒரு கணத்திற் சென்று உதவிசெய்யும்; புள்ளியல் கலிமா உடைமையான - புட்போல நிலந்தீண்டாத செலவினை யுடைய ³⁷⁷ கலித்த குதிரையுடையனாதலான் என்றவாறு.

தேருங் குதிரையாலல்லது செல்லாமையிற் குதிரையைக் கூறினார். இஃது இடையில் தங்காது, இரவும் பகலுமாக வருதல் கூறிற்று. இதனை மீட்சிக்கெல்லை கூறிய சூத்திரங்களின்பின் வையாது, ஈண்டுத் துறவு கூறியதன் பின்னர் வைத்தார், இன்ப நுகர்ச்சியின்றி இருந்து அதன்மேல் இன்பமெய்துகின்ற நிலையாமை நோக்கியும், மேலும் இன்பப் பகுதியாகிய பொருள் கூறுகின்றதற்கு அதிகாரப்படுத்தற்கு மென்றுணர்க. உதாரணம்:

³⁷⁸வேந்துவினை முடித்த காலைத் தேம்பாய்ந்
தினவண் டார்க்குந் தண்ணறும் புறவின்
வென்வே லிளைய ரின்புற வலவன்
வள்புவலித் தூரி னல்லதை முள்ளுறின்
முந்நீர் மண்டில மாதி யாற்றா

நன்னால்கு பூண்ட கடும்பரி நெடுந்தேர்
 வாங்குசினை பொலிய வேறிப் புதல
 பூங்கொடி யவரைப் பொய்யத ளன்ன
 வுள்ளில் வயிற்ற வெள்ளை வெண்மறி
 மாழ்கி யன்ன தாழ்பெருஞ் செவிய
 புன்றலைச் சிறாரோ டுகளி மன்றுழைக்
 கவையிலை யாரி னிளங்குழை கறிக்குஞ்
 சீறூர் பல்பிறக் கொழிய மாலை
 யினிதுசெய் தனையா லெந்தை வாழிய
 பனிவார் கண்ணள் பலபுலந் துறையு
 மாய்தொடி யரிவை கூந்தற்
 போதுகுர லணிய வேய்தந் தோயே. (அகம், 104)

இதனுள், வினைமுடித்தகாலைத் தேரிளையர் செலவிற்
 கேற்ப ஊராது கோலூன்றின்³⁷⁹ உலகிறந்தன செலவிற்குப் பற்றாத
 குதிரைத்தேரேறி இடைச்சுரத்தில் தங்காது மாலைக் காலத்து
 வந்து பூச்சூட்டினை இனிதுசெய்தனை எந்தை வாழிய எனத்
 தோழி கூறியவாறு காண்க.

“இருந்த வேந்த னருந்தொழின் முடித்தென” என்னும்
 அகப்பாட்டி (384) னுள்.

³⁸⁰ புரிந்த காதலொடு பெருந்தேர் யானு
 மேரிய தல்லது வந்த வாறு
 நனியறிந் தன்றோ விலனே
 இழிமி னென்றநின் மொழிமருண் டிசினே
 வான்வழங் கியற்கை வளியூட் டினையோ
 மானுரு வாகநின் மனம்பூட் டினையோ
 வுரைமதி வாழியோ வலவ.

என ‘உள்ளம்போல உற்றுழி உதவிற்று’ எனத் தலைவன் கூறிய
 வாறு காண்க. (53).

கற்பியல் முற்றிற்று.

கணேசய்யர் அடிக்குறிப்புகள்:

1. அஃது ஆகுபெயரான் ஒத்துக்குப் பெயராயிற்று என்றது இலக்கணம் என்பது இலக்கணத்தையுணர்த்தும் பகுதிக்குப் பெயராயிற்று என்றபடி. காரிய ஆகுபெயர்; தானியாகுபெயர் எனினுமாம்.
2. கொண்டான் - கொண்டவன் (-நாயகன்).
3. இரு முதுகுரவர் என்றது தாய் தந்தையரை.
4. ஓரை - இராசி. நாள் - நட்சத்திரம்.
5. தீதென்று அதனை என்பது தீதென்றதனை என ஒருசொல்லாக ஏட்டுப்பிரதியிற் காணப்படலின் அவ்வாறிருப்பதே பொருத்தம். தீதென்றதனை - தீதென்று நூல் கூறிய விதியை. துறந்து - கைவிட்டு.
6. ஒத்து - வேதம். கரணம் - சடங்கு (கிரியை).
7. கொள்வது - தொழிற்பெயர்.
8. இது என்றது எனப்படுவது என்றதனை.
9. 'கொடுப்போரின்றியும் கரணமுண்டே' என்றதனால் கற்பிற்குக் கரணம் நிச்சயமாக வேண்டப்படும் என்பது பெறுதும். அதனாற் கரணமொடு புணர்தலிற் கற்புச் சிறந்தது என்றபடி.
10. இஃது என்றது, எனப்படுவது என்றதனை. அச்சொல்லில் என என்பது, என்றுசொல்ல எனப் பொருடரலின் சொல் என்னுஞ் சொல் எஞ்சிநின்ற தென்க. இது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. 'சொல்லெ னெச்சம்... சொல்லள வல்ல தெஞ்சுதலின்றே' என்பது (சொல். எச். 44ஆஞ் சூத்திரம்)
11. இதனால் - எனப்படுவதென்று விதந்துகூறிய இதனால்.
12. அத்தொழிலென்றது - கரணத்தொழிலை.
13. அறிகரி - அறியும்சான்று.
14. பின்னர் நிகழ்ந்த ஒழுகலாறுஎல்லாம் என்றது - பரத்தைமை செய்தொழுகன் முதலியவற்றை.
15. கிழவன் - உரியோன். கிழத்தி - உரியோள்.
16. தாயொடு பிறந்தார் - மாமன்மார். தன்னையர் - தமையன்மார். தாயத்தார் - சுற்றத்தார்.
17. தலைப்பெய்த - கூட்டிய. களிமிதவை - குழைதலையுடைய கும்மாயம். கும்மாயம் என்பது புழுக்கிய பச்சைப் பயற்றோடு சருக்கரை முதலியன கூட்டி ஆக்கப்படுஞ் சிற்றண்டி. (பெரும்பாண்.

- 114ஆம் அடியுரை). அமலை - ஆரவாரம். ஞெமிரி - பரப்பி. கோள்கால் - அசுபக் கிரகங்களினிடம். கொடு - சகடம் (-உரோகணி). கொடுவெண்டிங்கள்நாள் என்றது - உரோகணியோடு சந்திரன் கூடியநாளை. மண்டை - நீர்கொள்ளும் பாத்திரம். முன்ன - முற்படக் கொடுப்பன. பின்ன - பிற்படக் கொடுப்பன. பெற்றோற்பெட்கும் - கொண்டானை விரும்பும். பிணையை - பேணுதலையுடைய. பிணைதலையுடைய எனினுமாம். இனிப் பிணாப்பெண்ணுக்குப் பெயராதலின், பிணை என்பதும் அப்பொருளில் வந்ததெனினுமாம். வதுவை - குளிப்பாட்டுக் கல்யாணம்.
18. நாண்சிறந்தமையை - நாண் சிறந்தமையால் என்றிருப்பது நலம்.
19. இது இச்செய்யுளிற் கூறிய கற்பு.
20. எனவே என்பது சூத்திரப்பொருளை அநுவதித்து நின்றது.
21. பறை - முரசு. பணிலம் - சங்கு. இறைகொள்பு - தங்கி. நட்புவாயா கின்று - நண்பு உண்மையாகியது. செயலை - அசோகம்பூ; விடலைக் கடை. சேயிலை எனவும் பாடம். இப்பாடம் நன்று.
22. இச்சூத்திரத்திற்கு இவர் கூறிய பொருளும் அடுத்த சூத்திரப் பொருளும் பொருத்தமோ என்பது ஆராயத்தக்கது. வருஞ் சூத்திரத்து என்பதற்கு வடநூலாரைக் கூறுவதும் பொருத்த மின்று. இச்சூத்திரத்தில் கீழோர்க்கு ஆகிய காலமும் உண்டு என்பதனால் முன்கீழோர்க்குக் கரணமில்லை என்று கொண்டு பொருள்கூறலே பொருத்தமாம். அடுத்த சூத்திரத்திற்குக் கீழோர்க்குப் பொய்யும்வழுவந் தோன்றியபின் கரணம் யாக்கப்பட்டது என்பது கருத்தாகக் கோடலே பொருத்தமாம். இக்கருத்துப் பொருத்தமாதலை இளம்பூரணர் விரிவுரை நோக்கியறிக.
23. இக்கருத்துப் பொருத்தமில்லை.
24. மைப்புறப்புழுக்கின் - ஆட்டிந்தசைப்புழுக்கினோடு கூடிய; மைப்பற எனவும் பாடம். மைப்பு அற - குற்றமற. சோறு - சோற்றை. வரையா - வரைவு படுத்த. வண்மை - கொடை. புரையோர்ப் பேணி - உயர்ந்தோரைப்பேணி. பேணி - வழிபட்டு (உபசரித்து). புள் - புள்நிமித்தம். திங்கள் - சந்திரன். சகடம் - உரோகணி. கூட்டத்து - கூடிய முகூர்த்தத்தில். பணை - முரசு. இமிழ - ஒலிப்ப. வதுவை மண்ணிய - வதுவைக்கோலம் செய்த. விதுப்புற்று - விரைவுற்று. இமையார் - இமைத்தலிலராய். பயம்பு - குழி; பள்ளம். மாயிதழ் - கரியிதழ். பெயற்கு ஈன்ற இதழையுடைய அறுகின் பாவை என இயைக்க. பாவை - கிழங்கு; ஆகுபெயர். கிழங்கின் முகை எனவும் முகையோடு சேரக்கட்டிய நூல் எனவும் இயைக்க. தலைநாள் -

முதனாள். உவர் - உவர்ப்பு; வெறுப்பு. உயிர்உடம்பு அடுவி - உயிர்க்கு உடம்பாக அடுத்தவள்; வியர் - வேர்வை. போர்வை - மூடியவஸ்திரம். கூந்தல் இருண்மறை ஒளித்து இறைஞ்சியோள் என முடிக்க. கூந்தலாகிய இருளில் மறைந்து ஒளித்துத் தலை வணங்கினாள் என்பது கருத்து. மறை - மறைக்கும் உறுப்புமாம்.

25. இன்றிப் பள்ளிசெய்து ஒழுகி என இயைக்க.
26. களவிற் புணர்ச்சியிற்போல என்றிருத்தல்வேண்டும். களவிற் புணர்ச்சியுள் மூன்றுநாள் கூட்டமின்மை. பூப்பின்புறப்பாட்டானே வந்தது. 122ஞ் சூத்திர நோக்கியறிக. உம்மை வேண்டியதின்று.
27. கடல்வளைஇய உலகம் - பூவுலகம். புத்தேணாடு - தேவருலகம். இரண்டும் வைகலொடு தூக்கின் சீர்சாலா எனக் கூட்டுக.
28. நுகர்ச்சி என்பது இன்ப நுகர்ச்சியை. பல்வேறுவகை நுகர்ச்சி என்றார்; ஐம்புலன்களானுமாரத்துய்த்தல்பற்றி. “கண்டுகேட்டுண்டு யிர்த்துற்றறியு மைம்புலனு - மொண்டொடி கண்ணேயுள்” என்பதனானு மறிக. (குறள் - 1101)
29. உணர்வுடையான் ஓதிய நூற்பொருள் அவனறிவால் விரியுமாறு போல இவள் நலமும் விரியும் எனப் பொருள் கொள்க. நூலாற்று என்பதில் அற்றைப் பிரித்துப் பொருளோடுகூட்டி நலம் பொருளாற்று எனப் பொருளுரைத்துக் கொள்க.
30. இம்மூன்று என்றது முன் வாக்கியத்திற் கூறிய மூன்றையும். இடுக்கட் பொழுது - வறுமைக்காலம்.
31. கடன்நீர்மை - இல்லறம் நிகழ்த்துந்தன்மை.
32. தீதென்னாமற் கூறல் - வழுவியமைந்ததாகக் கூறல்.
33. நூல் ஆறும் ஆறாய் - நான்குபக்கமும் வழியாய்; நனிசிறிதாய் - மிகச் சிறிய இல்லாய். மேல் ஆறு - மேற்பக்கம். மேல் உறை சோரினும் - மேலாக மழை சொரியினும். மேலாய் - மேன்மையான செயல்கள். ஆறாய்ச் சிறிதாய்ச் சோரினும் அமைந்தது இல் என்க.
34. நாமக்காலம் - அஞ்சுதலையுடைய காலம். நாம் - அச்சம். அது. வேறு சொல்லோடுகூடி வருங்கால் அகரம் பெற்றே வரும். அதற்கு அஃது இயல்பாதலைப் பழைய இலக்கியச் செய்யுட் கணோக்கியறிக.
35. பால் - தெய்வம் (ஊழ்)
36. குணநாற்பது ஒரு நூல்.

37. தெரியிழாய் என்றும் பாடம். கேளும் - கணவனும். உவப்ப - உவக்கும்படி. உவப்ப ஆட என இயையும். கொண்டு நிலை - ஒருவர் கூற்றினை ஒருவர் கொண்டு கூறுவது.
38. தேன் இறால் - தேன்கூடு. அல்குநர் - தங்குநர். நாட்டு இயற்றிய வெறி என்க. இது தலைவன் கூறியதற்குதாரணம்.
39. தண்கதிர்ச்செல்வன் - திங்கள் (சந்திரன்).
40. சொல்லென என்பது எமக்கென என்பதன்பின் மாற்றி வைத்துப் பொருளுரைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு மாற்றிப் பொருளுரைக்கு மிடத்து அமுதம் என்பது பின்வரலின் ஏனது என்பதற்கு அமிழ்திற்கு மாறாயது (நஞ்சு) என்று பொருளுரைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை உற்றுநோக்காமையாற் போலும் சொல் - நெல் என்றும் அஃது ஆகுபெயராய் அமிழ்தை யுணர்த்திற்று என்றும் பவானந்தம்பிள்ளை பதிப்பிலும். கனகசபாபதிப் பிள்ளை பதிப்பிலும் கீழ்க் குறிப்பு எழுதப்பட்டுள்ளது. சொல்லென என்பதை மாற்றாமலே தலைவி, தலைவனை நோக்கி நஞ்சும் அமிழ்தாமென்பதைச் சூளொடு கூறென அவன், அமிர்தம் புரையும் எமக்கெனக் கூறி அடிசிலும் பூவுந் தொடுதற்கண்ணும் என்று நேரேயும் பொருளுரைக்கலாம். தலைவன் தொடுதற்கண்ணும் அவனுக்குக் கூற்றுநிகழுமென்றபடி. முன் உரைக்குப் புனைந்துரைத்து என்றது புனைந்துரைத்துழி என்றிருத்தல் வேண்டும்.
41. கட்டி - வெல்லக்கட்டி. கண்டசருக்கரையுமாம்.
42. குறிக்கொளும் கருத்தால் என்றது தலைவி குறித்துக்கொள்ளும் கருத்தால் என்றபடி.
43. எதிர்மொழியாது - எதிர் கூறாது; இது நிகழ்த்தியது என்பதனோடு முடியும்.
44. அக்காலம் - கற்புக்காலம்.
45. முன்புபோல - களவிற்போல
46. பொய்யற்றகேள்வி - மெய்ந்நூற் கேள்வி. புரையோர் - உயர்ந்தோர். மையற்றபடிவம் - மாசற்றவிரதம். இது தோழிகூற்றாயினும், தலைவன் கூறியதைக் கொண்டு கூறலின் அவன் கூற்றிற்கும் உதாரணமாம் என்றபடி.
47. யாய் - என்றாய் (என் தாய்). ஞாய் - நின்றாய் (நின் தாய்) இவை இப்பொருள் பயத்தலை. (தொல். எச். 14) தெய்வச்சிலை யாருரையாலறிக.

48. பிழைப்பு - தன்பிழைப்பு.
49. பன்னல் - நூல் (வேதம்). வாயில் - வழி.
50. அதற்கு - அம்மகவிற்கு;
51. எழுதுகோலாற் சித்திரித்த வரையறையை. ஒப்ப வரியாக மயிரொழுகிய வயிறு. வட்டிகை - எழுதுகோல். திட்டம் - அளவு; வரையறை. எழுதுகோலால் (சித்திரிக்குங்கோலால்) வரையறை செய்து எழுதிவிட்டாற் போன்ற மயிரொழுகு என்பது கருத்து. அரிமயிரெனக்கொண்டு ஐதாகிய மயிரெனினுமாம். சொல் நனிவாய்த்தன என இயைக்க.
52. உவந்ததெனவும் - உவந்தனரெனவும் என்றிருத்தல் வேண்டும்.
53. வாலாமை - தூய்மை யில்லாமை (தீட்டு). வரைதல் - நீக்குதல் நியமமுமாம்.
54. கடும்புடைக்கடுஞ்சூல் - எனது சுற்றத்தார் சூழ ஒம்புகின்ற சிறந்த கருப்பம். இமைக்கும் - விளங்கும். காழ் - விதை. காழ் விளங்கக் கிடந்தோள் என்க. நெய்யணி மயக்கம்பற்றி விளங்கக் கிடந்தோள் என்றார். பெயர்பெயர்த்து என்றது இளம்பெண்டு என்னும் பெயரை ஒழித்து என்றபடி. பெயர்பெயர்த்து முதுபெண்டாகி என்க. அகடு - வயிறு. குவளை - குவளைப்பூ. புதைத்தது நகுகம் என மாற்றிக் கூட்டுக.
55. முன்னடி - அடிமுன். எம்மை உணர்த்திய - எம்மை ஊடலுணர்த்துதற்கு. துணங்கை - ஒருவகைக்கூத்து. தலைக்கொள - நின்னிடத்தே கொள்ளுதலால். காழகம் - நீலஆடை.
56. சாந்தழி பெருங்குறி பெற்றார் கூந்தற்றுகளும் என்பது சாந்தழிவேரும் குறிபெற்றார். கூந்தல் துகளும் என்றிருக்கலா மென்பது எமது கருத்து. சாந்தழி பெரும் என்பதிலேதான் பிழையுளது. கலி 96ஞ் செய்யுளில் வரும் 'சாந்தழிவேரை' என்பதையும் கலி. 72ஞ் செய்யுளில் வரும் 'குறிபெற்றார் குரற் கூந்தற் கோடுளர்ந்த துகளினை' என்பதிலே சிலநீக்கிக் 'குறி பெற்றார் கூந்தற் றுகளினை' என்பதையுஞ் சேர்த்தே 'சாந்தழிவேருங் குறிபெற்றார் கூந்தற் றுகளும்' என்று நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ளார் என்பது எமது கருத்து. சிறிது வேறுபட்டிருப்பினுங் கொள்க. அன்றேல் சாந்தழிபெருங்குறியும் குறிபெற்றார் கூந்தற் றுகளும் என்றிருத்தல் வேண்டும்.
57. பெயர்த்தல் - நீக்கல்.

58. புலவி - புலத்தல். புல்லாது - கணவனைத் தழுவாது. ஆர்ப்ப - ஆரவாரித்தலால். இடைவிட்டு - அப்புலவியை நடுவே விட்டு. நன்வாயா - நன்றாகிய உண்மையாக. ஆனாது அகவும்பொழுது - அமையாது பெடையை அழைக்கும் இளவேனிற்பொழுது. ஆடுமார் - விளையாட வேண்டி. அணி அயர்ப - அணிகளை அணிவார். அயர்பு என்னும் பாடத்திற்கு - அயர்ந்து என்று பொருள் கொண்டு அதனை ஆடுமார் என்பதனோடு முடித்து அதனை முற்றாக்குக.
59. புலம்பு - தனிமை.
60. எச்சம் ஈண்டுப் பிரிவின் முடிவைக் கருதிற்று.
61. ஒருசிறை - ஒருபக்கம்.
62. துனி - ஊடலின் மிக்கது. “துனியும் புலவியு மில்லாயின்” (குறள். 1306)
63. புரிசை - மதில். வியலுள்ளோர் - ஊரிற் காவலாளர். காணாது - காணாமலிருக்கவும். ஆணை - கட்டளை.
64. சேய் - தூரம்.
65. கைஇகந்து - கைகடந்து: (நீக்கி நிறுத்தலான் என்பது தாற்பரியம்).
66. அதிர்வில் - நடுக்கமில்லாது. படிறு - வஞ்சனை. எருக்கி - வருத்தி; போக்கி என்றும். மகன்மேல் வந்து என இயைக்க. வளிஎதிர் - காற்றெதிர். எல்லா - ஏடி? கைநீவி - கைகடந்து. படர்தக - நம்பாற் படரும்படி.
67. அவள் அது நித்து என்பது முற்பாடம். அஃது. அவள் துனித்து என்றிருத்தல் வேண்டும். அது பின், இதுவுந் துனிதீர்ப்பதோர் முறைமை கூறிற்று என்பதனால் அறியப்படும்.
68. வலிந்துபுகல் - வலோற்காரமாகப் புகுதல்.
69. எவ்வி - ஒருவள்ளல். பூ - பொற்பூ. புல்லென - பொலிவிழந்து. இனை - வருந்துதி. யாரள் - எத்தன்மையாள்.
70. மடன் - மடம். அஃதாவது கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை. சாயல் - மென்மை. கிளவி - சொல். முயங்கி இன்று இவ்விடத்தேமாகி நாளைச் சேக்குவங்கொல் என இயைக்க. தூணி - அம்புக்கூடு. நினைந்து சேக்குவங்கொல் எனவும் இயைக்க. அமை - மூங்கில். நிரை - ஆனிரை. வார்கோல் - நீண்ட வேயங்கோல். இது ஆயர்க்கடை. இனிக் குழலுக்காயின், நீண்டநரம்பாம். ஆய் - ஆயர். குழல் - வங்கியம். பாணி - இசை. மூங்கிலில் தும்பி குயின்ற துளை

என்க. துளையில் கோடை முகத்தலின் பாணியினைது வந்திசைக்கும் கடறு என்க; கடறு - காடு. தூணித்தலைதிறந்தவை போல் - மொட்டம்புகளைப் பெய்த தூணித் தலைகள், மூடிதிறக்கப் பட்டவைகள் போலப் பூத்த என்க. இணர் உதிர மழைமறந்த சீறார் என்க.

71. 'தெளிவகப்படுத்தல்' - தொல். பொரு. 101ஆம் சூத்திரம் 'தீராத்தோற்றம்' - 102ஆம் சூத்திரம்.
72. கலி. 7ஆஞ் செய்யுள் நோக்கியறிக.
73. கிளைத்து ஊண் மிச்சில் - தோண்டி உண்டு எஞ்சியநீர். குளவி - காட்டு மல்லிகை. அளியள் - இரங்கத்தக்காள்.
74. நாளநகையுடையம் - நாளும் நகையுடையேம். நாம் நகையுடையேம் எனவும் பாடம். தோளிவருமென்ப; அதற்கு நகையுடையேம் என்க. கயந்தலைமண்ணி - மெல்லிய தலையைக் கழுவி. ஆடிய வேறுபாடு களிறு - ஆடுதலால் வேறுபட்ட களிறு. தீண்டி உரிஞிய மராஅம் என இயைக்க. அசைஇ - தங்கி; இளைப்பாறி. (கானத்தான் -) கானத்தின்கண் வருமென்ப என இயைக்க. உள்கீண் டிட்ட - உள்ளே கிழித்த (குடை என்க). உறுகண் மழவர் உருள்கீண்டிட்ட எனவும் பாடம் அதற்குவண்டி உருள்செல்லும்படி உடைத்த (ஆறு என்க) என்பது பொருள். குடை - பனையோலைப் பிழா. பிழாவை (வளி -) காற்று எடுத்துச் செல்லலினால். (துணைசெத்து-) துணையென்று கருதி. துணை பெண்மான். வெருள்ஏறு - மயங்கிய கலைமான். பயிரும் - அழைக்கும் குடை, மானின் முகம் போறலின். அதனைப் பெண்மானென்று மயங்கி ஏறுபயிரும் என்க. இதற்கு ஒலியால் துணையென்று கருதி என்று பொருள்கோடல் பொருந்தாமை. 194ஆம் செய்யுள் நோக்கியறிக. பிழாவின் புறவடிவு மான்முக வடிவுபோலிருக்கும்.
75. உண்ணாமை - விரதத்தால் பசியிருத்தல். ஆடாப்படிவம் - அசையாத விரத வடிவம். யானை கவினழிகுன்றம் - சினைவினை முதன்மேல் நின்றது. நெஞ்சே! ஆற்றாய்; அஞ்சதி; (அழிதகவுடைமதி -) அழியுந் தகைமையுடைய. மதி - முன்னிலையசை. ஒன்றிற்கொள்ளாய் - போதல் தவிர்ந்தல் என்னு மிரண்டில் ஒன்றில் நிலைபெறாய்.
76. ஆளி - சிங்கத்தின் பேதம். வேட்டு - இரையை விரும்பி. ஆளி உழுவை கொன்ற களிற்றை இழுக்கும் கானம் என இயைக்க. மாமைக்கவின் போகின்றகொல் என முடிக்க.

77. திருவில் - இந்திரவில். சோர்தொடங்கின்று - சொரிதலைத் தொடங்கிற்று. புறந்தரல் - பாதுகாத்தல்.
78. துய்த்தல் - அனுபவித்தல். இல்லோர் - பொருளில்லாதோர். அரிவை - பெண்.
79. உழை - மான். அணந்து - நிமிர்ந்து. இறைவாங்கு - சிறிது வளைந்த. இரத்தி - ஒருமரம். நோக்கு எய்த வந்தன என இயைக்க. இறந்தும் - கடந்தும். பைதல்கூர - வருத்தமிக. ஏங்கி - வாய்விட்டமுது. அஞர் - துன்பம்.
80. பெரிய கொன்று - பெரிய கிளைகளை முறித்து. முன்பு - வலி. இறந்த - பெய்தகன்ற. நீரல்வீரம் - மூத்திரவீரம்; இஃது இடக்க ரடக்கல். செந்நாய்ப் பிணவின் கணவன் அதனை நினைந்து இரங்கும் காடு என இயைக்க.
81. மீட்டுவரவு - மீண்டுவருதல் (திரும்பிவருதல்).
82. ஆள் வழக்கற்ற - ஆள் வழங்குதலற்ற. வழக்கறுதல் - போக்கு வரவு இல்லாமை. நனந்தலை - அகன்ற இடம். நெஞ்சுமறுகுவது - நெஞ்சு சுழலாநின்றது.
83. முளிய - உலர. கல்பக - மலைபிளக்க. தெறுதல் - சுடுதல். இனி - இப்பொழுது. ஆறு - வழி.
84. புணர்ப்பு என்கொல் எய்தும் என இயைக்க. ஞான்று சென்ற - நாட்கள் சென்றன.
85. கொல்வினை - கொற்றொழில். புழுகு - மொட்டு. புழுகின் அம்பு என இயைக்க. அப்பு - வலித்தல்விகாரம். செப்புஅடர் - செப்புத்தகடு. இழுது - வெண்ணெய். புழல - துளை. துய்வாய் - துய்போலும் வாயையுடையது (பூ); ஆகுபெயர். துய் - பஞ்சு. உழுதுகாண்டல் - தாளநீக்கிக்காண்டல். ஆர்கழல்பு - ஆர்க்கினின்றும் கழன்று. வான் ஆலியில் என மாற்றுக. ஆவி - பெருந்துளி. காலொடு - காற்றால். துப்பு - பவளம். கோடு - மேடு. இயவு - வழி. நெய்த்தோர் - இரத்தம். உரற்பாணி - வள்ளைப்பாட்டு. குடினா - ஆந்தை. கைகவியா - தடுக்கப்படாது. பின்னகம் - பின்னிமுடித்த மயிர்.
86. பெற்ற சிறப்பு என இயைக்க.
87. துறைபோதல் - முடிவுபோக அறிதல்.
88. அவர் என்றது - பாகரை.

89. வேந்தன் அருந்தொழில் - வேந்தற்குரிய முற்றுதற்கரிய தொழில். அறிந்தன்றல்லது - அறிந்ததல்லது. அறிந்தன்றோஇலன் - அறிந்திலன். பறழ் - குட்டி. உகளும் - துள்ளிவிளையாடும். நீர்இ - நிறுத்தி. இழிமின் - இறங்குதிர். மொழிமருண்டிசின் - மொழிக்கு மயங்கினேன் (- அதிசயமுற்றேன்). வளி - காற்று. அளிப்பனன் முயங்கி - அன்பு செய்தவ னாய்த் தழுவி; அருளியவனாய்த் தழுவி எனினுமா ணம். நளிப்பனன் எனக் கண்ணழித்து இறுகத் தழுவி என்றுமாம்.
90. வறத்தொடு - வறட்சியோடு. உலகு - உலகிலுள்ள உயிர்கள். அவல் - பள்ளம். நாநவில் பல்கிளை - நாவாலொலிக்கின்ற பல கூட்டமான தவளைகள். கறங்க - ஒலித்தலால். அறியுநர் - அறிவிக்கின்றவர்; விவ்விசுகுதிதொக்கது. சில்போது - சிலபூ. மெய்வருத்துறாஅ - மெய் துவளவந்து. சுவைஇய - அணைத்துக் கொண்ட மகிழ்ந்து அயர்நிலை - மகிழ்ந்துகொண்டாடுநிலை. அயர்நிலை மறத்தற் கரிது என முடிக்க.
91. அவை என்றது. காமக்கிழத்தியுந் தலைவியுங் கூறுவனவற்றை.
92. என்றாழ் - வெயில். நீளிடை - நீண்டவழி. அரியவாயினும் - வருதற்கரியவாயினும். அவவுஉறு - ஆசைபொருந்திய. அவா, அவ என நின்று உகரம்பெற்றது. (கலி. 14ஞ் செய்யுளுரை நோக்குக) கவவு - அகத்தீடு (- தழுவுதல்) கடைஇ - செலுத்தி வர எளிய வன்றே என இயைக்க.
93. தவிரா - தவிராத. நோன்றாட் புலி என இயையும். நோன்தாள் - வலிய முயற்சி. இடம்படிண் - இடப்பக்கம் வீழின். எஃகு உற்று - கத்தியால் வெட்டப்பட்டு. மாவின்றறவடி - மாவினது நறிய பிஞ்சு. மேவல் தண்டா - பொருந்துதலமையாத. எம்மென - எம்மிடத்தென்று. கொம்மை - பெருமை. இயவுள் - வழி. அம்பி - தோணி. நோனா (பொறாத) விருப்பு என இயையும். நாண் - மானம்.
94. பள்ளி - படுக்கை. ஈண்டுகடைக்கொள - இங்கே யான் வருதலால் முடிவடையும்படி. சென்று. அற்றாங்கு - சென்று வற்றிக் குறைந்தாற் போல. அனைப்பெருங்காமம் - அவ்வளவு பெருங்காமம். அற்றாங்குகடைக் கொள என இயைக்க.
95. இருவர் - காமக்கிழத்தியுந் தலைவியும்.
96. நனவினாற் சேறலின்றிக் கனவினாற்சேறல் என்றது நனவின் கண் நின்கண் சேறலின்றிக் கனவின்கண் நின்கண் செல்லல் என்றபடி. இது இருவர்க்கும் பொது. சேறல் என்பதற்கு நிகழ்தலென்றுமாம்.
97. ஒழித்தது - பெண்களைப் பிரிதல் கூடாதென்று முன்னோர் விலக்கியது. பழித்த - அவ்விதியை இகழ்ந்த. அழுங்க - குறைய.

- முந்துறுத்து - தோற்றுவித்து. நொதுமல் - அயன்மை. மொழியல் - சொல்லற்க. ஞெலி - கடைந்த; பிசைதலால் கடைந்தபொறி என்க. பிசைதல் - தேய்த்தல். ஞெமல் - சருகு. பொத்தி - பொத்தலால்; (- மூடலால்). அதர் - வழி. சாத்து - வாணிகத்திரள். சாத்தொடு கண்படுபாயல் எனக் கூட்டுக. படுதல் - கண்படுதல் (துயிலல்). ஞான்று - தாழ்ந்து. மான்றுபட்டென - மயங்கிப்பட்டதாக. நவ்விபட்டென - நவ்வியை எதிர்ப்பட்டாலொப்ப. நவ்வி - மான். வாயல் - உண்மையல்லாத.
98. செம்மல் - தலைமை.
99. முரம்பு - பரல் முரம்பு தலை மணந்த இயவு என்றது பரற்கற்கள் மேலிடத்தே பொருந்தியவழி என்றபடி. முரம்பு - பாழ் நிலமுமாம். உமண் - உமண்சாதி; (உப்பமைப்போர்). களரி - களர்நிலம். பெயர்ப்பு - போக்குதலால். தேமொழிநிலை முன்னையு முடையமோ? பிறறை - பின்னே (இப்பொழுதுதான்).
100. உம்மை என்றது கேளிரும் என்றதிலும்மையை.
101. பெரும்பெயர்க்கற்பு - பெரிய புகழமைந்த கற்பு. எய்தவந்தன்று - சமீபமாக வந்தது. எதிர்மார் - எதிர்கொள்வார். தாயரு என்றது தன் கீழ்க்குல மகளிர்க்குள் தன்னால் மணக்கப்பட்டாரையுங் கருதிப் போலும். மாவருந்தின காண்கம் என்றது விரைந்து செலுத்துவாய் என்றபடி.
102. ஏனை - தோழியல்லாத.
103. பகுவாய் - பிளந்தவாய். அரி - பரல். கிண்கிணி - சதங்கை. செவ்வாய் - சிவந்தவாய்நீர். வேறுணர்ந்து - (சாந்தழிகுறியை) வேறாகக்கருதி. யாரை - யாவனாந்தன்மையையுடையை. இகந்து - நீங்கி. இகந்துநின்றதை நகுகம் வாராய் என இயைக்க.
104. பண்ணிக்கொள்ளும் பகுதியாவன் என்றது சூத்திர அடியுள் பண்ணமைபகுதி எனக் கூறியதை.
105. சிலம்பு - மலை அன்ன கையிற் கண்புதைத்தோயே என்க. பாயல் - படுக்கை. தோகை - மயில். இது கண்புதைத்துழிக் கூறியது.
106. துமிய - அழிய. உறை - துளி. ஊழ் - முறை. கடிப்பு - குறுந்தடி. செம்மல் - தலைமை; நிறைவு. இவளின் - இவளோடு. கூந்தல் அணையேம் - கூந்தலாகிய அணையிடத்தேம். அணை - படுக்கை (சயனம்). இது பள்ளியிடத்து வந்திருந்து கூறியது.

107. நிறைநீர் - நிறைந்தநீர். இது ஊடற்குக் காரணங் கூறியது.
108. உணர்த்தல் - தெளிவித்தல். காயும் - வெகுளாநிற்கும். இதுவும் ஊடற்குக் காரணங்கூறியது.
109. என்றாழ் - வெயில். மாஅயோளைக் காண்குவென் என இயைக்க. வேங்கை - வேங்கைப்பூ. சுணங்கு - தேமல். இது மறக்கவில்லை என்று கூறியது.
110. இவை ஊடலை விரும்பிக் கூறியன.
111. அவர்களும் என்றது மனைவியர்களை.
112. கருமம் - செய்யத்தகுந்தது.
113. புரைய - உயர்ச்சியையுடையன (மேதக்கன). புரையோர் கேண்மை - மேதக்கோராகிய தலைவரது நட்பு. உறுபவோ - உறுவாரோ. அஞ்சிச் செய்தலறியாராய்ச் சிறுமையுறுபவோ என இயைக்க.
114. தாமரைத்தாதும் சந்தனத்தாதும் உயர்வு தாழ்வு கருதிநின்றன என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்துப்போலும். இதற்கு வேறு கருத்துக் கூறுவர் நற்றிணையுரையாசிரியர்.
115. நிலம் - நட்பின் அகலத்திற்கும், வான் - உயர்ச்சிக்கும், நீர் - ஆழத்திற்கும் ஒப்பாயின. இவை உறழ்ச்சிப்பொருளில் வந்தன. இழைத்தல் - செய்தல்.
116. தாங்கு - பொறுப்பாய். அனை - அத்துணை. மதுகை - வலி. துனி - துயர். இல்லாகுதும் - இல்லையாவேம். இது சாக்காடு குறித்தது.
117. வாரல் - வாருதல் (...கொள்ளையிடுதற்குரிய); நீட்சியுமாம். வயிர் - கொம்பு வாச்சியம். விளி - ஒலி புணரின் எழில் புணரும்; பிரியின். மாமைசாயப் பசலை அணிநலஞ்சிதைக்கும் எனவும் அதனால் மார்பு உடைத்து எனவும் இயைக்க அசுணம்கொல்பவர்கை அசுணத்திற்கு முதல் யாழை வாசித்து இன்பஞ் செய்து அழைத்துப் பின் பறையை அடித்துக் கொல்வதுபோல மார்பும் எனக்கு முன் இன்பஞ்செய்து பின் துன்பஞ்செய்கின்றது என்பது கருத்து. பறையொலி அசுணங் கோறலை “பறைபடவாழா அசுணமா” என்பதனானறிக.
118. பார்வல் - பார்வை. புணர்வு புன்கணுடைத்து என்க. புன்கண் - துன்பம். ஈண்டு அச்சத்தின்மேற்று.
119. கயந்தலை - யானைக்கன்று.

120. தன்னை என்றது ஈண்டுத் தலைவியை.
121. கலித்த - தழைத்த. கரும்பு - வண்டு. களையும் - நீக்கும். முயங்கல் - முயங்கற்க. அது மார்பு சிதைப்பதுவாம். சிதைத்தல் - கெடுத்தல். பால்படுதன் முதலியவற்றால் கெடுப்பதுவாம் என்றபடி.
122. அருகல் - கருங்கல்.
123. பக - பிளக்க. வீழ்ந்த கிழங்கு என்க. கழை - மூங்கில். கால் - தண்டு. கழு - கழுக்கோல். முறுவன்முகம் - மகளிரது நகையோடு கூடிய முகம் என்றது உவகையுற்ற முகத்தை. மகளிர் என்னுஞ் சொல் வருவிக்க. கிழங்கினையும் காலையும் உடைய தாமரை எனவும். இலையின் மருங்கே முகையின் இடையிடையே மலர்தயங்கப் பூத்த தாமரை எனவும் இயைக்க. இமிழ்தல் - ஒலித்தல். பழனம் - வயனிலம். நனை - அரும்பு. ஞெண்டு அஞ்சி ஓடிச் செறியும் ஊர எனக் கூட்டுக. பகன்றை - சிவதை. வயலைக்கொடி என இயையும். தைஇ - உடுத்து. தழுவணி - தழுஉ ஆடும் அழகு. தழுஉ - கைகோத்தாடல். குறுந்தொடி - குறியவளையினை யுடையாள். துடக்கிய - பிணித்த. தொடர் - பிணிப்பு காதலி என்றது ஒருத்தியை. என்ன கடத்தள் - என்ன கடப்பாடுடையள். தித்தி - தேமல். பல்லாழ் - பலமறை. தித்தியையும், விரலையும். எயிற்றையும் உடையளாய் நிள்ளை நுவலும் காணியசெல் என இயைக்க.
124. கழன்ற மலர் என முடியும். கால் - காம்பு. விழவணிக் கூட்டும் - (மலரை) விழவிற்கு அணியாகக்கூட்டும். கூட்டும் வயல் என்க. அல்கல் - இரவு. தொடி - பூண். தொடியின் எரவாகி - தொடியின் அழகையுடையவாகி. மாக்கண் - கரியமுலைக்கண். இவை முயங்கல் விடாஅல் என - இவற்றைத் தழுவுதலை விடாதொழிக என்று சொல்ல. ஓம் என்னவும் - ஒழியும் என்று சொல்லவும். ஒல்லார் - இயையார். பருவம் - காலம். இனி - இப்பொழுது. கவவுக்கை - அகத்திட்டகை (தழுவியகை). போற்றி - கருதி. நல்லோர்க்கு - அழகுடைய பரத்தையர்க்கு. இஃதுசெல்வன் - இந்தச் செல்வன் (என்றது புதல்வனை) சிறுபுறம் - முதுகு. பிடருமாம். அறிவினேற்கு புலத்தல் கூடுமோ என இயைக்க. அறைபோதல் - கீழறல்.
125. புலம்பு - தனிமை. புலம்பு... .. காட்டி என்றது வேண்டினம் என்பதனால் தனித்தன்மை தோன்றினமையின்.
126. ஈரம் - அன்பு.
127. செவ்வி - கோலம்.

128. நோதக்காய் - வெறுக்கத்தக்க பரத்தமையையுடைய. நொந்தீவார் - வெறுப்பார். தேற்றிய - தெளிவிக்க (ஊடலுணர்த்த). இளையவர் - இளைய பரத்தையர். தாதுசோர்ந்து - தாதுகள் உதிர்ந்து. கண்ணி - மாலை.
129. ஆரா - நிறையாத. தண்டாப்பரத்தை - அமையாத பரத்தைமை. புலத்தகைப் பெண்டிரை - புலக்குந் தகைமையுடைய பெண்டிரை. தேற்றி - தெளிவிப்பாய். தோலாமோ - தோலா திருப்பேமோ; தோற்பேமன்றோ.
130. இகவாய் - பரத்தையர் குறிக்கொண்ட நிலையைக் கடவாயாய். நில்லாதி - நில்லாதேகொள். சென்றீ - செல்வாய். ஈ - முன்னிலையசை. நின்றால் அறிசிதைப்பான் ஆதலால் தந்துசெல் என்றாள்.
131. முனைஇய - வெறுத்த. காரான் - எருமை. மடி - துயின்ற. நோன்தளை - வலியகட்டு. பரிந்து - அறுத்து; அந்தும்புவள்ளை அழகிய உட்டுளையையுடைய வள்ளைக்கொடி. ஆரூம் - உண்ணும். யாரோ - என்ன உறவினை? ஐ - சாரியை இடைச்சொல். நிற்புலக்கேம் - நின்னை வெறுப்பேம். வாருற்று - நீண்டு. இறந்து - மழை வீழ்ச்சியைக் கடந்து. பிறளும்ஒருத்தியை - வேறும் ஒருத்தியை. பிறரும் என்றும் பாடம். வதுவையயர்தல் - மணம்புரிதல். தகைக்குநர் - தடுப்போர்.
132. ஏமுறல் - இன்பமுறல்; பாதுகாவலுமாம்.
133. நாய் - நீர்நாய். கலித்த - முளைத்த. அயலிதழ் - புறவிதழ். மணி - பவளமணி. நவிலா - பயிலாத. நகைபடு - நகையையுண்டாக்குஞ் (சொல்). தேர் - சிறுதேர். தமியோற்கண்டு - தனித்தனவாய்க் கண்டு. அரிவை என்றது காமக்கிழத்தியை. செத்தல் - கருதல்; ஒப்புமாம். பொலங்கலம் - பொன்னாபரணம். முலைக் கொண்டனள் நின்றோன் எனக் கூட்டுக. நிலைச்செல்லேன் - நின்றநிலையிற் பெயரேனாய். குறுமகள் - இளமகளே! எவன் பேதுற்றனை - என்ன மயக்கமுற்றாய். கரைய - குறைகூற. கவைஇ - தழுவி. உடம்படுதல் - இயைதல்; ஒப்புக்கொள்ளல். பேணல் - விரும்பல். வானத்து அணங்கு - அருங்கடவுள் என்றது அருந்ததியை. புரையும் - தகும். எனப் பேணினைனல்லனோ என இயைக்க.
134. துனி - வெறுப்பு உணர்த்தவுணராலுடல்.
135. ஆசாரம் - ஒழுக்கம் என்றது மரியாதையை.
136. மை - குற்றம். மணி - பவளமணி. அவ்வாய் - அழகியவாய். தன்மெய் - தன் எழுத்து வடிவு. மழலையின் - மழலைச்சொல்லைக் கூறுதலாற் பிறந்த வாய் நீரால். பொலம்பிறை - பொன்னாற்செய்த

பிறையென்னுமணி. உருள்கலன் - உருண்டசட்டி. நகை - ஒளி. துயல்வர - அசைய. உரு - நிறம். இடை காட்டும் - நடுவே தோற்றுவிக்கும். உடைகழல் - உடுத்தல் கழன்ற. கால்வல்தேர் - உருளையோடுதல்வல்ல தேர். ஆலமர்செல்வன் - சிவன். (அவனுடைய) அணிசால் பெருவிறல் - முருகன். விருந்தொடு கைதூவா - விருந்து வருதலாற் கையொழியாத. ஞாயர் - நின்தாய்மார். பயிற்ற - கற்பிக்க. மருந்துஓவா - இனிமைமாறாத. எல்இழாய் - ஒளியை யுடைத்தாகிய பூணினையுடையாய். நாம்கொணர்ந்த பாணன் - நாம் பழக்கங்கொண்டு போந்த பாணன். (எவ்விடத்தாய் என்று யாம் வினாவ) சேய்நின்று - தூரநின்று. வாய் சிதைந்து - வாயிற்கூறும் மொழிசிதைந்து. ஓடி - பரத்தையர் கூற்றிலே மனந்தங்கி. ஏனாகிப் பாடியம் என்றறா - யாம் ஏனாதிப்பாடியிடத்தேமென்ற தன்மைத்தாக. அத்தத்தா - அத்தா அத்தா. வேய்த்திறம் - ஏற்றிக்கொள்ளுமிடம். வாயுள்ளில் - வாயினின்றும் போகான் என்றது தலைவனை. அத்தத்தா என்று பின்னங் கூறுகின்றான் என்றபடி. உள்ளி - கள்வரை நினைத்து. உழையே படைவிட - அவரிடத்தே படைக்கலங்களை விடும்படி. படர்த்தந்துபோல - வந்ததுபோல. ஏதப்பாடு - கள்வரால் வருங் குற்றம். புரிசைவியலுளோர் - மதிலையுடைய ஊரிற் காவலாளர். படிறு - வஞ்சனை. எருக்கி - வருத்தி. முச்சி - மயிர்முடி. ஒலிப்ப - விளக்க. எதிர்வளி - காற்றெதிர். எல்லா - ஏடி. எந்தை பெயரெனன்றது புதல்வனை. அக்காலத்துத் தந்தைபெயரே மைந்தற்கிடுவது வழக்கு. அதுபற்றி எந்தை பெயரென்றான்.

137. இது - இக்குணம். படும் - உண்டாம்; பொருந்தும்.
138. வனப்பு - அழகு. நுந்தைநிலைப்பாலுள் - நுந்தைநிற்கின்ற நிலைகளின் கூற்றில். ஒத்த - உனக்கொத்த. குறி - குறிக்கப்படுங் குணம். கன்றி - மாறுபாட்டிபட்ட களங்கொள்ளும்வென்றி - களத்திற் கொள்ளும்வென்றி. கடம் என்று பாடமோதி - திறை என்று பொருள்கொள்வது நின்று. நெகிழவிடல் ஒவ்வாதி - மெலியவிடலாகிய பரத்தைமையை ஒவ்வாதேகொள்.
139. பாணர் முதலியோரைக் கொடியரென்றது. பரத்தையர்க்கு வாயிலாதல் பற்றி.
140. இன் என்பது - பகுதியின் என்பதிலின்னை. பகுதியை ஆகுபெயரென்றார்; பகுதியான காவற்பாங்கையும் ஆங்கோர்பக்கத்தையும் உணர்த்தலின்.

141. கண்ணி - கருதி. கடிக்கொண்டார் - காவல்கொண்ட பரத்தையர். களை தொறும் - செறியுந்தோறும். பாணன் இதழினை எனக்குக் காட்டென்றானோ என இயைக்க. நகை - எயிற்றுக்குறி. புணை - தெப்பம். அரக்கு - சாதிலிங்கம். அவளை - அவட்கு; உருபுமயக்கம். கயம் - மென்மை. கோடுளார்ந்த துகள் - முடியைவகிர்ந்து கைசெய்து முடித்தலால் வீழ்ந்துகிடந்த துகள்.
142. எதிரல்ல - மாறல்ல. சொல் மாறல்ல என மாற்றுக. பாய்ந்து - பரந்து (-மடி விரிந்து). பரிந்து ஆய்ந்ததானை - கரையற்று முசிந்த புடைவை. பரிந்து என்பது மாற்றிப் பொருளுரைக்கப்பட்ட தென்பதை உரை நோக்கியறிக. ஆனா - அமையாத. பரிந்து - விரும்பப்பட்டு என்று பொருளுரைத்து நேரேமுடிக்கலாம். வேரை - வேர்வையை யுடையை. சுவல் - தோட்கட்டு; பிடர் வந்தீத் தந்தாய் - வந்தாய். குதிரைவழங்கி - குதிரையேறி. பால் - ஐம்பாற்பகுதி. கூந்தலாகிய கொய்சுவலென விரிக்க. சுவல் - பிடரிமயிர். சிகழிகை செவ்வுளை - சிகழிகையாகிய சிவந்த தலையாட்டம். சிகழிகை - மயிர்முடி. உரையுள் துஞ்சு என்பது. குஞ்சி என்றும் பாடம். நீலமணிக் கடிகையாகிய யாப்பின் வல்லிகையெனக் கூட்டுக. யாத்தல் - கட்டுதல். கீழ்காலும் - கீழே தூங்கும். புல்லிகையாகிய சாமரை என விரிக்க. புல்லிகை - காதிலிடும் ஓரணி. மத்திகை - சம்மட்டி. கண்ணுறை - கண்ணுக்குக் காண இட்டுவைத்தது. கண்ணுறையாகக் கவின்பெற்ற மத்திகை என மாற்றுக. உத்தி - தெய்வவுத்தி. மேகலையாகிய பூண்ட தார்மணி என மாற்றுக. ஒருகாழ் - ஒருவடம். பிடி - குசை. நூபுரம் - சிலம்பு. புட்டில் - கெச்சை. கிண்கிணி - சதங்கை. காமம் - விருப்பம்; காமமுமாம். ஆதி - நேரோடற்கதி. அசையினை - இளைத்தனை. வாதுவன் ஆகுவை என மாற்றுக. சேவகா! சேகா எனத் திரிந்துநின்றது; விகார மெனினுமாம். வீறியது - கீறியது. குதிரை கோரமே - குதிரை கொடியதே. வெதிர் - மூங்கில். உழக்குநாழி என்பன அவ்வளவு கருவிக் காயின. சேதிகை - ஒருவகையான ஓவியக்கோலம். வியம் - வியப்பு. வாதம் - மாறுபாடு. ஆதியுரு - பழையவடிவு. அச்சார் - அக்கூறு. திரி - திரிவாய். இதன்பொருளை இன்னும் உரைகொண்டறிக.
143. அதனை - அச்சுடுதலை; அக்கொடுமையை எனினுமாம். நீக்கிய - நீக்கும்படி.
144. இவை கலியிலுள்ள பாட்டுகள்.
145. அதனின் மீது - அவ்வடிமேல் வீழ்தலின் மீது.
146. கோடல் என்றது 'கொடுமை ஒழுக்கங் கோடல்' என்பதிற் கோடலை.

147. மெய்யைப் பொய்யென்று மயங்கிய நீ என இயைக்க. கை - உலக
வொழுக்கம். போறி - போலே இருந்தாய். ஏற்றி - ஏறத்தெளிவித்து.
தலையிட்டு - எந்தலையிலேயிட்டு (சுமத்தி). கையொடு கண்டாய் -
யான் செய்தனவற்றைக் கையொடு பிடித்துக் கொண்டாய். யாம்யார்
- (அங்ஙனம் அருளுதற்கு) யாம் யாராகுந்தன்மை யுடையேம்.
எல்லா - ஏடா! அளித்து - அருள் செய்து. விடலை - விடலாய்.
நடலை - நடிப்பு. பட்டு - அகப்பட்டு. பூழ் - காடை. பாணனோடு -
பாணனால். விளித்து - அழைத்து. ஏய்க்கும் - பொருந்தும்.
148. அரிவை வேண்டிய குறிப்பினையாகி ஆண்டு உறைதல் நினக்கு
மாத்திரமினிதன்று: அஃது எமக்குமினிது என மாற்றி இயைக்க.
ஈண்டு - இவ்விடம்.
149. பரத்தைமை என்றது, தலைவன் பரத்தைமையை.
150. இதன் பொருளை உரைநோக்கி யறிந்துகொள்க. விரியுமென்று
விடுத்துள்ளாம்.
151. சிறைத்தல் - தடுத்துக்கொள்ளல்.
152. அணியொடு (பரத்தையரிடத்து அணிந்த) அணியோடு. கொள்ளாதி
- எடாதேகொள் (தூக்காதே). செவ்வாய் - சிவந்த வாய்நீர். நனைப்பது
- நனைக்கப்படுவதொன்றாயிரா நின்றது. இதற்கு எழுவாய் அகலம்.
ஆல் - அசை. (அங்ஙனம் நனைப்பதாற்) சாய்குவாளல்லனோ என
ஏது வருவித்து முடிக்க. சாய்தல் - வருந்தல். குறி - குறித்தல்; கருதல்.
பரிவான் - அறுப்பான். புலத்தல் - ஊடல். நண்ணியார் - கூடினார்.
காய்தல் - கோபித்தல்.
153. அவட்கு - அங்ஙனம் கூறினவளுக்கு. இனிதாகி - இனிதா
யிருக்கும்படி. விடுத்த னன்போகி - சில மறுமொழிகளைக்
கூறிப்போய். தலைக்கொண்டு - தலைமைப் பாடுகொண்டு
(பெருமிதங்கொண்டு). ஈதுபுலத்த கைப்புத்தேள்இல் - இந்தப் புலக்குந்
தகைமையையுடைய புதியவள் இல். புக்கான் என்றவரையும் சேடி
கூற்று. அப்பால் தலைவிகூற்று. அலைக்கு ஒரு கோல்தா - இவனை
அடித்தற்கு ஒரு கோல்தா. எல்லா - ஏடா! எறிதல் - எடுத்தல்.
சிறுகண்ணும் - சிறிய இடங்களிலும். செய்யும் - செய்வாள். விடு -
அழுகையைவிடு. பெருமானவள் - பெருமானுடைய அவள். என்றது
அவன் தந்தையுடைய காதற் பரத்தை என்றபடி. திறவது - (நீ
போதற்குத்) தக்க இல். ஐயமில்லாதவர் இல் - நீங்கானென்று
துணிந்தவரில்லிலும். ஒழிய - நினைசெலவொழிந்துகிடக்க. செல்லல் -
செல்லற்க. அமைந்தது - முடிந்தது.

154. மறைநின்று - மறையநின்று. வந்தீத்தனர் - வந்தனர். தாவாத - வருத்தமில்லாத. தவறு - தப்பு. யாம் இவனைக் கோடற்கு காவாது ஈங்கு ஈத்தை என இயைக்க. ஈத்தை - தருவாய். சீத்தை - கைவிடப்படுமவன். கன்றி - மனங்கன்றி. அதனை - அவள் மார்பிற் பாய்தலை. கடிதல் - விலக்கல். கோண்மா - சிங்கம்.
155. பிரித்தல் - தன்னினின்றும் பிரித்துத் தலைவன்பாற் சார்த்தி அவன் புதல்வனாகக் கூறல்.
156. சூளுறல் - சத்தியஞ்செய்தல்.
157. வேற்றுமை - மெய்வேறுபாடு. தேற்ற - தெளிவிக்க. தெளிக்கு - தெளிவிப்பேன். தேற்றேம் - எம் நெஞ்சைத் தெளிவியேம். தார்மயங்கிவந்த - (பரத்தையரது) தாரை நின் தாராக மயங்கி அணிந்துவந்த. தவறு - தப்பு. போர் - ஊடற்போர். சூள் - சத்தியம். அணங்கு - வருத்தம். விளிதல் - கெடுதல்.
158. தீமையின் முடிக்கும் பொருளின்கண்ணும் என்பது இங்கே மீளவும் வரவேண்டும்.
159. இனி... இப்பொழுது. கொண்டோள் மிகமடவள் என்க. யாதனாலெனின் பசப்பித்தோர் பலரென்பதையறியாளாதலின் என்க.
160. ஆவயின் - அவ்விடம் தோழியைப் பொருளாக வைத்து ஆவயின் என்று சுட்டினார் என்பார். பொருள் என்பதுபற்றி என்றார்.
161. இருமருப்பு - கரியகொம்பு; எருமையாகிய காரான் என்க. எருமையையும் ஆ என்றல் மரபு. ஈன்றணிக்காரான் என்றமையால் பெண் எருமை என்பது பெறப்படும். யாத்த - கட்டிய. பால் - பக்கம். பெய் - பெய்த - விதைத்து முளைத்த. பாஅற்பைம்பயிர் எனவும் பாடம். மனை - இல்; ஈண்டு அறத்தின் மேலாயது. கடம் - கடமை. துனியிடை - புலவிக்காலத்து. இன்னாக்கிளவியாகிய இதனால். எவன் - யாதுபயன்? இன்னர் - இத்தகையர்.
162. பார்பக - நிலம்பிளக்க. வீழ்தல் - கீழ்ச்சேறல். உடும்படைந்தன்ன - உடும்பு செறிந்தாற்போன்ற. பொரி - பொரிந்த செதிள். ஆட்டு - விளையாட்டு கோடு - கிளை. கம்பலத்துஅன்ன - கம்பலத்தை விரித்தாற்போன்ற. பந்தின் தாஅம் - பந்துபோலப் பரவிக்கிடக்கும். வெள்ளில் - விளாம்பழம். வல்சி - உணவு. ஆரிடை - அரியவழி. புரிந்தனை - விரும்பிக்கூறினை. நன்று - நன்மை.
163. கொடியிணர் - நீண்ட பூங்கொத்து. இடையிடுபு தோன்றும் கொன்றை என்க. கதுப்பு - கூந்தல். கார் - கார்காலம். கொன்றை மலர்வது கார்காலம்.

164. வாரார் என்றது தோழி.
165. பாம்பின்உரி - பாம்பின் (கழற்றிய) தோல். நிமிர்ந்தன்ன உருப்பு என்க. உருப்பு - கானல். உருப்பவிர்மையம் - நண்பகற்காலம். உள்ளிப்பேடை கூஉம் என இயைக்க. பொரிகால் - வெப்பத்தாற் பொரிந்த அடி. கவடு - கிளை. புலம்பக்கூஉம் - தனிமைதோன்றக் கூவும். சுரம் - வழி. பிரிந்த - கடந்து வல்லுவோர் அவ்வன்மையை யாங்கறிந்தனர் என முடிக்க.
166. நன்னலம் - நல்ல பெண்மைநலம். சாஅய் - மெலிந்து. உரையல் - (அவர்பாற் பரிவுகூர்ந்த சொற்களைச்) சொல்லாதே. எவன்? - எதன்பொருட்டு. அன்பில்லாதவர்பால் யான் புலக்கவில்லை என்பது கருத்து.
167. செத்தென - இறந்ததாக. பதைப்ப - அசைய; ஏதுப் பொருட்டு. கழிய - மிக. கழியநெய்தல் என மாற்றியும் பொருள் கொள்ளலாம். நெய்தல் ஓதமொடு பெயரும்புறை என்க. பைஞ்சாய்ப்பாவை - தண்டான் கோரையிதழிற் செய்த பாவை.
168. கொடிப்பூ - நீண்டபூ. தீண்ட - தீண்டலால். வடு - பிஞ்சு. மா - மாமரம். பனித்துயில் - இனியதுயில். சாயல் - மென்மை.
169. புதல் - செடி. நுடங்கும் - அசையும். விசும்பாடுகுருகு - விசும்பில் நின்றசையும் குருகு. புதுவோர்மேவலன் - புதிதான பரத்தையரொடு மேவுதலுள்ளனாகலின்.
170. கண்படுதல் - துயிலல். கண்கடுபரத்தையின் - கோபிக்கின்ற பரத்தையினின்றும்.
171. துணை - துணைவி. உரவோர் - அறிவுடையோர். மடவமாக - அறிவிலேமாக.
172. கடுவளி - கடுங்காற்று. பொங்கர் - மரக்கிளை. போந்தென - வீசியதாக. போந்தென நெற்றுவிளை வற்றல் ஆர்க்கும் அருஞ்சுரம் என்க. நெற்றுவிளைவற்றல் - நெற்றின் முற்றியவற்றல். ஆர்க்கும் - ஒலிக்கும். உழிஞ்சில் - வாகை.
173. எறும்பியளை - எறும்புப்புற்று. சுனைகளையுடைய பாறை என்க. உலைக்கலன்னபாறை - கொல்லனுலையிற் பட்டடைக்கல்லை யொத்த வெப்பமுடைய பாறை. மாய்க்கும் - தீட்டும். கவலை - கவர்த்தவழி. அது அவலம் கொள்ளாது - அதற்குத் துன்பங் கொள்ளாது. நொதுமல் - அயன்மை.
174. ஆகம் - மார்பு. தொடுத்தென - தொடுத்தது என (வைத்துக்) கட்டினது என்று கூறும்படி. அமையார் - வேட்கை தணியாராய்.

175. நுங்குரிசில் - நுந் தலைவன். உள்ளி - நினைத்து. நயந்தனையாயின் மறவாதீமே என இயைக்க. இன்னா - துன்பம். படர் - நோய்.
176. தோழி - விளி. ஈட்டிய பொருளினைச் சூழ்கம் என இயைக்க. நீடிய பொருள் எனவும் பாடம். நீடியபொருள் - நீட்டித்த காரியம்.
177. கறுத்தோர் - தன்னொடு வெகுண்ட பகைவர். அரண் - மதில். கதழ் - விரைவு. அதர் - வழி. கடைஇ - செலுத்தி. என்னும் - என்பான். விளங்கத் தருகுவலென்னும் என இயைக்க.
178. புல்வீழ் - புல்லிய விழுது. கல்இவர் வெள்வேர் - மலைக்கற்களிற் படர்ந்த வெள்ளியவேர். வேர் அருவியிற்றோன்றும் நாடன் என்க. கிளவி நயந்தன்று - சொல்நயக்கத்தக்கதாக வந்தது; என்றது தூதினால் தலைவர் கிளவி நயக்கத்தக்கதாக வந்தது என்றபடி. வந்தன்று எனவும் பாடம். அதற்கு கிளவியைக் கூறும் தூது வந்தது எனப் பொருள் கொள்க. தீயின் - தீயின் கிளர்ச்சி போன்ற கிளர்ச்சியோடு (குதூகலத்தோடு). மணந்தனையம் - மணந்த காலத்தைப் போன்றுள்ளேம் (அன்புடையோம்)
179. சாம்பல் - வாடிய பழம்பூ. உணங்கல் - உலருந் தானியம். இல்லிறைப் பள்ளி - வீட்டிலிறப்பாகிய பள்ளி. பள்ளி - தங்குமிடம். புலம்பு - தனிமை.
180. யாராகியர் - எத்தகைய உறவினராவர். உள்ளி - மலரச் செய்து. புதல - புதரிற் படர்ந்துள்ள. பீலி - மயிற் பீலி. ஆட்டி - அசைத்து. கருவிளைப்பு மயிற் பீலிக்கண் போன்றது. என்னாதோர் - என்று கருதாதோர்.
181. இது என் மொழிகோ - இதனை என்னென்று சொல்லுவேன். தோடு - திரள் (கூட்டம்). பிரிந்தோர் உள்ளா - பிரிந்தோருடைய துன்பத்தை நினையாதனவாய். அகவ - கூவ. போதிற் புனையல் என இயைக்க. என்குவம்? அது (அதனை) உதுக்காண் (-உவ்விடத்துப் காண்பாயாக) என மாற்றிக் கூட்டிப் பொருள்கொள்க.
182. காய்தல் - வெகுளல்.
183. முதைப்புனங்கொன்ற - பழங் கொல்லையை உழுத. விதைக் குறுவட்டி - விதையை எடுத்துச்சென்ற சிறுபெட்டி. மெழுகு ஆன்று - அரக்காற்செய்த கருவில் அமைத்து. இறும்பு - குறுங்காடு. கரன் - அருவழி.
184. நீடிய - மிக்க. காய்தல் - சுடுதல். கடம் - சுரம். பிரிந்தோராய்ச் சென்றோர் வலியர் என இயைக்க.

185. அவணநாடு - தலைவர் சென்றுறையும் அவ்விடத்துள்ள நாடு. தோடு - திரள். (தலைவரை நோக்கி) யாம் எனது துணையைப் புணர்ந்திருக்கின்றேம்; நீ எப்படி உன் துணைவியைப் பிரிந்துறைகின்றாய் என்னுமாறு சிறிதும் வல்லாகொல் என இயைத்துப்பொருள் கொள்க. வல்லாகொல் - மாட்டாகொல்.
186. சாறுகொள் ஊரின் - விழாக்கொண்டாடி ஊர் மகிழ்தல் போல். புகல்வேன் - விரும்பி மகிழ்வேன். மக்கள் போகிய - வசிக்கும் மக்கள் விட்டுப்போன. புலம்புஇல் - தனிமையான வீடு. அலப்பேன் - வருந்துவேன்.
187. கண்டார் - கண்டவரிடத்தில். ஒன்றுதெளிய - உண்மையான ஒன்றை அறிய. சோணை - ஓராறு. பெநீஇயர் - பெறுவாயாக.
188. இம்மையான் - இம்மைக்கண். செய்ததை - ஐ - சாரியை. போலும் - அசை. உம்மை - மறுமை. குழல் - வேயங்குழல். ஆர் விசுதி உயர்த்தற்கண்வந்து இழிவுப் பொருள் தந்து நின்றது. சுடப் படுமுன்னேயே அதற்குப் பிறரை நலிதற்குணமுண்மயின். நினைந்து குழலார் சுடப்பட்டவாறு என்றாள்.
189. நீத்துநீர் - வெள்ளநீர். பொதும்பர் - மரச்சோலை. நட்புயாத்தேம்; அந் நட்பு (நன்றாக) யாத்தது. யாத்தல் - கட்டுதல். அது - (அக்கட்டிய நட்பு) அவிழ்த்தற்கரிதாக முடிந்தமைந்தது என இயைத்துப் பொருள் கொள்க.
190. உடலினேனல்லேன் - பகைத்தேனல்லேன். தேரோடு புதல்வனை உள்ளி நின்மனைக்கு நீ வருதலும். (வெளவியோள் -) நின் வருகையைத் தடுத்தவள் அவண் யார் (எவள்) பொய்யாது உரை என இயைக்க.
191. (அவள்) தண்புனல் வண்டலைச் சிதைத்துக்கொண்டு போனதாகக் கண்சிவக்க அமுதுநின்றாள் என இயைக்க.
192. கொக்கினுக்கு ஒழிந்த - கொக்குப்பறவை இருத்தலால் கிளையசைந்து வீழ்ந்த (பழம்). கூம்புநிலை - ஒடுங்கியிருக்கு நிலை. தகைய - தன்மையான கரும்புகளையுடைய. தண்டா - அமையாத; ஒழியாத. யாமைப் பாசறைப்புறத்து - யாமையின் பசிய பாறைக்கற்போன்ற முதுகில். நந்து - நத்தை. கைதூவின்மையின் - கையொழியாமையின். எய்தாமாறு - எதிர்ப்படப்பெறாமை.
193. சொல்வன்மைபற்றி இளமாணாக்கன் என்றாள். மன்றம் - பொதுவிடம். என்னன் - எத்தகையன். நிரம்பா - முற்றவளராத. ஊரும் - செல்லும். செம்மல் - தலைமை.

194. பாண! நீ வளைநீங்கிய நிலைகாண். (மதி - முன்னிலையசை.) அதனை நீ துறைவற்கு உரைத்தற்குரியை என்க. இறை - முன்கை.
195. ஆடுஇயல் விழாவின் அழங்கன் மூதூர் - கூத்தாடுகின்ற விழாவினொலியை யுடைய பழைய ஊர். உடை ஓர் பான்மையின் - ஆடைகளை ஆராய்ந்து கழுவுந்தன்மையினாலே. கைதுவா - கையொழியாத. புலைத்தி என்றது வண்ணாத்தியை. எல்லி - இரா. புகாப் புகர் - சோற்றின் கஞ்சி. கலிங்கம் - ஆடை. வாடாமாலை - பொன்னரிமாலை. பனம்பிணையல் - பனைநார்க் கயிறு. ஊக்காள் - ஆடாள். நல்கூர்பெண்டு - குறைவுபட்ட பெண்டன்மை (பெண்டன்மையிற் குறைவுபட்ட). பூசல் - ஆரவாரம். கூட்டல் - பொருத்தல்; பொருந்துவதுசெய்தல். நயனின் மக்கள் என்றது பாணன் முதலாயினோரை.
196. குய் - நறும்புகை. கலிங்கம் - ஆடை. புனிறுநாறும் - ஈன்றணிமையானாய முடைநாற்றம்வீசும். சேரி - சேரியினின்றும். எழாஅல் - யாழ்நரம்பினின்றும் எழும் ஓசை; என்றது ஓசையை எழுப்பிப்பாடலை. தொழாஅல் - எம்மைத் தொழாதே. பாடு மனைப் பாடல் கூடாது - சிறந்த எமது மனைக்கண்நின்று பாடுதலைச் செய்யாது. பாடல் கூடாது ஊரனைக் கொண்டுசெல் என இயைக்க. பண்ணிலை - பிணித்திருக்குநிலைமை. முனிகுவ - வெறுக்கின்றன. விரகிலமொழியல் - பயனில்லாதவற்றைச் சொல்லாதே. *இதுமுதல் மூன்று அடியும் உரைப் புத்தகத்தில் இல்லை. புரையுநட்பு - உயர்ந்த நட்பு. இளையோர் கூம்புகை மருள ஓராம் - இளைய பரத்தையர் கூம்புதலோடு மயங்கயாம் சிந்தியேம். கண்தங்காது - இவ்விடந் தங்காது. ஆங்கு - இளையரிடம். அமைத்து - அமையச்செய்து என்று பொருள் கொள்க.
197. நும்மைப்புல்லேன் புலத்தலுமில்ன் என இயைக்க. கல்லா - பாகன்மொழிக் குறிப்பன்றிப் பிறகல்லாத. படை - படைத்த; செய்த. மடை - அடைப்பு. அடைப்பைத் திறந்துகொண்டு நீர் பெருகியதாக என இயைக்க. கால் - கால்வாய். எதிரிய - திருமிய (திரும்பிய). உள்வாய் - உள்ளிடம். சேறு உதைத்தபுள்ளி - சேற்றை மிதித்தலாற் றெறித்த சேற்றுப்புள்ளி. புறத்து - முதுகிலே. உடம்பின்புறத்தே எனினுமாம். கோல்புடைமதரி - கோலால் அடித்தற்கும் அஞ்சாது செருக்குற்று. பிறழும் - புரளும்; அதுவும் பாடம்.
198. செத்தென - இறந்ததாக. சேக்கும் - துயிலும். எங்காதலோன் சேர்ப்ப னொடு வாரானாய்த் தானே தனித்து வந்தனன் என இயைத்துப் பொருள் கொள்க. தடையின்றிக் கூடியவாறு என்றிருத்தல் வேண்டும். ஆய்க.

199. பின்னும் - புலவி நீங்கிக் கூடியிருந்த பின்னும். ஓம் எனவும் - ஒழியுமென்னவும். ஒல்லார் - விடார்; உடன்படார். வலிதின் - கடுஞ்சொல்லான்.
200. புலைத்தி என்றது வண்ணாத்தியை. கூடியார் - நின்னொடு புணர்ந்த பரத்தையர். புணை - தெப்பம். நின் புலைத்தி அரக்கினை (எனக்குக்) காட்டென்றாளோ என இயைக்க. அரக்கு - சாதிலிங்கம்.
201. தலைவன் கூறக்கேட்டு என்றது. பிரிதற்குமுன் தலைவன் அன்புறுதக்கன வாகிய கருப்பொருள்களைக் கூறத் தான்கேட்டு என்றபடி.
202. பொரி - வெப்பாற் பொரிந்த; பொருக்குமாம். அலங்கல் - அசைதல். உலவை - வற்றற்கொம்பு. புறவு பெடை பயிரும் - புறவுச்சேவல் தன் பெடையை அழைக்கும். ஒல்லேம் - பொருந்தேம் (உடன்படேம்). தப்பல் - தவறு. அகறல்வல்லுவோர் சேர்ந்தனர்கொல் என இயைக்க.
203. அன்புறுத்தக்கன என்றது. 'அன்புறுதகந்' என்னுஞ் சூத்திரத்தைக் குறித்துநின்றது. (பொருளியல் - 37).
204. இப்பாட்டு. தோழிகூற்றன்று என்பதற்குக் காரணம் 'வருவர்கொல்' என ஐயுற்றுக் கூறலே என்பது கருத்து.
205. உரைத்தது தோழி.
206. அயிரை - ஒரு மீன். தூம்பு - உட்டுளை. தாள் - காம்பு. பழமை - பொய்கை. குறுநர் - பறிப்போர். நடுக்கம் - வேட்கை விரைவுபற்றி உண்டான நடுக்கம். அரியமாகிய காலை என்றது களவுக்காலத்தை. நோன்றல் - பொறுத்தல். நோகு - நோவேன்.
207. புன்கால் - புல்லிய காம்பு. காம்பையுடைய கனி என்க. புகர்ப்புறம் - புகர் நிறம்பொருந்திய புறம். கனிகிளைசெத்து - கனியைத் தம் கிளையாகக் கருதி. பழஞ்செத்து - பழமாகக்கருதி. அலவன் கொண்ட கோட்கு ஊர்ந்து கொள்ளா - நண்டுகொண்ட கோட்பாட்டினின்றுந் தாம் விலக்கிக் கொள்ளப் படாதனவாய். பூசல் - ஆரவாரம். எய்தியவிடுக்கும் - (நாரை) வர விடுத்துச் செல்லும். மகிழ்ந்தார் - கள்ளுண்டார். கட்கழிசெருக்கு - கள்ளுறுஉங் காலத்துப் பிறந்த வேறுபாடு. பூசலை விடுக்கும் என்க.
208. எக்கர் - மணற்குவியல். இகந்துபடுசினை - உயர்ந்து வளரும் சினை.
209. தோகை - மயில். இழை - ஆபரணம். இனிது - இனிதான காரியம்.

210. அற்றம் - சோர்வு; எனவே களவைப் பிறர் அறிய ஒழுகல் என்றபடி. இல்லா எனவே அவ்வாறொழுகலில்லாத என்றபடி.
211. கடுத்து - வெகுண்டு. தெறுவது - வருத்துவது. பல இறைஞ்சினம் - பலமுறை வணங்கினேம். அதன்பயன்பெற்றனம் - அவ்வணக்கத்தின் பயனை இப்பொழுது பெற்றேம்.
212. யாய் என்றது தலைவியை. நந்துக - பெருகுக. தண்டுறை யூரன் வரைக எந்தையுங் கொடுக்க என்றது கிழவோற் சட்டியன.
213. பெரும்பொருள் என்றது இல்லறத்தை.
214. கரும்பின் எந்திரம் - கரும்பை நெரிக்கும் ஆலை. கோமான் என்றது பாண்டியனை.
215. அடங்கல் - அமைதல். அமையாத ஒழுக்கம் - புறத்தொழுக்கம்.
216. செறு - வயல். கள்வன் - நண்டு. அளை - புற்று. சாஅய் - மெலிந்து.
217. இழைத்தல் - தானே தொடுத்துக்கூறல்.
218. இறைமிசை - சிறையின்மேலிடம். மாரிச்சுதையின் ஈர்ப்புறத்தன்ன - மழைக்காலத்துச் சுண்ணச்சாந்தின் ஈரிய புறத்தையொத்த; மழையாற் கழுவப்பட்ட சுண்ணச்சாந்து தூய வெண்ணிற முடையதாதல்பற்றி இங்ஙனங் கூறினார். இறை என்பது சிறைக்குப் பெயராதலை. “முடங்கலிறைய தூங்கணங்குரீஇ” என்னுங் குறுந்தொகைச் செய்யுளா னறிக. (குறுந். 374). இறை - இறப்பு என்றும், புறம் - மேலிடம் என்றும் உரை கூறுவாருமுளர். பொருத்தம் நோக்கிக் கொள்க. கதையின் புறம் என்பதற்கு சுண்ணச்சாந்து பூசிய சுவர்ப்புறம் எனினுமமையும். சிறகின்மேலிடம் அதிவெண்ணிற முடைமை பற்றி மாரிச் சுதையை உவமை கூறினார். கூரற்கொக்கு அவ்விறகையுடைய கொக்கு. கூரல் என்பற்கு (க் குளிர்ச்சியால்) நடுங்குதல் எனினுமாம். சேவல் கயல் குறித்து நோக்கிப் பார்வலிருக்கும் ஊர் என இயைக்க. சிறை மிசை அதன்மீது வழியு நீரைப் பார்த்திருக்கும் எனச் சிறை (அணைய)யை அது இருத்தற்கு இடமாகக் கொள்க. உழவர் குத்தி மிடைந்து பொத்திக் கொண்ட அணை என இயையும். செய்யாகிய நெற்பயிரையுடைய விளைநிலங்களை மறைத்து என்க. வல்வாய் - வலிய இடம். ஊர்! நீ பாணனொடுமாந்தி வாராயாகி நும்மனைச் சேர்ந்தனான்று நும்மனை மடந்தை உவகையிற் பெரிது உவந்தனள் யாமது பேணின்றோவிலம் எனக் கூட்டி முடிக்க. அது - அவ்வுவகை. பேணின்றிலம் - பேணிற்றிலம். யாமது பேணா தொழியவும் நீ அதனை மறைப்பது பெரிதும் நகையாடற்கிடமாய தென்பாள் நகை

- நன்றம்ம என்றாள். பழையன் மாறனது கூடற்கண் பகைப்புலத்தே இறுத்த கிள்ளிவளவன் அம்மாறனை அமரிற் சாய்த்து வவ்வி ஊர்கொள அதனைக் கண்டு உவந்த கோதைமார்பன் என்னுஞ் சேரன் உவகையின் எனவும் கூட்டி முடிக்க. மட்டு - கள். சாஅய் - சாய்த்து, உவகையிற் பெரிது உவந்தனள் என மாற்றிக் கூட்டுக.
219. எவ்வந்தீர ஆற்றுற - துபைந்தீர ஆற்றுதற்கு என நெஞ்ச நேரும் என இயைக்க.
220. உண்துறை - நீருண்ணுந்துறை. கொளல் தகுவகொல் என இயைக்க. அச்சேரி என்றது பரத்தையர்சேரியை. ஊராண்மை - உபகாரியாந்தன்மை.
221. பல்கதிர்த்தீ - பல ஒளியையுடைய வேள்வித்தீ. தீயினையும் செறுவினையு முடைய தேனூர் என்பது உரைகாரர் கருத்து. தீபோலச் செவ்வாம்பற்பூ விளங்கும். செறுவென்றுமாம். புலம்ப - தனிப்ப; கெட. அனை நலம் - அத்துணை நலம்.
222. வராற்போத்து - ஆண்வரால். கொடுவாயிரும்பு - தூண்டில். துற்றி - உண்டு. அடை - இலை. அரில்படு - பின்னிய. போத்துதுற்றி. பாய்ந்தெழுந்து. மயக்கி, வாராது மதமிக்கு உழக்கும் ஊர என முடிக்க. அலர் ஆர்ப்பினும் பெரிது என மாற்றி இயைக்க. அலர் - செழியன் அகப்படுத்துக் கொன்று களவேள்வி வேட்ட ஞான்றை ஆர்ப்பினும் பெரிது பரந்தது என்பது கருத்து.
223. பொன்னொடு குயின்ற - பொன்னாற் செய்த. தாலி - ஐம்படைத்தாலி (பஞ்சாயுதம்) தாலியையுடைய மார்பை நனைப்பதன் றலையும் என விரித்து இயக்க. நனைப்பதன்றலையும் - நனைப்பதன் மேலும். மணி - பவளமணி. மழலை - எழுத்து நிரம்பாதது. இஃது செவ்வாய் மழலைவயங் கிளவி - இந்தச் செவ்வாயினின்றுந் தோன்று மழலைச்சொல்லோடு கூடிய நீர். நீர்நனைப் பதன்றலையும் நனைப்பப் புகுந்த மகிழ்நன்மார்பு காணாயாதல் கொடிது எனக் கூட்டுக. தந்தை - தந்தந்தை. போலப் புகுந்த என இயைக்க.
224. எலுவ - நண்பனே; யாரை - யாரை (நட்பாகவுடையை). யார் - என்னவுற வினை. நொதுமலாளனை - அயலானாயினை. எம்மிடை நினைப்பில் அனைத்து - எம்மிடத்து நடந்துகொள்ளும் இயல்பை ஆராயின் அஃது அத்தகைமைத்தே. அதிர்ந்தன்ன ஓங்கற்புணரி - அதிர்ந்தாற்போன்ற ஒலியோடு உயர்ந்து வருகின்ற திரையை யுடைய கடல். மரீஇயார்ந்த ஆ - மருவியுண்ட பசு. புலம் -

- தானடையுமிடம். மாந்தை அன்னஎம் - மாந்தை நகர்போன்ற எம்மை. நலம் தந்துசெல் - நின்னாலிழந்த நலனைத் தந்துவிட்டு அப்பாற் போவாயாக.
225. ஞாண் - கயிறு. போத்தந்த - கொண்டுவந்த. உணங்கல் - வற்றல். துறைவனை என்கம் என இயையும். தொடுத்து - இடைநிலை. தொடுத்தல் - இடைவிடாமை.
226. நாய்ப்போத்து இரைதேருமூர என இயைக்க. பாணனது மார்பின் வலியுற வருந்தி ஆரியப்பொருநன் தோள் அவன் கையகத்து ஒழிந்த கிடக்கை நோக்கி கணையன் நாணியாங்கு வாணுதற்கண்டியான் நாணினை என முடிக்க. எதிர்தலைக்கொண்ட - எதிர்த்த.
227. பேணா - வழிபாடில்லாத; மதியாத.
228. மாஅயோள் - மாமை நிறமுடைய தலைவி. மடை - மூட்டு வாய். தமிழ - சூடாமையால் தனித்தவையாய். மெய்சாயினள் - உடம்பு மெலிந்தாள். கணைக்கால் - திரண்டகாம்பு. ஓதம் மல்குதொறும் - வெள்ளம் அதிகரிக்குந் தோறும். கயம் - குளம். நம்முன்நாணி - நமக்குமுன் செல்ல நாணி. கரப்பு ஆடும் - மறைத்தலையுடைய சொற்களைச் சொல்லுவாள். (அதனால் அவள்) யாயாகியளே - கற்புக்கடம்பூண்டவளே.
229. பகல்கொள் விளக்கொடு - பகலைச்செய்யும் விளக்கால். தேற்றிய மொழி எவன் பயஞ்செய்யும் என மாற்றிக் கூட்டுக.
230. தான் என்றது தோழியை.
231. வெள்ளித்தொடி - வெள்ளிப்பூண். அதனையுடைய கரும்பாகிய உலக்கை என்க. வள்ளி - கொடி. குறுமகளிர் - சிறுமகளிர். குறுவழி - குற்றுமிடத்து. உலக்கையாற் பாடிக் குறுவழி உறங்கும் நாட என முடிக்க. விறந்த - செறிந்த கேட்டவை - கேட்ட நூலறிவு. உள்ளமாகிய யானையை மீட்டு என உரைக்க. அனைய - அத்தன்மைய (-பெரிய). தேருங்கால். அவ் ஒழுக்கம் அரியவாயிருந்தன என வருவித்து முடிக்க.
232. மானோக்கி - மான்போலும் நோக்கமுடையவளே! ஆனாது - அமையாது. நலிதந்து - வருத்தி. என் - என்ன பயன்தரும்.
233. புலவி உப்பமைந்தற்று - புலவி இன்பஞ்செய்தற்கு வேண்டுமள விறறா தல் உப்புத்துய்ப்பனவற்றிற்கு வேண்டுமள விறறாக அமைந்தாற்போலும். அது - அவ்வுப்பு.

234. பண்ணல் - ஏறுதற்கேற்ப அமைத்தல். மரீஇய - மருவும் பொருட்டு. எல்லினன் - விளக்கத்தினையுடையவன்; விளக்கம் பரத்தையரை மருவலால் உண்டாயது. மறுவரும் - மனஞ்சுழலும். இத்திணை - இக்குடி.
235. ஆம்பல் மேய்ந்த எருமை (முதுபோத்து) ஆண் அள்ளற்றுஞ்சிப் பொழுதுபட (பொழுதுதோன்ற) வரால் குறையப் பெயர்ந்து (மீண்டுவந்து) பகன்றை சூடி மள்ளிற் புகுருமுரன் எனக் கூட்டி முடிக்க. போர்ச்செறி மள்ளர் - போரிற் சென்று பொருது வெற்றிபெற்றவரும் வீரர். வீரர் பூச்சூடிப் பெருமிதத்தொடு வருதல்போல வந்தது என்பது கருத்து. குறைய - காலான் மிதி பட்டு உடல்துணிய. ஊரன் தேர்தரவந்த மகளிர் தரத்தரப்பரத்தைமையைத் தாங்கலாற்றாதவனாகவுள்ளான் என்று கூறி வறிது நீ புலத்தல் என இயைக்க. ஊர்கொள் கல்லாமகளிர் - ஊரிற் பொருந்திய தமக்கென்று ஒருவனை வரித்தலறியாத மகளிர். ஊர் (கொள்கல்லா) தாங்காத மகளிர் என்றுரைப்பாருமுள். தாங்கலோவிலன் என்பதனைத் தாங்கல் ஒவிலன் எனக் கண்ணழித்து - தாங்கலை ஒழிகின்றிலன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வல்லியோர் வைகுதல் அறிந்தும் உடலுமோர் அறியார் என முடிக்க. இனித் தெரியிழை என்பதை ஆகுபெயராக்கி. தெரிந்த இழையை யுடையானது ஞெகிழ் தோளை (ப் புணர்ந்தமையை) ஊரிற் பொருந்திய (பழிகூறலன்றிப் பிறிது) கல்லாத மகளிர் (ஊர்மகளிர்) கொண்டுவந்து சொல்லச் சொல்ல, பரத்தமை என்னாற் பொறுக்கப்படுதல் இலனாகின்றான் என்று புலத்தல் கூடுமோ என்று உரைப்பினுமமையும்.
236. அருமைக்காலம் - தலைவனை அரிதாகப்பெறும் காலம். என்றது களவுக் காலத்தை. தாம் தலைவற்கு அரியராகிய காலம் எனினுமாம்.
237. தேம்பூங்கட்டி - இனிய பொலிவான வெல்லக்கட்டி. இனி - இப்பொழுது வெய்ய உவர்க்கும் - வெப்பமுடையனவாய் உவர்ப்புச் சுவையைத் தரும். அன்பின்பால் அற்று - நுமது அன்பின்பகுதி அத்தன்மைத்து. ஐய! விளி.
238. புலைமகன் - புலைத்தொழிலையுடைய மகன்; கீழ்மகன். நின்வாய்மொழி பொய் என மாற்றுக. நில்லல் - எம்மனையில் நில்லற்க. பரியல் - வருந்தற்க. ஊரன் எம்சேரிகாணின் நாணவும்பெறும் என இயைக்க.
239. சுடர்விடுதாமரை - ஒளியைக் காலும் பூவைத் தோற்றுவிக்குந் தாமரை. பாசடை - பசிய இலை. உண்துறைமகளிர் இரிய - நீருண்ணுந் துறையின் கண் நீராடுமகளிர் அஞ்சி ஓட.

- வாளையிறமும் - வாளையீன் உகளும் (வெடிபாயும்) பெண்டு
என்றது விறலியை. தொலைந்த நா - மென்மையைக் கல்லாத நா.
உலைந்த - நிலைகுலைந்த. ஓரா - ஆராயாத. ஒழிபு - ஒருசாரெய்தி.
போர்வையஞ்சொல் சொல்லலை கொல்லோ என இயைக்க.
உள்யாதுமில்லது - உள்ளே ஒரு பொருளுமில்லாததாகிய.
240. கோழிப்பேடை பயிர்ந்தாங்கு என்க. வெருசினம் - காட்டுப் பூனைக்
கூட்டம். உடன்குழீஇய - தன்னுடன் கூடும்படியாக. பிள்ளை - குஞ்சு.
பயிர்தல் - அழைத்தல். இன்னாது இசைக்கும் - துன்பத்தைத்
தருவதாகிக் கூறப்படும். அம்பல் - பழிமொழி. வாரல் - வராதொழிக.
241. தாயர் என்றது பரத்தையரது தாயரை. புறம்போயும் என்றது இல்லின்
புறத்தே போயும் (பரத்தையர் பற்றி போயும்) என்றபடி. இது இறைச்சி
யாற்போந்த பொருள்.
242. எதிரும் என்பதற்கு இளம்பூரணர் கொண்ட பொருள்
பொருத்தமாகும்.
243. பொய்நல்கல் - பொய்யான அருளுதல். புறந்தரல் - பாதுகாத்தல்.
அந்நாள் இவள் உயிரைக் கொண்டிழக்கும் என இயைக்க.
244. செலவுஅயர்ந்தனை - செல்லவிரும்பினாய். நின்நயந்துறைவி -
நினை விரும்பியுறைபவள். கடுஞ்சூற்சிறுவன் - முதற்குலிற்பெற்ற
புதல்வன். காண்டலின் பொருள் இனிதோ என இயைக்க.
245. புறவு - காடு; முல்லைநிலம். முலைக்கு அழும் என்றதன் கருத்து.
நீபிரிந்து செலின் அவள் இறப்பாள்; அதனாற் புதல்வன் முலைக்கு
அழும் என்றபடி.
246. படுவலை - அகப்படுத்த அமைத்த வலை. வெரீ இ - அஞ்சி.
கணந்துள் - ஓர்புள். நரம்பொடு கொள்ளும் - யாழோசையோடு ஒத்து
ஒலிக்கும். அத்தம் - அருநெறி. (தலைவர்) குன்றம் நீந்தி வந்தனர்
என வருவித்து முடிக்க. கழல் தொடி - இப்போது கழலுகின்ற
வளையல். கவவுக்கொள் - அணைத்துக் கொள்ளுகின்ற; மகனது
என மாற்றி முடிக்க. அவா - ஆசை. நமக்கு (மகிழ்ச்சியுண்டாக)
வந்தனர் என இயைக்க.
247. நீலம் - நீலமணி. கருவினான் முழங்கி என்க. இன், ஏதுப்பொருட்டு.
நூல் - அசுவநூல். நூன்முறை - நூலிணக்கம். நுணங்கிய -
நுட்பமாயமைந்த. கால்நவில் - காற்றை ஒப்புச் சொல்லும்.
கால்பழகிய எனினுமாம். வல்லோன் - செலுத்தலின் வல்ல பாகன்.

- வாய் - இடம். வணக்கிய - வசப்படுத்திய. தாப்பரி - செல்லும் வேகம். தேர்வழி அறுப்பப் பிறப்ப வாராராயின் என இயைக்க. தந்நிலை - அவர்தம்நிலை. வால்வீ - வெண்பூ. சவவ - தழுவ.
248. கொன்றை வம்பமாரியைக் காரென மதித்து இணர் ஊழ்த்த: ஆதலால் மடவமன்ற என இயைத்துப் பொருள் கொள்க. வாரா அளவை - வாராதகாலத்து (-வருதற்குமுன்பே).
249. யானையர் - யானைப்படையையுடையராய். போர் மலைந்து எழுந்தவர் - போர்மலைந்து எழுந்தவராகிய பகைவர். வரும் - வருவார்.
250. நுமர் என்றது தலைவனை. எம்மின் - எம் போல. நாணலும் எய்யார் ஆகுதற்கு யான் நோகு - நாணலையும் அறியாராதற்கு யான் நோவேன்.
251. பதுக்கைத்து ஆய - பதுக்கையையுடைத்து ஆய. பதுக்கை - கற்குவியல். ஒதுங்கு அரும் கவலை - செல்லற்கரிய கவர்த்த வழி. ஒதுங்கு, ஒதுக்கு என வலிந்து நின்றது; ஒதுக்கிடமரிதாய எனினுமாம். யானையுறுபகை - புலி. உய்த்தர - செலுத்த. இரவினான் - இரவின்கண்.
252. ஆமா - காட்டுப்பசு. சிலைக்கும் - ஒலிக்கும். ஆரிடை - அரியவழி. ஏ - அம்பு. சிலையார் - வில்லையுடையராகிய வேடர். இனமா - இனமான விலங்குகள் கண்டு, அறிந்து. வாய்மாண்ட பல்லி - இடம் நல்ல பல்லி. படும் - சொல்லும்.
253. கடிநாள் - மணநாள். என்னை - என்ன காரணம் (நமர்) பொருணினைந்தார் என வருவித்து இயைக்க. அஞ்சாராய் நமர் ஏற்றுக்கொள்ளாத ஞான்று அமர் ஏற்றுக்கொள்ளுமென்றஞ்சினேன் என்க.
254. கடன் - முறைமை.
255. மண்கணை முழவு - மார்ச்சனைமைந்த முழவு. மகிழ் - மகிழ்ச்சி. தூங்க - கூத்தாட. அகுதை - ஒருவள்ளல் இருக்கை - ஓலக்கம். இருக்கையையுடைய அவை. பெண்டிர் கழறுப என்ப என மாற்றுக. ஆட்டனத்தி. காண்டிரோ - காண்டிரோ. சிறை - அணை. மறைந்து - உடைத்து. கொண்டு - சூட்கொண்டு (-வஞ்சினங்கூறி) என்னிடத்தே கொண்டு எனினுமாம். கைவலித்தல் - கையால் பற்றிக் கோடல்.
256. பெருமிதம் - மேன்மை.

257. மாஅத்து - மாமரத்தினது. விளைந்து - முற்றி (பழுத்து). கதூஉம் - கதுவும் - கவ்வி உண்ணும். ஆடி - கண்ணாடி. பாவை - கண்ணாடியிற்றோன்றும் ஒருவனது உருவச்சாயை. தூக்குதல் - மேலெடுத்தல் (உயர்த்தல்). மேவன - விரும்பியன.
258. மரங்குழீஇய - மரங்களில் குழுமவைத்த. நனை - அரும்பு; கள்ளுமாம். மரங்களில் ஒருசேரவைத்த கட்சாடி என்க. பூவரும்புகளிலும் கள்வடிப்பதுண்டு. அரித்த - வடித்த. கோய் - கள் - முகக்கும் பாத்திரம் - கோயினது உடைப்பினால். (துவலையின்-) துவலை போல. (பனிக்கும்-) துளிக்கும் வேளூர் என்க. கள் முதிர் மரங்களில் வைத்தல் அக்கால வழக்குப்போலும். மரங்களை வைத்து அதன் மேல் வைத்த எனினுமாம். ஊதலகழியும் - தெய்வத்தினாணையால் ஊதலவாய்க்கழியும். உரு - அச்சம். நீவெய்யோள் - நின்னால் விரும்பப் பட்டவள். அணங்குக - வருத்துக. தெய்வம் அணங்குக என்று மனையோளைத் தெளித்த என இயைக்க. யார் - எவர். நெருறை - முதலாளர். ஈர் அணி - புனலாடற்கணிந்த அணி. வதுவை நம்மொடு - கூட்டத்திற்குரிய நம்மொடு. மலிர் நிறை - வெள்ளப் பெருக்கு. ஆடியோர் யார்? என முடிக்க.
259. இளையோர் - இளமைப்பருவமுடைய பரத்தையர். இளையோள் என்றிருப்பது நலம்.
260. அடக்கமில்போழ்து - வேண்டியவாறு ஒழுங்குங்காலம். காமுற்ற - விரும்பிய. தொடக்கத்துத் தாய் - (தந்தை) பரத்தைமை தொடங்குங் காலத்துள்ளாகிய தாய். மருப்புப்பூண் - இடபஇலச்சினை. கையுறையாக - கைக்கணியாக. நகை - சிரிப்பு. காழ் - முத்துவடம். சோர்தல் - அற்றுச்சொரிதல். தொடக்கத்துத்தாய் என்றனால் முதிர்ந் தாளாயிற்று. பரத்தமை - பரத்தையர்பாற் சென்று ஒழுகுந் தன்மை.
261. மயங்குநோய் - மயங்குதற்குக் காரணமான காமநோய். தாங்கி - பொறுத்து. முயங்கினள் - தழுவினளாய். முத்தினள் - முத்த மிட்டாளாய். இவை முற்றெச்சம். யாரேம் - என்ன முறையேம். கொள்வன - (இவன் வடிவு) தாங்குவன.
262. விடுத்தனன் - சில மறுமொழி கூறி தலைக் கொண்டு - தலைமை கொண்டு (பெருமிதங்கொண்டு). காயும் - வெகுளும். புலத்தகை - புலக்குந்தகைமை. புத்தேள் - புதியவள்.
263. இறை - முன்கை. தொடி - வளை. தந்தார் - அணிந்தார். எல்லா - ஏடா.
264. வைகுதுயிலேற்கும் - தங்கிய துயிலைப் பொருந்தாநிற்கும். தங்கிய துயில் - நீண்ட துயில். வெண்ணி - ஓராறு. உருவநெறித்தழை -

- அழகையுடைய நெறிப்பையுடைய தழை. ததைஇ - உடுத்து. காணுநனாயின் - இவ்விள மகளைக் காண்பானாயின். வரைவேய் - மலையிலுள்ள மூங்கில். தோள் தொலையுநபல அளிய என மாற்றிப் பொருள்கொள்க. அளிய - (அவை) இரங்கத்தக்கன.
265. கடப்பாடு - ஒப்புரவு.
266. துளி - உணர்ப்புவயின்வாரா ஊடல். துணையாகிக் கூட்டுமென்றார் என இயைக்க.
267. ஆம்பற்பூ எனக் கூட்டுக. சூடுதரு புதுப்பூ - (கதிரோடு அறுபட்டு) சூட்டோடு களத்திற் கொண்டுவந்து போடப்பட்ட புதிய பூ. மிச்சில் - மிஞ்சியது. தொடர்பு - நீளநிகழ்த்துங்கூட்டம் - கொள்ளல் - ஏற்றுக் கொள்வாயாக. பெருநலம் - பெரிய இளமை.
268. பின்னர் நுகர்ந்தமை என இயையும்.
269. என்பதற்கு, என்பதற்கு முடிபின்மையின் எனவும் பொருளுரைக் கலாம் என்னுஞ் சொற்கள் விடப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.
270. தெய்வத்துயாண்டு - தெய்வத்தன்மையையுடையதாகிய யாண்டு பார் - கரை. புடைகொண்டு - மோதப்பட்டு. வைத்தென - நீங்கியதாக. அம்பியப்புக்கை கைகொடார் பிணிக்கும் துறைவ என இயைக்க. அம்பி - தோணி. நன்றும் - பெரிதும். கேண்மை - நட்பு.
271. பூவினைப்போல இனையளாகற்பாலனோ என இயைக்க.
272. பொலங்கலம் - பொன்னாபரணம்.
273. நின்கேள் - நின் நண்பன். என்குறித்தனன்கொல் - யாது கருதினான் கொல் (அதனை அறியேம்). நகூஉம் - நகுவான். ஓர், ஏ அசைகள்.
274. நகுவாரை என்று தன்னைப் படர்க்கையாகக் கூறினாள் எனக் கொள்க.
275. புழற்கால் - உட்டுளைபொருந்திய தண்டு. மடல்அகலிலை - மடலிலுள்ள அகன்ற இலை. இலையுடன் கூடிய பாசிப்பரப்பு என்க. பறழ் - குட்டி. உயக்கம் சொலிய - வருத்தத்தை நீக்குதற்கு. நாள் - விடியற்காலை. வாளை யொடு உழப்ப - வாளை மீனைப்பற்றிப் பொருதலால். கலுழ்தல் - கலங்கல் நுண்செயல் அம்குடம் இரீஇ - நுண்ணிய தொழிலமைந்த அழகிய குடத்தை வைத்துவிட்டு. பரத்தைமை - பரத்தையரைப் புணருந் தன்மை. அயன்மை. மகளிர் ஏசுப என்ப அது நல்கன்மாறுபோலும் என இயைக்க. தூங்கும் - ஆடும். வாராமாறு ஏ - வாராமையாலேயே. வரின் நெருஞ்சி போலத் திரியேனாயின் என் முன்கைவளை உடைக என முடிக்க.

- சுடரொடு திரிதல் - ஞாயிறு செல்லும்பக்கத்துத் தானும் சேறல். மிளை - காவற்காடு.
276. செல்லில் என்பது செல்லும் என்றிருத்தல் நலம்.
277. பண்ணை - விளையாட்டு.
278. முழுநெறி - புறவிதழொடியாத முழுப்பூ. அடைச்சி - செருகி. பெரும்புனல் - வெள்ளநீர். அஃது - அவ்விளையாட்டு. அயர்தல் - செய்தல். நுகம்பட - நடுநிலையுண்டாக; வலியுண்டாக எனினுமாம். எழினி நிரையைக்காத்த வாறுபோல மார்பு காக்க என முடிக்க.
279. அதிகாரம் - முற்கூத்திரங்களிற் கூற்றுக் கூறிய அதிகாரம்.
280. தொடுத்து ஏன்? - யான் பலதொடுத்துச் சொல்லியாவதென்? இனி, தொடுத்தென் - பற்றினேன் என்பாருமுளர். மகிழ்ந - கணவ. செல்லல் - செல்லாதேகொள். இனி யான் விடுக்குவனல்லன் என் நலந்தந்துசெல் என இயைக்க. நன்னன் - ஒரு சிற்றரசன். கடிந்தென - கடிந்தானாக. ஆஅய் எயினன் - ஒரு சிற்றரசன். சொல்லியதமையாது உயிர்கொடுத்தனன் என மாற்றிக்கூட்டுக. கற்பு - கல்வி; பயிற்சியுமாம். மந்தி - ஆதிமந்தி. அத்தி - ஆட்டனத்தி. ஆடுஅணிநசைஇ - நீர்விளையாட்டணியை விரும்புதலால். வடவரை விற்பொறித்தோன் - சேரன்.
281. உள்ளுதொறும் - நினைக்குந்தோறும். அலகு - மூக்கு; அன்ன ஆம்பற்பூ என்க. ஆம்பல் - ஆகுபெயர். வெளவியபூசல் - கழற்றுதலாலுண்டான பூசல். பூசல் - கலாம். பூசலாலே சினவிய என்க. ஓய்யும் - செலுத்தும். மண்ணார் - மார்ச்சனையமைந்த. நடுங்கியநிலையை உள்ளுதொறும் நகுவேன் என மேலே கூட்டுக.
282. ஆராக்கவவு - நிறைவுபெறாத முயக்கம். அல்கல் - தங்கல். போரார் - (பலகை) பொருத. மிதித்தது - பாய்ந்தது; உதைத்தது. சினம் மாறாளாய் மீளவுங் கோபித்துப் பறித்தது என இயைக்க. காய்தல் - கோபித்தல்.
283. பொய்கை - தடாகம் (குளம்). இரைவேட்டெழுந்த வாளை வெண் போத்தை உண்ணும்படி நாரை தான் அடிபெயர்த்து வைக்கும் ஓலியைக்கேட்கின் அஃது ஓடிவிடும் என்றஞ்சிப் பைப்பயசாய்ய ஒதுங்குந் துறை என இயைக்க. சாஅய் - தளர்ந்து. ஒதுங்கும் - நடக்கும். கடி இல்லம் - காவல்பொருந்திய மனை. அவன் வருக என வருவித்துரைக்க. அவனை அவன் பெண்டிர்காணப் பற்றிப் பிணித்து மார்பைக் கடிகொள்ளேனாயின் (-சிறைசெய்யோனாயின்) என்றலன் பரந்து வெளிப்படாதாகி வருந்துக என முடிக்க. தானை -

ஆடை. மார்புவஸ்திரமுமாம். ஆரியர்பிடி - ஆரியர் பழக்கிவைத்த பிடி. பிடி பயின்று தருங் களிறு என்க. களிற்றைக் கந்திற் பிணித்து கடிகொள்ளுதல் போல என உவமையை விரித்துரைத்துக்கொள்க. ஆய் - செவிலித்தாய். நலன் - அழகு.

284. அகநகர் - உள்நகர்; என்றது தலைவியிருக்கும் அந்தப்புரத்தை அவ்வாயில்களாவன; அறிவர், பார்ப்பார், தோழி, விறலி, பாணன் முதலியோர்.
285. அவனை - தலைவனை. தலைவன் என்னுமொழி பின்வரலின் அவனை என்று சுட்டியொழிந்தார். இவ்வாறு உரையினும் சுட்டு முன்வர எழுதுவது நச்சினார்க்கினியர் வழக்கு. அதனை இச்சூத்திர உரையில் அவன் முகம் புகுதுமுறைமை என வருமுரையானும் புறத்திணையியல் 76-ஞ் சூத்திரத்து வரும் 'பெரும்பகைதாங்கும் வேலினானும்' என்பதனுரை யானும், கற்பியல் 146-ஞ் சூத்திரத்துவரும் 'பேரிசையூர்திப் பாகர் பாங்கினும்' என்பதன் விசேடவுரையானும், அகத்திணையியல் 27-ஞ் சூத்திர உரையானும் அறிந்து கொள்க. S. கனகசபாபதிப் பிள்ளை பதிப்பில் மாத்திரம் அவனை என்பது ஆனை என்று காணப்படுகின்றது. ஆனைக்கும் தலைவிக்கும் ஓரியைபு ஆண்டுக்காணப்படாமையின். அப்பாடம் பொருந்துமோ என்பது ஆராயத்தக்கது. காதல் முதலிய வற்றைத் தலைவி மெலிதாகப் பொறுத்து (அடக்கிக் கொள்வாள். தலைவன் வலிதாகப் பொறுத்து (அடக்கிக் கொள்வான் என்பது இவ்வுரைக் கருத்து.
286. முகம்புகுதல் - (தாஞ்சொல்வதை) முகங்கொடுத்துக் கேட்டல் (விரும்பிக் கேட்டல்). புகலுதல் எனின் மகிழ்தல் என்றாம்.
287. பாடு - ஓலி. நீங்கி - போதலொழிந்து. கலித்தல் - செருக்கித் திரிதல். கௌவை - அலர். பாணிநிற்ப - தாமதித்துநிற்ப. அகலானாகி - பிரியானாகி. பயின்று - பழகி. மணப்பு அருங்காமம் தண்ப்ப - (களவுக்காலத்து) கூடுதற்கரிய வேட்கை ஒழிய. யாரென்னாது - என்ன உறவினரென்று கருதாது. மறையினை சென்று - மறைந்தாயாய்ச்சென்று. எல்லி - இரா (இரவில்). பெண்ணை - பனை. கரக்கும் - தன்னாற்றாமையை மறைக்கும். அரிவை - தலைவி. அரிவை கரக்கும்; இதற்கு யான் என்செய்கோ எனச் சென்று செப்பின் எவனோ எனக்கூட்டி முடிக்க. எவன் - என்ன தவறாம்?
288. இனி என்பது பாட்டில் வந்த சொல். இனி - இப்பொழுது.
289. ஆடிய - உழக்கிய. அள்ளல் - சேறு. கலிக்கும் - தழைக்கும். பாயல் - படுக்கை. இந்துணை - இனியதுணையாம்.

290. பெற்றாரின் - பெற்றவரைப்போல பெற்றாரிற்பெற்ற அருள். உரிமை கேடில்லாமையாலோ? பழமையின் பயனோக்கியோ (அறியேன்) என இயைக்க. கேள் - கேளாக (உறவாக). கிழமை - உரிமை.
291. கட்கினியாள் - கண்ணுக்கினிய உருவமுடையவள். காதல் வகைபுனைவாள் - காதற்படி தன்னை அணிவாள். உட்கு - அச்சம். ஊராண் இயல்பு - உபகார இயல்பு. இனிதினுணரும் - இன்ப முண்டாக ஊடல் தீரும்.
292. பொறி - புள்ளி. எருத்தில் - கழுத்தினிடத்து. சிதர் - துளி. உறைப்ப - துளிப்ப.
293. மறி - குட்டி. இடைப்படுத்த - நடுவிலே படுத்த. மான்பிணை - மானும் பிணையும். பிணை - பெண்மான். நன்றும் - பெரிதும். கிடக்கை இனிது என்க. கிடக்கை - படுக்கை. சுவையு - சூழ்ந்த. ஈன் - இப்பூமி. உம்பர் - மேலுலகம்.
294. மகன்முலையூட்ட - மகனுக்கு முலையூட்ட. சிறுபுறம் கவையினன் - பிடரைத் தழுவிச்சூழ்ந்தான். புறவு - காடு. பொறைய - பொறைக் கற்களையுடைய.
295. பிரசம் - தேன். புடைப்பிற்சுற்றும் - புடைப்பாகச்சுற்றிய. ஓக்குபு - ஓச்சி. தத்துற்று - பாய்ந்து. ஓடி. மறுக்கும் சிறுவிளையாட்டி என இயைக்க. பரி - பரிந்து. பொழுது மறுத்து உண்ணும் - ஒருபொழுதின்றி ஒருபொழுதுண்டி ருக்கும். மதுகை - வலி.
296. அடிசில் - உணவு. படுசொற்பழி - உண்டாகுஞ்சொற்பழி. உணர்தல் - துயிலொழிதல்.
297. புறப்புறச்செய்யுள் என்றது. புறப்பொருட்செய்யுளல்லாதவற்றை. அஃதாவன; முன்னுள்ளோர் கூறிய நீதிவாக்கியங்களமைந்த செய்யுட்களை.
298. எறி - அடி. சிறுகாலை - உதயம். அட்டில் - அடப்படும் வீடு.
299. தலைமகனிற்றீர்ந்து - கணவனினின்றும்நீங்கி. பிறரில் - பிறர்வீடு. நிலைமையில் - மனம்ஒருப்படாத. நோன்பு - விரதம். கோள் - கொள்கை (கற்பு).
300. தழையணிப்பொலிந்த - தழையை அணிதலாற் பொலிந்த. விழவு - நீர்விழாச் செய்ததனாலாய அடையாளம். ஓரான்வல்சி - ஓராவால் நிகழ்த்திய உணவு. சீரில்வாழ்க்கை - சிறிய இல்லின் வாழ்க்கை. சீரில்வாழ்க்கை எனவும் பாடம். ஊர், வாழ்க்கை வந்தென விழுவாயிற்று என்னும் என்க.

301. மனை - இல்லறம். மாட்சி - நற்குணநற்செயல்கள். எனை - எத்துணை. இல் - (மாட்சி) இல்லை (உடையதன்று).
302. என்கின்றார் - வினைப்பெயர்; என்கின்றவர் என்பது கருத்து.
303. எவ்வி - ஒருவள்ளல்.
304. தெளித்தல் - குளுறல். கைநீவி - கைகடந்து. மறுத்தரவில்லாயின் - (துனித்த நிலைமை) மீட்சியில்லையாயின். இது தலைவன தூடல்.
305. (இவளைக்) கலந்த - கூடிய. கைம்மிக - (இவள்) ஒழுக்கத்தை மிகுக்க யினாலே. கண்படா - (அதுகண்டு) துயிலாக இது தோழிகூற்று.
306. பாடாண்டிணைக் கைக்கிளை புறப்பொருட்குரியது.
307. வேண்டா - விரும்பாத (கேளாத). அலவன் - நண்டு. நரிதின்று பரிக்கும் - நரிதின்று உயிர்பரிக்கும் (தாங்கும்). காதல் திறத்து எவன்பெற்றனை - காதலை எத்திறத்து எவ்வாறு பெற்றாய். யாவதும் - சிறிதாயினும்.
308. அலந்தாரை - துன்பமுற்றாரை. அல்லல்நோய் - அல்லலாகிய நோய் (மிக்க துன்பம்). செய்தற்று - செய்தாற்போலும். புலந்தார் - ஊடனார். புல்லல் - தழுவல்.
309. கனைபெயல்நடுநாள் - மிக்க மழையையுடைய இடையாமம். கண்மாற - இடமாற. மிசைபாடும்புள் - வானம்பாடி; அளி - அருள். நசைஇ - விரும்பி ஆர்வுற்ற - நிறைவுற்ற. தான் என்றது தலைவனை. என்ப - அசைநிலை.
310. உணர்த்தல் - தெளிவித்தல். வழிதி அகலம் எய்தாது என இயைக்க. எய்தாது - கூடப்பெறாது.
311. தங்காது - இதுசெய்யலாகாதென்று மீளாது. தகைவின்றி - தடுப்பாரு மின்றி. அறிபவர் - தாஞ்செய்தமையை அறிந்திருக்கின்றவர்கள். கரி - சான்று. அதை - கழறவேண்டாமையை. நாட்டத்தால் - ஆராய்ச்சியால்; அறியினுங் கழறுவல் என ஒட்டுக. முள்கிய - கூடிய. தொடர்பு - தொடர்பினை. தொடர்பினை விடுவாய் என இயைக்க. தைஇ - உடுத்து. செல - வளர்ந்துசெல்ல. சாஅய் - மெலிந்து. இறைவரை - இறையினெல்லை. இறை - முன்கை. மறையச்செல்லும் - ஒருகாலமும் வராமல் மறையும்படி போம்.
312. கைகோள் இரண்டிற்கும் என்றது களவுங் கற்புமாகிய இரண்டற்கு மென்றபடி.

313. நலம் - பெண்ணலம். நலமிகச்சாய் - அழகுமிகக்குறைந்து. புலவியஃது எவன்? - புலவியாகிய அஃது என்ன பயனுடைத்து? அன்பில்லாதவிடத்து புலவியாற் பயனில்லை என்றபடி.
314. இருவகை என்றது. சூத்திரத்துட் கூறிய இருவகையையும். இருவகைக்கும் இஃது உதாரணமாகும்.
315. நின்கண் - நின்கண்ணினருணோக்கு. தவறு - தப்பு. மாற்று - மாற்றம்; மறுமொழி.
316. மண்ணுதல் - கழுவல். மணி - நீலமணி. ஏசும் - பழிக்கும். இருங்கூந்தல் - கருங்கூந்தல். நோய் சேர்ந்ததிறம் - நோவு சேர்ந்ததிறம் (நோதிறம் என்னும் பண்).
317. கடைஇய - (நின்மேல்) வீழ்வித்த. தோயலம் - கூடக் கூடவே மல்லேம். இடையும் என்பதை நெஞ்சுக்கு விசேடணமாக்குக என்பார் நச்சினார்க்கினியர். இடையும் என்று நிறைக்கு விசேடணமாக்கி வருந்தும் நிறை என்கூறல் நன்று. கடவுபு - செலுத்தி.
318. அலராய் - (களவு) அலராய்.
319. காதலரைக் கண்டது ஒருநாள் எனவும். அலர்பாம்புகொண்டற்று எனவுமியைக்க. மன் என்பதும் உம் என்பதும் - அசைகள்.
320. வேதினம் - கருக்கரிவாள். வெரிந் - முதுகு. ஓதி - ஓந்தி. போத்து - ஆண். புட்கொள - நிமித்தங்கொள. தாங்கிய - பொறுத்த. அழுங்கல் - ஆரவாரம்.
321. எந்திரம் என்றது ஆலையை. கோமான் என்றது பாண்டியனை. நல்லணி - நல்ல அழகு. நயந்து - விரும்பி. பசந்தன்று - பசப்புற்று. நுதல்பசந்தது என இயைக்க.
322. கௌவை - அலர் (பழிமொழி). நீளும் - வளரும். நோயாகிய பயிர் வளரும் என்க.
323. எரி - நெருப்பு. நுதுப்பல் - அளித்தல் (தணித்தல்). வளர்ப்பதால் தணித்தல் - கூடாது என்றபடி.
324. காமச்சிறப்புத் தோன்றும் என முடிக்க.
325. ஈங்கும் என்றது தலைவியிடத்தும் என்றவாறு.
326. நெருநை - முன்னைநாள். அயர்தல் - ஆடல்.
327. கோடு - கரை. மலிர்நிறை - வெள்ளம்.

328. மனைவிமுன் என்பதை மனைவிதலைத்தாள் என்றது தகுதிச்சொல் என்றபடி. தலைத்தாள் என்பது தாட்டலை அடியின் கண் என மாற்றிப் பொருள் கொள்ளப்படும். தாட்டலை என்பது முன் என்னும் பொருள் படலை. பொருளியல் 41-ஞ் சூத்திரப் பொருள் நோக்கியறிக. தகுதிச்சொல் இதுவென்பதை. தொல். சொல். கிளவி 17-ஞ் சூத்திர உரைநோக்கியறிக.
329. அன்னை - அன்னாய்! அஞ்சி - நின்னை அஞ்சி. தழுஉகம் - அகப்படுப்பேமாகி. கைபுகுகொடுமிடை - வேறொருவழிவந்து புகுந்த வளைந்தவிடத்தே. தாக்கலின் - எதிர்ப்படலின். போற்றென - அறிந்துகொள் என்று யான்கூற. யாண்டைய பசலை என்றானாக. யாணது பசலை என்றானாக என்னும் பாடத்திற்கு என்கட்பசலை அழகுடைத்து என்றானாக எனப் பொருளுரைக்க. சிறுமை பெருமையின் - என்சிறுமை பெரிதாகலான். காணாது - ஆராயாது துணிந்து நாணிலை எலுவ! என்றனன் என இயைக்க.
330. இவ்வாக்கியத்தில் எதிர்ப்பட்டனாக என்பதன்பின்னே “கேட்போர்... போற்றென” என்பதன் பொருளும் ‘எலுவ என்று’ என்பதில் என்று என்பதும் விடப்பட்டன.
331. உண்கடன் - தானுண்ணுதற்குரிய கடன். வழிமொழிந்து - வழிபாடாகச் சொல்லி. முகம்வேறாதல் - முகமலர்தல். கொண்டது - முன் கடனாக வாங்கியபொருள். முகம்வேறாதல் - முகம் மலர்ச்சியின்றியிருத்தல். புலன் - அறிவு. தாய் என்றது சித்திரக்காரனை. உயிர் பெய்த - உயிர்ப்புக்கொடுத்த. தாவார் - கெடார். அருந்து - அருந்திய. இறல் - கேடு அழிவு. நிற்பொருள் வேட்கையிடத்து ஏதிலார் கூறுவதெவன்? என மாற்றுக.
332. பொருட்பொருளார் - பொருளையே பொருளாகக் கொள்வோர் (- பரத்தையர்). பொருள் - பயன். பொருளாகிய பொருள் என்பர் பரிமேலழகர். அருட்பொருள் ஆயும் - அருளையே பொருளாகத் துணியும். அருளாகிய பொருளுமாம். தோயார் - விரும்பார்.
333. வரைதல் - நீக்கல்.
334. யாப்பு - நியமம்.
335. எண்வகைக்குறிப்பு - எண்வகை மெய்ப்பாடு.
336. அரக்கு - செவ்வரக்கு. செம்மல் - வாடியபூ (பழம்பூ). தாய் - பரந்து. ஈயன் மூதாய் - தம்பலப்பூச்சி. வரிப்ப - வரி வரியாக ஊர்ந்துசெல்ல. மணி - நீலமணி. இது காயாம்செம்மலுக்கு உவமை. கவைஇய - சூழ்ந்த. திரிமருப்பு - முறுகிய கொம்பு. உகள - குதிப்ப (துள்ளிச்

- செல்ல). குறும் பொறை - சிறுகுன்று. அயர - மாலையாகக் கட்ட. அறவு - அறுகம்புல். மேயல் - உணவு. செருத்தல் - முலைமடி. பயிர்தல் - அழைத்தல். பையுள் - துன்பம். செல்வேன் தேர் கண்டனன் என இயைக்க.
337. ஒன்றாக - துணிவாக; இது அறிந்து என்பதனோடு முடியும்.
338. கோண்மாக்கள் - கொலைசெய்யும் விலங்குகள்; அவை புலி, யானை, கரடி முதலியன.
339. அரிவை விருந்தும் பெறுகுநள்பேலும் என மாற்றியுரைக்க. எடுத்த - வளர்த்த. வளராப்பிள்ளை - இளம்பிள்ளை. தூவியன்ன பைம்பயிர் என இயையும். வார்பெயல் - பெய்தமழை. புறவு - காடு. மொக்குள் - குமிழி. தொளிபொரு பொகுட்டு தோன்றுவனமாய - சேற்றின்கண் பொருதலால் குமிழிகள் தோன்றுவனவாய் மறைய. மாய நேமிபோழ்ந்த வழி என இயைக்க. வளி - காற்று. தாஅய் - பரந்து. அறல் - மணல். வரித்த - கோலஞ் செய்த. வழியுள் நீர்முடுக. ஆய்ந்து தேர்செல்லும். ஆதலால் அரிவை இன்று விருந்தும் பெறுகுநள்போலும் என முடிக்க.
340. அவர்கள் தங்களுக்கு என்பது அவைகள் தங்களுக்கு என்றிருத்தல் வேண்டும். தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பில் 'வளரிளம்பிள்ளை' என்று பாடங் காணப்படலின், அதுநோக்கி 'அவைகள் தங்களுக்கு வளராப்பிள்ளை' என்றலுமாம் என்று பொருளுந்தோன்றப் பாடபேதங் கூறியிருக்கலாமென்பது எமது கருத்து. வளராப்பிள்ளை - இளம்பிள்ளை. அல்லது அவ்வாக்கியத்தில் வேறு சிதைவுமிருக்கலாம். அவைகள் தங்களுக்கு - அவைகளுக்கு.
341. புறத்திணையா - புறவொழுக்கத்தினர். இது புறத்தினர் என்றுமிருந்திருக்க லாம்.
342. மாதருண்கண் - அழகிய மையுண்டகண். சிறுவருக்கும் மையூட்டல் இக் காலத்தும் வழக்கிலுள்ளது. கண்ணை யுடையாளாகிய தலைவி என்று கூறினுமாம். பிரசம் - வண்டு.
343. கடும்பு - சுற்றம். என்றது தலைவியரை. இது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து.
344. மாறாமை - ஒழியாமை.
345. நள்ளென்யாமம் - நடுயாமம். பள்ளிகொள்ளான் - துயிலான். முரணுதல் - மாறுபடல்.
346. பள்ளிஒற்றி - பள்ளிமேல்வைத்து. ஒருகையிற் கடகத்தை மூடியொடு சேர்த்து என மாற்றி உரைக்க.

347. உஞற்று - முயலுதல்.
348. எண்ணும் என்றது, 'எண்ணரும்' என்பதில் எண் என்றதை. அதற்குக் காவற் பிரிவின்கேற்ப இவ்வாறு பொருளுரைக்க என்றபடி.
349. வரைவு - நியமம்.
350. ஏது - காரணம். எடுத்துக்காட்டு - உதாரணம்.
351. வேட்டோர் - (நீ) விரும்பினோர். விரும்பிய - நீசெல்லுதலை விரும்பிய. நீட்டித்தாய் என்று - காலந்தாழ்த்தாயென்று. பூட்டு விடாததேர்கடாம் என மாற்றுக. கடாம் - அது நிற்குமிடத்துச் செலுத்தும். நிறுத்து - அவ்வன்பை நிறுத்துவாயாக.
352. நிகழ்த்தல் - உண்டாக்கல்.
353. குறித்தன்று - குறித்தது. போயின்று - போயது.
354. பதிற்றுப்பத்து என்பது ஆராயத்தக்கது; இச்செய்யுள் அகப்பொருளை யுணர்த்துதலின்.
355. முற்றுதல் - மதிலை (அரணை) வளைத்தல். அதிலகப்பட்டோன். மதிலகத் தோன் என்க.
356. ஒருமருங்குமறுத்தல் - பார்ப்பார்க்குரித்தன்றென மறுத்தல்.
357. தான் அறியமாட்டாமையிற் பார்ப்பான் கூறக்கேட்டு என்றார்.
358. ஆற்றாமை - செய்யாமை.
359. மணி - பவளமணி. உரு - நிறம். உழை - பக்கம்; அணிமை. இளைதல் - வருந்தல். எனின் பிழையலள் என இயைக்க.
360. களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் என்பதற்குக் களங்காயாற் செய்த கண்ணியையும் நாராற்செய்த முடியையுமுடைய சேரல் என்பது பொருள். நெஞ்சே வாரலன் என இயையும். 'களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்' இவ்வடி பதிற்றுப்பத்தில் நாலாம்பத்து 38ஆம் செய்யுளிலும் பதிகத்திலும் வருகின்றது; ஆண்டு நோக்கியறிக.
361. வேளாப் பார்ப்பான் - யாகம்பண்ணாத ஊர்ப் பார்ப்பான். வாளரந்துமித்த - வாளரத்தால் அறுத்தெடுத்த. வளை - வளைகள். ஒழிந்த கழுத்து - எஞ்சிய சங்கின் தலை. அன்ன - பகன்றை அரும்பு என்க. தென்புலம் - தென்றிசை. சேட்புலம் எனவும் பாடம். தமிழள் - தனித்தவளாய். நீந்தி - கடந்து. தொடி - கிம்புரி. மண்ணை - மழுமொட்டை. மணி - மணியோசை. தோல் - பரிசை. பரிசையில்

- கணைதைப்ப அதனால் உண்டான ஓசையும் என்க. யாம் பாசறையேம் என இயைக்க.
362. துனி - உணர்ப்புவயின்வாரா ஊடல்.
363. அரத்தம் - செந்நிற வஸ்திரம். பழுப்பு - அரிதாரம்; அதன் சாந்துபூசி என்றபடி. சிரத்தை - அன்பு. மனை - பரத்தைவீடு.
364. இப்பொருள் நேர்பொருளன்று; வலிந்து கோடலாம்.
365. முனிய அலைத்தி - வெறுப்ப அலைப்பாய். கடவுள் சான்ற செய்வினை - கடவுட்டன்மை அமைந்த செய்வினை என்றது ஓதலை. வல்வரின் - விரைந்துவரின். இது வாடையை விளித்துக் கூறியது.
366. கூறலின் கூறாராயினர் என்க.
367. நிலம் - நிலத்திலுள்ளார். திரிதரும் - வழங்கும். இது மாடக்கூடலுக்கு விசேடணம். மாடக்கூடல் - மதுரைமாநகர். புலநாவிற் பிறந்த சொல் - அறிவுடையோர் நாவிற் பிறந்த சொல்லாலாகிய கவி. பொழுது - இளவேனில். உரைத்தது பொழுதன்றோ என மாற்றிக் கூட்டுக. விடுத்தக்கால் - விடுக்க.
368. இரீஇய - தன்னிடத்தே ஓடச்செய்த; அமரச்செய்த என்றுமாம். பருவமன்று - பருவமன்றுபோலும். வருதுமென்றது பருவமன்று போலும் என இயைக்க.
369. மண்கண் - மண்ணிடம். பாடுஉலந்தன்று - ஒலிஅடங்கிற்று. பறை - முரசு. தளவு - முல்லை. இதல்முடசெந்நனை - சிவல்முட்போலும் சிவந்த அரும்பு. அவல - பள்ளங்களிலுள்ளன. கோடு - சங்கு. கோடல் - வெண்காந்தள். பதவின்பாவை - அறுகங்கிழங்கு. முனைஇ - வெறுத்து. அனையகொல் - அவ்வளவிற்கோ? மெளவல் - முல்லை. அவ்வளவு - அது மலருங் காலமளவு.
370. கடுமாள்கிள்ளி - சோழன் ஒருவன் பெயர். இன் - உவமஉருபு. கதழ் - விரைந்து. நெரிதந்தசிறை - நெரிந்தசிறை. சிறை - கரை. எந்தோள் புரைபுணை என்றது - மூங்கிற்புணையை.
371. கயில் - மூட்டுவாய். கயில் அமை - பூட்டு அமைந்தது. எனவே ஆபரணம் என்றாயிற்று. தழைக்கு விசேடணமாக்கினுமமையும். ஏர் - அழகு. மலிர் நிறை - வெள்ளப்பெருக்கு.
372. நன்வாயா - நல்ல உண்மையாக. காண்டை - காண்பாய். ஆனாது - அமையாது. அகவும் - பெடையை அழைக்கும். பொழுது -

- இளவேனில். அணி அயர்ப - அணிகளை அணிவார். எதிர்கொண்டு அணி அயர்ப என இயைக்க.
373. காமம் விளைத்தே வருதலின் என இயைக்க.
374. அருந்ததியைப்போலும் என்பது அயிராணியியைப்போலும் என்று பாட்டின்படி இருத்தல்வேண்டும். அயிராணியைப்போலும் என்று பாடங்கொள்ளின், இங்கே நச்சினார்க்கினியர் கூறிய பொருள் பொருந்தாது. இப்பாட்டின்படி பொருள் கூறுங்கால், பெரும் பெயர் - பெரும்பொருள்கள் என்று கொள்ளப்படும். அவ்வாறே நச்சினார்க்கினியருங் கூறியுள்ளார். போலும் என்பது மகளிரொடு முடியும். பின்னிற்பார் - இரப்போர்; வறியவர், நன்மை - வானப் பிரத்த காருகம். காருகம் - ஊழியம் (-தொண்டு). எனவே வானப்பிரத்த நெறியில் நிற்பார்க்குச் செய்யத்தகுவதான தொண்டிற்குத் துணையாவார் என்பது கருத்தாம்.
375. பாடினி - யாழ்ப்பாடினி.
376. பிசிராந்தையாரும் பொத்தியாரும் கோப்பெருஞ்சோழனோடு நண்பு பூண்டிருந்த இரு புலவர்கள். அவன் துறந்தபொழுது இவர்களும் துறந்தமையை - புறநானூற்றுள்வரும் 212, 216, 217, 218, 220, 223ஆம் செய்யுட்களாலறியலாம்.
377. கலித்த - செருக்கின.
378. வேந்து வினைமுடித்தகாலை - வேந்தனது வினையை முடித்தபோது. புறவு - காடு (-முல்லைநிலம்). வலவன் - பாகன். வள்பு - வார் (-கடிவாளம்). முள் - தாற்றுக்கோல். ஆதி - ஒருகதி. நால்கு - நான்கு. பரி - வேகம்; குதிரையுமாம். உள்இல் - உள்ளீடில்லாத. வெள்ளை வெண்மறி - வெள்ளாட்டுக்குட்டி. வெள் - வெண்மை; வாளாபெயரெனினுமமையும். உகளி - துள்ளிவிளையாடி. ஆர் - ஆத்தி. பிறக்கு - பின். வேய்ந்தோய் - பூச்சூடினே. எந்தை - எந்தலைவனே.
379. உலகிறந்தன பற்றாத என இயையும். பற்றாத - போதாத.
380. ஏறியதல்லது வந்தவாறு அறிந்தன்றோவிலன் - அறிந்ததோவிலன் (அறிந்திலன்). இழிமின் - இறங்குமின். மொழிமருண்டிசின் - மொழிகேட்டு மயங்கினேன் (அதிசயித்தேன்). வளி - காற்று. மான் - குதிரை. வலவஉரைமதி - வலவஉரைப்பாய். மதி - முன்னிலையசை.

பொருளியல்

மேற்சொல்லப்பட்ட இயல்களிலும் இனிச் சொல்லும் இயல்களிலும் வரும் பொருளினது தன்மையினை யுணர்த்துதலின் இது பொருளியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. அகப்பொருள், புறப்பொருள் என்பன இரண்டு பொருண்மையினும் எஞ்சி நின்றன கூறினமையின் இதனை ஒழிபியலென்னினுங் குற்றமில்லையென்பர் இளம்பூரணர்.

சொல்லதிகாரத்திற் கூறிய சொற்களை மரபியலின் இரு திணை ஐம்பால் இயல் நெறி வழாமைத் திரிபில் சொல் என்ப ராதலின் அவை ஈண்டுத் தம்பொருளை வேறுபட்டிசைப்பினும் பொருளாமெனவும், இப்பொருளதிகாரத்து முன்னர்க் கூறிய பொருளிற் பிறழ்ந்திசைப்பனவும் பொருளாமெனவும் அமைத்துச், சொல்லுணர்த்தும் பொருளும் தொடர்மொழி யுணர்த்தும் பொருளும் ஒருங்கே கூறலிற் பொருளியலென்றார் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இவ்வியலிற் கூறப்பட்டன யாவும் சொற் பொருளின் வழுவமைதியும் பொருளின் வழுவமைதியும் என இரு பகுதிப்படுமென்பதும், புறத்திணையிலுட் புறத்திணைவழுக் கூறி அகப்பொருட்குரிய வழுவே ஈண்டுக் கூறுகின்றதென்பதும் அவர் கருத்து.

அகப்பொருள் ஒழுகலாற்றில் தலைவன், தலைவி, தோழி முதலியோர் உரையாடுதற்குரிய சொல்லமைதியினையும் அவர் தம் கூற்றில் அமைத்தற்குரிய பொருள் வகையினையும் சிறப்பு முறையிற் கூறுவது இப்பொருளியலாகும். இவ்வியலிலுள்ள சூத்திரங்களை 52-ஆக இளம்பூரணரும், 54-ஆக நச்சினார்க்கினியரும் பகுத்து உரை கூறியுள்ளார்கள்.

சொல்லொடுசொல் தொடர்வுபடும் வாய்பாட்டால் தொடர்ந்து நில்லாது பிறிதோர் வாய்பாட்டால் தொடர்ந்து

நிற்பினும், சொல்லக் கருதிய பொருள் இயைபு பெறப் புலப்படும். அவ்வழிச் சொற்களுக்கு அங்கமாகிய அசைச் சொற்கள் மாறி நின்றலில்லை.

உலகியலில் எல்லோர்க்கும் உரியதாய்ப் பயின்றதாகாது ஒரு திறத்தார்க்கே யுரியதாய்ப் பயிலும் சொல்வகையினைப் 'பாற்கிளவி' என வழங்குவர் ஆசிரியர். பால்-பக்கம். பாற்கிளவி-ஒரு திறத்தார்க்கே உரியதாய்ப் பயிலும் சொல். துன்பமும் இன்பமும் ஆகிய இருவகை நிலையினையுமுடைய காமத்தைக் கருதிய இயல்பு புலனாக எண்வகை மெய்பாடும் விளங்கப் பொருந்திய உறுப்புடையதுபோலவும், உணர்வுடையது போலவும், தனது கூற்றினை மறுத்துரைப்பது போலவும், நெஞ்சொடு சேர்த்துக் கூறியும், பேசும் ஆற்றலில்லாத பறவை, விளங்கு முதலியவற்றோடு பொருந்தி அவை செய்யாதன வற்றைச் செய்தனவாகக் கூறியும், பிறருற்ற பிணியைத் தாமுற்ற பிணிபோலச் சேர்த்தியும், அறிவையும் அறிதற்கு வாயிலாகிய பொறி புலன்களையும் வேறுபட நிறுத்தி உவமைப் பெயரும், உவமிக்கும் பெயரும், தொழிலும் பண்பும் பயனுமாகிய மூவகைப்பட்ட பொருட்கும் உரியவாக உவமம் பொருந்து மிடத்து உவமங் கூறுதலும், தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவர்க்கும் உரிய ஒரு கூற்றுச் சொல்லாம்.

காமம் இடையீடுபட்ட காலத்து கனாக்கண்டு கூறுதலும் அவ்விருவர்க்கும் உரியதாகும். அவ்விருவரும் உடன்போகிய காலத்துத் தாய் கனாக்கண்டு கூறுதலும் உண்டு. தம்முள் அன்புடையராய்ப் பழகும் இன்ப நிலையில்லாத ஏனைத் துன்பக் காலத்துத் தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய் ஆகிய நால்வர்க்கும் மேற்கூறியவாறு அறிவும் புலனும் வேறுபடக் கூறும் ஒரு கூற்றுச் சொல் உரியதாகும். அன்பொருமையும் உயிரினுஞ் சிறந்த நாணமும் மடனும், குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய பெண்பாலார் நால்வர்க்கும் உரியவாகும். எனவே இவர் நால்வரும் இக்குணங்களுக்கு இழுக்கு நேராவண்ணம் உரையாடுதல் வேண்டுமென்பது நன்கு பெறப்படும்.

தலைமகள், தனது உடல் வனப்பு வேறுபட்டுத் தனிமை யுறுங்கால் தலைமகனது பிரிவைத் தன் அவயங்கள் முன்னமே உணர்ந்தனபோலப் பொருந்திய வகையாற் கூறுதலும் உண்டு.

தன் உடம்பும் உயிரும் மெலிந்த நிலையிலும் 'இவை என்ன வருத்த முற்றன?' எனத் தனக்கு வருத்தமில்லதுபோலக் கூறுவதல்லது, தலைவனைத் தானே சென்று சேர்தல் தலைமகளின் இயல்பன்றாம். தன் நெஞ்சுடன் தனித்து ஆராயுங் காலத்துத் தலைமகன் இருக்குமிடத்தை யடைதல் வேண்டுமெனத் தலைவி கூறுதலும் உண்டு. தலைவன் புறத்தொழுக்கத்தை மறைக்கு மிடனும் தான் அவன்பால் பெரு விருப்புற்ற நிலையும் அல்லாத ஏனையிடங்களிலெல்லாம் மடன் நீங்காதபடி நின்றல் தலைவியின் கடனாகும்.

தலைவன் தலைவி என்னும் இருவரும் இயற்கைப் புணர்ச்சியாகிய முதற் காட்சியில் ஒருவரையொருவர் சந்தித்த முறைமை தூய அன்பொடு பொருந்திய அறத்தின் வழிப்பட்ட நற்செயலே யென்பதனை அறிவுறுத்துதல் களவு வெளிப் படுத்தலின் கருத்தாகும். ஆதலால் அங்ஙனம் வெளிப்படுத்தும் முறையினை 'அறத்தொடு நின்றல்' என்பர் ஆசிரியர். தலைவி தலைவனொடு தனக்குண்டாகிய தொடர்பினைத் தம் பெற்றோர்க்கு அறிவித்தல் வேண்டுமென்னுங் கருத்தினளாகிய காலத்தன்றித் தோழி தானே அறத்தொடு நிற்கும் முறைமையிலள். அங்ஙனம் அறத்தொடு நிற்குங்கால் தலைவியின் குடிப் பிறப்பிற்கும் செவிலியின் அறிவிற்கும் தலைவியின் நாணம், கற்பு முதலிய பெருமைக்கும் தனது காவலுக்கும் தலைவனுக்குரிய அறிவு, நிறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடியென்னும் பெருந்தன்மைக்கும் தவறு நேராதபடி இக்களவொழுக்கம் நிகழ்ந்த முறையினை முரண்பாடில்லா மொழிகளால் தோழி செவிலிக்கு அறிவுறுத்தல் மரபாகும் என்பர் களவியலுரையாசிரியர்.

செவிலிக்குத்தோழி அறத்தொடு நிற்குங்கால், தன்னிகரற்ற தலைவன் இளையோராகிய எங்கன்பால் எளியனாக நடந்து கொண்டான் என்று கூறுதலும், இத்தகைய அருளும் சிறப்பு முடையான் அத்தோன்றல் எனத் தலைவனை உயர்த்திப் புகழ்தலும், தலைவன் தலைவியென்னும் இருவரும் அன்பினால் நிரம்பிய வேட்கையுடையாரெனக் கூறுதலும், அத்தகைய தலைவனுக்கே நம் தலைவியை மணஞ்செய்து கொடுத்தல் வேண்டுமென்னும் குறிப்புத் தோன்றக்கூறுதலும், தலைவி யினது நோயினைத் தணித்தல் வேண்டி வேலன் முதலியோரைக் கொண்டு வெறியாடல் முதலியன நிகழ்த்தியபொழுது அவை

தலைவியின் நோயைத் தணித்தற்குரியன அல்ல எனத் தெரிவித்துத் தடுக்குமுகமாக அவர்கள்பால் சிலவற்றை வினாவுதலும், தலைவன் யாதேனும் ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டு வருங்கால் தன் கருத்தின்றித் தலைமகளை எதிர்ப்பட்டானெனக் கூறுதலும், தலைமகனும் தலைமகளும் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்தபொழுது நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியினை நிகழ்ந்த முறையே உண்மையாக எடுத்துரைத்தலும் என இவ்வேழு வகையாலும் களவொழுக்கத்தை வெளிப்படுத்தல் முறையென்பர் தொல்காப்பியர்.

காமவுணர்வு மிக்குத்தோன்றிய காலத்தல்லது சொல் நிகழ்ச்சி யில்லாமையால் தலைமகளது வேட்கையை அவளது தோற்ற முதலியவற்றைக்கொண்டு செவிலி முதலியோர் குறிப்பினால் உணர்வர்.

அடக்கம், அமைதி, நேர்மை, உண்மையினை வற்புறுத்தும் சொல்வன்மை, தீதொர்இ நன்றின்பாலுய்க்கும் நல்லறிவு, பிறர்பாற் காணுதற்கரிய அருமை என்பன பெண்டிர்க்குரிய சிறப்பியல்புகளாகும். ஆகவே மேற்சொல்லிய அறத்தொடு நிலைவகையும் இனிக்கூறும் வரைவுகடாதற் பகுதியும் ஆகியவற்றை உண்மைவகையானும் புனைந்துரை வகையானும் கூறும் ஆற்றல் தோழி முதலிய பெண்பாலார்க்குண்மை இனிது புலனாம்.

தலைமகன் வரும் காலமும் வழியும் ஊரிடையுளதாங் காவலும் ஆகியவற்றைத் தப்பியொழுகுதலால் உளவாம் தீமைகளை எடுத்துக்காட்டலும், தான் நெஞ்சழிந்து கூறுதலும், தலைமகனுக்குளவாம் இடையூறு கூறுதலும், அவனைப் பகற்குறி விலக்கி இரவில் வருகவென்றலும், இரவும் பகலும் இங்கு வாராதொழிக வெனக் கூறுதலும், நன்மையாகவும் தீமையாகவும் பிறபொருளையெடுத்துக் காட்டலும், பிறவுமாக இங்ஙனம் தலைவனது உயர்ச்சி கெடத் தோழி கூறுஞ் சொற்கள்யாவும் தலைமகளுக்குத் தலைமகன்பால் விருப்ப மின்மையாற் கூறப்பட்டன அல்ல; தலைமகளை அவன் விரைவில் மணந்துகொள்ளுதல் வேண்டுமென்னும் வேட்கை யினைப் பொருளாகவுடைய சொற்களாம். தலைவன் களவொழுக்கத்து நீட்டித்தொழுகிய நிலையில் இவ்வாறு குறிப்பாகச் சொல்லாது வெளிப்படையாக மறுத்துரைத்தலும் உண்டு.

களவொழுக்கத்தில் தலைவன் தனியே வந்து போவதன்றித் தேரும் யானையும் குதிரையும் பிறவும் ஊர்ந்து செல்லுதலும் இயல்பேயாகும்.

உண்ணுதற்றொழிதலை நிகழ்த்துதற்குரியன அல்லாத உணர்வுற்ற பொருள்களை அத்தொழிலை நிகழ்த்தினவாக ஏறிட்டுக் கூறுதலும் இவ்வகத்திணைக்கண் வழங்கும் மரபாகும்.

தலைமகளைப் புறத்தே செல்லவொட்டாது காக்கும் காவல் மிகுதியான நிலையில், 'எங்கள் சுற்றத்தார் தலைமகளைக் கொடுக்க இசையாமைக்குக் காரணம் பரிசுப்பொருளை வேண்டி நின்றலே' எனத் தோழி தலைமகளை நோக்கிக் கூறுதலும் விலக்கத்தக்கதன்று.

காவல் மிகுதியால் தலைவிக்கு வருத்தம் நேர்ந்தபொழுது, தலைவன்பால் உளவாம் அன்பும், அன்பின் வழிப்பட்ட மனையறமும், மனையறத்தின்கண் இருந்து நுகர்தற்குரிய இன்பமும், பெண்ணியல்பாகிய நாணமும் ஆகிய இவற்றிற் கருத்தின்றி அடங்கியொழுகும் நிலை, பழியுடையதன்றாதலால் இற்செறிக்கப்பட்ட காலத்தில் இவற்றைப்பற்றி எண்ணுதற்கு இடமில்லை என்பர் ஆசிரியர்.

பொருளீட்டுதல் கருதிப் பிரிந்து செல்லுந் தலைமகன், தன்னோடு உடன்வரக் கருதிய தலைமகளுக்கு 'யான் போகும் வழி வெம்மைமிக்க பாலை நிலைமாம்' எனக் கூறி விலக்குதலும் தவறாகாது.

முன்னைய நூல்களில் அகப்பொருளாகவும் புறப் பொருளாகவும் எடுத்தோதப்பட்டனவன்றித் தம் காலத்து வாழும் சான்றோர் தமது அநுபவத்தால் தெளிந்து கூறுவனவும் உயர்ந்தோர் வழக்கென ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கனவாதலின், உயர்ந்தோர் வழக்கொடு பொருத்தி வருவனவெல்லாம் செய்யுட்குப் பொருளாகப் புணர்க்கப்படும். உலக வழக்கிற்குப் பொருத்தமில்லாத கூற்றுக்கள் அகப்பொருளொழுக லாற்றிற்குப் பயனுடையனவாக வருமாயின், அவற்றை வழக்கென்றே புலனெறி வழக்கஞ் செய்தலும் பழியுடையதன்றாம். அவ்வாறு உலக வழக்கினைக் கடந்து வருவனவாகிய பொருட்பகுதிகளைச் செய்யுளில் அமைத்துக் கூறுங்கால்,

நாணம் நீங்காமைக்குக் காரணமாகிய நன்னெறிப்படுத்துக் கூறுதல் வேண்டும்.

முறைப்பெயரிடத்து இருபாலுக்கும் பொருந்தின தகுதியுடைய 'எல்லா' என்னும் பொதுச் சொல், ஆண்பால் பெண்பால் ஆகிய அவ்விரண்டற்கும் ஒப்ப வுரியதாய் வழங்கும்.

தந்தைக்குரிய பொருள்களாய் மக்கள் எய்துதற்குரிய பொருள்களிற் சேராதனவுமாய், அறமும் புகழுங் கருதி ஒருவர் கொடுப்ப மற்றையோர்பாற் செல்லாதனவுமாய், உழவு முதலிய தொழில் முயற்சியால் வாராதனவுமாய், வேறுபட்ட பிறரால் வலிந்து கொள்ளப்படாதனவுமாய் வரும் பொருளுரிமை முறை, இவ்வகப்பொருள் ஒழுகலாற்றிற் பொருந்தி வருதல் உண்டு என்பர் ஆசிரியர். சங்கத்தொகை நூல்களில் தலைவியின் அங்கங்களைத் தோழி தன்னுடையனவாக உரிமை பாராட்டிக் கூறுவனவாக அமைந்த கூற்றுக்கள்யாவும் இத்தகைய உரிமை முறைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

கிழவன், கிழத்தி என்பன முதலாக இவ்வாறு ஆணொருமையும் பெண்ணொருமையும் உணர்த்தி நிற்கும் ஒருமைச் சொற்கள், நானிலத்துத் தலைவரையும் தலைவியரையும் உணர்த்தும் பன்மைச்சொற்கண்ணே நின்று பன்மைப் பொருளையுணர்த்தும் முறை, உலக வழக்கில் நிலைபெற்றது என்பர் அறிஞர்.

இன்பம் என்று சொல்லப்படும் உணர்வானது எல்லாவுயிர்களுக்கும் மனத்தொடு பொருந்திவரும் விருப்பத்தை அடிப்படை யாகக்கொண்டு தோற்றுவது என்பர் ஆசிரியர். எனவே மனம் பொருந்தியவழிப் பரத்தையர்மாட்டும் இன்பம் உளதாமெனவும் மனம் பொருந்தாதவழி மனைவியர்மாட்டும் இன்பமின்றா மெனவும் விளக்கங்கூறுவர் இளம்பூரணர். எல்லாவுயிர்க்கும் இன்பம் பொது எனவே ஒழிந்த அறனும் பொருளும் எல்லாவுயிர்க்கும் நிகழா, மக்கட்கே சிறந்து வரும் எனக் கருத்துரைப்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

பரத்தையிற் பிரிவு காரணமாகப் பாணர் முதலியோரை ஊடல் தீர்க்கும் வாயிலாக அனுப்புதல், மருதநிலத் தலைவர்க்கே சிறப்புரிமையுடையதாயினும் நானிலத்தலைவர்க்கும் பொதுவாக

உரியதாகும். அவ்வழிப் பிரியும் பிரிவு தம் ஊரைக் கடந்து நிகழ்வதில்லை.

இடைவிடாது இன்பம் நுகர்தலோடு மனையறம் நிகழ்த்தும் உரிமையை உறுதியாக விரும்புதலானும், வினை செய்தலில் விருப்புடைய ஆண்மக்கள் பிரிவர் எனக்கருதி அஞ்சும் அச்சம் மகளிர்க்கு இயல்பாதலானும், கள வொழுக்கத்தைப் புறத்தார்க்கு வெளிப்படுத்துமென்று அஞ்சும்படி தோன்றிய அம்பலும் அலரும் ஆகிய இருவகைக் குறிப்பினாலும், தலைமகனது வரவினை எதிர் நோக்கியிருந்த நிலையில் வந்த அவனுடன் அளவளாவுதற்கு இயலாதபடி இடையூறு நேர்தலானும் தலைவனோடு உடன்போதற்குறிப்பும் 'ஏன் இன்னும் மணஞ்செய்து கொள்ளவில்லை?' என அவனை வினவுங் குறிப்பும் தலைமகளிடத்தே தோன்றும்.

வருத்த மிகுதியைக் குறித்த நிலையில் மனைவாழ்க்கையில் இரக்கம் தோன்றுதலும் உரித்தாம். தலைவன் பணிந்துழி அச்சமும் நாணமுமின்றித் தலைவி அப்பணிவினை யேற்றுக் கொள்ளுதலும், தலைவன் தன் தலைமைக்கு மாறாகத் தலைவியைப் பணிதலும் புலவிக்காலத்து உரியனவாம். களவுக்காலத்துத் தலைவியின் நலம் பாராட்டிய தலைவன், கற்புக்காலத்தும் அவளது எழில் நலம் பாராட்டுதற்கு உரியன்.

வெளிப்படச் சொல்லப்பட்ட பொருளின் புறத்தே தங்கிய குறிப்புப் பொருளை இறைச்சியென வழங்குவது தமிழ்மரபு, "இறைச்சிப் பொருள் என்பது உரிப் பொருளின் புறத்ததாகித் தோன்றும் பொருள். அஃதாவது கருப்பொருளாகி நாட்டிற்கும் ஊர்க்கும் துறைக்கும் அடையாகி வருவது" என்பர் இளம் பூரணர். இத்தகைய இறைச்சிப்பொருள் பெரும்பான்மையும் அகப்பொரு ளொழுகலாற்றில் தலைவனது கொடுமைகூறும் வழிப் பிறப்பதென்றும், கூறவேண்டுவதோர் பொருளின் புறத்தே புலப்பட்டு அப்பொருட்கு உபகாரப்படும் பொருட்டன்மையினை யுடையதென்றும் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். 'இறைச்சிதானே யுரிப்புறத்துவே' என இளம்பூரணரும், 'இறைச்சிதானே பொருட்புறத்துவே' என நச்சினார்க்கினியரும் பாடங் கொண்டனர்.

இறைச்சிப் பொருளாகிய இதன் கூறுபாட்டினை ஆழ்ந்து உணரவல்லார்க்கு வெளிப்படக் கூறப்படும் பொருளின் புறத்த தாகி வரும் அவ்விறைச்சியினுள்ளே உட்பொருளாகத் தோன்றும் வேறுபொருள்களும் உள என்பர் ஆசிரியர். எனவே இறைச்சிப் பொருள் பிறிதுமோர் பொருள்கொளக் கிடப்பனவும் கிடவாதனவும் என இருவகைப்படும் என்பர் இளம்பூரணர். 'கருப் பொருள் பிறிதோர் பொருட்கு உபகாரப்படும் பொருட்டாதலே யன்றி, அக்கருப்பொருள் தன்னுள்ளே தோன்றும் பொருளும் உள; அஃது உள்ளுறையுவமத்தின் கூற்றிலே அடங்குமாறுபோல நடக்குமிடத்து, அவ்வுள்ளுறையுவமம் அன்று இஃது இறைச்சி யென்று ஆராய்ந்துணரும் நல்லறிவுடையோர்க்கு' என இறைச்சிப் பொருளின் கூறுபாட்டினைச் சிறிது விரித்து விளக்குவர் நச்சினார்க்கினியர்!

தலைவி, தலைவனது பிரிவாற்றாது வருந்தியகாலத்து, பிரிந்து சென்ற தலைவனால் வழியிடைக் காணப்பட்ட கருப்பொருள்களுள் அவன் தலைவியை நினைந்து அன்பு செய்தற்குத் தகுவனவாக அமைந்த சிலவற்றின் நிகழ்ச்சிகளைச் சுட்டி இறைச்சிப் பொருள் படத் தோழி கூறுதலும் தலைவியை வற்புறுத்தும் குறிப்பினதாகும்.

தலைவியை நோக்கித் தலைவன் பாராட்டிய பாராட்டானது, 'யான் செய்யக் கருதிய பொருளுக்கு இவள் இடையூறாவாள் கொல்லோ' எனத் தலைவன் தன் மனத்திற் கொண்ட அச்சத்தையும் தான் பொருள் ஈட்டுதற் பொருட்டுப் பிரிகின்ற செய்தியினையும் தலைவிக்கு உறுதியாகப் புலப்படுத்துவதாகும்.

சுற்பின் வழிப்பட்ட தலைமகள் பரத்தையைப் புகழ்ந்து பாராட்டினாளாயினும், அவள் மனத்தகத்தே தலைவனோடு ஊடினதன்மையுண்டென்பர் நுண்ணுணர்வினோர். மற்றொருத் தியைக் குறித்து 'இவள் இத்தன்மையள்' எனத் தலைவனுக்குச் சொல்லி, 'அவளிடத்தில் இவன் எத்தன்மையனாயிருக்கின்றான்' என அவனது உள்ளக் குறிப்பினை யுணர்தலும் தலைவிக்குரிய இயல்பாகும்.

தலைவனால் தாம் அடைந்த துன்பத்தினைப் பரத்தையர் தனக்குக் கூறிய வழியும், தான் அவரது துன்பத்தினை உள்ளவாறு

உணர்ந்த நிலையிலும் தலைவியானவள், மகிழ்ச்சியும் புலவியுமாகிய காலத்தன்றி ஏனைக்காலத்துத் தலைவனது முன்னிலையில் நின்று இடித்துரைத்தல் இல்லை என்பர் ஆசிரியர். எனவே தலைவனுடன் மகிழ்ந்து அளவளாவும் நேரத்தில் அம்மகிழ்ச்சியொடு கூட்டி அவனை இடித்துரைத்தலும், தலைவன்பால் தவறுகண்டு புலக்குங் காலத்து அத்தவறுகளோடு கூட்டி இடித்துரைத்தலும் நுண்ணுணர்வுடைய தலைமகளின் இயல்புகளாம் என ஆசிரியர் அறிவுறுத்தினாராயிற்று. மகிழ்ச்சியும் புலவியும் என இவ்விரு நிலையும் அல்லாத ஏனைக் காலங்களில் தலைவனைக் கழறுதல், தசைசான்ற சொற்காக்குந் தலைவியின் கடமைக்கு ஊறு விளைப்ப தாகலின் அங்ஙனம் இடித்துரைத்தல் கூடாதெனத் தொல்காப்பியனார் விலக்கிய திறம் உணர்ந்து மகிழ்த்தக்கதாகும்.

தலைவன் யாதேனும் ஒரு பருவத்தை யெல்லையாகக் குறித்துப் பிரிந்தானாக, இருதிங்களை யெல்லையாகவுடைய அப்பருவம்தோன்றிய பொழுதே, அப் பருவம் கழிந்தது போலத் தலைவி கூறுதலும் உண்டு. அவ்வாறு கூறுதல், அறியாமை யாலாவது வருத்தத்தினாலாவது மயக்கத்தாலாவது அப் பருவத்திற்குரிய பொருள்கள் மிகுந்து காணப்படுத லாலாவது என இந்நான்கு காரணங்களாலும் நிகழும் என்பர் ஆசிரியர். 'எனவே இவ்வாறு வருஞ் செய்யுள் காலம் பிழைத்துக் கூறுகின்றதல்ல' என இதற்கு விளக்கந்தருவர் இளம்புரணர்.

தொழி, தன்னை இரந்து குறைவேண்டிய தலைமகனைச் சேட்படுத்து விலக்கிநிறுத்துதலேயன்றி, மெய்ம்மை கூறுதலும் பொய்ம்மை கூறுதலும் நல்வகையுடைய நயவுரைகளைக் கூறுதலும் என இவ்வாறு பலவகையாலும் படைத்து மொழிதலுண்டு.

ஒருவரை யொருவர் உயர்த்துச் சொல்லுதற்குரிய சொல், தலைவன் தலைவியாகிய இருவர்க்கும் ஒக்கும். ஐயுற்றுக் கூறுஞ் சொல் தலைமகனுக்கே யுரியதாகும்.

தலைமகளுக்கு உற்ற துன்பத்தைத் துடைத்தல், அவளோடு ஒன்றித்தோன்றும் பேரன்பினளாகிய தொழியின் இயல்பாதலின், எதிரதாக் காக்கும் அறிவாகிய உள்ளத்திண்மை அவள்பால் நன்கு அமைத்திருத்தல் வேண்டும். தலைவியையும் தலைவனையும்

உயர்த்துக் கூறும் கூற்றும் தோழியாகிய அவளுக்கே ஒப்பவரியதாகும்.

அகப்பொருள் ஒழுகலாற்றில் உரையாடுதற்குரிய வாயில் களாகிய பாணர் கூத்தர் முதலியோர், தாம் தாம் சொல்லத் தகுவனவற்றைத் தவறின்றி வெளிப்படையாகக் கூறுதல் வேண்டும் என இவ்வியல் 45-ம் சூத்திரத்தில் ஆசிரியர் தெளிவாகக் குறித்துள்ளார். ஆகவே மேற்குறித்த வாயில்கள் அல்லாத தலைமகளும் நற்றாயும் தாம் கூறக் கருதியவற்றை மறைத்துச் சொல்லப் பெறுவர் எனவும், வருகின்ற (46-ம் சூத்திரம் மறைத்துச் சொல்லுதலாகிய உள்ளுறை கூறுவதாதலின், அத்தகைய உள்ளுறை பாணர் கூத்தர் முதலிய வாயில்களுக்கு இல்லையென இச்சூத்திரத்தால் விலக்கப்பட்ட தெனவும், வாயில்களாவார் குற்றேவல் முறையினராதலானும், தலை மக்களாகிய கேட்போர் பெரியோராதலானும், வெளிப்படக் கூறக்கால் பொருள் விளங்காமையானும், பொருள் விளங்காதாயின் இவர்களது கூற்றிற்குப் பயனின்மையானும் வாயில்களாவார் மறைத்துக் கூறாது வெளிப்படவே கூறுதல் வேண்டுமெனவும் உரையாசிரியர் கூறிய விளக்கம் இங்கு நோக்கத்தகுவதாகும்.

உடனுறை, உவமம், சுட்டு, நகை, சிறப்பு என உள்ளுறை ஐந்து வகைப்படும் என்பர் ஆசிரியர். “உடனுறையாவது உடை னுறைவதொன்றைச் சொல்ல அதனானே பிறிதொரு பொருள் விளங்குவது. உவமம் என்பது உவமையைச் சொல்ல உவமிக் கப்படும் பொருள் தோன்றுவது. சுட்டு என்பது ஒரு பொருளைச் சுட்டிப் பிறிதோர் பொருட்படுதல். நகையாவது நகையினாற் பிறிதொரு பொருள் உணர நின்றல். சிறப்பு என்பது இதற்குச் சிறந்தது இதுவெனக் கூறுவதனானே பிறிதோர் பொருள் கொளக்கிடப்பது” என விளக்கங்கூறுவர் இளம்பூரணர்.

உடனுறையாவது, நான்கு நிலத்தும் உளவாய் அந் நிலத்துடன் உறையுங் கருப்பொருளாற் பிறிதொன்று பயப்ப மறைத்துக்கூறும் இறைச்சி. உவமமாவது அக்கருவாற்கொள்ளும் உள்ளுறையுமமும் ஏனையுமமும். நகையும் சிறப்பும் பற்றாது ஒன்று நினைந்து ஒன்று சொல்வனவும், அன்புறுதகுந் இறைச்சியுட் சுட்டி வருவனவும் சுட்டெனப்படும். நகையாவது

ஒன்று நினைந்து ஒன்று கூறுதல். ஏனையுவமம் நின்று, உள்ளூறையுவமத்தைத் தருங்கருப்பொருட்குச் சிறப்புக்கொடுத்து நிற்பது சிறப்பு என்னும் உள்ளூறையாம். இவை ஐந்தும் ஒன்றனை உள்ளூறுத்தி அதனை வெளிப்படாமற் கூறுதலின் உள்ளூறையெனப்பட்டன என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

முடிவில்லாத சிறப்பினையுடைய அகப்பொருள் ஒழுகலாற்றால் ஆகிய இன்பமனைத்தும் இத்தகைய உள்ளூறைப் பொருண்மையிலே விளங்கித் தோன்றும்படி செய்த சிறப்பும் முன்னைச் சான்றோர் வகுத்துரைத்த பண்புடைய சொல்லாடல் முறையால் விளைந்ததே என்பது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்தாகும்.

தலைவன் தன்தன்மை யென்பதொன்றின்றி நந்தன்மை யெனக் கருதுதலின், யாம் ஒன்றை நினைந்து ஒன்று கூறினும் அவன் அச்சொற்களைக் கேட்டு வெகுளாது இன்பமெனக் கொள்வன் என்ற கருத்தால் தலைவியும் தோழியும் அவனுடைய குறைகளைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தி இடித்துரைக்கும் நிலையிற் கூறிய உள்ளூறைப் பொருண்மையினைக் கேட்ட தலைவன் 'இவை இன்பந்தரும்' என்றே ஏற்றுக் கொள்வானாதலால் இத்தகைய உள்ளூறைப் பொருண்மை யால் தலைமக்களது இன்பவுணர்வு வளர்ந்து சிறத்தல் காணலாம்.

மங்கலத்தாற் கூறுஞ் சொல்லும், இடக்கரடக்கிக் கூறுஞ் சொல்லும், குற்றமற்ற ஆண்மை காரணமாகச் சொல்லிய மொழியும் ஆகிய இவையெல்லாம் சொல்லாற் பொருள் படாமையால் முற்கூறிய உள்ளூறையின்கண் அடங்கும் என்பர் ஆசிரியர்.

தலைமக்களுக்கு ஆகாதனவென்று மெய்ப்பாட்டியலில் விலக்கப்படும் சினம், பேதைமை, பொறாமை, வறுமை ஆகிய நான்கும் யாதானு மொரு பொருளைச் சிறப்பித்தல் காரணமாக அவர்பாற் சார்த்தியுரைக்கப்படும்.

அன்னை என்ற சொல்லால் தோழி தலைவியையும் தலைவி தோழியையும் அழைத்தலும், என்னை என்ற சொல்லால் அவ்விருவரும் தலைவனை அழைத்தலும் உள. இச்சொல் வழக்குகள் சொல்லினாலும் அதற்குறுப்பாகிய எழுத்தினாலும் பொருள் தோன்றாத மரபினையுடையன என்பர் ஆசிரியர்.

ஒப்பு, உரு, வெறுப்பு, கற்பு, ஏர், எழில், சாயல், நாண், மடன், நோய், வேட்கை, நுகர்வு என இங்ஙனம் வரும் சொல் லெல்லாம், நாட்டில் வழங்குகின்ற வழக்கியல் மரபினாலே பொருளை மனத்தினால் உணரின்ல்லது இதனது வடிவம் இதுவெனப் பொறிகளால் தானும் உணர்ந்து பிறர்க்கும் தெரியக் காட்ட முடியாதனவாகிய பிழம்பில்பொருள்களை உணர்த்துவன வாகும். இமையாக் கண்களையுடைய தேவருலகிலும் கடல் சூழ்ந்த இந்நிலவுலகத்திலும் மேற்குறித்தனவாகிய அப் பொருள்கள் இல்லாத காலம் என்பது இல்லாமையால் (எக்காலத்தும் உள்ளமையால்) ஒப்பு முதல் நுகர்வு ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட அவை யாவும் கட்புலனாகிய வடிவ மில்லாதனவாயினும் என்றும் உள்பொருள்களெனவே கொள்ளத்தக்கன என்பர் ஆசிரியர்.

இங்ஙனம் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரால் ஒப்பு முதலாக எடுத்துரைக்கப்பட்ட இப்பொருள்களை 'உண்மை மாத்திர முணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதன' என்ற பகுப்பினுள் இறையனார் களவியலுரையாசிரியர் அடக்கிக் காட்டினமை இங்கு நினைக்கத் தகுவதாகும்.

- வெள்ளைவாரணனார்
நூல்வரிசை 10, பக். 281-293

ஐந்தாவது

பொருளியல்

(வழுவமைதி இருவகையவெனல்)

195. இசைதிரிந் திசைப்பினு மியையும் பொருளே
யசைதிரிந் தியலா வென்மனார் புலவர்.

இவ்வோத்துப் பொருளிலக்கணம் உணர்த்தினமையிற் பொருளிய லென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. ஏனை ஒத்துக்களும் பொருளதிலக்கண மன்றே உணர்த்தின, இதற்கிது பெயராயவா றென்னை யெனின்; சொல்லதிகாரத்திற் கூறிய சொற்களை மரபியலின் “இருதிணை ஐம்பாலியனெறி வழாமைத் திரிபல் சொல்” லென்பாராதலின் அவை ஈண்டுத் தம் பொருளை வேறுபட்டிசைப்பினும் பொருளாமெனவும், இப்பொருளதி காரத்து முன்னர்க்கூறிய பொருள்களிற் பிறழ்ந்திசைப்பனவும் பொருளா மெனவும் அமைத்துச், சொல்லுணர்த்தும் பொருளுந் தொடர் மொழியுணர்த்தும் பொருளும் ஒருங்கே கூறலிற் பொருளிய லென்றார். இச் சூத்திரம் இவ்வோத்தின்கண் அமைக்கின்ற வழுவமைதிகளெல்லாஞ் சொற்பொருளின் வழுவமைதியும் பொருளின் வழுவமைதியுமென இருவகைய என்கின்றது.

(இ - ள்.)² இசை திரிந்து இசைப்பினும் - சொற்கள் தத்தம் பொருளுணர்த்தாது வேறுபட்டிசைப்பினும்; அசை திரிந்து இயலா இசைப்பினும் - இவ்வதிகாரத்துள் யாத்த பொருள்கள் நாடக வழக்கும் உலகியல் வழக்குமாகிய புலனெறி வழக்கிற் றிரிந்து இயன்றிசைப்பினும்; மன் பொருள் இயையும் என்மனார் புலவர் - அவை மிகவும் பொருளேயாய்ப் பொருந்து மென்று தொல்லாசிரியர் கூறுவர் என்றவாறு. அதனால் யானும் அவ்வாறு கூறுவலென்றார்.

சொல்லாவது எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டுப் பொருளறிவுறுக்கும் ஓசையாதலின் அதனை இசையென்றார்; இஃது³ ஆகுபெயர். அசைக்கப்பட்டது - அசையென்பதும் ஆகுபெயர். ‘நோயுமின்பமும்’ (தொல் பொ. 196) என்பதனுள் ‘இருபெயர் மூன்று முரியவாக’ என்பதனான் திணை மயங்குமென்றும், ‘உண்டற்குரிய வல்லாப் பொருளை’ (தொல்.பொ. 213) என்றும் பிறாண்டுஞ் சொல் வேறுபட்டுப் பொருளுணர்த்துதலும், இறைச்சிப்பொருண் முதலியன நாடக வழக்கின் வழீஇயவாறுந், தேரும் யானையும்’ (தொல். பொ. 212) ‘அறக் கழிவுடையன்’ (தொல். பொ. 218) ‘தாயத்தி னடையா’ (தொ. பொ. 221) என்னுஞ் சூத்திர முதலியன உலகியல்வழக்கின் வழீஇயவாறுங் கூறி, அவ்வழ அமைக்கின்றவாறு மேலே காண்க. **புறத்திணையியலுட் புறத்திணை வழக்கூறி அகப் பொருட்குரிய வழுவே ஈண்டுக் கூறுகின்றதென்றுணர்க.**

‘இயலா’ என்றதனான்⁴ ‘என்செய்வா’ மென்றவழி’ப் ‘பொன் செய்வா’ மென்றாற்போல வினாவிற் பயவாது இறை பயந்தாற் போல நிற்பனவுங் கொள்க. இன்னும் அதனானே செய்யுளிடத்துச் சொற்பொருளானன்றித் தொடர்பொருளாற் பொருள் வேறுபட இசைத்தலுங்கொள்க. அது சூத்திரத்துஞ் செய்யுளுள்ளும் பொருள் கூறுமாற்றா னுணர்க. (1)

(முற்கூறிய இருவகையானும் பொருள் வேறுபட்டு வழீஇயமையுமாறு கூறல்)

196. நோயு மின்பமு மிருவகை நிலையிற்
காமங் கண்ணிய மரபிடை தெரிய
வெட்டன் பகுதியும் விளங்க வொட்டிய
வறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடை யதுபோன்
மறுத்துரைப் பதுபோ னெஞ்சொடு புணர்த்துஞ்
சொல்லா மரபி னவற்றொடு கெழீஇச்
செய்யா மரபிற் றொழிற்படுத் தடக்கியு
மவரவ ருறுபிணி தமபோற் சேர்த்தியு
மறிவும் புலனும் வேறுபட நிறீஇ
யிருபெயர் மூன்று முரிய வாக
வுவம வாயிற் படுத்தலு முவம
மொன்றிடத் திருவார்க்கு முரியபாற் கிளவி.

இது, முற்கூறிய இருவகையானும் பொருள்வேறுபட்டு வழிஇயமையுமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) நோயும் இன்பமும் இருவகை நிலையிற் காமம் கண்ணிய மரபிடை தெரிய - துன்பமும் இன்பமுமாகிய இரண்டு நிலைக் களத்துங் காமங் கருதின வரலாற்று முறைமையிடம் விளங்க; எட்டன் பகுதியும் விளங்க - நகை முதலிய மெய்ப்பாடு எட்டனுடைய கூறுபாடுந் தோன்ற; அறிவும் புலனும் வேறுபட நிற்றீஇ இரு பெயர் மூன்றும் உரியவாக - மனவறிவும் பொறியறிவும் வேறுபட நிறுத்தி அஃறிணை யிருபாற்கண்ணும் உயர்திணை மூன்றுபொருளு முரியவாக; அவரவர் ஓட்டிய உறுப்புடையது போல் உணர்வுடையது போல் மறுத்துரைப்பது போல் நெஞ்சொடு புணர்த்தும் - கூறுகின்ற அவரவர் தமக்குப் பொருந்திய உறுப்பெல்லாம் அதுவுடையது போலவும் உணர்வு உடையது போலவும் மறுமாற்றம் தருவது போலவும் தந்நெஞ்சொடு புணர்த்துச் சொல்லியும்; சொல்லா மரபின வற்றொடு கெழீஇச் செய்யாமரபிற் றொழிற்படுத்து அடக்கியும் - வார்த்தை சொல்லா முறைமை யுடையன வாகிய புள்ளும் மாவும் முதலியனவற்றோடே அவை வார்த்தை கூறுவனவாகப் பொருந்தி அவை செய்த லாற்றாத முறைமையினை யுடைய தொழிலினை அவற்றின் மேலே ஏற்றியும்; உறுபிணி தம்போலச் சேர்த்தியும் - அச்சொல்லா மரபினவை உற்ற பிணிகளைத் தம் பிணிக்கு வருந்தின போலச் சார்த்திக்கூறியும்; உவமம் ஒன்றிடத்து உவம வாயிற் படுத்தலும் - அம்மூவகைப் பொருளை உவமஞ் செய்தற்குப் பொருந்து மிடத்து உவமத்தின் வழியிலே சார்த்திக் கூறுதலும்; இருவர்க்கும் உரிய பாற் கிளவி - அத்தலைவர்க்குந் தலைவி யர்க்கு முரிய இலக்கணத்திற் பக்கச்சொல் என்றவாறு.

தெரிய விளங்க உரியவாகப் புணர்த்தும் அடக்கியுஞ் சேர்த்தும் அவற்றைப் படுத்தலும் இவ்விருவர்க்குமுரிய பாற் கிளவியென முடிக்க. ‘அவரவ’ ரென்கின்றார் ⁵ அகத்திணை யியலுட் பலராகக் கூறிய தலைவரையுந் தலைவியரையும். “இருவ’ ரென்றதும் அவரென்னுஞ் சுட்டு. நெஞ்சென்னும் அஃறிணை யொருமையைத் தெரியவிளங்கத் தலைவன் கூறும்வழி உயர்திணையாண்பாலாகவுந் தலைவி கூறும்வழிப் பன்மைப்பாலாகவுங் கொள்க. என்றுஞ்சொல்லா மரபின

வற்றையும் உயர்திணைப் பாலாக்கியும் அவற்றைத் தம்போலச் சேர்த்திக் கூறுபடுத்து உயர்திணை முப்பாலாக்கியுங் கூறுபவென வழுவமைத்தார்.

இருவகை நிலைக்களத்து⁷ எட்டனையுஞ் சேர்க்கப்பதினாறாம். அவற்றை நெஞ்சொடு சேர்க்கப்பலவா மென்றுணர்க.

“உண்ணாமையின்” என்னும் அகப்பாட்டி. (123) னுள்,

இறவொடு வந்து கோதையொடு பெயரும்

பெருங்கட லோதம் போல

வொன்றிற் கொள்ளாய் சென்றுதரு பொருட்கே.

என்றவழி “அழிதக வுடைமதி வாழிய நெஞ்சே” என்றதனான் நிலையின்றாகுதியென நெஞ்சினை உறுப்புடையது போலக் கழறி நன்குரைத்தவாறும் ⁸ஓதத்தையும் நெஞ்சையும் உயர்திணையாக்கி உவமவாயிற்படுத்தவாறுங் காண்க.

கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்

பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்

தொடக்கை தைவரத் தோய்த்தன்று கொல்லோ

நானொடு மிடைந்த கற்பின் வாணுத

லந்தீங் கிளவிக் குறுமகண்

மென்றோள் பெறனசைஇச் சென்றவென் நெஞ்சே. (அகம். 9)

இஃது, உறுப்புடையதுபோல்⁹ உவந்துரைத்தது.

“அன்றவ னொழிந்தன்று மிலையே” என்னும் அகப்பாட்டி. (19) னுள்,

வருந்தினை வாழியென் னெஞ்சே பருந்திருந்

துயாவிளி பயிற்று மியாவுயர் நனந்தலை

யுருடுடி மகுளியிற் பொருடெரிந் திசைக்குங்

கடுங்குரற் குடினைய நெடும்பெருங் குன்ற

மெம்மொ டிறத்தலுஞ் செல்லாய் பின்னின்

றொழியச் சூழ்ந்தனை யாயிற் றவிராது

செல்லினிச் சிறக்கநின் னுள்ளம்.

(அகம். 19)

என அறிவுடையதுபோல் அழகைபற்றிக் கூறிற்று.

பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்
றினைமதி வாழிய நெஞ்சே. (குறுந். 19)

என்றது உணர்வுடையதுபோல் வெகுளிபற்றிக் கூறிற்று.

உள்ளம் பிணிக்கொண் டோள்வயினெஞ்சஞ்
செல்ல நீர்கஞ் செல்வா மெனினுஞ்
செய்வினை முடியா தெவ்வஞ் செய்த
லெய்யா மையோ டிளிவுதலைத் தருமென
வுறுதி தூக்காத் தூங்கி யறிவே
சிறிதுநனி விரைய லென்னு மாயிடை
யொளிநேந்து மருப்பிற் களிறுமாறு பற்றிய
தேய்ப்பரிப் பழங்கயிறு போல
வீவது கொல்லென் வருந்திய வுடம்பே. (நற். 284)

இஃது, உணர்வுடையதுபோல இளிவரல் பற்றிக் கூறியது.

ஈதலுந் துய்த்தலு மில்லோர்க் கில்லெனச்
செய்வினை கைம்மிக வெண்ணுதி யவ்வினைக்
கம்மா வரிவையும வருமோ
வெம்மை யுய்த்தியோ வுரைத்திசி னெஞ்சே. (குறுந். 63)

இது, மறுத்துரைப்பார்போல நெஞ்சினை இளிவரல் பற்றிக்
கூறியது.

பின்னின்று தூரக்கு நெஞ்ச நின்வாய்
வாய்போற் பொய்மொழி யெவ்வமென் களைமா. (அகம். 3)

என்பதும் அது.

விசம்புற நிவந்த என்பதனுள்,
வருக வெண்ணுதி யாயின்
வாரே னெஞ்சம் வாய்க்கநின் வினையே. (அகம். 131)

என்பது, மறுத்துரைப்பதுபோல் தறுகண்மைபற்றிய பெருமிதங்
கூறிற்று. ஏனை அச்சமும் மருட்கையும் பற்றியன தலைவன் கூற்று
வந்துழிக் காண்க. இவை நெஞ்சை ஆண்பாலாகக் கூறியன.

‘மன்று பாடவிந்து’ (அகம். 128) என்பதனுள்,

நெஞ்சு, மென்னொடு நின்னொடுஞ் சூழாது கைம்மிக்
 கிறும்புபட்ட டிருளிய விட்டருஞ் சிலம்பிற்
 குறுஞ்சனைக் குவளை வண்டுபடச் சூடிக்
 கானக நாடன் வருஉம் யானைக்
 கயிற்றுப்புறத் தன்ன கன்மிசைச் சிறுநெறி
 மாரி வானத் தலைஇ நீர்வார்
 பிட்டருங் கண்ண படுகுழி யியவி
 னிருளிடை மிதிப்புழி நோக்கியவர்
 தளரடி தாங்கிய சென்ற தின்றே.

என்பது உறுப்புடையது போல் அழகைபற்றிக் கூறியது.

“குறுநிலைக்குரவின்” (நற்றிணை. 56) என்பது உறுப்பு
 முணர்வுமுடையது போல இளிவரல்பற்றிக் கூறியது.

அறியவும் பெற்றாயோ வறியாயோ மடநெஞ்சே. (கலி. 123)

இஃது, உணர்வுடையதுபோல் நகைபற்றிக் கூறியது.

கோடெழி லகலல்குற் கொடியன்னார் முலைமுழ்கிப்
 பாடழி சாந்தினன் பண்பினறி வரினெல்லா
 ளுடுவே னென்பென்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்
 கூடுவே னென்னுமிக் கொள்கையினெஞ்சே. (கலி. 67)

இது, மறுத்துரைப்பதுபோல் உவகைபற்றிக் கூறியது.

அவரநெஞ் சவர்க்காதல் கண்டு மெவனெஞ்சே
 நீயெமக் காகா தது. (குறள். 1291)

இஃது, இளிவரல்பற்றி மறுத்துக் கூறியது. ஏனைய வந்துழிக்
 காண்க. இவை நெஞ்சினைத் தலைவி பெண்பாலாகக் கூறியன.
¹⁰இவை துன்பமும் இன்பமும் நிலைக்களமாகக் காமங் கண்ணிய
 மரபிடைத் தெரிய வந்தன.

கானலுங் கழறாது கழியுங் கூறாது
 தேனிமிர் நறுமலர்ப் புன்னையு மொழியா
 தொருநீ யல்லது யிறிதுயாது மிலனே
 யிருங்கழி மலர்ந்த கண்போ னெய்தற்
 கமழிதழ் நாற்ற மமிழ்தென நசைஇத்

தண்டா தூதிய வண்டினங் களிசிறந்து
பறைவ தளருந் துறைவனை நீயே
சொல்லல் வேண்டுமா ரலவ. (அகம், 170)

.....
இது, சொல்லாமரபின சொல்லுவனவாக அழகைபற்றிக்
கூறியது. இவை உயர்திணையுமாயின.

கொங்குதேர் வாழ்க்கை... (குறுந், 2)
என்பது உவகைபற்றிக் கூறியது.

போர்தொலைந் திருந்தாரைப் பாடெள்ளி நகுவார்போ
லாரகு ருற்றாரை யணங்கிய வந்தாயோ. (கலி, 120)

இது, செய்கையில்லாத மாலைப்பொழுதினைச் செய்யா
மரபில் தொழிற்படுத்தடக்கி உவமவாயிற்படுத்தது.

“தொல்லாழி தடுமாறி” (கலி.129) என்பதனுள்,

பாய்திரை பாடோவாப் பரப்புநீர்ப் பனிக்கட
றுவத் துறந்தனன் றுறைவனென் றவன்றிற
நோய்தெற ஷுழைப்பார்க ணிமிழ்தியோ வெம்போலக்
காதல்செய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ;
மன்றிரும் பெண்ணை மடல்சே ரன்றி
என்றறை கொன்றன ரவரெனக் கலங்கிய
வென்றுய ரறிந்தனை நரறியோ வெம்போல
வின்றுணைப் பிரிந்தாரை யுடையையோ நீ;
பனியிருள் சூழ்தரப் பைதலஞ் சிறுகுழ
லினிவரி னுயருமற் பழியெனக் கலங்கிய
தனியவ ரிடும்பைகண் டினைதியோ வெம்போல
இனியசெய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ

எனக் கடலும் அன்றிலுங் குழலும் உற்ற பிணியைத் தம்
பிணிக்கு வருந்தினவாகச் சேர்த்தி உயர்திணையாக்கி உவம
வாயிற்படுத்தவாறு காண்க.

‘ஒன்றிடத்து’ என்றார் வேண்டியவாறு உவமங்கோட
லாகா தென்றற்கு. பகுதியைப் ‘பால்கெழு கிளவி’ (199) என

மேலும் ஆளுப. 'காமங்கண்ணிய' என்றதனாற் கைக்கிளையும்
பெருந்திணையுமாகிய காமத்திற்கு வருவனவுங் கொள்க.

சென்றதுகொல் போந்ததுகொல் செவ்வி பெறுந்துணையு
நின்றதுகொ னேர்மருங்கிற் கையூன்றி - முன்றின்
முழங்குங் கடாயானை மொய்ம்மலர்த்தார் மாறற்
குழந்துபின் சென்றவென் னெஞ்சு. (முத்தொள்.)

இது, கைக்கிளைக்கண் உறுப்புடையதுபோல் அவலம்பற்றி
நெஞ்சினைக் கூறியது.

ஓங்கெழிற் கொம்பர் நடுவி தெனப்புல்லுங்
காந்தட் கிவருங் கருவிளம் பூக்கொள்ளு
மாந்தளிர்க் கையிற் றடவரு மாமயில்
பூம்பொழி னோக்கிப் புகுவனபின் செல்லுந்
தோளெனச் சென்று துளங்கொளி வேய்தொடு
நீள்கதுப் பிஃதென நீரற லுட்புகும்
வாளொளி முல்லை முகையை முறுவலென்
றாள்வலி மிக்கா னஃதறி கல்லான்

என்றாற்போல் உயர்திணையாக உவமவாயிற்படுத்த பெருந்
திணையாய் வருவனவுங் காண்க. இஃது அவலம். (2)

(முற்கூறிய நிலைமைகள் கனவின்கண்ணு நிகழுமெனல்)

197. கனவு முரித்தா லவ்விடத் தான.

இது, மேற்கூறிய நிலைமைகள் கனவின்கண்ணும் நிகழு
மெனப்பகுதிக்கிளவி கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அவ்விடத்தான - முன்னர் வழுவமைத்த நிலைமை
யின் கண்ணே வந்தன; கனவும் உரித்தால் - கனவும் உரித்தா
யிருந்தது முந்து நூற்கண் என்றவாறு.

எனவே, யானுங் கூறுவலென்றார்.

அலந்தாங் கமையலே னென்றானைப் பற்றியென்
னலந்தாரா யோவெனத் தொடுப்பேன் போலவுங்
கலந்தாங் கேயென் கவின்பெற முயங்கிப்
புலம்ப லோம்பென வளிப்பான் போலவும்;

முலையிடைத் துயிலு மறந்தீத் தோயென
நிலையழி நெஞ்சத்தே னமுவேன் போலவும்
வலையறு மயிலின் வருந்தினை பெரிதெனத்
தலையறு முன்னடிப் பணிவான் போலவும். (கலி. 128)

இவற்றுள், தன்னெஞ்சினை உறுப்பும் உணர்வும் மறுத்து
ரைத்தலுமுடையதாகக் கூறியவாறும், ஆங்கு "எதிர்பெய்து
கொண்ட தலைவன் உருவும் உறுப்பும் உணர்வும் மறுத்
துரைத்தலுமுடையதாகச் செய்யாமரபின் செய்ததாகக் கூறிய
வாறும், அவை உயர் திணையாகக் கூறியவாறும், பிறவுமுணர்க.

¹²இன்னகை யினைய மாகவு மெம்வயி
னூடல் யாங்குவந் தன்றென யாழநின்
கோடேந்து புருவமொடு குவவுநுத னீவி
நறுங்குதுப் புளரிய நன்ன ரமயத்து
வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவின். (அகம். 39)

என வருவனவுங் கொள்க.

(3)

(கனவு களவின்கட் செவிலிக்குமுரித்தெனல்)

198. தாய்க்கு முரித்தாற் போக்குடன் கிளப்பின்.

இது முற்கூறிய கனவு களவின்கட் செவிலிக்கு முரித்தென
வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) உடன்போக்குக் கிளப்பின் - உடன்போக்கின் கட்
கூறின்; தாய்க்கும் உரித்தால் - அக்கனவு செவிலிக்கும் உரித்தா
யிருந்தது முந்து நூற்கண் என்றவாறு.

தோழி உடன்பட்டுப்போக்குதலானும் நற்றாய் "நற்பாற்
பட்டனள்" என்று வருதலானுந் "தாயெனப்படு வோள் செவிலி
யாகும்" (124) என்பதனானுஞ் செவிலியைத் தாயென்றார். தலைவி
போகாமற் காத்தற்குரியளாதலானும் அவளை என்றும் பிரியாத
பயிற்சியானுஞ் செவிலிக்குக் கனவு உரித்தாயிற்று.

காய்ந்து செலற்கனலி என்பதனுட்
கண்படை பெறேன் கனவ. (அகம். 55)
என்றவாறு காண்க. (4)

(பக்கச்சொல் தோழி முதலிய நால்வர்க்குமுரித்தெனல்)

199. பால்கெழு கிளவி நால்வர்க்கு முரித்தே.

இஃது, எய்தாத தெய்துவித்து வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) பால்கெழு கிளவி - இலக்கணத்திற்¹³பக்கச் சொல்; நால்வர்க்கும் உரித்து - தோழியும் செவிலியும் நற்றாயும் பாங்கனு மென்னும் நால்வர்க்கும் உரித்தாம் என்றவாறு.

மேல் 'இருவர்க்குமுரிய பாற்கிளவி' (196) என்றலின் தலை வனையும் தலைவியையும் ஆண்டே கூறலின் ஈண்டு இந்நால் வருமென்றே கொள்க.

தருமணற் கிடந்த பாவையென்

மருமக ளேயென முயங்கின ளமுமே.

(அகம். 165)

இது, நற்றாய் மணற்பாவையைப் பெண்பாலாகக் கூறித் தழீஇக்கொண் டமுதலிற் பால்கெழுகிளவியாயிற்று.

தான்றாயாக் கோங்கந் தளர்ந்து முலைகொடுப்ப

வீன்றாய்நீ பாவை யிருங்குரவே - யீன்றாண்

மொழிகாட்டா யாயினு முள்ளெயிற்றாள் சென்ற

வழிகாட்டா யீதென்று வந்து.

(திணை. நூற். 65)

என்பது செவிலி குரவை வழிகாட்டென்றலிற் பால்கெழு கிளவி யாயிற்று. ஏனையிரண்டும் மேல்விலக்குப.

(5)

(இறந்தது காத்தல்)

200. நட்பி னடக்கை யாங்கலங் கடையே.

இஃது, இறந்தது காத்தது.

(இ - ள்.) ஆங்கு - அந்நால்வரிடத்து; நட்பின் நடக்கை அலங் கடை - நட்பின்கண்ணே ஒழுகுதலல்லாத¹⁴ அவ் வீரிடத்தும் பால் கெழு கிளவி உரித்து என்றவாறு.

எனவே, நட்புச்செய் தொழுகுந் தோழிக்கும் பாங்கனுக் கும் 'பால்கெழுகிளவி' (199) இன்றென்றாரெனக் கொள்க. (6)

(தலைவிக்கு வேறுபாடு தோன்றியவிடத்து அதனைப் பரிகரித்தற்குரியாரிவரெனல்)

**201. உயிரு நாணு மடனு மென்றிவை
செயிர்தீர் சிறப்பி னால்வர்க்கு முரிய.**

இது, தலைவிக்குத் தலைவனாற் பிறப்பதொரு வேறுபாடு தோன்றியவழி அதனைப் பரிகரித்தற் குரியோர் இவரென வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) உயிரும் நாணும் மடனும் என்றிவை - உயிரும் நாணும் மடனுமென்று கூறப்பட்ட இவை மூன்றும்; செயிர்தீர் சிறப்பின் நால்வர்க்கும் உரிய - குற்றந் தீர்ந்த தலைமையினை யுடைய நற்றாய்க்குஞ் செவிலிக்குந் தோழிக்குந் தலைவற்கு முரிய என்றவாறு.

உம்மை ஐயமாதலின் தலைவனை யொழிந்த மூவர்க்கு முரிய என்றாராயிற்று. என்றது தலைவன் இவற்றைக் களவிலுங் கற்பிலுங் காத்தலும் வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்தும் பரத்தையிற் பிரிந்துங் காவாமையுமுடைய னென்பது கூறிற்று. அவை ¹⁵எழுவகையால் (207) தோழி அவற்றைக் காத்து அறத்தொடு நிற்ப, அதனைச் செவிலி உட்கொண்டு அவற்றைக் காத்து நற்றாய்க் கறத்தொடு நிற்ப, அவளும் அவற்றை உட்கொண்டு காத்தற்கு அறத்தொடு நின்றலும் உடன்போயது அறனென நற்றாய் கோடலுஞ் செவிலி பிறரை வரகின்றானோ வெனத் தோழியை வினவலும் பிறவுமாம். உதாரணம் முன்னர்க் காட்டியவற்றுட் காண்க.

இனி, உம்மையை முற்றும்மையாக்கி உயிர் முதலிய தலைவி யுறுப்பினை உறுப்புடைத்தாகவும் மறுத்துரைப்ப தாகவும் ¹⁶கூறப் பெறாதென்றார். (7)

**(தலைவி வருத்தமிக்கவழி
இவ்வாறு புணர்க்கவும் பெறுமெனல்)**

**202. வண்ணம் பசந்து புலம்புறு காலை
புணர்ந்த போல வுறுப்பினைக் கிழவி
புணர்ந்த வகையிற் புணர்க்கவும் பெறுமே.**

இது, வருத்தமிக்கவழி இவையுமா மென்கிறது.

(இ - ள்.) வண்ணம் பசந்து புலம்பு உறுகாலை - மேனி பசந்து தனிப்படருறுங் காலத்து; கிழவி உறுப்பினை உணர்ந்த போல - தலைவி தனது உறுப்பினை அறிந்தனபோல; புணர்ந்த வகையிற் புணர்க்கவும் பெறுமே - பொருந்தின கூற்றாற் சொல்லவும் பெறும் என்றவாறு.

கேளல னமக்கவன் குறுகன்மி னெனமற்றெந்
தோளொடு பகைபட்டு நினைவாடு நெஞ்சத்தேம். (கலி. 68)

நாணில மன்றவெங் கண்ணே நானேர்பு
சினைப்பசும் பாம்பின் சூன்முதிர் பன்ன
கனைத்த கரும்பின் கூம்புபொதி யவிழ
நுண்ணுறை யழிதுளி தலைஇய
தண்வரல் வாடையும் பிரிந்திசினோர்க் கழலே. (குறந். 35)

தணந்தநாள் சால வறிவிப்ப போலு
மணந்தநாள் வீங்கிய தோள். (குறந். 1233)

காதும் ஓதியும் முதலிய கூறப்பெறா; கண்ணுந் தோளும் முலையும் போல்வன புணர்க்கப்படுமென்றற்குப் 'புணர்ந்த வகை' யென்றார். இதனானே இவற்றைத் தலைவன்பாற் செலவுவர வுடையன போலக் கூறலுங்கொள்க.

கண்ணுங் கொள்ச்சேறி நெஞ்சே யிவையென்னைத்
தின்னு மவர்க்காண லுற்று. (குறந். 1244)
எனக் கண்ணினைச் செல்வனவாகக் கூறினாள். (8)

**(தலைவனொடு வேறுபட்டவழித் தலைவி
இவ்வாறு கூறுவள் எனல்)**

**203. உடம்பு முயிரும் வாடியக் காலு
மென்னுற் றனகொ லிவையெனி னல்லது
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை.**

இது, தலைவனொடு வேறுபட்டுழிப் பிறப்பதோர் வழுவமைதி கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) உடம்பும் உயிரும் வாடியக்காலும் - தன் உடம்பும் உயிருந்தேய்ந்து கூட்டமினிற் இருந்தகாலத்தும்; இவை என் உற்றனகொல் எனின் அல்லது - இவை என்ன வருத்தமுற்றன

கொலென்று தனக்கு வருத்தமில்லதுபோலக் கூறினல்லது; கிழத்திக்குக் கிழவோற் சேர்தல் இல்லை - தலைவிக்குத் தலை வனைத் தானேசென்று சேர்தல் இருவகைக் கைக்கோளினு மில்லை என்றவாறு.

இது, காதல்கூரவுங் கணவற்சேராது வஞ்சம்போன் றொழுகலின் வழுவாயினும் அமைக்க என்றவாறு.

எற்றோ வாழி தோழி முற்றுபு
கறிவள ரடுக்கத் திரவின்முழங்கிய
மங்குல் மாமழை வீழ்ந்தெனப் பொங்குமயிர்க்
கலைதொட விழுக்கிய பூநாறு பலவுக்கனி
வரையிழி யருவி யுண்டுறைத் தரூஉங்
குன்ற நாடன் கேண்மை

மென்றோள் சாய்த்துஞ் சால்பீன் றன்றே. (குறுந். 90)

என்பதனுட் கேண்மை தோளை மெலிவித்ததாயினும் எனக்கு அமைதியைத் தந்தது; யான் ஆற்றவுந் தாம் மெலிதல் பொருந்தாதது எத்தன்மைத்தெனத் தலைவி தோழிக்குக் கூறியவாறு காண்க. 'கலைதீண்ட வழக்கி வீழ்ந்த பழத்தை யருவி பின்னும் பயன்படுத்து நாடன்' என்றதனானே அலரால் நஞ்சுற்றத்திற் பிரிந்தேமாயினும் அவன் நம்மை வரைந்து கொண்டு இல்லறஞ் செய்வித்துப் பயன்படுத்துவனென்பதாம்.

¹⁷கதுமெனத் தானோக்கித் தாமே கலிமு
மிதுநகத் தக்க துடைத்து. (குறள். 1173)

இதுவும் அது.

¹⁸ஓஓ வினிதே யெமக்கிந்நோய் செய்தகண்
டாஅ மிதற்பட்டன. (குறள். 1176)

இதுவும் இதன்பாற்படும்.

¹⁹இனிப்புணர்ந்த வெழினல்லா ரிலங்கெயிறுறாஅலி
னனிச்சிவந்த வடுக்காட்டி நாணின்றி வரினெல்லா
துனிப்பேய்யா னென்னேன்ம னந்நிலையே யவற்காணிற்
றனித்தே தாமுமித் தனியினெஞ்சே. (கலி. 67)

இதனுள், யான் துனித்தல்வல்லேன், என் நெஞ்சிற்குத் தன்றன்மை யென்பதொன்றில்லை, ஈதென்னென்றலின் அவ்வாறு காண்க. (9)

(இதுவுமது)

204. ஒருசிறை நெஞ்சமோ டுசாவுங் காலை

உரிய தாகலு முண்டென மொழிப.

இதுவும் அது.

(இ - ள்.) ஒருசிறை - தன் உள்ளத்து நின்ற தலைவனை யொழியப் போந்துநின்றது; நெஞ்சமொடு ²⁰உசாவுங்காலை - தானுந் தன் நெஞ்சமும் வேறாக நின்ற கூட்டத்திற்கு உசாவுங் காலம்; உரியதாகலும் உண்டென மொழிப - தலைவிக்குரிய தாகலும் உண்டென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

உம்மையால் தோழியுடன் உசாவுங்காலமும் உண்டு என்று கொள்க. உம்மை எச்சவும்மை. இது தலைவனை வேறுபடுத்துத் தானும் நெஞ்சமும் ஒன்றாய் நின்ற உசாவுதலின் வழுவாயமைந்தது. இது யாண்டு நிகழுமெனின் இவனொடு கூடாமையின் இவன் ஆற்றானாவனென்றானும் 'உணர்ப்பு வயின் வாரா ஓடற்' கட் (150) புலக்குமென்றானும் பிறவாற்றானு மென்றானும் உசாவும்.

²¹மான மறந்துள்ளா நாணிலிக் கிப்போர்
புறஞ்சாய்ந்து காண்டைப்பாய் நெஞ்சே யுறழ்ந்திவனைப்
பொய்ப்ப விடேஎ மெனநெருங்கிற் றப்பினே
னென்றடி சேர்தலு முண்டு. (கலி. 89)

²²பகலே பலருங் காண நான்விட்
டகல்வயிற் படப்பை யவனார் வினவிச்
சென்மோ வாழி தோழி. (நற்றிணை. 365)
இது, தோழியோடு உசாவியது. (10)

(மடமை அழியுமிடமிவை எனல்)

205. தன்வயிற் கரத்தலு மவன்வயின் வேட்டலு

மன்ன விடங்க ளல்வழி யெல்லா

மடனொடு நின்றல் கடனென மொழிப.

இது, பெண்டிர்க்கியல்பாகிய மடமை யழிவதோர் வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) தன்வயிற் கரத்தலும் - தலைவன் தலைவியிடத்தே புறத்தொழுக்க மின்றென்று பொய்கூறலும்: அவன்வயின் வேட்டலும் - அங்ஙனங் கரந்து கூறிய தலைவன்கட் டலைவி விரும்புதலும்; அன்ன இடங்கள் அல்வழி எல்லாம் - ஆகிய அவை போலும் இடங்களல்லாத இடத்தெல்லாம்; மடனொடு நின்றல் கடன் என மொழிப - தலைவி மடமையுடையளாகி நின்றல் கடப்பாடென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

எனவே, இவ்வீரிடத்தும் மடனழிதலுடையனென வழுவமைத்தார். அது “குதிரை வழங்கிவருவல்” (கலி. 96) என்று அவன் கரந்தவழி, அதனை மெய்யெனக் கோடலன்றே மடமை, அங்ஙனங்கொள்ளாது அறிந்தேன் குதிரை தானெனப் பரத்தையர் கட்டங்கினாயெனக் கூறுதலின் இது மடனழிந்த வழுவமைதியாயிற்று.

²³கவவுக்கை ளெகிழ்ந்தமை போற்றி மதவுநடைச்
செவிலி கையென் புதல்வனை நோக்கி
நல்லோர்க் கொத்தனிர் நீயிரிஃதோ
செல்வர்க் கொத்தனம் யாமென மெல்லவென்
மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே. (அகம். 26)

என்றவழி, மனத்து நிகழ்ந்த வேட்கையை மறைத்து வன் கண்மை செய்து மாறினமையின் அதுவும் மடனழிந்து வழுவாகியமைந்தது. அன்னவிடமென்றதனால்,

²⁴யாரினுங் காதல மென்றேனா லுடினாள்
யாரினும் யாரினு மென்று. (குறள். 1314)

என்றாற்போல மடனழிய வருவனவுங் கொள்க. (11)

**(தலைவி அறத்தொடு நிற்குங் காலத்தன்றித் தோழி
அறத்தொடு நில்லாள் எனல்)**

**206. அறத்தொடு நிற்குங் காலத் தன்றி
யறத்தியன் மரபில டோழி யென்ப.**

இது, தலைவியால் தோழிக்கு வருவதோர் வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) அறத்தொடு நிற்குங் காலத்தன்றி - தலைவி இக் களவினைத் தமர்க்கறிவுறுத்தல் வேண்டுமென்னுங் கருத்தினளாகிய காலத்தன்றி; தோழி அறத்தியன் மரபிலளென்ப - தோழி அறத்தினியல்பாகத் தமர்க்குக்கூறும் முறைமையிலளென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

காலமாவன ²⁵நொதுமலர்வரைவும் வெறியாட்டெடுத்தலும் முதலியன. தலைவி களவின்சண்ணே கற்புக்கடம் பூண்டு ஒழுக்கின்றாளை நொதுமலர் வரைவைக் கருதினார் என்பதூஉம், இற்பிறந்தார்க்கேலாத வெறியாட்டுத் தம்மனைக் கண் நிகழ்ந்த தூஉந் தலைவிக் ²⁶கிறந்துபாடு பிறக்குமென்று ²⁷உட்கொண்டு அவை பிறவாமற் போற்றுதல் தோழிக்குக் கடனாதலின் இவை நிகழ்வதற்கு முன்னே தமர்க்கறிவித்தல் வேண்டும்; அங்ஙனம் அறிவியா திருத்தலின் வழுவாயமைந்தது.

²⁸இன்றியான் டையனோ தோழி குன்றத்துப்
பழங்குழி யகழ்ந்த கானவன் கிழங்கின்
கண்ணகன் றாமணி பெறுஉ நாட
னறிவுகாழ்க் கொள்ளு மளவைச் சிறுதொடி
யெம்மில் வருகுவை நீயெனப்
பொம்ம லோதி நீவி யோனே. (குறுந். 379)

இது, நொதுமலர் வரைவுகூறி உசாவி அறத்தொடு நின்றது.

கடவுட் கற்சனை யடையிறந் தவிழ்ந்த. (நற்றிணை. 34)

இது, வெறியாட்டெடுத்தவழி அறத்தொடு நின்றது.

அகவன் மகளே யகவன் மகளே. (குறுந். 23)

இது, ²⁹கட்டுக்காணிய நின்றவிடத்து அறத்தொடு நின்றது.

அதுவும் வெறியாட்டின்கண் அடங்கும். தலைவிக்குக் குறிப்பினு மிடத்தினுமல்லது வேட்கை நெறிப்பட வாராமையிற் சின்னாள் கழித்தும் அறத்தொடு நிற்பாளாகலானுஞ் செவிலியும் நற்றாயுங் கேட்டபொழுதே அறத்தொடு நிற்பராகலானும் ஆண்டு வழுவின்று. (12)

(அறத்தொடு நிற்கும்வகை இவையெனல்)

207. எளித்த லேத்தல் வேட்கை யுரைத்தல்
கூறுத லுசாத லேதீடு தலைப்பா
டுண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகைஇ
யவ்வெழு வகைய வென்மனார் புலவர்.

இது, அவ்வறத்தொடு நிலை இனைத்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) எளித்தல் - தலைவனை எளியனாகக் கூறுதல்; ஏத்தல் - அவனை உயர்த்துக் கூறல்; வேட்கை உரைத்தல் - அவனது வேட்கை மிகுத்துரைத்துக் கூறல்; கூறுதல் உசாதல் - தலைவியுந் தோழியும் வெறியாட்டிடத்தும் பிறவிடத்துஞ் சில கூறுதற் கண்ணே தாமும் பிறருடனேயும் உசாவுதல்; ஏதீடு - ஒருவன் களிறு புலியும் நாயும் போல்வன காத்து எம்மைக் கைக்கொண்டா னெனவும் பூத்தந்தான் தழைத்தந்தா னெனவும் இவை முதலிய காரமிட்டுணர்த்தல்; தலைப்பாடு - இருவருந் தாமே எதிர்ப் பட்டார் யான் அறிந்திலேனெனக் கூறுதல்; உண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகைஇ - என்று அவ்வாறனையும்³⁰ படைத்து மொழியாது பட்டாங்கு கூறுதலென்னுங் கிளவியோடே கூட்டி; அவ் எழுவகைய என்மனார் புலவர் - அத் தன்மைத்தாகிய ஏழு கூற்றையுடைய அறத்தொடு நின்றலென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

‘அவ்வெழுவகைய’ என்றதனால் உண்மைசெப்புங்கால் ஏனையாறு பொருளினுட் சில உடன்கூறி உண்மைசெப்பலும் ஏனைய கூறுங்காலுந் தனித்தனி கூறாது இரண்டு மூன்றும் உடனே கூறுதலுங் கொள்க. உதாரணம்:

³¹எல்லு மெல்லின் றசைவுபொரி துடையேன்
மெல்லிலைப் பரப்பின் விருந்துண் டியானுமிக்
கல்லென் சிறுகுடித் தங்கின் மற்றெவனோ
வெனமொழிந் தனனே யொருவன் (அகம். 110)

என்பது எளித்தல்.

³²பகன்மா யந்திப் படுசுட ரமயத்
தவன்மறை தேள நோக்கி மற்றிவன்
மகனே தோழி யென்றனள் (அகம். 48)

என்பது ஏத்தல்.

³³பூணாக முறத்தழீஇப் போதந்தான்.

(கலி. 39)

என்பது வேட்கையுரைத்தல்.

³⁴முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல
சினவ லோம்புமதி வினவுத லுடையேன்
பல்வே றுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு
சிறுமறி கொன்றிவ ணறுநுத னீவி
வணங்கினை கொடுத்தி யாயினணங்கிய
விண்டோய் மாமலைச் சிலம்ப
னொண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பலியே.

(குறுந். 362)

இது ³⁵வேலனொடு கூறுதலுசாதல். கூறுதற்கண் உசாத
லென விரிக்க.

³⁶வாடாத சான்றோர் வரவெதிர் கொண்டிராய்க்
கோடாது நீர்கொடுப்ப தல்லது - கோடா
வெழிலு முலையு மிரண்டிற்கு முந்நீர்ப்
பொழிலும் விலையாமோ போந்து.

(திணை. நூற். 15)

இதுவும் உசாதலாய் அடங்கும்.

³⁷உரவுச்சினஞ் செருக்கித் துன்னுதொறும் வெகுளு
முளைவா ளெயிற்ற வள்ளுகிர் ஞமலி
திளையாக் கண்ண வளைகுடி நெரிதர
நடுங்குவன மெழுந்து நல்லடி தளர்ந்தியா
மிடும்பைகூர் மனத்தே மருண்ட புலம்படர
மாறுபொரு தோட்டிய புகல்வின் வேறுபுலத்
தூகாண் விடையினணிபெற வந்தெ
மலமர லாயிடை வெருவுத லஞ்சி
மெல்லிய வினிய மேவரக் கிளந்தெ
மைம்பா லாய்கவி னேத்தி யொண்டொடி
யசைமென் சாய லவ்வாங் குந்தி
மடமதர் மழைக்க ணிளையீ ரிறந்த
கெடுதியு முடையே னென்றனன்

(குறிஞ்சிப். 130-142)

என நாய் காத்தவாறும்,

³⁸கணைவிடு புடையூக் கானங் கல்லென
 மடிவிடு வீளையர் வெடிபடுத் தெதிரக்
 கார்ப்பெய லுருமிற் பிளிற்சி சீர்த்தக
 விரும்பிணர்த் தடக்கை யிருநிலஞ் சேர்த்திச்
 சினந்திகழ் கடாஅஞ் செருக்கிமரங் கொல்பு
 மையல் வேழ மடங்கலி னெதிர்தர
 வய்விட மறியே மாகி யொய்யெனத்
 திருந்துகோ லெல்வளை தெளிர்ப்ப நாணுமறந்து
 விதுப்புறு மனத்தேம் விரைந்தவற் பொருந்திச்
 சூருறு மஞ்சையினடுங்க வார்கோ
 லுடுவுறு பகழி வாங்கிக் கடுவிசை
 யண்ணல் யானை யணிமுகத் தழுத்தலிற்
 புண்ணுமிழ் குருதி முகம்பாய்ந் திழிதரப்
 புள்ளி வரிநுதல் சிதைய நில்லா
 தயர்ந்துபுறங் கொடுத்த பின்னர் நெடுவே
 ளணங்குறு மகளி ராடுகளங் கடுப்பத்
 திண்ணிலைக் கடம்பின் றிரளரை வளைஇய
 துணையறை மாலையிற் கைபிணி விடேள
 நுரையுடைக் கலுழி பாய்தலி னுரவுத்திரை
 யருங்கரை வாழையினடுங்கப் பெருந்தகை
 யஞ்சி லோதி யசைய லெனையதூஉ
 மஞ்ச லோம்புநின் னணிநலங் காக்கென
 மாசறு சடர்நுத னீவி நீடுநினைந்
 தென்முக நோக்கி நக்கனன்.... (குறிஞ்சிப். 160-183)

எனக் களிற்று காத்தவாறும், புனலுள் எடுத்தவாறும்
காண்க.

³⁹புலிபுலி யென்னும் பூச றோன்ற
 வொன்செங் கழுநீர்க் கண்போ லாயிந்
 ழுசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்
 பக்கஞ் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்
 குயமண் டாகஞ் செஞ்சாந்து நீவி

வரிபுனை வில்லி னொருகணை தெரிந்துகொண்
டியாதோ மற்றும் மாதிரும் படரென
வினவி நின்றந் தோனே.

(அகம். 48)

இது, புலிகாத்தற்கு வந்தானென இட்டுரைத்தது.

⁴⁰ அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை யென்னை
தானு மலைந்தா னெமக்குந் தழையாயின
பொன்வீ மணியரும் பினவே
யென்ன மரங்கொலவர் சார லவ்வே.

(ஐங்குறு. 201)

இது, தோழி தழைத்தானென அறத்தொடு நின்றது.

⁴¹ சுள்ளி சுனைநீலஞ் சோபா லிகைசெயலை
யள்ளி யளகத்தின் மேலாய்ந்து - தெள்ளி
யிதணாற் கடியொடுங்கா வீர்ங்கடா யானை
யுதணாற் கடிந்தா னுள்ள.

(திணை. நூற். 2)

இதனுள் அளகத்தின் மேலாய்ந்தெனவே பூத்தந்தமை கூறினாள்.

⁴² பிறிதொன் நின்மை யறியக் கூறிக்
கொடுஞ்சுழிப் புகா அர்த் தெய்வ நோக்கி
கடுஞ்சூ டருகுவ னினக்கே.

(அகம். 110)

இது தலைப்பாடு.

⁴³ நேரிறை முன்கை பற்றி நாமர்தர
நாடறி நன்மண மயர்கஞ் சின்னாட்
கலங்க லோம்புமி னிலங்கிழை யீரென
ஈர நன்மொழி தீரக் கூறித்
துணைபுண ரேற்றி னெம்மொடு வந்து
துஞ்சா முழுவின் மூதூர் வாயி
லுண்டுறை நிறுத்துப் பெயர்ந்தன னதற்கொண்
டன்றை யன்ன விருப்போ டென்று
மிரவரன் மாலைய னேவரு தோறுங்
காவலர் கடுகினுங் கதனாய் குரைப்பினு
நீதுயிலெழினு நிலவுவெளிப் படினும்

வேய்புரை மென்றோ ளின்றுயிலென்றும்
பெறாஅன் பெயரினு முனிய லுறாஅ
ளிளமையினிகந்தன்று மிலனே வளமையிற்
றன்னிலை திரிந்தன்று மிலனே. (குறிஞ்சி. 231 - 245)

⁴⁴அலங்குமழை பொழிந்த வகன்க ணருவி
யாடுகழை யடுக்கத் திழிதரு நாடன்
பெருவரை யன்ன திருவிறல் வியன்மாப்பு
முயங்காது கழிந்த நாளிவண்
மயங்கிதழ் மழைக்கண் கலுழு மன்னாய். (ஐங்குறு. 220)

என வருவன உண்மைசெப்பல்.

“காமர் கடும்புனல்” (கலி. 39) என்பதனுள் ⁴⁵இரண்டு
வந்தன; பிறவு மன்ன. (13)

**(தோழி அறத்தொடு நின்றல் தலைவி
விருப்பத்தால் நிகழுமெனல்)**

**208. உற்றுழி யல்லது சொல்ல லின்மையி
னப்பொருள் வேட்கைக் கிழவியி னுணர்ப.**

இது, மேலதற்கோர் புறனடை.

(இ - ள்.) உற்றுழி அல்லது சொல்லல் இன்மையின் -
தலைவியர்க்கு ஏதமுற்ற இடத்தன்றித் தோழியா அவ்வாறு மறை
புலப்படுத்துக் கூறாராதலின்; அப்பொருள் வேட்கைக் கிழவியின்
உணர்ப - அம்மறை புலப்படுத்துதல் விருப்பத்தைத் தலைவியர்
காரணத்தான் தோழியர் உணர்வர் என்றவாறு.

‘உணர்வர்’ என்று உயர்திணைப்பன்மையாற் கூறவே
தலைவியருந் தோழியரும் பலரென்றார். ‘கிழவி’ என்றாரேனும்
“ஒருபாற் கிளவி” (222) யென்பதனாற் பன்மையாகக் கொள்க.
உயிரினுஞ் சிறந்த நானுடையாள் (113) இது புலப்படுத்தற்கு
உடம்படுதலின் வழுவாயமைந்தது.

⁴⁶இன்னுயிர் கழிவ தாயினு நின்மக
ளாய்மல ருண்கட் பசலை
காம நோயெனச் செப்பா தீமே. (அகம். 52)

என்றாற் போல்வனவே இலக்கணமென்பது மேலைச்
சூத்திரத்தாற் கூறுப. (14)

(அறத்தொடு நிறறல் வழுவென்றதற்குக் காரணங் கூறல்)

**209. செறிவு நிறைவுஞ் செம்மையுஞ் செப்பு
மறிவு மருமையும் பெண்பா லான.**

இது, மறைபுலப்படாமல் ஒழுகுதல் இலக்கணமென்றற்கும் மறைபுலப்படுத்துதல் வழுவென்றற்குங் காரணம் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) செறிவும் - அடக்கமும்; நிறைவும் - மறைபுலப்படாமல் நிறுத்தும் உள்ளமும்; செம்மையும் - மனக் கோட்டமின்மையும்; செப்பும் - களவின்கட் செய்யத் தகுவன கூறலும்; அறிவும் - நன்மைபயப்பனவுந் தீமை பயப்பனவும் அறிவித்தலும்; அருமையும் - உள்ளக்கருத்தறிதலருமையும்; பெண் பாலான - இவையெல்லாம் பெண்பாற்குக் காரணங்கள் என்றவாறு.

இவையுடையளெனவே மறைபுலப்படுத்தற்கு உரியளல்ல ளென்பது உம் அதனைப் புலப்படுத்தலின் முற்கூறியன வழுவமைத்தனவுமாயிற்று. இவை வருஞ்சூத்திரத்திற்கும் ஒத்தலிற் சிங்கநோக்கு. (15)

(வரைதல் வேட்கைக்குரிய கூற்றுக்கள் இவையெனல்)

**210. பொழுது மாறுங் காப்புமென் நிவற்றின்
வழுவி னாகிய குற்றங் காட்டலுந்
தன்னை யழிதலு மவனூ றஞ்சலு
மிரவினும் பகலினு நீவர லென்றலுங்
கிழவோன் றன்னை வார லென்றலு
நன்மையுந் தீமையும் பிறிதினைக் கூறலும்
புரைபட வந்த வன்னவை பிறவும்
வரைதல் வேட்கைப் பொருள வென்ப.**

இதுவும் தோழிக்குந் தலைவிக்கும் உரியனவாகிய வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) பொழுதும் ஆறும் காப்பும் என்றிவற்றின் வழுவின் ஆகிய குற்றங்காட்டலும் - இராப்பொழுதும் அக் காலத்து வழியுங் கண்ணுறும் இடத்துள்ள காவலுமென்று கூறப்பட்டவை மூன்றினது பழையமுறையிற் பிறமுதலால் தலைவற்குளதாகிய குற்றத்தை யுணர்த்தலும்:

இவை தலைவற்கு அச்சம் உளவாகக் கருதுதலும் அவ னால் நிகழும் இன்பத்தைத் துன்பமாகக் கருதுதலும் உடையன

வாயிற்றேனும் அன்புபற்றிக் கூறலின் அமைந்தது. அப்பொழுதிற்
றலைவனது செலவு வரவு நிகழ்ந்துழியே இக்குற்றங்
காட்டுவதென்று கொள்க.

⁴⁷மன்றுபா டவிந்து..... (அகம். 128)

என்பது பொழுதுவழுவதலிற் குற்றங்காட்டியது.

⁴⁸ஈர்ந்த ணாடையை யெல்லி மாலையை
சோர்ந்துவீழ் கதுப்பினாள் செய்குறி நீவரி
னொளிதிகழ் ளெகிழியர் கவணையர் வில்லர்
களிறென வார்ப்பவ ரேனல்கா வலரே. (கலி. 52)

இது, காப்பினான் வழுவணர்த்தியது.

தன்னை அழிதலும் - அவன் அக்காலத்து அவ்வழியில்
தனியே வருதற்கு யான் ஏதுவாயினேன் எனத் தன்னை அழிவு
படுத்துரைத்தலும்:

⁴⁹நீதவ றுடையையு மல்லை நின்வயி
னானா வரும்படர் செய்த
யானே தோழி தவறுடை யேனே. (அகம். 72)

அவன் வரவினை உவவாது; துன்பங்கூர்தல் வழுவா யினும்,
அதுவும் அவன்கண் அன்பாதலின் அமைத்தார்.

அவண் ஊறு அஞ்சலும் - அவ்வழியிடத்துத் தலைவற்கு
வரும் ஏதமஞ்சுதலும்:

⁵⁰அஞ்சவல் வாழி யைய வாரிருட்
கொங்கிய ரீன்ற மைந்தின்
வெஞ்சின வுழுவை திரிதருங் காடே..
இஃது, அவனைப் புலிநலியுமென் றஞ்சியது.

⁵¹ஓருநாள் விழும முறினும் வழிநாள்
வாழ்குவ எல்லென் றோழி (அகம். 18)

என்பதும் அது.

ஆறின்னாமையாவது:- விலங்கு முதலியவற்றான் வரவிற்கு
இடையீடு நிகழுமென் றஞ்சுதல். ஏத்தல், ⁵²எளித்தலின்

வேறாயிற்று. இது நன்குமதி யாமையின் வழுவாயினும் அன்பு மிகுதியான் அமைத்தார்.

இரவினும் பகலினும் நீ வரல் என்றலும் - இராப் பொழுதின் கண்ணும் பகற்பொழுதின் கண்ணுந் தலைவனைக் குறியிடத்து வருகவெனத் தோழி கூறலும்:

⁵³வல்வி லிளையரொ டெல்லிச் செல்லாது
சேர்ந்தனை செலினே சிதைகுவ துண்டோ
பெண்ணை யோங்கிய வெண்மணற் படப்பை
யன்றி லகவு மாங்கட்
சிறுகுர னெய்தலெம் பெருங்கழி நாட்டே. (அகம். 120)

⁵⁴பூவேய் புன்னையந் தண்பொழில்
வாவே தெய்ய மணந்தனை செலற்கே. (அகம். 240)

களவு அறிவுறுமென்று அஞ்சாது வருகவென்றலின் வழுவேனுந் தலைவி வருத்தம் பற்றிக் கூறலின் அமைத்தார்.

கிழவோன்றன்னை வாரல் என்றலும் - தோழியுந் தலைவியுந் தலைமை செய்து கொண்டு தலைவனை வாரற்க என்று கூறுதலும்:

தலைமை வழுவேனும் அன்பான் அமைத்தார்.

⁵⁵இரவு வார லைய விரவுவீ
யகலறை வரிக்குஞ் சாரற்
பகலும் பெறுதியிவ டடமேன் றோளே. (கலி. 49)

இஃது, இரவுவாரலென்றது.

⁵⁶பகல்வரிற் கவ்வை யஞ்சதும் (அகம். 118)

என்றது பகல்வாரலென்றது.

⁵⁷நல்வரை நாட நீவரின்
மெல்லிய லோருந் தான்வா ழுலளே. (அகம். 12)

இஃது, இரவும் பகலும் வாரலென்றது.

நன்மையும் தீமையும் பிறிதினைக் கூறலும் - பிறிதொரு பொருண்மேல் வைத்து நன்மையுந், தீமையுந் தலைவற்கேற்பக் கூறலும்:

⁵⁸கழிபெருங் காதல ராயினுஞ் சான்றோர்
பழியொடு வருஉ மின்பம் வெஃகார். (அகம். 112)

எனப் பிறர்மேல் வைத்துத் தலைவனை அறிவுகொளுத்தின
மையின் வழுவாயமைந்தது.

பழியொடு வருஉ மின்பம் வெஃகார்
எனவே புகழொடு வருஉம் இன்பம் வெஃகுவரெனக்
கொள்ள வைத்தலின் நன்மையுந் தீமையும் பிறிதின்மேல் வைத்துக்
கூறிற்றாம்.

புரைபட வந்து அன்னவை பிறவும் - வழுப்படவந்த இவை
போல்வன பிறவும்:

அவை ஊடற்கணின்றியுந் தலைவனைக் கொடிய
னென்றலும் நொதுமலர் வரைகின்றாரென்றலும் அன்னை
வெறியெடுக்கின்றாளென்றலும் பிறவுமாம்.

⁵⁹பகையினோய் செய்தான். (கலி. 40)

என்பது ஊடற்கணின்றிக் கொடியனென்றது.

⁶⁰தினையுண் கேழ விரிய
என்னும் நற்றிணை (119) யுள்,

யாவது, முயங்கல் பெறுகுவ னல்லன்
புலவிகொ ளீயர்தன் மலையினும் பெரிதே.
இது, நொதுமலர் வரைவு சிறைப்புறமாகக் கூறியது.

⁶¹கடம்புங் களிறும் பாடித் தொடங்குபு
தோடுந் தொடலையுங் கைக்கொண் டல்கலு
மாடின ளாத னன்றோ நீடு (அகம். 138)

என்பது தலைவற்கு வெறியாட்டுணர்த்தியது.

வரைதல் வேட்கைப் பொருள என்ப - தலைவன் வரைந்து
கோடற்கண் நிகழும் விருப்பத்தைத் தமக்குப் பொருளாக வுடைய
வென்றவாறு.

என்றது, வழுப்படக் கூறினும் வரைவுகாரணத்தாற் கூறலின்
அமைக்க வென்றவாறாம். (16)

(கைக்கிளைபெருந்திணைக்கட்படுவதோர்
வழுவமைக்கின்றது)

211. வேட்கை மறுத்துக் கிளந்தாங் குரைத்தன்
மரீஇய மருங்கி னூரித்தென மொழிப.

இது, நடுவணைந்திணையல்லாத கைக்கிளை பெருந்திணைக்கட்படுவதொரு வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) வேட்கை மறுத்து - தம் மனத்து வேட்கையை மாற்றி; ஆங்குக் கிளந்து உரைத்தல் - இருவரும் எதிர்ப்பட்ட விடத்துத் தாம் ஆற்றின தன்மையைப் புலப்படக் கூறி ஒருவர் ஒருவர்க்கு அறிவித்தல்; மரீஇய மருங்கின் உரித்தென மொழிப - புலனெறி வழக்கஞ்செய்து மருவிப்போந்த கைக்கிளைப் பெருந்திணைக் கண் உரித்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

‘கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய்’ என அவை இருமருங்கும் நின்றலின் ஈண்டு ‘மருங்கு’ என்றார்.

⁶²தமக்கினி தென்று வலிதிற் பிறர்க்கின்னா
செய்வது நன்றாமோ மற்று. (கலி. 62)

இஃது, அடியோர் தலைவராயவழித் தலைவி வேட்கை மறுத்துணர்த்தியது.

⁶³எறிந்த படைபோன் முடங்கி மடங்கி
நெறித்துவிட் டன்ன நிறையேரா லென்னைப்
பொறுக்கலா நோய்செய்தாய் பொறீஇ நிறுக்கல்லே
னீநல்கி னுண்டென் னுயிர். (கலி. 94)

⁶⁴உழுந்தினுந் துவ்வாக் குறுவட்டா நின்னி
னிழிந்ததோ கூனின் பிறப்பு. (கலி. 94)

இவை, அடியோர் தலைவராக வேட்கைமறுத்துணர்த்தியது. பெருந்திணை.

ஏனை வினைவலபாங்கினோர்க்கு வந்துழிக்காண்க. இவை கைகோளிரண்டன் கண்ணும் வழங்குதல் சிறுபான்மையுரித்தென்று அகத்திணைக்கட் கூறலின் வழுவமைத்தார். ‘ஒன்றென முடித்த’லான் மரீஇயவாறு ⁶⁵ஏனையவற்றிற்குங் கொள்க.

⁶⁶புள்ளிக் கள்வன் புனல்சேர் பொதுக்கம்போல்
வள்ளுகிர் போழ்ந்தனவும் வாளெயிறுற்றனவு
மொள்ளிதழ் சோர்ந்தநின் கண்ணியு நல்லார்
சிரறுபு சீறச் சிவந்தநின் மார்புந்
தவறாதல் சாலாவோ கூறு. (கலி. 88)

குதிரையோ வீறியது. (கலி. 96)

எனவும் வருவனவும் பிறவும் இழிந்தோர் கூற்றை உயர்ந்தோர்
கூறுவன; அவையும் அமைத்துக்கொள்க. (17)

**(இது களவொழுக்கத்தின்கண் தேர் முதலியவற்றை
ஊர்ந்துத் தலைவன் செல்லுவன்னல்)**

**212. தேரும் யானையுங் குதிரையும் பிறவு
மூர்ந்தன ரியங்கலு முரிய ரென்ப.**

இது, களவொழுக்கத்துக்கு மறுதலையாயதோர் வழுவ
மைக்கின்றது.

(இ - ள்.) தேர் முதலியவற்றையும் பிற ஊர்திகளையும்
ஏறிச்சென்று கூடுதலையும் உரியர் தலைவரென்று கூறுவர்
புலவர் என்றவாறு.

‘பிற’ ஆவன கோவேறுகமுதையுஞ் சிவிகையும் முதலியன
வாம். இது செல்வக் குறைபாடின்மை கூறுதலான் அமைந்தது.

⁶⁷குறியின்றிப் பன்னாளநின் கடுந்திண்டேர் வருபதங்கண்
டெறிதிரை யிமிழ்கான லெதிர்கொண்டா ளென்பதோ
வறிவளு நழுந்தேங்கி யாய்நலம் வறிதாகச்
செறிவளை தோளூர லிவளைநீ துறந்ததை. (கலி. 127)

⁶⁸நிலவுமணற் கொட்குமோர் தேருண் டெனவே. (அகம். 20)

கடுமான் பரிய கதழ்பரி கடைஇ
நடுநாள் வருஉம் (நற். 149)

⁶⁹கழிச்சுறா வெறிந்த புட்டா ளத்திரி
நெடுநீ ரிருங்கழிப் பரிமெலிந் தசைஇ. (அகம். 120)

என வரும். ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

உம்மையான், இளையரோடுவந்து தனித்துக் கூடுதலுங்
கொள்க:

⁷⁰வல்வி லிளையரொ டெல்லிச் செல்லாது
சேர்ந்தனை செலினே சிதைகுவ துண்டோ. (அகம். 120)

என்றாற் போல்வன கொள்க.

இதனானே உடன்போக்கிலும்,

கடுங்கட் காளையொடு நெடுந்தே ரேறி
கோல்வல் வேங்கை மலைபிறக் கொழிய
வேறுபல் வருஞ்சுர மிறந்தன ளவளெனக்
கூறுமின் வாழியோ வாறுசென் மாக்கள்
நற்றோ ணயந்துபா ராட்டி
யெற்கெடுத் திருந்த வறனில் யாய்க்கே. (ஐங்குறு. 385)

எனத் தேர் முதலிய ஏறிப்போதலுங் கொள்க. (18)

(இது ஓர் சொல்வழுவமைத்தல்)

**213. உண்டற் குரிய வல்லாப் பொருளை
யுண்டன போலக் கூறலு மரபே.**

இது, சொல்வேறுபட்டுப் பொருளுணர்த்தும் வழுவமைக்
கின்றது.

(இ - ள்.) உண்டற்கு உரிய அல்லாப் பொருளை - உண்டற்
றொழிலை நிகழ்த்துதற்குரிய அல்லாத பொருளை; உண்டன
போலக் கூறலும் மரபே - அத்தொழிலை நிகழ்த்தினவாகப்
புலனெறி வழக்கஞ் செய்தலும் மரபு என்றவாறு.

அது,

⁷¹பசலையா லுணப்பட்டுப் பண்டைநீ ரொழிந்தக்கால். (கலி. 15)

எனவரும்.

இதன்கட் சொல்வழுவன்றிச் செய்யா மரபிற் றொழிற்
படுத்து அடக்கலும் அமைத்தார். இன்னும் உய்த்துக் கொண்டு
ணர்தல் (666) என்பதனான் உண்ணப்படுதற்குரிய வல்லாத
பொருளதனைப் பிறர் உண்ணப்பட்டதுபோலக் கூறலும்
மரபாமென்பது பொருளாகக் கொள்க. அவை,

⁷²தோணல முண்டு துறக்கப் பட்டோர்
வேணீ ருண்ட குடையோ ரன்னர்;
நல்குநர் புரிந்து நலனுணப் பட்டோ
ரல்குநர் போகிய ஓரோ ரன்னர்:
கூடினர் புரிந்து குண னுணப் பட்டோர்
சூடுந ரிட்ட பூவோ ரன்னர். (கலி. 23)

எனவரும். பிறவுங் கொள்க.

உம்மையாற் பிறதொழில் பற்றி வருவனவுங் கொள்க.

⁷³கண்ணுங் கொளச்சேறி நெஞ்சே யிவையென்னைத்
தின்னு மவர்க்காண லுற்று. (குறள். 1244)

புல்லிக் கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தே னவ்வளவி
லள்ளிக்கொள் வற்றே பசப்பு. (குறள். 1187)

வருத்தின், வானறோய் வற்றே காமம். (குறந். 102)

என்றாற் போல்வனவுங் கொள்க. (19)

(வரைவு நேராமைக்குக் காரணம் பொருள்வேண்டி எனத் தோழி கூறல்)

**214. பொருளென மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே
காப்புக் கைமிகுத லுண்மை யான.**

இது, களவின் கண் தோழிக் குரியதொரு வழுவமைக்
கின்றது.

(இ - ள்.) பொருள் என மொழிதலும் வரைநிலை இன்றே -
எமர் வரைவு நேராமைக்குக் காரணம் பொருள் வேண்டியெனத்
தோழி கூறலும் நீக்குநிலைமையின்று, காப்புக் கைமிகுதல்
உண்மையான - காவன் மிகுதியான் தலைவிக்கு வருத்தம்
கைகடத்த லுண்டாகையான் என்றவாறு.

உம்மையால், பொருளேயன்றி ஊரும் காடும் மலையும்
முதலியன வேண்வரென்றலுங் கொள்க.

⁷⁴சான்றோர் வருந்திய வருத்தமு நுமது
வானறோய் வன்ன குடிமையு நோக்கித்
திருமணி வரன்றுங் குன்றங் கொண்டிவள்

வருமுலை யாகம் வழங்கி னன்றே
 யஃதான், றடைபொருள் கருதுவி ராயிற் குடையொடு
 கழுமலந் தந்த நற்றேர்ச் செம்பியன்
 பங்குனி விழவின் வஞ்சியோ
 டுள்ளி விழவி னுறந்தையுஞ் சிறிதே.

இதனுள், பொருள் விரும்பியவாறும் குன்றம் விரும்பிய
 வாறுங் காண்க. அடைபொருள் - இவள் நும்பால் அடைதற்குக்
 காரணமாகிய பொருளென்க. (20)

(மேலதற்கோர் புறனடை)

215. அன்பே யறனே யின்ப நாணொடு

**துறந்த வொழுக்கம் பழித்தன் றாகலி
 னொன்றும் வேண்டா காப்பி னுள்ளே.**

இது, தோழி பொருளென மொழிதற்குத் தலைவியும்
 உடன்பட்டு நின்றற்குரியளென்றலின் மேலதற்கோர் புறனடை.

(இ - ள்.) காப்பினுள் - காவன் மிகுதியால் தலைவிக்கு
 வருத்தம் நிகழ்ந்தவிடத்து; அன்பே அறனே இன்பம் நாணொடு
 துறந்த ஒழுக்கம் - தலைவன்கண் நிகழும் அன்புங் குடிப்
 பிறந்தோர் ஒழுகும் அறனுந் தமக்கின்றியமையா இன்பமும்
 நாணும் அகன்ற ஒழுகலாறு; பழித்தன்று ஆகலின் ஒன்றும் -
 பழியுடைத்தன்று ஆகையினாலே புலனெறி வழக்கிற்குப்
 பொருந்தும்; வேண்டா - அவற்றை வழுவாமென்று களையல்
 வேண்டா என்றவாறு.

எனவே, பொருளென மொழிதல் தலைவிக்கும் உடன்பா
 டென்று அமைத்தாராயிற்று. (21)

(தலைவர் பிரியக்கருதின் இவ்வாறுங் கூறுவரெனல்)

216. சுரமென மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே.

இது, தோழிக்குந் தலைவிக்கு முரியதொரு வழுவமைக்
 கின்றது.

(இ - ள்.) தலைவன் பிரியக் கருதியவழித் தோழியுந்
 தலைவியும் நீ போகின்றவிடம் எவ்வாற்றானும் போதற்கரிய
 நிலமெனக் கூறி விலக்குதலும் நீக்குநிலைமையின்று என்றவாறு.
 உதாரணம்:

⁷⁵இடுமு ணெடுவேலி போலக் கொலைவர்
கொடுமரந் தேய்ந்தார் பதுக்கை நிரைத்த
கடுநவை யாராற் றறுசனை முற்றி
யுடங்குநீர் வேட்ட வுடம்புயங் கியானை
கடுந்தாம் பதிபாங்குக் கைதெறப் பட்டு
வெறிநிரை வேறாகச் சார்ச்சார லோடி
நெறிமயக் குற்ற நிரம்பா நீடத்தஞ்
சிறுநனி நீதுஞ்சி யேற்பினு மஞ்ச
நறுநுத னீத்துப் பொருள்வயிற் செல்வோ
யுரனுடை யுள்ளத்தை. (கலி. 12)

எனச் சுரமெனக் கூறினாள்.

தலைவியுந் தோழியாற் கூற்றுநிகழ்த்தும். ⁷⁶சூத்திரம்
பொதுப்படக் கிடத்தலின் தலைவி உடன்போகக் கருதியவழித்
தலைவனுஞ் சுரமெனக் கூறுதல் கொள்க.

எல்வளை யெம்மொடு நீவரின் யாழநின்
மெல்லியன் மேவந்த சீறடித் தாமரை
யல்லிசே ராயிந் ழரக்குத்தோய்ந் தவைபோலக்
கல்லுறி னவ்வடி கறுக்குந வல்லவோ. (கலி. 13)

என வரும்.

(22)

(உலகவழக்குச் செய்யுட்குமாமெனல்)

217. உயர்ந்தோர் கிளவியும் வழக்கொடு புணர்தலின் வழக்குவழிப் படுத்தல் செய்யுட்குக் கடனே

இது, முன்னர் உலகியல் வழக்கென்றது செய்யுட்கா மென்று
அமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) உயர்ந்தோர் கிளவியும் வழக்கொடு புணர்தலின் -
உயர்ந்த மக்கள் கூறுங்கூற்றும் வேதநெறியொடு கூடுதலின்;
வழக்கு வழிப்படுத்தல் செய்யுட்குக் கடனே - அவ்வழக்கினது
நெறியிலே நடத்தல் செய்யுட்கு முறைமை என்றவாறு.

‘வழக்கென்படுவது’ (648) என்னும் மரபியற் சூத்திரத் தான்
வழக்கு உயர்ந்தோர் கண்ணதாயிற்று. அவர் அகத்தியனார்

முதலியோரென்பது பாயிரத்துட் கூறினாம். அவை சான்றோர் செய்யுளுட் காண்க. இதனை மேலைச் சூத்திரத்திற்கும் எய்துவிக்க. (23)

**(உலகியல்லாதனவும் பயன்படவரின்
புலனெறிவழக்கிற்கூறல் வழுவன்றெனல்)**

**218. அறக்கழி வுடையன பொருட்பயம் படவரின்
வழக்கென வழங்கலும் பழித்தன் றென்ப.**

இஃது, உலகியல் வழக்கன்றிப் பொருள் கூறினும் அமைக வென்றது.

(இ - ள்.) அறக்கழிவு உடையன - உலக வழக்கத்திற்குப் பொருத்த மில்லாத கூற்றுக்கள்; பொருட்பயம் படவரின் - அகப் பொருட்குப் பயமுடைத்தாக வருமாயின்; வழக்கென வழங்கலும் - அவற்றை வழக்கென்றே புலனெறி வழக்கஞ் செய்தலும்; பழித்தன்று என்ப - பழியுடைத்தன்றென்று கூறுவாராசிரியர் என்றவாறு.

தலைவன் குறைவுற்று நிற்கின்றவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக் கூறுங்கால் தன்னை அவன் நயந்தான்போலத் தலைவிக்குக்கூறுவனவும், “பொய்யாக வீழ்ந்தே நவன் மார்பின்” (கலி. 37) எனப் படைத்து மொழிவனவுந், தலைவி ‘காமக் கிழவ னுள்வழிப் படுதலும்’ ‘தாவினன்மொழி கிழவி கிளப்பினும்’ (113) போல்வன பிறவும் அறக் கழிவுடை யனவாம். தலைவி தனக்கு மறை புலப்படுத்தாது வருந்துகின்ற காலத்து அதனைத் தனக்குப் புலப்படுவித்துக் கொண்டே அவளை ஆற்றுவித்தற் பொருட்டு அறக் கழிவுடையன கூறலின் அவை பொருட்குப் பயன்றந் தனவாம்.

நெருந் லெல்லை யேன்ற றோன்றி

(அகம். 32)

என்பதனுள்,

⁷⁷சிறுபுறங் கவையின னாக வதற்கொண் டுருபெயன் மண்ணின் ளெகிழ்ப்பு ருற்றவென் னுள்ளவ னறித லஞ்சி யுள்ளில் கடிய கூறிக் கைபிணி விடாஅ.

எனத் தலைவன் தன்னை நயந்தானென இவள் கொண்டாள்
கொல்லெனத் தலைவி கருதுமாற்றான் தோழி கூறவே தலைவி
மறை புலப்படுத்துவ ளென்பது பயனாயிற்று.

கயமல ருண்கண்ணாய்...

அங்க ணுடைய னவன், என்பதனுள்,

மெய்யறியா தேன்போற் கிடந்தேன் (கலி. 37)

என்புழி, முன்னர் மெய்யறி ⁷⁸வழிநிலை பிழையாமனின்று
பின்னர்ப் பொய்யாக வழிநிலை பிழைத்துக் கூறியது வழுவேனும்
இவளுந் தலைவனும் இவ்வாறே செறிந்தமை யுணர்த்த லின்
மறைபுலப்படுத்துங் கருத்தினளாந் தலைவியென்பது பயனாம்.

⁷⁹மள்ளர் குழீஇய விழவி னானும். (குறுந். 31)

⁸⁰அருங்கடி யன்னை (நற்றிணை. 365)

⁸¹பாம்புமத னழியும் பானாட் கங்குலு

மரிய வல்லம னிகுளை (அகம். 8)

என்பனவற்றுள், தலைவி தேடிச்சென்றதும், செல்வா மென்றதும்
சிறைப்புறமாக வரைவுகடாயது. பொருட்பயன் றருதலின்
அறக்கழிவுடையவேனும் அமைந்தன.

⁸²இது, 'பல்வேறு கவர்பொரு ணாட்டத்தான்' (114) அறக்
கழிவுடையனவுங் கூறப்பெறுமென்றமைப்பது பெரும்பான்மை.
இஃது அதிகாரத்தாற் றோழிக்குந் தலைவிக்குங் கொள்க. (24)

(மேலதற்கோர் புறனடை)

**219. மிக்க பொருளினுட் பொருள்வகை புணர்க்க
நாணுத்தலைப் பிரியா நல்வழிப் படுத்தே.**

இது, மேல் அறக்கழிவுடைத்தாயினும் அது பொருட்
பயம்படு (218) மென்றார், அப்பொருளினை இது வென்றலின்
மேலதற்கொரு புறனடை.

(இ - ள்.) மிக்க பொருளினுள் - முன்னர் அகப்பொருட்குப்
பயம் படவரினென்று வழுவமைத்த பொருளின் கண்ணே;
நாணுத்தலைப் பிரியா நல்வழிப் பொருள்வகைபடுத்துப் புணர்க்க
- தலைவியது நாண் அவளிடத்து நின்று நீங்காமைக்குக்

காரணமாகிய நன்னெறியாகிய பொருட் கூறுபாடுகளை உள்ளடக்கிப் படுத்துக் கூறுக என்றவாறு.

நெருந் லெல்லை

(அகம்.32)

என்பதனுள்,

நெருநல் யான் காக்கின்ற புனத்து வந்து ஒரு தலைவன் தன் பெருமைக்கேலாச் சிறுசொற் சொல்லித் தன்னை யான் வருத்தினேனாகக் கூறி என்னை முயங்கினான்; யான் அதற்கு முன் ஞெகிழ்ந்தே மன நெகிழ்ச்சி அவனறியாமன் மறைத்து வன்சொற்சொல்லி நீங்கினேன், அவ்வழி என் வன்கண்மையாற் பிறிதொன்று கூறவல்லனா யிற்றிலன், அவ்வாறு போனவன் இன்று நமக்குத் தோலாத் தன்மையின்மை யினின்றும் இனிவந்தொழுகுவன், தனக்கே நந்தோள் உரியவாகலும் அறியானாய் என்னைப் பிறநிலை முயலுங் கண்ணோட்டமு முடையவனை நின் ஆயமும் யானும் நீயுங் கண்டு நகுவோமாக, நீ அவன் வருமிடத்தே செல்வாயாக, எனக் கூறியவழி; எம் பெருமானை இவள் ⁸³புறத்தாற்றிற் கொண்டாள் கொல்லோ வெனவும், அவன் தனக்கு இனிய செய்தன வெல்லாம் என் பொருட் டென்று கொள்ளாது பிறழக் கொண்டாள் கொல்லோ வெனவுந் தலைவி கருமாற்றானே கூறினாளெனினும் அதனுள்ளே ⁸⁴இவளெனக்குச் சிறந்தா ளென்ப துணர்தலின் என் வருத்தந் தீர்க்கின்றில்லை யென்றான் எனவும், அதற்கு முகமனாக இவளைத் தழீஇக் கொண்டதன்றி இவள் பிறழக்கொண்ட தன்மை அவன் கணுளதாயின் இவளைக் குறிப்பறியாது புல்லானெனவும், இவ்வொழுகலாறு சிறிதுணர்தலில் இக்குறை முடித்தற்கு மனஞெகிழ்ந்தாளெனவும், அவனை என்னோடு கூட்டுதற்கு என்னை வேறுநிறுத்தித் தானும் ஆயமும் வேறுநின்று நகுவேமெனக் கூறினாளெனவுந், தலைவி நாண் நீங்காமைக்குக் காரணமாகிய பொருளை உள்ளடக்கிப் புணர்த்துக் கூறியவாறு காண்க. இதனுள் அறக்கழிவான பொருள் புலப்படவும், ஏனைப்பொருள் புலப்படாமலுங் கூறாக்கால் தலைவியது மறையை வெளிப்படுத்தினாளா மாதலின் அதனை 'மிக்கபொரு' ளென்றார். ஏனையவற்றிற்கும் உட்பொருள் புணர்த்தவாறுணர்ந்து பொருளுரைத்துக் கொள்க.

(25)

(எல்லா என்னுஞ்சொல் இருபாற்குமுரித்தெனல்)

220. முறைப்பெயர் மருங்கிற் கெழுதகைப் பொதுச்சொ
னிலைக்குரி மரபி னிருவீற்று முரித்தே.

இது, கிழவன் கிழத்தி பாங்கன் பாங்கியென்னு முறைப்
பெயராகிய சொற்பற்றிப் பிறந்ததொரு வழுவமைக்கின்றது;

(இ - ள்.) முறைப்பெயர் மருங்கிற் கெழுதகைப் பொதுச்
சொல் - முறைப்பெயரிடத்து இருபாற்கும் பொருந்தின தகுதியை
யுடைய எல்லா வென்னுஞ் சொல்; நிலைக்கு உரிமரபின் இரு
வீற்றும் உரித்தே - புலனெறிவழக்கிற்குரிய முறைமையினானே
வழுவாகாது ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும் ஒப்ப உரியதாய்
வழங்கும் என்றவாறு.

‘கெழுதகை’ யென்றதனானே தலைவியுந் தோழியுந்
தலைவனைக் கூறியதே பெரும்பான்மையென்றுந் தலைவன்
தலைவியையும் பாங்கனையுங் கூறுதல் சிறுபான்மை வழுவமைதி
யென்றுங் கொள்க.

உதாரணம்:

அதிர்வில் படிநெருக்கி வந்தென் மகன்மேன்
முதிர்கபுண் முலைபொருத வேதிலான் முச்சி
யுதிர்துக ளக்கநின் னாடை யொலிப்ப
வெதிர்வளி நின்றாய்நீ செல்;
இனி⁸⁵யெல்லா.

(கலி. 81)

எனத் தலைவியைத் தலைவன் விளித்துக் கூறலின் வழுவா
யமைந்தது.

⁸⁶எல்லாநீ,

முன்னத்தா னொன்று குறித்தாய்போற் காட்டினை
நின்னின் விடாஅ நிழற்போற் றிரிதருவா
யென்னீ பெறாததீ தென்.

(கலி. 61)

எனத் தோழி தலைவனை விளித்துக்கூறலின் வழுவாயமைந்தது.

⁸⁷“எல்லா விஃதொத்தன்” (கலி. 61) என்பது பெண்பால்
மேல் வந்தது. ஏனைய வந்துழிக்காண்க. ‘பொதுச்சொல்’
என்றதனானே எல்லா எலா எல்ல⁸⁸ எலுவ எனவும் கொள்க.

எலுவ சீராஜர்.

(குறுந். 129)

என வந்தது. (தலைவன் பாங்கனை விளித்தது)

யாரை யெலுவ யாரே

(நற்றிணை. 395)

எனத் தலைவனைத் தோழி கூறினாள்.

எலுவியென்பது பாலுணர்த்தலின் ஆராயப்படா. (26)

**(தோழி தலைவியுறுப்பைத் தன்னுறுப்பாகவுங்
கருதுவளெனல்)**

**221. தாயத்தி னடையா வீயச் செல்லா
வினைவயிற் றங்கா வீற்றுக் கொளப்படா
வெம்மென வருஉங் கிழமைத் தோற்ற
மல்லா வாயினும் புல்லுவ வுளவே.**

இது, தோழி தலைவியுறுப்பினைத் தன்னுறுப்பாகக் கூறப் பெறுமென வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) தாயத்தின் அடையா - தந்தையுடைய பொருள் களாய் மக்களெய்துதற்குரிய பொருள்களிற் சேராதனவுமாய்; ஈயச் செல்லா - அறமும் புகழுங் கருதிக்கொடுப்பப் பிறர்பாற் செல்லாதனவுமாய்; வினைவயின் தங்கா - மைந்தரில்லாதார்க்கு மைந்தர் செய்வன செய்து பெறும் பொருளில் தங்காதனவுமாய்; வீற்றுக் கொளப்படா - வேறுபட்டா னொருவன் வலிந்து கொள்ளப்படாதனவுமாய்; எம்மென வருஉங் கிழமைத் தோற்றம் - எம்முடையனவென்று தோழி கூறப் புலனெறி வழக்கிற்குப் பொருந்திவரும் உரிமையை யுடைய உறுப்புக்கள்; அல்லாவா யினும் புல்லுவ உளவே - வழுவாயினும் பொருந்து வனவுள என்றவாறு.

உறுப்புக் கட்புலனாதலின் தோற்றமென்றார். எனவே, உறுப்பொழிய இந்நான்கும் எம்மெனக் கூறலாகாவென்றார்.

ஒருநாளென், றோணெகிழ் புற்ற துயராற் றுணிதந்தோர். (கலி. 37)

எனவும்,

என்றோ ளெழுதிய தொய்யிலும். (கலி. 18)

எனவும் தலைவிதோளினை எந்தோள் என்றாள்.

⁸⁹என்கால் அரியமை சிலம்பு கழீஇப் பன்மாண்
வரிப்புனை பந்தொடு வைகிய செல்வோள்
இவைகாண் தோறும் நோவாம் மாதோ, (நற். 12)

நெய்து விதுமுண்க ணின்கண்ணா கென்கண் மன. (கலி. 39)

என்பனவும் இதன்கண்டங்கும். 'உள' என்றதனாற்
சிறுபான்மை தலைவி கூறுவனவுங் கொள்க. அவை,

என்னோடு நின்னெடுஞ் சூழாது. (அகம். 128) எனவும்,

நின்கண்ணாற் காண்பென்மன் யான். (கலி. 39)

எனவும் வரும். (27)

(பால்வழுவமைத்தல்)

222. ⁹⁰ஒருபாற் கிளவி யெனைப்பாற் கண்ணும்
வருவகை தானே வழக்கென மொழிப.

இஃது, 'ஒன்றே வேறே' (தொல். பொ. 93) என்னுஞ்
சூத்திரத்து 'ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியும்' என்ற ஒருமை பன்மைப்
பாலாய் உணர்த்துக வென வழுவமைத்தது.

(இ - ள்.) ஒருபாற்கிளவி - 'ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியும்'
என்றவழி ஆணொருமையும் பெண்ணொருமையும் உணர்த்தி
நின்ற சொற்களை ஆசிரியரும் அவ்வாறு ஆண்டாரேனும் அவ்
வொருமைச் சொற்கள்; எனைப்பாற்கண்ணும் வருவகைதானே -
நால்வகைக் குலத்துத் தலைவரையுந் தலைவியரையும்
உணர்த்தும் பன்மைச் சொற்கண்ணே நின்று பன்மைப் பொருள்
உணர்த்தி வருங் கூறுபாடு தானே; வழக்கென மொழிப - உலக
வழக்கென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

இதனாற் பயன்; உலகத்து ஒருர்க்கண்ணும் ஒரோவொரு
குலத்தின் கண்ணுந் தலைவருந் தலைவியரும் பலரேனும்
அவர்களை யெல்லாங் கூறுங்காற் கிழவனுங் கிழத்தியுமென்று
ஒருமையாற் கூறுவதன்றி வேறொரு வழக்கின்றென்பதுபற்றி
முதனூலாசிரியர் அங்ஙனஞ் சூத்திரஞ் செய்தலின், யானும்
அவ்வாறே சூத்திரஞ் செய்தேனாயினும், அச்சொற் பலரையும்
உணர்த்துமென வழுவமைத்தாராயிற்று. ஒருவனொடு பலர்
கூட்டமுங் கோடற்கு ஏனைப்பாலென்று ஒருமையாற் கூறாது
'எனைப்பா'லெனப் பன்மையாற் கூறினார். இதனால் சொல்

வழுவும் பொருள் வழுவும் அமைத்தார். 'ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியும்' (93) என்ற ஒருமையே கொள்ளின் அன்னாரிருவர் இவ்வலகத்துள்ளாரன்றி வேறாக நாட்டிக் கொள்ளப்பட்டா ரென்பதுபட்டு இஃது உலக வழக்கல்லாததொரு நூலுமாய் 'வழக்குஞ் செய்யுளும்' (தொல்.பாயிரம்) என்பதனொடு மாறுகோடலே யன்றிப் 'பரத்தை வாயினால்வர்க்கு முரித்தே' (224) என்றாற் போல்வன பிற சூத்திரங்களும் வேண்டாவாமென் றுணர்க.(28)

(எல்லாவுயிர்க்கும் இன்பமுரித்தெனல்)

**223. எல்லா வுயிர்க்கு மின்ப மென்பது
தானமர்ந்து வருஉ ⁹¹மேவற் றாகும்.**

இது, மேலதற்கோர்புறனடை.

(இ - ள்.) இன்பம் என்பது தான் - அறனும் பொருளும் ஒழிய இன்பமென்று கூறப்படுவதுதான்; எல்லா உயிர்க்கும் அமர்ந்து வருஉம் - மக்களுந் தேவரும் நரகரும் மாவும் புள்ளும் முதலிய எல்லாவுயிர்களுக்கும் மனத்தின்கண்ணே பொருந்தித் தொழிற் பட வருமாயினும்; மேவற்றாகும் - ஆணும்பெண்ணு மென அடுக்கிக் கூறலுடைத்தாய் நுகர்ச்சி நிகழும் என்றவாறு.

'மேவற்றாகும்' என்றார்; ⁹²என்பது ஆணும் பெண்ணு மாய்ப் போகநுகர்ந்து வருதலின். ஒருவனும் ஒருத்தியுமே இன்ப நுகர்ந்தா ரெனப்படாது அவ்வின்பம் எல்லாவுயிர்க்கும் பொது வென்பதூஉம் அவை இருபாலாய்ப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்து மென்பதூஉங் கூறியதாயிற்று. அறனும் பொருளும் எல்லா உயிர்க்கும் நிகழா, மக்கட்கே சிறந்து வருமென்றாராயிற்று. (29)

**(ஊடல் தீர்க்கும் வாயில் நால்வர்க்குமுரித்தெனலும்
பரத்தையிற்பிரிவு ஒரே நிலத்தின் கண்ணதெனலும்)**

**224. ⁹³பரத்தை வாயி னால்வர்க்கு முரித்தே
நிலத்திரி பிற்றஃ தென்மனார் புலவர்**

இது, தலைவற்குரிய தலைவியர் பலருந் தலைவன் பரத்தைமை காரணமாக ஊடற்குரியரென்பதூஉம் அவரிடத்து வாயில் சேற்குரியர் என்பதூஉங் கூறி வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்து - தலைவன் பரத்தைமையால் தலைவிக்குத் தோன்றிய ஊடல் தீர்த்தற்குரிய வாயிலை அவன் பாற்செலுத்தல் நான்கு வருணத்தார்க்கும்

உரித்து; அஃது நிலத்திரிபு இன்று என்மனார் புலவர் - அவ்வொழுக்கம் பெரும்பான்மை மருத நிலத்தினின்றுத் திரிந்து வருதல் இன்றென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

⁹⁴‘பரத்தைவாயில்’ என்றது குதிரைத்தேர்போல நின்றது. இதனாற் பயன் அந்தணர்க்கு நால்வரும் அரசர்க்கு மூவரும் வணிகர்க்கு இருவருமாகிய தலைவியர் ஊடற்குரியரென்பதூஉம் அவர்பால் தத்தந் தலைவர் ஊடறீர்த்தற்குரிய வாயில் விடுவ ரென்பதூஉம், அவர் வாயின் மறுத்தலும் நேர்த்தலும் உடைய ரென்பதூஉம், ஏனைப் பரத்தையர்க்கு வாயில் விடுதல் இன்றென்பதூங் கூறியவாறாயிற்று. ‘ஒருபாற் கிளவி’ (222) என்பதனால் ஒரோவோர்குலத்துத் தலைவருந் தலைவியரும் அடங்கு மாறுணர்க. உதாரணம் முற்காட்டியவற்றுட் காண்க. ஒருவனும் ஒருத்தியுமாகி இன்பநுகர்ந்து இல்லற நிகழ்த்துதலே சிறந்ததென்றற்கு இங்ஙனம் பலராதல் வழுவென்று அதனை அமைத்தார். (30)

(களவின்கண் தலைவிகண் நிகழும்
வழு அமைதி இவை எனல்)

225. ஒருதலை யுரிமை வேண்டியு மகடுஉப்
பிரித லச்ச முண்மை யானு
மம்பலு மலருங் களவுவெளிப் படுக்குமென்
றஞ்ச வந்த வாங்கிரு வகையினு
நோக்கொடு வந்த விடையூறு பொருளினும்
போக்கும் வரைவு மனைவிகட் டோன்றும்.

இது, களவின்கட் டலைவியின்கண் நிகழ்வதொரு வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) உரிமை ஒருதலை வேண்டியும் - இடைவிடாது இன்ப நுகர்தலோடு இல்லற நிகழ்த்தும் உரிமையை உறுதியாகப் பெறுதலை விரும்புதலானும்; பிரிதல் அச்சம் மகடுஉ உண்மை யானும் - ஆள்வினைக் குறிப்புடைமையின் ஆண்மக்கள் பிரிவ ரென்று அஞ்சும் அச்சம் மகளிர்க் குண்டாகையினாலும்; ஆங்கு அம்பலும் அலரும் களவு வெளிப்படுக்கும் என்று அஞ்சவந்த இருவகையினும் - அக்களவொழுக்கத்திடத்தே அம்பலும் அலரும் இக்களவைப் புலப்படுக்குமென்று அஞ்சும்படி

தோன்றிய இருவகைக் குறிப்பானும்; நோக்கொடு வந்த இடையூறு பொருளினும் - பிறர் தன்னை அயிர்த்துநோக்கும் நோக்கங் காரணமாக வந்த கூட்டம் இடையூற்றுற் காரியத்தினாலும்; மனைவிகண் போக்கும் வரைவும் தோன்றும் - தலைவியிடத்தே உடன்போக்கும் வரையக் கருதுதலுந் தோன்றும் என்றவாறு.

வழையம லடுக்கத்து. (அகம். 328) என்பதுநுள்,

⁹⁵“முகந்து கொண்டடக்குவம்” என இடைவிடாது இன்ப நுகர விரும்பியவாறும் உள்ளுறையான் இல்லற நிகழ்த்த விரும்பியவாறு காண்க.

‘உன்னங் கொள்கையொடு’ (அகம். 65) என்பது⁹⁶ அம்பலும் அலரும் அஞ்சிப் போக்குடன்பட்டது.

⁹⁷ஆனா தலைக்கு மறனி லன்னை
தானே யிருக்க தன்மனை யானே. (குறுந். 262)

இஃது, இடையூறு பொருளின்கட் போக்குடன்பட்டது.

ஏனைய முன்னர்க் காட்டியவற்றுட் காண்க. ‘ஒன்றித் தோன்றுந் தோழி மேன’ (39) என்பதனால் தோழிக்கும் இவையுரிய வென்றுகொள்க. உடன் போக்குக் கருதுதலும் தலைவன் தான் வரையாமல் தலைவி விரும்புதலும் வழுவாய் அமைந்தன. (31)

(கற்பினுள் தோழிக்கும் அறிவர்க்குமுரிய வழு அமைதி இவை யெனல்)

**226. வருத்த மிகுதி சுட்டுங் காலை
யுரித்தென மொழிப வாழ்க்கையு ளிரக்கம்.**

இது, கற்புக்காலத்துத் தோழிக்கும் அறிவர்க்கும் உரிய தொரு வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) வருத்தமிகுதி சுட்டுங்காலை - தோழியும் அறிவரும் பரத்தையிற் பிரிவான் தலைவர்க்குந் தலைவியர்க்குந் தோன்றிய வருத்தமிகுதியைத் தீர்க்கக் கருதிக் கூற்று நிகழ்த்துங் காலத்து; வாழ்க்கையுள் இரக்கம் உரித்தென மொழிப - அவரது இல்வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிக் கண்ணே தமக்கு வருத்தந் தோன்றிற் றாகக் கூறுதலும் உரித்தென்று கூறுவ ராசிரியர் என்றவாறு.

⁹⁸நீர்நீ டாடிற் கண்ணுஞ் சிவக்கு
 மார்ந்தோர் வாயிற் றேனும் புளிக்குந்
 தணந்தனை யாயினம் மில்லுய்த்துக் கொடுமோ
 வந்தண் பொய்கை யெந்தை யெம்மூர்க்
 கடும்பாம்பு வழங்குந் தெருவி
 னடுங்களு ரெவ்வங் களைந்த வெம்மே. (குறுந். 354)

இதனுள் 'இல்லறத்தினை நீ துறந்தாயாயின் எம்மை எம் மூர்க்கண்ணே விடுக' வெனத் தனக்கு வருத்தந்தோன்றிற்றாகத் தோழி கூறியவாறு காண்க.

உடுத்துந் தொடுத்தும் பூண்டுஞ் சொீஇயந்
 தழையணிப் பொலிந்த வாயமொடு துவன்றி
 விழவொடு வருதி நீயே யீஃதோ
 வோரா வல்சிச் சீரில் வாழ்க்கைப்
 பெருநலக் குறமகன் வந்தென
 வினிவிழ வாயிற் றென்னுமிவ் ளூரே. (குறுந். 295)

இதனுள் ⁹⁹ஓரா வல்சியொடு முன்னர் நிகழ்த்திய வாழ்க்கை இவன் வந்தானாகப் புறத்து விளையாடும் விழவுள தாயிற்றென்று. இவ்வூர் கூறாநிற்குஞ் செல்வம் இவளை ஞெகிழ்ந்தாற் பழைய தன்மையாமென்று அறிவர் இரங்கிக் கூறியவாறு காண்க.

துறைமீன் வழங்கும் (அகம்.316) என்பதனுள்,
 அதுபுலந் துறைதல் வல்லி யோரே.

எனப் புலவியால் நின் இல்வாழ்க்கை குறைபடுமெனத் தோழி கூறியவாறு காண்க.

இன்னும் உய்த்துக்கொண்டுணர்தல் (666) என்பதனால், ¹⁰⁰ஏனைப்பிரிவான் நிகழும் வருத்த மிகுதியைக் குறித்தவிடத்து உயிர் வாழ்க்கையின் இரக்கமுரித்தென மொழிப என்றும் பொருள் கூறிச்,

¹⁰¹செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்றுநின்
 வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை. (குறள். 1151)

¹⁰² அன்பற மாறியா முள்ளத் துறந்தவள்
பண்பு மறிதிரோ வென்று வருவாரை
யென்றிறம் யாதும் வினவல் வினவிற்
பகலின் விளங்குநின் செம்மல் சிதையத்
தவலருஞ் செய்வினை முற்றாம லாண்டோ
ரவலம் படுதலு முண்டு.

(கலி. 19)

என வருவன பிறவுங் கொள்க.

(32)

(புலவியுள் தலைவற்குந் தலைவிக்குமுரிய நிலைமைகூறல்)

**227. மனைவி யுயர்வுங் கிழவோன் பணிவு
நினையுங் காலைப் புலவியு ஞரிய.**

இது, கற்பினுள் தலைவற்குந் தலைவிக்கும் எய்தியதோர்
வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) புலவியுள் மனைவி உயர்வும் - புலவிக் காலத்துத்
தலைவன் பணிந்துழி ¹⁰³உட்கும் நானுமின்றித் தலைவி அதனை
ஏற்றுக் கோடலும்: கிழவோன் பணிவும் - தலைவன் தலைமைக்கு
மாறாகத் தலைவியைப் பணிதலும்; நினையுங் காலை உரிய -
ஆராயுங்காலை இருவர்க்குமுரிய என்றவாறு. உதாரணம்:

¹⁰⁴வலையுறு மயிலின் வருந்தினை பெரிதெனத்
தலையுறு முன்னடிப் பணிவான் போலவும்
கோதை கோலா விறைஞ்சி நின்ற
வூதையஞ் சேர்ப்பனை யலைப்பேன் போலவும். (கலி. 128)

இது, ¹⁰⁵முன்னே தலைவி மனத்து நிகழ்தலுண்மையிற்
கனவிலுங் கண்டாளென்றுணர்க.

தப்பினே, னென்றடி சேர்தலு முண்டு. (கலி. 89)

என்பதும் அது.

‘நினையுங்காலை’ என்றதனால் தோழியுயர்வும் கிழவோன்
பணிமொழி பயிற்றலுங் கொள்க.

¹⁰⁶ஓன்று, இரப்பான்போ லெளிவந்துஞ் சொல்லு முலகம்
புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்
வல்லாரை வழிபட் டொன்றறிந் தான்போ

னல்லார்கட் டோன்று மடக்கமு முடைய
 னில்லோர் புன்க ணீகையிற் றணிக்க
 வல்லான் போல்வதோர் வண்மையு முடைய
 னன்னா னொருவன்றன் னாண்டகை விட்டென்னைச்
 சொல்லுஞ்சொற் கேட்டே சுடரிழாய் பன்மாணும். (கலி. 47)

இதனுள் தலைவன் இரந்துரைத்தவாறுந் தான் அதனை ஏற்றுக் கொண்டவாறுங்காண்க. இச்சூத்திரம் புலவிக் கே கூறினார். ஊடற்குந் துனிக்குங் 'காமக்கடப்பின்' (160) என்பதனுட் கூறினாரென வுணர்க. (33)

(கற்புக்காலத்து வேட்கைமிகுதியால் தலைவனுந் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் புகழ்வர் எனல்)

228. நிகழ்தகை மருங்கின் வேட்கை மிகுதியிற் புகழ்தகை வரையார் கற்பி னுள்ளே.

இது, கற்பக்காலத்துத் தலைவற்குந் தலைவிக்கும் உரிய தொரு வழுவமைக்கின்றது:

(இ - ள்.) கற்பினுள் - கற்புக்காலத்து; தகைநிகழ் மருங்கின் - ஒருவர்க்கொருவர் காதல் மனத்து நிகழுமிடத்து; வேட்கை மிகுதியிற் புகழ் தகை வரையார் - வேட்கைமிகுதியானே அதனைப் புகழ்ந்துரைக்குந் தகைமையினை ஆசிரியர் இருவருக்கும் நீக்கார் கொள்வர் என்றவாறு.

¹⁰⁷ ஆக வனமுலை யரும்பிய சணங்கின்
 மாசில் கற்பிற் புதல்வன் றாயென
 மாயப் பொய்ம்மொழி சாயினை பயிற்றி. (அகம். 6)

இது, புலவிக்கண் தலைவன் புகழ்ந்தது.

¹⁰⁸ அணைமரு ளின்றுயிலம்பணைத் தடமென்றோட்
 டுணைமல ரெழினீலத் தேந்தெழின் மலருண்கண்
 மணமெளவன் முகையன்ன மாவீழ்வா னிரைவெண்பன்
 மணநாறு நறுநுதன் மாரிவீ ழிருங்கூந்த
 லலர்முலை யாகத் தகன்று வல்குல்
 சிலநிரை வால்வளைச் செய்யா யோவெனப்
 பலபல கட்டுரை பண்டையிற் பாராட்டி

யினிய சொல்லி யின்னாங்குப் பெயர்ப்ப
தினியறிந் தேனது துனியா குதலே.

(கலி. 14)

இது ¹⁰⁹போக்கின்கண் தலைவன் புகழ்ந்தது.

அரிபெய் சிலம்பின் என்பதனுள்,

¹¹⁰ஏந்தெழி லாகத்துப் பூந்தார் குழைய

என்பது தலைவி புலவிக்கட் புகழ்ந்தது.

¹¹¹நிரைதார் மார்ப நெருந் லொருத்தியொடு

(அகம். 66)

என்பதும் அது,

“தகை” எனப் பொதுவாகக் கூறலிற் குணத்தைக் கூறலுங்
கொள்க.

நாலாறு மாறாய்.

(நாலடி. 383) எனவும்,

¹¹²நின்ற சொல்லி நீடுதோன் றினியர்.

(நற். 1)

எனவும் வரும்.

குற்றேவனிலையளாகிய தலைவியைத் தலைவன்
புகழ்தலாலும் பெருநாணினளாகிய தலைவி கணவனைப் பிற
ரெதிர் புகழ்தலானும் வழுவாயிற்று. (34)

(இறைச்சிப்பொரு ளிதுவெனல்)

229. இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே.

இது, தலைவிக்குந் தோழிக்கு முரியதொரு வழுவமைக்
கின்றது. இறைச்சியாவது உள்ள பொருள் ஒன்றனுள்ளே
கொள்வதொரு பொருளாகலானுஞ் ¹¹³செவ்வன் கூறப்படாமை
யானுந் தலைவன் கொடுமை கூறும்வழிப் பெரும்பான்மை
பிறத்தலானும் வழுவாயிற்று.

(இ - ள்.) இறைச்சிதானே - கருப்பொருட்கு ¹¹⁴நேயந்தான்;
பொருட் புறத்ததுவே - கூறவேண்டுவதொரு பொருளின் புறத்தே
புலப்பட்டு அதற்கு உபகாரப்படும் பொருட்டன்மையுடையதாம்
என்றவாறு.

இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே
வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற
சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலை.

(கலி. 41)

¹⁵சூளைப்பொய்த்தா னென்பதே கூறவேண்டும் பொருள். அதன் புறத்தே இங்ஙனம் பொய்த்தான் மலையகத்து ¹⁶நீர்திகழ்வானென்னென இறைச்சிப்பொருள் தோன்றியவாறு காண்க. பிறவுமன்ன. (35)

(கருப்பொருளிற் பிறக்கும் பொருளுமுளவெனல்)

**230. இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே
திறத்தியன் மருங்கிற் றெரியு மோர்க்கே.**

இஃது, எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது.

(இ-ள்.) இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமார் உளவே - கருப்பொருள் பிறிதொரு பொருட்கு உபகாரப்படும் பொருட்டாதலே யன்றி அக் கருப்பொருடன்னுள்ளே தோன்றும் பொருளும் உள; திறத்து இயல் மருங்கின் - அஃது உள்ளுறையுவமத்தின் கூற்றிலே அடங்குமாறுபோல நடக்குமிடத்து; தெரியுமோர்க்கு - அவ்வுள்ளுறையுவமமன்று இஃது இறைச்சி யென்று ஆராய்ந்துணரும் நல்லறிவுடை யோர்க்கு என்றவாறு.

கன்றுதன் பயமுலை மாந்த முன்றிற்
றினைபிடி யுண்ணும் பெருங்கன் னாட
கெட்டிடத்துவந்த வுதவிக் கட்டில்
வீறுபெற்று மறந்த மன்னன் போல
நன்றி மறந்தனை யாயின் மென்சீர்க்
கலியயிற் கலாவத் தன்னவிவ
ளொலிமென் கூந்த லுரியவா நினக்கே..

(குறுந். 225)

இதனுள் ¹⁷“தான் கெட்டவிடத்து உதவின உதவியை அரசு வரிமை யெய்திய மன்னன் மறந்தாற்போல நீ இரந்து துயருற்ற காலத்து யான் தலைவியை நின்னொடு கூட்டிய செய்ந்நன்றியை மறவாது இன்று நீ வரைந்துகொள்வையாயின் இவள் கூந்தல் நினக்குரிய” வென்றவழி உவமையும் பொருளும் ஒத்து முடிந்த மையின் முன்னின்ற நாடவென்பது உள்ளுறையுவம மன்றாய் இறைச்சியாம். என்னை? தன் கன்றிற்குப் பயன்பட்டுப் பிறர்க்கு உயிரைக்கொடுக்கின்ற தினையைத் தான் உண்டு அழிவு செய்கின்றாற் போல, நீ நின் கருமங் சிதையாமற் பார்த்து எமக்குயிராகிய இவளைத் துயருறுத்தி எம்மை இறந்து

படுவித்தல் ஆகாதென்று உவமை யெய்திற்றேனும், பின்னர் நின்ற பொருளோடியையாது இவ்வுவமம் உள்ளறையுற்றுப் பொருள் பயவாது இறைச்சியாகிய நாடென்பதனுள்ளே வேறொரு பொருள் தோற்றுவித்து நின்றதேயாமாதலின். முலை மாந்த என்றது தன் கருமஞ் சிதையாமற் பார்த்தென்னுந் துணையன்றி உள்ளறையுவமப்பொருளை முற்ற உணர்த்தாமையுணர்க.

¹¹⁸வேங்கை தொலைத்த வெறிபொறி வாரணத்
தேந்து மருப்பி னினவண் டிமிர்பூதுஞ்
சாந்த மரத்தி னியன்ற வுலக்கையா
லைவன வெண்ணெ லறையரலுட் பெய்திருவா
மையனை யேத்துவாம் போல வணிபெற்ற
மைபடு சென்னிப் பயமலை நாடனைத்
தையலாய் பாடுவா நாம். (கலி. 43)

இதனுட் புலவுநாறியும் பூநாறியுந் தீதும் நன்றுமாகிய இறைச்சியாகிய உலக்கைகளான் தலைவனைப் பாடும் பாட்டோடே கலந்து கூறத்தகாத தெய்வத்தையும் பாடுவாமென்னும் பொருள் பயப்பச் செய்த இறைச்சியிற் பொருளே பயந்தவாறும் இரண்டிலக்கையானும் பயன் கொண்டாற்போல் ஐயன் பெயர் பாடுதலாற் பயன்கொள்ளாமையின் உள்ளறையுவமன்மையுங்காண்க. உள்ளறையுவம மாயின்,

¹¹⁹தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையொடு
வெண்பூம் பொய்கைத் தவனூ ரென்ப (ஐங்குறு. 41)

என்றாற்போலத் தலைவன்கொடுமையுந் தலைவி பேதைமையும் உடனுவமங் கொள்ளநிற்கும். இதுபற்றித் 'தெரியு மோர்க்கே' யென்றார். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. (36)

**(பிரிவின்கண் இறைச்சியுள் அன்புசெய்தற்குரியவற்றைத்
தோழிகூறல் தலைவியை வற்புறுத்தற்கெனல்)**

**231. அன்புறு தகுந விறைச்சியுட் சுட்டலும்
வன்புறை யாகும் வருந்திய பொழுதே.**

இஃது, இறைச்சி முற்கூறியவற்றின் வேறுபடவருமென் கின்றது.

(இ - ள்.) வருந்திய பொழுதே - பிரிவாற்றாத காலத்து; இறைச்சியுள் அன்புறு தகுந சுட்டலும் - தோழி கருப்பொருள் களுள் தலைவன் அன்பு செய்தற்குத் தகுவனவற்றைக் கருதிக் கூறலும்; வன்புறை ஆகும் - வன்புறுத்தலாகும் என்றவாறு.

¹²⁰நசைபெரி துடையர் நல்கலு நல்குவர்
பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழ
மென்சினையா அம் பொளிக்கு
மன்பின தோழியவர் சென்ற வாறே. (குறுந். 37)

இதனுள் 'முன்பே நெஞ்சகத்தன்புடையார் அதன் மேலே களிறு தன்பிடியின் பெரும்பசி களைதற்கு மென்றோலையுடைய ஆச்சாவைப் பிளந்து அந்நாரைப் பொளித்தூட்டும் அன்பினை யுடைய அவர் சென்ற ஆறதனைக் காண்பர்கண்' என்று அன்புறுதகுந கூறிப் பிரிவாற்றாதவளை வற்புறுத்தவாறு காண்க. நம்மேல் இயற்கையாக அன்பிலனென்று ஆற்றாளாவ ளென்று கருதாது இவளை ஆற்றுவித்தற் பொருட்டு இவ்வாறு கூறலின் வழுவாயமைந்தது.

“அரிதாயவறன்” (கலி. 11) என்பது தோழிகூற்றன்மை உணர்க. (37)

(தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டியவழி அஃது அவன்பிரிவை யுணர்த்துமெனல்)

**232. செய்பொரு ளச்சமும் வினைவயிற் பிரிவு
மெய்பெற வுணர்த்துங் கிழவிபா ராட்டே.**

இது, தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டியவழி வருவதொரு வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) கிழவி பாராட்டே - தலைவன்தலைவியைப் பாராட்டிய பாராட்டு; செய்பொருள் அச்சமும் - யாஞ் செய்யக் கருதிய பொருட்கு இவள் இடையூறாவள் கொலென்று தலைவன் அஞ்சிய அச்சத்தையும்; ¹²¹வினைவயின் பிரிவும் - தான் பொருள் செய்ததற்குப் பிரிகின்றதனையும்; மெய்பெற உணர்த்தும் - ஒரு தலையாகத் தலைவிக்கு உணர்த்தும் என்றவாறு.

¹²²அப்பாராட்டுக் கிழவியதாகலிற் கிழவி பாராட்டென்றார்.

நுண்ணெழின் மாமை.

(கலி. 4)

என்பதனுட் கழிபெரு நல்கலால் தலைவன் செய்பொருட்
கஞ்சியவாறும் அவன் பிரியக்கருதியது உந் தலைவியுணர்ந்தாள்
அப்பாராட்டினாலென்றுணர்க.

அன்பானன்றிப் பொருள் காரணத்தாற் பாராட்டினமை
யானும் அதனைச் ¹²³செவ்வனங்கொள்ளாது பிறழக் கோட
லானும் இருவர்க்கும் வழுவாமென்றமைத்தார். (38)

**(தலைவி பரத்தையைப் புகழினும் உள்ளத்தூடல்
உண்டெனல்)**

**233. கற்புவழிப் பட்டவள் பரத்தை யேத்தினு
முள்ளத் தூட லுண்டென மொழிப.**

இது, தலைவிக்கட் டோன்றியதோர் வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) கற்புவழிப் பட்டவள் - கற்பின்வழிநின்ற தலைவி,
பரத்தை ஏத்தினும் - பரத்தையைப் புகழ்ந்து கூறினாளாயினும்;
உள்ளத்து ஊடல் உண்டென மொழிப - உள்ளத்துள்ளே ஊடின
தன்மை உண்டென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

பரத்தையை ஏத்தவே தலைவன்கட் காதலின்மைகாட்டி
வழுவாயிற்றேனும் உள்ளத்தூடலுண்மையின் அமைக்க
வென்றார்.

¹²⁴நாணி நின்றோ ணிலைகண்டி யானும்

பேணினெ னல்லனோ மகிழ்ந வானத்

தணங்கருங் கடவுளன் னோணின்

மகன்றா யாதல் புரைவதாங் கெனவே.

(அகம். 16)

‘ஏத்தினும்’ என்ற உம்மையால் ஏத்தாமற் கூறும்பொழு
தெல்லாம் மாறுபடக் கூறலுளதென்பது பெற்றாம்.

¹²⁵என்னொடு புரையுந் எல்ல

டன்னொடு புரையுநர்ந் தானறி குநளே.

(பதிற்றுப். 39)

(கிழவன் குறிப்பை அறியக் கிழவி

பிறள்குணத்தைப் புகழ்தலுமுரியள் எனல்)

**234. கிழவோள் பிறள்குணம் மிவையெனக் கூறிக்
கிழவோன் குறிப்பினை யுணர்தற்கு முரியள்.**

இஃது, எய்தியது ஒருமருங்கு மறுக்கின்றது; உள்ளத் தூடலின்றியும் பிறனொருத்தியைத் தலைவி புகழுமென்றலின்.

(இ - ள்.) கிழவோள் பிறள் குணம் இவையெனக் கூறி - தலைவி வேறொரு தலைவியுடைய குணங்கள் இத்தன்மைய வென்று தலைவற்குக் கூறி; கிழவோள் குறிப்பினை அறிதற்கும் உரியள் - அவள்மாட்டு இவன் எத்தன்மையனா யிருக்கின்றா னென்று தலைவன் குறிப்பினை அறிதற்குமுரியள் என்றவாறு.

பரத்தையென்னாது 'பிறள்' என்றதனால் தலைவியே யாயிற்று; அன்றிப் பரத்தையாயின் ஊடலின்மை அறனன் றாகலின் உள்ளத்தூடல் நிகழ்தல் வேண்டும். தோழி கூறுங்கால் தலைவியரைக் கூறப்பெறா ளென்பதூஉம் பரத்தையரைக் கூறின் அவர்க்கு ¹²⁶முதுக்குறைமை கூறிக் கூறுவளென்பதூஉங் கொள்க.

கண்டிரு மல்லமோ கொண்கநின் கேளே

யொள்ளிழை யுயர்மணல் வீழ்ந்தென

வெள்ளாங் குருகை வினவு வோளே.

(ஐங்குறு. 122)

இது, தலைவன் வரையக்கருதினாளோர் தலைவியை இனையளெனக் கூறி அவள்மாட்டு இவன் எத்தன்மைய னென்று ¹²⁷விதுப்புற்றுக் கூறியது. இது தலைவன் கூற உணராது தான் வேறொன்று கூறி அவன் குறிப்பு அறியக் கருதுதலின் வழவாயமைந்தது. இது ¹²⁸கைக்கிளைப் பொருட்கண் வழுவமைக்கின்றது. (40)

(தலைவி மலிதலு மூடலுமல்லாதவிடத்துத் தலைவன்முன் கழற்றுரைகூறாள் எனல்)

235. தம்முறு விழுமம் பரத்தையர் கூறினு

மெய்ம்மை யாக வவர்வயி னுணர்ந்து

தலைத்தாட் கழறறம் மெதிர்ப்பொழு தின்றே

மலிதலு மூடலு மவையலங் கடையே.

இது, பரத்தையர்க்குந் தலைவிக்குந் தலைவற்கும் படுவ தொரு வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) தம்முறு விழுமம் பரத்தையர் கூறினும் - தலைவ னான் தாம் உற்ற வருத்தத்தைத் தலைவிக்குப் பரத்தையர் கூறினும் ஏனைத் தலைவியர் கூறினும்; அவர்வயின் மெய்ம்மை யாக

உணர்ந்து - அவர் கூறியவாற்றானே அவ்வருத்தத்தை அவரிடத்து உண்மையாக உணர்ந்து; தலைத்தாட் கழறல் - தலைவன் முன் நின்று கழறுங் கழற்றுரை: தம் எதிர்ப்பொழுது இன்று - தம்மைப் பரத்தையர் எதிர்ப்பட்ட பொழுதின்கண் இல்லை; மலிதலும் - அவர் துயருறநின்றுழிக் கவலாது நீங்கினா னென மகிழ்தலும்; ஊடலும் - அவன் பிரிவிற்கு இவர் இரங்கினாரென்ற காரணத்தான் ஊடுதலும்; அவை அலங் கடை - அவ்விரண்டும் நிகழா விடத்து ஏ-று.

என்பது வெறுத்த உள்ளத்தளாமென்பது கருத்து. எனவே, மலிதலும் ஊடலும் நிகழுமிடத்தாயின் தலைத்தாட் கழறு மென்பது பெறுதும்,¹²⁹ தலைத்தாள் - தகுதிபற்றி வழக்கு.

¹³⁰பொன்னெனப் பசந்தகண் போதெழி னலஞ்செலத்
தொன்னல மிழந்தகண் துயில்பெறல் வேண்டேன்மன்
னின்னணங் குற்றவர் நீசெய்யுங் கொடுமைக
ளென்னுழை வந்துநொந் துரையாமை பெறுகற்பின். (கலி. 77)

இது, பரத்தையர் முன்னரன்மையின் மலிதலும் ஊடலும் நிகழ்ந்து தலைத்தாட்கழறியது.

கழறாது கூறியது வந்துழிக் காண்க. தம்முறுவிழுமத்தைப் பரத்தையர் தலைவிக்குக் கூறுதலாற் பரத்தையர்க்கும், அவர் கூறத்தான் எளிவந்தமையின் தலைவிக்கும், இவரிங்ஙன மொழுகலின் தலைவற்கும் வழுவமைந்தது. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. (41)

(இது பெருந்திணைக்குரியதொரு வழுவமைக்கின்றது)

**236. பொழுது தலைவைத்த கையறு காலை
யிறந்த போலக் கிளக்குங் கிளவி
மடனே வருத்த மருட்கை மிகுதியொ
டவைநாற் பொருட்க ணிகழு மென்ப.**

இது 'பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே,' (105) என்ற சிறப்புடைப் பெருந்திணையன்றிப் பெருந்திணைக் குறிப்பாய்க் கந்தருவத்துட்பட்டு வழுவிரும் 'ஏறிய மடற்றிறம்' (51) முதலிய நான்கினுள் ஒன்றாய் முன்னர் நிகழ்ந்த கந்தருவம் பின்னர் வழீஇவந்த 'தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதிறம்' (51) ஆகிய பெருந்திணை வழுவமைக்கின்றது.

ஓதலுந் தூதும் ஒழிந்த பகைவயிற் பிரிவாகிய வாளா ணெதிரும் பிரிவும் முடியுடை வேந்தர்க்கும் அவரேவலிற் பிரியும் அரசர்க்கும் இன்றியமையாமையின், அப்பிரிவிற் பிரிகின்றான் 'வன்புறை குறித்தல் தவிர்ச்சி யாகும்' (185) என்பதனாற் கற்புப்போல நீ இவ்வாறொழுகி யான் வருந்துணையும் ஆற்றியிருவென ஆற்றுவித்துப் பிரிதல் இலக்கண மன்மையின் வாளாபிரியுமன்றே; அங்ஙனம் பிரிந்துழி அவன் கூறிய கூற்றி னையே கொண்டு ஆற்றுவிக்குந் தோழிக்கும் ஆற்றுவித்தலரி தாகலின், அவட்கு அன்பின்றி நீங்கினானென்று ஆற்றாமை மிக்கு ஆண்டுப் பெருந்திணைப்பகுதி நிகழு மென்றுணர்க்.

(இ - ள்.) பொழுது - அந்திக்காலத்தே; கையறுகாலை - 'புறஞ் செய்ச் சிதைதல்' (18) என்னுஞ் சூத்திரத்தின் அதனினுங் கின்று எனக் கூறிய 'கையறுரைத்த' லென்னும் மெய்ப்பா டெய்திய காலத்தே; தலைவைத்த - அந்த வாற்றாமையின் இகந்தவாக முடிவிலே வைக்கப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள்; மிகுதியோடு மடனே வருத்தம் மருட்கை நாற்பொருட் கண் நிகழும் - தன் வனப்புமிகுதியுடனே மடப்பமும் ஆற்றாமையும் வியப்புமாகிய நான்குபொருட்கண்ணே நடக்கும்; அவை இறந்த போலக் கிளக்குங்கிளவி என்ப - அங்ஙனம் அவை நடக்கின்ற நான்கு பொருளுங் கூற்றுநிகழுங்கால் தன்னைக் கைகடந்தன போலக் கூறுங் கூற்றாய் நிகழுமென்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

தலைவைத்த மெய்ப்பாடாவன - ¹³¹ஆறாமவதியினும் இகப்பத் தோன்றுதற்குரிய மெய்ப்பாடுகளாகி மன்றத்திருந்த சான்றோரறியத் தன்றுணைவன் பெயரும் பெற்றியும் அவனொடு புணர்ந்தமையுந் தோன்றக் கூறியும் அழுதும் அரற்றியும் பொழுதொடு புலம்பியும் ஞாயிறு முதலிய வற்றொடு கூறத்தகான கூறலும் பிறவுமாம். உதாரணம்:

¹³²புரிவுண்ட புணர்ச்சியுட் புல்லாரா மாத்திரை
யருகுவித் தொருவரை யகற்றலிற் ரெரிவார்கட்
செயநின்ற பண்ணினுட் செவிசுவை கொள்ளாது
நயநின்ற பொருள் கெடப் புரியறு நரம்பினும்
பயனின்ற மன்றம் காம மிவண்மன்னு
மொண்ணுத லாயத்தா ரோராங்குத் திளைப்பினு

முண்ணுனை தோன்றாமை முறுவல்கொண் டடக்கித்தன்
கண்ணினு முகத்தினு நகுபவள் பெண்ணின்றி
யாவருந் தண்குரல் கேட்ப நிரைவெண்பன்
மீயுயர் தோன்ற நகாஅ நக்காங்கே
பூவுயிர்த் தன்னபுகழ்சா லெழிலுண்க
ணாயிதழ் மல்க வழும;

ஓஓ, அழிதகப் பாராதே யல்லல் குறுகினங்
காண்பாங் கனங்குழை பண்பு
என்று, எல்லீரு மென்செய்தீ ரென்னை நகுதிரோ
நல்ல நகாஅலிர் மற்கொலோ யானுற்ற
வல்ல லுறீஇயான் மாய மலர்மாப்பு
புல்லிப் புணரப் பெறின்;

எல்லாநீ, யுற்ற தெவனோமற் றென்றீரே லெற்சிதை
செய்தா னிவனென வுற்ற திதுவென
வெய்த வுரைக்கு முரனகத் துண்டாயிற்
பைதல வாகிப் பசக்குவ மன்னோவென்
னெய்தன் மலரன்ன கண்;

கோடுவாய் கூடாப் பிறையைப் பிறிதொன்று
நாடுவேன் கண்டனென் சிற்றிலுட் கண்டாங்கே
யாடையான் மூஉ யகப்படுப்பேன் சூடிய
காணான் றிரிதருங் கொல்லோ மணிமிடற்று
மான்மலர்க் கொன்றை யவன்;

தெள்ளியே மென்றுரைத்துத் தேரா தொருநிலையே
வள்ளியை யாகென நெஞ்சை வலியுறீஇ
யுள்ளி வருகுவர் கொல்லோ வளைந்தியா
னெள்ளி யிருக்குவேன் மற்கொலோ நல்லிருண்
மாந்தர் கடிகொண்ட கங்குற் கனவினாற்
றோன்றின னாகத் தொடுத்தேன்மன் யான்றன்னைப்
பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய
கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து;

கதிர்பகா ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயி
 னவரை நினைத்து நிறுத்தென்கை நீட்டித்
 தருகுவை யாயிற் றவிருமென் னெஞ்சத்
 துயிர்திரியா மாட்டிய தீ;
 மையில் சுடரே மலைசேர்தி நீயாயிற்
 பௌவநீர்த் தோன்றிப் பகல்செய்யு மாத்திரை
 கைவிளக் காகக் கதிர்சில தாராயென்
 றொய்யில் சிதைத்தானைத் தேர்கு;
 சிதைத்தானைச் செய்வ தெவன்கொலோ வெம்மை
 நயந்து நலஞ்சிதைத் தான்;
 மன்றப் பணைமேன் மலைமாந் தளிர்நீ
 தொன்றிவ் வுலகத்துக் கேட்டு மறிதியோ
 மென்றோ னெகிழ்த்தான் றகையல்லால் யான்கானே
 னன்றுதீ தென்று யிறு;
 நோயொரி யாகச் சுடினுஞ் சழற்றியென்
 னாயிந முள்ளே கரப் பன் கரந்தாங்கே
 நோயுறு வெந்நீர் தெளிப்பிற் றலைக்கொண்டு
 வேவ தளித்திவ் வுலகு;
 மெலியப் பொறுத்தேன் களைந்தீமின் சான்றீர்
 நலிதருங் காமமுங் கௌவையு மென்றிவ்
 வலிதி னுயிர்காவாத் தூங்கியாங் கென்னை
 நலியும் விழும மிரண்டு;
 எனப்பாடி;
 இனைந்துநொந் தமுதன ணினைந்துநீ டுயிர்த்தன
 ளெல்லையு மிரவுங் கழிந்தன வென்றெண்ணி யெல்லிரா
 நல்கிய கேள்வ னிவன்மன்ற மெல்ல
 மணியுட் பரந்தநீர் போலத் துணிவாங்
 கலஞ்சிதை யில்லத்துக் காழ்கொண்டு தேற்றக்
 கலங்கிய நீர்போற் றெளிந்து நலம்பெற்றா
 ணல்லெழின் மாப்பனைச் சார்ந்து.

(கலி. 142)

இதனுள் ¹³³ அந்திக்காலத்தே கையறவெய்திப் பின்னர்ச்

சான்றோரை நோக்கிக் கூறுகின்றவள் ¹³⁴புல்லாரா மாத்திரையென அவனோடு புணர்ச்சி நிகழ்ந்தமையும் யாவருங் கேட்ப நக்கமுது அல்லலுறீஇயானெனப் பெயரும் பெற்றியுங் கூறிப், புல்லிப் புணர்ப்பெறின் ஈதிகழ்ச்சியன்றாமெனக் கூறத்தகாதன கூறலான் மடந்தன்னை இறந்தவாறும், தெள்ளியே மென்றதனானும் எள்ளியிருக்குவேனென்றதனானும் வருத்தமிறந்தவாறும், “கோடு வாய்கூடா” என்பது முதலாக “கொன்றையவன்” என்னுந் துணையுந் தான்செய்ததனை வியவாமையின் மருட்கையிறந்தவாறும், நெய்தன்மலரன்ன கண்ணெனத் தன் வனப்புமிகுதி கூறலின் மிகுதி யிறந்தவாறுங் காண்க. எல்லிரா நல்கிய கேள்வனிவனெனவே கந்தருவத்தின் வழுவிப் பெருந்திணை நிகழ்ந்தவாறும் பின்னர் வரைவு நிகழ்ந்தவாறுங் காண்க. இதற்குப் பொருளுரைக்குங்காற், கேட்பீராக இவள் நக்கு, நக்க அப்பொழுதேயமும்; இங்ஙனம் அழுமாறு காமத்தை ஊழானது அகற்றலின் அஃதறுதியாக நரம்பினும் பயனின்றா யிருந்தது. ஒஓ, இதனையுற்ற இவள் அல்லற்பண்பைப் பாராதே அழிதக யாங்குறுகினேம்; குறுகியாம் இதனை முடிவு போகக் காண்பேமென்று வந்து எல்லீரும் என்செய்தீர்? என்னை யிகழ்கின்றீரோ? இவ்வருத்தத்தை எனக்குறுத்தினவனது மாயஞ் செய்த மலர்ந்த மார்பை யான்முயங்கிக் கூடினும் இகழ்ச்சியன்றாம் என்றற் றொடக்கமாய் வரும். (42)

(இரந்து குறையுற்ற கிழவனைத் தோழி நீக்கி நிறுத்தலன்றிப் படைத்துக் கூறவும் பெறுமெனல்)

237. இரந்து குறையுற்ற கிழவனைத் தோழி

நிரம்ப நீக்கி நிறுத்த லன்றியும்

வாய்மை கூறலும் பொய்தலைப் பெய்தலு

நல்வகை யுடைய நயத்திற் கூறியும்

பல்வகை யானும் படைக்கவும் பெறுமே.

இது, தோழி தலைவனைக் கூறுவனவற்றுள் வழுவமை வன கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) இரந்து குறையுற்ற கிழவனை - இரந்துகொண்டு தன்காரியத்தினைக் கூறுதலுற்ற தலைவனை; தோழி நிரம்ப நீக்கி நிறுத்தலன்றியும் - தோழி அகற்றுற ஏத்துமுறைமையில் தாழ் வின்றாக அகற்றி நிறுத்தலேயன்றியும், வாய்மை கூறலும் - நுமது

கூட்டத்தினை யான் முன்னே அறிவலென மெய்யாகக் கூறலையும், பொய்தலைப்பெய்தலும் - அப்புணர்ச்சியில்லையென்று பொய்த்த துணைத் தலைவன்மேற் பொய்யுரை பெய்துரைத்தலையும் அவன் வரைந்துகோடற்பொருட்டுச் சில பொய்களைக் கூற வேண்டுமிடங்களிலே பெய்துரைத்தலையும், நல்வகையுடைய நயத்திற் கூறியும் - நல்ல கூறுபாடுடைய சொற்களை¹³⁵ அசுதியாடிக் கூறியும், பல்வகையானும் படைக்கவும் பெறுமே - இக்கூறியவாறன்றி வேறுபடப் புனைந்துரைக்கவும் பெறும், என்றவாறு.

தோழி நீக்கலன்றியுங் கூறலையுந் தலைப்பெய்தலையும் படைக்கவும்பெறும். பல்வகையானும் படைக்கவும் பெறுமென வினைமுடிக்க. தோழி தலைவனோடு¹³⁶ நயங்கருதுமாற்றால் அவனை நீக்குதல் ஏனையவற்றோடெண்ணாது அன்றியு மெனப் பகுத்துரைத்தார்.¹³⁷ ஏனைக்குறை முடித்தற்கு இடையூ றின்மை கூறியனவும் வரைவுகடாய்க் கூறியனவுமாம்.

நெருநலு முன்னா ளெல்லையு...

..... மகளே. (பக்.490,551)

இது,¹³⁸சேட்படுத்தது.

எமக்கிவை யுரையன் மாதோ நுமக்கியான்

யாரா கியரோ பெரும வாருயி

ரொருவி ரொருவிக் காகி முன்னா

ளிருவிர் மன்னு மிசைந்தனி ரதனா

லயலே னாகிய யாஅன்

முயலேன் போல்வனீ மொழிபொருட் டிறத்தே.

இது, வாய்மைகூறியது. யாந்¹³⁹ தன்னை மறைத்தலிற் போலும் இவள் குறைமுடியாளாயதென அவன் கருதக் கூறினாள்.

¹⁴⁰ அறியே மல்லே மறிந்தன மாதோ

பொறிவரிச் சிறைய வண்டின மொய்ப்பச்

சாந்த நாறு நறியோள்

கூந்த னாறுநின் மார்பே தெய்யோ.

(ஐங்குறு. 230)

இதுவும் அது,

¹⁴¹நீயே, பொய்வன் மையிற் செய்பொருண் மறைத்து
 வந்துவழிப் படுகுவை யதனா
 லெம்மை யெமக்கே விலவலனே(?)
 தகாது சொல்லப் பலவும் பற்றி(?)
 யொருநீ வருத னாடொறு முள்ளுடைத்
 தீர்மா மழைக்கண் கலுழ்க மதனா
 னல்லோர் கண்ணுமஃ தல்ல
 தில்லை போலுமீவ் வுலகத் தானே.
 இது, பொய்தலைப் பெய்தது.

“திருந்திழை கேளாய்” என்னுங் குறிஞ்சிக்கவி (5) யுள்
 வரைந்து கோடற்குப் பொய்யுரை படைத்தது.

¹⁴²அன்னையு மறிந்தன ளலரு மாயின்று
 நன்மனை நெடுநகர் புலம்புகொள வறுதரு
 மின்னா வாடையு மலையு
 நும்மூர்ச் செல்க மெழுமோ தெய்யோ. (ஐங்குறு. 236)
 இது, நல்வகையுடைய நயத்திற் கூறியது.
 வீகமழ் சிலம்பின் வேட்டம் போந்து
 நீயே கூறினு மமையுநின் குறையே.
 இதுவுமது.

அஃதன்றியும் நீயே சென்று கூறென்றலும் அறியாள்
 போறலுங் குறியாள் கூறலுங் குறிப்புவேறு கூறலும் பிறவும்
 நயத்திற்கூறும் பகுதியாற் படைத்தது பலவகையாற் படைத்துத்
 துறைவகையாம். இன்னும் வேறுபட வருவனவெல்லாம்
 இதனானமைக்க. இவை நாடக வழக்காகவும் உலகியல்
 வழக்காகவும் புனைந்துரைத்தமையானுந் தோழி தலைவற்குக்
 கூறத்தகாதன கூறலானும் வழுவமைந்தது. (43)

**(உறமுங் கிளவி தலைவி முதலியோர்க்கும்
 ஐயக்கிளவி தலைவற்கு முரித்தெனல்)**

**238. உயர்மொழிக் குரிய வறமுங் கிளவி
 யையக் கிளவி யாடுஉவிற் குரித்தே.**

இது, தோழிக்குந் தலைவிக்குமுரியதோர் வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) உயர்மொழிக்கு உறமுங் கிளவியும் உரிய - இன்பம் உயர்தற்குக் காரணமான கூற்று நிகழுமிடத்திற்கு எதிர்மொழியாக மாறுபடக்கூறுங் கிளவி நிகழ்தலுமுரிய, ஐயக்கிளவி ஆடுவிற்கு உரித்தே - கூறுவேமோ கூறேமோ என்று ஐயமுற்றுக் கூறுஞ்சொல் தலைவற்குரித்து, என்றவாறு.

¹⁴³உறமுங் கிளவியைப் பொதுப்படக் கூறினார், தோழி உயர் மொழி கூறியவழித் தலைவி உறழ்ந்து கூறலும், தலைவன் உயர் மொழி கூறிய வழித் தோழி உறழ்ந்து கூறலும், தலைவன் உயர் மொழி கூறியவழித் தலைவி உறழ்ந்து கூறலும், தலைவி உயர் மொழி கூறியவழித்தோழி உறழ்ந்து கூறலுங் கோடற்கு.

‘சுணங்கணி வனமுலை’ என்னுங் குறிஞ்சிக்கலி (60) யுள்,

¹⁴⁴என்செய்தான் கொல்லோ விஃதொத்தன் றன்கட்

பொருகளி றன்ன தகைசாம்பி யுள்ளு

ளுருகுவான் போலு முடைந்து

எனத் தோழி கூறியவழித்,

தெருவின்கட் காரணமின்றிக் கலங்குவார் கண்டு...எவன்

எனவும்,

¹⁴⁵அலர்முலை யாயிழை நல்லாய் கதுமெனப்

பேரம ருண்கணின் றோழி யுறீஇய

வாரளு ரெவ்வ முயிர்வாங்கு

மற்றிந்நோய் தீரு மருந்தருளா யொண்டொட;

நின் முகங் காணு மருந்தினே னென்னுமா

னின்முகந் தான்பெறி னல்லது கொன்னே

மருந்து பிறிதியாது மில்லேற் றிருந்திழாய்

என்செய்வாங் கொல்லினி நாம்;

எனத் தோழி கூறியவழிப் ¹⁴⁶பொன்செய்வாம் எனவும் தலைவி உறழ்ந்து கூறியவாறு காண்க.

இது, தலைவன்வருத்தங்கூற அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாது

உறழ்தலின் வழுவாய் நாண்மிகுதியாற் கடிதின் உடம்படாமை யின் அமைந்தது.

“எல்லாவிஃதொத்தன்” என்னுங் குறிஞ்சிக்கலி (61) யுள்,

ஈத லிரந்தார்க்கொன் றாற்றது வாழ்தலிற்
சாதலுங் கூடுமா மற்று.

எனத் தலைவன் கூறியவழி,

இவடந்தை, காதலின் யார்க்குங் கொடுக்கும் விழுப்பொருள்
யாதுநீ வேண்டி யது.

எனவும்,

¹⁴⁷மண்டப ரட்ட களிறன்னான் றன்னையொரு
பெண்டி ரருளக் கிடந்த தெவன்கொலோ.

எனவும் தோழி யுறழ்ந்து கூறியவாறு காண்க.

இதுவும், அவன் வருத்தத்திற்கு எதிர்கூறத் தகாதன கூறலின்
வழுவாய்த் தலைவி கருத்தறிந்து உடம்படவேண்டு மென்று
கருதுதலின் அமைந்தது.

¹⁴⁸அணிமுக மதியேய்ப்ப வம்மதியை நனியேய்க்கு
மணிமுக மாமழைநின் பின்னொப்பப் பின்னின்கண்
விரிநுண்ணூல் சுற்றிய வீரித ழலரி
யரவுக்கண் ணணியுற ழாரன்மீன் றகையொப்ப
வரும்படர் கண்டாரைச் செய்தாங் கியலும்
விரிந்தொலி கூந்தலாய் கண்டை யெமக்குப்
பெரும்பொன் படுகுவை பண்டு;
ஏள! எல்லா, மொழிவது கண்டை யீஃதொத்தன் றொய்யி
லெழுதி யிறுத்த பெரும்பொன் படுக
முழுவ துடையமோ யாம்;
உழுதாய்,

சுரும்பிமிர் பூங்கோதை யந்நல்லா யானின்
றிருந்திழை மென்றோ ளிழைத்தமற் றிஃதோ
கரும்பெல்லா நின்னுழ வன்றோ வொருங்கே

துகளறு வாண்முக மொப்ப மலர்ந்த
 குவளையு நின்னுழ வன்றோ விகலி
 முகைமாறு கொள்ளு மெயிற்றா யிவையல்ல
 வென்னுமுவாய் நீமற் றினி;

எல்லா, நற்றோ ளிழைத்த கரும்புக்கு நீகூறு
 முற்றெழி னீல மலரென வுற்ற
 விரும்பீர் வடியன்ன வுண்கட்கு மெல்லாம்
 பெரும்பொன்னுண் டென்பா யினி;

நல்லா யிகுளை கேள்,
 ஈங்கே தலைப்படுவ னுண்டான் றலைப்பெயின்
 வேந்துகொண் டன்ன பல;

ஆங்காக வத்திற மல்லாக்கால் வேங்கைவீ
 முற்றெழில் கொண்ட சணங்கணி பூணாகம்
 பொய்த்தொருகா லெம்மை முயங்கினை சென்றீமோ
 முத்தேர் முறுவலாய் நீ படும் பொன்னெல்லா
 முத்தி யெறிந்து விடற்கு.

(கலி. 64)

இது, தலைவன் உயர்மொழிக்குத் தலைவி உறழ்ந்து கூறியது. இது நகையாடிக் கூட்டத்தை விரும்பிக் கூறியமொழிக்கு உறழ்ந்து கூறலின் வழுவாய் அவளும் நகையாடிக் கூறலின் அமைந்தது.

‘மறங்கொளிரும்புலி’ என்னுங் குறிஞ்சிக் கலி (42) யுள்,

¹⁴⁹ஆர்வுற்றார் நெஞ்ச மழிய விடுவானோ
 வோர்வுற் றொருதிற மொல்காத நேர்கோ
 லறம்புரி நெஞ்சத் தவன்.

எனத் தலைவி கூறலுந்,

தண்ணறுங் கோங்க மலர்த்த வரையெல்லாம்
 பொன்னணி யானைபோற் றோன்றுமே நம்மருளாக்
 கொன்னாள னாட்டு மலை

எனத் தோழி உறழ்ந்து கூறியவாறு காண்க. இதுவுந் தலைவி

கூற்றிற்கு மாறாதலின் வழுவாய்ச் சிறைப்புறமாகக் கேட்டு
வரைதல் பயனாதலின் அமைந்தது.

¹⁵⁰சொல்லின் மறாதீவாண் மன்னோ விவள் (கவி. 61)

¹⁵¹கூறுவங் கொல்லோ கூறலங் கொல்லெனக்
கரந்த காமங் கைந்நிறுக் கல்லாது. (அகம். 198)

என ஐயக்கிளவி தலைவற்குரியவாய் வந்தன.

இனி, ஐயப்பாடு தலைவிக்குமுரித்தென்றாற் 'சிறந்துழியை
யம்' (94) என்பதற்கு மாறாம்.

அவன்மறை தேள நோக்கி மற்றிவன்
மகனே தோழி யென்றனள். (அகம். 48)

என்பதனை ஐயத்துக்கண் தெய்வமென்று துணிந்தாளெனின்
அதனைப் பேராசிரியர் தாமே மறுத்தவாறு காண்க. (44)

(தோழி அறிவுடையளாகக் கூறலும் அமையுமெனல்)

**239. உறுக ணோம்ப றன்னியல் பாகலி
னூரிய தாகுந் தோழிகண் ணூரனே.**

இது, தோழி அறிவுடையாளாகக் கூறலும் அமைகவென்
கின்றது.

(இ - ள்) உறுகண் ஓம்பல் தன்இயல்பு ஆகலின் - தலைவிக்கு
வந்த வருத்தத்தைப் பரிகரித்தல் தனக்குக் கடனாதலின்,
தோழிகண் உரன் உரியதாகும் - தோழிமாட்டு அறிவுளதாகக்
கூறல் உரித்தாகும் என்றவாறு. உதாரணம்:

பான்மருண் மருப்பின்
என்னும் பாலைக்கலி (21) யுள்,

¹⁵²பொருடான்
பழவினை மருங்கின் பெயர்புபெயர் புறையு
மன்ன பொருள்வயிற் பிரிவோய்.

எனத் தோழி அறிவுடையாளாகக் கூறியவாறு காண்க.

¹⁵³பிண்ட நெல்லி னள்ளூர னன்னவென்

னொண்டொடி ஞெகிழினு நெகிழ்க

சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரோ.

(அகம். 46)

என்பது உறுகண் காத்தற் பொருட்டாகத் தலைவி வருந்தினும் நீ செல்லென்றாள், தலைவன் செல்லாமை அறிதலின்.

ஒன்றென முடித்தலான் தலைவி உரனுடையளெனக் கூறலுங் கொள்க. (45)

(தோழிக்கு உயர்மொழிக் கிளவியு முரித்தெனல்)

240. உயர்மொழிக் கிளவியு முரியவா லவட்கே.

இதுவுந் தோழிக்குரியதோர் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அவட்கு - தோழிக்கு; உயர்மொழிக் கிளவியும் உரிய - தலைவியையுந் தலைவனையும் உயர்த்துக் கூறுங்கூற்று முரியவாம் ஒரோவோரிடத்து என்றவாறு.

¹⁵⁴மகிழ்மிகச் சிறப்ப மயங்கினள் கொல்லோ

யாண ஞரநின் மாணிழை யரிவை

காவிரி மலிர்நிறை யன்னநின்

மாப்புநனி விலக்க றொடங்கி யோளே.

(ஐங்குறு. 42)

இதனுட் காவிரிப் பெருக்குப்போலத் தலைவியை நோக்கி வருகின்ற மார்பினைத் தான் விலக்குமா றென்னையெனத் தலைவியை உயர்த்துக் கூறியவாறு காண்க.

“காலை யெழுந்து” (குறுந். 45) என்பதும் அது.

“உலகம் புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்” (கலி. 47)

¹⁵⁵தாமரைக் கண்ணியை தண்ணறுஞ் சாந்தினை

நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீவரின்

மணங்கமழ் நாற்றத்த மலைநின்று பலிபெறுஉ

மணங்கென வஞ்சவர் சிறுகுடி யோரே.

(கலி. 52)

எனத் தலைவனை உயர்த்துக் கூறியவாறு காண்க. (46)

(தலைவியும் தோழியும் வாயில்களோடு கூறுவனவற்றை வெளிப்படக் கிளப்பரெனல்)

**241. வாயிற் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்த
றாவின் றுரிய தத்தங் கூற்றே.**

இது, தலைவியுந் தோழியும் வாயிலாகச் சென்றாருடன் கூறுவனவற்றுட் படுவதோர் வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) தத்தங் கூற்றே - தோழிக்குந் தலைவிக்குமுரிய கூற்றின்கண்; வாயிற் கிளவி - வாயிலாய் வந்தார்க்கு மறுத்துத் தலைவனது பழிகளைக் கூறுங் கிளவிகளை; வெளிப்படக் கிளத்தல் - மறையாது வெளியாம்படி கூறுதல்; தாவின்று உரிய - இங்ஙனங் கூறுகின்றேமே என்னும் வருத்தம் மனத்து நிகழ்தலின்றியே உரியவாம், என்றவாறு.

அவை தலைவிக்குந் தோழிக்குமுரியனவும் தோழிக்கே யுரியனவுந் தலைவிக்கே யுரியனவுமாம். வாயில்களாவார் ஆற்றாமையுந் தோழி முதலியோருமாம்.

¹⁵⁶நெஞ்சத்த பிறவாக நிறையில ளிவளென

வஞ்சத்தான் வந்தீங்கு வலியலைத் தீவாயோ. (கலி. 69)

இஃது, ஆற்றாமையாயிலாகத் தலைவன்வந்துழித் தலைவி வெளிப்படக் கூறியது. இது தோழிக்கும் உரித்து.

ளரியகைந் தன்ன தாமரை யிடையிடை

..... யார்ப்பினும் பெரிதே. (அகம். 116)

இதனுள், “நாணிலைமன்ற” எனத் தோழிகூறி அலராகின் றாளென வெளிப்படக்கிளத்தலின் வழுவாயமைந்தது.

¹⁵⁷அகலநீ துறத்தலி னமுதோவா வுண்கணம்

புதல்வனை மெய்தீண்டப் பொருந்துத லியைபவா

னினைக்கொத்த நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின்

றமர்பாடுந் துணங்கையு ளரவம்வந் தெடுப்புமே. (கலி. 70)

இது, தலைவி கூற்று.

‘உரிய’ என்றதனால் தோழிவாயிலாகச் சென்றுழித் தலைவி வெளிப்படக் கூறுதலுங் கொள்க. அஃது “இம்மையுலகு” என்னும் (66) அகப்பாட்டினுட் காண்க.

இவை இங்ஙனம் வெளிப்படக்கிளத்தலின் வழுவாய்

அமைந்தன.

(47)

(உள்ளுறை ஐந்துவகைப்படும் எனல்)

242. உடனுறை யுவமஞ் சுட்டுநகை சிறப்பெனக்
கெடலரு மரபி னுள்ளுறை யைந்தே.

இது, மேல் வெளிப்படக் கிளப்பனகூறிப் பின் வெளிப் படாமற் கிளக்கும் உள்ளுறை இனைத்தென்கின்றது.

(இ - ள்.) உடனுறை- நான்கு நிலத்தும் உளவாய் அந்நிலத் துடனுறையுங் கருப்பொருளாற் பிறிதொன்று பயப்பமறைத்துக் கூறும் இறைச்சியும், உவமம் - அக்கருவாற் கொள்ளும் உள்ளுறை யுவமமும் ஏனையுவமமும், சுட்டு - உடனுறையுவமமுமன்றி ¹⁵⁸நகையுஞ் சிறப்பும் பற்றாது வாளாது ஒன்று நினைந்து ஒன்று சொல்வனவும் அன்புறுதகுந இறைச்சியுட் சுட்டிவருவனவும், நகை- நகையாடி ஒன்று நினைத்து ஒன்று கூறுதலும்; சிறப்பென - ஏனையுவமம் நின்று உள்ளுறையுவமத்தைத் தத்தங் கருப் பொருட்குச் (50) சிறப்புக் கொடுத்து நின்றலும் என்று, கெடலரும் மரபின் உள்ளுறை ஐந்தே - கெடுதலரிதாகிய முறைமையினை யுடைய உள்ளுறை ஐந்துவகைப்படும், என்றவாறு.

¹⁵⁹ஒன்றனை உள்ளுறுத்து அதனை வெளிப்படாமற் கூறலின் அவற்றை உள்ளுறையாமென்றார்.

“இறைச்சிதானே” (229) ‘இறைச்சியிற் பிறக்கும்’ (230) என்பனவற்றுள் இறைச்சிக்குக் காரணங் காட்டினாம். உவமம் உவமவியலுட் காட்டுதும்.

¹⁶⁰பெருங்கடன் முகந்த பல்கிளைக் கொண்மு
விருண்டியர் விசம்பின் வலனேர்பு வளைஇப்
போர்ப்புறு முரசி னிரங்கி முறைபுரிந்
தறநெறி பிழையாத் திறனறி மன்ன
ரருஞ்சமத் தெதிர்ந்த பெருஞ்சே யாடவர்
கழித்தெறி வாளி னழிப்பன விளங்கு
மின்னுடைக் கருவியை யாகி நாளுங்
கொன்னே செய்தியோ வரவம் பொன்னென
மலர்ந்த வேங்கை மலிதொட ரடைச்சிப்
பொலிந்த வாயமொடு கண்டக வியலித்

தழலை வாங்கியுந் தட்டை யோப்பியு
மழலேர் செயலை யந்தளிர் ததையுங்
குறமகள் காக்கு மேனற்
புறமுத் தருதியோ வாழிய மழையே.

(அகம், 188)

இதனுட் கொன்னே செய்தியோ அரவ மென்பதனாற் பயனின்றி அலர்விளைத்தியோ வெனவுங் கூறி ஏனற் புறமுத் தருதியோ என்பதனால் வரைந்து கொள்வையோ வெனவுங் கூறித் தலைவனை மழைமேல் வைத்துக் கூறலிற் சுட்டாயிற்று. கொன்னே செய்தியோ என்றதனால் வழுவாயினும் வரைதல் வேட்கையாற் கூறினமையின் அமைந்தது.

‘அன்புறுதகுந்’ (231) என்பதனுள் ஏனையதற்குக் காரணங் காட்டினாம்.

¹⁶¹விளையா டாயமொடு.... பிறவுமா ருளவே. (நற், 172)

இதனுட் புன்னையை அன்னை நுவ்வகையாகு மென்ற தனான் இவளெதிர் நும்மை நகையாடுத லஞ்சதுமென நகையாடிப் பகற்குறியெதிரேகொள்ளாமைக் குறிப்பினான் மறைத்துக் கூறி மறுத்தவாறு காண்க. இதனைச் செவ்வனங் கூறாமையின் அமைத்தார்.

‘உள்ளுறை யுவமமேனை யுவமம்’ (46) என்னுஞ் சூத்திரத்து ‘விரிகதிர் மண்டிலம்’ என்னும் மருதக்கலி (71) யுட் சிறப்புக் கொடுத்து நின்றது காட்டினாம்.

அறத்தொடு நிலையும் பொழுதும் ஆறும் முதலியனவுஞ் செவ்வனங் கூறப்படுதலின் இவை கரந்தே கூறப்படுதலிற் ‘கெடலரு மரபின்’ என்றார். இவை தோழிக்குந் தலைவிக்கும் உரியவாறு செய்யுட்களை நோக்கி யுணர்க. (48).

**(உள்ளுறை யைந்தானும்
தலைவியுந் தோழியுமாக்கிய வின்பம்
தலைவன் கண்ணு நிகழ்ந்து இன்பஞ்செய்யுமெனல்)**

**243. அந்தமில் சிறப்பி னாக்கிய வின்பந்
தன்வயின் வருதலும் வகுத்த பண்பே.**

இது, முற்கூறிய உள்ளுறைபற்றித் தலைவற்கு வருவதோர் வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) ஆக்கிய அந்தமில் சிறப்பின் இன்பம் - முற் கூறிய உள்ளுறை ஐந்தானும் அவர்களுண்டாக்கிய முடிவிலாத சிறப்பினையுடைய இன்பம்; தன்வயின் வருதலும் வகுத்த பண்பு - தலைவன் கண்ணும் நிகழ்ந்து இன்பஞ் செய்தலுங் காமத்துக்கு முதலாசிரியன் வகுத்த இலக்கணம், என்றவாறு.

தலைவன்தன்மை என்ப தொன்றின்றி நந்தன்மையெனக் கருதுதலின் யாம் ஒன்றை நினைந்து ஒன்று கூறினும் அவன் முனியாது இன்பமெனக் கொள்வனெனக் கூறியவற்றை, அவன் இவை இன்பந்தருமென்றே கோடலின் வழுவமைக்கப்பட்டன. உதாரணம் முற்காட்டியவற்றுட் காண்க. (49)

(எய்தாததெய்துவித்தல்)

**244. மங்கல மொழியும் வைஇய மொழியு
மாறி லாண்மையிற் சொல்லிய மொழியுங்
கூறியன் மருங்கிற் கொள்ளு மென்ப.**

இது, மேன் மூன்றுபொருளும் வழுவாயமைக என்றலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

(இ - ள்.) மங்கலமொழியும் - தலைவற்குத் தீங்கு வருமென்றுட்கொண்டு தோழியுந் தலைவியும் அதற்கஞ்சி அவனை வழுத்துதலும், வைஇயமொழியும் - தலைவன் தம்மை வஞ்சித்தானாகத் தலைவியுந் தோழியுங் கூறலும், வைஇயமொழி, தீங்கைவைத்த மொழியுமாம்; மாறில் ஆண்மையிற் சொல்லிய மொழியும் - மாறுபாடில்லாத ஆளுந் தன்மையிடத்தே பழிபடக் கூறிய மொழியும், கூறியன் மருங்கிற் கொள்ளும் என்ப - வழுவமைதியாகக் கூறிய இலக்கணத்திடத்தே கொள்ளுமொழியென்று கூறுவர் ஆசிரியர், என்றவாறு.

¹⁶²நோயில ராகநங் காதலர்

(அகம். 115, 227)

எனவும்,

¹⁶³காந்தளுஞ் செய்வினை முடிக்கத் தோழி

எனவுங் கூறுவன நம்மை அறனன்றித் துறத்தலின் தீங்கு வருமென்றஞ்சி வாழ்த்தியது. நம்பொருட்டுத் தீங்கு வருமென நினைத்தலின் வழுவாயமைந்தது.

¹⁶⁴வையினர் நலனுண்டார் வாராமை நினைத்தலின். (கலி. 134)
என்பது வஞ்சித்தமை கூறிற்று.

¹⁶⁵இதுவுமோ, ஈராண்மைக் கொத்த படிபடைத்து (கலி. 89)
என்பது ஆண்மையிலே பழியுண்டு என்றது. இதுவும் வழிஇ
அமைந்தன. (50)

**(சினம் முதலியன ஒருபொருளைச் சிறப்பித்துவருமாயின்
அமைக்கப்படுமெனல்)**

245. சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குர

வனைநால் வகையுஞ் சிறப்பொடு வருமே.

இது, மெய்ப்பாட்டியலுள் ஆகாதென்பவற்றுட் சில
அமைகவென வழுவமைக்கின்றது. இது பொதுவாகக் கூறலின்
தலைவிக்குந் தோழிக்குங் கொள்க.

(இ - ள்.) சினனே - கோபம் நீடித்தலும், பேதைமை -
ஏழைமையும், நிம்பிரி - பொறாமைதோன்றுங் குறிப்பும், நல்குரவு
- செல்வமின்மையும், அனைநால்வகையும் - என்ற அத்தன்மை
யனவாகிய நாற்கூறும், சிறப்பொடுவருமே - ஒரு பொருளைச்
சிறப்பித்துக் கூறுதல் காரணத்தான் வரும். என்றவாறு.

சினத்தை ஆண்டுக் கொடுமையினடக்கினார்.

நாணு நிறையு நயப்பில் பிறப்பிலி எனவும். (கலி. 60)

தொடிய வெமக்குநீ யாரை (கலி. 88)

எனவுஞ் சினம்பற்றிவரினும் அவை தன்காதலைச் சிறப்பித்தலின்
அமைந்தன.

¹⁶⁶செவ்விய தீவிய சொல்லி யவற்றொடு
பைய முயங்கிய வஞ்ஞான் றவையெல்லாம்
பொய்யாதல் யான்யாங் கறிகோமற் றைய
வகனகர் கொள்ளா வலர்தலைத் தந்து
பகன்முனி வெஞ்சர முள்ள லறிந்தேன்
மகனல்லை மன்ற வினி. (கலி. 19)

எனக் கழிபெருங் காதலான் நின்னை உள்ளவாறறிந்திலே னெனத்
தன் பேதைமையைக் காதலாற் சிறப்பித்தலின் அமைந்தது.

¹⁶⁷உறலியா மொளிவாட வயர்ந்தவன் விழவினூள்

விறலிழை யவரோடு விளையாடு வான்மன்னோ
பெறலரும் பொழுதொடு பிறங்கிணர்த் துருத்திகுழந்
தறல்வாரும் வையையென் றறையுந் ருளராயின். (கலி. 39)

இது, ¹⁶⁸நிம்பிரி. அவரோடும் விளையாடுவானெனப்
பொறாமை கூறியும் அவன் ஈண்டையானாக வேண்டுமெனக்
காதலைச் சிறப்பித்தலின் அமைந்தது.

¹⁶⁹பிரசங் கலந்த வெண்கவைத் தீம்பால்
விரிகதிர்ப் பொற்கலத் தொருகை யேந்திப்
புடைப்பிற் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோ
லுண்ணென் றோக்குபு புடைப்பத் தெண்ணீர்
முத்தரிப் பொற்சிலம் பொலிப்பத் தத்துற்
றரிநரைக் கூந்தற் செம்முது செவிலியர்
பரீஇமெலிந் தொழியப் பந்த ரோடி
யேவன் மறுக்குஞ் சிறுவிளை யாட்டி
யறிவு மொழுக்கமும் யாண்டுணர்ந் தனள்கொல்
கொண்ட கொழுநன் குடிவற னுற்றெனக்
கொடுத்த தாதை கொழுஞ்சோ றுள்ளா
ளொழுநீர் நுணங்கறல் போலப்
பொழுதுமறுத் துண்ணுஞ் சிறுமது கையளே. (நற்றிணை. 110)

இது, குடிவறனுற்றென நல்குரவு கூறியுங் காதலைச் சிறப்
பித்தலின் அமைந்தது.

இது, மெய்ப்பாட்டியலுள் விலக்காமையின் அதனைச் சார
ஈற்றிலே வைத்தார். (51)

(முறைப்பெயர்பற்றியும் வழுவமைத்தல்)

**246. அன்னை யென்னை யென்றலு முளவே
தொன்னெறி முறைமை சொல்லினு மெழுத்தினுந்
தோன்றா மரபின வென்மனார் புலவர்.**

இது, முறைப்பெயர் பற்றி வருவதோர் வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) சொல்லினும் எழுத்தினுந் தோன்றா மரபின -
சொல்லோத்தினும் எழுத்தோத்தினுஞ் சொல்லப்படாத
இலக்கணத் தனவாய், தொல் நெறி முறைமை - புலனெறி
வழக்கிற்குப் பொருந்திய பழைய நெறி முறைமையானே, அன்னை

என்னை என்றலும் உள என்மனார் புலவர் - தோழி தலைவியை அன்னை யென்றலும் தலைவி தோழியை அன்னை யென்றலும் இருவருந் தலைவனை என்னை யென்றலும் உளவென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

¹⁷⁰ அன்னா யிவனோ ரிளமா ணாக்கன். (குறுந். 33)

புல்லின் மாய்வ தெவன்கொ லன்னாய். (குறுந். 150)

இவை, தோழியைத் தலைவி அன்னாயென்றன.

¹⁷¹ அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நம்மூர்ப்
பார்ப்பனக் குறுமகப் போலத் தாமுங்
குடுமித் தலைய மன்ற
நெடுமலை நாட னூர்ந்த மாவே. (ஐங்குறு. 202)

¹⁷² அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை யுவக்காண்
மாரிக் குன்றத்துக் காப்பா ளன்னன்
றாவலி னனைந்த தொடலை யொள்வாட்
பாசி சூழ்ந்த பெருங்கழற்
றண்பனி வைகிய வரிக்கச் சினனே. (ஐங்குறு. 206)

இவை, தோழி தலைவியை அன்னை யென்றன.

எனக்கு மாகா தென்னைக்கு முதவாது (குறுந். 27)

ஓர் இயின னொழுகு மென்னைக்குப்
பரியலென் மன்யான் பண்டொரு காலே. (குறுந். 203)

இவை, தலைவி தலைவனை என்னை யென்றன.

தோழி கூறியது வந்துழிக் காண்க. தலைவன் தலைவியை அன்னையெனக் கூறலும் உளதென்பாருமுளர். எழுத்தினுஞ் சொல்லினுமென்னாத முறையன்றிக் கூற்றானே புறத்திற்கும் இவை கொள்க.

என்னை மார்பிற் புண்ணுக்கு,
என்னைக் கூடீஃ தன்மை யானு
மென்னைக்கு நாடீஃ தன்மை யானும் (புறம். 85)

என்னைமுன் னில்லன்மின் ரெவ்வீர் பலரென்னை
முன்னின்று கன்னின் றவர். (குறள். 271)

என்னை மார்பிற் புண்ணும் வெய்ய. (புறம். 280)

என்பன கொள்க. ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

இனி, உம்மையாற்¹⁷³பிறவுமுள வென்பது பெறுதலின்,

எந்தைதன் னுள்ளங் குறைபடா வாறு. (கலி. 61)

என்றாற்போல் வருவன பிறவுங் கொள்க. (52)

(கட்புலனாகக் காட்டலாகாப் பொருளியையெனல்)

**247. ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மென்றா
கற்பு மேரு மெழிலு மென்றா
சாயலு நாணு மடனு மென்றா
நோயும் வேட்கையு நுகர்வு மென்றாங்
காவயின் வருஉங் கிளவி யெல்லா
நாட்டிய மரபி னெஞ்சுகொளி னல்லது
காட்ட லாகாப் பொருள வென்ப.**

இது, கட்புலனாகக் காணப்படாத பொருண்மேலும் கட்புலனாகக் காணப்பட்டாற்போலப் பொருள்கோடல் வழுவமைக்கின்றது.

(இ - ள்.) ஒப்பாவது: ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியு மென்றவழி அவரொப்புமை மனனுணர்வா னுணர்வதன்றிப் மெய் வேறுபாடுபற்றிப் பொறியானுணரலாகா தென்றது; தந்தைய ரொப்பர் மக்களென்பதும் அது.

உருவாவது: ¹⁷⁴உட்கு; அதுவும் பொறிநுதல் வியர்த்தல் போல்வனவற்றா னன்றிப் பிழம்பு பற்றி உணரலாகாது;

வெறுப்பாவது: செறிவு; அதுவும் மக்கட் குணமாய் ¹⁷⁵இசையாததோர் மன நிகழ்ச்சியாதலிற் பொறியான் உணரலாகாது;

கற்பாவது: தன் கணவனைத் தெய்வமென்று உணர்வ தொரு மேற்கோள்;

ஏராவது: ¹⁷⁶எழுச்சி; அஃது எழுகின்ற நிலைமையென நிகழ்காலமே குறித்து நிற்கும்.

எழிலாவது: அங்ஙனம் வளர்ந்தமைந்த பருவத்தும் இது வளர்ந்து மாறியதன்றி இன்னும் வளருமென்பது போன்று காட்டுதல்;

¹⁷⁷சாயலாவது: ஐம்பொறியால் நுகரும் மென்மை;

நாணாவது: செயத்தகாதனவற்றின்கண் உள்ள மொடுங்குதல்;

மடனாவது: கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமை;

நோயாவது: நோதல்;

வேட்கையாவது: பொருள்கண்மேல் தோன்றும் பற்றுள்ளம்; 'செய்யுண்மருங்கின் வேட்கை' (86) என்புழி அவாவிற்று வேறுபாடு கூறினாம்;

நுகர்வாவது: இன்பதுன்பங்களை நுகரும் நுகர்ச்சி. 'என்றா' என்பன எண்ணிடைச்சொல்.

என்று வருங் கிளவி - ஒப்பு முதல் நுகர்வு ஈறாகப் பன்னிரண்டென்று அகப்பொருட்கண் வருங் கிளவிகளும்.

ஆவயின் வருங் கிளவி - அப்பன்னிரண்டின்கண்ணே புறப்பொருட்குரியவாய் அவ்வாசகத்தான் வருங் கிளவிகளும்;

ஆங்கு; ஈண்டு உவமவுருபு; அவைபோல்வன கிளவி என்பதாம்.

எல்லாம் நாட்டிய மரபின் நெஞ்சு கொளின் அல்லது - ஏனையவும் நாடக வழக்கத்தாற் புலனெறி வழக்கஞ்செய்த முறைமையானே நெஞ்சு உணர்ந்து கொள்ளினன்றி,

காட்டலாகாப் பொருள் என்ப - உலகியல் வழக்கான் ஒருவர்க்கொருவர் கட்புலனாகக் காட்டப்படாத பொருளைப் பொருளாகவுடைய என்று கூறவர் புலவர் என்றவாறு.

இவை மேல்வரும் மெய்ப்பாடு பற்றி உணர்தலிற் கட்புலனாகாவோவெனின், மெய்ப்பாடாவது மனக்குறிப்பாதலின் அதன் குறிப்பிற்குப் பற்றுக் கோடாகிய பொருளினவையென்றுணர்க.

இனி, இவை புறப்பொருட்கண் வருமாறு:

¹⁷⁸வரைபுரையு மழுகளிற் றின்மிசை.

(புறம். 38)

எனவும்

¹⁷⁹உருகெழு முரசம் (புறம். 50)

எனவும்

¹⁸⁰வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன். (புறம். 53)

எனவும்

¹⁸¹நிலைகிளர் கூட னீளெரி யூட்டிய
பலர்புகழ் பத்தினி (சிலம்பு-பதி. 35-36)

எனவும் வரும். இவ்வாறே ஏனையவற்றிற்கும் ஒட்டிக்கொள்க.

இனி எல்லாமாவன; ஒளியும் அளியும் காய்தலும் அன்பும் அழுக்காறும் பொறையும் நிறையும் அறிவும் முதலியனவும் பிறவுமாம்.

ஒளியாவது: ¹⁸²வெள்ளைமையின்மை.

அளியாவது: அன்புகாரணத்தால் தோன்றும் அருள்.

காய்தலாவது: வெகுளி;

அன்பாவது: மனைவியர்கண்ணுந் தாய் தந்தை புதல்வர் முதலிய சுற்றத்தின்கண்ணும் மனமகிழ்ச்சி நிகழ்த்திப் பிணிப் பித்து நிற்கும் நேயம்.

அழுக்காறாவது: பிறர் செல்வ முதலியவற்றைப் பொறாமை.

பொறையாவது: பிறர் செய்த தீங்கைப் பொறுத்தல்.

நிறையாவது: மறைபிறறறியாமல் ஒழுகுதல்.

அறிவாவது: நல்லத னலனுந் தீயதன் றீமையும் உள்ளவா றுணர்தல். இவை கண்டிலமென்று கடியப்படா கொள்ளும் பொருளென்றார். இவை ஆசிரியனானையைன்றென்பது மேற் சூத்திரத்தாற் கூறுகின்றான். (53)

(காட்டலாகாப் பொருள்களும் உள்பொருளாதலின்
பொருளே எனல்)

**248. இமையோர் தேளத்து மெறிகடல் வரைப்பினு
மவையில் கால மின்மை யான.**

இஃது, இவையுங் காட்டலாகப் பொருள்கள் ஆசிரியனாணையாற் கொண்டனவல்லவற்றைப் பொருளெனக் கொள்க என்கின்றது.

(இ - ள்.) இமையோர் தேஎத்தும் எறி கடல் வரைப்பினும் - தேவருலகத்தின்கண்ணுந் திரையெறியுங் கடல்குழந்த நிலத்தின் கண்ணும், அவைஇல் காலம் இன்மையான - அறம் பொருள் இன்பங்களின் நுகர்வு இல்லாததோர் காலம் இன்றாகையால் அவற்றைப் பொருளென்றே கொள்க என்றவாறு.

தமிழ் நடக்கும் எல்லை கூறாது தேவருலகையும் மண்ணுலகையும் கூறியமையின் இவை யாண்டும் ஒப்ப முடிந்தனவெனவும் அவை உள்ள அளவும் இவை நிகழ்வனவெனவுங் கூறலின் வழுவமைதியாயிற்று. இமையாக் கண்ணராகலின் இமையோர் என்றார். இடையுறில்லாத இன்பச் சிறப்பான் இமையோரை முற்கூறினார். (54)

பொருளியல் முற்றிற்று.

பருவ ராலுகள் வாவிசூழ் மதுரையம் பதிவாழ்
பொருவ ராநச்சி னார்க்கினி யானுரை புணையாங்
கருவ ராநெறி யுதவுதொல் காப்பியக் கடற்கே
வெருவ ராதுநின் றனமகிழ்ந் தேகுவன் விரைந்தே.
தொல்காப்பியனார் திருவடி வாழ்க.

கணேசயர் அடிக்குறிப்புகள்:

1. (மரபியல் - 89) நிலந்தீ... தழா அல் வேண்டும்.
2. இசை - சொல்.
3. இசை - இசைத்தலுடையது (சொல்) - தொழிலாகுபெயர். அசைத்தல் - யாத்தல் அது யாக்கப்பட்டதாகிய பொருளுக்கு ஆகியதும் தொழிலாகுபெயர்.
4. இது குறிஞ்சிக்கலி 24ஞ் செய்யுளடி. இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் 'பொன் செய்வாம்' என நகைக்குறிப்புத் தோன்றக் கூறினாள் என்று உரைகூறலின் தனக்கு உடன்பாடன்மை தோன்றத் தோற்றப் பொலிவு செய்வாம் என நகையாடிக் கூறினாள் என்பது கருத்தாகும். இறைபயத்தலாவது; நேர் விடையாகாது குறிப்பாற் றோன்றும்

விடையாய் வருவது. வினாவிற்கு நேர் விடையாகாது குறிப்பால் விடை பயப்பது என்பது கருத்து. கலி 64ஆஞ் செய்யுளுள்ளும் 'பொன்படுகுவை' என வருதலும் நோக்குக.

5. அகத்திணையிலுட் பலராகக்கூறிய தலைவர் தலைவியர் என்றது: ஐந்திணைக்குரிய தலைமக்களும் நான்குவருணத்தாரும் முதலாயினோரையும் அடிமையோரையும் வினைவல பாங்கினோரையும்.
6. இருவர். என்றபெயர் ஈண்டு அவர் என்னுஞ் சுட்டுமாத்திரையாய் நின்ற தென்றபடி.
7. எட்டு என்றது மெய்ப்பாடெட்டையும்.
8. ஓதம் - கடலின் நீர்ப்பெருக்கு.
9. இதுமுதலாக மெய்ப்பாட்டுக்குரிய உதாரணங் கூறுகின்றார். உவந்து என்பது உவகை என்னு மெய்ப்பாட்டைக் குறித்து நின்றது. ஏனையனவு மன்ன.
10. இச்சூத்திரத்து நோயுமின்பமும் என்பதை விளக்கி இவ்வாக்கியம் எழுதப்பட்டது.
11. எதிர்பெய்துகொண்ட என்றது - தனக்குமுன்னிற்பவனாக இட்டுக் கொண்ட (முன்னிலைப்படுத்திக்கொண்ட) தலைவன் உருவும் - தலைவனுடைய உருவும் என்க.
12. வாயல்களவு - உண்மையல்லாத களவு.
13. பக்கச் சொல் - பகுதிச்சொல்; இலக்கணமல்லவாயினும் இலக்கண முடையவாக அமைத்துக்கொள்வது.
14. அவ்வீரிடத்தும் என்றது செவிலியும் நற்றாயுமாகிய இருவரிடத்தும் என்றபடி.
15. எழுவகையால் அறத்தொடு நின்றலை 207ஞ் சூத்திரநோக்கியறிக.
16. கூற அவ்வுறுப்புப் பெறாது என முடிக்க.
17. கலுழ்தல் - அழுதல். கண்கள் அழும் என்பது இவை என்னுற்றன கொல் என்பதிலடங்கும் என்றபடி.
18. ஓஓ இனிது - மிகவினிது. எமக்குத் துயர்செய்த கண்கள் தாமே துன்பமடைந்தன என்றபடி. இதுவும்தன்பாற்படும்.
19. இனி - இப்பொழுது உறா அலின் - அழுந்தலின். எல்லா - ஏடி. தனியில் நெஞ்சு - தனிமையான மனத்தைத் தனக்கு உரித்தாக்கு தலில்லாத நெஞ்சு. தனித்து - என்னைவிட்டு.

20. உசாவல் - வினாவல்.
21. மாண - யான் மாட்சிமைப்பட்டிருக்க. மாண உள்ளா எனக் கூட்டுக. இப்போர் - ஊடற்போர். புறஞ்சாய்ந்து - தோற்று. நெஞ்சே காண்பாய் என்க.
22. பலருங்காணச் சென்மோ என இயையும். சென்மோ? - செல்லுவேமோ? வினாவி - மன்றத்துள்ளாரை வினவி.
23. கவவு - அகத்தீடு. கவவுக்கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி - அகத்தீட்டொழுக்கம் நழுவினமைகருதி. எம் புதல்வனைநோக்கி இந்தச் செல்வற்கியைந்தேம் யாமென்று மெல்ல என் மகன் வயின் சென்றேன் என இயைக்க.
24. தன்னால் காதலிக்கப்பட்ட மகளிர் யாரினும் காதல் உடையே எனன்றாகக் கருதினமையின் மடனழிய வந்தது என்றார்.
25. நொதுமலர் - அயலார்.
26. இறந்துபாடு - இறந்துபடுதல்.
27. உட்கோடல் - கருதல். சிந்தித்தல்.
28. கானவன் - வேட்டுவன். காழ்க்கொள்ளல் - முதிர்தல். இல் - வீடு நீவியோன் - தடவியோன்.
29. கட்டுக்காணல் - கட்டுவிச்சியால் கட்டுப் பார்ப்பித்தல். கட்டாவது இன்னது என்பதைக் களவியலில் “கட்டினுங் கழங்கினும்” என்னுஞ் சூத்திர அடி விளக்கக் குறிப்பாலறிக.
30. படைத்துமொழிதல் - கற்பித்துக்கூறல். பட்டாங்கு - நிகழ்த்தபடி.
31. எல் - பகல். எலின்று - ஒளியின்று (இருண்டது). அசைவு - தொழில் செய்தலாலுண்டான மெய்யசைவு. எளிவந்து கூறினானாகக்கூறலின் எளித்தல் என்றார்.
32. படுகடரமையம் - ஞாயிறுபடுங்காலம். தேஎம் - திக்கு. இவன் மகனே என்றனள் - இவன் ஒரு புருஷனே என்று வியந்து கூறினாள். இது தலைவனைப் புகழ்ந்துகூறலின் ஏத்தல் என்றாள்.
33. ஆகமுறத்தழுவினான் என்றதனால் அவன் வேட்கையுரைத்தலாயிற்று.
34. சில்லவிழ்மடை - சில சோற்றோடுகூடிய பலி. மறி - ஆட்டுக்குட்டி. அணங்கிய - தலைவியை வருத்திய; வருத்திய அகலம் என்க. அகலம் - மார்பு.

35. வேலனொடு உசாதல் என இயையும்; வேலன் வெறியாடிக் கூறற்கண் அவனொடுந் தோழி உசாவும் என்றபடி. இளம்பூரணம் நோக்கியறிக.
36. கோடாது - மனங்கோடாது. கோடா - தளராத. பொழில் - உலகு. போந்து - நிரம்பி நிரம்பிவிலையாமோ என இயையும்.
37. ஞமலி - நாய். திளையா - இமையாத. வளைகுப்புநெரிதர - எம்மை வளைத்துக்கொண்டு நெருங்குகையினாலே. புலம்படர - வேற்றுப் புலத்து ஏறச் செல்லாநிற்ப. புகல்வு - மனச்செருக்கு. விடை - ஆனேறு. அலமரல் - சுழற்சி. வெருஉதல் - அஞ்சுதல். யாமஞ்சுதற்குத்தானஞ்சி என்க. அவ் வாங்குஉந்தி - அழகிய வளைந்த கொப்பூழ். கெடுதிகள் - கெடுக்கப் பட்டவை - இழந்தவை. அவை; மான். மரை, பன்றி, வேழம் முதலியன.
38. மடிவிடுவீளை - வாயைமடித்துவிடுஞ் சீழ்க்கை. எதிர - எதிர்த்தலினால் - புறத்தினின்றும் ஓட்டுதலினால். வெடி - ஓசை. பிணர் - சருச்சரை. எதிர்தர - எம்மேல் வருகையினாலே. விதுப்பு - நடுக்கம். உடு - நாணைக் கொள்ளுமிடம். பகழி - அம்பு. கடுப்ப - ஒப்ப. களத்திற்குருதியை ஒப்ப என்க. கலுழி - யாற்றின் பெருக்கு. அஞ்சல் ஒம்பு - அஞ்சுதலைப் பாதுகாப்பாய்.
39. குறிஞ்சிநிலமகளிர் வேங்கைப்பூக் கொய்யுங்கால் புலி புலி யென்று பூசலிட்டுக் கொய்வது வழக்கு; அப்பூசல் கேட்ப என்றபடி. கண்போலும் கழுநீர்ப்பூ என்க. ஊசி போகிய சூழ்செய்மாலை - ஊசியாற் கோத்துச் சுற்றின மாலை. ஊசிபோலும் அல்லியைக் கழித்துச் சுற்றின மாலையுமாம். செச்சை - வெட்சி. மாபடர்திறம் யாது? - புலியாகிய மா போனவழி யாது? என வினவிநின்றான் என இயைக்க.
40. என்னை (என் ஐ) - எந்தலைவன். வீ - பூ. பொன்போலும் பூவும் மணிபோலும் அரும்பும் உடையன. சாரல் - மலைச்சாரலிடத்தன.
41. கள்ளி - நறவு. சோபாலிகை - அடம்பு. செயலை - அசோகு. இதண் - பரண். இதணாற் கடியொடுங்கா பரணாற் காவலமையாத. உதண் - மொட்டம்பு.
42. பிறிதொன்றின்மை - தலைவிவேறுபாட்டிற்கு வேறொருகாரண மின்மை. புகாஅர்த்தெய்வம் - கடற்றெய்வம். கடுஞ்சூள் - கடிய சத்தியம். தலைப்பாடு - தலைப்படல்; இருவருந் தாமே எதிர்ப்படல்.
43. துணைபுணர்ஏறு - ஆவைப் புணர்ந்த ஏறு. இரவரன்மாலையன் - இரவுக்குறியில்வரும் தன்மையன்.

44. ஆடுகழை - அசைகின்ற மூங்கில். கலுமும் - அமும்.
45. இரண்டு என்றது - ஏதீடும் உண்மை செப்பலுமாகிய இரண்டையும்.
46. பசலை - பசப்பு. செப்பாதீமே - சொல்லாதொழிவாய்; இது வினைத்திரி சொல்.
47. மன்றுபாடு அவிதல் - ஊர்ப் பொதுமன்றம் ஒளி அடங்கல்; என்றது அங்குள்ளாரும் பொழுதானமையின் அதனை விட்டனர் என்றபடி. மனைமடிந்தன்று என்பது மனையிலுள்ளாரும் துயின்றனர் என்றபடி. எனவே இடையாம மாயிற்று. எனவே இக்காலம் அவர் வருதற்குத் தகுதியில்லை எனக் குற்றங் காட்டியதாயிற்று.
48. ஞெகிழி - குறைக்கொள்ளி. கவணையர் - கல்லெறியும் கவணையுடையர்; ஐ - சாரியை. இது குறவர் காவலால் ஏதம் வருமென்ற தலைவி இரவுக் குறிவரல் விலக்கியது.
49. ஆனாஅரும்படர் - நீங்காத ஆற்றமுடியாத துன்பம்.
50. உழுவை - புலி. இருளில் புலி திரிதருங்காட்டை அஞ்சுவல் என இயைக்க.
51. விழுமம் - துன்பம். வழிநாள் - பின்னாள் (-அடுத்தநாள்)
52. எளித்தலின் வேறாயிற்று என்றது - தலைவனுக்கு ஏதம் வருமென்றஞ்சுதல் அறத்தொடு நின்றிலின்கட் கூறிய எளித்தலின் வேறு என்றபடி.
53. இஃது இரவுக்குறி வேண்டியது.
54. இது பகற்குறி நேர்ந்தது.
55. வீ - பூ. அறைவரிக்கும் - பாறையிற் கோலஞ்செய்யும். இஃது. இரவு வாரல் என்றது.
56. கவ்வை - அலர்.
57. ஓரும் - அசை. மெல்லியல்தான் வாழலள் என்க.
58. பிறிது - பிறிதுபொருள். இது சான்றோராகிய பிறிது பொருண்மேல் வைத்துக் கூறியது என்றபடி. பழியொடுவருமின்பம் தீமை. புகழொடு வருமின்பம் நன்மை என்றபடி.
59. பகையில்நோய் - மருந்தில்லாதநோய். இது வரைவுநீட்டித்தமை பற்றிக் கொடியனென்றது. ஆதலின் ஊடற்கணினி என்றார்.
60. வேற்று வரைவு உள்ளுறை உவமத்தாற் பெறப்பட்டது. நற்றிணையுரை நோக்கியறிக.

61. கடம்பும் களிறும் - முருகவேளின் கடப்பமாலையும் அவனது ஊர்தியாகிய பிணிமுகம் என்னும் யானையும். அன்னை - ஆடினளா தனன்றோ என்பது ஆடுவான் வினையை ஆடுவிப்பாள் மேலேற்றிக் கூறப்பட்டது.
62. இன்னா - துன்பம். வலிதின் என்றதனால் பெருந்திணையாயிற்று. இது தீதாமாதலின் அடியோர் தலைவராயது என்று இக்கவியுரையில் நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றார். ஆயின் அடியோர் என்பது இச் செய்யுளிற் கூறப்படவில்லை.
63. எறித்தபடை - கலப்பையிற்றைத்த படைவாள். நெறித்து விட்டன்ன - முறித்துவிட்டாற்போன்ற. ஏர் - அழகு. பொறீஇ - ஆற்றி.
64. உழுந்து - உழுத்தம்பணியாரம். துவ்வா - அனுபவிக்கப்பட்டு இருக்கின்ற.
65. ஏனைய என்றது ஐந்திணையை.
66. கள்வன் - ஞெண்டு. சேர்பொதுக்கம் - சேர்புஒதுக்கம் எனப் பிரிப்பர் நச்சினார்க்கினியர். ஒதுக்கம் - நடை; அது வடுவுக்காயினது. ஆகுபெயர் என்பதும் நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. தவறாதல் சாலாவோ - தப்பாதற்கு அமையாவோ. போழ்ந்தன, உற்றன என்பவை வினைப்பெயராய் வழக்களையுணர்த்திற்று.
67. தேர் இதனுள் வந்தது.
68. இதுவும் தேர் கூறியது.
69. இதனுள், அத்திரி - கோவேறுகமுதை வந்தது.
70. இனையர் - ஏவலினையர்.
71. பசலையின் பரத்தலை உண்ணல் என்றது. சொல்வழு; உண்ண மாட்டாத பசலையை உண்டதாகக் கூறல். செய்யாமரபினவற்றைச் செய்ததாகக் கூறியது.
72. இதில் நலமுண்டு என்றது உண்ணப்படாத பொருளை உண்டதாகக் கூறியது. பிறவுமன்ன.
73. தின்னல் - அள்ளிக்கொளல். வான்றோய்தல் என்பன உண்டலல்லாத பிற தொழில்கள். வருத்தல், செறிதல், மிகுதல் என்பனவற்றை முறையே தின்னல் முதலியவாகக் கூறப்பட்டது. சொல்வழு என்றபடி.
74. குன்றம் - மலை. அடைபொருள் கருதுவிராயின், வஞ்சியும் உறந்தையுஞ் சிறிதாகும் என்க.

75. கொடுமரம் தேய்த்தார் - வில்லாலே கொல்லப்பட்டவர். பதுக்கை - கொல்லப்பட்டவரது உடல்களை மறைத்த இலைக்குவியல். நவை - குற்றம். ஆர் - நிறைந்த. ஆறு - வழி. முற்றி - சூழ்ந்து. கடுமை - வெம்மை. கனைக்கு - அடை. தாம்பதிவு - தாஞ்சேரப்பதிந்து. தெறப்பட்டு - கடப்பட்டு. நெறி - வழி. நிரம்பா - சென்றுமுடியாத (தொலையாத). அத்தம் - காடு. உரன் - வலி.
76. இப்பொருளையே சூத்திரப்பொருளாக இளம்பூரணர் கொண்டனர். இலக்கியங்காண்டலின் நச்சினார்க்கினியருரையுங் கொள்ளற்பாற்று.
77. சிறுபுறங்கவையினனாக - முதுகை அகத்திட்டுத் தழுவினனாக. அதற்கொண்டு - அதனைக்கருதி. அதனால் எனினுமாம். இகுபெயன் மண்ணின் ஞெகிழ்பு - பெய்த மழையால் நெகிழ்ந்த மணல் போல் மனம் நெகிழ்ந்து. அரூர் - வருத்தம்; நோய். பிணி - பிணிப்பு.
78. வழிநிலை பிழையாமல் என்றது தான் குற்றேவன் மகளாதலின் தலைவிக்குத் தான்செய்யும் வழிபாட்டு நிலையிற் பிழையாமல் என்றபடி 'மெய்யறி' என்பது மெய்யின் என்றிருத்தல் வேண்டும். 114ஆம் சூத்திர நோக்கியறிக.
79. இச்செய்யுளில் விழவின்கண்ணும் துணங்கைக்கண்ணும் யாண்டும் காணேன் என்று தலைவி கூறலின் தேடிச்சென்றவாறு காண்க.
80. இச்செய்யுளில் "அவனார் வினவிச் சென்மோ தோழி" என்று தலைவி கூறலின் செல்வாம் என்றாயிற்று.
81. இச்செய்யுளில் 'கங்குலும் (சேறற்கு) அரியவல்ல' எனத் தலைவி கூறலின் இதுவும் செல்வாம் என்றது.
82. இது - இச்சூத்திரம். இது நாட்டத்தாற் கூறவும் பெறும் என இயைக்க.
83. புறத்தாறு - புறவொழுக்கம்; என்றது புறவொழுக்கமுடையவனாகக் கருதிக் கொண்டாலோ என்பது கருத்து.
84. இவள் என்றது தோழியைச் சிறந்தாள் என்றது ஆயத்தாருள்ளே நண்பிற் சிறந்தாள் என்றபடி.
85. எல்லா - ஏடி. இது தலைவன். தலைவியை விளித்தது.
86. எல்லா - ஏட. இது தலைவனைத் தோழி விளித்தது.
87. எல்லா - ஏடி. இது தோழி தலைவியை விளித்தது.

88. எலுவ என்பது - பெண்பால் வந்ததற்கு இலக்கியம் உளதோ என்பது ஆராயத்தக்கது.
89. என்கால் என்றது - தலைவி காலைத் தன் காலாகத் தோழிகூறியது. இது நற்றிணைப்பதிப்பில் தன் கால் என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.
90. இதற்கு வேறு கருத்துக் கூறுவர் இளம்பூரணர். சேனாவரையர் சொல்லதிகாரத்து வேறு கூறுவர்.
91. மேவல் - ஆணும் பெண்ணுமாய்க் கூடிப் போக நுகர்தல் என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. எனவே மேவற்று என்பதற்கு ஆணும் பெண்ணுங் கூடி அநுபவித்தலுடையது என்று பொருளாம். இன்ப மென்பது மேவற்று என இயையும். மேவல் - ஒன்றோடொன்று பொருந்தல் (சேர்தல்).
92. என்பது, என்பது வருதலின்பின் வருதல்வேண்டும். வருதலின் என்பதன்பின் முற்றடையாளம் இடுதல் வேண்டும்.
93. இளம்பூரணர் வேறு கூறுவர்.
94. பரத்தைவாயில் - பரத்தமையால் தோன்றிய ஊடல் தீர்த்தற்குரிய வாயில். குதிரைத்தேர் என்பது குதிரையால் இழுக்கப்படும் தேர் என்றாகும். உருபும் பொருளுந்தொக்கது.
95. இதனுள் 'சாயன்மாப்பு - முகந்து கொண்டு அடக்குவம்' என்பதனால் இடைவிடாது இன்பநுகர்தலை விரும்பினாள் என்று பெறப்படும்.
96. அம்பல் - வாயைமுகிழ்த்துணர்த்தல்; சிலரறிந்தது. அலர் - வாயைத் திறந்து வெளிப்படக்கூறல். பலரறிந்தது. இவை அரும்பு அலர் என்ற பூவகை போறலின் அப்பெயர்பெற்றன. (109)
97. ஆனாதலைக்கும் அன்னை என்றலின் இடையூறு பொருள் பெறப்படும். ஆனாது அலைத்தல் இடையூறாகும்.
98. ஆர்ந்தோர் - பலதரம் நுகர்ந்தோர். தணத்தல் - துறத்தல்; இல்லறத்தைத் துறத்தல். எவ்வங் களைந்த எம்மை எம்மிலுய்த்துக் கொடுமோ என இயைக்க.
99. ஆயம் - பரத்தையர் கூட்டம். ஓராவல்சி - நன்று தீது ஆராயாத உணவு. 'ஓரான்வல்சி' என்று பாடங்கொள்வாருமுள்.
100. இவ்வாறு பொருள் கூறுவர் இளம்பூரணர்.
101. வாழ்வார்க்கு - உயிருடன் வாழ்வார்க்கு.
102. மாறி - மனம்வேறுபட்டு. உள்ள - என்னை நினைந்து வருந்தும்படி.

- யாந் துறந்தவள் பண்பும் - யாம் துறக்கப்பட்டவளுடைய செய்தியும்.
யாதும் - சிறிதும். வினவல் - வினவாதேகொள். பகலின் -
ஞாயிறுபோல். செம்மல் - தலைமை. படுதலும் - பிறத்தலும்.
103. உட்கு - அச்சம்.
104. கோதை - மாலை. கோலா - அடிக்குங்கோலாக. கோலாக
அலைப்பேன் போலவும் என இயைக்க. ஊதை - குளிர்காற்று.
சேர்ப்புக்கடை. சேர்ப்பு - கடற்கரை.
105. முன் என்றது கனவுக்குமுன் (நனவில்) என்றபடி.
106. புரப்பான் - பாதுகாப்பான். மதுகை - வலி. வல்லார் - மெய்ப்
பொருணூல் வல்லார். நல்லார் - நன்மக்கள். புன்கண் - இழிவு.
வண்மை - கொடை. ஆண்தகை - ஆளுந்தகைமை.
107. ஆகம் - மார்பு. சுணங்கு - தேமல். மாயம் - வஞ்சனை. சாயினை
பயிற்றி - ஒருபக்கஞ்சார்ந்து (ஓரம்) சொல்லி. பயிறல் - பலகாற்கூறல்.
108. அனைமருள் தோள் என்க. இன்துயில் என மாறுக. பணை - மூங்கில்.
மௌவல் - முல்லை. மாவீழ் - வண்டுகள் விரும்புகின்ற. மாரிவீழ் -
மழை விரும்புகின்ற. பாராட்டி - கொண்டாடி. இன்னாங்கு - துன்பம்.
பெயர்த்தல் - செலுத்தல். இனி - இப்பொழுது. துனி - வெறுப்பு.
109. போக்கு - பிரிந்து போதல்.
110. ஏந்தெழிலாகம் என்றது புகழ்ச்சி.
111. நிறைதார்மார்பு - என்றது புகழ்ச்சி. நெருநல் - முன்னை நாள்.
112. நின்றசொல்லும். நீடுதோறினிமையும் அவன் குணங்கள்.
113. செவ்வன் கூறப்படாமை - வெளிப்படக் கூறப்படாமை.
114. நேயம் - தெரித்துமொழியாற்கூறாமை.
115. சூள் - சத்தியம்.
116. நீர்திகழ்வான் என்? - நீர்திகழ்தற்குக் காரணமென்னை? பொய்
கூறியவன் மலையில் நீர் திகழமாட்டாது. அங்ஙனமாகத் திகழ்தன்
என்னையோ? என்று சிந்திக்கின்றாள் தலைவி.
117. மாந்த - உண்ணற்பொருட்டு. பிடி - பெண்யானை. கெட்டிடத்து -
வறுமை யுற்றவிடத்து. உவந்த உதவி - (பிறர் உதவ) மகிழ்ந்த உதவி.
கட்டில் - அரசு கட்டில். வீறு - பெருமை. நன்றி மறந்தனையாயின்.

நன்றியை மறந்தா யாயின் (வரைந்துகொள்ளாயாயின்)

118. வேங்கை - புலி. வெறி - மதமயக்கம். பொறி - புகர்நிறம். இமிர்பு - மொய்த்து. ஐவனம் - மலைநெல். அறைஉரல் - பாறையாகிய உரல். ஐயனை - முருகக் கடவுளை.
119. பார்ப்பு - பிள்ளை. வெண்பூ என்பதனால் தலைவி பேதைமை தோன்றிற்று.
120. நசை - வேட்கை. நல்கலுநல்குவர் - நல்கலுஞ் செய்வார். நல்கல் - அருளல்; தலையளிசெய்தல். யாஅம்பொளிக்கும் - யாமரத்தின் பட்டையை உரிக்கும்.
121. வினைவயிற்பிரிவு என்பதற்குப் போர்த்தொழிற்குப் பிரிதல் என்று பொருள் கொள்வது நலம்.
122. கிழவி பாராட்டு என்றது - கிழவியது பாராட்டு என உரிமைப்பொருள் பட நின்றலினாலே ஆறாவதன் பொருட்டாய் நின்றது என்றபடி. ஆறாவதன் பொருட்டாய் நிற்பவும் இரண்டாவதன் உருபும் பொருளும் விரித்தது. 'அன்ன பிறவுந் தொன்னெறி பிழை யாதுருபினும் பொருளினும் மெய் தடுமாறி' என்னும் வேற்றுமை மயங்கியல் 18ஞ் சூத்திர விதிபற்றியென்க.
123. செவ்வனம்கொள்ளாது - மெய்யாகக்கொள்ளாது.
124. நாணிநின்றோள் என்றது பரத்தையை. பேணினை - விரும்பினேன். அணங்கு அருங்கடவுள் - வருத்தும் அரியதெய்வம். புரைவது - ஒப்பது; தக்கது.
125. புரைதல் - ஒத்தல்.
126. முதுக்குறைமை - பேரறிவு.
127. விதுப்பு - வேட்கைமிகுதியானுளதாய விரைவு.
128. தலைவன் பேதைப்பருவப் பெண்ணை விரும்பலின் கைக்கிளை என்றார். பேதைப்பருவத்தாள் என்பதை 'வெள்ளாங்குருகை வினாவ' லாலறிக.
129. தலைத்தாள் - தாட்டலை; அடியிடத்து தலைவன், முன்னின்று கழறலை. அடியிடத்துக் கழறல் என்றது தகுதிபற்றி என்பது கருத்து. கற்பியல் 24ஞ் சூத்திர உரை நோக்குக. 'கொற்றவன்றலைத்தாள்' (பெருங்கதை - உஞ்சை 45-79).

130. நின்னணங்குற்றவர் - நின்னால் வருத்தமுற்றவர். நொந்து - வெறுத்து.
131. ஆறாமவதி என்றது மெய்ப்பாட்டியலிற் கூறும் 'புறஞ்செய்ச் சிதைதல்... ஆறென மொழிப' என்னுஞ் சூத்திரத்துக் கூறிய மெய்ப்பாடுகளை. அவற்றுள் கையறவுரைத்தல் என்ற மெய்ப்பாட்டின் மேல் களவொழுக்கத்தினுள் மெய்ப்பாடு நிகழா என்றும், அதன் மேல் வருவன கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு வருவன என்றும் அச்சூத்திர உரையுள் இவரே கூறுதல் நோக்கி யறிக.
132. இதன் பொருளைக் கலித்தொகை யுரைநோக்கி யறிந்து கொள்க விரிவுபற்றி விடுத்தனம்.
133. அந்தி - மாலை. கையறவு - செயலறல்.
134. புல்ஆராமாத்திரை - புல்லுதல் நிறையாத அளவு.
135. அசதியாடல் - பரிகாசமாகக்கூறல்; நகையாடல்.
136. நயம் - குறையறிதல்.
137. ஏனை - ஏனைய என்றிருத்தல் வேண்டும்.
138. சேட்படுத்தல் - அகற்றுதல்.
139. தன்னை மறைத்தல் - தனக்குமுன்னுறு புணர்ச்சியை மறைத்தல்.
140. நின் மார்பு நறியோள் கூந்தல் நாறும். நின்புறத்தொழுக்கத்தை யாம் அறியேம் அல்லேம்; நாறுமதனால் அறிந்தேம் என்பது கருத்து.
141. இச்செய்யுளுட் பிழையிருத்தலினால் பொருளறிய முடியவில்லை.
142. ஆயின்று - ஆயினது. புலம்பு - தனிமை. மலையும் - வருத்தும். நயம் - அசதியாடல்.
143. உறழ்தல் - மாறுபடல்.
144. இஃதொத்தன் - இவனொருத்தன். தகை - தகைமை; தன்மை. சாம்பி - கெட்டு. உடைந்து - மனமுடைந்து.
145. ஆரஞர் எவ்வம் - பொறுத்தற்கரிய மனக்கவற்சியைச் செய்யும் வருத்தம். உயிர்வாங்கும் - உயிரைக் கவரும். பெறின் - அவன் பெறின் அல்லது மருந்தாவதல்லது. இல்லேல் - இல்லையாயிருக்குமாயின்.
146. பொன்செய்வாம் என நகையாடிக் கூறலால் உடன்பாடன்மைக் குறிப்புத் தோன்ற நின்றது.

147. இவ்வடிகள் தோழி தலைவியோடு உசாவியதாகக் கலியுரையிற் கூறியுள்ளார். இங்குத் தலைவனோடுறந்து கூறியதாகக் கூறுகின்றார். **பின்னதே பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது.**
148. நனியேய்க்கும் மாமழை - மிகப் பொருந்தும் கரியமழை. பின் - பின்னுமுடிப்பு. பின்னின்கண் அலரிப் (பூக்கள்). அரவுக்கண் நனியுறழ் ஆரன்மீனின்தகைய யொப்ப என்க. அரவு - கரும்பாம்பு. ஆரன்மீன் - கார்த்திகைமீன். படர் - துன்பம். பொன்படுகுவை - பொன்னுண்டாவை என்றது; தோற்றப் பொலிவெய்தினை என்றபடி. இது எனக்கு நீ பெரிய பொன்கடவை என்பதோர் நகைப்பொருளுந் தோன்ற நின்றது. இறுத்த - ஓரொருகாற்றங்கின. பொன்படுகும் - தோற்றப்பொலிவு உண்டாவேம். உழுவது - உழுதல். இதுவும் நகையாடிக் கூறியது. முத்தியெறிந்துவிடல் - ஒருகாலமுறாதபடி கழித்துவிடல்.
149. ஆர்வுற்றார் - தன்னான் நுகரப்பட்டார். ஒருதிறம்ஒல்காத - ஒருபக்கஞ் சாயாத. நேர்கோல் - நேர்நிற்குந் துலாக்கோல். மலை தோன்றும் என இயைக்க. கொள்ஆளன் - பயனின்மையை ஆளுபவன்.
150. சொல்லின் - யான் என்குறையைச் சொல்லின். மறாதீ வாளோ - மறாதிருப் பாளோ?
151. கரந்த - மறைத்த.
152. பழவினைமருங்கின் - பழவினையினாலே. பெயர்பு பெயர்பு உறையும் - (இவர் நமக்கு உரியவரென்று கருதாது பிறரிடத்தே). மீண்டு மீண்டு சென்று தங்கும். பெயர்தல் - ஓரிடத்து நிலலாமை. பெயர்பு பெயர்பு தங்கும் என்றது அறிவுடைமையாற் கூறியதாகும்.
153. தொடி - வளையல். நெகிழ்தல் - தளர்தல். தகைக்குநர் - தடுப்போர்.
154. யாணர் - வளம் (புதுவருவாய்). மலிர்நிறை - நீர்வெள்ளம். விலக்குமா நென்னே எனத் தலைமைதோன்றக் கூறியதனால் உயர்த்துக் கூறிய தென்றார்.
155. குறி - குறியிடம். அணங்கு - தெய்வம். தெய்வம் என்று கருதி என்றதனாற் றலைவனையுயர்த்துக் கூறியவாறு காண்க.
156. வஞ்சத்தான் வந்து என வஞ்சனையுடையனாகக் கூறியது வெளிப்படக் கிளந்ததாம்.
157. எமது கண்கள் எம் மெய்ப் புதல்வனைத் தீண்டப்பெறுகையினாலே துயிலவுங்கூடும். அதனை அரவம் வந்து போக்கும் என இயைத்துப்

பொருள்கொள்க.

158. நகையும் சிறப்பும் பின்வருகின்றன.
159. ஒன்றனை - ஒருபொருளை.
160. கிளை - கூட்டம். கொண்மூ - மேகமே! விளி. ஏர்பு - எழுந்து. வளைஇ - சூழ்ந்து. முறை - நீதி. சமம் - போர். கழித்துஎறி - உறைகழித்து வெட்டு கின்ற. நளிப்பன - செறிவன. கருவி - தொகுதி. வாளா - பயனின்றி. அரவம் - முழக்கம். அடைச்சி - அணிந்து. தழலை - கவண்; வேறுகூறுவாருமுள். தட்டை - மூங்கிலை நறுக்கிப் பிளந்து ஒன்றிலே தட்டுவது. புறமுந் தருதியோ - காத்தலைச் செய்வாயோ? உம்மை - அசை.
161. ஆய் - தாய். நுவ்வை - நுந்தங்கை.
162. நோயிலராக என்றதே வாழ்த்தாகும்.
163. இது என்னநூலிற் செய்யுளென்பது தெரியவில்லை.
164. வையினர் - இறந்துபட்டு வருந்தந்தீராமல் என்னை வைத்து என்பது கலியுரை.
165. ஊர் ஆண்மை - ஊரையாளுந்தன்மை. படிறு - கொடுமை.
166. தீவிய - இனிய. யாங்குஅறிகோ - எப்படி அறிவேனோ. அலர் - பலரறிந்த பழிமொழி.
167. உறலியாம் - தன்னோடு உறுதற்குரிய யாம். துருத்தி - ஆற்றிடைக்குறை.
168. நிம்பிரி - பொறாமை.
169. பிரசம் - தேன். கலம் - பாத்திரம் (கிண்ணம்). ஒக்கல் - ஓச்சல். பரீஇமெலிந் தொழிய - (செவிலியர் பற்றமுடியாமையால்) வருந்தி மெலிந்தொழியுமாறு. பரீஇ - ஓடியுமாம். யாண்டு - எப்படி. வறன் - வறுமை. உள்ளாள் - நினையாளாய். பொழுதுமறுத்துண்ணல் - ஒருபொழுதின்றி ஒருபொழுதுண்ணல். மதுகை - வன்மை.
170. இது - இச்சூத்திரப்பொருள்.
171. மக - பிள்ளை; சிறுவன் அவனுக்குக் குடுமி உச்சியிலிருப்பது போல மாவுக்கும் உச்சியிற் குடுமி உள்ளதாதலின் மா குடுமித்தலைய என்றார். குடுமி - உளை; தலையாட்டம்.
172. காப்பாளனன் - காப்பாளைப்போன்றவனாய். காப்பு ஆள் - காவல் புரியும் ஆள். தூவல் - மழை. தொடலை - தொடுக்கப்பட்டது. தொடுக்கப்பட்டதாகிய வாள் என்க. பனி - குளிர்ச்சி.

173. பிற என்றது என்னை என்றலன்றி எந்தை எனவுங் கூறன் முதலியவற்றை.
174. உட்கு - அச்சம். பொறிநுதல் வியர்த்தல் - ஒரு மெய்ப்பாடு; மெய்ப்பாட்டியல் 12ஆம் சூத்திரநோக்கியறிக. பிழம்பு - வடிவு.
175. இசையாமை - உடன்படாமை.
176. எழுச்சி என்றது வளர்ச்சியைக் குறிக்கின்றதுபோலும். பின் எழில் என்பதில் அங்ஙனம் எனச் சுட்டலின்.
177. சாயல் - மென்மை (தொல். உரி. 4).
178. புரை - ஒப்பு.
179. உரு - அச்சம்.
180. வெறுத்த - செறிந்த. இது செறிவு.
181. இது கற்பிற்குதாரணம்.
182. வெள்ளைமை - அறிவுமுதிராமை.

பின்னிணைப்புகள்

1. சிறுபொழுதாராய்ச்சி

நாம், செந்தமிழ்த் தொகுதி 26, பகுதி 2ல் சிறுபொழுது என்னும் ஒரு விஷயம் எழுதினோம். அதற்கு மறுப்பாகச் செந்தமிழ் தொகுதி 29, பகுதி 5ல் ஸ்ரீமத். சி. வீரபாகுப்பிள்ளையவர்கள் சிறு பொழுதாராய்ச்சி என ஒரு விஷயம் எழுதி வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அவ்வாராய்ச்சி ஸ்ரீ சிவஞான சுவாமிகள் கருத்தைத் தாபிக்க வந்ததே. எமக்குச் சுவாமிகளிடத்திற் காய்வும். இளம்பூரணர் நச்சினார்க் கினியரிடத்தில் உவப்பும் இல்லை. தமிழலகிற்கு உண்மையை வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று எம்மால் அவ்விஷயம் எழுதப்பட்டதன்றிப் பொழுது போக்கிற் காக எழுதப்பட்ட தன்று. பிள்ளையவர்களோ, சுவாமிகள்மீது கொண்ட உவப்புக் காரணமாக உண்மையை மறைத்துத் தமது சொல்வன்மை யானே மெய்ம்மைகாட்டி அவ்விஷயத்தை எழுதியுள்ளார்கள். அங்ஙனம் எழுதியுள்ளார்கள் என்பது அவ் விஷயத்தைப் படித்த அறிஞர்க்குணராதே போகாது, எனினும், ஆழ்ந்து நோக்காதார்க்கு அஃதும் உண்மைபோலக் காணப்படு மென்பதுபற்றி, இன்னுமொருமுறை யாம் அதனை ஆராய்ந்து காட்ட வேண்டியதாயிற்று. நிற்க.

நாம் எழுதிய 'சிறுபொழுது' என்னும் விஷயத்தையும் பிள்ளையவர்கள் எழுதிய 'சிறுபொழுதாராய்ச்சி' என்னும் விஷயத்தையும் படித்தவர்களுக்கு, விஷயத் தொடக்கம் இன்னது என்பது விளங்குமாதலின், அவ்விஷயத் தொடக்கத்தை யாம் ஈண்டு எடுத்துக்கூறாது. பிள்ளையவர்களின் ஆராய்ச்சியுள் வேண்டியவற்றை மாத்திரம் எடுத்துக்காட்டி மறுத்து உண்மையை நாட்டுதும்.

பிள்ளையவர்கள் "இவ்விதம் ஸ்ரீ சுவாமிகள் இளம்பூரண ரையும் நச்சினார்க்கினியரையும் மறுத்துச் சிறுபொழுதைந்து

என்று கூறிவிடவே சிறுபொழுதாறென்பது பழங்கதையாய் விட்டது” என்றார்கள்.

சுவாமிகளிடத்திலுள்ள உவப்போடு நோக்குவார்க்குச் சிறு பொழுதாறென்பது பழங்கதையாவதன்றி, ஏனை அறிஞர்க்கு அது பழங்கதையாகுமா? முன்னோர் கூறிய உண்மை நூல்களைப் பழங்கதை என்று கூறப்புகுந்த இக்காலத்துப் பிள்ளையவர்கள் சிறுபொழுதாறென்பது பழங்கதையாய்விட்டது என்று கூறுவது ஒரு நூதனமன்று.

பிள்ளையவர்கள், இளம்பூரணருரைப்பதிப்பில், ‘வைகறை விடியல்’ என்றிருப்பது, நச்சினார்க்கினியர் காலம் வரையும் ‘வைகுறுவிடியல்’ என்று தானிருந்திருக்கிறது என்றும், அதற்குக் காரணம் நச்சினார்க்கினியர் தமக்குச் சாதகமாக இருக்கும் ‘வைகறை விடியல்’ என்னும் பாடத்தை எடுத்துக் கொள்ளா மையே என்றும், பின் ‘வைகறை விடியல்’ என்னும் பாடம் ஏடு எழுதுவோரால் திருத்தப்பட்டதென்றும் கூறுகிறார்கள்.

நச்சினார்க்கினியர் ‘வைகறை விடியல்’ என்னும் பாடத்தை எடுத்துக் கொள்ளாமையால், இளம்பூரணர் கொண்ட பாடமும் ‘வைகுறு விடியல்’ தான் எனின், நச்சினார்க்கினியர் ‘வைகறை விடியல்’ எனப் பாடாந்தரம் கொண்டதற்குக் காரணமின்று. ஆகையால் நச்சினார்க்கினியருக்கு முன்னேயே இரண்டு பாடமும் இருந்ததென்பது துணிபேயாம். ஆயின் இளம்பூரணர் ‘வைகுறு விடியல்’ எனவும் பாடம் என்று கூறவில்லை. ஆதலால் அப்பாடமே ஐயமாகின்றது. அகப்பொருள் விளக்கப் பழைய வுரையிலும், இறையனாரகப்பொருளுரையிலும், ‘வைகறை விடியல்’ என்றே பிரமாணங் காட்டப்பட்டதனாலும், ‘வைகறை விடியல்’ என்பதே உண்மைப்பாடமென்பது துணிபாம். பிள்ளையவர்கள், இறையனாரகப் பொருளிலுள்ள ‘வைகுறு விடியல்’ என்னும் பாடத்தை, யாம் பட்டதாரிகள் போலத் திருத்தி விட்டேம் எனக் குறை கூறிய துணிபுமிக வியக்கத்தக்கது. ஸ்ரீமான் தாமோதரம்பிள்ளையவர்களால் சுபானு வருடத்துச் சித்திரை மாதத்திற் பதிப்பித்த பதிப்பைப் பிள்ளையவர்கள் நோக்கியிருப்பார்களாயின், அவ்வாறு குறைகூறமாட்டார்கள். அதுவே முதற் பதிப்புப் போலும். ‘வைகுறு விடியல்’ எனக் காணப்படும் பாடங்கள், பின் புத்தகம் பதித்தோரால், நச்சினார்க்கினியர் பாடத்தின் படி திருத்தப்பட்டனவேயாம்.

நச்சினார்க்கினியர், மற்றவர்கள் சொல்வதைவிடத் தாம் புதிதாக ஒன்று சொல்வதில் விருப்பமுடையராதலால், இளம்பூரணருக்கு மாறாக 'வைகுறு விடியல்' என்னும் பாடத்தை எடுத்துக் கூறி விளக்கியிருக்கலாமென்பதே எமது கருத்து. அன்றியும், 'வைகுறு' 'வைகறை' என்னும் இருசொற்களின் பொருளையும் அவர் விளக்கியே சேறலின், சொல்லின் பொருளை விளக்குதற்கு அவ்வாறு கூறினாரென்று கொள்வதன்றி வேறுகோடல் பொருந்தாதென்க. குற்றியலுகரப் புணரியலில், "அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும் - எல்லா விறுதியு முகர நிறையும்" என்று இளம்பூரணர் கொண்ட பாடத்தை, நச்சினார்க்கினியர் 'நிலையும்' என்று பாடங் கொண்டமைபற்றி, நச்சினார்க்கினியர் காலம் வரையும், நிலையும் என்றுதானிருந்தது. பின் 'நிறையும்' என்றும் திருத்தப்பட்டது என்று கொள்ள முடியுமா? ஆதலின் அக்காரணம் பொருந்தாது. ஆகையால் நச்சினார்க்கினியர், 'வைகுறு விடியல்' என்னும் பாடத்தையே தாம் கொண்டு, இளம்பூரணர் பாடத்தைப் பாடாந்தரமாகக் கொண்டார் என்பதே துணிபாம். பிள்ளையவர்கள், 'வைகுறு விடியல்' என வரும் இலக்கியப் பிரயோகங்களை நோக்கித் தங்கருத்திற கேற்ப வினைத்தொகையாக்கற்கே 'வைகுறு விடியல்' தான் இளம்பூரணர் பாடமும் என்றதன்றிப் பிறிதொன்றன்று.

இனிப் பிள்ளையவர்கள், வைகுறு விடியலை உம்மைத் தொகையாகக் கோடல் பொருந்தாதென்கிறார். பிள்ளையவர்கள் கூறியவாறு வைகுறுதல் - கழிதல் எனக்கொண்டு கழிதலுறுவது என்னும் பொருளில் வைகறைக்கும் வரும் என்பது துணிபாம். அது, 'வைகுறுமீன்' (அகம்.17) என்பதற்கு, 'விடிகின்ற காலத்து மீன்' என்றே உரைகாரர் பொருள் கூறலானு மறியப்படும். ஒளி குறைந்த இலவம் பூக்களுக்கு விடியற்காலத்து (வைகறை) மீனும் ஒளி குன்றல் பற்றி உவமையாக ஆசிரியர் கூறினார். பெரும்பாணாற்றுப் படையிலே, 'பொற்குழை' ஒளி குறைந்து விளங்கல் பற்றி, "வைகுறு மீனிற் பையத் தோன்றும்" (318ம் அடி) என, விடிகின்றகாலத்து மீனே யுவமை புணர்க்கப்பட்டது. நச்சினார்க்கினியர் 'வைகுறுமீன்' என்பதற்கு, விடிதற்குக் காரணமாகிய வெள்ளியாகிய மீன் என்று பொருள் கூறுகின்றனர். ஆண்டும் ஒளி குறைதற்கே உவமையாதலின்,

விடிகின்ற காலத்து மீன் என்றலே பொருத்தமாம். வெள்ளியாகிய மீனென்றல் 'பையத் தோன்றும்' என்பதற்கு அவ்வளவு பொருத்தமுடையதன்று. நற்றிணை உரை யாசிரியரும், 'வைகுறு மீன்' (48) என்பதற்கு விடியற்காலத்து மீன் என்றே பொருள் கூறுகின்றனர்.

இங்ஙனம் வைகுறு விடியற்கும் பெயராய் வருதலின் 'வைகுறு விடியல்' என நச்சினார்க்கினியர் கொண்ட பாடத்திற்கும் வலிந்து கொள்ளாது, இடம் நோக்கி வைகுறுவும் விடியலும் என்று உம்மைத் தொகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாமென்பது துணிபு. 'வைகுறு விடியல்' என்பதை வைகறைக்குக் கொள்ளுங்கால் வைகுறுவாகிய விடியல் எனவுங் கொள்ளலாம். இங்ஙனமாக 'வைகுறு விடியல்' என்பதைப் பண்புத் தொகையாகவும் உம்மைத் தொகையாகவுங் கோடல் பொருந்தாதென்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? 'வைகறை விடியல்' என்பதும் அங்ஙனம் இடம் நோக்கி இரு தொகையாகவுங் கொள்ளப்படும்.

இனி, "உலகவழக்கிலாகட்டும் செய்யுள் வழக்கிலாகட்டும் இரவு, முதல்யாமம், இரண்டாம் யாமம், நடுயாமம், நான்காம் யாமமென, நான்கு பிரிவாகவே பிரிக்கப்படுகின்றது. மாங்குடி மருதனார் தமது மதுரைக்காஞ்சியிலே இரவை நான்குகூறாகப் பகுத்து வருணித்திருப்பதும், அதனுரையிலே நச்சினார்க்கினியர் இரண்டாம் யாமத்திற்கும் நான்காம் யாமத்திற்கும் நடுவிடத்தாகிய தெய்வங்களுலாவும் செயலற்ற கங்குல் என்பதும் நாங் கூறியதை உறுதிப்படுத்திவிடும்" என்றார்கள்.

இரவை நான்கு கூறாகப் பிரிப்பது வடமொழி வழக்கு மூன்று கூறாகப் பிரிப்பது தமிழ் வழக்கு. நச்சினார்க்கினியருரைப் படி மாங்குடி மருதனாரும் கருதிப் பாடினார் என்பது உண்மை யாயின் அது வடமொழி வழக்கேயாம். கனாநூல் முதலியவையு மன்னவேயாம். தமிழ் வழக்கு மூன்றே. அது, பொருளிலக்கண நூல்கள் அவ்வாறே கூறுதலானறியப் படும். "மாலை யாமம் வைகறை" என்று அகப்பொருள் விளக்கமே கூறுகின்றது. அதுவே பிரமாணமாம். அன்றியும், அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை முதலியவற்றிலும் யாமம் ஒன்றாகவே கூறப்படுகின்றது. பானாள் என்றும், 'அரையிருள்' என்றும், 'நள்ளென் யாமம்' என்றும்,

நடுயாமம் என்றும், இப்படியே வருகின்றன. முதல் யாமத்திற்கு யாம் பிரமாணங் காட்டாமல் விட்டது சிந்திக்கத்தக்கது என்கிறார்கள். இளம்பூரணர், சேனாவரையர் முதலியோரும் உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க என்கிறார்கள்; அங்ஙனம் வருதலால் அவர்கூற்றுப் பிழையாகுமா? இலக்கியம் இறந்து பட்டிருக்கலாம். அல்லது பாடாமல் விட்டிருக்கலாம். முதல் யாமத்திற்கு யாம் மேற்கோள் காட்டாமையற்றி அஃது இல்லையென்பது கருத்தாகுமா? பகலானது எப்படித் தமிழ் வழக்குப்படி முற்பகல், நடுப்பகல், பிற்பகல் எனப் பிரிக்கப்படுமோ அப்படியே இரவும் முன்னிரவு, நள்ளிரவு, பின்னிரவு எனப் பிரிக்கப்படு மென்பது தானே போதராதா? ஆகையால், சிலப்பதிகாரம் கூறும் அரையிருள்யாமம் என்பதும், பட்டினப்பாலையில் வரும் கடைக் கங்குல் என்பதும் முறையே இடையாமத்தையும் பின்னிரவையும் குறிக்கு மென்பது திடம். வைகறையும் கடைக் கங்குலும் ஒன்றாம். நச்சினார்க்கினியர் கடைக்கங்குல் - விடியல் என்றதும் பின்னிரவாகிய வைகறையையே.

சிலப்பதிகாரத்தில் 'அரையிருள் யாமத்தும் பகலுந் துஞ்சார்' என்பதற்கு உரைகாரர், 'நான்குயாமம்' என்பதை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு 'அரையிருள் யாமம்' உம்மைத்தொகை என்றும், அரையிருள் இரண்டாயாமமென்றும், பகல் நடுயாமமென்றும், நலிந்து பொருள் கொள்கின்றனர். பழைய உரையாசிரியரோ, 'அரையிருள் யாமத்தும் ஒரு மாத்திரைப் பொழுதும்' என்றும் பொருள் கூறுகின்றனர்; ஆதலின் பழைய உரைப்படி நடுயாமமாகிய ஒருபொழுதே கொள்ளப்படுதலின், இரவும் மூன்று பிரிவையுடையதென்பது துணியப்படும். இங்ஙனமே மதுரைக்காஞ்சியிலும், நச்சினார்க்கினியரும் அடிகளைப் பிரித்துக் கூட்டி, நலிந்து நான்குயாமம் கொள்கின்றனர். பாட்டின் படி மூன்றுயாமங் கொள்ளலாகும். அதனைக் காலம் வாய்த்துழிக் காட்டுதும். ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி, நளவெண்பாவிலே, புகழேந்திப்புலவர்,

மல்லிகையே வெண்சங்கா வண்டுத வான்கருப்பு

வில்லி கணைதொரிந்து மெய்காப்ப - முல்லையெனும்

மென்மாலை தோளசைய மெல்ல நடந்ததே
புன்மாலை யந்திப் பொழுது.

என்று மாலை கூறிப் பின்,

ஊக்கிய சொல்ல ரொலிக்குந் துடிக்குரலர்
வீக்கிய கச்சையர் வேல்வாளர் - காக்க
இடையாமம் காவலர்கள் போந்தா ரிருளின்
புடைவா யிருள்புடைத்தாற் போன்று.

என்று இடையாமம் கூறிப் பின், “பூசுரர்தங் கைம்மலரும்”
என்னுஞ் செய்யுளில், “புலர்ந்ததே யற்றைப் பொழுது” என
வைகறையுங் கூறுவர்; ஆதலானும் தமிழ் வழக்கின்படி. இரா
மூன்று பிரிவுடைய தென்பதே திண்ணம்.

இனிப் பிள்ளையவர்கள், “பூசாகாலங்கள், உழாபூசை,
சிறுகாலைச் சந்தி, காலைச்சந்தி, உச்சிக்காலம், சாயரகை,
அர்த்த சாமம் என ஆறாகப் பகுக்கப்படுகின்றன. ஆனால்,
உழாபூசை முதல் உச்சிக் காலம்வரை நான்குகாலமும் பகற்
பன்னிரண்டு மணியோடு முடிகின்றன. மீதம் இரண்டுகாலம்
மாலை இரவு என்னும் இரண்டிலும் நடக்கும். இவை ஒருநாளைப்
பப்பத்து நாழிகையாக ஆறுகூறாக்கிச் சிறுபொழுது ஆறு என்று
கூறுவதை எவ்வாறு வலியுறுத்தும்” என்கின்றனர்.

நம்மூரிலுள்ள கோவில்களில் பூசாகாலம், உஷாகாலம்,
காலைச்சந்தி, உச்சிக்காலம், சாயரட்சை, இரண்டாங்காலம்,
அத்தசாமம் என்று ஆறாக வழங்குகின்றன. இவற்றுள், உஷா
காலம் வைகறையையும், காலைச்சந்தி விடியலையும், உச்சிக்
காலம் நடுப்பகலையும், சாயரட்சை எற்பாட்டையும்,
இரண்டாங் காலம் மாலையையும், அர்த்தசாமம்
நள்ளிரவையுங் குறித்து வைக்கப்பட்டனவாகும். இவை இப்படி
வழங்குவதை யாழ்ப் பாணம் வண்ணை வயித்தீசுரன்கோவிலில்
விசாரித்தறியலாம். பிள்ளையவர்கள் கூறிய சிறுகாலைச்சந்தி,
காலைச்சந்தியுள் அடங்குமாதலின், அஃது அதிக பூசையாம்.
யாம் முற்கூறிய பூசையே தமிழ்க் காலவகுப்போடு
ஓத்திருக்கின்றன. இன்னும் பகலைப் பிராதக்காலம், சங்கமகாலம்,
மத்தியான்ன காலம், அபரான்னகாலம், சாயங்காலம் என
ஐந்தாக வகுப்பது முண்டு. இவையெல்லாம் வடமொழி

வழக்கேயாம். ஆதலால், ஆறு காலமாகக் கொள்வது தமிழ் வழக்கே என்பது இதனானும் அறியலாம். திருவாரூர், வயித்தீசுவரன்கோவில் முதலிய இடங்களிலும் யாம் கூறியவாறு ஆறுகால பூசையே நடப்பது எனக் கேட்டுள்ளோம்.

இனிப்பிள்ளையவர்கள், “இரவிற் பத்து நாழிகை மாலை; அஃதாவது ஆறுமணி முதற் பத்துமணிவரை மாலைப்பொழுது. இது எவ்விதம் - பொருந்தும்? சூரியாஸ்தமனத்துக்கும் இரவுக்கு மிடைப்பட்ட காலமே மாலை என்பதைக் காட்டுகின்றன... அப்பொழுது செவ்வானமுடைமையும். சிறிது நேரமாதலையும் தெரிவிக்கும்” என்கிறார்கள்.

சூரியாஸ்தமனத்தின்மேல் சூரியோதயம் வரையுமுள்ள காலமே இரவு எனப்படும். இவ்விரவின் முற்பகுதியே மாலை. அதனை வருணிக்குங்கால் பெரும்பாலும் சிறப்பு நோக்கி அந்தி மாலையை எடுத்து வருணிப்பதே ஆசிரியர் வழக்கு. அதுபற்றி மாலை சிறிது போதென்றலும் இரவின் வேறென்றலும் பொருந்தாது.

இனிப்பிள்ளையவர்கள் “இருள்வர மாலை வாள்கொள்” என்று வருணிக்கப்பட்டதென்றும், “மயங்கிரு டலைவர - வெல்லைக்கு வரம்பாய விடும்பைகூர் மருண்மாலை” என்று மாலையின் பின்னந்தியே பகலுக்கு வரவு எனப்பட்டது என்றுங் கூறினார்கள்.

இக்கூற்று, எவ்வளவு சாதுரியமாக இருக்கின்றது. ஆசிரியர் பகற்கு வரம்பு மாலை என்றது. சூரியாஸ்தமனத்தின் பின் மாலையே யாதலின் மாலையின் தொடக்கமே எல்லையென இவர் பின்னந்தி என்கிறார். முன் தாமும் சூரியாஸ்தமனத்தின்பின் மாலை எனக் கூறி ஒப்புக் கொண்ட பிள்ளையவர்கள், பின் மாலையின் பின்னந்தி பகற்கு வரம்பு என்பது பொருத்தமுடைத் தன்று. ‘எல்லைக்கு வரம்பாய இடும்பைகூர் மருண்மாலை’ என்பதன் பொருளை நச்சினார்க்கினியர் உரைநோக்கியுந் தெளியலாம். மருண்மாலை என்பதற்கு மயக்கத்தைத் தரும் மாலை என்பது பொருளன்றி வேறன்று. சூரியனஸ்தமித்த அந்திமாலையிலேயே இருள் வரத் தொடங்கிவிடும். ஆதலின், ‘இருடலைவர’ வென்றார். அதுபற்றியே கம்பரும் ‘விரிமலர்த் தென்றலாம்’ என்னுஞ் செய்யுளில், “எரிநிறச் செக்கரு இருளுங்

காட்டலால்” என்றும் கூறினார். அந்திமாலையின் பின்வரு மிருளெனில் அந்திமாலைக் குவமையாகக் கருநிறத்தைக் கூறுதல் பொருந்தாதாகும். அங்ஙனேல், பகலுக்கு மிரவுக்கு மிடையே யுள்ள அந்தி மாலையைச் சிவனுக்கும் உமைக்கும் நடுவிலிருக்கும் குமரனுக்கு உவமை கூறியது எற்றெனில், செவ்வானந் தோன்றும் அவ்வளவு நேரத்தை நோக்கியேயாம். ஆதலின், அந்திமாலை இரவின் வேறன்று. அஸ்தமனந் தொடங்கி முப்பது நாழிகையும் இரவென்பது யாவர்க்குந் தெரிந்த தொன்றே.

இதுமட்டா! பிள்ளையவர்கள், “மாலைமதியமென்பது மாலையிற்றோன்றிய மதியமென்பதல்லது வேறொன்றல்ல; ஆதலால், மாலை சிறிது நேரமென்பது பெறப்படும்” என்னுங் கருத்தோடு உரை விரிக்கின்றார்கள். மாலையிற் றோன்று மதிய மென்பதனால் மாலை சிறிதுபொழுது என்பது எவ்வாறு பெறப்படும்? காலையிற் றோன்றுஞ் சூரியனென்றாற் காலை சிறிது போழ்து என்பது பெறப்படுமா? இரவிற்றோன்றுஞ் சந்திரன் என்றால் இரவு சிறிதுபோழ்து என்பது பெறப்படுமா? இவை போலவே மாலைமதியம் என்பதும் மாலை மதிய மென்றால், மாலையின் முற்பகுதியிற் றோன்றும் சந்திரன் என்பது கருத்தாகுமன்றி, மாலை பின்னில்லை என்பதைக் காட்டாது. பூரணைக் காலத்திலே பொழுதுபட அல்லது பொழுதுபட்ட பின்றோன்றுஞ் சந்திரனுடைய கிரணங்கள், அந்திமாலையிலே சரியாக விளங்கித் தோன்றாது. மாலையின் பிற்பகுதியிலேயே விளங்கித் தோன்றும். அப்பொழுதே நிலவு உண்டாம். இனி, பிறையின் நிலவுப்பயன் கொள்ளவும் சதுர்த்தி அல்லது பஞ்சமி யிலேதான் முடியும். இக்காலத்தை நோக்கியே வினைமுற்றிமீளும் தலைவன், பாகனை நோக்கி (அகம் 54) ‘கடவுக் காண்குவம் பாக மதவு நடை’ என்னும் செய்யுளில், மாலையிலே - தன் மனைவி சந்திரனை நோக்கி, “முகில்நிலாத் திகழ்தரு மூவாத் திங்களே” என விளித்து, “என் மகனொற்றி, வருகுவையாயிற் றருகுவென் பாலென்” என்று தன் மனைவி பொய்க்குநிலை கூறுகின்றான். இங்ஙனம் கூறுவது மதியம் தோன்றிய பின்னும் மாலையுள்ள தென்பதைக் காட்டாதா? இன்னும் உதயணன் காதையிலும், இப்படியே அந்திமாலை வருணனையிலே, “குடைவீற்றிருந்த குழவிபோலச் செங்கோட்டி ளம்பிறை செக்கர்த்தோன்றி மதர்வையோர்கதிர் மாடத்துப் பயன்றர - பொய்ந்நொடி பகரவும்”, என்பதும் இதனை வலியுறுத்தும்.

இனி நளவெண்பாவிலே,

கருவிக்கு நீங்காத காரிருள்வாய்க் கங்குல்
உருவிப் புகுந்ததா லுதை - பருகிக்கார்
வண்டுபோ கட்ட மலர்போன் மருண்மாலை
உண்டுபோ கட்ட உயிர்க்கு

என்னுஞ் செய்யுளில் மருண்மாலை உண்டுபோகட்டவியிரை, நடுயாமத்தில் ஊதை உருவிப்புக்கது எனக் கூறுமாற்றானும், மாலை 10 மணி வரையுள்ள காலம் என்பது பெறப்படும். இன்னும் பிள்ளையவர்கள் கருத்தின்படி, முதல்யாமம் 7½ நாழிகையாகும். அம் முதல் யாமமே மாலை யாமமுமாம். மதுரைக் காஞ்சியிலே, “பகலுருவுற்ற இரவுவர - மாலை-நீங்க” என்பது, இரவு வரும்படி மாலைநீங்கலால், “முந்தையாமம் கழிந்தபின்றை” என முடிதலால், மாலையாமமே முந்தையாமமாம். அது மாலை யாமம் என்ற பெயரானும் பெறப்படும். நான்காம் யாமமாகிய வைகறை யாமத்தையும் பிள்ளையவர்கள் 7½ நாழிகையென்று கூறியிருக்கிறார்கள். அங்ஙனமாக இங்கேமாத்திரம் மாலை சிறிதுபொழுது எனக்கூறுவது பொருந்துமா? பிள்ளையவர்கள் கருத்தின்படி மாலையாமம் ஒன்பது மணி வரையாகின்றது. அப்பால் 1 மணி கூட்டிப் பத்துமணியென்றால் பிள்ளையவர்களுக்குப் பொருந்தாதாம்; பால் கறக்க முடியாது; மின்சார விளக்கு வேண்டும் என்பது அறிஞரை மயக்கமாட்டாது.

இனிப் பிள்ளையவர்கள் வைகறையும் விடியலும் ஒன்றெனப் பல உதாரணங்கள் காட்டுகிறார்கள். யாம் வைகறை வேறு; விடியல் வேறு என்று கூறியதன்றி, வைகறைக்கு, விடியல் என்று பெயரில்லையென்று மறுக்கவில்லை. இது, இருள் புலர்காலமாதல் பற்றி, வைகறையையும் ஒரோவழி விடியல் என்று கூறுவதுபற்றி, விடியல், வைகறையாகாதென, யாமே ‘சிறுபொழுது’ என்னும் அவ் விஷயத்திற் கூறியிருத்தலால் அறியப்படும். வைகறைக்கு விடியல் என்று பெயர் வருவதால், விடியல் என்பது, நாள்வெயிற்காலையன்று என்பது போதராது. இதற்கு, குறிஞ்சிக்கலியுள் வரும், ‘விடியல் வெங்கதிர்காயும்’ (45) என்பதே தக்க பிரமாணமாம். தாம் பிடித்ததையே சாதிக்கும் பொருட்டு, அவ்வடிக்கு ‘விடியற்பின்னர்த்தாக்கிய வெங்கதிர்’ எனப் புரட்டிப் பொருள் கூறியதனால் அதனை அறிஞர்கள்

ஓப்புவார்களா? சுவாமிகள் கூறிய பொருளை நோக்கும்போது, விடியல் என்னுஞ் சொல் பயனின்றி நின்று வற்றுக்கின்றதன்றோ? இது, பாடிய புலவனுக்கு அறியாமையை விளைவிப்பதன்றோ? ஏனெனின்; ‘காலை வெங்கதிர்’ எனப் பாடமுடியாது. ‘விடியற் பின்னர்த்தாகிய வெங்கதிர்’ என்னும் பொருள்பட, “விடியல் வெங்கதிர்” எனப் பாடினான் எனப் புலப்படுத்தலின். இங்ஙனம் புரட்டிக் கூறியது சுவாமிகளுடைய சாதிப்பை யுணர்த்துமோ? புலவனுடைய அறியாமையை யுணர்த்துமோ? அறியேம். இதனை, அறிஞர்கள் இதுவரை சிந்தித்திருப்பார்கள் என்றே எண்ணுகின்றேம்.

இன்னும், விடியல் என்பது நாவ்வெயிற் காலைக்குப் பெயராதலை, அகநானூற்று 63ஆம் செய்யுளில்,

கடுங்கண் யானை நெடுங்கை சேர்த்தி
மூடங்குதா ளுதைத்த பொலங்கெழு பூழி
பெரும்புலர் விடியல் விரிந்துவெயிலெறிப்பக்
கருந்தார் மிடற்ற செம்பூட் சேவல்
சிறுபுன் பெடையொடு குடையு மாங்கண்

என்பதில், விடியலில் வெயிலெறிப்பக் குறும்பூழ்ச்சேவல் பேடையொடு பூழியிற் குடையுமாங்கண், என வருதலாற் காண்க. வெயிலெறிப்பக் குடையும் என்றது. மண் இளகுகதலின்றிக் காய்ந்து புழுதியானபின் குடையும் என்றபடி முற்கூறிய செய்யுளும் இதுவும் நாவ்வெயிற்காலையே விடியல் என்பதை வெள்ளிடை மலைபோலக் காட்டவில்லையா? இங்கும் ‘விடியலின் பின்னர் விரிந்து வெயிலெறிப்ப’ எனப் புரட்டிவிட்டால் நாம் விழிக்க வேண்டியது தான்.

“வெங்கதிர் தோன்றி விடிந்ததை யன்றே” என்பது யாம் முன்னர்க் காட்டியதோர் உதாரணம். அதனைப் பிள்ளையவர்கள் சுவாமிகளிலும் பெரும்புரட்டாகப் புரட்டுகிறார்கள்; வெங்கதிர் தோன்றி விடிந்தது என்பதில் தோன்றி, என்னுஞ் செய்தெனெச்சம் பிறவினையொடு முடியாதாகலின் ‘தோன்றும்படி விடிந்தது’ என்கிறார்கள். அங்ஙனேல், கதிர் தோன்றல் விடிதற்குக் காரண மன்று. விடிதலே தோன்றுதற்குக் காரணமென்பதாகின்றது. இந்த விநோதத்தை அறிஞர்கள் நன்கு சிந்திப்பார்களாக. பிள்ளை

யவர்கள் தோன்றி என்னும் செய்தெனெச்சம் ஏதுப் பொருட்டாய் நின்று தோன்றுதலால் விடிந்தது எனப் பொருள்படும் என்பதை அறிந்தும், தோன்றும்படி விடிந்தது எனப் பொருள் கொண்டதே அவர்கள் முரணுறுதலை நன்கு விளக்கிவிட்டது. ஐங்குறுநூற்றில் “கொடிப்பூ வேழந்தீண்டியயல - வடிக்கொண்மாஅத்து வண்டளிர் நுடங்கும் - மணித்துறை யூரன்” என்பதில், தீண்டி என்பது தீண்டுதலால் என ஏதுப் பொருட்டாய் நின்று நுடங்கும் என்பதனோடு முடிந்தது போல, இதுவும் முடிந்தது என்க. ஆதலால், நாம் முன்னர்க் காட்டிய அச்செய்யுளிலுள்ள ‘விடிந்தது’ என்பதும் நாள் வெயிற் காலையையுணர்த்தல் மலை விளக்கேயாம். தொன்னூல் விளக்கத்திலும் வீரமாமுனிவர் விடியலை ‘எற்றோற்றம்’ என்பர்.

இன்னும், உதயணன் காதையில் வரும், “கடுங்கதிர்க் கனலி கால்சீத் தெழுதர - விடிந்தது மாதோ வியலிருள் விரைந்தென்” என்பதுமது. இன்னும், இராமாவதாரத்துச் சூர்ப்பநகைப் படலத்தில் வரும்,

ஆன்ற காத லஃதுற வெய்துழி
மூன்று காலமு மூடு மரக்கராம்
ஏன்ற காரிரு ணீக்க விராகவன்
தோன்றி னானென வெய்யவன் தோன்றினான்.

எனக் கூறியபின், “விடியல் காண்டலி னீண்டுதன் னுயிர்கண்ட வெய்யாள்” எனக் கூறலின் விடியல் என்பது நாள்வெயிற்காலை என்பதைக் ‘கரதலாமலகம்’ போல விளக்கல் காண்க. இன்னம் இராமாவதாரத்து யுத்த காண்டத்திலே, இரவிற் சென்ற அநுமன் மேருவுக்கப்பாற் சென்றபோது சூரியனைக் கண்டு, ‘உதயமாயிற்று; விடிந்தது’ என மயங்கினானென்றும்

அத்தடங் கிரியை நீங்கி அத்தலை யடைந்த வண்ணல்
உத்தர குருவை யுற்றா னொளியவன் கரங்க ளுன்றிச்
செற்றிய விருளின் றாக்கி விளங்கிய செயலை நோக்கி
வித்தகன் விடிந்த தென்னா முடிந்ததென் வேக மென்றான்.

என்றும், பின், சூரியன் மேற்றிசையிற்றோன்றுகின்றான்; ஆதலால் விடிந்ததுமன்று. இது மேருவுக்கிப்பால் வந்ததன் காரணமென்று துணிந்தான் என்க.

காற்றிசை சுருங்கச் செல்லுங் கடுமையான் கதிரின் செல்வன்
மேற்றிசை யெழுவா னல்லன் விடிந்தது மன்று.

என்றுங் கூறுதலானும், சூரியோதயமே விடியல் என்பதைப் பிள்ளையவர்கள் சொல்லியவாறு சீமைரசம்பூசிய கண்ணாடி போற் காட்டிவிடுகின்றது. இச் செய்யுளில் அனுமன் சூரியன் மேற்றிசையில் உதிப்பவனல்லன்; ஆதலால் விடியவில்லை, என்பதனால் விடியல் வைகறையன்றென்பதை நன்கு விளக்கி விட்டது. ஆதலால்; “விடியல் - சூரியோதயமே” என்று முன்னரினுந் தடித்த எழுத்தில் யாம் எழுதுதற்கும் யாதொரு தடையின்மையுங் காண்க. இங்ஙனமாகப் பிள்ளையவர்கள், ‘ஐயரவர்கள் விடியல் சூரியோதயமென்று கூறியது காக்கையை வெள்ளை போலு’ மென்றதும் வியக்கத்தக்கது.

இன்னும் பெருந்தேவனார் பாரதத்துள், “தாழ்வரையினுச்சி, வலந்திரிவான் றோன்றினான் வந்து” எனக் கூறிப் பின், “மால்களிறும் பாய்மாவும்” என்னுஞ் செய்யுளில், “வெங்களங்கைக் கொண்டார் விடிந்து” எனக் கூறியதூஉம். விடியல் - சூரியோதயமே என்பதைச் சிலையிலெழுத்தாக நாட்டுதல் காண்க. சூரியோதயத்தின் பின்னேயே போர்க்குச் செல்வதை,

பைய விருளோடிப் பாய்கதிரோன் பொற்கடலில்
வெய்ய கதிர்தோன்றி விட்டெறிப்ப - வெய்யமுனைப்
போர்வேந்த ராகத்துப் போர்க்களங்கைக் கொண்டார்கள்
பார்வேந்த ரெல்லாம் பரந்து.

என்பதனால் நன்கு தெளியப்படும்.

இன்னும், இப்படிப் பல செய்யுள் அந்நூலுள் வருகின்றன. அவற்றையும் நோக்கிக் கொள்க. இராமாவதாரத்தினும், “கதிரவனுதயஞ் செய்தான்” என்று கூறிப் பின், “வளைத்தனர் விடியத் தத்தம் வாயில்க டோறும் வந்து” எனக் கூறுதலாலும் காண்க. இனி, வைகறையாமம் என வழங்குவதன்றி, விடியல்யாமம் என வழங்குவதாகவுந் தெரியவில்லை.

இங்ஙனமே, விடியல் நாள்வெயிற்காலைக்குப் பெயராதலை நோக்கியே ‘வைகறை விடியல்’ என்பதற்கு வைகறையும் விடியலும் என இளம்பூரண அடிகளும். ‘வைகுறு விடியல்’ என்பதற்கு வைகுறவும் விடியலும் என்று நச்சினார்க்

கினியரும் இடம் நோக்கிப் பொருள் கூறினார்கள். செவியறிவுறாஉ, என்பது செவியறிவுறுத்தலை உணர்த்தினாற் போல வைகுறு, வைகுறு தலை யுணர்த்திநின்றது என நச்சினார்க்கினியர் கூறினமையானே 'வைகுறுஉவிடியல்' எனவும் பாடங்கொள்ளலாம். ஒரு, ஒருஉ எனவும், மரு, மருஉ எனவும் நின்றாற் போல உறு, உறுஉ எனவும் நிற்கும். "மருஉவும்" என்றும், 'மருவின்பாத்திய' என்றும் வருவன வற்றை நோக்குக. 'வைகறைவிடியல்' என்பதற்கு, 'வைகறையாகிய விடியல்' எனக் கொள்ளில் விடியலோடு சம்பந்தப்படும் ஊடலுக்குப் பொருந்தாதாகலின், அது பொருந்தா தென்க. அன்றியும், மருதத்திற்கு விடியல்கொள்ளும் புறப்பொருளோடும் மாறுபடும். ஆதலின், அகத்திணை புறத்திணை என்னும் இரண்டிற்கு மேற்பத் தொல்காப்பியர் கூறிய உண்மைப்பொருளை யுணர்ந்தே உம்மைத் தொகையாக உரைத்தார்கள் என அறிக. இதனை நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்த அறிஞர் புதுப்பொருளென்பாரா? ஸ்ரீ சுவாமிகள் கூறியதே புதுப்பொருளாகும். காலநியமங் கூறும் ஒரு சூத்திரத்தின்கண் எடுத்துக் கோடற் கண்ணேயே வைகறை என்றாவது, விடியல் என்றாவது தனித்துக்கூற முடியாமல் வைகறை என்று அடைமொழி புணர்த்தி வைகறை விடியல் என்றார் என்றலும், வைகுறுவென அடைபுணர்த்தி வைகுறு விடியல் என வினைத்தொகையாக்கிக் கூறினாரென்றலும் ஆசிரியர் புலமையை இழிவுபடுத்தலின், உம்மைத்தொகையென்பதே ஆசிரியர் கருத்தென்பது துணிபாம். ஏனைய பொழுதுகளும் அடையின்றிக் கூறுதலும் நோக்கத் தக்கது. செய்யுளாயின் அடையொடு கூறினாரென்றால் சாலும்.

இங்ஙனமாகப் பிள்ளையவர்கள் அகப்பொருள் விளக்க நூலாரை இலக்கணவிளக்க நூலார் மறுத்த மறுப்பை மனத்துள் வைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ சுவாமிகள் எழுதிய மறுப்பை மெய்யென்று தாபிக்கப்புகுந்தது பெருந்துக்கமே.

இனி, ஊடல் விடியற்காலத்தும் நிகழும் என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் காட்டிய உதாரணங்கள் இரண்டு. அவையாவன:-

தணந்தனை யெனக்கேட்டுத் தவறோரா தெமக்குநின்
குணங்களைப் பாராட்டுந் தோழன்வந் தீயான்கொல்

கணங்குழை நல்லவர் கதுப்பற லணைத்துஞ்சி
அணங்குபோற் கமழுநின் னலர்மாப்பு காணிய.

என்பது ஒன்று. இதில் “அணங்குபோற் கமழுநின் னலர்மாப்பு காணிய” என்பதற்கு. ‘கமழுமாப்பு’ என்னாது. ‘அணங்குபோற் கமழுமாப்பு’ என்றமையினாலே நாற்றச் செவ்விபெறுதலின். காலை என்றார். நாற்றச் செவ்வி என்றது புதுமணம் என்பதைக் குறித்தது. வைகறையில் விரிந்த புதுப்பூவும் புதுச்சாந்து மணிந்த பரத்தையரைப் புணர்ந்து விடியற்காலத்து வந்தமையின் அங்ஙனங் கூறினாள் என்பது கருத்து. அங்ஙனமாதல் “வைகறைக் காலத்து மனைவயிற் செல்லாது இளைய செவ்வியையுடைய பரத்தையரைப் புணர்ந்து விளையாடி அதனினுமமையாது பின்னு மவரைப் புணர்வதற்குச் சூழ்ந்து திரிகின்ற” என்னும் இதன்கண்வரும் உள்ளுறையானும் விளங்கும். அங்ஙனேல் மேன் மக்களாதலின் வைகறையில் வருவர் என்பதனோடு மாறுபடாதோ எனின், அது பெரும் பான்மை பற்றிக் கூறியதேயாம். ஆதலின் மாறுபடாதென்பது. அங்ஙனமாகத் தோழி நாற்றத்தால் அறிந்து வைகறையிற் கூறினாளென்றல் பொருந்துமா? அணங்கு போற் கமழும் என்பதில், பச்சைப்படி கூறியது ஒன்றுமில்லை.

மற்றொன்று,

காலை எழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி
வாலிழை மகளிர்க் கழீஇய சென்ற
மல்ல லூரன் எல்லினன் பெரிதென
மறுவருஞ் சிறுவன் றாயே
தெறுவ தம்மவித் திணைப்பிறத் தல்லே

என்பது. இதன்கண்வரும் “காலை” என்பது பற்றி நச்சினார்க்கினியர் காலைவந்தது என்று கூறினாரல்லர். யாம் அப்படிச் கூறவில்லை. அங்ஙனமாகப் பிள்ளையவர்கள் வேண்டியதன்றான பெரிய விரிவுரை நிகழ்த்திக்காட்டுதல் என்னையோ? இதனுள் வரும் ‘எல்லினன்பெரி தென்றமை கொண்டே நச்சினார்க்கினியர் காலையென்றனர். ‘எல்லினன் பெரிதென்றதற்குப் பொருள் ‘விளக்கமுடையன் பெரிதும்’ என்று அறியக் கிடந்தது. அவன் வந்த காலையேயாதலின் காலை என்றார்.

நீராட்டக் கொண்டு போய் காலையன்று. எல் - விளக்கம். 'எல்லே யிலக்கம்' என்னுந் தொல்காப்பியத்துச் சூத்திரமும் அதனை வலியுறுத்தும். தலைவன் பரத்தையைப் புணர்ந்து மேனிவிளக்க மின்றி வந்தானாகலின் அங்ஙனங் கூறினாள். இதனை மருதக்கலி 10ஆம் செய்யுளில் வரும் 'எல்லினை வருதி யெவன் குறித்தனை' என்னும் அடியும் அதன் உரையாகிய 'வதுவையயர்ந்தபின் விளக்கத் தினையுடையை யாய் வாரா நின்றாய்' என்பதும் வலியுறுத்தும். இங்ஙனமே களவிற் கூடிவரும் தலைவியைத் தாய் 'பின்னுவிட நெறித்த கூந்தலும் பொன்னென - ஆகத் தரும்பிய கணங்கும் வம்புடைக் - கண்ணுருத் தெழுதரு முலையு நோக்கி - எல்லினை பெரி' தெனக் கூறியதும் இதனை வலியுறுத்தும் என்க.

இங்ஙனமாகவும் பிள்ளையவர்கள், 'எல்லினன் பெரி' தென்றதற்குக் குறிப்பாற் சிறுமையுடையன் பெரிதும் எனத் தாமே காலை யென்பதை மறுத்தற்கு, ஒரு புதுப்பொருள் படைத்து மொழிந்து விட்டு "ஐயவரவர்கள் புதுக்கருத்தைத் தாபிக்க வந்த தன்று" எனப் புதுப்பொருள் கூறலை எம்மேலேற்றுதல் நீதியாகுமா? அறிஞர்கள் இதனைச் சிந்திப்பார்களாக.

இன்னும், அகநானூற்று 36ஆம் செய்யுளில்,

பசுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்துக்
கொடுவா யிரும்பின் கோளிரை துற்றி
யாம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
கூம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்ந்தெழுந்து

.....
நாட்கய முழக்கும் பூக்கே மூர

என்பதன்கண் காலை நிலத்திற் கடையாய் வந்தன்றி, இதன் உள்ளுறையாலும் காலையில் வந்து "நாங்கள் நுமது நிறங்கண்டு வருந்த எல்லாருமறியக் கலக்குவான் ஒருவனல்லையோ" என அக்காலை நன்கு தோன்றல் காண்க.

இனி வைகறைக்கண்ணும், விடியற்கண்ணும் தலைவி ஊடலுற்றுச் சாராதவழிப், பாணன் விறலி முதலியோரை விடுத்து உணர்த்தி, அவ்வளவிலும் உணராதவழி விருந்தொடு புக்கும் உணர்த்துவான் எனப் பொருளிலக்கண நூலுடையார்கள் கூறலின், ஆண்டும் விடியற்காலம் மருதத்துக்குளதாதல்

பெறுது மாதலின், மருதத்துக்குக் காலையில்லென்றல் எவ்வாறு பொருந்தும். “உப்பமைந்தற்றாற் புலவி யதுசிறிது - மிக்கற்றா னீள விடல்” என்னும் விதி உடன் உணர்த்த உணருங் காமத்திற்கன்றி, உணர்ப்பு வயின்வாரா ஊடலுக்கன்றாம். உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடலும் இருவகைப்படும். ஒன்று விருந்து முதலிய கண்டு தணிவது. மற்றது அதனானுந் தணியாதது. இவை முறையே சிறுதுனி எனவும், பெருந்துனி எனவும்படும். இவற்றுள் முந்திய சிறுதுனி பெருங்கலாம் எனப்பட்டுப் புணர்ச்சிக்கு வேண்டிய தொன்றா கின்றது. இதனையே, வள்ளுவனார், “துனியும் புலவியு மில்லாயிற் காமம் - கனியுங் கருக்காயு மற்று” என்றதனுள் துனி என்றதூஉம், ஏனைப் பெருந்துனி இன்பந்தாராமையின் அது இன்பத்துக்கு வேண்டப்பட்டதொன்றன்றென்பர் பரிமேலழகர். இதனானே தேவர் கருத்தோடும் மாறுபடாமையுணர்ந்து கொள்க. காலையில் விருந்து கண்டு ஊடல் ஒளித்தமை கண்ட தலைவன், இன்னும், “வருகதில் லம்ம விருந்து” என விருந்தினைப் புகழ்ந்து கூறலை,

தடமருப் பெருமை மடநடைக் குழவி
 தூண்டொறும் யாத்த காண்டகு நல்லிற்
 கொடுங்குழை பெய்த செழுஞ்செய் பேதை
 சிறுதாழ் செறித்த மெல்விரல் சேப்ப
 வாழை யீர்ந்தடி வல்லிதின் வகைஇப்
 புகையுண் டமர்த்த கண்ண டகைபெறப்
 பிறைநுதற் பொறித்த சிறுநுண் பல்விய
 ரந்துகிற் றலையிற் றுடையின ணப்புலந்
 தட்டி லோளே யம்மா வரிவை
 யெமக்கே, வருகதில் விருந்தே சிவப்பா னன்று
 சிறியமுள் ளெயிறு தோன்ற
 முறுவல் கொண்ட முகங்காண் கம்மே.

(நற்றி 120)

என்பதனானறிக. இது ஒன்றும் காலையில் விருந்தொடுவந்து ஊடல் தணித்தலைக் காட்டாதா?

இங்ஙனமே, ஊடல் நீடித்தலும், நீடித்தவழி விருந்து முதலியவற்றாற் றணித்தலும், விடியலில் நிகழ்தல் பற்றியே, இளம்பூரண அடிகளும் “தலைவி ஊடலுற்றுச் சாரகில்லாளாம்”

என்றும் நச்சினார்க்கினியரும் “மெய் வேறுபாடு விளங்கக்கண்டு வாயில் புகுத்தலின்” என்றுங் கூறினார்கள். கூட்டம் நிகழ்தலின்றோ வெனின், அது இருவருள்ளமும் ஒருப்பட்டவழி, உரியகாலத்தே நிகழும் என்க.

இனிப் பிள்ளையவர்கள் நாம், நக்கீரரும், குறுந்தொகை நூலாரும் முறையே, வைகறையுள் விடியலை யடக்கியும், ஏற்பாட்டை மாலையுளடக்கியும் கூறியதாகக் கூறியது தவறு என்றும், சங்கப்புலவர்கள் தாங்கள் பொருள்களை எண்ணிச் செல்லும்போது ஒன்றை ஒன்றுள் அடக்கிக் கூறும் வழக்கில்லை என்றும், அது முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், “மண்டிணிந்த நிலனும் - நீரும்” எனப் பஞ்சபூதங்களை எண்ணலால் அறியப்படும் என்றும் அதனால் ஒன்றை ஒன்றனுள் அடக்கினாரென்றால் பொருந்தாது என்றுங் கூறினார்கள். அஃதுண்மையே. நிலமுதலிய ஐந்துந் தனித்தனி பொருளாதலின், அவற்றைச் சொல்லுங்கால் ஒன்றுள் ஒன்றை அடக்கல் முடியாதுதான். காலம் என்பது ஒரு தனிப் பொருளாதலின், அதன் பகுப்புகளுள் ஒன்றை ஒன்றுள் அடக்கிக் கூறலாம். சிலர் குணம் எட்டெனச் சிலர் அவற்றை ஆறுள் அடக்குவர். இந்திரன் வேற்றுமை எட்டெனப் பாணினி விளியைப் பெயருளடக்கி ஏழென்பர். தொல்காப்பியர் தொழின் முதலிலை எட்டென நன்னூலார் ஆறு என்பர். அகத்தியர்.

ஆலு மானு மொடுவு மோடுவும்
சாலு மூன்றாம் வேற்றுமைத் ததுவே
செய்வோன் காரணஞ் செய்த்தகு கருவி
எய்திய தொழின்முத லியைபுட னதன்பொருள்

என்று மூன்றாம் வேற்றுமைக்கு நான்கு உருபும், பொருள் ஐந்துங் கூறத் தொல்காப்பியர் “மூன்றாகுவதே - ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி - வினைமுதல் கருவி யனைமுதற் றதுவே” என உருபு ஒன்றும் பொருள் இரண்டுங் கூறுவர். நன்னூலார் பொருளை மூன்றுள் அடக்குவர். ஆதலின் யாமு மங்ஙனே கூறினாம். அங்ஙனமாகப் பிள்ளையவர்கள், ஒன்றை ஒன்றுள் அடக்கல் சங்க நூலார் வழக்கன்று என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்.

இன்னும் பிள்ளையவர்கள், நக்கீரனார், வைகறையாமம் சிறு பொழுது எனக் கூறிவிட்டு, விடியலுமடங்க வைகறை

விடியல்' என உதாரணங் காட்டினாரென்றல் பொருந்தாதென் கிறார்கள். ஆயின், நக்கீரனாரே ஒன்றெனக் கருதி அதனைக் காட்டினாரென்றலும் பொருந்தாது. அவருரைக்கண் அச் சூத்திரங்கள் பிற்காலத்தாராற் சேர்க்கப்பட்டனவேயாம். அன்றியும், இறையனாரகப்பொருளுரை அவருரையன்றெனச், சங்கத்தமிழும் பிற்காலத்தமிழும் என்ற நூலிலே மஹாமஹோ பாத்தியாய, உ.வே. சாமிநாதையரவர்களும், தமிழ் வரலாற்றிலே ஸ்ரீ நிவாச பிள்ளையவர்களும் உரைக்கின்றார்கள். ஆதலின் அதன்கண் ஆராய்ச்சி முடிவு போகாதென விடுக்குதும்.

மேலும், அடியார்க்குநல்லார், பதிக உரையில் எற்பாடும் அமையச் சிறுபொழுது ஆறு என்று கூறினமையின் நெய்தற்கு எற்பாடு கூறினார் என்றாம். அதனைப் பதிக உரையை நன்கு படித்தறிக. பின் சிலப்பதிகாரத்துள் வந்த சிறுபொழுதுகளைக் கூறுமிடத்தே மாலை கூறினார். யாம், “எற்பாட்டை மாலையுள் அடக்கிய கருத்துடையராயே சிலப்பதிகார உரையாசிரியர்; முன் நெய்தற்கு எற்பாடு கூறிப், பின் ‘வையமோ கண்புதைப்ப வந்தாய் மருண்மாலை’ என்பதை எடுத்துக் காட்டினார்” என்றாம். இதனை விளங்காது பிள்ளையவர்கள் “சிலப்பதிகார உரையா சிரியர் நெய்தற்கு எற்பாடு கூறவுமில்லை, “வையமோ கண்புதைப்ப வந்தாய் மருண்மாலை” என்னுமடியை உதாரணமாகக் காட்டவுமில்லை” என்றல், யாம் எழுதியதை விளங்கிக் கொள்ளாமையே.

இனிப் பரிபாடலில் வந்த கிரகநிலை ஆவணிமாதத்துப் பூரணையிலன்று வந்த கிரகண நேரம் கூறியதாகலின், சூரியன் நிற்க என்றதனால் எற்றோற்றம் என்றாம். ஏனெனின், ஆவணி மாசத்திலே சூரியன் சிங்கராசியிலே உதயமாதலின். இதன்கண் நிகழும் ஆட்சேபம் என்னையோ? நிற்க;

இனிப் பிள்ளையவர்கள் ‘எற்பாடு’ என்பதற்கு ஸ்ரீ சுவாமிகள் கூறியவாறு காலை என்பதே பொருத்தம் என்கிறார்கள். அதனுண்மையையு மாராய்வாம்.

அகப்பொருளிலக்கணஞ் சொன்ன ஆசிரியர்களெல்லாம் நெய்தற்குச் சிறுபொழுது கூறுங்கால் ‘எற்பாடு’ என்னுஞ் சொல்லையே எடுத்தாண்டனரன்றிக் ‘காலை’ என்பதை ஒருவராயினும் எடுத்தாளவில்லை. அகப்பொருள் விளக்க

நூலாரும், 'எற்படுகாலை' என்றும் 'வெய்யோன்பாடு' என்றுங் கூறினாரன்றிக் 'காலை' என்று கூறிற்றிலர். பிள்ளையவர்களோ 'எற்படுகாலை' என்பதில், காலை என்பது காலையையுணர்த்த, 'எற்படு' என்பது அதற்கு 'விசேடணமாக வந்தது' என்கின்றனர். 'காலை' என்பது ஈண்டுக் காலம் என்னும் பொருளில் வந்ததன்றிக் 'காலை - என்பது சூரியோதயம் என்னும் பொருளில் வந்ததன்று. அஃது ஆசிரியரே பின்னும் 'இருள்புலர்காலை' எனக் கூறுவதால் அறியலாம். எனவே 'எற்படுகாலை' என்பதற்குப் பொருள் 'எற்படுகாலம்' என்பதே யாம். பழைய உரைகாரரும் 'ஆதித்தன் படுகிறபொழுது' என்றே கூறுதல் காண்க. இங்ஙனமாக, காலை - என்பதற்குச் சூரியனுதிக்குங்காலம் என்று திரிபுபொருள் ஏன் கொள்ளல் வேண்டும். திரித்துப் பொருள்கொண்டு செந்தமிழ் வழக்கைச் சிதைப்பது தருமமா? அந்தோ! இது மிக இரங்கத் தக்கது, நிற்க;

எற்படுகாலை என்பதற்கு எற்படுகாலம் என்பதே பொரு ளென்பது மேற்கூறியவாற்றாற் பெற்றாம். இனி எற்படுகாலம் என்பது தான் எப்பொழுதை உணர்த்திவந்ததென்பதே ஆராயத்தக்கது. அகப்பொருள்விளக்கநூலார் எற்படுகாலம் என்பதைக் 'காலை' என்று கருதியிருப்பாராயின், பின்னும் 'வெய்யோண் றோற்றம்' என விளங்கக் கூறியிருப்பார். அங்ஙனம் கூறாமல், பின்னும் 'வெய்யோண் பாடு' என்றே கூறினமையின் இருவகை வழக்கினும் எளிதுணர நின்ற பொழுதுபடுதலையே கூறினார் என்பது துணிபாம். 'எற்பாடு' என்னுஞ் சொல், சூரியோதயத்துக்கும் பெயராய் வருதலின் 'ஞாயிறு படுதல்' என்று எங்ஙனந் துணியப்படுமெனின், அச்சொல் சூரியோதயத்துக்கு, 'படுதல் - உண்டாதல்' என்னும் பொருளில் தாற்பரியமாய் அரிதுணரப்பட்டுச் செய்யுள் வழக்கிற் சிறுபான்மை வருதலானும், பெரும்பான்மையும் பொழுது படுதற்கே வழங்கிவருதலானும், உலக வழக்கில், 'பொழுது பட்டுப்போயிற்று' என்றும், பொழுதுபடுங் காலமாயிற்று என்றும், 'பொழுதுபட்டுவாயை அடைந்தது' என்றும், 'சூரியன் பட்டுப்போயிற்று' என்றும், 'பொழுதுபட வந்தான்' என்றும், இப்படிப் பலவாறு வழங்கக் காண்டலானும், ஆட்சிபற்றி 'எற்பாடு' பொழுதுபடுதலென்று எளிதில் துணியப்படும் என்க. இனிச் சங்க விலக்கியங்களிலே, நெய்தற்கும் முல்லைக்கும் மாலை

கூறுங்கால், அதற்குமுன் பொழுதுபடுதலைக் கூறும்பொழுதும் 'எற்பாடு' என்னுஞ் சொல்லானே கூறக் காண்டலானும் தொல்காப்பியர் கருதியது பொழுதுபடுதலென்பதே துணிபாம். இங்ஙனமாகப் பிள்ளை யவர்கள் 'எற்பாடு' காலையையன்றி மாலையையுணர்த்துமா? என்றல் எவ்வாறு பொருந்தும்.

இனி, எற்பாடேயன்றி மாலை முதலியனவும் நெய்தற்கு வருகின்றதேயெனின், அது மயக்கமாய்வரும். அவற்றுள்ளும் மாலை எற்பாடு சார்ந்து வரும் உரிமைபற்றி நெய்தற்குப் பெரும் பான்மையாயும் ஏனையவை சிறுபான்மையாயும் வருமென்க. அங்ஙனம் வருதல் பற்றி அவை உரியபொழுதாகாவென்க. அன்றியும், இடையாமத்து நிகழும் புணர்ச்சியின் பின்னர், அதனால் நிகழும் ஊடல் வருதல்போல நடுப்பகலில் நிகழும் பிரிவின்பின்னர் அதனால் நிகழும் இரங்கல் வருதலும் முறையே யாமாதலானும் எற்பாடு பொழுதுபடுதலையேயுணர்த்து மென்பது துணிபாம்.

இனி, எற்பாடு என்னுஞ் சொல் பொழுதுபடுதலையே யுணர்த்திச் சங்கநூல்களில் வருமாற்றை, "பொழுதுபடப்பூட்டி" (நற்.187) என்றும், 'படுங்கதிரமையம்' (சிலப்.புறஞ்சேரி11) என்றும், 'படுகாலை' (சிலப். ஊர்கூழ் 5ஆம் அடி) என்றும், "எற்பட வருதிமில்" (அகம். 190) என்றும், 'எற்படுபொழுதின்' (சிலப் - ஊர்காண் 83) என்றும், 'படுசுடரடைந்து' (நற்றிணை.33) என்றும், 'படுசுடரமையத்து' (அகம்.23) என்றும், "எற்பட, அகலங்காடி" என்றும், 'படுசுடர்மாலை' (கலி - 130) என்றும், இப்படிப் பலவாக நூல்கடோறும் வருதலானறிக. இவற்றுள், 'படுகாலை' என்பதும், 'எற்படு பொழுது' என்பதும் அகப்பொருள் விளக்கத்துள்வரும் 'எற்படுகாலை' என்பதும் தம்முள் ஒப்பாதலுந் தெளிக. அன்றியும், 'எற்படக் - கண்போன் மலர்ந்த காமர் கனைமலர்' என்பது இடம் பற்றி உதயம் என்று பொருள் கொள்ளப்படும். சந்தர்ப்பம் வேண்டாமலே 'எற்பாடு' என்பது பொழுதுபடுதலையுணர்த்தும். ஆதலானும், எற்பாடு - பொழுது படுதலேயாம். அங்ஙனமன்று; 'காலை' என்பது தொல்காப்பியத்துக் கூறப்படாமையின் 'எற்பாடு' காலையே யெனின், விடியலெனக் காலை வந்தமையின் அது பொருந்தாது என்பது.

இனிக், காமந்தணியுங்காலமன்றிக் காமமிக்கு இரங்குங் காலமன்மையானும் (எற்பாடு) காலையன்றென்பது பெறப் படும். காலை, இரங்குதற்குரிய காலமன்று; காமந்தணியுங் காலமாதலை. “சேர்ந்த பள்ளி சேர்புணை யாகி - நீந்தி யன்ன நினைப்பினராகி - முழங்குகடற் பட்டோர் ஆழ்ந்து பின் கண்ட - கரையெனக் காலை தோன்றலின்,” என்ற உதயணன்கதையில் வருமடிகளும்; ‘விடியல் காண்டலினீண்டுதன் னுயிர்கண்ட வெய்யாள்’ என்னும் இராமா வதாரச் செய்யுளடியும், “கண்டர வந்த காம வொள்ளொரி” என்னுங் குறுந்தொகைச் செய்யுளில் “குப்பைக் கோழித் தனிப்போர்ப் பொலிவிளி - வாங்கு விளியினல்லது - களவோ ரில்லை யானுற்ற நோயே” என வருமடிகளும்,

ஆக்க மித்திற மடைவுழிப் பத்துநா றடுத்த
நோக்க முற்றவன் சசிபொருட் டுற்றநோ யதனை
நீக்கு கின்றனன் யானென நினைந்துளா னென்ன
மாக்கள் பூண்டதேர் வெய்யவன் குணதிசை வந்தான்

என்றும்,

ஞாயிறுற்றவவ் வளவையினனந்தலை யுலகி
லேயெ னச்செறி யிருளெலா மறைந்திருந் தென்னச்
சேய ரிக்கணி தந்திடுந் தெளிவில்கா மத்து
மாயிருட்டொகை யொடுங்கிய திந்திரன் மனத்துள்

என்றும் வரும். கந்தபுராணச் செய்யுள்களும் “ஆழியொன்றிரடி” என்னுந் திருக்கோவைச் செய்யுளும் வலியுறுத்தும். இன்னும் இப்படிப் பல நூல்களிலும் வருகின்றன. இனி, இரவும் பகலு மிரங்கியதாகவும் வருகின்றதேயெனின் அது காலவரையறை கடந்து வந்த தணியாக் காமமேயாதலின் அதன்கணாசங்கை யின்மையுணர்க.

இனிப், பிள்ளையவர்கள், “ஐயரவர்கள் சொல்லியபடி ‘எற்பாடு’ என்னுங் காலம் பகல் 2 மணி முதல் 6 மணி வரையு முள்ள காலமாம்; இது பின்பகல் எற்பாடல்ல. பின்பகலை எற்பாடு என்ற சொல்லி வருணித்த ஆசிரியர்கள் முன்னுமில்லை. பின்னுமில்லை. “உப்பின் குப்பை யேறி எற்பட - வருதிமி லெண்ணுந் துறைவனொடு” (அகம். 190) என மாலையில் வந்த

திமிலையே எற்பட வருதிமில் என்கிறது. எற்பாடும் மாலையும் ஒரு பொருட் சொற்களே. இதனை, “மாலைவந்தன்று” (ஐங்குறு.116) என்பதற்கு அதனுரையாசிரியர் எற்பாடு, என்று பொருள் செய்வதால் அறியலாம்” என்றார்கள்.

ஒரு நாளாகிய காலத்தை, ஆறாகப் பகுத்து, விடியல், நடுப்பகல், எற்பாடு, மாலை, நடுநாள், வைகறை எனப் பப்பத்து நாழிகையாகக் கொண்டாலும் அவ்வக் காலங்களுக்குச் சிறந்த பெயர்க்காரணமான காலங்களையே புலவர்கள் எடுத்துப் பெரும்பாலும் வருணிப்பது வழக்கம். வைகறையெனின் கோழி கூவும் நேரத்தையும், விடியல் எனின் சூரியோதயத்தையும், நடுப்பகல் எனின் உச்சிக்காலத்தையும், எற்பாடு எனின் பொழுதுபடு நேரத்தையும், மாலை எனின் அந்திமாலையையும், யாமமெனின் பானாளையுமே எடுத்து வருணிப்பர். அதுபற்றியே, புலவர்கள் சூரியாஸ்தமனம் வருணித்துப் பின் அந்திமாலையே வருணிப்பதாம். அங்ஙனமாக, பிள்ளையவர்கள் பின்பகலை எற்பாடு என்று சொல்லி வருணித்த ஆசிரியர் முன்னுமில்லை; பின்னுமில்லை என்பது பொருந்துமா? மாலை சூரியாஸ்தமனத்துக்கும் இரவுக்கு மிடைப்பட்ட பொழுதே என்ற பிள்ளையவர்கள் எற்பாடும், மாலையும் ஒன்றென்றல் பொருந்துமா? ஐங்குறு நூற்றில் மாலையை எற்பாடு என்றாரல்லர்; அது மாலைவந்துவிட்டது என்று எற்பாட்டில் கூறி இரங்கியதேயாம். அங்ஙனமாதல் அதன்கண் “எற்பாட்டின்கண் தலைமகன் சிறைப்புறுத்துநிற்பத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது” என்று கூறுதலாலு மறியப்படும்.

இதுபற்றியே எற்பாடு என்பதற்கு, அரும்பதவிளக்க மெழுதியோரும் மாலை என்று கூறாமல் சூரியாஸ்தமனம் என்று கூறியதும், இங்ஙனமே மாலைவருதலை நோக்கி, “நிளையு மென்னுள்ளம்போல்” (140) என்பதனுள்,

போயவென் னொளியேபோல் ஒருநிலையே பகன்மாயக்
காலன் போல் வந்த கலக்கத்தோ டென்றலை
மாலையும் வந்தன் றினி

என எற்பாட்டிலே, கூறுமாறறிக. இன்னும் இது எற்பாட்டிற் கூறியதென்பது, பின்

இருளொடியா நீங்குழப்ப வென்னின்றிப் பட்டாய்
அருளிலை வாழி சுடர்

எனவரும் சூரியாஸ்தமனக்கூற்றால் விளங்கும். ஆதலாலே
எற்பாடு வேறு. மாலை வேறு என்பது துணிபாம். ‘எற்பட
வருதிமில்’ என்பதற்குப் ‘பொழுதுபட வருந்திமில்’ என்பதன்றி,
மாலை வருந்திமில் என்பது பொருளன்று; எற்பட என்பது
நிகழ்காலமாதலின். மாலை எனின், ‘எற்பட்ட பின் வருதிமில்’
என்பர். கலியினும், ‘என்னின்றிப்பட்டாய்’ என்றும், கோவை
யினும் ‘பகலோன் கரந்தனன்’ என்றுங் கூறுமாறறிக. எற்பட
வருதிமில் என்பதற்குப் பொழுதுபடுநேரம் வரும் திமில் என்பது
பொருளாயினும், அது அதன் முன்னும் வருமென்பதையும்
குறிக்கும்; சிலபோது பின்னும் வரும் அதுபற்றி இங்கு ஆராய்ச்சி
யின்று. சேனாவரையரும் ‘ஞாயிறுபடவந்தான்’ என்பது
நிகழ்காலமுணர்த்துமென்றும், ‘ஞாயிறுபட்டுவந்தான்’ என்பது
இறந்தகாலமுணர்த்தும் என்றுங் கூறுதல் காண்க. (பட்டு -
பட்டபின்.)

இனி 2 மணி தொடங்கி 6 மணி வரையுமுள்ள எற்பாடு கூறி
வருணித்த ஆசிரியர் முன்னுமில்லை; பின்னுமில்லை என்றார்கள்.
அக்காலத்துத் தலைவி இரங்கல் கூறுவதன்றி மணித்தியாலங் கூறி
வருணிப்பதில்லை. அங்ஙனம் எற்பாட்டில் தலைவி இரங்கல்
கூறுவதையுங் காட்டுதும்:- திருக்கோவை யினுள் வரும் ஒரு
வழித்தணத்தற் பிரிவிலே, “கார்த்தரங் கந்திரை தோணி சுறா”
என்னுஞ் செய்யுளில், படப்போகின்ற சூரியனைப் பார்த்துத்
துறைவர்போக்கும் அவர் குளுறவும் என்னை வருத்தாநின்றன;
அதன் மேலே நீயு மேகா நின்றாய். யான் இனி உய்யுமாறென்னோ?
எனப் புலம்புமாற்றை, “துறைவர்தம் போக்குமிக்க, தீர்த்தரங்
கன்றில்லைப் பல்பும் பொழிற் செப்பும் வஞ்சினம், மார்த்தரங்கஞ்
செய்யு மாலுய்யு மாறென்கொலாழ் சுடரே” என்று
கூறுதலானும், பின், மாலை வருதலை நோக்கிப்

பகலோன் கரந்தனன் காப்பவர் சேயர்பற்றற்றவர்க்குப்
புகலோன் புகுநர்க்குப் போக்கரி யோனெவ ரும்புகலத்
தகலோன் பயறில்லைப் பைம்பொழிற் சேக்கைக ணோக்கினவா
லகலோங் கிருங்கழி வாய்க்கொழு மீனுண்ட வன்னங்களை

என்று கூறுதலானும், முறையே எற்பாடும் மாலையுங் கூறப் பட்டன. இங்ஙனம் மாலையினும், பொழுதுபடுதலாகிய எற்பாட்டினும் இரங்கல் கூறிய ஆசிரியர், அதன்முன், கூடலிழைத்து வருந்தலும், அதன்முன், கடலொடுகூறி வருந்தலும், அதன்முன் அன்னமொடாய்தலும், அதன்முன் கடலொடு புலத்தலும், அதன் முன் கடலொடு வரவுகேட்டலும் கூறலின் இவையெல்லாம் பொதுபடுவதற்குமுன் எற்பாட்டிலே தலைவி இரங்கல் கூறுவ தன்றோ! இன்னும், நாலடியாரிலே,

செல்சுடர் நோக்கிச் சிதிரரிக்கண் கொண்டநீர்
மெல்விர லூழ்தெறியா விம்மித்தன - மெல்விரலின்
நாள்வைத்து நங்குற்ற மெண்ணுங்கொ லந்தோதன்
றோள்வைத் தனைமேற் கிடந்து

என்பதனுள், படப்போகும் ஞாயிற்றைநோக்கித் தலைவி மாலை வரப்போகின்றதேயென்று எற்பாட்டில் வருந்துவாளென்று கூறப்பட்டது. இன்னும், உதயணன் காதையில், உதயணன் எற்பாட்டிலே வருந்தியதாக,

வெயில்கண் போழாப் பயில்பூம் பொதும்பிற்
சிதர் தொழிற் றும்பியொடு மதர்வண்டு மருட்ட
மாத ரிருங்குயின் மணிநிறப் பேடை
காதற் சேவலைக் கண்டுகண் களித்துத்
தளிர்ப்பூங் கொம்பர் விளிப்பது நோக்கியும்
பானிறச் சேவல் பாளையிற் பொதிந்தெனக்
கோண்மடற் கமுகின் குறிவயிற் காணாது
பவழச் செங்காற் பன்மயிரெருத்திற்
கவர்குர லன்னங் கலங்கல் கண்டும்

.....
மன்றனா றொருசிறை நின்ற பாணியுட்
சென்று சென் றிறைஞ்சிய சினந்தீர் மண்டிலம்
சூடுறு பாண்டிலிற் சுருங்கிய கதிர்த்தாய்க்
கோடுய ருச்சிக் குடமலைக் குளிப்ப

(மாலைப்புலம்பல் - 27ம் அடிமுதல்)

என்று கூறும் இவ்வடிகள் எற்பாட்டு வருணனையும் எற்பாட்டி-
ரங்கலுமன்றோ? இவற்றுள், “சென்றுசென்றினைஞ்சிய” என்பது
2- மணித் தொடக்கத்தையும், ‘சினந்தீர்’ என்பது நச்சினார்க்
கினியர் கூறிய ‘வெஞ்சுடர் வெப்பந்தீர்’ என்பதையும், திடமுறக்
காட்டவில்லையா? இதனைக் குறுந்தொகையுள் வரும், “சுடர்
சினந் தணிந்து குன்றஞ் சேர” (195) என்பதுங் காட்டும். இனித்,
தண்ணறுஞ்சோலை தாழ்ந்து நீழற்செய்யவும் என்பதையும்
நற்றிணை 187 ஆம் செய்யுளில் வரும், “நெய்தல் கூம்ப நிழல்குணக்
கொழுகக், கல்சேர் மண்டிலஞ் சிவந்துநிலந் தணியப், பல்புங்
கானலு மல்கின் றன்றே” என்பது காட்டும். இது எற்பாட்டு
வருணனை; பொழுதுபட என்பது பின் வருதலின், இதன்கண்
வரும் விரிவுரையையும் நோக்குக. இங்ஙனமாகவும், நச்சினார்க்
கினியர் கூறியவாறு வருணனை தப்பித் தவறியேனும் நெய்தற்
றிணைப்பாட்டில் வரவில்லை என்றல் எவ்வாறு பொருந்தும்?

இங்ஙனமே நெய்தற்கலியினும், தலைவி எற்பாட்டில்
வருந்தியது கூறப்படுகின்றது. அதனையுங் காட்டுதும்;
நெய்தற்கலி, “புரிவுண்ட புணர்ச்சியுள்” என்னும் 142 ஆம்
செய்யுளில்,

கதிர்பகா ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயின்
அவரை நிறுத்து நினைத்தென்கை நீட்டித்
தருருவை யாயிற் றவிருமென் னெஞ்சத்
துயிர்திரியா மாட்டிய தீ என்றும்

மையில் சுடரே மலைசேர்தி யாயின்
பெளவநீர்த் தோன்றிப் பகல்செய்யு மாத்திரை
கைவிளக் காகக் கதிர்சில தாராயயேல்
தொய்யில் சிதைத்தானைத் தேர்கு என்றும்

மன்றப் பனைமேன் மலைமாந் தளிரே (மஞ்சள் வெய்யிலே)
என்றும் தலைவி ஞாயிற்றை விளித்துப் புலம்பியதாகக்
கூறுதலானும், 143, 145, 146, 147 ஆம் செய்யுள்களினும் இவ்வாறே
எற்பாட்டிலே ஞாயிற்றை விளித்துப் புலம்பியதாகக் கூறலானும்,
பொழுதுபடாமுன்னும் எற்பாட்டில் வருதலை, இவை திடமாக
உணர்த்தவில்லையா?

இவற்றுள், 146ஆம் செய்யுளில், 'நிரைகதிர்ஞாயிறே' எனத் தலைவி விளித்துப் புலம்பியது காலைஞாயிற்றையென்று பிள்ளையவர்கள் காலைவருதற்குக் காட்டியுள்ளார்கள். அது பொருந்தாது. 'நிரை கதிர் ஞாயிறு' என்புழி நிரைகதிர், ஞாயிற்றுக்கு விசேடணம். 'நிரை கதிர் நித்திலம்' (சிந்தாமணி - 99) என்புழிப் போல. இச்செய்யுள்கள் ஒரே பொருளில் வருதலானும், முன்பின்னுள்ள செய்யுட்களும் அதேகருத்தில் வருதலானும், உரைகாரரும் அங்ஙனே கருத்துப்படக் கூறலானும் ஏற்பாட்டு ஞாயிற்றையே விளித்ததாம். இனி இதில், 'வளாகமெல்லாம் தேடிவா' என்றதுபோல், 142ஆம் செய்யுளிலும் "அவரை (த்தேடி) நிறுத்து நினைத்து என்கை நீட்டித் தருகவை" என்று கூறுதலானும் ஏற்பாட்டு ஞாயிறேயாம்.

இனி, யான் முன் எடுத்துக்காட்டிய, "பெருங்கடன் முழங்க - பண்பு மாரன்றே" (நற்றி - 117) என்னுஞ் செய்யுளும், "நெடுவேண் மார்பி னாரம்போல... பெருங்கழி நாட்டே" (அகம் - 120) என்னுஞ் செய்யுளும், "ஞாயிறுஞானு... யன்றிற் குரலே" என்னும் (நற்றிணை - 28) செய்யுளும் மாலை வருகின்றமையையும், இரவு வருகின்றமையையும் ஏற்பாட்டிற் கூறி வருந்தியதே யாம். இதன் கண் வரும் இறந்தகாலங்கள் எதிர்வு பற்றியதேயாம். விரைவுபற்றி இறந்தகாலமாயின. நற்றிணைச் செய்யுள்களுள், 117ஆம் செய்யுட் கொளுவின்கண் 'இவ்வண்ணமாய் வருகின்ற மாலை' என்றும், 218ஆம் செய்யுள் விரிவுரைக்கண், 'மாலைப்பொழுதானது காம நோயை முற்படவிட்டு வருதலின் அது வருதற்கேதுவாகிய ஞாயிறு படுந்தன்மை கூறினாள்' என்றும் அதனுரையாசிரியர் கூறுமாற்றானு முணர்க. இவற்றுள் நற்றிணையுள் வரும் 'சிவந்து வாங்கு மண்டிலம்' என்பதும், 'ஞாயிறு ஞானு குடக்கு வாங்கும்மே' (398) என்பதும் ஏற்பாட்டு வருணையைக் காட்டும். நச்சினார்க்கினியரும், சிந்தாமணி, கனகமாலை - 166ஆம் செய்யுளில் 'நன்றே வந்ததும்மாலை' என்பதில், 'விரைவு பற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாயிற்று' என்றதும் இதனை வலியுறுத்தும். இன்னும் ஐங்குறுநூற்றில் வரும்,

அம்ம வாழி தோழி நாமழ
நின்ற விருங்கழி நீலங் கூம்ப

மாலை வந்தன்று மன்ற
காலை யன்ன காலைமுந் துறுத்தே

என்பதனுள், 'நாமழ - மாலைவந்தன்று' என்பதும், எதிர்
காலத்தை இறந்த காலமாகக் கூறியதேயாம். இன்னும்,

உருகெழு தெய்வமுங் கரந்துறை யின்றே
விரிகதிர் ஞாயிறுங் குடக்குவாங் கும்மே
நீரலைக் கலைஇய கூழை வடியா
சாஅ யவ்வயிறலைப்ப வுடனியைந்
தோரை மகனிரு மூரெய் தினரே
பன்மலர் நறும்பொழில் பழிச்சி யாமுன்
சென்மோ சேயிழை யென்றன மதனெதிர்
சொல்லாண் மெல்லியல் சிலவே நல்லகத்
தியாண ரிளமுலை நனைய
மாணெழின் மலர்க்கண் டென்பனி கொளவே!

என்னும் நற்றிணை 398ஆம் செய்யுளும், முன் ஏற்பாட்டில்
நிகழ்ந்ததை ஏற்பாட்டிற் கூறியதேயாம். இன்னும் அகநானூற்றில்
வரும் 300, 340ஆம் செய்யுள்களும் ஏற்பாட்டிற் கூறியவேயாம்.
குறுந்தொகை 118ஆம் செய்யுளும் 123ஆம் செய்யுளும் அதுவே,
இவை, யுண்மை யாதலை ஆன்றோர்வாய்க் கேட்டுணர்க.

இங்ஙனம் வரும் ஆன்றோர் செய்யுட்களை நன்குணர்ந்த
இளம்பூரண அடிகளும், நெய்தற்குப் பெரும்பாலும் இரக்கமே
பொருளாதலின் தனிமையுற்று இரங்குவார்க்குப் பகற்பொழு
தினும் இராப்பொழுது மிகுமாதலின் அப்பொழுது வருதற்கு
ஏதுவாகிய ஏற்பாடு கண்டார், இனிவருவது மாலையென்று
வருத்தமுறுதலின் அது அதற்குச் சிறந்ததென்று கூறினர். அடிகள்
கூறியது உண்மையாதல், மேற்காட்டிய செய்யுட்களா னுணரக்
கிடத்தலின், ஏற்பாடு - காலை என்றல் எவ்வாறு பொருந்தும்.
ஆதலின், ஏற்பாடு - பொழுதுபடுநேரம் என்பது மலைமேல்
விளக்கேயாம்.

இனிப் பிள்ளையவர்கள், "அகத்திணைக்கேயுரிய காலை
வரப் பாடினமையோடு நண்பகலும் மாலையும், நடுயாமமும் வரப்
பாடியிருக்கின்றார்கள். அப்படியிருக்கவும் 'நெய் தற்றிணை

பாடினாரெல்லாம் ஞாயிறுபடுங் காலமாகவே வைத்துப் பாடியிருத்தலினாலும்' என ஐயரவர்கள் கூறியது 'முழுப் பூசணிக் காயைச் சோற்றுட் புதைத்தது' என்கிறார்கள்.

நாம் 'நெய்தற்றிணை பாடினாரெல்லாம்' என்றது பெரும்பாலும் ஏற்பாடே நெய்தற்குரிய பொழுதாக வைத்துப் பாடினமை பற்றிக் கூறியதேயாம். ஏனைப் பொழுதுகள் மயக்கமாக வருதல் பற்றி, அவையுரியவை யாகா. நெய்தற்கு மாலை பெரும்பாலும் வருதல் பற்றி அவையுரிய பொழுதென்றல் கூடுமா? அது போலவே காலைவரினுமாம். ஏற்பாடே (பொழுது படுதலே) உரியபொழுதென்பது, மேற் காட்டிய திருக்கோவைச் செய்யுள்களானும், நெய்தற்கலிச் செய்யுள்களானும், மற்றுஞ் செய்யுள்களானும் தெற்றென விளங்கக் கிடத்தலின் பிள்ளையவர்கள், அத்திணைக்குக் காலையே உரியபொழுது என்றதுதான் முழுப் பூசணிக்காயைச் சோற்றுட் புதைத்ததாகும்.

நச்சினார்க்கினியர் மாலைமயக்க மென்றதும் நெய்தற்கு உரியபொழுது ஏற்பாடு என்பது கருதியே; காலை என்பது கருதியன்று. அஃது, நெய்தற்கலி முதற்பாட்டினுரைக்கீழ், "இது முதலிய மூன்றுபாட்டும் மாலைக் காலத்தைக் கூறினமையின், 'காருமாலையு முல்லை' என்னும் பொதுவிதிபற்றி, முல்லையுட் கோத்தல் வேண்டுமெனின், அது பெரும்பான்மை பற்றிக் கூறியது. மாலை ஏற்பாட்டின்பின் நிகழுங் காலமாதலின் அதற்கியைபு பட்டு நெய்தற்குமுரித்தாயிற்று. அது திணை மயக்குறுதலும் என்னுஞ் சூத்திரத்து, 'நிலனொருங்கு மயங்குதலின்று' என்ற தனால், கால மொருங்கு மயங்குமென்று கொண்டு சான்றோர் பலருஞ் செய்யுள் செய்தார். "கானன் மாலைக் கழிப்பூக் கூம்ப" என்னும் அகப்பாட்டு நெய்தற்கண் மாலை வந்தது. 'தொல்லாழி தடுமாறி' என்னும் நெய்தற் கலியுமது. இந் நிலத்து மாலைவந்த பாட்டுகள் பலவுமுள. பிற சான்றோர் செய்யுட்களுள் கால மயங்குமாறு கண்டுகொள்க." என்றதனால் உணரப்படும். நச்சினார்க்கினியர் மாலை மயக்கமாக வருமென்று கூறினும், 'உரித்தாயிற்று' என்றமையானே, இயைபுபற்றி ஏற்பாட்டின் வழித் தாய் அதுவும் உரித்தென்பதும் அவர்க்குக் கருத்தாத லுணரப்படும். தொல்காப்பியர் காலத்தின் பின்னே மாலையும் இரங்கல் பற்றியும் இயையுபற்றியும் நெய்தற்குரித்தாகக்

கொள்ளப்பட்டதென்று கருதுவாருமுளர். அது பற்றியே நாமும் இரங்கல் பற்றி “எற்பாட்டை மாலையுளடக்கினார்,” என்றாம். இதன்கண் வரும் வழி என்னையோ?

இனிப் பிள்ளையவர்கள், பிற்பொழுது பாட்டிபழங்கதை படித்தலினாலும் விளையாட்டினாலும் கழியும் என்கிறார்கள். தலைவனைப் பிரிந்து தனித்திருப்போர்க்கு விளையாட்டில் மனஞ் செல்லாது; ஒரு போது தன் வருத்தத்தை மறைத்தற் பொருட்டு விளையாடினும் அதன்கண் மனஞ் செல்லாது தலைவன் கண்ணேயே செல்லும் அவற்றை முறையே:-

ஒள்ளிழை மகளி ரோரையு மாடாய்
வள்ளிதழ் நெய்தற் றொடலையும் புனையாய்
விரிபூங் கான லொருசிறை நின்றோய் (நற். 155)

என்றும்,

உரையாய் வாழி தோழி

என்னும் (நற். 123) செய்யுளுள்

செம்பே ரேரிணை யலவற் பார்க்குஞ்
சிறுவிளை யாடலு மழுங்க
நினக்குப் பொருந்துய ராகிய நோயே.

என்றும்,

தொடிபழி மறைத்தலிற் றோளுய்ந் தனவே
வடிக்கொள் கூழை யாயமொ டாடலின்
இடிப்பு மெய்யதொன் றுடைத்தே கடிக்கொள
அன்னை காக்குந் தொன்னலஞ் சிதையக்
காண்டொறுங் கலுழ்த லன்றியு மீண்டுநீர்
முத்துப்படு பரப்பிற் கொற்கை முன்றுறைச்
சிறுபா சடைய செப்பூர் நெய்தற்
றெண்ணீர் மலரிற் றொலைந்த
கண்ணே காமங் காப்பரி யவ்வே.

(நற். 23)

என்றும் வருவனவற்றாலுணர்க. இன்னும்,

பூவை யன்னதோர் மொழியினாள் சிறுகுடிப் புகுந்து
கோவில் வைப்பினுட் குறுகியே கொள்கைவே றாகி
பாவை யொண்கழங் காடலள் பண்டுபோன் மடவார்
ஏவர் தம்மொடும் பேசலள் புலம்வீற்றிருந்தாள்.

என்னுங் கந்தபுராணச் செய்யுளானு மஃதறியப்படும்.

இனிப் பிள்ளையவர்கள், நெய்தற்குக் காலைவந்ததாகக்
காட்டிய செய்யுட்கள் பலவும், நிலத்துக் கடையாயும் திணை
மயக்கமாயும் வந்தனவேயன்றி, அந்நிலத்துக்குரிய இரங்கற்
பொருளோடு சம்பந்தப்பட்டு வரவில்லை. அங்ஙனமாதல்
காட்டுதும்:-

“பின்னாவிட் டெறித்த” என்னும் (அகநா.150) செய்யுளில்,

வாட்குறா மயங்கும் வளைமேய் பெருந்துறைக்
கனைத்த நெய்தற் கண்போன் மாமலர்
நனைத்த செருந்திப் போதுவா யவிழ
மாலை மணியிநழ் கூம்பக் காலை
கண்ணாறு காவியொடு கண்ணென மலரும்
கழியுங் கானலுங் காண்டொறும்
வாரார் கொல்லெனப் பருவருந்
தாரார் மார்பநீ தணந்த ஞான்றே

என்பதன்கண், நீ தணந்தஞான்று - கழியுங் கானலுந் காண்
டொறும் - பருவரும்.” எப்படிப்பட்ட கழி எனில், மாலையிற்
கூம்பும்படி, காலையில் மலரும் இயல்புடைய கழி எனக் கழிக்கு
அடையாய் வந்தது. அங்ஙனமாதல், ‘கானலுங் கழறாது கழியுங்
கூறாது’ (அகம். 170) என்று கானலையுங் கழியையும் நோக்கிப்
புலம்பலால் அறியப்படும். கானற்கானும் கழிக்கானுங் கூறி
வருந்துமென்றே “கழியுங் கானலுங் காண்டொறும்..... பருவரும்”
என்றார். கழியொடுங் கானலொடுஞ் சார்த்திப் புலம்பல், தலை
வனுந் தானும் கூடி விளையாடிய இடமாதலின். இங்கே புலம்பு
வது எற்பாட்டிலே. அது, நீ தணந்தஞான்று நோக்கிப் பருவரும்
என்பதனானறியப்படும். இது காலையன்று என்பது “மாலை
மணி யிதழ் கூம்ப” என மாலை நிகழ்ச்சியு முடன்வைத்தமையா
னறியப்படும்.

இனி, அகம் 180 ஆம் செய்யுளில், “குவளை - அரும்பலைத் தியற்றிய சுரும்பார் கண்ணி (குவளை மாலை) சூட்டி” என்பது பற்றிக் காலை வந்தது என்கிறார்கள். இது நெய்தற்கண் வந்த களவாதலின், அதற்குரிய மாலை சூட்டிப் பெயர்ந்தமை பற்றிக், காலை வந்ததன்றி நெய்தற்குரிய பொழுது வந்தது அன்று. அன்றியும், இரங்கலொடு வந்ததுமன்றாம். காலம் வேறு என்பது செய்யுள் நோக்கியுணர்க. இன்னும், நெய்தற்கலி, “கருங்கோட்டு நறும்புன்னை மலர்சினை மிசைதொறும்” என்னும் 123ஆம் பாட்டில், நித்திரையின்றி வருந்தியவள் கடலோய்ந்தமைகண்டு, நெஞ்சை நோக்கிக் கடலுந் துயின்றது, நீயோ துயின்றிலை எனக் கூறி, நெஞ்சொடு வருந்தியதன்றிக் கடலொடு வருந்தியதன்றாம். அன்றியும், முன்னரெல்லாம் ஒலித்து வருத்திய கடல், இப்பொழுது சாந்தமாய்விட்டது என்றதனால், எமக்கு வருத்தந் தாராது கடலுந் துயின்றது என்பது குறிப்பித்தாள். அங்ஙனமாக; இது சுவாமிகள் கருத்தைச் சிலையிலெழுத் தாக்குவது எங்ஙனம்? அன்றியும் இது காலையன்று வைகறையாமம். ஆதலானும் அது பொருந்தாது என்பது. “காலையிலோதங்கொட்கும்” என்று, அகம் 220 ஆம் செய்யுள் கூறுகின்றது. அதனானுமது பொருந்தாது. கடலொலியே வருத்தத்தை மிகுவிப்பது; அது,

திங்களுந் திகழ்வா னேர்தரு மின்னீர்ப்
பொங்குதிரைப் புணரியும் பாடோ வாதே
ஓலிசிறந் தோதழும் வளரு மலிபுனல்

.....

காமழம் பெரிதே களைஞரோ விலரே.

(நற்றிணை. 446)

என்பதனானறிக. குறுந்தொகை 163 ஆம் செய்யுளும் இதனை வலியுறுத்தும்.

இனி, நெய்தற்கலி 146 ஆம் செய்யுள் காலையன்று என்பது முன் காட்டப்பட்டது. குறுந்தொகையில் வரும்,

யாயா கியளே மாஅ யோளே
மடைமாண் செப்பிற் றமியன் வைகிய
பொய்யாப் பூணின் மெய்சா யினளே
பாசடை நிவந்த கணைக்கா னெய்தல்

இனமீ னிருங்கழி யோதமல் குதொறும்
 கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்
 தண்ணந் துறைவன் கொடுமை
 நம்மு ணாணிக் காப்பா டும்மே.

என்பதன்கண், நெய்தற்பூக்கள் வெள்ளம் நிறையுந்தோறும்
 அதனுளமிழ்ந்துவதும் விடுவதுமாயிருப்பது கயமூழ்கு மகளிர்
 கண்ணை யொக்குமென்றால், காலை என்பது எப்படிப் பெறப்
 படுமோ? இஃது இப்படிப்பட்ட துறை எனத் துறையினியல்பு
 கூறியதன்றோ? மாலையிற் கூம்பும் வரையும் கண்ணை மானுந்
 தானே. இதுவுமோர் மருட்டுரை.

இன்னும், “இரவுப்புறத்தன்ன” என்னும் (நற்றி. 19) செய்யு
 ளில் “மாலையில் மலருந் தாழை காலையில் விழவுக்களங் கமழும்
 சேர்ப்பு” எனச் சேர்ப்புக் கடையாய் வந்ததன்றிக் காலை
 வந்ததன்று. இது பகற்குறி வந்து நீங்குந் தலைவனுக்குத் தோழி
 சொன்னதாகலின் காலம் ஏற்பாடு. இன்னும், நற்றிணை - 275ஆம்
 பாட்டிலே, “மென்மெலத் - தெறுகதி ரின்றுயிற் பசுவாய் திறக்கும்
 - பேதை நெய்தற் பெருநீர்ச் சேர்ப்ப” என்பது திணைமயக்க
 மாதலின், மருதத்திற்குரிய காலைவந்தது. அன்றியுஞ் சேர்ப்புக்கு
 அடையாயும் வந்தது. இன்னும், நற்றிணை 283ஆம் செய்யுளிலும்
 “நெய்தல்குற்று மணையை யணியுந் துறைவ!” என்பதுந் துறைக்கு
 அடையாய் வந்தது. இன்னும், இதனுள், “கடலிற் றோன்றிய
 சூரியனினும் வாய்மையுடையாய்” என்பது வாய்மைக்கு
 அடையாய் வந்தது. ‘திங்களொடு - ஞாயிற்றை உவமை
 யுணர்த்திப் பிறருங் கூறுதல் காண்க. இங்ஙனம் உவமையாய் வந்த
 சூரியனையும் விளங்காது காலை என்கிறார். இப்படிப்
 பிள்ளையவர்கள் புரட்டிக் கூறும் பகட்டுரைகள் பல.

இங்ஙனமே அடையாயும், திணைமயக்கமாயும்,
 வருவனவற்றைக் காட்டி, நெய்தற்குக் காலைவந்ததென்று
 பிள்ளையவர்கள் கூறுவது வெறும் பகட்டுரையாகுமென்றி
 உண்மையை நிலை நாட்ட மாட்டாது. சிறுபான்மை இரங்க
 லோடு காலை வரப் பெறினும் அது மயக்கமேயாம். இதனைப்
 பிள்ளையவர்களே சிந்திப்பார்களாக.

இங்ஙனமே ஊடலோடு சம்பந்தப்படாதனவாய், நிலத்
 தோடு சம்பந்தப்பட்டனவாக மருதத்துக் காலைவருஞ் செய்யுட்

கள் சங்க இலக்கியங்களிலே பல காணப்படுகின்றன. அகநானூற்றிலே, 36, 316, 366, 386ஆம் செய்யுட்களும் நற்றிணையிலே 290, 330, 400ஆம் செய்யுட்களும் மருதத்துக் காலை வந்தனவேயாம்; மற்றை நூல்களிலும் வருகின்றன. அவைகள் ஊடலோடு சம்பந்தப்படாமையின், அவை காட்டிற்றிலம்.

இனிப் பிள்ளையவர்கள், “நெடுங்கயிறுவலந்த.....கோடுயர் திணிமணற் றுஞ்சுந் துறைவ்” என்னுஞ் செய்யுள், காலையிற் சென்று மீன் பிடித்ததைக் குறித்த தென்கிறார்கள். இதில், இளைஞரும் முதியரும் கூடி என்றமையால் இஃது கரைவலை போட்டு இழுக்குந் தொழிலைக் குறித்ததேயாம். அக் கரைவலை கடற்பதம் நோக்கிக் காலையிற் போடுவது முண்டு; இரண்டு மணிக்குமேற் போடுவது முண்டு. ‘மணற்றுஞ்சுந் துறை’ என்ற தனாலே இது ஏற்பாட்டிலே போட்டதாம். யாம் காலையிற் செல்வதை மறுக்கவில்லை. பெரும்பாலும் ஏற்பாடென்றே கூறினாம். இன்னும் வழிவலை அல்லது கொடிவலை, என்று சொல்லப்படும் வலைகொண்டு மீன்பிடிப்பது இரவிலேயாம். இவர்கள் இரா உணவுங் கொண்டு 4 மணி, 5 மணி வரையிலுமே புறப்படுவார்களாம். தூரமான இடங்களுக்குப் போகில் 1 மணி 2 மணி வரையிலும் புறப்படுவார்களாம். இவர்கள் தாம் மீன் பிடிக்கக் குறித்த இடத்துக்குப் போனவுடன் வலையை வீசிவிட்டு உணவை அருந்திக் கட்டுமரத்திலே படுத்துவிடுவார்களாம். மற்றை நாட் காலையில் வலையைச் சுருக்கி மீன்களையும் வாரிக் கொண்டு வருவார்களாம். இத்தொழில் பெருங் கடல்களில் நடப்பது. இவ்வலையிற்றான் பெருமீன்களு மகப்படுவது. இவ்வுண்மையைப் பரதவரிடம் கேட்டறிக. ‘எற்பட வருதிமில்’ என்றது சிறுமீன் வேட்டத்தை. இளம்பூரணவடிகள் புறத்திணையிலும், தும்பைத்திணை நெய்தற்குரித்தாமாறு கூறுங்கால் நெய்தற்கு ஓதிய ஏற்பாடு போர்த்தொழிற்கு முடிவாதலானும்’ என்று கூறுதலானும் மீன் வேட்டையால் வருதலானும் ‘ஏற்பாடு’ நெய்தற்கு உரித்தாதல் பெறுதும்.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றானே ‘வைகறைவிடியல்’ என்பதே இளம்பூரணர் கொண்ட பாடம் என்பதூஉம். நச்சினார்க்கினியராற் கொள்ளப்பட்ட ‘வைகுறு விடியல்’ என்பதே ஐயமான பாடம் என்பதூஉம், இலக்கியங்களில், ‘வைகுறு’ என்னுஞ் சொல்லும் வைகறைக்குப் பெயராய் வருகின்றதென்பதூஉம். மூன்றுயாமங் கோடலே தமிழ்

வழக்கு என்பதும். ஆறுகால பூசைகொண்டு சிறுபொழுது ஆறு என்பது நன்கு நிச்சயிக்கப் படும் என்பதும், இரவு பத்துமணிவரையும் மாலை என்பது பொருந்தும் என்பதும், தொல்காப்பியர் கூறிய சூத்திரம், 'வைகறை விடியல்' எனினும், 'வைகுறு விடியல்' எனினும் உம்மைத் தொகை என்பதே அவர் கருத்தென்பதும், விடியல் நாள் வெயிற் காலையே என்பதும். மருதத்துக்கு, ஊடல் சம்பந்தப்படுதலால் விடியலும் உரித்தென்பதும், ஏற்பாடு பொழுதுபடுதலையே உணர்த்தி நெய்தற்குரித்தாமென்பதும், பிற்பகலே ஏற்பாடு என்பதும், காலை காமந்தணியுங் காலமாதலின் இரங்கற்குரிய தன்றென்பதும், இரங்கின் அது தணியாக் காமமென்பதும், ஏற்பாடும் மாலையும் ஒன்றன் றென்பதும், ஏற்பாட்டு வருணனையும் புலம்பலும் நூல்களிலே வருகின்றன என்பதும், பிள்ளையவர்கள் காட்டிய உதாரணங்கள் இரங்கலோடு சம்பந்தப்பட்டு வரவில்லை என்பதும் ஒரோவழி வரினும் அது மயக்கமாகுமன்றி உரித்தாகா தென்பதும். இவற்றானே ஸ்ரீ சிவஞானசுவாமிகள் கருத்தே பொருத்தமெனத் தாபிக்க வந்த பிள்ளையவர்கள் கருத்துப் பொருந்தா தென்பதும், இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்டபடி சிறுபொழுதாற்றென்றலே துணிபாமென்பதும் நன்கு உணரக்கிடந்தமை காண்க.

இங்ஙனம்.

சி. கணேசையர்

“செந்தமிழ்” - தொகுதி 26, பகுதி 10

இம்மறுப்பின் பின் வீரபாகுப்பிள்ளை அவர்கள் அமைவுற்றனர். இது சிறுபொழுதாறே என்பதை நிச்சயப்படுத்திய ஆராய்ச்சியாகும்.

சி.க

2. சிறுபொழுது

அகப்பொருள்விளக்க நூலாசிரியராகிய நாற்கவிராச நம்பியென்பவர் “மாலை யாமம் வைகறை யெற்படு, காலை வெம்பகல் காயுநண் பகலெனக், கைவகைச் சிறுபொழுதைவகைத்தாகும்” என்றார். தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் களுள் இளம்பூரணரும், நச்சினாக்கினியரும் “வைகறை விடியல் மருதம்” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு வைகறையும் விடியலும் எனப் பொருள் கொண்டு சிறுபொழுது ஆறு என்றார்கள். இவ்விருகூற்றுள் எது பொருத்தமுடைத்தென்பதே ஈண்டு நாம் ஆராய்தற்குரியது.

பொருளிலக்கணம் பெரும்பாலும் வழக்கியல் தழுவியே செய்யப்பட்டதாகலின் அவ்வழக்கியல் கொண்டு இவ்வழக்கறுப்பதே தகுதியாகும். பெரும்பொழுது எப்படி ஆறாக வகுக்கப்பட்டு வழங்கி வருகின்றதோ அப்படியே சிறு பொழுதும் ஆறாகவகுக்கப்பட்டு வழங்கி வருவது யாவரு மறிந்ததொன்றாம். ஓராண்டின் முற்பாதி யாகிய உத்தராயணத்தை மூன்றாகவும் பிற்பாதி யாகிய தக்கிணாயணத்தை மூன்றாகவும் வகுத்து வழங்குவது போலவே, ஒருநாளின் முற்பாதி யாகிய பகலை மூன்றாகவும், பிற்பாதி யாகிய இரவை மூன்றாகவும் வகுத்து வழங்குவர். பகல் முற்பகல், நடுப்பகல், பிற்பகல் என வகுக்கப்படும். இரவு முதல்யாமம், இடையாமம், கடையாமம் என வகுக்கப்படும். அவ்வாறு வழங்குவதை, “முற்பகற் செய்யிற் பிற்பகல்விளையும்” எனவும், “பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்னா, பிற்பகற்றாமே வரும்” எனவும், “நடுப்பகல் மத்தியானம் எனவும், “நடுவுநிலைத்திணையே நண்பகல் வேனிலொடு” எனவும், “இடையிருள் யாமத்திட்டுநீக் கியது” (சிலப்) எனவும், “நடுவாள்யாம்” (கந்தபு) எனவும், “கடைக்கங்குல்” (பட்டினப்) எனவும் வருவனவற்றான் அறிக. (முதல்யாமம் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க.)

இதுபற்றியே இளம்பூரணரும், மாலையாவது இராப் பொழுதின் முற்கூறென்றும், வைகறையாவது இராப் பொழுதின் பிற்கூறென்றும், விடியலாவது பகற்பொழுதின் முற்கூறென்றும் எற்பாடாவது பகற்பொழுதின் பிற்கூறென்றும், நண்பகலாவது பகற்பொழுதின் நடுக்கூறென்றும் உரைத்தனர். இன்னுந் தமிழ்நாட்டிலுள்ள கோயில்களிலே பூசைசெய்யுங் காலம் ஆறாக வகுக்கப்பட்டு வழங்குதலானும் அது துணியப்படும்.

இங்ஙனம் வழக்கியலோடொத்துவருதலின் சிறு பொழுதும் ஆறெனக் கொள்ளலே பொருத்தமாம். இச்சிறுபொழுதாறனுள் ஒவ்வொன்றும், ஒருநாளுக்குரிய அறுபதுநாழிகையுள், பப்பத்து நாழிகையுடையதென்பர் நச்சினார்க்கினியர். அவ்வகுப்பை நாம் உற்றுநோக்கும் போது அதுமிகப் பொருத்தமாகவே காணப்படுகின்றது. ஏனெனில் பகற் பத்துநாழிகை தொடங்கி, இருபது நாழிகைவரையும் நடுப்பகலும் இரவு பத்து நாழிகை தொடங்கி இருபது நாழிகைவரையும் இடையாமமும் கொள்ளநின்றலின்; சிறுபொழு தைந்தெனக் கொள்வார்க்கு இவ்வரையறை பொருந்தாமையு முணர்ந்து கொள்க.

இன்னும், பத்து நாழிகைக்குப்பின் வெயின்முதிர்ந்தல் அநுபவத்தானும் உணரக்கிடத்தலின் நடுப்பகல் பத்து நாழிகையின் பின் தொடங்கி இருபது நாழிகைமுடியும்வரையு முள்ளகாலமே என்பது துணிபாதலானும் சிறுபொழுதா றென்றலே பொருத்தமாதல் காண்க.

அற்றேல், தொல்காப்பியத்துள் மருதத்திற்கு விதித்த “வைகறை விடியல்” என்பதை உம்மைத் தொகையாகக் கொள்ளாது பண்புத் தொகையாகக் கொண்டு வைகறையாகிய விடியலென ஒன்றாகக் கொண்டு பொழுதைந்தென்றா லென்னை யெனின், அறியாது கடாயினாய், வைகறையும் வேறு; விடியலும் வேறு; ஆதலி னிழுக்குண்டு என்பது. வேறு என்பது எற்றாற் பெறுதுமெனின், “வான்கண் விழியா வைகறை யாமத்து” (சிலப்பதிகாரம். நாடு) எனவும், “இரவுத்தலை பெயரா வைகறை யாமத்து” (நற் - 37) எனவும் “கடைக்கங்குல்” (பட்டினப் - 115) எனவும். “இரவுத்தீரெல்லை” (வரி 16 - 9) எனவும்

“இருள்புலர்காலை” (அகப்பொ) எனவும், வருஞ்செய்யுள் களானே வைகறை வேறென்பதூஉம், “உடையவாறே நள்ளிருளலரி - விரிந்த விடியல் வைகினிர் கழிமின்” (மலைபடுகடாம் - 195 - 6) எனவும், “விடியல் வெங்கதிர்காயும்” எனவும். “ஆயிடை - வெஞ்சுடர் தோன்றி விடிந்ததையன்றோ” (சிந்தா) எனவும், “வான்கண் விரிந்த விடியல்” மலைபடு (257) எனவும் வருஞ்செய்யுள்களானே விடியல் வேறு என்பதூஉம் அறியக்கிடத்தலாற் பெறுதுமென்பது. வைகறை - சூரிய உதயத்துக்கு முந்தியகாலம். விடியல் சூரிய உதயம் தொட்டுள்ளகாலம். விடியலைத் தொன்னூல்விளக்க நூலாசிரியர் எற்றோற்றமென்றனர். பரிபாடலிலும் “விடியலங்கியுயர்நிற்க” என்பதற்கு, எற்றோற்றமென்னும் பொருளமையச் சிங்கராசியிற் சூரியன் நிற்க எனப் பொருள் கூறுவர் பரிமேலழகரும்.

அற்றேல், “விடியல்” என்பதற்கு “விடியற் வெங்கதிர்” என்பதற்கு விடியற்பின்னர்த்தாகிய வெங்கதிர் என்று பொருள் கொண்டாலென்னையெனின் அங்ஙனம் நலிந்து பொருள் கோடலாற் போந்தபயனின்றாதலானும், முன்னர்க் காட்டிய “ஆயிடை - வெஞ்சுடர் தோன்றி விடிந்ததையன்றோ” என்பது முதலிய செய்யுள்களோடு மாறுபடுதலினாலும், அது பொருந்தாமை தெளியப்படும்.

அற்றேல், குறுந்தொகையினுள், “காலையும் பகலும் கையறு மாலையும், ஊர்துஞ்சியாமமும் விடியலு மென்று” என விடியலை வைகறை என்றே கூறலின், விடியலை வேறாகக் கோடல் பொருந்தாதன்றோ எனின், இருள்புலருங் காலமாதல் பற்றி வைகறையையும் ஒரோவழி விடியல் என்று கூறுவதன்றி விடியல் வைகறையாகாதென்பது நாம் முன்னர்க்காட்டிய உதாரணங்களானுணர்ந்துகொள்க.

இன்னும், “பரத்தைவயிற் பிரிந்த தலைவன் ஆடலும் பாடலும் கண்டும் கேட்டும் பொழுதுகழிப்பிப் பிறர்க்குப் புலனாகாமை மீளுங்கால மதுவாதலானும், தலைவிக்குக் கங்குல்யாமங் கழியாது நெஞ்சழிந்து ஆற்றாமைமிகுதலான் ஊடலுணர்த்தற் கெளிதாவதோர் உபகாரமுடையத் தாகலானும் வைகறையும், தலைவி விடியற்காலம் சிறுவரைத்

தாதலின் இதனாற் பெறும் பயனின்றெனத் தெளிந்து வாயிலடைத்து ஊடல் நீட்டிப்பவே அவ்வைகறை வழித் தோன்றிய விடியற்கண்ணும் அவன் மெய்வேறுபாடு விளங்கக்கண்டு வாயில் புகுத்தல்பயத்தலின் விடியலும் கூறினார்” எனவும் கூறுதலானும் அது பொருந்தாதென்பது.

இன்னும் உரையாசிரியரும், “இனி மருதத்திற்கிடன் பழனஞ் சார்ந்த விடமாதலான் ஆண்டுறைவார் மேன் மக்களாதலின் அவர் பரத்தைவயிற் பிரிவுழி அம்மனையகத்து உறைந்தமை பிறரறியாமல் மறைத்தல் வேண்டி வைகறைக்கண் தம்மனையகத்துப் பேரும் வழி ஆண்டு மனைவி யூடலுற்றுச் சார்கிலாளாம். ஆதலான் அவை வைகறையும் விடியலும், அந்நிலத்துக்குச் சிறந்தன” எனக்கூறுதலானும் இரண்டும் வேறெனக் கோடலே பொருத்தமாம்.

அற்றேல், நாவ்வெயிற்காலையிற் புணர்தன் முறையன்மையின் ஊடல் செல்லாதன்றோ எனின், இது பரத்தைவயிற் பிரிந்து வந்தமையாலான பெருந்துனியாதலிற் செல்லு மென்பது. இது பெருந்துனியென்பது விளக்குதற்கே நச்சினார்க்கினியரும் “வாயிலடைத்து ஊடல் நீட்டிப்பவே” எனவும் உரையாசிரியரும் “ஊடலுற்றுச் சார்கிலாளாம்” என்றுங் கூறியதூஉமென்க. ஆதலின் நாவ்வெயிற்காலை யாகிய விடியலும் ஊடலுக்கு வேண்டியதொன்றென்பது துணிபேயா மென்க. அற்றேல், கூடலின் றோவெனின் அவள் ஊடறணிந்து மனமு மொன்றியபின் கூடுவானாதலின் அதன்கணாராய்ச்சியின்றென்பது.

இன்றும், நச்சினார்க்கினியர், “வீங்குநீர்” என்னும் மருதக்கலியுள்,

அணைமென்றோள் யாம்வாட வமர்துணைப் புணர்ந்து நீ
மணமனையா யெனவந்த மல்லலின் மாண்பன்றோ
பொதுக்கொண்ட கௌவையிற் பூவணிப் பொலிந்துநின்
வதுவையங் கமழ்நாற்றம் வைகறைப் பெற்றதை”

என மருதத்துக்கு, வைகறைவந்தது என்றும், “விரிகதிர் மண்டிலம்” என்னும் மருதக்கலியுள்

தணந்தனை யெனக்கேட்டுத் தவறோரா தெமக்குநின்
 குணங்களைப் பாராட்டுந் தோழன்வந் தீயான்கொல்
 கணங்குழை நல்லவர் கதுப்பற லணைத்துஞ்சி
 யணங்குபோற் கமழுநின் னலர்மாப்பு காணிய

என மருதத்துக் காலைவந்தது எனவுங் கூறுமாற்றானும்
 அவ்விரு பொழுதும் பழையகாலத்து நூல் வழக்கின்கண்ணும்
 அமைந்திருத்தல் அறியப்படும். பிற்காட்டிய செய்யுளிற் காலை
 அமைந்தது எப்படியறியப்படுமெனின், “அணங்குபோற்
 கமழுநின் னலர்மாப்பு காணிய” என்றதனானே விடியற்
 காலத்துகப்பூ முதலிய சூடி அவற்றின் நாற்றச் செவ்விகுலை
 யாமல் வந்தானென்பது பெறப்படுதலின் என்பது. இதனை
 விளக்குதற்கே நச்சினார்க்கினியரும், மருதக்கலியுரையிலே “இது
 நாற்றச் செவ்விகுலையாமை வந்தமைகூறலின் மருதத்து
 விடியற்காலம் கூறிற்று” என்றும், “இதனால் வைகறைக்காலத்து
 மனைவயிற் செல்லாது இளைய செவ்வியையுடைய
 பரத்தையரைப் புணர்ந்து விளையாடி அதனினும் அமையாது,
 பின்னும் அவரைப் புணர்தற்குச் சூழ்ந்து திரிகின்ற
 இவ்வூரிடத்தே... எனக் காமக்கிழத்தி உள்ளுறையுவமங்
 கூறினாள்” என்றும் உரைத்தனர். இன்னும், குறுந்தொகை
 யினுள்வரும்,

காலை யெழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி
 வாலிழை மகளிர்க் கழீஇய சென்ற
 மல்ல லூர னெல்லினன் பெரிதென
 மறுவருஞ் சிறுவர் தாயே
 தெறுவ தம்மவித் திணைப்பிறத் தல்லே

என்னுஞ் செய்யுளும் மருதத்து விடியல்வந்தது. என்னை?
 தலைவி பெரிதும் விளக்கமுடையன் என அறியக்கிடந்தது
 விடியலேயாதலின்; ‘எல்லினன் பெரி’ தென்பது பிறகுறிப்
 பென்றார் அந்நூலுரையாசிரியர். அதனானு மறிக. அற்றேல்,
 மருதத்துக்கு இருபொழுது கோடன் மிகையன்றோவெனின்,
 முல்லைக்குக் கார்காலம் ஒன்றேகொண்டு ஏனையவற்றிற்கு
 இரண்டும் ஆறுங்கோடன் மிகையன்றோவென விடுக்கப்படு
 மாதலின் அதன்கண் ஆராய்ச்சியின்றென்பது.

அற்றேல், நக்கீரனார் களவியலுரையுள் “வைகறையாமம்” என ஒன்றே கூறியது என்னையோ எனின், அங்ஙனங் கூறியது பரத்தை வயிற்பிரிந்தார் தம்மைப் பிறரறியாமற் றம்மில்லிற்கு வருவது பெரும்பாலும் வைகறையேயாதல்பற்றி என்பது. விடியலும் அவர்க்குடன் பாடென்பது. “வைகறைவிடியன் மருதம்” என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தைப் பிரமாணமாகக் கொண்டமையானே அறியப்படும். ‘வைகுறுவிடியல்’ என்பதைப் பண்புத் தொகையாகக் கொண்டு ‘வைகறையாமம்’ என்றாரென்றா லென்னை யெனின், அது முன்னர்க்காட்டிய இருவகை வழக்கோடும் மாறுபடுதலின் அவ்வாறு கொள்ளார் என்பது. இனி, ‘வைகுறுவிடியல்’ என்னும் பாடத்துக்கு, ‘வைகுறு விடியல்’ என்பதை வினைத்தொகையாகக் கொண்டு, இருள் கழிகின்றவிடியல், (= வைகறை) எனப் பொருள் கொண்டா லென்னையெனின், கலித்தொகை முதலிய சங்க இலக்கியங்களில் விடியலும் ஓதப்படுதலின் அவ்வாறு கொள்ளார் என்பது, அன்றியும், ஆசிரியர் ‘வைகறை’ ஒன்றே கொண்டாராயின் ‘வைகுறு விடியல்’ எனக்கூறாது ‘வைகுறு’ என விளங்கக் கூறுவார்மன், அங்ஙனங் கூறாமையானும் அங்ஙனங் கொள்ளா ரென்பது. ஆதலின், பரத்தைவயிற்பிரிந்தார் பெரும்பாலும் மீள்வது வைகறையேயாதல் பற்றி அது கூறினார் என்றலே பொருத்தமாம். இங்ஙனமே எற்பாட்டையும் மாலை யுளடக்கினாரு முளர்; பொழுதுபடுதலைச் சார்ந்த மாலைக் காலமே மிகுதியும் இரங்கலைத் தருதலின், அங்ஙன மடக்கினமை பின்னர்க் காட்டுதும். மாலை மயங்கிவந்தது என்பர் நச்சினார்க்கினியர், இலக்கியங்களும், பெரும்பாலும் வருதலின் யாமுரைத்தவாறே கோடலே பொருத்தம்போலும்.

வைகல் என்பது கழிதல் என்னும் பொருட்டு; அது “வைகலும் வைகல் வரக்கண்டும்” என்பதனா லறியப்படும். கழிதல் என்பது முற்றாய் நீங்குதலையுணர்த்தாது; ஆதலின் வைகுறு என்றார். வைகுறு கழிதலுறுவது; ஆதலின் விடியல் வேறென்பது நன்கு பெறப்படும். நாற்கவிராசநம்பியும் நக்கீரனார் போலவே விடியலையும் வைகறையுளடக்கிக் கூறினாரென்றலே பொருத்தமாம்.

இனி எற்பாடு என்பதற்கு ஞாயிறுபடுதலென உரையாசிரியர் யாவருங் கொள்ளவும் சிவஞானமுனிவர் ஞாயிற்றின் உதயம் என்றனர். நாயகரைப் பிரிந்தோர் வருந்துவது இராக்காலமன்றிப் பகற்காலமன்மையானும், பகற்காலங்காமந்தணியுங்காலமன்றி மிகுங்காலமன்றாத லானும், கந்தபுராணத்தில் இந்திராணியினுடைய அணியைக்கண்டு இராக்காலம் முழுதும் வருந்திய இந்திரன் விடிந்தபின் அக்காமந்தணிந்தானெனக் கூறுப்படுதலானும்; இராமபிரானைக் கண்டு காமமுற்ற சூர்ப்பனகையும் அவ்வாறு தணிந்தானென இராமாவதாரத்திற் கூறுப்படுதலானும், நெய்தற்றிணை பாடினாரெல்லாம் ஞாயிறுபடுங்காலமாகவே வைத்துப் பாடியிருத்தலானும், ஞாயிறுபடுதல்கண்டு இரங்கிய தலைவி தோழி முதலியோராற்ற ஆறியிருக்கும் மாலைக் காலத்துக்கு முன்னர் இரங்குதற்குரியகாலங் கூறுதலே முறையாதலானும் ஞாயிறுபடுதலென்பதே பொருத்தமாகவும், உதயமென்று முனிவர் கூறிய கருத்துயாதோ அறியேம். உதயமேயெனில் தொல்காப்பியர் வெய்யோன் தோற்றமென விளங்கக் கூறுவாராதலானும் ஞாயிறுபடுதலென்பதே பொருத்தமாம்.

இன்னும், “எற்பாடு பொழுதி லிளநிலா முன்றில்” எனவும், “படுங்கதிரமயம் பார்த்திருந்தோர்க்கு” எனவும், சிலப்பதிகாரம் கூறுமாற்றானும், எற்பாடு - ஞாயிறுபடுதல் என்பது அறியப்படும்.

அற்றேல், “காலையும் பகலும் கையறு மாலையும் ஊர் துஞ்சி யாமமும் விடியலும்” எனக் கூறியபொழுதினுள் எற்பாடு கூறப்பட்டிலதேயெனின் விடியலை வைகறையுளடக்கி நக்கிரனார் கூறியவாறுபோல எற்பாட்டை மாலையுள் அடக்கிக் கூறினாரென வுணர்க. அங்ஙனமே சிலப்பதிகாரக்காலம். “வையமோ கண்புதைக்க வந்தாய் மருண்மாலை” என மாலையுளடக்கிக் கூறுமாற்றானும் அறியப்படும். இதுபற்றியே சிலப்பதிகார உரையாசிரியரும், நெய்தற்குச் சிறுபொழுது எற்பாடு எனக்கூறி இவ்வடியை உதாரணமாகக் காட்டினார்.

இன்னும், நச்சினார்க்கினியர், இனி வெஞ்சுடர்வெப்பத் தீரத்தண்ணறுஞ் சோலை தாழ்ந்து நீழற்செய்யவுந் தண்பதம் பட்ட தெண்கழி மேய்ந்து பல்வேறு வகைப்பட்ட புள்ளெல்லாங்

குடம்பை நோக்கி உடங்கு பெயரவும், புன்னைமுதலிய பூவினாற்றம் முன்னின்று கருற்றவும் நெடுந்திரையழுவத்து நிலாக்கதிர்பரப்பவுங் காதல்கைம் மிக்குக் கடற்கானும் கானற்கானும் நிறை கடந்து வேட்கைபுலப்பட உரைத்தலின், ஆண்டுக் காமக்குறிப்பு வெளிப்பட்டு இரங்கற்பொருள் சிறத்தலின் எற்பாடு நெய்தற்குவந்தது எனக் கூறியகருத்திற்கேற்ப முறையே நற்றிணையினும், அகநானூற்றினும்,

பெருங்கடன் முழங்கக் கானன் மலர
 விருங்கழி யோத மில்லிறந்து மலிர
 வள்ளிதழ் நெய்தல் கூம்பப் புள்ளுடன்
 கமழ்பூம் பொதும்பர்க் கட்சி சேரச்
 செல்சுடர் மழுங்கச் சிவந்துவாங்கு மண்டிலம்
 கல்சேர்பு நண்ணிப் படரடைபு நடுங்கப்
 புலம்பொடு வந்த புன்கண்மாலை
 யன்ன ருன்னார் கழியிற் பன்னாள்
 வாழலேன் வாழி தோழி யென்கட்
 பிணியிறி தாகக் கூறுவர்
 பழியிறி தாகல் பண்புமா ரன்றே

(நற் - 117)

நெடுவேண் மார்பி லாரம் போலச்
 செவ்வாய் வானந் தீண்டி மீனருந்து
 பைங்காற் கொக்கின் னிரைபறை யுகப்ப
 வெல்லை பைப்பையக் கழிப்பிக் குடவயிற்
 கல்சேர்ந் தன்றே பல்கதிர் ஞாயிறு
 மதரெழின் மழைக்கண் கலுழ விவளே
 பெருநா ணணிந்த சிறுமென் சாயன்
 மாணலஞ் சிதைய வேங்கி யானா
 தழறொடங் கினளே பெரும வதனாற்
 கழிச்சுறா வெறித்த புட்டா ளத்திரி
 நெடுநீ ரிருங்கழிப் பரிமெலிந் தசைஇ
 வல்வில் விளையரோ டெல்லிச் செல்லாது
 சேர்ந்தனை செலினே சிதைகுவ துண்டோ
 பெண்ணை யோங்கிய வெண்மணற் படப்பை

யன்றி லகவு மாங்கட்

சிறுகுர னெய்தலெம் பெருங்கழி நாட்டே

(அக.120)

எனக் கூறப்படுதலானும், அவர்கருத்தே ஈண்டுப் பொருத்த
மாதல் காண்க.

இன்னும், நற்றிணையுள்ளும்,

ஞாயிறு ஞான்று கதிர்மழுங் கின்றே
யெல்லியும், பூவீ கொடியிற் புலம்படைந் தன்றே
வாவலும் வயின்றொறும் பறக்குஞ் சேவலு
நகைவாய்க் கொளீஇ நுகுதொறும் விளிக்கு
மாயாக் காதலொ டதர்ப்படத் தெளித்தோர்
கூறிய பருவங் கழிந்தன்று பாரிய
பராரை வேம்பின் படுசினை யிருந்த
குராஅற் கூகையு மிராஅ விசைக்கு
மானா நோயட வருந்தி யின்னுந்
தமியேன் கேட்குவன் கொல்லோ
பரியரைப் பெண்ணை யன்றிற் குரலே

என எற்பாடுவருதலும், பிற பழந்தமிழ் நூல்களிலும் இவ்வாறு
வருதலும் நோக்குக. இன்னும், எற்பாடு ஞாயிறு படுதலென்னுங்
கருத்துறவே “கதிருமெலிந்து கருங்கடல் வீழ்ந்தது” என
அன்பினைந்திணையியற்றினாரும் நங்கருத்தோடொப்பக் கூறல்
காண்க. (செந்தமிழ் 25 - ம் தொகுதி பக்கம் - 278)

இன்னும், இவ்வறுவகைப் பொழுதும் ஐவகைநிலத்திற்கும்
உரிப்பொருள் பற்றியன்றி, அவ்வநிலத்து மக்களின் தொழில்
நிகழ்ச்சி பற்றியும் உரியவாதல் காட்டுதும், முல்லைநிலத்து
ஆயர்கள் பகலில் மேய்த்த ஆநிரைகளையும் பிறநிரைகளையும்
கொண்டு வந்து தொழுவங்களிற் சேர்த்துப் பின் பால்
கறத்தன்முதலிய தொழில்களையுஞ் செய்து தத்தமில்லிற்கு
மீளுங்காலம் ஞாயிறுபட்ட மாலையே யாதலானும், “குறிஞ்சி
நிலத்து வேட்டுவரும் தெய்வவணக்கம் வெறியாடன் முதலிய சில
தொழில்களைச் செய்யுங்காலம் இடையாமம் ஆதலானும்,
பாலை நிலத்து எயினரும் வழிச்சென்று வெயின் மிகுதிநோக்கி
மரநீழல்களில் ஒதுங்கியிருப்போரை ஆறலைக்குங்காலம்

நடுப்பகலேயாதலானும், நெய்தனிலத்துப் பரதவரும் மீன்
பிடித்தல், உப்புவிளைத்தல், அவை விற்றன் முதலிய
தொழில்களைப் பெரும்பாலும் செய்யுங்காலம் வெயில் வெப்பங்
குறையுங்காலமாகிய எற்பாடேயாதலானும் அறுவகைச்சிறு
பொழுதும் தொழில்பற்றியும் அவ்வந் நிலத்துக்குரியவாதல்
காண்க. ஆயர்கள் தந்தொழில்செய்து மீளுங்காலம் மாலை
என்பதை.

தலையிறும்பு கதழு நாறுகொடிப் புறவின்
வேறு புலம் படர்ந்த வேறுடை யினத்த
வளையான் நீம்பான் மிளைசூழ் கோவலர்
வளையோ ருவப்பத் தருவனர் சொரிதலிற்
பலம்பெறு நசையொடு பதிவயிற் றீர்ந்தநும்
புலம்புசே ணகலப் புதுவி ராகுவிர்
பகர்விரவு நெல்லின் பலவரி யன்ன
தகர்விரவு துருவை வெள்ளையொடு விரைஇக்
கல்லென் கடத்திடைக் கல்லி னிரைக்கும்
பல்யாட் டினநிரை யெல்லினிர் புகிளே
பாலும் மிதவையும் பண்ணாது பெறுகுவீர்.

(மலைபடுகடாம் - 407- 17)

என்பதனாலும், குறிஞ்சிநிலத்து வேட்டுவர், தெய்வவணக்கம்,
வெறியாடன் முதலியன செய்யுங்காலம் இடையாமம்
என்பதனை, “அணங்குடை நெடுவரை” என்னும் அகப்
பாட்டினுள்,

களன்ன கிழைத்துக் கண்ணிசூட்டி
வளநகர் சிலம்பப் பாடிப் பலிகொடுத்
துருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
முருகாற்றுப் படுத்த வருகெழு நடுநாள்

என்பதானும், உழவர்கள் வைகறையிற் றுயிலெழுந்து சென்று
வயல்களிற் றொழில் செய்து மீளுங்காலம் விடியல் என்பதை.

மலைகண் டன்ன நிலைபுணர் நிவப்பிற்
பெருநெற் பல்கூட் டெருமை யழுவ

கண்படை பெறாது தண்புலர் விடியற்
 கருங்கண் வராஅற் பெருந்தடி மிளிர்வையொடு
 புகர்வை யரிசிப் பொம்மற் பெருஞ்சோறு
 கவர்படு கையை கழும மாந்தி
 நீருறு செறுவி னாறுமுடி யழுந்தநின்
 னடுந ரோடு நீ சேறி யாயின்வண்
 சாயு நெய்தலு மோம்பு மதி”

(நற்றிணை - 60)

என்பதனானும்,

துளங்குதசம்பு வாக்கும் பசம்பொதித் தேறல்
 இளங்கதிர் ஞாயிற்றுக் களங்கடொறும் பெறுகுவிர்

(மலைபடுகடாம் - 464 -5)

என்பதனானும், எயினர்கள் வழிச் செல்வோரை யாறலைப்பது
 நடுப்பகலென்பதை - “வானம் பெயல்வளங் கரப்ப” என்னும்
 அகப்பாட்டினுள்,

நிறைவன விமைக்கு நிரம்பா நீளிடை
 யெருவை யிருஞ்சிறை யிஃஇய விரியினர்
 தாதுண் டும்பி முரலிசை கடுப்பப்
 பரியின துயிர்க்கு மம்பினர் வெருவர
 வுவுவை சூடிய தலைவர் கவலை
 யார்த்துட னரும்பொருள் வவ்வலின் யாவதுஞ்
 சாத்திடை வழங்காச் சேட்சிமை யதர
 சிறியலை நெல்லித் தீஞ்சுவைத் திரள்கா
 யுதிர்வன தா அ மத்தந் தவிர்வின்று
 புள்ளி யம்பிணை யுணீ ய வள்ளி
 யறுமருப் பொழித்த தலைய தோல்பொதி
 மறுமருப் பிளங்கோ டதிரக் கூடஞ்
 சுடர் தெற வருந்திய வருஞ்சுர மிறந்தாங்கு

(291)

என்பதனானும், (‘சுடர் தெற’ என்றதனால் நடுப்பகல் பெறப்படும்.)
 பரதவர்மீன் வேட்டையாடற்குரியகாலம் பெரும்பாலும்
 எற்பாடென்பதை,

நெடுற்கயிறு வலந்த குறுங்க ணவ்வலைக்
 கடல்பா டழிய வினமீன் முகந்து
 துணைபுண ருவகையர் பரத மாக்க
 ளினையரு முதியருங் கிளையுடன் றுவன்றி
 யுப்போ யுமண ரருந்துறை போக்கு
 மொழுகை நோன்பக டொப்பக் குழீஇ
 யயிர்திணை யடைகரை யொலிப்ப வாங்கிப்
 பெருங்களந் தொகுத்த வழுவர் போல
 விரந்தோர் வறுங்கல மல்க வீசிப்
 பாடுபல வமைத்துக் கொள்ளை சாற்றிக்
 கோடுயர் திணிமணற் றுஞ்சந் துறை”

(அகம் - 30)

என்பதனானும்,

நெடுங்கட லலைத்த கொடுத்திமிற் பரதவர்
 கொழுமீன் கொள்கை யழிமணற் குவைஇ
 மீனெய் யட்டிக் கிளிஞ்சிலிற் பொத்திய
 சிறுதீ விளக்கிற் றுஞ்ச நறுமலர்ப்
 புன்னை யோங்கிய துறைவன்

(நற்றிணை - 175)

என்பதனானும் அறிந்து கொள்க.

- இலக்கண வரம்பு
 மகாவித்துவான் சி. கணேசையர்
 கலாநிதி ஸ்ரீ. பிரசாந்தன், பக்: 38-47

3. இயற்கைநவீற்சியும் செயற்கைப்புனைவும்

புலவர்கள் தாம் பாடும் பாட்டுக்களில் ஒரு பொருளை அமைத்து உணர்த்துங்கால் அதனியல்பையெடுத்தோதியும் உணர்த்துவர்; உவமைமுதலிய அலங்காரங்களால் அழகு படுத்தியும் உணர்த்துவர்; அவ்வாறுணர்த்துவனவற்றுள், முன்னையது இயற்கை நவீற்சியெனவும், பின்னையது செயற்கைப் புனைவு எனவும்படும்.

அவ்விரண்டனும், இயற்கைநவீற்சியே பெரிதும் அமையச் செய்யுள் செய்தனர் சங்கச் சான்றோர்கள். செய்கைப் புனைவே பெரிதும் அமையச் செய்யுள் செய்தனர் பிற்காலத்துப் புலவர்கள். இவ்விருபகுதியார் செய்தவற்றுள்ளும் முற்காலத்தார் செய்தவற்றையே பெரிதும் போற்றுவர் ஒருபகுதியார், பிற்காலத்தார் செய்தவற்றையே பெரிதும் போற்றுவர் மற்றொரு பகுதியார், முற்காலத்தார் செய்தவற்றுள் இயற்கைநவீற்சியே பெரிதும் அமைந்திருத்தலானும் அதனை நவிலுதற்கு அத்துணை நுண்ணுணர்வு வேண்டியதின்மை யானும், உவமை முதலிய அலங்காரங்களானே புனைந்து கூறுதற்குப் பெரிதும் நுண்ணுணர்வு வேண்டுமாதலானும் பிற்காலத்தார் செய்யுள்களே சிறந்தனவென்பது அச்செய்யுள் களைப் போற்றுவார் கருத்தாகும். செயற்கைப் புனைவிற்கு எத்துணை நுண்ணுணர்வுவேண்டுமோ அத்துணை நுண்ணுணர்வு இயற்கை நவீற்சிக்கும் வேண்டுமாதலின் இரண்டும் ஒப்பச் சிறந்தன வென்பதை இங்கே சில செய்யுள்களில் வைத்து விளக்கிக் காட்டுதும்.

ஒரு குழந்தை தன் தந்தை உண்ணக்கண்டால் தானும் உடனிருந்துண்ணும்படி குறுகக்குறுக அடியெடுத்து வைத்து விரைந்து நடந்து வரும். (குறு குறு என்பது அண்மையில்

அடியெடுத்து வைத்து விரைந்து சேறலை உணர்த்துவதொரு குறிப்புச் சொல்) வந்து தந்தை உண்ணுங் கலத்தின் பக்கத்தே இருக்கும். இருந்து, தன் சிறுகையை நீட்டி உண்கலத்திலுள்ள சோற்றை அள்ளி நிலத்திலே போடும். (மீளவும் அக்கலத்திலே போடும் எனினுமாம்.) தந்தையுடன் கூடப் பிசைந்து மீள ஒருதரம் அள்ளி வாயிற் கெளவும். மீள் ஒருதரம் அச்சோற்றைத் துழாவும். மீள ஒருதரம் அச்சோற்றை அள்ளி உடம்பிற்படும்படி சிதறும். இப்படிக் குழந்தைகள் பலவகையான பயனற்ற செயல்களைச் செய்து கொண்டு தந்தைமாரோடு கூட இருந்துண்பது இன்று நிகழும் உலகியல்பு. இவ்வியல்பினை ஒரு புலவன்;

குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி

இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுங் துழந்தும்

நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதிர்த்து

மயக்குறு மக்கள்

எனத் தன் செய்யுளிலமைத்து, ஒரு குழந்தை உண்பதை நாம் நேரே கண்டாற் போலக் காணுமாறு படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றனான். இத்திறமைக்கு எத்துணை நுண்ணுணர்ச்சி வேண்டுமென்பது நுணுகி நோக்கினார்க்கே புலப்படும் என்க, இன்னும்,

ஒரு தாய் தன் குழந்தைக்குப் பால் முதலிய உணவையூட்டுங்கால், வீட்டு முற்றத்திலாதல் (செல்வர் வீட்டு முற்றங்கள் மணல்பரப்பப் பட்டிருக்கும்) வீட்டு சாலை களனாதல் அக்குழந்தையை உலாவி விளையாட விட்டு ஊட்டுவாள். செல்வர் வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்குச் செவிலியர் ஊட்டுவதும் உண்டு. ஊட்டுங்கால் அக்குழந்தை ஒருதரம் உண்ணும், பின் சென்று விளையாடும். தாய் புறஞ்சென்று அழைக்க மீட்டும் வந்து ஒருதரம் உண்ணும். இப்படி அக்குழந்தை சென்று சென்று விளையாடுமிடந்தோறும் தாயும் புறத்தே சென்று சென்று ஊட்டுவாள். இப்படி ஊட்டும் பொழுது விளையாட்டுச் சிந்தையினால் அக்குழவி வேண்டாது மறுப்பதும் உண்டு. மறுக்கும்போது தாயானவள் என் கண்ணே! மணியே! அரசே! இன்னும் ஒருதரம் உண்ணென்று இன்மொழி கூறியும் உண்பிப்பாள். அம்முறை உண்டு மறுமுறை வேண்டாதாயின் கண்ணே! எனக்காக ஒரு தரம் உண்ணென்று ஊட்டுவாள். இப்படிப் பலரைக் கூறி உண்பிப்பதும் உண்டு.

இப்படிக்கூறி உண்பிக்கவும் உண்ணாது மறுக்குமாயின் தாய் சிறிது சினமுடையாள் போலக் காட்டித் தன்கையில் வைத்திருக்கும் (அடித்தால் நோகாதபடி) புடைப்பாகச் சுற்றிய பூவொத்த மெல்லிய தலையையுடைய சிறுகோலான் மெல்லப் புடைத்துப் பயமுறுத்தி உண்பிப்பாள். சில குழந்தைகள் அவ்வடிக்கு அகப்படாது பாய்ந்து ஓடுவதும் உண்டு. ஓடுங்கால் தன்னைப் பற்றும்படி பின்னே தாய் ஓடிவரின் அத்தாய் இளைப்படையும்படி அவள் கைக்கு அகப்படாது சுற்றி ஓடித்திரிவதும் உண்டு. இவ்வியல்புகளையெல்லாம் சங்கச்சான்றோர்கள் தம் செய்யுள்களில் அங்கங்கே அமைத்துப் பாடியுள்ளார்கள். அவற்றின் சுவையை உணரும்படி அச்செய்யுள்களை இங்கே எடுத்துக்காட்டுதும். அவை,

தெறுகதிர் ஞாயிறு...

..... தேம்பெய்

தளவுறு தீம்பா லலைப்பவு முண்ணாள்

இடுமணற் பந்தரு ளியல

நெடுமென் பணைத்தோண் மாஅ யோளே

(அகம் 89)

அகலறை மலர்ந்த...

... தேம்பெய்து

மணிசெய் மண்டைத் தீம்பா லேந்தி

ஈனாத் தாயார் மடுப்பவு முண்ணாள்

நிழற்கயத் தன்ன நீணகர் வரைப்பின்

எம்முடைச் செல்வமு முள்ளாள் பொய்ம்மருண்டு”

(அகம் 105)

(மண்டை - உண்கலம், ஈனாத்தாயார் - செவிலியர்)

அணங்குடை முந்நீர்.....

.....

தேங்கலந் தளைஇய தீம்பா லேந்திக்

கூழை யுளர்ந்து மொழிமை கூறவு

மறுத்த சொல்ல ளாகி

வெறுத்த வுள்ளமோ டுண்ணா தோளே.

(அகம் 207)

(தேம் - தேன், கண்டசருக்கரையுமாம். கூழை - மயிர்)

பிரசங் கலந்த வெண்சவைத் தீம்பால்
 விரிகதிர்ப் பொற்கலத் தொருகை யேந்திப்
 புடைப்பிற் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோல்
 உண்ணென் றோக்குபு புடைப்பத் தெண்ணீர்
 முத்தரிப் பொற்சிலம் பொலிப்பத் தத்துற்
 றரிநரைக் கூத்தற் செம்முது செவிலியர்
 பரீஇமெலிந் தொழியப் பந்த ரோடி
 யேவன் மறுக்குஞ் சிறுவிளை யாட்டி. (நற்றிணை 183)

என்பன.

இன்னும் யாதாயினும் ஒருணவு பொருளைத் தன் கையிற் கொண்டு ஒரு குழந்தை வீட்டின் வெளியே வரக்கண்டால் மரத்திலிருக்குங்காக்கை பறந்து வந்த அவ்வுணவுப் பொருளை அக்குழந்தைகளையினின்றும் பறித்துக் கொண்டு போகும். அப்பொழுது அக்குழந்தை கல்லென்று அழுது தன் கைகளால் வயிற்றில் அடித்துக் கொள்ளும். இது இன்றும் நிகழும் இயல்பு. அதுபோலவே ஒரு வேட்டுவச் சேரியிலே ஒரு சிறு மலையிலுள்ள ஒரு குடிலின் வாழும் ஒரு பெண்குழந்தை உண்ணும்படி பாத்திரத்தோடு தன் கையில் வைத்திருந்த பாலை அவ்வாயின் முற்றத்தை விட்டுப் போகாது ஒரு வேங்கை மரக்கிளையில் மறைந்திருந்த ஒரு வலிய குரங்குக்குட்டி வந்து அப்பாத்திரத்தோடு பறித்துக் கொண்டு போக, அதனால் அக்குழந்தை மழைபோலக் கண்ணீர் பெருக அழுது, தன்கையால் விரல்சிவக்கும்படி பலமுறை அடித்துக் கொண்டது. அவ்வியல்பினை, ஒரு புலவன்,

புன்றலை மந்திக் கல்லா வன்பறழ்
 குன்றுழை நண்ணிய முன்றிற் போகா
 தெரியகைந் தன்ன வீததை யினர
 வேங்கைப் படுசினைப் பொருந்திக் கைய
 தேம்பெய் தீம்பால் வெளவலிற் கொடிச்சி
 யெழுதெழில் சிதைய அழுத கண்ணே
 தேர்வண் சோழர் குடந்தை வாயின்
 மாரியங் கிடங்கி னீரிய மலர்ந்த
 பெயலுறு நீலம் போன்றன விரலே

பாஅ யவ்வயிறலைத்தலி னானா
 தூடுமழை தவமுங் கோடுயர் பொதியி
 னோங்கிருஞ் சிலம்பிப் பூத்த
 காந்தளங் கொழுமுனை போன்றன சிவந்தே

என்று தன் செய்யுளில் அமைத்துக் காட்டுதல் காண்க. இதில் அழகைமிகுதியையும் வயிற்றில் பலதரம் அடித்துக் கொண்டமையையும் புலப்படுத்திக் கொடிச்சியின் பேதைமை மிகுதியையுணர்த்தும் நோக்கத்தினால் உவமைகள் புணர்த்தப் பட்டனவென்க. இவ்வியற்கைநவீர்சி செயற்கைப் புனைவோடுங் கூடிவந்ததென்க.

இனிச் செயற்கைப்புனைவிற்குச் சில செய்யுள் காட்டுதும்; கடலின் கரையிலே நீர் தன்னிலையிலிருந்தோடி வற்றிய அள்ளற் சேற்றிலுள்ள மீன்களையருந்தும்படி ஆயிரக்கணக்கான நாரைகள் அக்கரையிலுள்ள மணன்மேட்டிலே நிரையாக விருக்கும். அவைகள் நிரையாகவிருப்பதை நோக்கும்போது அரசர்களது படைகளின் அணிவகுப்புப் போலக் காணப்படும். இவ்வியல்பினை ஒரு புலவன் தன்செய்யுளில்,

நீர் பெயர்ந்து மாறிய செறிசேற் றள்ளல்
 நெய்த்தலைக் கொழுமீன் அருந்த வினக்குருகு
 குப்பை வெண்மண லேறியரைசர்
 ஒண்டைத் தொகுதியினிலங்கித் தோன்றும்

என்றும் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றான். இங்கே குருகுகளின் பன்மையையும் அவைகள் அணியாக விருந்தமையையும் விளக்குதற்கே 'அரைசரொண்படைத் தொகுதியின்' என உவமைபுணர்த்தப்பட்டது. குருகுகள் குப்பை வெண்மணலேறித் தோன்றும் இயல்பை உவமையான் விளக்கலின் இது செயற்கைப் புனைவேயாம். இங்கே நாரைகளினிருகை விளக்கற்குப் படைத் தொகுதியை உவமை காட்டிய புலவனின் நுண்மதி மிக வியக்கற்பாலதே யாம். ஆயிரக்கணக்கான நாரைகள் வரிசையாகவிருக்கு மிருப்பு, படையின் அணிவகுப்புப் போலத்தோன்றும். இவ்வியல்பின் உண்மையை இப்பொழுதும் கடற்கரையிற் காணலாம்.

இன்னும், ஒரு பெண்ணின் கொங்கைகளைத் தாமரையின் பேரரும்பாகவும், அவள் முகத்தைச் சந்திரனாகவும், அம்முகமாகிய சந்திரனின் தோற்றத்தினாலே அவ்வரும்புகள் விரியாமலிருப்பதாகவும் புனைந்து, அப்புனைவைத் தலைவன் கூற்றாகவைத்து,

வண்ணமுலைப் பொற்றா மரைமுஞளம் வீறழிந்து
கண்ணெகிழா வண்ணங் கருதியோ - தண்மதியை
மால்வைத்த மாநிதிவண் கோளூரில் வாணுதாஅல்
மேல்வைத்தான் மேளாள் விதி (மாறனலங்காரம்)

என்னுஞ் செய்யுளில் ஒரு புலவனமைத்து, அதில் கொங்கைகளின் இளமைத்தோற்றத்தையும் வடிவையும் முகத்தினழகையும் வியப்பதற்காக, அக்கொங்கைகளாகிய தாமரையரும்பு களுக்கு இயல்பாக அமைந்த குவிவை, முகமாகிய சந்திரனால் ஏற்பட்டதாகக் கற்பித்து, உருவகத்தை யங்கமாகக் கொண்ட தற்குறிப்பேற்ற அணியாகக் கூறியதும் மிகச் சுவையுடையதல் காண்க.

இனி இயற்கைநவீரசியும் செய்கைப்புனைவும் ஒப்பச் சுவை தருமென்பதை உணர்த்துமாறு, இரண்டும் ஒருங்கமைந்த ஒரு செய்யுளை இங்கே உதாரணமாகக் காட்டுதும்.

அறைகழற்சிலைக் குன்றவ ரகன்புனங் காக்கும்
பறையெடுத்தொரு கடுவனின் றடிப்பது பாராய்
பிறையையெழுட்டினள் பிடித்திற் கிதுபிழை யென்னாக்
கறைதுடைக்குறு பேதையோர் கொடிச்சியைக் காணாய் (கம்பர்)

இச்செய்யுளின் முதலிரண்டடிகளினும், மலைவாணர்கள் தினைப்புனத்தைக் காக்கும்படி, அடிக்கும் பறையை, அவர்கள் இல்லாத சமயம் பார்த்து ஒரு குரங்கு தானும் எடுத்து அடிக்குமியல்பினைக் கூறியும் மற்றையவடிகள் இரண்டிலும் அம்மலையில்வாழும் பேதைமையுடைய ஒரு வேட்டுவமகள் அம்மலையின் மேற்றோன்றுகின்ற பிறையை (தன்னுதலோடு ஒப்புக்காணுமாறு) எட்டிப் பிடித்து அதிலுள்ள கறையை இதற்கு இது இருப்பது பிழையாகுமென்று அதைப் போக்குமாறு துடைத்து நிற்பதாக அம்மலையின் உயர்வைச் சிறப்பிக்குமாறு

புனைந்து கூறியும் முறையே இயற்கை நவீற்சியும் செயற்கைப் புனைவுமாகச் சுவைபடச் செய்திருத்தல் காண்க.

பிழை - குற்றம். பிந்திய இரண்டடிகளும் உயர்வு நவீற்சி, உவமை மயக்கம் என்னும் அணிகள் தோன்ற அமைக்கப் பட்டுள்ளன. உவமை குறிப்பாற் கொள்ளப்படும்.

- இலக்கண வரம்பு
மகாவித்துவான் சி. கணேசையர்
கலாநிதி ஸ்ரீ. பிரசாந்தன், பக்: 126-131

உதாரணச் செய்யுட் குறிப்புரை

அகத்திணையியல்

3ஆம் சூத்திரம்

1. கணம் - கூட்டம்; திரட்சி. காண்கெழு நாடு - காட்டிலுள்ள நாடு (முல்லை). குறும்பொறைநாடு - மலைநாடு (குறிஞ்சி). நல் வயலூரன் - நல்ல வயல்பொருந்திய ஊரையுடையவன் (மருதம்). தெண்கடற்சேர்ப்பன் - தெள்ளிய கடற்கரை (ஊரை) யுடையவன் (நெய்தல்) நானிலங்களையு முடையவன் என்றபடி. கையறு மாலை - செயலற்ற மாலையே! விளி. கடும்பகல் - நடுப்பகல் (உச்சிக்காலம்). களைஞர் - நீக்குபவர்; தடுப்பவர். இதனை நச்சினார்க்கினியர் அகத் திணையியலில் 12ம் சூத்திர உரையுள் பருவவரவின்சண் மாலைப் பொழுதுகண்டு ஆற்றாளாய தலைவி தோழிக்கு கூறியதென்று கூறலின் நெய்தற்கண் பாலை வந்ததாகும். இதனாலே பிரிவு பாலைக்குரியதென்பதும், அது நெய்தற்கண் மயங்கி வந்த தென்பதும் பெறப்படும். சேர்ப்பனுக்கு ஏனை நிலங்களை விசேடணமாக்கிக் கூறியதனானும், ஏனை ஒழுக்கங்களுக்குரிய நிலங்களிவையென்பது குறிப்பாற்றோன்ற வைத்தமை யானும் ஐந்திணைக்கும் இடநியமித்ததென்பது பெறப்படும்.

2. வைநுணை - கூரிய நுணையையுடைய மொட்டு. இல்லம் - தேற்றா. பிணி - மொட்டு. திரித்தன்ன மருப்பு என இயைக்க. திரித்தல் - முறுக்கல். மருப்பின் இரலை என வொட்டுக. அவல் - பள்ளம். அடைய - ஒருங்கு. தெறிப்ப - துள்ள. புலம்பு - நீர் பெறாத வருத்தம். கருவி - தொகுதி. வானம் - மேகம். உறை - துளி. குரங்கு உளை - வளைந்த தலையாட்டம் (உச்சிமயிர்). வள் - வார். நரம்பு ஆர்ப்பன்ன பறவை என இயைக்க. பறவை - வண்டு. உவக்காண் -

விடத்தே. ஒட்டி. நின்ற ஒரு சொல். இது பரிமேலழகர் கருத்து. இது பொருத்தமோ என்பது ஆராயத்தக்கது. உங்கேகாண் என்பது நன்று. நாடன் தோன்றுமெனக் கூட்டுக. உறந்தை - உறை யூர். குணாது - கிழக்கின்கணுள்ளது. அரிவை - விளி. (அகம் - 4).

3. கிளை - சுற்றம். பாராட்டும் - விரும்பிப் பாதுகாக்கும். முளை - மூங்கின் முளை. தருபு - தந்து. குளகு - இலையுணவு. உருவு - வடிவு. ஒளிறு - விளங்கிய. உறை - மழை. நவின்று - பயின்று. சிமை - சிகரம். வட்டித்து - சூழ்ந்து. ஏறு - இடியேறு. உரைஇய - பரந்த. காண்புஇன் சாயல் - காண்டற்கினிய சாயல். தடைஇ - வளைந்து. படாஅ - துயிலா. இயவுக்கெடவிலங்கி - வழிதடுமாறலான் விலகி. வழங்குநர் - வழிச்செல்வோர். புலிபார்க்கும் மலையின் பிளப் பிணையுடைய இடத்தில் வரவு அரிதென்னாய் என இயைக்க. ஆரம் - சாந்தம். முயங்கல் - தழுவல். சாஅய்தும் - மெலிவேம். அலர் - பலரறிந்த பழிமொழி. அம்பல் - சிலரறிந்த பழிமொழி. தோன்றி - காந்தள். பகல்வந்தீமே - பகற்பொழுதில் வருவாயாக. வினைத் திரிசொல்.

4. பட - மொய்த்தலால். ததைந்த - சிதறின; மலர்ந்த கண்ணி - நெற்றிமாலை. உரு - நிறம்; அச்சமுமாம். மழவர் ஒட்டிய - மழவதேசத்தாரை ஓடச்செய்த. ஆவிநெடுவேள் - ஒரு குறுநில மன்னன். அறுகோடு - அறுத்துத் திருத்தின கோடு. பொதினி - ஒருமலை. சிறு காரோடன் - சாணைக்கல் செய்வோன். பயின் - அரக்கு. கல் - சாணைக்கல். காடிற்றந்தோர் ஆங்கண் (சொல்லிய) சொல் தாம் மறந்தனர்கொல் என இயைக்க. தோழி - விளி. பொலங் கலம் - பொன்னுங்கலமும். வெறுக்கை - செல்வம். தருமார் - தருவார் (தரும்படி). உலறிய - வற்றிய; நேரான. வெளவுநர் - ஆறலைப்பார். மடிய - வாராதொழிய. நவிரல்வான்பூ - பழையதாகிய வெள்ளியபூ. சூரற்கடுவளி - சூறாவளி. ஆர் - ஆர்ப்பு. முன்கடல் - கடல்முன். மரத்த வெம்மைய. ஆற்ற தோன்றலகாடு என இயைக்க. (அகம் -1).

5. முனைஇய - வெறுத்த. காரான் - எருமை. நோன்தனை பரீஇ - வலியகட்டை அறுத்துக்கொண்டு. பழனம் - வயல். உடன் - ஒருங்கு. தூம்பு - மதகு. மயக்கி - காலாலுழக்கி. ஆரும் - உண்ணும். புலக்கேம் - புலப்பேம். யார் - அதற்கு நீ யார்? என்ன உறவினை என்றபடி. வாருற்று - நீட்சியுற்று. உறைஇறந்து - மழைக்கால

வீழ்ச்சியைக் கடந்து. சமந்ததைய நூறும் - போர் சிதையக்
கெடுக்கும். சென்றீ - செல்; ஈ முன்னிலையசை. தகைக்குநர் -
தடுப்போர். (அகம் - 46).

6. கானல் - கடற்கரைச்சோலை. பாடு - ஒலி. எழுந்து - மிக்கு.
தொகுதி - கூட்டம். குவை - திரட்சி. குடம்பை - கூடு. அல்குறு
காலையாகிய மாலை எனக் கூட்டுக. அல்குதல் - (எல்லாம்
தம்பதியிற்சென்று) தங்குதல். தளர - ஒல்க. தூங்கி - அசைந்து.
தூங்கிவந்த கொண்டல் என இயைக்க. கொண்டல் - கீழ்க்காற்று.
கையறுபு - செயலற்று. இனைய - வருந்த. மறாஅலியர் - மறவா
தொழிக. கேண்மையை மறவாதொழிக என மாற்றிக்கொள்க.
அளி - அளித்தல் (-அருளல்) முனைஇ - வெறுத்து. ததும்பும் -
ஒலிக்கும். செறிமடைவயிர் - செறிக்கப்பட்ட மடை (மூட்டுவா)
யையுடைய கொம்பு. வயிர் - கொம்புவாச்சியம். பிளிற்றி - ஒலித்து.
(அகம் - 40).

7. முல்லை - விளி. நீபெறக் கேண்மை எவன்? என முடிக்க.
எவன் - எவ்வியல்பினது. மா அயோள் - மாமை நிறமுடையோள்.

8. கரந்தை - நிரைமீட்டற்குரியது. கண்ணி - மாலை. பரி -
குதிரை. கடைஇ - செலுத்தி.

9. நறை - நறுமணம். எறிந்து - வெட்டி. உறை - மழை. ஏனல் -
தினை. காணீரோ - கண்டிலீரோ. ஏ மரை - அம்பு தைத்த மரை.
ஈண்டுப் போந்தது காணீரோ என இயைக்க. (திணை: நூற் -1).

10. வாரா - வளர்ந்து. முதுக்குறைவு - பேரறிவு. இது தோழி
நகையாடிக் கூறியதுபோலும்.

11. ஆள்வினை - முயற்சி. கண்பனி - கண்ணீர்.

12. எங்கை - என் தங்கை; என்றது பரத்தையை. ஆகி -
ஆகியும்.

13. பூசல் - ஒலி. ஏதின்மாக்கள் - அயலார். நோவர் -
வருந்தவர். என் நலத்துக்கு நோவாரில்லை என இயைக்க.

5ஆம் சூத்திரம்

14. பாடுஇமிழ்பரப்பு - (திரை) முறிதலையுடைத்தாகிய
முழங்குகின்ற கடல். அசைஇய - துயின்ற. ஆடுகொள்ளேமியான் -
வெற்றியைக்கொண்ட சக்கரத்தினையுடையோனாகிய திருமால்.

15. மடையடும் - பலியாகச் சமைக்கும். காமன் - மன்மதன். படைமன் இடுவான் - தன் கையிற் படையை மிகவும் (போக விடுவான்) செலுத்துவான்.

16. படியோர் - (பிரதியோர்) பகைவர். படியார் என்பதில் ஆ - ஓவாயிற்றாக உரைப்பினுமமையும். தேய்த்த - அழித்த. நெடுவேள் - முருகன்.

17. புதுப்புனல் - புதுநீர். தவிர்தல் - ஒழிதல்; தங்கல். தேற்றி - வார்த்தையால் தெளிவித்து. தெய்வத்திற்றெளிப்பேன் - பின், தெய்வத்தாற் தெளிவிப்பேன். (சத்தியஞ் செய்வேன்).

18. மனை - இல்; விடு - அணங்கு - தெய்வம்.

19. புகாஅர்த்தெய்வம் - சங்கமுகத்திலுள்ள தெய்வம். சங்க முகம் - கடலில் ஆறுவந்து கலக்குமிடம்.

20. அணங்கு - தெய்வம். அயரும் - வழிபாடுசெய்வாள்.

21. சினை - மரக்கொம்பு. சினம் - கோபம் (வெப்பம்) தணிந்தீக - தணிக; அகரந் தொக்கது. கனலி - ஞாயிறு.

22. வளி - காற்று.

23. நெய்தல் - இரங்கலொலி. கேளன்மார் - கேளாதொழிவார்.

24. வன்புலக்காடு - வன்புலமாகிய காடு; முல்லையுங் குறிஞ்சியும் வன்புலமாதலின் முல்லையை வன்புலக்காடு என்றார்.

25. இறும்பு - சிறுகாடு.

26. புலத்தல் - வெறுத்தல்.

6ஆம் சூத்திரம்

27. விருந்தின்மன்னர் - புதியமன்னர். கலம் - ஆபரணம். தெறுப்ப - குவிப்ப. வேந்தன் - தான் துணையாகப்போன வேந்தன். பெயல் - மழை. ஆர்கலிதலையின்று - ஆரவாரத்தோடு பெய்தது ஓலத்தன்னநிலம் என்க. ஓவம் - சித்திரம். கோபம் - இந்திரகோபம் (-தம்பலப்பூச்சி). வள்வாய் - செறிவைத்தன் கட்டுகொண்ட. ஆழி - உருளை. உள்ளூற்று உருள - நிலத்தில் ஆழ்ந்து உருள. உள்ளூறல் - பெயலால் நனைதல் என்பர் குறிப்புரைகாரர். கடவி - செலுத்தி.

மதவுநடை - வலியநடை. தாம்பு - கயிறு. அசை - கட்டிய. கரை - முலைமுடி. மூடிய - சோர (சொரிய). கனை - கனைக்கின்ற (அழைக்கின்ற). காற்பரிபயிற்றி - காற்செலவைப் பயிலச்செய்து. கொடுமடி - இலை பறித்திடுதற்குக் குழியக்கோலின மடி. பின்றை - (பசு நிரைகளின்) பின். தூங்க - மெத்தென நடக்க. நகுதல் - மலர்தல். சுவையின் - சுவைபோல. தீவிய - இனியவாக. மிழற்றி - மொழிந்து திங்கள் - விளி. தாலி - ஐம்படைத்தாலி. ஒற்றி - நினைந்து. விலங்கு அமர்க்கண்ணள் - ஒருக்கடித்துப்பார்க்குங் கண்ணளாய். விரல் விளிபயிற்றி - விரலால் அழைத்து. பூங்கொடிநிலை காண்குவம் கடவுக என இயைக்க.

28. மன்று - ஊர் அம்பலம். பாடு - ஒலி. அவிதல் - அடங்கல். மனை - இல்லிலுள்ளார். மடிந்தன்று - துயிலுற்றனர். யாமம் - இடையாமம். கொளவரின் - முற்பட்டுவரின்; உயிர்கொளவரின் எனலுமாம். கனைஇ - செறிந்து. உரைஇ - பரந்து. கரைபொழியும் - மிகும்; கரைந்து ஒழியும் என்றுமாம். எவன்கொல் - எத்தன்மையோ! சூழாது - கலந்தாலோசியாது. இறும்பு - சிறுகாடு. சிலம்பு - பக்கமலை. தலைஇ - பெய்து. வார்பு - ஒழுகி. இட்டு அருங்கண்ண - குறுகிய அரிய இடத்திலுள்ள. படுகுழி - யானைப் படுகுழி. இயவு - வழி. நெஞ்சம் சூழாது தாங்கிய சென்றது எவன் கொல்? என இயைக்க. இடுகல் - ஒடுங்கலுமாம்.

7ஆம் சூத்திரம்

29. அடுஉநின்ற - வருத்தாநின்ற. தமிழோர் - தனித்திருப் போர். மதுகை - வலி. தூக்காய் - ஆராயாய். முனிதல் - வெறுத்தல். முரண் - மாறுபாடு.

8ஆம் சூத்திரம்

30. அணைமென்றோள் - அணைபோலும் மெல்லிய தோள். அமர்துணை - விரும்பிய பரத்தை. வாட புணர்ந்து எனவியைக்க மல்லல் - வளப்பம். கவ்வையிற் பொலிந்த பொதுக்கொண்ட பூவணி வதுவையென மாற்றுக. கவ்வை - ஆரவாரம். பொது - சிறப்பில்லாமை. வதுவை - கலியாணம் வைகறைப்பெற்றது மாண்பன்றோ எனக் கூட்டி முடிக்க.

31. தணத்தல் - நீங்கல். பாராட்டல் - கொண்டாடுதல். வந்தீயான் - வாரான். கதுப்பறல் - அறல் கதுப்பு; என்றது அறலையுடைய கூந்தலை - காணிய - காண்டற்கு.

32. நெடுவேள் - முருகக்கடவுள். செவ்வாய்வானம் - செவ்வானம். பறைஉகப்ப - சிறையை உயர்த்த; பறப்ப. எல்லை - பகற்காலம். குடவயின்கல் - அத்தகிரி. மதர் எழில் மழைக்கண் - மதர்த்த அழகிய குளிர்ந்த கண். மாண்நலம் - மாண்ட அழகு. ஆனாது - அமையாது. அழல் - அழுதல். அத்திரி - கோவேறு கழுதை. பரிமெலிந்து - செலவு மெலிந்து. எல்லி - இராக்காலம். படப்பை - தோட்டம்; சோலை.

பெரும! ஞாயிறு கல்சேர்ந்தன்று; இவள் அழல் தொடங்கினள்; செல்லாது; அசைஇ. சேர்ந்தனை, செலின், சிதைகுவ துண்டோ என வியைக்க.

33. மா - மாமரம். விளைந்து - பழுத்து. கதாஉம் - கவ்வும். ஆடிப்பாவை - கண்ணாடியுள் தோன்றும் சாயை; உருவம். மேவன - விரும்புவன.

34. அரி - உள்ளிடுபரல். அவ்வளை - அழகியவளை. ஐயை - ஐயை என்னும் பெயருடைய பெண். தித்தன் - ஒரு சிற்றரசன். நீவெய்யோள் - நீ விரும்பிய பரத்தை. குழைய - பொலிவுகெட அகம் - மார்பு. வனம் - அழகு. சுணங்கு - தேமல். மாயம் - வஞ்சனை. சாயினை பற்றி - வணங்கிப் பலகாற் சொல்லி. அந்தூம்பு வள்ளை - அழகிய உட்டுளையினையுடைய வள்ளைக்கொடி. அரில் - பிணக்கம்; தூறு. மத்தி - ஒரு குறுநில மன்னன். கழாஅர் - ஓர் ஊர். தொல்லுது - பழையது.

நெருநல் ஆடினை, இன்று வந்து புதல்வன் தாயெனச் சாயினை பயிற்றி எள்ளல்; அஃது அமைகும்; இளமை தொல்லுது; நின் பொய்ம்மொழி இனிமைசெய்வது எவன் எனக் கூட்டி முடிக்க.

9ஆம் சூத்திரம்

35. ஆறு - வழி. இரும்பொறை - பெரியமலை. உடைத்து ஆகலின் ஆறு நன்று எனக்கூட்டி முடிக்க

36. கையறல் - செயலறுதல். தானை - சேனை. ஆற்றவுமிருத்தல் - மிகவுந் தங்குதல்.

37. மா - பெரிய. வீ - பூ. அறை - பாறை. வரித்தல் - கோலஞ் செய்தல். அன்னாய்! பிரிந்தெனப் பசப்பது எவன்கொல்? எனக் கூட்டுக.

38. எக்கர் - மணற்றிடல். கமழ - மணம்வீச. துவலைத்தண் துளி - துவலையாகிய தண்ணிய துளி.

39. அறல் - நீர். வரி - இசை. துவன்றி - நிறைந்து. விளைக்கும் - உண்டாக்கும்.

40. கள்ளியம்காடு - கள்ளிக்காடு. வறன் - வறட்சி. வலங்கடந்து - ஓடும் வெற்றியைக் கடந்து; வலத்தில் வீழ்வென்று எனினுமாம். புலவுப்புலி - புலால் விருப்புடைய புலி. கலவு - மூட்டுவாய். குறும்பு - காட்டான். நூறி - கொன்று; சிதைத்த. கல் முடுக்கர் - கற்பாறையின் முடுக்கு. திற்றி - தசை. கெண்டும் - அறுத்துத் தின்னும்; அகழ்ந்து தின்னும் எனினுமாம். இறும்பு - சிறுகாடு. கண் - கணு. வயலை - வயலைக் கொடி. புலம்ப - தனிப்ப. ஆழேல் - (துன்பத்தில்) ஆழ்ந்திடாதே அழேல் எனினுமாம். விகாரம் - அற்சிரம் - முன்பணிக்காலம் அகல்யாறு - அகன்ற ஆறு. தொகல் - தொகுதி. மா அத்து - மாமரத்து. இணர் - கொத்துக்கள். மஞ்ச ஊர - மேகம் தவழ. தோழி! கொடியோர்க்கு அகம்புலம்ப ஆழேல் என்றி; என்? யாற்றடைக்கரைப் பொங்கரில் மஞ்ச ஊரக் குயில் அகவும் குரல் கேட்போர்க்கு கண்பனி நிறுத்தல் எனிதோ எனக் கூட்டி முடிக்க. முடை இறுக்கும் சுரம் என்க. முடை - தசை.

10ஆம் சூத்திரம்

41. பகைவென்று - பகையை வென்று. வகை - கூறுபாடு. செம்மல் - தலைமை. புதல் - சிறுதூறு. பூ அம்கட் பொதிசெய்யா - பூவாய் அழகிய கள்ளைப் பொதிதலைச் செய்யாத.

42. நூல் அறுமுத்து - நூல் அற்ற முத்துமாலை. தண்சிதர் - குளிர்ந்த பனித்துளி. தாளி - தாளியறுகு. நாள் - விடியற்காலம்.

11ஆம் சூத்திரம்

43. கிளர்ந்தன்ன - எழுந்துசென்றாலொத்த; அன்னவங்கம் என வியைக்க. உரு - அச்சம். வங்கம் நீர் இடையே பிளக்கும்படி என வியைக்க. எல்லை - பகற்காலம். விரைசெலல் இயற்கை - விரைந்து செல்லுந் தன்மையாக. வங்கூழ் - காற்று. நீகான் - மீகாமன். எரி - தீபம். ஓய்ய - செலுத்த.

ஆள்வினைப்பிரிந்த - பொருள்தேடும் முயற்சிபற்றிப் பிரிந்த. அழிபடர் அகல - வருந்துதற்குக் காரணமாகிய துன்பம்

நீங்கும்படி ஆல் - அசை. பெறின் வருவர்மன் என வியைக்க. வைப்பு - மருதநிலத்து ஊர். பகன்றை - கிலுகிலுப்பை; சிவதையுமாம். பலவுக்காய் - பலாக்காய். பாகல் தூங்க எனவியைக்க. பாகல் - பாகற்கொடி. தூங்க - அசைய. ஆனாவாடை - இடைவிடாது வீசுகின்ற வாடைக்காற்று. இழை - ஆபரணம். கவின் - அழகு.

44. துறைகெழுநாட்டின்கண் குன்றம்போலும் வெண்மணலிலே ஏறிநின்று; தோன்றலை இன்னும் காண்கம் எனவியைக்க. தோன்றும் - காணப்படும்; கூம்புங் கலனும் தோன்றும்; அத்தோன்றுதலை என்க. தோன்றும் துறையென முடிப்பினுமமையும்.

12ஆம் சூத்திரம்

45. சிறையவண்டினம் - சிறகினையுடைய வண்டுக்கூட்டம். கூந்தல் நாரும் - கூந்தல் நறுமணம் வீசாநிற்கும். தெய்யோ, மாதோ என்பன அசைகள்.

46. புலிகொல் - புலியாற்கொல்லப்பட்ட.. குருளை - குட்டி. கேழல் - ஆண்பன்றி. நாடன், நீத்தோன் மறந்தனன் எனக் கூட்டி முடிக்க.

47. வன்கண்மை - தறுகண்மை. மென்சொன் மடமகள் - மெல்லிய சொற்களையுடைய மடமகள். நீத்தல் - நீக்குதல். தவப்பல - மிகப்பல.

48. கண்ணை - கண்ணையுடையாய். கடாவுதி - கடவுதி என நின்றது. கடாவுதி - வினாவுவாய். ஆயின்என் எனப் பிரிக்க. அஃதூஉம் என்பதில் ஆய்தம் விகாரத்தாற் றொக்கது. பயந்த மாறாகிய அஃதூஉம் அறிய வாகுமோ என மாற்றி இயைக்க.

49. முளைநிரைமுறுவல் - முளைபோலும் நிரைந்த பல். நெருநல் - முன்னாள். குறி - குறிப்பிடம்; குறிப்பின் தங்கிவினையாடல். அலர் பெரிது என முடிக்க. கௌவை - ஒலி.

50. படலை - மாலை. படலையில் மொய்ப்ப நீ நயந்துறையப் பட்டோள் யாவள் என முடிக்க. எம்மறையாதி - எமக்குமறையாதி. யாரள் என்ற பாடத்திற்கு எத்தகைய உறவினள் எனப் பொருள் கொள்க.

51. உதுக்காண் - உவ்விடத்தே பார். பாசடும்பு - பசிய அடம் பங்கொடி. பரிய - அற; வருந்த. வந்தன்று - வந்தது. உண்கண் -

மையுண்ட கண். மரீஇய - மருவிய; பொருந்திய. தேர் அடும்பு பரிய அதன்மேல் ஊர்ந்திழிந்து நெய்தலை மயக்கி வந்ததென்க.

52. கேள் - உரிமை. அது ஆகுபெயராய் உரிமையுடையாளை யுணர்த்திற்கு. கண்டிகும் - கண்டேம்.

53. உறாஅ வறுமுலை - பால் பொருந்தப்பெறாத வெறுமுலை. உண்ணாப்பாவை - உண்ணாவியல்பையுடைய (விளையாட்டிற்குரிய) பாவை. மடுத்தல் - பொருந்தவைத்தல்.

54. ஆனாது - அமையாது. வளைத்தோள் - வளையலணிந்த தோள். புல்லென்றன - பொலிவழிந்தன (வாட்டமடைந்தன).

55. குருகு - கொக்கு. பிள்ளை - பார்ப்பு. நக்க - மலர்ந்த. நேர்கல்லைன் - உடன்படேன்.

56. இலங்குவளை தெளிர்ப்ப - விளங்குகின்ற வளையல்கள் ஒலிக்க. அலவன் ஆட்டி - நண்டையலைத்து. முகம்புதை கதுப்பினள் - முகத்தை மறைக்கின்ற கூந்தலையுடையவள்.

57. வேப்புநனை - வேம்பினரும்பு. கள்வன் - நண்டு. பூவுறைக்கும் - பூவுதிரும். எவன்கொல் - யாதுகொல்.

58. பழனம் - வயல். கம்புள் - சம்பங்கோழி. பயிர் - ஒலிக் குறிப்பு. தந்தை கைவேல் - தந்தை கையின் வேல்.

59. நெறிமருப்பு எருமை நீலவிரும்போத்து - திருகிய கொம்பையுடைய நீலநிறத்தையுடைய பெரிய எருமைக்கடா பழனவெதிர் - கரும்பு.

60. புனிற்றா - ஈன்றணிய எருமைஆ. நுந்தை - நுமது தந்தை.

61. புரவிச் சூட்டு மூட்டுறு கவரி - குதிரையின் உச்சியின் மூட்டிற் பொருத்திய சாமரை (தலையாட்டம்). சேயரிப்புனிற்றுக் கதிர் - சிவந்த வரிபொருந்திய இளங்கதிர். மூதா - முதிய ஆன். பாகல் ஆய் - கொடிப் பகன்றையொடு. பரீஇ - பாகற் கொடியையும் நுணுகிய பகன்றைக் கொடியையும் அறுத்து. (அவற்றால்) காஞ்சியினகத்துக் கரும்பருத்தியாக்கும் - காஞ்சிக் குற்றியினிடத்துக் கரிய பருத்தித் தண்டினை வைத்து (வேலியாக)க் கட்டும். கரும்பருகி யாக்கும் என்னும் பாடத்திற்குக் கரும்புத் துண்டுகளை அருகே வைத்துக் கட்டும் எனப் பொருள் கொள்க.

பரீஇ யாக்கும் எனக் கூட்டி முடிக்க. ஆம்பல் முழுநெறிப் பகைத்தழை - செவ்வாம்பலின் முழுப்பூவாற் றொடுத்த நிறம் மாறுபட்ட தழை. முழு நெறி - புறவிதழ் ஒடித்த பூ எனப் புறநானூற்றுரைகாரர் (116ஆம் செய்யுள்) கூறுவர். வேறு பூவும் இலையும் விரவத் தொடுத்திருத்தலின் பகைத்தழை என்றார். மிகுதிபற்றி ஆம்பற்றழையாயிற்று. காயா ஞாயிற்று ஆகத்து அலைப்ப - இள ஞாயிறுபோல உடம்பிலே கிடந்து மோத. பொய்தல் - விளையாட்டு. பொலிக என - பொலிக என்று யாய் கூற. வந்து - யாம் வந்து. நின்நகா - நின்னொடு (நக்கு) சிரித்து விளையாடி. நகா - எள்ளாது எனினுமாம். பொன்னிறங்கொளல் பிழைத்த தவறோ என முடிக்க. கையுறை - கையிலுறுவிப்பது. வெள்ளை - வெள்ளாடு. ஓச்சி - செலுத்தி; பலியிட்டு. தணிமருங்கு அறியாள் - நோய் தணியு மிடத்தைக் காணாளாய். காயா ஞாயிற்றுப் பொய்தலாடி எனக் கூட்டி. காயாத ஞாயிற்றுப் போதில் விளையாடி எனப் பொருள் கூறுவாருமுளர்.

62. அகல் - நெருங்கிய, வாலிய - வெள்ளியவாக. கோடல் - வெண்காந்தள். பெயல் - மழை. உழந்த - வருந்திய. சேண் - ஆகாயம். ஏர்தரு - எழுந்த. கூதிர்ப்பொழுது நின்றன்று என மாற்றிக் கூட்டுக. பாசறையோராகிய காதலர் என இயைக்க. நம்நிலை - நமது துன்ப நிலை. தந்நிலை - தாமுறுந் துன்பநிலை. யாமிறந்துபடின் அவர் துன்பமடைவார் என்பாள். தந்நிலை அறிந்தனர்கொல் என்றாள்.

63. மங்குல் மாமழை - மிக விருண்ட மேகம். துள்ளுப் பெயல் - விழுந்த நீர் துள்ளுதலையுடைய மழை. புகையுற - புகைபோல. புள்ளி நுண்துவலை - புள்ளி வடிவாகிய நுண்ணிய பனித்துளிகள். கருவிளை - காக்கணம்பூ. துய் - பஞ்சிற்றொடர் நுனி. புதல்இவர் - புதல்களிற் படருகின்ற. இருவகிர் ஈருளின் - இரு பிளவான ஈரலைப்போல. ஈரியதுயல்வர - ஈரமுடையன வாய் அசைய. சிதர்சினை தூங்கும் - சிறு நீர்த்துளிகள் சினைகளிற் றொங்கும். தூங்கும் - துளித்துக்கொண்டிருக்கும் எனினுமாம். அற்சிரம் - முன்பனிக்காலம். ஆனாதுஎறிதரும் - அமையாது வீசும். வாடையொடு - வாடையால். நோனேன் - பொறேன்.

64. துறுகல் - குண்டுக்கல். புலிக்குருளை - புலிக்குட்டி. எல்லி - இரவு. நல்லை அல்லை - நன்மை தருவாய் அல்லை.

65. துஞ்சுதல் - துயிலல். பக - பிளக்க. ஏறுதல் - மேலெழுதல். பாடு - ஒலி. உரைஇ - உலாவி. சிலைத்து - முழங்கி. ஆம் - நீர். தளி - மழை. ஈன்று - பெய்து. வாலா - தூய்தல்லாத. ஆடும் - அசையும்; உலாவும். புதல் - தூறு. காண்பு இன் காலை - காணுதற்கினிய காலத்து. படு - குழி; குண்டு. பதவு - அறுகு. புறக்கு - முதுகு. அரக்கு - செம்மெழுகு. ஈயன்முதாய் - தம்பலப்பூச்சி (இந்திரகோபம்). பாஅய் - பரந்து. ஈரணி - இருநிறம் (-நீரொரு நிறமும் இஃதொரு நிறமுமாகத் தோன்றல்). இரீஇய - தன்னுள் அமைத்துக் கொண்ட ஈர்மருங்கில் அணிதிகழ என்று மாற்றி, ஈரமான இடத்தில் அழகுற விளங்க என்று பொருள் கொள்வாருமுளர்.

66. வயவுநோய் - கருப்பந் தங்கிய காலத்துப் பிறக்கும் வேட்கை நோய். நலிதல் - வருத்தல். அல்லாந்தார் - அலமந்த சுற்றத்தார். அலவுற - வருந்த. பயம் - உணவு. பசுமை - பயிர்களால் உண்டான பசுமை. புனிறு-ஈன்றணிமை. வண்டல் - வண்டற் பாவை. வடு - பூக்களுதிர்ந்து கிடந்த வடு. ஐம்பால் - மயிர். எக்கர் - இடுமணல். அறல் - நீர். வார - பெருக. மாயவள் - மாமைநிற முடைவள். திதலை - தேமல். ஐய - அழகிய. கொங்கு - தாது. உறைத்தர - உதிர்தலைச்செய்ய. இறுத்தரல்-வந்து தங்கல். சேய் - தூரம். சின்மொழி - விளி. நிறை - நிறுத்தல். நீவி - கைகடப்ப. வைகலான் - நாளின்கண்.

போழ்து - இளவேனிற்காலம். புரி - புரிதலால் (விரும்பலால்). வாடும் - வாடலுறும். சூழ்பு - சூழ்ந்து. கரத்தல் - மறைத்தல். கதிர் விடுத்த - ஞாயிற்றின் கதிர் அலர்த்திய. உயிர்வலிப்போன் - உயிரை அவரிடம் செல்லாமற் காப்போன். நிலாக்கங்குல் - நிலாவை யுடைய இராக்காலம். திறந்து - (வண்டுகள்) திறந்து.

பொருட்பிணி - பொருள் வேட்கை; பொருளில்லாமை யாலுண்டான வருத்தம் எனினுமாம். படர்ந்து - விரும்பி. படர்ந்து வந்தனர் என இயையும்.

67. சிறியவிலை - சிறியிலை எனத் தொக்கு நின்றது. உணீஇய - உண்ணும்பொருட்டு. உகக்கும் - உயரப்பறக்கும். நாட்டு இன்று கொல் என இயைக்க.

68. கையறுமாலை - செயலற்ற மாலையே! கடும்பகல் - உச்சிக் காலம். களைஞர் இலர் - நீக்குவார் (தடுப்பார்) இலர்.

69. ஊழி - ஊழிக்கண். தடுமாறல் - உயிர்கள் பிறந்திறந்து தடுமாறல். தொகல் - ஒடுங்கல். வேண்டும் - விரும்பும். கண் - தன்கண். பெயர்த்தல் - ஒடுக்கல். எல் - பகல். தன்கதிர்மடக்கி கதிர்மாய என்க. கதிர்மாய - ஞாயிறுபட. அல்லது - நீதி அல்லாதது மலைந்திருந்து - ஏறட்டுக் கொண்டிருந்தது. எல்லைக்கு வரம்பாய - பகற்பொழுதிற் கெல்லையாகிய.

பைதல் - வருத்தம். குழல் - விளி. இனி - இக்காலம். உயர்தல் - நீங்கல். இடும்பை - துன்பம். இனைதல் - வருந்தல்.

13ஆம் சூத்திரம்

70. ஆய்தாவி - அழகிய சூட்டுமயிர். ஆய் - நுணுகிய எனினு மாம். தாது - கல். மாதர் - காதல். பேதுறாஉம் - மயக்கமுறுத்தும்.

71. ஆயர் - இடையர். புல்லல் - தழுவல். உயிர்வளியா அறியா - உயிரை ஒரு காற்றாக உணராதே. நளிவாய் மருப்பு - செறிந்த வாயையுடைய கோடு.

72. முள் எயிறு - கூரிய கோடு. எடுத்து அடங்குவான் - கழுத்திலே கிடக்குமவன். அடங்குவான் பெறும் என்க.

காரி - கரிய ஏறு. கதம் - கோபம். வைமருப்பு - கூரிய மருப்பு. கொள்வான் துயில்பெறும் என இயைக்க. கொள்வான் - அடக்குபவன்; தழுவுபவன்.

73. புணை - தெப்பம். உறீஇய - காமுறச்செய்த.

74. கல்லாப்பொதுவனை - சாதித்தன்மை இயல்பாக அமைந்த இடையனாந் தன்மையுடைய.

75. நடாக்கரும்பு - எழுதியகரும்பு. அமன்ற - நெருங்கிய.

76. வயங்கொளிமண்டிலம் - சூரியமண்டலம். உருப்பு - வெப்பம்.

77. மிடல் - வலி. மடங்கல் - சிங்கம். உடவல் - கோபித்தல். கடந்தடுமுன்பு - வஞ்சியாது எதிர்நின்று அடும்வலி. கணிச்சி - மழு. சினவல் - சினந்துகூறல். ஏறுபெற்றுதிர்வன - (முப்புரம்)

அழிவுபெற்று உதிர்வன. அழலவிர் ஆரிடை - வெப்பமான அரியவழி. நிலையேகற்பு - நிலை பெற்ற கற்பு.

14ஆம் சூத்திரம்

78. கோடல் - காந்தள். எதிர்முகை - தோற்றிய அரும்பு. இடைப்படவிரைஇ - இடையே கலந்து. மாண்ட - மாட்சிப்பட்டமுறி - தளிர். முயங்கநிற்கும் இனிது - தழுவுதற்கும் இனியது.

79. அல்குபடர் - மிக்க துன்பம் மதர்மழைக்கண் - மதர்த்த குளிர்ச்சியுடைய கண். திருமணி - அழகிய நீலமணி. யார் மகள் - யாவர் புதல்வி. இவடந்தை - இவளது தந்தை. நோன்தாள் - வலியதண்டு. கண்போனெய்தல் - கண்போன்ற நெய்தல்.

80. வந்து - போந்து. உயா - வருத்தம். விளி - ஓசை. உருள் - குறுந்தடி உருள்கின்ற. மகுளி - ஓசை. குடிஞை - கோட்டான். ஒழியச் சூழ்ந்தனை - போக்கு ஒழியக் கருதினை. மாஇதழ் - கரிய இதழ். மலிர் - நீர். துறவு - நறவம்பு. உள் அகம் கனல - உள்ளம் கொதித்தலால். பழங்கண் - துன்பம். அறல் - நீர். வெய்ய உகுதர - வெப்பங்கொண்டனவாய்ச் சொரிய. வெரீஇ - அஞ்சி. மெல் இறை முன்கை - மெல்லிய சந்தினையுடைய முன்கை. அடர் - பொற்றகடு. அகல்கடர் - அகலில்ஏற்றிய விளக்கு. உயங்குசாய் சிறுபுறம் - வருந்தி மெலிந்த பிடர். முயங்கியபின் - தழுவிய பின்.

81. விரைசெலல் திகிரி - விரைந்துசெல்லும் ஞாயிறு. கடுங்கதிர் - கடிய கதிர். விடுவாய் - பிளப்பு. தாஅய் - பரக்க. நீர் அற வறந்த - நீர் அற்ற வறட்சியுற்ற. வள்ளியிறு - கூரியபல். கள்ளியங் காட்ட - கள்ளிக்காட்டையுடைய. கடம் - சுரம். உள் ஊன் - உள்ளிருக்கும் தசை. சுரிமூக்குநொள்ளை - சுரிந்த மூக்கினை யுடைய சிறுநத்தை. இயவு - வழி. விழுத்தொடை - சிறந்த அம்பு. எழுத்துடை நடுகல் - எழுத்துகளையுடைய நடுகல். அருஞ்சரக் கவலை - அரிய பாலையிடத்துக் கவர்த்தவழி. கரத்தல் வல்லா நெஞ்சம் - கரத்தல் மாட்டாத நெஞ்சம். என்றி - என்று கூறா நின்றாய்.

82. ததைந்த - செறிந்த; மலர்ந்த. கொடியஇணர் - நீண்ட பூங்கொத்து. மகளிர் கதுப்பு - மகளிர் கூந்தல். புதுப்பூங்கொன்றை - புதிய பூக்களையுடைய கொன்றை. கானம் - காடு. யான் தேறேன் - யான் தெளியேன். பொய்வழங்கலர் - பொய்மொழி கூறார்.

83. பறியுடைக்கையர் - பறிஓலையுடைய கையினை யுடையர். மறி இனம் - ஆட்டின் திரள். ஆடுடை இடைமகன் - ஆடுகளையுடைய இடையன். சிறுபசுமுகையே - சிறிய செவ்வியையுடைய முல்லை அரும்புகளே.

84. கல்பிறங்கு அத்தம் - கற்கள் விளங்கும் பாலை. வாரா அளவை - வாராக்காலம். வம்பமாரி - பருவமல்லாத பருவத்து மழை. நெறிதர - நெருங்கும்படி. பருவம் வாரா அளவை, வம்பமாரியைக் கார்என மதித்து, இணர் ஊழ்த்த என முடிக்க.

85. கானல் - கடற்கரைச்சோலை. அலவ! நின்னல்லது பிறிது யாது மிலன் எனக் கூட்டுக. அலவன் - நண்டு. தூதுசேறற்குப் பிறிது யாது மிலன் என்க. நசைஇ - விரும்பி. துறைவனை - துறையை யுடையவனுக்கு. எவ்வம் - துன்பம். அசாவுதல் - தளர்ந்திருத்தல். வேட்டம் - வேட்டை; என்றது இரை கவருதலை. மடிதல் - ஒழிந்திருத்தல். காக்கை கனவும் எனக் கூட்டுக. நீந்துமோ என அலவ! நீயே சொல்லல் வேண்டும் எனக் கூட்டி முடிக்க.

86. கொடுஞ்சிறை - வளைந்த சிறகு. இறைஉற - தாங்குதல் உற. நெறி - வழி. பிள்ளை - குஞ்சு. மராஅம் - கடம்பு. செரீஇய - செருகும் படி. பறவை செலவு, விரையும் எனக் கூட்டுக.

87. நல்கல் - அருளல். பெரும! நின் நல்கல் தருக்கேம் எனக் கூட்டுக. தகவிலசெய்யாது - தகுதியற்றன செய்யாது. வீழ்ந்தார் - (நீ) விரும்பினார்.

88. பரி - விரைவு. மான் - குதிரை. உளை - தலையாட்டம். வேழம் - கொறுக்கச்சி. பகரும் - கொடுக்கும் ஊர்துஞ்சயாமம் என்க. துயில் - நித்திரை.

15ஆம் சூத்திரம்

89. வேனில் - வேனிற்காலம். நாள் - விடியல். அரி - உள்ளிடு பரல். ஓராறு படஇயர் - ஒருவழியிற் பொருந்தி வரற்கு. பொதுள - செறிய மரா அத்து. அலரி - வெண்கடம்பின் மலர். கூந்தல்குறும் பலமொசிக்கும் - கூந்தற்கண் குறியனவாய்ப் பலவாய் மொய்க்கும்.

கோல் - திரட்சி. தெளிர்த்தல் - ஒலித்தல். கவலை - கவர்த்த வழி. மரம் - ஏணிமரம். யா அத்து - யா மரத்தினிடத்து. பொழித்து - உரித்து. கோதுஉடைத்ததரல் - கோதாந்தன்மையையுடைய சக்கைகள். தீமுட்டு ஆகும். தீமுட்டற்கு ஆகின்ற. துன்புறுதகுந -

துன்பமுறுதற்குத் தகுந்தவிடமாகிய. கோடு - புற்றின் புடைப்பு. அரில் - சிறுதூறு. இரை - புற்றாஞ்சோறு.

90. பிடவு - ஒருமரம். ஊன்பொதி அவிழா - தசையின்கட்டு விரியாத. துறுகல் - பொற்றைக்கல். அளை - குகை. பிணவு - பெண்புலி. உழுவைஏற்றை - ஆண்புலி. ஓர்க்கும் - கேளாநிற்கும். நெறி - முடக்கம். கவலை - கவர்வழி. நிரம்பாநீள்இடை - சென்றுமுடியாத நீண்டவழி. உண்ணாஉயக்கம் - உண்ணாத வருத்தம். சாஅய் - மெலிந்து. மருந்து பிறிது இன்மையின் - (அவ்விரக்கத்தைப் போக்கும்) மருந்து பிறிது இல்லாமையானே. வினை - செயல்.

91. கை கவர் முயக்கம் - கையகத்திட்ட முயக்கம்.

92. கூழ் - உணவு. வரைப்பு - மாளிகை. ஊழ் - முறைமை.

93. அல்குபதம் - தங்கும் உணவு. இங்கே நெல்லுணவு குறித்தது என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து.

16ஆம் சூத்திரம்

94. அலமரும்தகைய - சுழலுந்தன்மையன. ஏ - அம்பு. தேமொழி - இனியமொழி. பரீஇ - பருத்தி. வித்திய - விதைத்த. குரீஇ - குருவியினம்கண் அலமருந்தகைய நோய்செய்தன எனக் கூட்டி முடிக்க.

19ஆம் சூத்திரம்

95. கண்ணியை - மாலையையுடையாய். சாந்தினை - சந்தனத்தை யுடையாய் செய்குறி - செய்யப்பட்ட குறியிடம்.

96. உடையிவள் - நின்னை உயிராகவுடைய இவள். எம - எம்முடைய வார்த்தைகள். கடைஇயஆறு - நெஞ்சைச் செலுத்திய வழி. அடை - இலை. அணிமலர் - அழகிய மலர்கள்.

97. மயில் ஆல - மயில் ஆரவாரித்து ஆடும்படியாக. மறந்தைக்க - மறப்பாராக. மாகொன்ற - மாமரத்தைத் தடிந்த வென்வேலான் குன்று - திருப்பரங்குன்று.

21ஆம் சூத்திரம்

98. யாய் - தாய். புடைதாழ - பக்கத்தே தாழநிற்க. பாங்கூர் - பாங்கர்க்கொடி. பாட்டங்கால் - முற்றுட்டு. எல்லா - ஏடா. கற்றதிலை - உலகியலிற் கற்றதொன்றும் இல்லை. ஐய - வியக்கத்

தக்க. பெயர்ப்ப - மறுப்ப. அல்லாந்தான் - அலமந்தான்.
மகளிரியல்பு - மகளிரை வரைந்து கொள்ளுமியல்பு. களைகுவை
- போக்குவை.

99. காணாமையுண்ட - பிறர்காணாமையுண்ட மெய்கூர் -
மெய்யிடத்துத் தோன்றி மிகுகையினாலே.

100. தண்டழைக்கொடிச்சி - தண்ணிய தழையையுடைய
கொடிச்சி. வளையள் - வளையையணிந்தவள். முளைவாலெயிறு
- முளைபோலும் வெளிய எயிறு. ஆரணங்கினள் - வருத்துந்
தன்மையுடையள்.

22ஆம் சூத்திரம்

101. சிலைவில் - சிலையாகிய வில். சிலை - ஒருமரம். பகழி -
அம்பு. செந்துவராடை - செவ்விய துவராடை அணங்குநெஞ்சு -
வருத்துகின்ற நெஞ்சம். சுணங்கு - தேமல். அணங்கு - தெய்வம்.

102. முளவுமாவல்சி - முட்பன்றி யூனுணவு. இந்நிலை
என்றது - உடன் போக்கை. இரக்குமளவை - இரந்து உடன்
படுவித்து வருங்காறும். விரையாதீமே - விரையாதொழிவாய்.
ஏ - அசை. வென்வேல் - வெற்றி பொருந்திய வேல். விடலை - விளி.

103. மா - விலங்குகள். தன்னையர் - தமையன்மார். படுபுள் -
படியும் பறவைகள். நல்நலம் - நல்ல நிறவழகு. நயவரவுடையை -
விருப்பம் வருந்தகுதியுடையை.

104. முற்றாமஞ்சள் - இளமஞ்சட்கிழங்கு. பிணர் - சருச்சரை.
இறவு - இறாமீன். குப்பை - குவியல். உணங்கல் - காய்தல். பாக்கம்
- கடற்கரை ஊர். பாக்கமும் இனிது எனக் கூட்டுக. அளிது -
இரங்கத்தக்கது. ஐது - மெல்லியது. காணாணங்குநனி இனிது என
இயைக்க. ஊங்கு - முன்.

105. ஆன்றோர் - அறிவானமைந்தோர். அறிகரி - தாமறிந்த
சான்று. இதற்கு இது மாண்டது - இப்பொருட்கு இப்பொருள்
ஏற்ற மாட்சிமையுடையது. அதற்பட்டு - அக்கண்வலையிற் பட்டு.
மயிற்கண் - மயிலினது பீலிக்கண். பாவை - பாவைபோல்வாள்.
காவலான் - கடற்கரைச்சோலையின்கண். கானலான் நெஞ்சம்
ஒழிந்தன்று; அறிகரிபொய்த்தல் ஆன்றோர்க்கில்லை; குறுகல்
ஓம்புமின் என முடிக்க.

23ஆம் சூத்திரம்

106. நகுதற்கு - மகிழ்தற்கு. தொடஇயர் (யான் நின் மெய்யைத்) தீண்டுதற்கு. உசாவுதல் - ஆராய்தல். கோன் - அரசன். கோயில் - அரசமாளிகை. நகாமை - சிரியாமை.

107. முதுக்குறைமை - முதுமைக்கண்ணுறைகின்ற நிலைமை. போற்றாய் களை - போற்றாது கைவிடு. வேட்டார்க்கு - (தண்ணீரை) விரும்பினார்க்கு.

108. பிற - வேறாக. ஞாயிற்றுப்புத்தேண்மகன் - கன்னன். புகா - உணவு. எந்தை - என் தமையன். இனம் - பசுத்திரள். என்னை - (என் + ஐ) என் பிதா. கலம் - கறவைக்கலம்.

109. வழங்காப்பொழுது - வெயில் வெம்மையால் ஒரு வரும் இயங்காத உச்சிக்காலம். வழங்கல் - (நீ) திரிகின்ற தன்மை.

110. அல்கல் அகல் மறை - தங்கும் அகன்ற பாறை. ஆயம் - மகளிர் கூட்டம். முச்சி - மயிர்முடி. அரவு - பாம்பு. உற்று - உறலால். நாமுடன்செலற்கு - நாமுங் கூடிப்போதற்கு (உடன்படுவாயாக).

24ஆம் சூத்திரம்

111. தாமரைக்கண்ணி - தாமரைப் பூவாலாகிய மாலை. கோதை - மாலை. அணங்கு - தெய்வம்.

112. முளிதயிர் - முற்றிய தயிர். கழுவுதல் - அழுக்குப்போக்கல். கழாஅது - கழுவாது. தயிர் பிசைந்த விரலைக் கழுவாது என இயைக்க. குயப்புக்கை - தாளிதப்புக்கை. துழந்து - துழாவி. தீம் புளிப்பாகர் - இனிய புளிக்குழம்பு. புளிப்பாகர் பதந்தப்பாதபடி. துழாவுவதற்கு அவசிய நிமித்தம் தயிர் பிசைந்த கையைக் கழுவாது குலைந்த ஆடையை உடுத்தாளென்க. இனி - கழுவுறு கலிங்கம் என்பதற்கு விரலைத் துடைத்த ஆடையைத் துவைக்காது உடுத்து என்பர் குறுந்தொகை உரைகாரர் டாக்டர் சாமிநாதையர். இஃது ஆராயத்தக்கது.

113. அரி - செவ்வரி. நீரும்நில்லா - நீரும் தங்கா (விழுகின்ற என்றபடி) வைவாய் வான்முகை - கூரிய முகத்தையுடைய வெள்ளிய மொட்டு. கோதை - மாலை. கதுப்பு - கூந்தல். மாறல் மாறுக - மாறலைச் செய்யினுஞ் செய்க. அந்தில் - அசைநிலை; அவ்விடத்து எனினுமாம். துனி - வெறுப்பு. கேட்கு ஞான்று

பெற்றோள்போல உவக்குநள் என முடிக்க. மானடிமருங்கில் பெயர்த்த குருதி - குதிரைகள் அடிவைத்த இடத்திலே வீழ்த்திய இரத்தம் நூறிப் பெயர்த்த குதிரை என இயைக்க.

114.செம்மல் - தலைமை. வனப்பு - அழகு. ஆர - நுகர.

115.தடமருப்பு - வளைந்த மருப்பு. எருமைக்குருவி எனக் கூட்டுக. மடநடை - இளநடை காண்டகுநல்லில் - காட்சி மிக்க நல்ல இல்லம். சிறுதாழ் - சிறிய மோதிரம். சேப்ப சிவப்ப, வாளை யீர்ந்தடி - வாளைமீனின் ஈரியதசை, வாழை எனவும் பாடம். பொருத்த நோக்கிக் கொள்க. வியர் - வேர்வை. அட்டில் - அடிசிறு சாலை. சிவப்பான்று - சிவப்பமைந்து (கோபந்தணிந்து). சிவப்பா ளன்று எனவும் பாடம். காண்கம் - காண்பேம்.

116.குலைஇய - வளைந்த. உரு - அச்சம். திருவில் - அழகிய வில். பணை - முரசு. பௌவம் - கடனீர். பெயல் - மழை. மாதிரம் - திக்கு. ஏழுறுகாலை - இன்பமெய்தியகாலத்தே. அயில் - நுண்மணல். படாஅர் - சிறுதூறு. புறம் - முதுகு. புறவு - காடு. அருமுனைஇயவு - அரிய முனை தலையுடையவழி. முனைதல் - ஆறலைப்போராலாயது. எரி - நெருப்பு. யாத்த - கட்டிய. அலங்கல் - அசைதல். தலை - பக்கம். களம் - நெற்களம். மறுகும் - கொண்டு போகும். தண்ணடை - மருதநிலம்; நாடுமாம். எயில் - அரண். பெயர்க்கும் - செலுத்தும். ஒண்ணுதல் சீறாரோள்யாம் பாசறையேம் என்க.

117.ஒருபடை - ஒப்பற்ற படை. பெயர்க்கும் - ஓடச்செய்யும். விறல் நின்றன்று - வெற்றி நின்றது (நிலைபெற்றது). பூக்கோள் - பொற்றாமரைப் பூப்பெறல். கையற்று - செயலற்று. நப்புலந்து - என்னை வெறுத்து. பழங்கண் - துன்பம். யாங்காகுவள் - எவ்வாறாவள். ஊழுறு கிளர்வீ - அலர்ந்த விளக்கம்பொருந்திய பூ. சுணங்கு - தேமல். ஒதுக்கு - நடை. மாயோள் யாங்காகுவள் கொல் என முடிக்க. மாயோள் - மாமைநிறமுடையாள்.

26ஆம் சூத்திரம்

118. அரம்போழ் அவ்வளை - அரத்தாற் போழப்பட்ட அழகிய வளைகள். நிரம்பா வாழ்க்கை - முடிவுபோகாத இல் வாழ்க்கை. நேர்தல் - முற்றுவித்தல். ஈர்ங்காழ் - ஈரியகொட்டை ஆலி - ஆலங்கட்டி. ஒதி - ஒந்தி. மைஅணல் - கரியதாடி - படா - துயிலா. பாவடி - பரந்தஅடி. முரணில்காலை - மாறுபாடில்லாத

காலம். தமிழோர் மதுகை - தனித்திருப்போர் வலி. தூக்காய் - ஆராயாய். வாடை - வாதையே! தூக்காய் அலைத்தி என இயைக்க. கடவுள் சான்ற செய்வினை மருங்கு - தெய்வத் தன்மையமைந்த செய்யும் வினையாகிய ஓதல் வினையிடத்து. பரி - செலவு. கரிகால் - கரிகாற்சோழன். சூடாவாகை - வாகையென்னுமூர். சூடாவாகை - என்பதிற் சூடா என்னுமடை வெளிப்படை. குறித்துநின்றது. பறந்தலை - போர்க்களம். ஆடு - வெற்றி. சென்றோர்வல்வரின் எமக்கு ஓடவைமன் என இயைக்க.

119. கேள்வி - கல்வி. புரையோர் - மேலோர். மையற்ற படிவம் - மாசற்ற விரதம். மறுத்தரல் - மீட்டல்.

120. தூதுநடந்தான் - கண்ணன்.

121. மாறு - பகையரசன். தகை - வீரத்தாற் பிறந்த அழகு.

122. புணை - தெப்பம். போராகிய கடலைக் கடத்தற்கு உதவியாகிய தெப்பம். கனங்குழை - கனங்குழையுடையாள். கண்ணோக்கால் - அவளுடைய கப்பார்வையால்.

123. கொற்றச் சோழர் கொங்கர்ப் பணீஇயர் - வெற்றி பொருந்திய சோழர் கொங்குநாட்டரசரை யடக்கும்பொருட்டு. போர்கிழவோன் - போரென்னுமுருக்குத் தலைவன். போரென்னு மூர்க்குத் தலைவனாகிய பழையன் என்க. இவன் ஒரு சேனாபதி. பேளர் எனவும் பாடம்.

28ஆம் சூத்திரம்

124. ஒருகுழையொருவன் - ஓர் குண்டலன் (-பல தேவன்). பருதியஞ்செல்வன் - சூரியன். மீனேற்றுக்கொடியோன் - சுறாக் கொடியோன் - மன்மதன். ஏனோன் - மன்மதன் தம்பிசாமன். ஆனேற்றுக்கொடியோன் - சிவன். கவின் - அழகு. நோதக - பிரிந்தார்க்கு வருத்தமுண்டாக. புதிதுண்ணும் பருவம் - இளவேனிற்காலம். ஒல்குபு - அலைவுற்று. நிழல்சேர்ந்தார் - தன்னை நிழலாக வந்தடைந்த குடிமக்கள். விருந்து நாடு - புதுமையான நாடு. முன்றுரை - துறைமுன். இசை - புகழ். ஏதினாடு - அயனாடு. அறல்சாய்பொழுது - நீரற்று ஓடுதல் சுருங்கின இளவேனில். ஊறு - (முன்பு ஆண்ட அரசர் செய்த) வருத்தம். ஆறு - நெறி. அகன்ற - (முன் ஆண்ட அரசர்) நீங்கின. தெருமரல் - சுழற்சியுறற்க. தூதுவந்தன்று என இயைக்க. வந்தன்று - வந்தது.

125. கேள்கேடுஊன்ற - நண்பரைக் கேட்டினின்று தாங்க.
கிளைஞர் - உறவினர். கேள்கேளீர் - அயலவர். எதிரிய - ஒத்த.
ஊக்கம் - உள்ளக் கிளர்ச்சி.

126. ஆக்கம் - செல்வம். அணி - பூண் (ஆபரணம்). சென்ற
திறம் வரற்கு அன்றோ என இயைக்க.

29ஆம் சூத்திரம்

127. கேட்கும் என்றது இவ்வாலிலே பேயுண்டெனக்
கேட்டும் என்றபடி. கடுத்தும் - ஐயுற்றும். அணங்காகும் -
வருத்தமாகும். வாய் - உண்மை. மன்ற - அறுதியாக. கேள் -
உறவானவர். புதுவது - புதிய தொன்று. இது - இப்பாராட்டு.
ஒன்று - ஒருகாரியம். அது தேர - அக்காரியத்தை ஆராயநிற்க.
கனவுவார் - கனாக்காண்கின்றவர். கொள்ளாள் - முற்றெச்சம்.
இடுமருப்பு - குத்துங்கொம்பு. தேர் - பேய்த்தேர் - கானல்நீரென்று
கானலைக் கருதி ஓடுகின்ற கரமென்க. முற்றுமளவும் வல்லுவள்
கொல்லோ என்றார் என இயைக்க. நொய்யார் - நொய்ய மகளிர்.
போயின்று - போயிற்று.

128. கலம் - ஆபரணம். நண்ணார் - பகை அரசர். வழி
மொழிந்து - வழிபாடுசொல்லி; அவன் சொல்லை அனுவதித்து
எனினுமாம்.

30ஆம் சூத்திரம்

129. பகடு புறந்தருநர் - பகட்டைப் பாதுகாப்போர். பகடு -
எருது; எருமைக்கடா. புறந்தரல் - பாதுகாத்தல்.

130. கூலம்பகர்நர் - கூலம்விற்போர். கூலம் - பலபண்டம்;
கருஞ் சரக்கு என்பாருமுளர். குடிபுறந்தருநர் - கீழ்க்குடிகளைப்
பாதுகாக்கும் மேற்குடிகளாகிய காணியாளர்.

131. குறிப்பு - எண்ணம். கலங்கல் - கலங்கற்க.

32ஆம் சூத்திரம்

132. விலங்குதல் - குறுக்கிட்டுக்கிடத்தல். சிமயம் - சிகரம்.
வேறு பன்மொழி - தமிழல்லாத பலமொழிகள் (பாஷைகள்).
தேம் - தேயம். வினை - போர்த்தொழில். நசைஇ - விரும்பி. பரித்தல்
- தாங்கல்; செலுத்தல் எஃகம் - வேல்.

35ஆம் சூத்திரம்

133. உழந்தும் - வருந்தியும். மடல் - மடன்மா.

134. வஞ்சி - உறையூர். வேட்டமாமேற்கொண்டபோழ்து மடலூர்தல் காட்டுகேன் வம்மின் என இயைக்க.

36ஆம் சூத்திரம்

135. மள்ளர் - வீரர். கொட்டின் - பறை முழக்கினால். ஆலல் - ஆடல். படுமழை - தாழ்ந்தமேகங்கள். தலைஇ - நீரைப்பெய்து. போகியசுரன் - போன அருவழி. சுரம் - பாலைநிலம்; சுரன். சுரம் நனி இனிய வாகுக என முடிக்க.

136. கலிமும் - கலங்கும்; அமும். இடைநின்று - காட்டினி டத்தே நின்று. கனலியர் - வெப்பமடைகுக. அறனில்பால் கனலியர் என முடிக்க.

137. விடலை - காளை. விடலையது தாய் இடும்பை எய்துக என முடிக்க. கோள் - கொலை. பிழைத்த - தப்பிய. கலை - ஆண்மான். வம்பு - புதுமை.

138. மகளை - மகளே; ஐ - சாரியை. வரைப்பு - இடம். புலம்ப - தனிப்ப. நோவேன் - நோகின்றேனல்லேன். நோவல் - (கலுமுமென் நெஞ்சைக் குறித்து) நோகின்றேன் என முடிக்க. முடங்குதாள் - வளைந்த அடி. தார் - மாலை; ஆரம். செம்பூழ் - சிவந்த காடை. புன்கண்ண - பொலிவற்றகண்ணவாய். மன்று - தொழுவம். பைதல் - துன்பம். மறவர் - வெட்சிமறவர். செதுகால் - சோர்ந்த கால். குரம்பை - குடில். சே - ஆனேறு. நோவேன் - நோகேன் என்றிருப்பது நலம்.

139. எம்வெங்காமம் - எமது மிக்க விருப்பம். மெய் - உண்மை மொழி. செம்மல் - தலைமை. குடுமி - தலையிலுள்ள ஆர்க்கு. பாகல் - பாகற்பழம். பறைக்கண் - பறைக்கண்போலும் வட்டமான கண். வம்பலர் - புதியோர். அறிந்த - பழகிய. மாக்கட்டு - மாக்களை யுடையது. ஆறு மாக்கட்டு ஆகு என முடிக்க. புலம்ப - தனிப்ப. சூழி - முகபடாம். பாழி - ஓரூர். காப்பு - காவல். அத்தம் - அருவழி; சுரமுமாம். ஆர்கழல் - ஆர்க்கினின்றும் கழன்ற. துய்த்தவாய - உண்ட வாயையுடைய வாய். எண்கு - சுரடி.

140. இறந்த - கடந்த. குறுமகள் - சிறியமகள். இஞ்சி - மதில். பூவல் - செம்மண். மனை - வீட்டுமுற்றம். அயரும் - கொண்டாடும்.

நுகப்பு இவர்ந்து - இடையில் இவரச்செய்து. ஒம்பிய - வளர்த்த (பாதுகாத்த). தில் - அசைநிலை. அறுவை - வஸ்திரம். குடுமி - உச்சி (கோலின் றலை). நாற்றிய - தூக்கிய. ஆகுவது - நிகழ்வது. திட்பம் - உறுதி. படி இயர் - துயிலும்படி. குறிப்பு எனத் திட்பங் கூறுக என முடிக்க.

141. இல் - மனை. வயலை - ஒருகொடி. ஊழ்த்தல் - நெட்டுவிட்டுச் சொரிதல். செல் - மேகம். அஃகின - மழை பெய்து குறைந்தன. பாவை - விளையாட்டுப் பாவை. ஏதிலாளன் - அயலான். பொய்ப்ப - பொய்கூற. இறந்துபோயினள் என இயைக்க. இறந்து - கடந்து. மான்றமாலை - இருள் மயங்கிய மாலைக்காலம். அகடு - வயிறு. என்றது உள்ளிடத்தை. திங்களங் கடவுள் - திங்கட் கடவுளே! பெயர்த்தரின் - மீட்பின். கொன்றைக் காவலன் - சிவன். குடுமி - சடாமுடி. தந்தையென்றது - யயாதியை. இளமை யீந்தோன் - பூரு. வியலிடம் - அகலிடம் (பூமி). பெயர்த்தரின் குன்றாயாய் வியலிடத்தின்கண் மன்ற விளங்குவை என இயைக்க.

142. தூவி - இறகு. பச்சுன் - பசிய ஊன்கறி. வல்சி - சோறு; காக்கையே! வல்சி தருகுவன் என இயைக்க. கரைந்தீமே - கரைவாய்.

143. புறந்தந்த - பாதுகாத்த. உள்ளாள் - நினையாள். இஞ்சி - மதில். புலம்ப - தனிமையுற. தனிமணி இரட்டும் - ஒப்பற்ற மணி மாறி மாறி ஒலிக்கும். தாழ் - தடையாணி. கடிக்கை - காம்பு. குறும்பு - சிற்றரண். மழவர் - வீரர் (வெட்சியர்). ஆதந்து - ஆவை மீட்டு. முரம்பின் வீழ்த்த - அவ்வெட்சியாரை மேட்டுநிலத்தே கொண்டு வீழ்த்திய. மறவர் - கரந்தை வீரர். பதுக்கைக்கண் நடுகல் என இயைக்க. தோப்பிக்கள் - நெல்லில் வடித்த கள். துருஉ - செம்மறி ஆட்டுக் குட்டி. கவலை - கவர்த்தவழி. உள்ளாள் - பிறளாயினள்; ஆயினும் (துணை-) துணைவன் தன்மார்பு துணையாகத் துயிற்று என இயைக்க. கோவல் - திருக்கோவலூர். காரி - ஒரு வள்ளல்.

144. நீர்நசை - நீர்வேட்கை. ஊக்கிய - முயன்ற. உயவல் - வருத்தம். இயம் - வாய்ச்சியம். தூம்பு - நெடுவங்கியம். உயிர்க்கும் - நெட்டுயிர்ப்புக்கொள்ளும் (நெடுமுச்சுவிடும்) அத்தம் - அருவழி; காடு.

145. உள்ளுதல் - நினைத்தல். நெஞ்சு உணத் தேற்றிய - நெஞ்சு கொளத் தெளிவித்த. அழுங்கல் - இரங்கல்; வருந்தல். அவர் - பழிமொழி. இறந்த - கடந்த.

146. முயலி - முயன்று. பா அய - பரப்பிய; விரித்த. உகக்கும் - உயரப் பறக்கும்.

147. நோவேன் - நோவேனாகிய நான். இவட்கும் நோவ துவே - இவளுக்கும் நோகவேண்டியுள்ளது. அவட்கோ நோவா நின்றேனாகியயான். இவட்கும் நோகவேண்டியுள்ளது. அவட்கு நோவேனோ! இவட்கு நோவேனோ! என்பது கருத்து. ஏர் - எழுச்சி; அழகு. கண்நோவது என முடிப்பாருமுளர்.

148. வரி - வரியப்பட்ட வயலை - ஓர்கொடி. நொச்சி யினிலை மயிலடிபோன்றது. ஆதலின், 'மயிலடியிலைய' என்றார். மாக்குரல் - கரிய பூங்கொத்து. காண்வர - காண. தனியே - (அவனின்றித்) தனியே. தெறுவர - என்னை வருத்த. மகளை - மகளே! ஐ - சாரியை. இலையில் - இலையில்லாத. சினை - மரக்கிளை. புறவு - புறா. உருப்பு - வெப்பம். அமையம் - சமையம் - பொழுது. அமர்ப்பனள் - போர்செய்யப் புகுந்தாள் போன்ற கண்களையுடையவளாய்.

149. என்பாவை - எனது பாவைபோல்வாள். பாவைக்கு இனிய நன்பாவை - பாவைபோல்வாளுக்கு இனிமையான நல்ல வினையாட்டுப் பாவை. பூவைக்கு - பூவைபோல்வாளுக்கு. பூவை - நாகணவாய். என்று யான் கலங்க நீங்கினாளோ என முடிக்க நோக்கினையும் நுதலையும் உடைய பூங்கணோள் என இயைக்க. பூங்கணோள் என்பது ஈண்டுப் பெண் என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. காட்டிற் செல்லும் அச்சத்தாற் சுழலுதல்பற்றி அலம் வரும் என்றார். நோக்கினையும் நுதலினையும் உடையேனாய் யான் கலங்க என்றல் இத்துணைச் சிறப்பின்று.

150. தாங்கல் - பொறுத்தல். அவலம் - துன்பம். ஒல்லுதல் - பொருந்தல்; இயைதல். தெற்றி - திண்ணை. கண்டு உள்ளின் உள்ளம்வேம் என இயைக்க.

151. கயந்தலை - மெல்லிய தலை. பயம்பு - படுகுழி. விளிப் படுத்த - பிளிற்றிய. கம்பலை - ஒலி. வெரீஇ - அஞ்சி. குழவி - கன்று.

தாதுஎரு - தாதாகிய எரு. ஆயம் - தோழியர்கூட்டம். அழுங்கின்று - வருந்திற்று. இறீஇயர் - இறுக. அசைஇ - தங்கி. பாவை - பாவையை. தாயும் அழும் என முடிக்க.

152. அறம் - நல்வினை. அருளின்று - அருளிற்று. இதிரையும் - சிறுநுதலையும் உடைய மகள் என்க.

153. கரீஇ - கழித்து. அயர்தல் - கொண்டாடல். வதுவை நன் மணம் - வதுவைக் கல்யாணம். கழிகென - செய்துமுடிசு என்று தாய்க்குச்சொல்லின் எவனோ? என முடிக்க. எவன் - எத்தன்மையது.

37ஆம் சூத்திரம்

154. நம் இவண் ஒழிய - நாம் இங்கு ஒழிந்திருப்ப. நாம். நம் எனக் குறுகிநின்றது. நம்மை இவண் ஒழித்து எனினுமாம் - நிலம் - நிலத்திலுள்ளார். இன்னா - துன்பம்; வெயில் முதலியவற்றால் இன்னாத என்க. நெருநல் - முன்னாள். தகுவி - தகுதியுடையாள்; தகுவியாகிய என்மகள் என்க. தழை - தழையுடைய கூழை - தழைகொய்தலாற் கூழையான கீழதாகிய வண்டல் என இயைக்க.

155. நிலந்தொட்டுப்புகார் - நிலத்தைத் தோண்டிப் புகமாட்டார். வானம் ஏறார் - விண்ணுலகத்தும் ஏறிப் போக மாட்டார். முந்நீர் - கடல். கடலின்மேல் காலால் நடந்து செல்ல மாட்டார். குடிமுறை குடிமுறை தேரின் - முறையே குடிகள் தோறும் ஆராயின் (தேடின). கெடுநர் - தப்புவார் (காணப்படா தொழிவார்). நம் காதலோர் - நம்மால் காதலிக்கப் பட்டார்; என்றது தலைவனையும் தலைவியையும்.

156. ஓர்த்தல் - ஆராய்தல். அமர் - போர்.

39ஆம் சூத்திரம்

157. பல்காழ் - பல மணிவடம். அ வரி - அழகிய வரி. விழ வொலி. கூந்தல் - விழவிடம்போல நறுமணம் வீசுந் தழைத்த கூந்தல்; கொண்டாடத்தக்க தழைத்த கூந்தல் எனினுமாம். மாயோள் - மாமைநிறமுடையவள்.

158. உன்னங்கொள்கையொடு - நங்கருத்தினை உணர்ந்து கொள்ளுதலோடு. உளங்கரந்து - தாமறிந்தவற்றை மறைத்து உய்கம் - உய்வேம். ஈரம் - அன்பு. கௌவை - அலர். நாடுகண்

அகற்றிய - தன்நாட்டை. இடம் விசாலிக்கச்செய்த. உவ - மகிழ்வாய். நம்மொடு ஓராங்குச்செல வயர்ந்தனர் - நம்மொடு உடன் செல்ல விரும்பினர். கழை - மூங்கில். பிசைந்த - ஒன்றோடொன்று உரிஞ்சுதலால். கால் - காற்று. கூரெரி புணரிமிசைக் கண்டாங்கு தோன்றும் நனந்தலை என இயைக்க. நனந்தலை - அகன்ற இடம். வெரிந் - முதுகு. காட்டுமீக்கூறும் - காட்டை மேம்படச் சொல்லும். ஒருத்தல் - களிறு. ஆறுகடிகொள்ளும் - வழியைக் காக்கும். அழுங்கிய செலவு - தாழ்த்திருந்த செலவை. அழுங்கியசெலவு செலவயர்ந்தனர் என முடிக்க.

159. இலங்கு வீங்கு எல்வளை - விளங்குகின்ற செறிந்த ஒளியையுடைய வளையையுடையாய்! ஆய் நுதல் - அழகு குறைந்த நுதல். விலங்கு அரி - குறுக்கிட்ட ரேகை. அனந்தல் குறைந்திரை. நலம் - அழகு. பசலை - பசப்பு.

160. வேல் - ஒருமரம். வினைஞர் - தொழில்செய்வோர். இயலுதல் - தொழிலிற் புகுதல். தைஇயின - கட்டப்பட்டன. தலைஇ - பெய்து. உலவை - மரக்கொம்பர். பொதுளல் - தழைத்தல். பனி நீங்குவழிநாள் - இளவேனிற்காலம். வந்தன்று - வந்தது. மாலைப் போது தூதாகவந்தது என இயைக்க. உலறுதல் - காய்தல். வணர் - வளைவு. புலிமருள்செம்மல் - புலியும் மருளும் தலைமை. அலமரலல் - சுழலற்க.

161. அண்ணாந்து - நிமிர்ந்து. ஏந்திய - உயர்ந்த மேனியில் தாழ்ந்த எனக் கூட்டுக. மணி - நீலமணி. நீத்தல் ஒம்புமதி - கைவிடலைப் பாதுகாப்பாயாக. பணீஇயர் - அடக்கும்பொருட்டு. இவட்குத் தளரினும் முடிப்பினும் (இவளை) நீத்தலோம்புமதி என முடிக்க.

162. நின்னலதிலள் - நின்னை இன்றியமையாமையாக வுடையள். யாய் - தாய். ஆயிடையேன் - அத்தன்மையினேன்.

163. கமஞ்சூற் குழிசி - நிறைந்த பரிய தயிர்த்தாழி. பாசம் - சுயிறு. மத்தம் - மத்து. நெய்தெரி இயக்கம் - வெண்ணெய் தோன்றக் கடையுமொலி. வெளின்முதல் - தறியினடி. வைஇய - வைக்க. அயர்தல் - மேற்கொண்டொழுகல்; விரும்பல்; வரைத்தன்றியும் - அளவன்றியும்.

164. ஓரை - விளையாட்டு. ஏதிலாளன் - அயலான். என்றது தலைவனை. காதல் - காமவேட்கை. பால் - ஊழ். விழுவயர்தல் - மணவிழவு செய்தல். அன்னை - தாயே! யாய் - எந்தாய்; என்றது செவிலியை.

165. அன்னை என்றது நற்றாயை. அன்னையாகிய நின்மகள் என இயைக்க. “அன்னை யென்னை யென்றலு முளவே... புலவர்” என்னும் (பொருளியல் - 52) சூத்திர விதிப்படி தலைவியைத் தோழி ஈண்டு அன்னை என்றாள் என்க. யாய் - என்றாய் எனத் தன்மைக்கண் வந்தது. தன் அமர் - தன்னை விரும்பிய. துணை என்றது தலைவனை. முனாது - பழையது. புல்லி - ஒரு குறுநில மன்னன். உழைவயின் - தன்பக்கவிடம். வன்கண் - இரக்கமின்மை. புன்கண் - துன்பம்.

166. கல்லா - மரமேறிப் பழகாத. இருவெதிர் - பெரிய மூங்கில். கழை - பெருங்கோல். ஏறி - ஏறலால். அஃது - வரைந்தமை யாய்க்கு உரைத்தனனல்லனோ என மாறிக் கூட்டுக. யாய் - என்றாய்.

167. பழுதி - பழுத்து. சுரம் - பாலைநிலம். நம்மூர் நனி புலம்பினது என முடிக்க. கலிமும் - அமும்.

168. சேரி - சேரியிலுள்ளார். கல்லென - கல்லென்று ஆரவாரிப்ப. ஆனாது - அமையாது (இடைவிடாது). தன்மனை தானே யிருக்க எனமாறிக் கூட்டுக. நீர் உணலாய்ந்திசின் என முடிக்க. உணல் ஆய்ந்திசின் - உண்ணுதலை நினைந்தேன். ஆல் - அசை.

40ஆம் சூத்திரம்

169. நணித்து - சமீபமாக. வெம்முரண்செல்வன் - வெம்மை யான் மாறுபடுகின்ற சூரியன். வெம்மையான் வலிய சூரியன் எனினுமாம். கதிருமூழ்த்தனன் - கிரணங்களை உதிர்த்தான். (மேல் கடலில் வீழ்த்தினான் என்றபடி. சேர்ந்தனைசெல் - எம்முரை அடைந்து (விடியலிற்) செல்வாயாக. அரிய - செல்லுதற்கரிய. சேய் - தூரமாயுள்ளன. ஆறு அரிய சேய்; ஆதலாற் சேர்ந்தனை செல் என இயைக்க.

170. வதுவை - மணச்சடங்கு. ஈன்றோர் - பெற்றோர் (தாய் தந்தையர்) மீண்டனைசொல் - மீண்டு (எம்முர்க்கு) வருவாய்.

171.பெயர்ந்து - மீண்டு. சுரன் - பாலைநிலம். இறத்தல் - கடத்தல்.

172.சங்கம் - சங்கு.பெண்ணை - பனை. அன்றில் - ஒருபறவை. இது பனைமடலுள் வாழ்வது. வாமான் - வாவுங் குதிரை. கோதை - சேரன். கொல்லி - ஒருமலை. கனி - பழம். இவை தோன்றிய பொருட்கு பயன்படாது பிறர்க்குப் பயன்படுவன என்றபடி.

173. அலங்கல் - மாலை. ஆடு எருத்து - அசைகின்ற கழுத்து. குழை - குண்டலம். விலங்கல் - மலை. வேறு - வேறுவேறான உருவம். அலங்கல் - அசைதல். எம் அண்ணல் - எமது இறைவன். என்றது சிவனை விளையாட்டென்றார்; அர்த்த நாரீசுவர வடிவாய் விளையாடலைக் குறித்தது.

174. கனலி - ஞாயிறு. உருப்பு - கொதிப்பு. யாத்து - யாமரத் தினது. அசைஇ - இளைப்பாறி. சிறுவரை - சிறுபோழ்து. சுரன் காண்பை என இயைக்க. முன்னிய - முற்பட்டுச் சென்ற.

175. ஒருசுடருமின்றி - இருசுடருள் ஒரு சுடருமின்றி. இருசுடர் என்றது ஞாயிறுந் திங்களுமாகிய இரண்டையும்.

176. அழுந்துபட - ஆழ்ந்துபட; குறுக்கல் விகாரம். (தொல். சொல். 403). வீழ்ந்த - கீழேசென்றுகிடந்த. ஒலிவல் ஈந்து - தழைத்த வலிய ஈத்தமரம். உலவை - காற்று. எறிந்த - தாக்கிய. செம்மறுத்தலைய - (குருதிபடிதலால்). சிவந்த மறுப்பொருந்திய தலையையுடைய. நெய்த்தோர் - இரத்தம். வல்லியக்குருளை - புலிக்குட்டி. மரல் - மரற்செடி. இண்டு - இண்டங்கொடி. ஈங்கை - ஓர் கொடி. ஐயள் - மெல்லியள். எல் - இரா. மிளிர்க்குதல் - புரட்டுதல்.

177. தாரம் - மயிர்ச்சாந்து. வார்ந்த - நேரான. சேர்ந்து - திரண்டு. தழைத்தைஇ - தழையை உடுத்து. இவள் என்றது தலைவியை. விறலி என்பது நற்றிணையுரை. இச்செய்யுளுக்கு துறை கொண்டமையில் நச்சினார்க்கினியர் கருத்து வேறு. நற்றிணை உரைகாரர் கொழுநற் காக்க எனப் பாடங்கொள்வர்.

178. தொடியோள் - வளையை அணிந்தவள். யார்கொல் - யாவரோ! அளியர் - இரங்கத்தக்கார். பறையினொலிக்கும் என இயைக்க. அழுவம் - காடு. முன்னியோர் - முற்பட்டுச்செல்வோர். முன்னியோர் யார்கொல் என இயைக்க.

179. கல்அளை - கல்லிலுள்ள குண்டு. வெம்பிய - வெயிலால் வெப்பமடைந்த. ஆழியான் - திருமால். குடங்கை - உள்ளங்கை. இவ்வருவார் என்றது செவிலியை.

180. அமர்வில் - அமர்தலில்லாத (-அடக்கமில்லாத). ஓரா அவதியாய் - நீங்காத அவதியையுடையாய். தான்கண்டாள் என்றது தன் பக்கத்து வரும் தன் மனையாளாகிய தலைவியை. களக்கனி வண்ணனையான் கண்டேன் என்றது புணர்ந்துடன் வந்தாரிருவருள் தலைவன் கூற்று. இது தேடிச்சென்ற செவிலியை நோக்கிக் கூறியது.

181. நவின்ற - பயின்ற. ஒண்தொடி - ஒண்தொடியையுடையாள். இன் துணை - இனிய துணையாகிய தலைவன். மலையிறந்தோள் - (அவள்) மலையைக்கடந்தாள்.

182. கதிர் - ஞாயிற்றிற்கிரணம். உறித்தாழ்ந்த கரகம் - உறியிலே தங்கின கமண்டலம். முக்கோல் - திரிதண்டம். அவல் அசைஇ - தோளிலே வைத்து. வேறோரா நெஞ்சத்து - அயன், அரி, அரன் என்னும் மூவரையும் ஒருவனாகவல்லது நினையாத நெஞ்சத்தாலே. குறிப்பு ஏவல்செயன் மாலைக்கொளை - ஐம் பொறியும் நுமக்கு ஏவல்செய்தலை இயல்பாகவுடைய கோட்பாடு. நடை - ஒழுக்கம். வெவ்விடை - வெவ்விய காடு. தம்முளே புணர்ந்த - தம்மிலே கூடின. பெரும என்றது அவ்வந்தணருளா சிரியனாகிய பெரியோனை. போநீர் - போலிருந்தீர். படுப்பவர் - மெய்ப் படுப்பவர்; (பூசுவோர்). ஏழ் - ஏழ்நரம்பு. முரல்பவர் - பாடுவார். சூழ்தல் - ஆராய்தல். இறந்த - மிக்க. எவ்வம் - துன்பம். தலைப்பிரியா என்று பாடமிருப்பின் அதுவே நலம்.

41 ஆம் சூத்திரம்

183. இல்லோர் - பொருளில்லார். செய்வினை - பொருள் செய்தற்குரிய செயல்கள். கைம்மிக - மிக; ஒருசொல். உய்த்தியோ - செலுத்துகின்றாயோ? வெண்டேர் - யானைத்தந்தத்தாற்செய்த வெள்ளிய தேர். முடுக - விரைந்துசெல்ல. நேமி - தேருருளை. கால் - காற்று. பல்மாண் ஆகம் - பலவாக மாட்சிமைப்பட்ட மேனி.

184. வாள்வரி - வாள்போலும் வரி. வயமான் - வலிய புலி. கோள் - கொலைத்தொழில். சிகரல் - சிதறல் (சிதார் எனவும் பாடல்) செம்மல் - பழம்பூ. தாய் - பரந்து. அசைஇ - தங்க; கிடக்க.

அதிரல் - புனலி. எதிர்வீ - மாறுபட்ட பூக்கள். பரா அம் அணங்கு - பராவப்படும் தெய்வம். நகன்மணந்தபூவின் - கோயிலின்கண் கூடிக்கிடந்த பூக்களைப் போல. நயவரும் - விரும்பத்தக்கதா கின்றது. தொடி - பூண். குறு நெடுந்துணைய - குறியவும் நெடியவு மாய அளவையுடைய. வாள் - கொலையுமாம்.

185. அவிரறல் - விளங்குகின்ற மணல். தொடலையை இய - மாலையைத் தொடுக்கும். கதவ - கோபத்தையுடையன; கதவ என்பதற்கு. வேகமாகத் தாக்குவன என்றும் பொருள் கூறலாம்.

186. அழிவில முயலும் - அழிவில்லாத கருமங்களை முயன்று செய்யும். அழிவில்லாத தவமுமாம். பொரிப்பூ நெற் பொரி போலும் பூ. முறி - தளிர். அணங்குகொள - வீற்றுத் தெய்வம் சிறப்படைய. திமிரி - அப்பி. நெடிய - நேரமாக. குறும்பல்ஊர - குறிய (அடுத்தடுத்துள்ள) பல ஊர்களை உடையன. ஆறு உடையன என்க. ஆறு - வழி.

187. இரிந்த - புறமிட்டோடின. செந்நாகு - சிவந்த ஆனின் பெண். காள் - வைகறை. வெருஉம் - அஞ்சும். தயிர்கடையும் ஒலியைப் புலியின் ஒலியென்று அஞ்சும். ஆநிலைப்பள்ளி - பசுத் தொழுவத்தினிடத்து.

188. வினையமைபாவை - இயந்திரத்தொழிலமைந்த பாவை. இயலி - இயங்காநின்று. தலைநாட்கு எதிரிய - முதற் பெயலைப் பெய்யத்தொடங்கிய. கடுஞ்செம்முதாய் - விரைந்த செலவினையுடைய சிவந்த நிறத்தையுடைய தம்பலப்பூச்சி. கொண்டு - பிடித்து. வேங்கை - வேங்கைமரம். அமர் (ஆறலை கள்வர் முதலாயினோருடைய) - போர். பெயர்க்குவென் - நிலை கெட்டு ஓடச் செய்வேன்.

189. ஓர்த்தல் - ஆராய்தல். கலுழ்தல் - அழுதல்.

190. அருளியோர் - தமக்கு அருள்செய்யவந்த அந்தணர். தாபதர் முதலியோர். தெறுதல் - கொல்லுதல். புரிவு - மனம் பொருந்தல்; விருப்பம். வலித்தல் - துணிந்துகூறல்.

191. காதலி - நம்பாற் காதலையுடையாள் என்றது தலைவியை. கலிமும் - அழும்; கலங்கும். இழைத்தல் - செய்தல்.

192. நல்ல - நல்லவற்றை. அருந்தொழில் உதவி - அரிய போர்த்தொழிற்குதவி செய்து.

193. வந்தால் - நீ வந்தால். செல்லாமோ - யாம் போகேமோ. ஆரிடையாய் - அரிய இடையினையுடையாய். அத்தம் - காடு. தந்து - கொண்டணிந்து. ஆர் - நிறையப்பட்ட தகரம் - மயிர்ச் சாந்து. மகரக்குழை - மகரக்குண்டலம். மறித்த - சென்றுமீண்ட.

194. சேய்த்து - தூரத்திலுள்ளது. விடிற்சுடர் நுதல் காண் குவம் என இயைக்க. மண்ணுறு - மண் பூசிய.

195. தழங்குகுரல் - தழுங்குரல் என நின்றது. தழங்குதல் - ஒலித்தல். வன்மருங்கு - வலிஇடம்; என்றது காட்டை. அவன் மருங்கு என்று பிரித்தல் சிறப்பின்று. எதிர்ந்தது - எதிர்கொண்டு சொரிந்தது. அலமரல் - சுழற்சித்துன்பம்.

196. தூற்றி - எடுத்துக்கூறி, பிறிதுநினைத்தல் - வாராரென நினைத்தல். யாம் வெங்காதலி - எம்மால் விரும்பப்பட்ட காதலையுடையாள். சாய் - மெலிந்து சொல்லியதை எமக்கு உரைமதி என இயைக்க. மதி - முன்னிலையோசை.

197. பனி - குளிர்ச்சி. பசலை - பசப்பு. துனி - வெறுப்பு. படர் - துன்பம். கையறல் - செயலறல். உயவுத்துணை - வருத்தநீர்க்குந் துணை. உயா - வருத்தம் (தொல். சொல். உரி.73) தேர் காண்குவை என முடிக்க.

198. படு - ஒலிக்கின்ற. பணை - முரசு. மின்கூற்றமாகப் பணை - மூங்கில்; பருமையுமாம்.

199. ஐயவாயின - வியக்கத்தக்கவாயின. கிளவி ஐயவாயின என இயைக்க. கையற - செயலற. கார்நாள் எமக்கே நோய் நன்கு செய்தன எனக் கூட்டுக.

200. முரம்பு - பருக்கைக் கற்களையுடைய மேட்டுநிலம். திகிரி - உருளை. பணை - பந்தி. முனைஇய - வெறுத்த. வயமா - வெற்றியையுடைய குதிரை. விடிற்காண்குவம் என முடிக்க.

201. ஒரூஉ - (எம்மைவிட்டு) நீங்குவாயாக. குரல் - பெண் மயில். மொய்ம்பு - தோட்கட்டு. தொடிய - தீண்டுதற்கு. மாற்று - பதில். வாயல்லாவெண்மை - உண்மையல்லாத பயனில்லாத சொற்கள்.

கண் - கண்ணருள். தவறு - தப்பு. எவன் - யாது?
 இஃதொத்தன் - இவனொருத்தன். கள்வன் - ஞெண்டு. புனல் -
 நீர்க்கரை. ஒதுக்கம் - நடையாலாய வடு. சேர்பு- சேர்ந்து
 கிடத்தாற்போல; கிடத்தல் வினைவருவிக்கப்பட்டது. சாலாவோ
 - அமையாவோ. தேற்ற - தெளிவிக்க. தெளிக்கு - தெளிவிப்போன்
 (சூளுறுவேன் என்பது கருத்து).

தேற்றம் - (நெஞ்சைத்) தெளிவியேம். போர் - ஊடற் போர்.
 அணங்கு - வருத்தம். விளியுமோ - கெடுமோ.

42ஆம் சூத்திரம்

202. அளி - அருள். சாயல் - மென்மை. இறீஇயர் - இறுக.
 கொடுத்தொடை - வளைந்த கால். கறவை - பாற் பசு. குவவு -
 திரட்சி. ஆகம் - மார்பு. வறன் - வறந்த. அசைஇ - தங்கி. வான்
 புலந்து - மேகத்தை வெறுத்து. அசாவினம் - வருந்திய கூட்டம்.
 திரங்கிய - வற்றிய. மரல் - ஒரு செடி. பதம் - சோறு. மெய்ந் நிழல் -
 அவள் மெய்யின் நிழல்போல அகலெனென முடிக்க. ஓரை -
 விளையாட்டு. தோடு - திரட்சி. ஆடுவழி - விளையாடுமிடம்.

203. அத்தம் - காடு. முகிழ்நகை - அரும்பிய நகை. எடுத்தேன்
 - எடுத்து வளர்த்தேன். கொடுத்தோர் - அவளைத் தலைவனிடம்
 கொடுத்தோர். ஆயத்தோர் - தோழியர் கூட்டத்தார்.

204. பரிதப்பின் - நடை ஓய்ந்தன. வான் - ஒளி. பிறர் - தான்
 கருதி நோக்குவாராகிய தலைவனுந் தலைவியுமல்லாத பிறர்.
 ஆணும் பெண்ணுமாக இணைந்து தூரத்து வருவாரைத் தம்
 மகளுந் தலைவனுமெனக் கருதிப் பின் அவரல்லாமை கண்டு
 வெள்கினாளாதலின் பிறர்பலர் என்றாள்.

205. கம்பலை - ஒலி. இன்னாத - இனிமையல்லாத -
 துன்பத்தைத் தரும் இசையினாரா - இசைத்தலைக்கேட்டு.
 சுடுவினையாளர் - கொடுந்தொழிலைச் செய்யும் ஆறலை கள்வர்
 முதலியோர். குரவின் பூ பாவை போறலின் பாவை
 யென்றார். பறித்துக் கோட்பட்டாயோ - பறித்துக் கொள்ளப்
 பட்டாயோ. பைய - மெல்ல.

206. கோங்கம் - முலை. முலைபோறலின் முலைகொடுப்ப
 என்றார். பாவை என்றது பாவைபோலும் குரவம்பூவை. மொழி

காட்டாயாயினும் (நினக்குச் சொல்லிய) சொல்லைச் சொல்லாயாயினும் வந்து ஈதென்று வழிகாட்டாயென இயைக்க.

207. குடம்புகா - குடம்புகாமல் - (பிறர்) அள்ளாமல்; குடம்புகாத கூவலெனினுமாம். கூவற் சின்னீர் - கூவலிலுள்ள அற்பநீர். இடம்பெறா - குடித்தற்கு இடம்பெறாமையால். மா - விலங்குகள். ஏறா - சென்று முடியாத. உடம்புணர் காதல் - உடன் கூடிச் செல்லுங் காதலால். உவப்ப இறந்த - மகிழ்ந்து சென்ற.

208. பசந்தன்று - பசந்தது. சாய்ஐது ஆகின்றது. நுணுகி மெல்லிதாகின்றது. அவலம் - துன்பம். உயிர்கொடு கடயினல்லது - என்னுயிரைக்கொண்டு செல்லினல்லது. நினையின் எவனோ? - ஆராயுமிடத்து இவை வேறு என்செய்வன. பொரி - பொருக்க. பொகுட்டு - தாமரைப் பொகுட்டுப்போல் அடிமரத்தினி லெழுந்திருப்பது. ஆலி - ஆலங்கட்டி தூம்பு - உட்டுளை. வீ - பூ. எண்கு - கரடி. வீயைக் கவருமென இயைக்க. நிரையப் பெண்டிர் - நரகம் போலும் பெண்கள். கெளவை மேவலராகி - அலர் தூற்று தலை விரும்புதலையுடையோராக. இன்னா - இனிமையல்லாத சொற்கள் புரைய அல்ல - உயர்ச்சியைத் தருவன அல்ல. பரைசி - தெய்வத்தைப் பரவி. ஆறிய - அடங்கிய. இதற்படல்என் - இந்நிலை யிற்படுதல் எவ்வாறாம்.

209. நாண் - நாணம், நீடுஉழந்தன்று - நெடுங்காலம் உடனிருந்து வருந்தியது. இனி - இப்பொழுது. சிறை - கரை. புனல் நெரிதர - நீர்நெருங்கி அடித்தலால். உக்காங்கு - வீழ்ந்தாற் போல. தாங்கல் - தடுத்தல். நெரிதர - நெரிக்க (மென்மேல் நெருக்க). கைநில்லாது - எம்பால் நில்லாது; போய்விடும். அளிது - அஃது இரங்கத்தக்கது. நாண் நனி நீடுழந்தன்று. இனிக் கைநில்லாது அளிது என முடிக்க.

210. மறுகு - வீதி மறுகிற் பெண்டிர் சிலரும் பலரும் என இயைக்க. அம்பல் - பழிமொழி. வலத்தள் - வலக்கையிற் கொண்டவளாய். வலந்தனள் என்னும் பாடத்திற்குச் சுழற்றின வளாய் என்று கொள்க. அலந்தனன் - துன்பமுடையனாயினேன். சொல்வயர்ந்திசின் - சொல்ல விரும்பினேன். அழுங்கல் - பேரொலி.

211. சேட்புலமுன்னிய - தூரியவிடத்தைச் செல்லக் கருதிய.
யாய் - என்றாய். ஆய்நலம் - நுணுகிய அழகு. நலம் - இன்பமுமாம்.
ஆயத்தோர்க்கு என்மின் என இயைக்க.

212. கவிழ்மயிர் - கவிழ்ந்து தொங்குகின்ற மயிர். செந்நா
யேற்றை - செந்நாயேற்றையானது. ஏற்றை - ஆண். குருளைப் பன்றி
- பன்றிக்குட்டி. விரைந்த - விரைந்து செல்கின்ற. ஆயத்தோர்க்கு
உரைமின் என முடிக்க.

213. வேய் - மூங்கில். வனப்பு - அழகு. ஆய்கவின் - நுணுகிய
அழகு. பரியல் - வருந்தற்க. வந்தமாறு - வந்தகாரணம். வந்தமாறு
தருஉம் என இயைக்க.

214. வேண்டு - விரும்பிக் கேட்பாயாக. படப்பைத்தேன் -
தோட்டத்தில் வைத்த தேன். மயங்கிய - கலந்த. உவலை - இலை.
கீழ்தாகிய - கலுழிநீர் என இயைக்க. கலுழி - கலங்கல்.

215. அறம்சாலியர் - நல்வினை நிறைவதாக. வறனுண்
டாயினும் - வறற்காலம் உளதானாலும். எந்தையை - என்றலை
வனை. மறைத்த குன்று. அறஞ்சாலியர் எனக் கூட்டுக. கோள் -
கொலைத்தொழில்.

216. மான் அதர் - மான் செல்லும்வழி. மான் என்பதற்கு
விலங்குகள் என்றலுமாம். மயங்கி - கலந்துள்ள. மலைமுதல் -
மலையடி. தோளி பரல்வடுக்கொளத் தான்வருமென்ப என
இயைக்க.

217. துறந்ததைக்கொண்டு - (நின்னைத்) துறந்ததனால். அட
- வருத்த. சாஅய் - மெலிந்து. புலந்து - வெறுத்து. அளைகண் - நீர்
அளைந்தகண். எவ்வம் - துன்பம். ஏமம் - இன்பம். முந்துற நின்மகள்
- வந்தனள் என முடிக்க.

43ஆம் சூத்திரம்

218. எழில் - அழகு. மாமை - மாந்தளிர் போலும்நிறம்.
சுணங்கு - தேமல். ஆரம் - மார்பு. தொடுத்தென - எதிராக வைத்துக்
கட்டினதென்று சொல்லும்படி அமையார் - வேட்கை தணியார்.
எண்ணுவது - நினைக்கின்ற காரியம்.

219. அளிநிலை - அருளுநிலை. அமரிய - மாறுபட்ட
விளிநிலை - அழைக்குந்தன்மை. நிலம்வடுக்கொளா - நிலம்

வடுக்கொளச்செய்து; என்றது இதற்குமுன் மெத்தென நடக்குமடி. இப்பொழுது கோபத்தால் நிலம் வடுக்கொள்ளுமாறு (ஊன்றி) நடந்து என்றபடி. வறிது - சிறிது. அகம் - தன்னிடம். வாயல் - உண்மையல்லாத. கண்ணியது. நினைத்த காரியம். வினை தலைப்படுதல் - (ஆள்வினை) தொழிலிற் தலைப்படுதல். செல்லா நினைவுடன் - போகாமற்றடுக்கும் நினைவோடு. முளிந்த - உலர்ந்த. ஓமை - மாமரம். முதையற்காடு - பழங்காடு. அம் - சாரியை. மோடு - உயரம். ஈட்டுதல் - கொண்டுவந்து குவித்தல். காய் உதிர்ந்து கிடக்கு மென இயைக்க. கவான் - மலைப்பக்கம். மாய்த்தபோல - தீட்டி விட்டது போல. மமுகுநுனை - தேய்ந்த கூரிய முனை. பாத்தியன்ன - பரப்பி வைத்தாலொத்த; பகுத்துவைத்தாலொத்த எனினுமாம். குடுமி - முனை; உச்சி. அதர - வழியையுடைய. அதரகானம் என இயையும். முரம்பு - மேட்டுநிலம். இறக்க - கடக்க. அறத்தாறன்றென மொழிந்த தொன்றபடுகிளவி - நின்னிற் பிரியேன், பிரிதல் அறத்தாறன்றெனக் கூறிய இயற்கைப் புணர்ச்சிக் காலத்து வார்த்தை. அன்னவாக - கூறிய அத்துணையாகுக. முன்னம் - குறிப்பு. ஒன்றுநினைந்து ஒற்றி - போக்குடன் படாமையை எண்ணித் துணிந்து. பாவை - கண்மணிப்பாவை. மாய்த்த - மறைத்த. ஆகம் - மார்பு. புன்றலை - மென்மையான தலை. பிணையல் - (செங்கமுநீர்) மாலை உயிர்த்தல் - நெட்டுயிர்ப்புக் கொள்ளுதல். மணி - பவளம். காட்சி - தோற்றம். கடிந்தனம் - தவிர்ந்தேம்.

220. வேர்பிணிவெதிரத்து - வேர்கள். பிணிப்புண்ட மூங்கி லினிடத்தே. கால் - காற்று. நரலல் - ஒலித்தல். கந்து - தறி. அயர் வுயிர்த்தல் - நெட்டுயிர்ப்புக்கொளல். என்றாழ் - வெயில். அழுவம் - காடு. குன்று - மலை. மதியம் - திங்கள். முள்ளெயிற்றினையும் திருநுதலையுமுடைய நாள் நிரம்பிய மதித் திங்கள் எம்முடையதுமொன்றுண்டு. அஃது இப்பொழுது மாலையும்பரஃது என உள்ளினனல்லவோ என இயைக்க.

221. உறல்யாம் - தன்னை உறுதற்குரியயாம். உயர்ந்தவன் விழவு - காமன் விழா. விறலிழையவர் என்றது பரத்தையரை. விளையாடல் - நீர்விளையாடல். பொழுது - இளவேனிற்காலம். துருத்தி - ஆற்றிடைக்குறை. அறல்வாரும் - நீர்பெருகும். அற லுண்டாகும்படி ஒழுகும் என்றுமாம்.

222. உயவு - வருந்தியுறையும். பொரி - பொருக்கு. புள்ளி நிழல் - புள்ளிபோன்ற நிழல். சுட்டளை - சுட்டளைக்கல். வட்டரங்கு - வட்டாடற்குரிய அரங்கு. நெல்லிவட்டு ஆடும் - நெல்லிக்காயை வட்டாகக் கொண்டு ஆடும். ஆடும் சீறார் என இயைக்க. சுரம் - பாலைவனம். முதல்வந்த - முற்பட்டுவந்த. உரம் - வலி. படர் பொழுதென உள்ளினனல்லனோ என முடிக்க சுடர் - விளக்கு. படர்தல் - வருந்தல்.

44ஆம் சூத்திரம்

223. பொருள்வேட்கை - பொருளாசை. துரப்ப - செலுத்த. உறை - உறைதல். சூழாதி - நினையாதேகொள். தொய்யில் - தொய்யிற்கொடி. யாழ - முன்னிலையசை. நின்மார்பிற்சுணங்கு - நின்மார்பு மலைத்தலால் இவள்கணுண்டான தேமல். (இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் கருத்து வேறு. அது அத்துணைப் பொருத்த மில்லை). முகப்ப - முகந்துகொண்டு உடனே வர. கிடாவது - ஓரிடத்தே கிடவாது. செல்லார் - ஒழுகார். ஓராங்கு - ஒருசேர. வளமை - செல்வம். விழை தக்கதுண்டோ - விரும்பத்தக்கதாக உள்ளதோ. ஒன்றன்சுறாடை - ஒரு ஆடையின் சுறாகிய ஆடையை. சென்ற இளமை தரற்கு அரிது - கழிந்த இளமை மீண்டு தருதற்கு அரிது.

224. பொய்யற்ற கேள்வி - மெய்ப்பொருளுணர்ச்சி. புரையோர் - மேலோர். படர்ந்து - சென்று; அடைந்து. மையற்றபடிவம் - மாசற்ற விரதம். மறுத்தரல் - மீட்டல். ஒல்வதோ - பொருந்துவதோ.

225. கோளுற - உயிரைக்கொள்ள. பிறர் - பகையரசர். தாள் - முயற்சி. வலம் - வெற்றி. நாள்இழைசுவர் - பிரிந்துசென்ற நாளைக் கீறிவைத்த சுவர். ஆழல் - துன்பத்து ஆழாதே. நறவுநொடைநெல்லின் நாண் மகிழ் அயரும் - (கோடுடன்) நறவை விற்றுக்கொண்ட நெல்லால் நாளோலக்கச் சிறப்புச்செய்யும். கள்வர் கோமானாகிய புல்லியின் வேங்கடம் பெறினும் நின் ஆகம் பொருந்துதல் மறந்து ஆங்குப் பழகுவராதலரிது என முடிக்க. ஆவீயென்பான் நெடுநகராகிய பொதினி அன்ன ஆகம் என இயைக்க.

226. குறிப்பு - கருத்து. தனித்துப் பிரிவரோ - நின்னைத் தனித்திருக்கவிட்டுப் பிரிவரோ (பிரிந்திரார்). கலங்கல் - ஆதலால், கலங்கற்க. பனி - நீர்த்துளி. வார - வடிய.

227. பொறி - புள்ளி. வானம்வாழ்த்தி - வானம்பாடிப்புள். உறைதுறந்து - துளிபெய்தலைவிட்டு. பறைபுஉடன் - இலையாவும் கெட்டொழிதலோடு. புல்லென்ற - பொலிவழிந்த. முரம்பு - மேட்டுநிலம் வாளியம்பு - அலகம்பு. நிரம்பாநோக்கு - இடுக்கிக் குறிபார்க்கும் பார்வை. நிரயங்கொண்மார் - தம் நிரைகளை மீட்க வேண்டி. அம் - சாரியை. நல்லமர்க் கடந்த - வெட்சியாரின் நல்ல போரை வென்றுபட்ட அதர் - வழி. பீலி - மயிற் பீலி. ஊன்று வேல் பலகை - ஊன்றிய வேலும் அதனோடு சார்த்திய பரிசையும்; நடுகல், வேலையும் பரிசையையும் கொண்டு வேற்றுமுனையை யொக்குமென இயைக்க. வேற்றுமுனை - பகைமுனை. மொழி பெயர் தேம் - வேற்றுமொழி வழங்கும் தேயம். கழிப்பிணிக்கறைத் தோல் - கழி யாற் பிணிக்கப்பட்ட கரிய பரிசை. உவல்இடு பதுக்கை - தழையால் மூடிய கற்குவியல். ஆள்உகுபறந்தலை - ஆட்கள் இறந்துபட்ட பாழ்நிலம். உருஇல் ஊராத பேய்த்தேர் என மாற்றி இயைக்க. சென்ற ஆறு தேரொடு பரல் இமைக்கும் எனக் கூட்டி முடிக்க. நிரயங்கொண்மார் எனவும் பாடம். நிரயம் - நரகம்.

228. தந்நிலை - யாமிறந்துபடிந் தாமடையும் துன்பநிலை. இதற்கு உரை முன் எழுதப்பட்டுள்ளது.

45ஆம் சூத்திரம்

229. கோடு - சிகரம். இறத்தல் - கடந்துசேறல். கண்நீட விடுமோ? விடாது என்றபடி. மற்று - வினைமாற்று. ஏ - அசை நிலை. உடைத்து - அணையை உடைத்து. நீடு நினைந்து என்பது தலைவன் வினை. அவர் நீடு நினைந்து துடைத்தொறும் வெள் ளத்தைச் சொரிந்த கண்ணியல்பை அவரறிவராதலின் அவரை அது நீடவிடாது என்றபடி. நீட்டித்து வருதலை நினைந்து எனவே பிரிதலைக்கருதி என்பது பெறப்படும்.

230. வளை - சங்கு. பகரும் - விலைகூறும். கொண்கன் - நெய்தல் நிலத்தலைவன். படல் - கண்படல். பாயல் - படுக்கை. வெளவுதல் - கவர்தல். இன்பாயற்படல் என மாற்றிக்கொள்க படலை விசேடணமாக்கி பாயலை ஆகுபெயராக்கினு மமையும்.

231. கூந்தலையும் உண்கண்களையுமுடைய பிணிக்கொண்டோள் என்க. நெஞ்சமானது அவள் சொல்லைத் தீர்ப்போம் (சொல்லுவாம்) என்று சொல்லும். அறிவானது செய்த வினையை முடிவு போக்காது இடையே இகழ்ந்து விட்டுவிடுதல். அறியாமையோடு, இகழ்ச்சியையும் தருமென்று உறுதிப்பாட்டை ஆராய்கையாலே தாமதித்து; ஏ நெஞ்சமே சிறிது விரையாதேகொள் என்னும். களிறு மாறுபற்றிய - இரு களிறு ஒன்றோடொன்று மாறாகப் பற்றிய. கயிறுபோல என்னுடம்பு வீவதுபோலும் என முடிக்க.

232. கானம் - காடு. கருந்தகடு - கரிய தகடுபோன்ற விதழ். அதிரல் - புனலிப்பூ. காண்வர - அழகுண்டாக. மராம் - கடப்பம்பூ. அடைச்சி - சூடி. தெளிர்ப்ப - ஒலிப்ப. இயலி - நடந்து. சிறுபுறம் - பிடர்; சிறிய முதுகுமாம். சா அய் - விலகி. அல்கியேம் - தங்கினேம். குழுமும் - முழங்கும். பாணி - ஒலி.

233.

234. அளிது - இரங்கத்தக்கது. ஆள்வினை - முயற்சி. ஒம்பன் மின் - பாதுகாவாதீர். அதா அன்று - அஃதன்றி. புலம்புறுநிலை - தனிமைநிலை.

235. தலைமணந்த - ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய. ஞெமை - ஒருமரம். குடிஞை - பேராந்தை. பொன்செய் கொல்லின் - பொன்செய்யும் கொல்லன் தொழில் செய்தற்கண். ஒலிபோல தெளிர்ப்ப - ஒலிப்ப. முரம்பு - மேட்டுநிலம். சென்றிசின் - சென்றனன். உரைத்தென - உலாவியதென. நறுந்தண்ணியன் - நறிய குளிர்ச்சியையுடையனாய். வாராநின்றான்; கண்டீர்; (நோகோ) நோவேனோ? மகிழ்வேன் என்றபடி.

236. இனைந்து - வருந்தி. நீடுயிர்த்தல் - நெட்டுயிர்ப்புக் கொள்ளல். எண்ணி இனைந்து நொந்து அழுதனள் என மாற்றிக்கூட்டுக. எல் - விளக்கம். நல்கிய - வரைந்துகொண்ட மணியுட் பரந்த நீர் போல் - மணியும் அதனுட் பரந்த நீரும்போல். துணிபாம் - (வேறல் லரென்று) துணிகுவாம். சிதை இல்லத்துக்காழ் - தேய்த்த காலத்துக் கலங்கலைச் சிதைக்கின்ற தேற்றாம்விதை. கலத்தில் நீரைத் தேற்றத் தெளியுமா போலத் தெளிந்து என விரித்துரைக்க.

237. குரவை - குரவைக்கூத்து. மரபுளிபாடி - முறையாற்பாடி. சுற்றத்தார்கூறு. மரபைப்பாடி என்பது நச்சினார்க்கினியர் கூறிய பொருள். எங்கோ உலகில் வாழியர் என்று யாம் தெய்வம் பரவுதும் என இயைத்து முடிக்க.

238. மரையா மரற்செடியைச் சுவைக்கும்படி. மாரிவறப்ப என்க. ஆரிடை - அரியவழி. சரை - மூட்டுவாய். சுருங்கி - உடலஞ் சுருங்கி. உள்நீர் - உள்ளே பொருந்திய நீர். துயரத்தைக் கண்ணீர் நனைத்துப்போக்கும் கடுமையையுடைய காடு என விரித்துரைக்க அறியாதீர் போல் - யான் இறந்துபடுதலை அறியாதீர் போல. இன்நீர் அல்ல - இக்கூற்று இனிய நீர்மையையுடையனவல்ல. துன்பந் துணையாக நாடின - துன்பத்திற்குத் துணையாக எம்மையுங் கொண்டுபோக ஆராயின்.

239. எல்வளை - ஒளிபொருந்திய வளையையுடையாய்! நீவரின் சேறடி கல்லுறின் தோய்ந்தவைபோலக் கறுக்கு நவல்லவோ என இயைக்க. தாமரை அல்லிசேர் ஆயிதழ் அரக்குத் தோய்ந்தவை போல - தாமரையின் அல்லியைச்சேர்ந்த அழகிய விதழ்கள் இங்குலிகந் தோய்ந்தனபோல.

46ஆம் சூத்திரம்

240. விரிகதிர்மண்டிலம் - சூரியமண்டிலம். ஊர்தர - பரவா நிற்ப. புரிதலை - இதழ்முறுக்குண்ட தலையையுடைய. அங்கள் - அழகியதேன். புணர்ந்து - கூடிநுகர்ந்து. வாய்குமும் - அவ் விடத்தே சூழ்ந்து திரியும். துனிசிறந்து - துனி மிகுதலாலே. அறல்வார - காமத்தீயால் சுவறி அறுதலையுடைத்தாய் ஒழுக. அளித்தலின் - அருளுதலானே. பனி ஒரு திறம் வார - பனி ஒருகூற்றில் வடியா நிற்ப. தளைவிடீஉம் - அலரும்.

241. யான் ஈண்டையேன்; என் நலன் ஆண்டொழிந்தன்று என முடிக்க. சவனொடு - சவணால். யானை வெருவிக் கைவிடு பசங்கழை நிவக்கும் கானககாடு என இயைக்க. நிவக்கும் - நிமிரும்; மேற்சொல்லும். கழை - மூங்கில்.

47ஆம் சூத்திரம்

242. ஒன்றல் - பொருந்தல். பொருகளிறு - ஒன்றோடொன்று பொருத களிற்று யானைகள். தாள் - அடி. நின்றுகொய - ஏறாமல் நிலத்தே நின்று கொய்ய. ஒன்று என்றது நொதுமலர் வரைவொடு புருந்த ஒன்று.

48ஆம் சூத்திரம்

243. வீங்குநீர் - பெருகுநீர். நீலம் - கருங்குவளைப்பூ. பகர்பவர் - விற்போர். வயற்கொண்ட - வயலிடத்தே பறித்துக் கொண்டவை. கொண்ட - வினைப்பெயர். ஞாங்கர்மலர் - தலையிடத்தனவாகிய மலர். நாற்றம் கடாஅம் விருந்தயர - ஊர் புகுந்த வண்டிற்கு. நாற்றத்தையுடைய மதத்தை (அம்மதத்தின்முன் படிந்த வண்டுகள்) விருந்து செய்ய. அல்கி - தங்கி. இறை - முன்கையிலுள்ள வளை; ஆகுபெயர். வீழுநர் - விரும்பிய கணவர்; புணர்ந்தவர். வினைப் பெயர். வண்டு, அல்கி பாய்ந்தூதிப் படர் தீர்ந்து மறந்துளாத புனல் என முடிக்க.

50ஆம் சூத்திரம்

244. வாருறுவணர்ஐம்பால் - கோதுதலுற்ற கடைகுழன்ற ஐம்பால். ஐம்பால் - ஐந்து கூறாக முடிக்கப்படுவது. இறை - முன்கை எழில்பிணை மான் - அழகினையுடைய பெண்மான் மால்நோக்கு எனக் கண்ணழித்து மயங்கிய நோக்கு எனினுமாம். கார் - மழை. கூர்எயிறு - விழுந்தெழுந்த கூரிய எயிறு என்பர் நச்சினார்க்கினியர். அரி - உள்ளிடுமணி. அறிந்தீயாது இறப்பாய்கேள் - அறியாது போகின்றவளே கேள்.

உளனா - உயிருடனே இருக்க. உயவுநோய் - வருத்தத்தினை யுடைய காமநோய். தவறு - தப்பு. களைநர்இல் - களைபவர் இல்லாத. அறிந்து அணிந்து - அறிந்துவைத்தும் அழகுசெய்து. போத்தந்த - புறப்படவிட்ட. நுமர் - நுமரை. நில்லாது எய்க்கும் இடை - நிற்கமாட்டாது இளைக்கும் இடை. உரு - வடிவு. அல்லல் கூர்ந்து - வருத்தமிக்கு. அணங்காகி - வருத்தஞ் செய்வதாகிய நோய் - காம நோய். ஒறுத்தல் - வருத்துதல்; தண்டித்தல். மறுத்து - வருந்துகின்ற நிலைமையைப்போக்கி. நீபடுபழி - நீ எய்துவதொருபழி. பழிநிறுக்குவன் போல்வல் என மாற்றிக் கூட்டுக. நிறுக்குதல் - நிலைநிறுத்துதல்.

245. இவள் தந்தை விழுப்பொருள் யார்க்கும் கொடுக்கும். நீவேண்டிய பொருள் யாது என்றாள் தோழி. போதாய் - கூற்றின் (சொல்லின்) குறிப்பறியாதவளே! வேண்டும் - இரக்கும். புள் கண்மை - மிடி. ஈண்டு - என்பால். மருளி - மருண்டு. என்னை அருளீயல் - எனக்கு அருள் செய்தலை. வேண்டுவன் -

இரப்போன்.

51ஆம் சூத்திரம்

246. சான்றவிர் - நற்குணங்களெல்லாமமைந்தீர்! அறிவுறுப்
பேன் - தெரியச்செய்வேன். மான்றதுளி - மயங்கிய மழை. உரு
என்னைக்காட்டி - தன்வடிவை என்னைக் காணப்பண்ணி
(எனக்குக்காட்டி). அளியள் - அளிக்குந்தன்மையளாய். என்
நெஞ்ச ஆறுகொண்டாள் - என் நெஞ்சைத் தான்வரும் வழியாகக்
கொண்டாள். அதற்கொண்டு - அதனை முதலாகக் கொண்டு.
அலங்குதல் - அசைதல். மிலைந்து - சூடி. பெண்ணை மடல் -
பனைமடற் குதிரை. எவ்வநோய் - துன்பந்தரும் காம நோய்.
உயிர்ப்பாக இளைப்பாறுதலாக. மாதர்திறத்து - மாதர் வருத்தின
கூற்றிலே ஒரு கூற்றினை. பாய்மாநிறுத்து - அப் பாய்மாவை
மனத்தே நிறுத்தி, நிறுத்தி உயிர்ப்பாக மாதர்திறத்துப்
படுவேனென இயைக்க. எல்லை - பகல். எவ்வத்திரை -
துன்பமாகிய திரைகள். மடல்புனையா - அம்மடன்மா ஒரு
தெப்பமாக நீந்துவேன்; அக் கடலை நீந்துவேன். உய்யா - பிழைக்க
முடியாத. இம்மா உயலாகும் - இம்மடன்மா பிழைக்கும்படி
செய்வதொன்றா யிருந்தது.

ஏரென - அழகால் வந்த நோயென்று யான் கூறும்படியாக
“காமனதாணையால் வந்த காம நோயாகிய படை என விரித்
துரைக்க. படைமுற்றி உடைத்து உள் அழித்தரும் என மாற்றி
முடிக்க”. ஆணெழின்முற்றி - ஆண்டன்மையின் அழகாகிய
மதிலைச் சூழவிட்டிருந்தது. இம்மா ஏமம் - இம்மடன்மா
பரிகாரமாயிற்று. தகையால் - அழகால். தலைக்கொண்ட -
அவளிடத்தைப் பற்றிக் கொண்ட. நெஞ்சிடத்து எரிகின்ற காமத்தீ
அமையாது என்னுள்ளத்தைச் சுடும் என மாற்றிப் பொருள்
கொள்க. இதற்குச் சிறிது வேறுபட உரைப்பார்
நச்சினார்க்கினியர்.

அழன்மன்ற... இம்மா என்பதற்குக் காமமாகிய பொறுத்தற்
கரிய நோய் அறுதியாக நெருப்பு; அந் நெருப்பிற்கு இம்மா
அறுதியாக ஒரு நிழலாயிருந்தது என்றான் என உரைக்க.

ஆன்றோர் - ஆன்றோர்கள் உள்ளிடப்பட்ட அரசனை.
இவன் தவஞ்செய்தற்குரியனென்று தவத்துள்ளே கூட்டிக்

கொள்ளப்பட்ட அரசனை. துறக்கத்தின் வழிஇ - துறக்கத்திற்
சேறலை வழவுகையினாலே. பெயர்த்து - அவ்வழவுகையினின்று
மீட்டு. அவர் - அச் சான்றோர். உறீஇயாங்கு - உறுவித்தாற் போல.
உறீஇ யாங்குத் தீர்த்தல் நுந்தலைக்கடனே என இயைக்க.
நுந்தலைக் கடன் - நும்மிடத்து முறைமையாகும்.

247. உக்கம் - தலை. நடு உயர்ந்து - இடை இல்லையாய்.
வாள் வாய் - வாள்போலும் வாயையுடைய. கொடுமடாய் -
வளைந்த மடுப்பையுடையாய். கொக்குரித்தன்மடுப்பென்றார்;
தோல் திரைந்திருத்தலின், அகலம் - மார்பு. ஊன்றும் - அக்கூன்
ஊன்றும். புறம் - முதுகு. அக்குளுத்து - அக்குளுக் காட்டுதலால்
நச்சினார்க்கினியர் உரையின்படி அக்குளுத்தும் என்று இருக்க
வேண்டும். புல்லல் - முயங்கல் (தழுவல்). அருளிமோ - வருவாயாக.

248. உளைத்தவர் - வெறுத்தவர். முளைத்த - தோன்றின
முறுவல் - எயிறு. படுகளி - மிக்ககளிப்பு. மூப்பு - முதுமை. மூப்புச்
செய்யுமென முடிக்க.

249. அவர் - பூ. நாற்றம் உண்டோ என இயைக்க. விறலி -
பாணினியே! பிணங்கல் - பிணங்கற்க. அரும்பு - வண்டு. முயக்கு
அமிர்தன்றோ என முடிக்க. முயக்கு - தழுவதல்.

250. இஃதொத்தன் - இவனொருத்தன். மேவேமென்பார் -
புணர்ச்சிக் குறிப்பின்றி நிற்பார். மேவினன் - புணர்ச்சிக்
குறிப்புடையனாய்; முற்றெச்சம். அமன்ற - நெருங்கிய. மெல்
லிணர் செல்லா - மெல்லிய பூங்கொத்து நீங்காத. எல்லா - ஏடா.
இன்னா - துன்பம்.

52ஆம் சூத்திரம்

251. மனை - இல்லம். வயலை - வயலைக் கொடி. வேழம் -
கொறுக்கச்சி; கரும்பென்பாருமுளர். தோள் (நல்லன்) அல்ல
னென்னும் என இயைக்க.

252. முளிதயிர் - செறிந்ததயிர். கழுவறு கலிங்கம் - அழுக்குப்
போகத் தோய்த்த வஸ்திரம். கழாஅது - கழுவாது. விரலைக்
கழுவாது உடுத்து என இயைக்க. குய்ப்புகை - தாளிதப்புகை
துழந்து - துழாவி. புளிப்பாகர் - புளிக்குழம்பு. கழாஅது -
தோய்க்காது என்று கூறுவாரு முளர். பொருத்த நோக்கிக்
கொள்க.

253. கொளலரிதாக - கொள்ளுதலரிதாக. ஏற்றுக் காரி - ஏறாகிய காரி. காரி - கருநிறமுடையது. கதம் - கோபம். பாய்ந்த - பாய்ந்து தழுவின. ஆர்வுற்று - மகிழ்ச்சி நிறைதலுற்று. உச்சி பதித்து - தலையில் மிதித்து. மிதித்துக் கொடைநேர்ந்தார் என இயையும். உச்சி மிதித்து என்றது - அவர் கூறாமல் அடங்கச் செய்து என்றபடி.

54ஆம் சூத்திரம்

254. முகிழ முகிழ்த்தே வரவாயினும் - அரும்பு போல முகிழ்த்து வருதலுடையதாயினும். வருதல் - முகஞ் செய்தல்; வளர்தல். முலைவர வாயினும் அஞ்சுதக்கன என இயைக்க. அரவெயிறு - பாம்பின் பல்லு. ஒழுக்கம் - வெளிப் போந்தும் வெளி வராமலுமிருத்தல். அணங்குதகு இவள் - வருத்தம் செய்யுந் தகுதியுடைய இவள். தகு - தக்கு என நின்றது. இவள் இளைய ளாயினும். முதுக் குறைந்தனள் (-பேரறிவுற்றாள்) என முடிக்க தாய் நோயிலளாகு என இயைக்க. அணங்கு - அணங்கு போன்ற என்றுமாம்.

255. ஆள்வினை - தவமுயற்சி. முனிவன் என்றது விசுவாமித் திரனை. போற்றிய - பாதுகாத்த. எய்திய ஞான்று - எய்திய போது மதியுடம்பட்ட - அவன் கருத்தினைத் தன் நோக்கான் உடன் பட்ட; இதனைக் கண்ணுடன் முடிக்க. ஞாண் - நாண். இடி ஒலி - இடிபோலும் ஒலி. இடியின் ஒலி கேட்ட பாம்பு என, இடியொலியைக் கேட்ட என்பதனோடும் கூட்டுக.

256. பாண்டியன் மகள் - சித்திராங்கதை. விசயன் - அருச்சுனன். (இதன் கருத்து நன்றாகப் புலப்படவில்லை. இச் செய்யுளிற் பிழையுமிருக்கலாம் போலும்).

257. முட்கால் - முட்பொருந்திய தாள் (அடி). காரை தீங்கந்தாரம் - காரை முதுபழம்போல முற்ற விளைந்த இனிய கந்தாரமென்னும் பெயரையுடையதுமது எனப் பொருள் கொள்க. தீங்கட்டாரம் எனவும் பாடம். தாரம் - பண்டம் (பொருள்). ஆயம் - நிரை. தலைச்சென்று - கள் விலைக்கு நேராகக் கொடுத்து. பெருத்த - மிக்க. எச்சில் ஈர்ங்கை - எச்சிலான ஈரியகை. கையை வில்லின் புறத்தே திமிரி என இயைக்க. அணல் - தாடி. தொடுதல் ஒம்பு - தொடுதலைப் பாதுகாப்பாயாக. சாடியைத் தொடுத்தல் ஒம்புமதி என இயைக்க. காய்தல் - விடாய்த்தல்.

258. பல்லாளிரை ஒம்பு மென்ப என முடிக்க. வில்லேருழவர்
கடந்து கொண்ட பல்லாளிரை என இயைக்க. கடந்து - வென்று.
வெட்சித்தாயத்து - நிரைகவருமுரிமையை யுடைய. இதனை
உழவரொடு முடிக்க.

55ஆம் சூத்திரம்

259. நெடுவேள் ஆவி - ஒருவள்ளல்.

260. எவ்வி - ஒரு குறுநில மன்னன். இவன் கொடையிற்
சிறந்தவன்; வேலி எனவும் படுவன். புறநானூறு பார்க்க. பூ -
பொற்றாமரைப்பூ. புல்லென்று - பொலிவழிந்து.

261. ஏறு - ஆனேறு. பொதுமகளிர் - இடைச்சாதி மகளிர்.
புணர்குறி - புணர்தற்கு வேண்டும் நிமித்தம். கொண்டு - பெற்று.

முற்றிற்று.

நூற்பா நீரல்

(நூற்பா எண்)

அகத்திணை மருங்கின்	56	இமையோர் தேளத்தும்	248
அச்சமு நாணும்	99	இயங்குபடையரவம்	63
அடியோர் பாங்கினும்	23	இரந்து குறையுற்ற	237
அதுவே தானு மிருநால்	66	இரவுக் குறியே	131
அந்தமில் சிறப்பின்	243	இருவகைக் குறி	107
அம்பலு மலரும்	139	இருவகைப் பிரிவும்	11
அமரர்கண் முடியும்	81	இறைச்சி தானே	229
அய்பெருஞ் சிறப்பின்	124	இறைச்சியிற் பிறக்கும்	230
அயலோ ராயினும்	38	இன்பமும் பொருளும்	92
அருண் முந்துறுத்த	161	உடம்பு முயிரும்	203
அலரிற் றேரன்றும்	163	உடனுறை யுவமம்	242
அல்லகுறிப்படுதலும்	133	உண்டற் குரிய	213
அவற்றுள், ஓதலுந்	26	உணர்ப்பு வரை	156
அவற்றுள், நடுவ ணைந்திணை	2	உயர்ந்தோர்க் குரிய	31
அவன் குறிப்பறிதல்	159	உயர்ந்தோர்கிளவி	217
அவன்சோர்பு காத்தல்	174	உயர்மொழிக் கிளவி	240
அவன்வரம் பிறத்தல்	120	உயர்மொழிக் குரிய	238
அவனறி வாற்ற	147	உயிரினுஞ் சிறந்தன்று	113
அறக்கழி வுடையன	218	உயிரு நாணும்	201
அறத்தொடுநிற்கும்	206	உரிப்பொருளல்லன	13
அறுவகைப்பட்ட	75	உழிஞை தானே	64
அன்புதலைப் பிரிந்த	179	உழைக்குறுந் தொழிலும்	171
அன்புறு தகுந	231	உள்ளுறுத் திதனோடு	48
அன்பே யறனே	215	உள்ளுறை தெய்வம்	47
அன்ன வகையான்	128	உள்ளுறை யுவமம்	46
அன்னை யென்னை	246	உற்றுழி யல்லது	208
ஆங்காங் கெரமுகும்	134	உறுகணோம்பல்	239
ஆயர் வேட்டுவர்	21	ஊரொடு தோற்றமும்	85
ஆற்றது பண்பும்	170	எஞ்சா மண்ணசை	62
ஆறின தருமையும்	136	எஞ்சி யோர்க்கும்	42
இசைதிரிந் திசைப்பினும்	195	எண்ணரும் பாசறை	175
இடித்துவரை நிறுத்தலும்	155	எத்திணை மருங்கினும்	35

எந்நில மருங்கிற்	19	குழவி மருங்கினும்	84
எல்லா வாயிலும்	178	குறித்தெதிர் மொழிதல்	183
எல்லா வுயிர்க்கும்	223	குறிப்பே குறித்தது	97
எளித்த லேத்தல்	207	குறியெனப் படுவது	130
ஏமப் பேரூர்	37	குறையுற வுணர்தல்	127
ஏவன் மரபின்	24	கூதிர் வேனில்	76
ஏறிய மடற்றிறம்	51	கொடிநிலை கந்தழி	88
ஏனோர் பாங்கினும்	22	கொடுப்போ ரின்றியும்	143
ஏனை உவமம்தானுணர்	49	கொடுப்போ ரேத்தி	90
ஏனைப் பிரிவும்	190	கொண்டுதலைக் கழியினும்	15
ஒப்பு முருவும்	247	கொள்ளார் தேளம்	67
ஒருசிறை நெஞ்சமோடு	204	கெரற்ற வள்ளையும்	89
ஒருதலை யுரிமை	225	கைக்கிளை முதலா	1
ஒருபாற் கிளவி	222	சிறந்துழியையம்	94
ஒன்றாத் தமரினும்	41	சினனே பேதைமை	245
ஒன்றே வேறே	93	சுரமென மொழிதலும்	216
ஓதல் பகையே	25	சூழ்தலு முசாத்துணை	126
கணையும் வேலும்	71	செய்பொரு ள்ச்சமும்	232
காணத்தி னமைந்து	146	சொல்லிய கிளவி	154
கலந்த பொழுதும்	16	சொல்லெதிர் மொழிதல்	110
கழிவினும் வரவினும்	153	செலவிடை யமுங்கல்	185
களவல ராயினும்	115	செறிவு நிறைவும்	209
களவுங் கற்பும்	162	தந்தையும் தன்னையும்	137
கற்புங் காமமும்	152	தம்முற விழுமம்	235
கற்புவழிப் பட்டவள்	233	தலைவரு விழுமம்	39
கற்பெனப் படுவது	142	தற்புகழ் கிளவி	180
கனவு முரித்தால்	197	தன்வயிற் கரத்தலு	205
காஞ்சி தானே பெருந்திணை	77	தன்னு மவனும்	36
காமக் கடப்பினுள்	160	தன்னுறு வேட்கை	118
காமக் கூட்டம்	119	தாய்க்கு முரித்தால்	198
காமஞ் சாலா விளமையோள்	50	தாய்க்கும் வரையார்	116
காமஞ் சான்ற	192	தாயத்தி னடையா	221
காமஞ் சொல்லா நாட்டம்	109	தாய்போற் கழறி	173
காமத் திணையின்	108	தாயறி வுறுதல்	138
காமநிலை யுரைத்தலும்	177	தாவி னல்லிசை	91
காமப் பகுதி	83	தாவில் கொள்கை	74
காரு மாலையும்	6	தானே சேறலும்	27
கிழவி நிலையே	186	தானையானை	72
கிழவி முன்னர்த் தற்புகழ்	181	திணையங் குறுதலும்	12
கிழவோ னறியா அறிவினள்	117	தும்பை தானே	69
கிழவோள் பிறள்	234	துன்புறு பொழுதினும்	184
கிழவோள் விளையாட்டு	164	தெய்வம் உணாவே	18
குடையும் வாளும்	68	தொல்லவை யுரைத்தல்	168

தோழி தாயே	193	பெறற்கரும் பெரும் பொருள்	150
தோழி தானே	125	மக்க ணுதலிய	54
தோழியின் முடியும்	121	மங்கல மொழியும்	244
தோழியுள் ளுறுத்த	149	மரபுநிலை திரியா	45
தேரும் யானையும்	212	மறங்கடைக் கூட்டிய	59
நட்பி னடக்கை	200	மறைந்த வொழுக்கத்து	135
நடுவுநிலைத் திணையே	9	மறைந்தவற் காண்டல்	111
நாடக வழக்கினும்	53	மன்னர் பாங்கின்	30
நாட்ட மிரண்டும்	96	மனைவி தலைத்தாள்	165
நாற்றமுந் தோற்றமும்	114	மனைவி முன்னர்	166
நிகழ்தகை மருங்கின்	228	மனைவி யுயர்வும்	227
நிகழ்ந்தது கூறி	44	மாயோன் மேய	5
நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கு	43	மாற்றருங் கூற்றம்	79
நிலம்பெயர்ந்து	169	மிக்க பொருளினுள்	219
நோயு மின்பமும்	196	முதல்கரு வுரி	3
பகற்புணர் களனே	132	முதலொடு புணர்ந்த	106
படையியங் கரவம்	58	முதலென்ப படுவ தாயிரு	17
பண்பிற் பெயர்ப்பினும்	103	முதலென்ப படுவது	4
பரத்தமை மறுத்தல்	158	முந்நாள ல்லது	122
பரத்தை வாயில்	224	முந்நீர் வழக்கம்	34
பன்னூறு வகையினும்	123	முயற்சிக் காலத்து	129
பனியெதிர் பருவமும்	7	முழுமுத லரணம்	65
பாங்க னிமித்தம்	104	முறைப்பெயர்	220
பாங்கருஞ் சிறப்பின்	78	முன்னிலை யாக்கல்	101
பாடாண் பகுதி	80	முன்னிலைப் புறமொழி	167
பால்கெழு கிளவி	199	முன்னைய நான்கும்	52
பின்பனி தானும்	10	முன்னைய மூன்றுங்	105
பின்முறை யாக்கிய	172	மெய்தொட்டுப் பயிறல்	102
புணர்தல் பிரிதல்	14	மெய்ப்பெயர் மருங்கின்	87
புணர்ந்துடன் போகிய	148	மொழியெதிர் மொழிதல்	182
புலத்தலு மூடலும்	157	மேலோர் முறைமை	29
புல்லுதன் மயக்கும்	151	மேலோர் மூவர்க்கும்	144
புறத்திணை மருங்கின்	55	மேவிய சிறப்பின்	28
புறத்தோ ராங்கண்	176	மைந்து பொருளாக	70
பூப்பின் புறப்பாடு	187	யாறுங் குளனும்	191
பெயரும் வினையும் என்று	20	வஞ்சி தானே	61
பொய்யும் வழுவும்	145	வண்டே யிழையே	95
பொருள்வயிற் பிரிதலும்	33	வண்ணம் பசந்து	202
பொருளென மொழிதலும்	214	வருத்த மிகுதி	226
பொழுது தலைவைத்த	236	வரைவிடை வைத்த	112
பொழுது மாறு முட்கு	40	வழக்கொடு சிவணிய	86
பொழுது மாறுங்	210	வழக்கொடு சிவணிய	86
பெருமையும் உரனும்	98	வழங்கியன் மருங்கின்	82

வாகை தானே	73	வேட்கை யொருதலை	100
வாயிற் கிளவி	241	வேண்டிய கல்வி	188
வினைவயிற் பிரிந்தோன்	194	வேந்துவிடு முனைஞர்	57
வெளிப்பட வரைதல்	140	வேந்துவினை யியற்கை	32
வெளிப்படை தானே	141	வேந்துறு தொழிலே	189
வெறியறி சிறப்பின்	60	வைகுறு விடியல்	8
வேட்கை மறுத்து	211		

அரும்பத (அருஞ்சொல்) விளக்கம் முதலியன

(நூற்பா எண் - பக்க எண்)

அ	
அகத்திணை - அகத்தே நிகழும்	அத்தம் - அருவழி 60,134
இன்பமாகிய ஒழுக்கம் 1	அதம் - கொலை 92
அகம் - மனம் 1	அதர் - வழி 114
அகடு - வயிறு 146	அதரிதிரித்தல் - எருதுகளை
அகநாடு - மருதம் 65	வளைத்து நெற்போரை
அகல் - விளக்குத்தகழி	மிதிப்பித்தல் (சூடுமிதித்தல்) 76
அகலிடம் - பூமி 96	அதவம் - அத்தி 102
அகற்சி - துறவு 76	அதள் மிருகத்தோல் 60
அகில் - ஒரு மரம் 140	அதிகமான் - கடையெழு
அகைதல் - கப்புவிடல் 112	வள்ளளிலொருவன், தகடுரி
அசா - வருத்தம் 115	லிருந்து அரசு செய்தவன் 63
அசைதல் - இளைத்தல் 147	அதிர்ப்பு - நடுக்கம் 92
அஞ்சை - தாய் 36	அதிரல் - புனலிக்கொடி 41
அஞர் - துன்பம் 15,120	அந்தி - செவ்வானம் 100
அடகு - இலை 90	அம்பி - தோணி 114
அடங்காதார் - பகைவர் 13	அம்பு அணை - அம்பாலாகிய
அடர் - தகடு 146	சயனம், அப்பு - விகாரம் 79
அடர்தல் - வருத்தல் 50	அம்புலி - திங்கள் (சந்திரன்) 89
அடுக்கம் - மலைப்பக்கம் 91	அமர் - போர் 60
அடும்பு - ஒரு கொடி 111	அமலை - நெருக்கம் - ஆரவாரம் 114,142
அடுமரம் - வில் 92	அமளி - படுக்கை 112
அடை - இலை 19	அமை - மூங்கில் 112
அண்கணாளன் - கண்ணுக்கு	அயம் - நீர் 113
முன்வருவோன்) 114	அயிரை - ஒருவகை மீன்
அணங்கு - தெய்வம் 8	- ஒரு மலை 89
அணங்கல் - வருத்தம் 114	அயிற்குதவம் - இரும்புக்கதவு 87
அணல் - தாடி 50	அரக்கு - இங்குலிகம்
அலைதாடி, கதுப்பு	(சாதிலிங்கம்)
அணவரல் - தலையை மேலே	அரசு நுகம் - அரசுபாரம் 60
உயர்த்தல் 102	அரண் - கோட்டை 41
அண்ணாந்து - தலைநிமிர்ந்து 114	- பாதுகாவலான இடம் 56
	அரந்தை - துன்பம் 79

அரவம் - ஒலி	58,63,107
அரிசில் கிழார் - கடைச்சங்கப் புலவருளொருவர்	67
அரில் - தூறு, செடி,	91
அரிவை - பெண்	
அருகல் - சுருங்கல்; குறைதல்	147
அருப்பம் - அரண்	605
அருமை - இன்மை	80
அல்கல் - தங்கல்	45
- இரா	
அல்லகுறி - குறியல்லாத குறி	
அலங்கல் - பூமாலை	
அலவன் - ளெண்டு	12
அவல் - பள்ளம்	146
அவிதல் - தணிதல்	
அவை - திரள் (கூட்டம்)	
அழல் - அங்காரன் (செவ்வாய்)	75
அழற்கூட்டம் - கார்த்திகைநாள்	
அழுக்காறு - பொறாமை	247
அழுங்கல் - வருந்தல்	112
அழுந்து - ஆழம்	39
அழுவம் - காடு;	
- பரப்பு	
அளி - அன்பு	42
அற்சிரம் - முன்பனிக்காலம்	12
அற்றம் - சோர்வு	
அறுகாற்பறவை - வண்டு	115
அறுதி - முடிவு	72
அறுவை - புடைவை	36,111
அறை - பாறை	891

ஆ

ஆகம் - மார்பு	
ஆகுளி - சிறுபறை	91
ஆசாரம் - ஒழுக்கம்	114
ஆசு - பற்றுக்கோடு	147
ஆஞ்சி - (அஞ்சி), அஞ்சுதலுடையது	79
ஆட்டனத்தி - ஆதிமந்திகணவன்	54
ஆடாவடகு - (அடாவட்கு) விளையாட்டு	103
ஆடு - மேடம்	91
ஆதிமந்தி - கரிகாற்சோழன் மகள்	54
ஆதியம் - நாள்	90

ஆம் - நீர்	
ஆம்பல் - ஓரெண்	
ஆம்பி - காளான்	91
ஆய் - ஒரு வள்ளல் - தாய்	90,242
ஆய்ச்சியர் - இடைச்சியர்	53
ஆய்தல் - உள்ளதன் நுணுக்கம்	58
ஆயம் - பசுக்கூட்டம்	58
- ஆதாயம்	
ஆயர் - இடையர்	53
ஆர் - ஆத்தி	60
ஆர்தல் - உண்ணல்	
ஆர்பதம் - உணவு	111
ஆரணம் - மறை (வேதம்)	26
ஆரல் - ஒருவகைமீன்	
ஆவநாழிகை - அம்புக்கூடு	79
ஆவி - ஒருவள்ளல்	44
ஆவித்தல் - கொட்டாவித் கொள்ளல்	114
ஆழி - கரை	64
-கூடற்கழி	111
ஆழியான் - திருமால்	42,60
ஆள்வினை - முயற்சி	90
ஆளி - சிங்கம்	
ஆன்றோர் - கல்வியொழுக் கங்களானிறைந்தோர்	68
ஆனாது - அமையாது; இடைவிடாது	39

இ

இகுத்தல் - அடித்தல்	90
இஞ்சி - மதில்	36
இட்டுப்பிரிவு - அணிமை யிற்பிரிதல்(ஒருவழித்தணத்தல்)	111
இடங்கர் - முதலை	65
இடத்தல் - கிளப்பல்	114
இடுகல் - நுணுகல்	102
இடும்பை - துன்பம்	42
இண்டு - ஒருவகைக்கொடி	40
இதண் - பரண்	114
இமைத்தல் - ஒளிவிடல்	102,114
இயங்குதிணை - இயங்குஞ்சாதி (இயங்குதல் - சஞ்சரித்தல்)	1
இயம் - வாச்சியம்	1
இயலுதல் - நடத்தல்	102

இரங்காழ் - இரவமரத்தின் வித்து	72	உடலல் - மாறுபடல்	114
இரலை - கலைமான்	12,60	உடன்று - பகைத்து	60
இரவம் - இரவமரம்	79	உடு - நாணைக்கொள்ளுமிடம்	
இருக்கை - ஆசனம்	75	உணங்கல் - உலர்தல்	107
இரும் - இருமல்	79	உணர்த்தல் - தெளிவித்தல்	146
இருவி - கதிர்முறித்ததாள்	111	உதண் - மொட்டம்பு	114
இல்லம் - தேற்றாமரம்	3	உந்தல் - தள்ளல்	114
இல்லோர் - வறியோர்	41	உம்பர்மீன் - விண்மீன்	58
இலக்கம் - குறி	60	உம்மை - மறுமை	76
இவுளி - குதிரை	67	உமணர் - உப்பமைப்போர்	113
இழிசினன் - இழிந்தம்மகள்	63	உணவல் - வருந்தல்	67
இழுது - வெண்ணெய்	133	உரறல் - ஒலித்தல்	63
இழைத்தல் - செய்தல்	147	உரன் - அறிவு	43
இளிவரவு - இழிவு; இகழ்ச்சி	60	உரி - தோல்	60
இறத்தல் - கடத்தல்	13	உருப்பு - வெப்பம்	13
இறா - ஒருமீன்	133	- காணல்	147
இறும்பு 1 சிறுகாடு	6,147	உரும் - இடி	43
இறும்புது - அதிசயம்	60	உருமு - இடி	68
இறை - முன்கை	48	உரைத்த - தேய்த்த	67
-தங்குமிடம்	58	உலத்தல் - இறத்தல்	60
-அரசன்	76	- தணிதல்	59,111
- சிறை	150	உலவை - மரக்கொம்பு	39
இறைகூர்தல் - தங்கியிருத்தல்	79	உவல் - சருகு	44
இறுவரை - தாழ்வரை =		உவலை - தழை	42
மலைப்பக்கம்	111	உழுத்தல் - வருந்தல்	104
இன்னாங்கு - துன்பம்	91	உழிஞ்சில் - வாகை	147
		உழிஞை - கொற்றான் செடி	90
ஈ		உழுத்ததர் - உழுத்தஞ் சக்கை	72
ஈங்கை - ஒருவகைக்கொடி	40	உழுவை - புலி	15
ஈமம் - பிணப்படுக்கை	79	உழை - மான்	58,146
ஈமவிளக்கு - பிணஞ்சுடும் விறகின்		உள்ளல் - நினைத்தல்	91
அழலாகிய விளக்கு	79	உளைத்தல் - வெறுத்தல்	51
ஈரம் - அன்பு	91	- ஒருவகைஒலி	58
ஈருயிர்ப்பிணவு - சூற்பிணவு	51	உறந்தை - உறையூர்	114
ஈனாவேண்மாள் - மகப்பெறாத		உறழ்தல் - மாறுபடல்	238
வேளாளர் குலத்துப் பெண்	76	உறை - மழை	102
		உறைத்தல் - துளித்தல்	72
உ			
உக்கம் - தலை	51	ஊ	
உகளுதல் - துள்ளி விளையாடல்		ஊகம் - ஒருவகைப் புல்	60
உகிர் - நகம்	41	ஊசி - வடதிசை	91
உளுற்றல் - முயலல்	12	ஊதியம் - பயன்	41
உட்கல் - அஞ்சல்	12	ஊதை - காற்று	102
உட்கு - அச்சம்	40		

ஊர்தல் - செல்லல்	63,75	ஏது - தீங்கு (குற்றம்)	102
- பரத்தல்	75	ஏதீடு - காரணமிட்டுரைத்தல்	207
ஊர்தி - மெல்லிய நடை	67	ஏமம் - இன்பம்	42
எ		- காவல்	50
எஃகம் - வேல்	32,79	ஏமாப்பு - இறுமாப்பு	114
எக்கர் - மணன் மேடு	114	ஏமுறல் - இன்பமுறல்	147
எண்கு - கரடி	15	ஏர் - எழுச்சி; வளர்ச்சி ;	
எய் - முட்பன்றி	71	அழகுமாம்	247
எய்த்தல் - இளைத்தல்	111	ஏழகத்தார் - ஆட்டுக்கடா	60
எய்யாமை - அறியாமை	115	ஏழில் - ஒருமலை	107
எயில் - அரண்	63	ஏழை - அறியாமைக்குணம்	111
எளி - நெருப்பு (அக்கிநி)	60	ஏற்றம் - நீரிறைத்தற்குரியது	
எருக்கி - வெட்டி	61	(ஏத்தம் சிலப்பதிகாரம்)	89
- வருத்தி	146	ஏற்றி - நினைந்து (ஏற்றி எனவும்	
எருத்து - பிடர்	42	பாடம்)	114
எருவை - ஒருவகைக் கழுகு		ஏறு - எருது	53
எல் - விளக்கம்	63	- கதவுக்கிடு மொரு தடை	
- இரவு	63	போலும்	68
- பகல்	102	ஏனம் - பன்றி	114
எல்ல - எல - ஏடி	111	ஏனல் - தினை	46
எல்லே - என்னே	115	ஐ	
எல்லி - இரவு	43,67	ஐ - வியப்பு	41
எலுவன் - நண்பன் = தோழன்	114	ஐயவி - சிறுகடுகு	67
எவ்வி - ஒரு வள்ளல்	55	ஐவனம் - மலை நெல்	102,114
எழில் - மிகு வளர்ச்சி		ஓ	
(அழகுமாம்)	247	ஓக்கல் - சுற்றம்	91
எழிலி - மேகம்	41	ஓசிதல் - முரிதல்	111
எழினி - ஒரு வள்ளல்	91	ஓய்தல் - கொண்டுசெலுத்தல்	60
எழு - கணைய மரம்	68	ஓருதலை - நிச்சயம், உறுதி	100
எழுவுஞ்சீப்பு எழுப்பப்படும் சீப்பு		ஓருவுதல் - நீங்குதல்	100
(தாழ்)	65	ஓல்கல் - தளர்தல்	102
எள்ளல் - இகழ்தல்	111	ஓல்கா நிலைமை - சுருங்காத	
எற்றம் - நினைவு (ஏற்றம் எனவும்		நிலைமை; வேறுபாடான	
பாடம்)	111	நிலையுமாம்	75
எற்பாடு - நடுப்பகலின் பின்பத்து		ஓல்வது - இயன்றது	90
நாழிகைவரையுள்ள காலம்	8	ஓழித்தது - விலக்கியது	146
எறிதல் - கொல்லல்	60	ஓழிதல் - நீங்கல்; வீழ்தல்	147
- அடித்தல்	72	ஓழுகை - சகடம் (வண்டி)	114
என்றாழ் - வெயில்	43	ஓற்கம் - வறுமைக்காலம்	72
என்னை - எனது இறைவன்		ஓற்றி - அறிந்து	
ஏ		(மறைந்து நின்றறிந்து)	114
ஏ - அம்பு	102	ஓன்றார் - பகைவர்	68
- பெற்று பெருப்பம்)		ஓன்னார் - பகைவர்	63

ஓ		கணிச்சியோன் - சிவன்	13
ஓத்து - மறை (வேதம்)	31	கணை - அம்பு	76
ஓதம் - நீர்ப்பெருக்கு; வெள்ளம்	133	கதம் - கோபம்	41
ஓப்புதல் - துரத்தல்	80	கதழ்தல் - விரைதல்	58,147
ஓம் - (ஓவும்) ஒழியும்		கதிரோன் - செம்மல் - கன்னன்	72
ஓம்பல் - பாதுகாத்தல்	45	கதிர்த்தல் - விளக்கமுறல்	115
ஓப்புமதி - பாதுகாப்பாய்; மதி - முன்னிலையசை	60	- தோற்றமுறல்	
ஓமை - மாமரம்		கதுப்பு - கூந்தல்	8,111
ஓரி - ஆண்மயிர்	107	கதுவாய் - வடு (தழும்பு)	79
- மயிலின் தலைக்கொண்டை (கூட்டு)		கந்தழி - தத்துவங் கடந்த அருவப்பொருள்	88
ஓரை - மகளிர் விளையாட்டு	39	கந்து - கட்டுத்தறி	76
- இராசி	68,142	கம்பம் - நடுக்கம்	60
க		கம்புள் - கோழிச்சாதி	12
கங்கை சிறுவன் - வீடுமன்	72	- நீர்வாழ் பறவையுளொன்று	60
களுற்றல் - நெருங்குதல்	8	கயந்தலை - யானைக்கன்று	147
கட்டளை - உரைகல்	43	கயம் - குளம்	114
கட்டி - சேரன் சேனாதிபதி	113	கயமாகியுளம் - புனர்பூசநாள்	191
- வெல்லக்கட்டி	146	கயிறுரீஇவிடல் - கயிறுகழற்றி விடல்	
கட்டில் - அரசுகட்டில் (ஆசனம்)	76	(இல்லின்புறம் போகவிடல்)	102
கடம் - காடு	60	கரணம் - சடங்கு (கிரியை)	142
கடவல் - செலுத்தல்	114	கரத்தல் - மறைத்தல்	60
கடிநாள் - மணநாள்	114	கரிகால் - கரிகாற்சோழன்	26
கடிப்பு - குறுந்தடி	90	கருங்கூத்து - தண்ணிய நாடகம்	60
கடிமரம் - காவன்மரம்	93	(படையாளர் தம்முறு தொழிலாய் ஆடுவது)	
கடு - கோபம்; வேகம்	72	கருத்துப்பொருள் - கருதலள வையான நியப்பும்பொருள்	1
கடுஞ்சூல் - முதற்கருப்பம்	138	கருப்பை - காரெலி	60
கடும்பு - சுற்றம்	146	கருமம் - செய்யத்தக்கது (காரியம்)	147
கடை - வாயில்	58	கரைதல் - சொல்லல்	147
- கோபுரவாயில்	68	கலசயோனி - அகத்தியமுனி	75
கண்குடுதல் - கோபித்தல்	147	கலம் - பாண்டம்	72
கண்டல் - தழை	114	கலாவல் - கலத்தல்	113
கண்ணகி - பேகன் மனைவி	90	கலி - ஒலி	60
கண்ணல் - கருதல்		கலிங்கம் - ஆடை	24,147
கண்ணோட்டம் - இரக்கம்	91	கலிவரலாழி - கலியுகம்	76
கண்ணி - நெற்றிமாலை	111	கலுழ்தல் - கலங்கல்	36
கண்ணுறை - மேலீடு	90	கலையேறு - ஆண்மான்	
கண்படை - துயில் (நித்திரை)	90	கலையேற்றார் தியாள் - துர்க்கை	
கணி - சோதிடன்	83	கவந்தம் - உடற்குறைபோன்ற ஒருகளங்கம் போலும்	91
கணிக்காரிகை - சோதிடஞ் சொல்லும் பெண்	60		
கணிச்சி - மழு	60		

கவடி - வெள்வரகு	
கவறு - சூதாடுகருவி	75
கவலை - கவர்வழி	58,76
- ஒருகொடி	
கவான் - பக்கமலை	
கவிரம் - ஒருமலை	
கவின் - அழகு	12
கவள் - கதுப்பு	114
கழகம் - சூது.	75
கழறல் - இடித்துக்கூறல்	102
கழு - பால்கறக்கவிடாத	
ஆக்களின் கழுத்திலிடுவது	58
கழுது - பேய்	75
- பரண்	131
கழுமலம் - சீகாழிப்பதி	76
கழுவுதல் - அழுக்குப்போக்கல்	24
கழை - மூங்கில்	39,46,147
- வேயங்குழல்	
கள்வன் - ஞெண்டு	
களி - களிப்பு	51
களைஞர் - நீக்குவோர்	3
கறங்கல் - ஒலித்தல்	146
கறி - மிளகு	114
கறை - உரல்	
கனகம் - பொன்	
கவல் - நெருப்பு	
கலை - செறிவு	
கா	
காஞ்சி - ஒருபண்	79
காட்சிப்பொருள் - காட்சியளவை	
யாலுணரப்படும்பொருள்	1
காட்டு - செத்தை (குப்பை)	6
காதலன் - நாயகன்	54
காப்பு - காவல்	60
காம்பு - மூங்கில்	114
காமம் - பொருட்பற்று	76
காமுறல் - விரும்பல்	92
காயம் - ஆகாயம்	91
காரி - ஒருவள்ளல்	36
- கரிய எருத்து	53
- ஒரு குதிரை	90
காரிகை - அழகு	114
கால் - காற்று	41

- தண்டு	147
கால்கழி கட்டில் - பாடை	63
கால்கோள் - தொடங்கல்	60
காலக்கடவுள் - ஊழித்தெய்வம்	79
காலை - ஞாயிறு	75
காழ் - கொட்டை	60,79
- குற்றுக்கோல்	111
காழகம் - நீல ஆடை	146
காளாம்பி - காளான்	76
காளாள் - ஆடவன்	76
காளால் - கடற்கரைச்சோலை	5
-கழி	111

கி

கிடுகு - ஒருவகைப்பரிசை	67
கிண்கிணி - சதங்கை	146
கிணைவன் - துடிக்கொட்டுவோன்	63
கிழவன் - உரியோன் (தலைவன்)	142
கிழத்தி - உரியோள் (தலைவி)	142
கிளைத்தல் - தோண்டல்	146
கின்னரம் - ஒரு பறவை	75

கு

குஞ்சரம் - யானை	67
குட்டம் - ஆழம்	79
குடங்கை - உள்ளங்கை	40
குடச்சூல் - சூற்குடம் - குல்உற்றது	
போலுங்குடம் குடம் என்றது -	
பருத்திருக்கும் புடையை	103
குடபுல உறுப்பு - சந்தனக்கட்டை	114
குடிஞை - கோட்டான்	
(- பேராந்தை)	44
குடுமி - தலை	36
குடை - பிழா.	146
குண்டு - ஆழம்	67
குதிரை - ஒருமலை	90
குமரன் - வேலன் =	
வெறியாட்டாளன்	90
குமரி - அழிவின்மை	72
- ஓராறு.	90
குய் - தாளிப்பு	90
குரம்பை - சிறுகுடல்	36
குரல் - கதிர்	102
குராஅல் - கூகைப்பெடை	103
குரீஇ - குருவி பறவை	16

குருதி - இரத்தம்	24
குருந்து - ஒருமரம்	60
குரும்பி - புற்றாஞ்சோறு	111
குவவு - குன்று	111
குழாஅல் - கூடுதல்	80
குழுமல் - முழங்கல்	114
குளிர் - ஒருவகைக்கிளிகடிகருவி	102
குளிறுதல் - ஒலித்தல்	58
குறங்கு - தொடை	79
குறடு - வண்டியின் குடம்	72
- சக்கரத்தின் ஒருவகை	
உறுப்பு	78
குறி - குறிக்கப்படும் இடம்	
குறிஞ்சி - ஒருபண்	114
குறித்தல் - நினைத்தல்	114
குறிபெயர்த்திடுதல் - முன்	
குறித்தவிடத்தை நீக்கி வேறு	
குறியிடங் கூறல்	111
குறியாள்கூறல் - கருதாதவள்	
போலப் பிறிதுகூறல்	114
குறுதல் - கொய்தல்	102
குறும்பு - சிற்றரண்	36
- சிறுகுன்று	102
குறும்பூழ் - காடைப்பறவை	60
குறுமை - சிறுமை	67
குறை - இன்றியமையாதகாரியம்	102
கூ.	
கூட்டுணல் - கவர்தல்	60
கூடல் - மதுரைப்பதி	87
கூடார் - பகைவர்	68
கூதாளம் - கூதாளிக்கொடி	113
கூம்புதல் - ஒடுங்குதல்	147
கூரல் - குளிச்சியால் நடுங்கல்	15
கூலம் - பலசரக்கு	30
கூவல் - கிணறு	9
கூவிளை - வில்வமரம்	90
கூழை - கூந்தல்	114
கூளி - பேய்	91
கூற்றம் - இயமன்	41
கூற்று - சங்காரஞ் செய்வோன்	60
(அரன்)	
- கூறுபடுத்தப்படுவது	
(பங்கு)	79

கூன் - வளைவு	133
கெ	
கெடுதல் - தப்புதல்; இழத்தல்	102
கெடுநர் - அகப்படாமற்றப்புவா	37
கெளிறு - ஒருமீன்	111
கே	
கேடகம் - ஒருவகைப் பரிசை	67
கேண்மை - நட்பு	90
கேழல் - பன்றி	114
கேள் - உறவினர்	28
கேள்வி - வேதம்	75
கேள்கேளீர் - அயலார்	28
கை	
கைக்கிளை - ஒருமருங்குபற்றிய	
கேண்மை	1
கைதூவாள் - கையொழியாள்	58
கையறல் - செயலறல்	60
கையுறை - கையிலுறுவிப்பது	
(காணிக்கை)	102
கொ	
கொங்கு - பூந்தாது	101
கொட்கும் - சுழலும்	24,133
கொட்டல் - அடித்தல்	58
கொடி - ஒழுங்கு	58
- நீட்சி	88197
கொடு - சகடம் (உரோகணி)	
கொடுமுடி - சிகரம்	68
கொடுவாயிரும்பு - தூண்டில்	150
கொண்டல் - கீழ்காற்று	
கொண்டி - கொள்ளை	63
கொண்டுதலைக்கழித்தல்	
- உடன்போக்கு	146
கொண்டுநிலை - ஒருவர் கூற்றினை	
ஒருவர்கொண்டு கூறல்	146
கொண்டு - மேகம்	26,242
கொம்மை - பெருமை	146
கொல்லி - ஒருமலை	90
கொழுதல் - அலர்த்தல்	36,111
கொள் - குடைவேல்	91
கொள்ளைசாற்றல் - விலைகூறல்	114
கொற்கை - ஒருநகர்	102

கோ		சிதரல் - சிதறல்	41
கோசர் - ஒருவகை வீரர்	114	சிதவல் - பழந்துணி; துகில்	114
கோட்டம் - கோயில்		சிம்புளித்தல் - கண்மூடல்;	
- வளைவு	72	கண் கூசலுமாம்	81
கோடல் - காந்தள்	12	சிரந்தை - துடி (உடுக்கை)	81
கோடியர் - கூத்தர்	68	சிலை - வில்	91
கோடு - சங்கு	112	சிலைக்கும் - ஒலிக்கும்	24
- மேடு	146	சிலைப்பு - ஒலி	72
- மயிர்முடி	147	சிவந்து - கோபித்து	114
கோத்திரம் - மரபு	92	சிற்றாளி - சிங்கக்குட்டி	102
கோதை - சேரன்	99	சிறக்கணித்தல் - சிறங்கணித்தல்	
கோல் - துலாக்கோல்	76	(கண்ணைச் சுருக்கிப்பார்த்தல்)	72
- திரட்சி	107	சிறப்பின்று - சிறப்பினது	71
கோவல் - ஓரூர்		சிறுபதம் - தண்ணிர்	79
கோவலர் - இடையர்	12	சிறுபுறம் - பிடர்	114
கோவா ஆரம் - சந்தனமரம்	114	சிறை - அணை	42
கோழியான் - கோழிக்கொடி		- மதில்	57,114
யுடையவன் (முருகன்)	60	சிறைத்தல் - தடுத்தல்	147
கோள் - கிரகம்	83	சின்னப்பூ - ஒருவகைப்பிரபந்தம்	89
கௌ		சீ	
கௌவை - அலர், பழிமொழி	39	சீத்தல் - பெருக்குதல் (குப்பை	
- ஆரவாரம்	79	கூட்டல்)	5
ச		சீப்பு - கதவுக்குவலியாக	
சகடம் - பண்டி	177	உள்வாயிற்படியில் நிலத்தே வீழ	
சங்கு - ஒருவகைப்படை	72	இடுமரம்	67
சடங்கு - கிரியை	142	சு	
சதுக்கம் - நாற்சந்தி	103	சுங்கம் - கடற்றீர்வை	75
சமம் - போர்	67	சுட்டுதல் - குறித்தல்	102
- நீதி	78	சுடர் - விளக்கு	39
சா		சுதை - சுண்ணச்சாந்து	91
சாக்காடு - இறப்பு	13	சுணங்கு - தேமல்	22
சாகாடு - பண்டி	60	சுரம் - அருவழி	36
சாத்து - வணிகர்திரள்	60	சுரை - முலைமடி	58
சாம்பல் - வாடிய பழம்பூ	147	- மூங்கிற்குழாய்	87
சாயல் - இளைப்பு,	57	சுரும்பு! - வண்டு	147
சார்பு - பற்றுக்கோடு	88	சுவல் - பிடர்	40
சாலி - நெல்	86	- மேட்டுநிலம்	102
சாறு - விழா	147	- பிடரி மயிர்	147
சான்றோர் - போர்வீரர்	63	கள்ளி - நறவு	207
சி		சூ	
சிகழிகை - மயிர்முடி,	112	சூடாவாகை - ஓரூர்	86
		சூடு - நேற்போர்	86

சூதர் - நின்றேத்துவோர்	91	ஞானி - நாய்	107
சூதாரமகளிர் - அஞ்சப்படுந்		ஞான்று - பொழுது	107
தெய்வமகளிர்	102		
சூழ்ச்சி - ஆராய்ச்சி	102	ஞெ	
சூழ்தல் - ஆராய்தல்	126	ஞெமல் - சருகு	146
சூள் - சத்தியம்	42	ஞெமிடல் - கயக்கித் தூய்மை	
		செய்தல்	114
செ		ஞெமுங்க - அழுந்த	111
செத்தல் - கருதல்	102	ஞெமை - ஒருமரம்	43
செந்துறை - இசைமார்க்கம்	82	ஞெள்ளல் - வீதி	91
செம்பாகம் - சம்பாகம்	97		
செம்பாலை - ஒருபாண்		த	
செம்பியன் - சோழன்	114	தகர் - ஆட்டுக்கடா	68
செம்மல் - பழம்பூ	41	தகரம் - ஒருவகை மயிர்ச்சாந்து	3
செயலை - அசோகு	114	- மணமுடைய மரச்சாதி	
செயிர்த்தல் - குற்றஞ்செய்தல்	91	யிலொன்று	114
செரு - போர்	68	தகுதி - பொறையுடைமை	76
செருப்பு - ஒருமலை	66	தஞ்சம் - எளிது	79
செல்லல் - துன்பம்	111	தட்டல் - தடுத்தல்	63
செவ்வி - சமயம்	102	தட்டை - கிளிகடி.கருவியு	
செற்றவர் - பகைத்தவர்	68	ளொன்று	111
சென்னி - சோழன்	75	தட - வளைவு	111
		தடி - தசை	79
சே		தண்ணடை - மருதநிலத்தூர்	60
சே - எருது (இடபம்)	36	தண்ணுமை - மிருதங்கம்	
சேக்குதல் - தங்குதல்	60	(மத்தளம்)	36
சேக்கை - கட்டில் -	90	தண்டம் - சேனை	57
சேட்படை - தூரப்படுத்தல்	92	தந்திரவுத்தி - நூற்புணர்ப்பு	81
சேணோன் - மர உச்சியில் கட்டிய		தப்பல் - நீங்கல்	76
பரணிலிருப்பவன்	111	- தவறல்	111
சேதா - கபிலைப்பசு	90	தபுதல் - இறத்தல்	79
சேதிகை - ஒருவகை ஓவியக்		தபுதாரநிலை - மனையாளை	
கோலம்	147	இழந்த நிலை	1
		தம்மோன் - தமது தலைவன்	111
சொ		தமனியம் - பொன்	90
சொல் - தருக்கம்	60	தயங்கல் + விளங்கல்	114
சொலிய - நீங்க	76	தலைப்பெயல் - கூடல்	79
		தவலல் - மனமழிதல்	102
சூ		தழலை - கவண்	242
சூமலி - நாய்	79	தழிஞ்சி - தழுவல்	63
சூமன்கோல் - துலாக்கோல்	90	தழை - பூவுந்தளிர்நங்கொண்டு	
		தொடுத்த உடை	39
சூா		தளை - கட்டு	45
சூாண் - நாண்	63	தன்னைமார் - தமையன்மார்	97
சூாய் - நின்றாய்	191		
சூாயர் - நின்றாய்மார்	147		

தா	
தாங்குதல் - தடுத்தல்	91
-அடக்கல்	111
தாபதநிலை - கணவனை	
யிழந்தவள் நிலை	1
தாயத்தார் - சுற்றத்தார்	142
தாயம் - உரிமைப் பொருள்	75
தார் - தூசிப்படை	60
- உபாயம்	75
- கழுத்துமாலை	111
தாரம் - பண்டம்	54
தாள் - முயற்சி	43
தி	
திண்டி - ஓரூர்	114
திணை - ஒழுக்கம்	1
திதலை - தேமல்	111
திமில் - சிறுதோணி	39
திமிரல் - அப்புதல்	41
திருவில் - இந்திரவில்	91
தில்லை - ஒருமரம்	114
தீ	
தீத்தீண்டுகை - வேங்கை	
து	
துஞ்சல் - துயிலல்	111
துடி - போர்ப்பறை	63
துப்பு - துவளம்	146
துமிதல் - அழிதல்	41
துய் - பஞ்சிற்றொடர்நுனி	146
துய்த்தல் - அநுபவித்தல்	41
துயல்வரல் - அசைதல்	147
துயிலெடை - துயிலெழுப்பல்	91
துரங்கம் - குதிரை	75
துரங்கவேள்வி - அசுவமேத	
யாகம்	75
துரு - செம்மறிக்குட்டி	36
துருத்தி - ஆற்றிடைக்குறை	43
துவர் - செந்நிறம் (சிவப்புநிறம்)	111
துறுகல் - உருண்டைக்கல்	
(பாறைக்கல் என்றல்நலம்)	111
துறை - பலவகைப்பட்ட	
பொருளும் ஒருவகைப்பட்டு	
இயங்குதலாகும் மார்க்கம்	56

துறைபோதல் - முடிவுபோக

அறிதல்

தூ

தூக்கு - இசை	75
தூம்பு - ஒருவாச்சியம்	36
- மதகு	114

தெ

தெரிதல் - ஆராய்தல்	111
தெருமரல் - சுழற்சி	107,137
தெளிர்ந்தல் - ஒலித்தல்	45
தெறிப்பு - முற்ற	54
தெறுதல் - வருத்துதல்	115

தே

தேளம் - தேயம்	32
தேய்வை - சந்தனக்குழம்பு	76
தேய்வைவெண்காழ் -	
சந்தனக்கட்டை	76
தேனிறால் - தேன்கூடு	146

தொ

தொடர் - சங்கிலி	72
தொடலை - பூமாலை	102
தொடி - பூண்	41
தொடை - அம்பு	36
தொண்டை - ஓரூர்	54
தொழு - ஆன்றொழுவம்	58

தோ

தோப்பி - நெல்லில் வடித்த கள்	36
தோட்டி - கதவு பூட்டுங்கொளுக்கி	
(தோட்டிமுள்ளுமாம்)	68
- யானையையடக்குங்கருவி	
காவல்	89
தோடு - தொகுதி	
தோல் - காண்ணாடிதைத்த கிடுகு	
படை(பரிசையின் பேதம்)	67
தோற்றுவாய் - தொடக்கம்	

ந

நகை - ஒளி	63, 147
நடலை - நடிப்பு	147
நடுவண்து - பாலைத்திணை	1
நந்து - நத்தை	147

நந்துதல் - கெடுதல்	91	நீரல்லீரம் - மூத்திராரம்	107
நயத்தல் - விரும்பதல்	114	நீவல் - நீங்கல்; விடுத்தல்	107
நல்குந்தல் - வறுமை	114	நீறு - புழுதி	68
நலன் - இன்பம்	114		
நனி - செறிவு	242	நு	
நவ்விப்பிணை - மான்பிணை (பெண்மான்)	91	நுங்கல் - விழுங்கல்	112
நறவு - கள்	41	நுசப்பு - இடை	111
நறை - ஒருவகைக்கொடி	102	நுடங்கல் - அசைதல்	90
நன்னன் - ஒருகுறுநிலமன்னன்	9	நுவ்வை - நுந்தங்கை	242
		நூ	
நா		நூழை - நூழையும் சிறுவாயில்	112
நாகம் - பாம்பினுள் ஒருசாதி	68		
நாகு - இளமை	114	நெ	
நாஞ்சில் - கலப்பை	60	நெடுந்தொகை - அகநானூறு	53
- ஒருமலை	67	நெடுமொழி - வஞ்சினம் (சபதம்)	60
நாஞ்சிற் கொடியோன் - பலதேவன்	60	-புகழ்	114
நாட்காலை - விடியற்காலம்	90	நெருநல் - நேற்றைத்தினம்	114
நாட்டல் - நிறுத்தல்	60,96		
- பிரதிட்டை செய்தல்	60	நே	
நாடகவழக்கு - புனைந்துரை வழக்கு		நேமி - உருளை	41
நாம் - அச்சம்	75		
நார் - மட்டை	111	நொ	
நாள் - தினம்	1	நொடுத்தல் - விற்றல்	
- வைகறை	114	நொடை - விலை	44
நாற்றுதல் - தூங்கக் கட்டுதல்	36	நொண்டு - முகந்து	97
		நொவ்வல் - துன்பம்	111
நி		நொள்ளை - வண்டுச்சாதி	14
நிதி - திரவியம்	75		
நிம்பிரி - பொறாமை	245	நோ	
நியமம் - கோயில்		நோன்றல் - பொறுத்தல்	67
நிரயம் - நரகம்	44	நோன்றார் - போரை அஞ்சாது பார்ப்பவர்	72
நிரை - ஆனிரை	58	நோனார் - போர்செய்தற்கு ஆற்றாதவர்	72
நிலத்தல் - உயர்தல்	111		
நிறம் - மார்பகம்	102	ப	
நிறை - மறை பிறரறியாமை ஒழுகல்	247	பக்குநிற்றல் - பிரிந்து நின்றல்	83
		பகடு - களிற்றியானை	72
நீ		பகர்தல் - விற்றல்	48
நீ - நீத்தல்; பிரிதல்	114	பகன்றை - கிலுகிலுப்பை	5,12
நீகான் - மீகான் (மரக்கல மோட்டி).	9	பகுதல் - பிளத்தல்	147
நீர்நாடன் - சோழன்	60	பகையில்நோய் - மருந்தில்லாத நோய்	210
		பச்சை - தோல்	60,75
		பசலை - பசப்புநிறம்	36
		பட்டி - நெறியின் றியொழுகு பவன்	707

படப்பை - வீட்டுக்கொல்லை	42,90	பழிச்சல் - புகழ்த்தல்	63
படர் - துன்பம்	48,79	பழுக்காய் - பாக்கு	
படலை - தழை	60	பழையன் - ஒரு குறுநிலமன்னன்	39
படாஅம் - ஆடை (வஸ்திரம்)	91	பள்ளி - படுக்கை	
படாஅலியர் - போகாதொழிக	58	பற்றார் - பகைவர்	58
படி - பூமி	76	பறந்தலை - போர்க்களம்	26
- தன்மை	114	பறம்பு - ஒருமலை	90
படியோர் - பகைவர்	5,60	பறவாப்புள் - வாய்ப்புள் (சொல்)	
படிவம் - பிரதிமை	68	நிமித்தம்)	58
- விரதம்	75	பறாஅக்குருகி - கொல்லனுலை	
படிறு - வஞ்சனை	146	மூக்கு	112
படு - மடு	68	பறித்தல் - பிடுங்கல்	102
பண்ணை - விளையாட்டு	114	பறை - சிறகு	102
பணிதம் - ஒட்டப்பொருள்	114	பன்னல் - பருத்தி	79
பணிலம் - சங்கு	116	பனித்தல் - நடுங்கல்	112
பனை - முரசு	41	பனுவல் - நூல்	76
- மூங்கில்	75	- பாட்டு	90
பணைத்தல் - பருத்தல்	114		
பணையம் - ஈடு	60	பா	
பதம் - உணவு	8	பாக்கம் - ஊர்ப்பக்கம்	58
- காலம்	107	- கடற்கரைப்பட்டினம்	111
பதணம் - மதிலிலுளையர்ந்த		பாகர் - ஆவின்கழுத்திலிடுவ	
மேடை	65	தொன்றுபோலும்	58
பதலை - ஒருவறை	91	பாசம் - கயிறு	91
பதி - ஊர்	40	பாசி - கீழ்த்திசை	91
பதிதல் - ஒடுங்குதல்		பாடாண்டிணை - பாடப்படும்	
(பதிவிருத்தல்)	58	ஆண்மகனது ஒழுக்கம்	80
பதுக்கை - கற்குவியல்	44	பாடி - பாசறை	61
- திட்டை	68	பாடினி - விறலி	59
பயம்பு - யானைப்படுகுழி	36	பாடு - பெருமை	114
பயல் - சிறுவன்	67	- கூறு	114
பரதன் - இராமன் றம்பி	76	பாணி - தூங்கலோசை	45
பரல் - பரற்கல்	43	- தாளம்	75
பரவல் - வாழ்த்தல்	80	பாணித்தல் - தாமதித்தல்	68
பராவல் - நேர்தல்	58	பாத்தல் - பகுத்தல்	58,97
பரி - வேகம் (விரைவு)	72	பாத்தி - பகுதி	63
பரிதல் - வருந்தல்	103	பாந்தப்படாஅர் - பாம்புச்செடி	114
பரிதி - ஞாயிறு	60	பாம்புண்பறவை - கருடன்	
பரியல் - வருந்தல்	42	பார்த்தன் - அருச்சுனன்	76
பரிவேப்பு - சூழ்வு	86	பாரசவர் - பிராமணருக்குச்	
பருதி - வட்டம்	75	சூத்திரப்பெண்கள் வயிற்றிற்	
பலகை - பரிசை	44	பிறந்தோர்	
பழனவெதிர் - கரும்பு	12	பாரி - ஒரு குறுநிலமன்னன்	
பழங்கண் - துன்பம்	100	பால் - ஊழ், இடம்	93

பாழி - வலி	72	- உயர்ச்சி	102
பானல் - நெய்தல்	97	புல்லார் - பகைவர்	63
பி		புல்லி - ஒருபகாரி	114
பிடி - குசை (கடிவாளம்)	147	புல்வாய்க்கலை - கலைமான்	75
பிண்டம் - கருப்பம்	147	புலம் - வயல்	89
பிணக்கு - மாறுபாடு		- இடம்	
பிணர் - சருச்சரை	114	- விடயம்	75
பிணிமுகம் - முருகனுடை		புலவல் - தனித்தல்	79
யானை; மயிலுமாம்.	60	புலனெ வழக்கு - புலவராற்று	
பிரப்பு - பிரப்பரிசி	111	வழக்கு (செய்யுள் வழக்கு)	
பிழம்பு - உடம்பு	75	புழுக்கு - அம்பின் மொட்டு	
- வடிவு	247	புழை - சிறுவாயில்	
பிழி - கள்	107	- கொல்லைப்புறவாயில்	112
பிற்றைநிலை - தாழ்ந்து நிற்குநிலை	75	- துளை	146
பிறக்கு - பின்		புறங்காடு - சடுகாடு	79
பிறங்கடை - வழித்தோன்றல்	91	புறநிலை	114
பிறங்கல் - விளங்கல்	60	புன்கண் - துன்பம்	39
பின்னிலை - (இரந்து) பின்னிற்றல்	128	புன்றலை - மெல்லியதலை	114
பீ		புனல்வாயில் - வாய்க்கால்	75
பீடம் - ஆசனம்	60	புனல்நாடு - சோழநாடு	86
பீள் - சூல் (கருப்பம்)	114	புணறு - ஈன்றணிமை	76
பு		பூ	
புக்கில் - எஞ்ஞான்றுமிருப்ப		பூசல் - போர்	58
தோரில்	79	பூட்கை - மேற்கோள்	57
புகர் - குற்றம்	114	பூண்ஞாண் - பூணூல்	75
புகலல் - விரும்பல்	114	பூவல் - செம்மண்	36,107
புகல்வு - மனச்செருக்கு	207	பூவாப்பூ - பொற்பூ	112
புகா - உணவு	107	பூழ் - காடை	36,60
புகார் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்	75	பெ	
புட்டில் - சதங்கை	107	பெட்டல் - விரும்பல்	91,114
- கெச்சை	147	பெண்ணை - பனை	40
புடை - மாற்றார்புலம்	58	பெயர் - பொருள்	75
புணை - தெப்பம், தோணி	13	பெயர்த்தல் - மீட்டல்	38,75
புத்தேணாடு - தேவருலகம்	146	- நீக்குதல்	146
புதல் - பற்றை	112	பெருந்திணை - பெரிதாகிய திணை	
புதவு - வாயில்	60	(பொருந்தாக் காமம்)	1
புரவலர் - பாதுகாப்போர்	91	பெரும்பிறிது - இறப்பு	
புரவி - குதிரை	107	பே	
புரவு - இறையிலி நிலம்	60	பேள - அச்சம்	79
புரி - முறுக்கு	60	- நுரை	114
புரிசை - மதில்	61	பேதுறல் - மயங்கல்	102
புரை - ஒப்பு	247		

பை			
பைஞ்சாய் - பசியதண்டாங்		மடல் - பனைமடல்	35
கோரை	102	- பூவிதழ்	114
பைஞ்ஞிலம் - மக்கட்பரப்பு	72	மடி - சோர்வு	90
பைதல் - துன்பம்	79	மடை - நீர்மடை	86
பையுள் - துன்பம்		- மூட்டுவாய்	115
பொ		மண்ணல் - சுழுவல்	60
பொங்கர் - மரக்கிளை	147	- நீராடல்	107
பொத்தல் - மூட்டல்	60	மண்டை - கள்ளுண்ணும்	63
பொதி - பொதியமலை	134	பாத்திரம்	
பொதும்பு - மரச்சோலை	107	ஒருவகை மண்பாத்திரம்	114
பொதுமகளிர் - இடைச்சியர்	55	மணி - நீலமணி	12
பொதுவர் - இடையர்	13	மதியம் - திங்கள்	41
பொதுளல் - தழைத்தல்	39	மதியுடம்படுத்தல் - தலைவன்	127
பொருப்பு - மலை	54	தலைவி என்னுமிருவர்	
பொருநர் - கூத்தர்	60	மதியிணையும் தன் மதியோடு	
பொலம் - பொன்	147	ஒருங்கு சேர்த்துணர்தல்	
பொலம்பூங்கா - கற்பகதரு	82	மதுகை - வலி	147
பொழில் - உலகு	81	மந்திப்பறழ் - குரங்குக்குட்டி	102
பொளித்தல் - உரித்தல்	15	மரந்தை - ஒருநகர்	
பொறி - இயந்திரம்	67	மரபு - வரலாறு	45
-புள்ளி	90	மரல் - ஒருசெடி	45
- ஊழ்	111	மரவடி - மரக்கால்	72
பொறித்தல் - எழுதல்	60	மராஅம் - கடம்பு	15
பொறை - பாரம்	79	மருங்குல் - பக்கம்	90
பொறையன் - சேரன்	76	- இடை	141
பொன்முடியார் - கடைச்சங்கப்		மருவுதல் - கூடிப்பழகல்	58
புலவருளொருவர்	67	மரை - ஒருவிவங்கு	45
போ		மலைதல் - வெறியாடல்	115
போக - அநுபவிக்கும் இன்பம்	92	மலையமாதவன் - அகத்தியன்	32
போந்தை - பனை	60	மலையம் - பொதியமலை	32
போஓர் - ஓரூர்	39	மலையன் - ஒருவள்ளல்	40
சோர்வு - குடு	14	மழு - கோடரி	67
போனகம் - உணவு	67	மழுங்கல் - ஒளிகுறைதல்	
ம		மழுவாநெடியோன் - பரசு	
மகடுஉ - பெண்மகள்	35	ராமன்	67
மகரவாய் - ஒருவகைத்தலைக்		மள்ளன் - வீரன்	75
கோலம்	112	மறவர் - வீரர்	44
மகன்றில் - நீர்வாழ் பறவையு		மறி - ஆடு	58
லொன்று	101	மறுகல் - சுழலல்	79
மகுளி - ஒருவகை ஓசை	14	மறுகு - வீதி	42,60
மஞ்சை - மயில்		மறுகுசிறை - வீதிகளின் பக்கம்	80
		மறை - களவொழுக்கம்	124
		மன்ற - தெளிவாக	102
		மன்று - ஊர்ப்பொதுவிடம்	6,111

(அம்பலம்)
- பசுத்தொழுவம் 58

மா

மா - குதிரை
மாகதர் - இருந்தேத்துவோர்
மாணை - ஒருகொடி 113
மாந்தை - ஒருநகர் 150
மாயம் - வஞ்சம் 92
மாரன் - மன்மதன் 75
மாராயம் - சிறப்பு 63
மாரி - மேகம் 90
மாறும் - ஒழியும் 102

மி

மிகுதி - மனச்செருக்கு 76
மிகை - எச்சம் (சேடம்) 67
மிடல் - வலி 51,91
மிடை - பரண் 114
மிதவை - சும்மாயம் (ஒருவகைச் சிற்றுண்டி) 142
மிலைதல் - குடல்; அணிதல் 51
மிளிர்ந்தல் - கீழ்மேலாகமறித்தல் (ஊழுதுபுரட்டல்) 76
மிளை - காவற்காடு 67
மிறை - வளைவு 67

மீ

மீக்கூறுபடுத்தல் - புகழ்ந்து கூறல் 74
மீட்டல் - மீளச்செய்தல்; விலக்கல் 72

மு

முகவை - ஏற்றுக்கொள்ளும் பரிசில் 76
முச்சி - மயிர்முடி 147
முசிறி - ஓசூர் 63
முசு - குரங்கினுளொருசாதி 111
முட்டி - கைப்பொத்து 72
முட்டு - தடை 107
முடப்பனை - அநுடநாள் 91
முண்டகம் - முள்ளி, தாழையு மாம். 111
முதிரம் - ஒரு மலை 90
முதுக்குறைவு - பேரறிவு 114
முதுபாலை - பெரும்பிரிவு 79
முதை - பழங்கொல்லை 102

முதையல் - முதுமை 43
முந்திசினோர் - முன்னோர் 90
முந்நீர் - கடல் 91
முயங்கல் - புணர்தல், தழுவல் 97
முரம்பு - வன்னிலம் 41
- பரற்கற்கள் 146
முருகு - முருகன் 60
முல்லை - இருத்தல் ஒழுக்கம் 76
முழவு - முழா (ஒருவாச்சியம்) 107
முளரியோன் - பிரமன் 75
முளவுமா - முட்பன்றி 22
முளிதல் - காய்தல்; வற்றுதல் - இறுகல் 53
முற்றல் - வளைத்தல் 134
முற்றில் - சுகு 114
முறி - தளிர் 97
முன்பு - வலி 60
முன்னம் - குறிப்பு 126
முனைதல் - வெறுத்தல் 91

மு

முதாய் - தம்பலப்பூச்சி 41
முதில் - முதுகுடி 67
முய் - முடி 103
முழ்த்து - மொய்த்து 63

மெ

மெய் - உடம்பு 111
மெய்ப்பெயர் - இயற்பெயர் 87
மெய்யம்மறை - கவசம் (சட்டை) 68

மை

மை - ஆடு 114
மைந்து - வலி 87

மொ

மொக்குள் - குமிழி 72
மொசித்தல் - மொய்த்தல் 15
மொய்த்தல் - செறிதல் - 71

மோ

மோசி - ஒரு புலவன் 90

யா

யா - ஒருமரம் 114
யாப்பு - கட்டு 112

யாய் - என்றாய்	101
யானையங்குருகு - ஒருவகைப் பறவை	107
வ	
வங்கம் - தோணி	11
வசி - ஒளி	134
வஞ்சி - பகைமேற் சேறல் - ஒரு நகரம் (கருவூர்)	61 114
வட்டம் - சந்தனக்கல்	114
வட்டு - உண்டை	43
வடமலை - மேரு	134
வடி - மாம்படு	111
வடிம்பு - விளிம்பு	191
வண்ணம் - நிறம் : அழகு	114
வண்டல் - மணல் விளையாட்டு: விளையாட்டுப் பாவையும்மாம்	37,111
வண்மை - கொடை	60
வணங்குதல் - வளைதல்	50
வணர்தல் - கடைகுழலல்	50
வதிதல் - தங்குதல்	112
வந்திகள் - மங்கலபாடகர்	91
வம்பு - கச்சு	
வயவு - வேட்கைநோய்	91
வயலை - ஒருகொடி	39
வயிர் - கொம்புவாச்சியம்	67
வயிரியர் - கூத்தர் - பாணர்	60 80
வரி - தொய்யில்	111
வரிசை - தகுதி	91
வரித்தல் - கோலஞ் செய்தல்	114
வரியதள் - புலித்தோல்	111
வரைதல் - மணத்தல் - நீக்கல்	82
வல் - சூது	60
வல்சி - உணவு	22
வலத்தல் - சுற்றல் - கட்டுதல்	111 114
வலவன் - பாகன்	114
வலார் - வளார்	60
வலித்தல் - நினைத்தல்	114
வலை - சாலகம் என்னுமணி விசேடம்	75
வழை - சுரபுன்னை	114

வள்பு - வார்	90
வள்ளை - உலக்கைப்பாட்டு	115
வளி - காற்று	43
வளிநிலை - பிராணாயாமம்	75
வளை - பொந்து, முழைஞ்சு சங்கு	58 60
வா	
வாண்மடல் - வாளாகியமடல் மடல் - பனங்கருக்கு	76
வாதுவல் - கிழிப்பேன்	79
வாய் - உண்மை	101
வாய்ப்புள் - சொல் நிமித்தம்	58
வார்தல் - நிறைதல்	111
வாரணம் - யானை	60
வாரல் - வாருதல்	147
வாரி - வருவாய்	63
வாலாமை - தூய்மையில்லாமை (தீட்டு)	146
வாலியோன் - பலதேவன்	60,114
வாளாட்டு - வாட்போர்	60
வானம் வாழ்த்தி - வானம்பாடிப்புள்	43
வி	
விடத்தர் - ஒருமரம்	75
விடை - ஆட்டுக்கடா	58
விதுப்பு - நடுக்கம்	83
வியலுள் - அகன்ற ஊர்	76
விரிச்சி - நற்சொல்	58
விழுப்புண் - முகத்தினும் மார்பினும் பட்ட புண்	71
விழுமம் - துன்பம்	39,114
விழைத்தல் - விரும்பல்	114
விள்வார் - பகைவர்	58
விளர்த்தல் - வெளுத்தல்	79
விளரி - ஒருபண்	79
விளி - ஒலி	147
விளிதல் - இறத்தல்	44
விறல் - வலி	60
விறலி - விறல்பட ஆடுபவள்	91
வினை - போர்த்தொழில்	63
வீ	
வீ - பூ	80

வீழ் - விழுது	147
வீழ்தல் - விரும்பல்	68
வீறு - பெருமை	114

வெ

வெண்போழ் - வெள்ளிய பனந்தோடு	111
வெண்ணீறு - சாம்பர்	79
வெதிர் - மூங்கில்	111
வெய்யோன் - ஞாயிறு	72
வெருக்கு - காட்டுப்பூனை	60
வெள்ளி - சுக்கிரன்	75
வெள்ளிவீதி - இவர் ஒரு பெண்பாற் புலவர்	54
வெள்ளிலை - வெற்றிலை	83
வெள்ளை - வெள்ளாடு	60
வெளில் - விளாமரம் - யானைகட்டுத்தறி	39 90
வெறித்தல் - வெருளல்	111
வெறுக்கை - செல்வம்	91

வே

வேட்கை - பற்றுள்ளம்	247
வேண்மாள் - வேளாளர் குலப்பெண்	76
வேதாளிகர் - வைதாளியாடுவோர் (வேதாளியாடுவார் எனவுங் காணப்படுகின்றது)	91
வேய் - ஒற்றர் ஒற்றியுணர்த்துங் - குறளைச் சொல்	60
வேய்வை - குற்றம்	76
வேர் - வியர்வை	95
வேரல் - சிறுமூங்கில்	114
வேலி - மதில்	68
வேவை - வெந்தது	76
வேழம் - யானை	60
வேளாண்மை - உபகாரம்	107

வை

வைகுறு - வைகறை	8
வைதல் - ஏசல்	75
வையம் - பூமி	76

**தொல்காப்பியப் பதிப்புகள்
கால வரிசையில் – பொருளதிகாரம்**

வ. எண்	காலம்	நூல் பகுதி, உரை	பதிப்பாசிரியர்
1.	1885	பொருள். நச்சர். பேரா.	சி.வை.தா.
2.	1916	பொருள் (1, 2) நச்சர்	பவானந்தம் பிள்ளை
3.	1916	பொருள் (3, 4, 5), நச்சர்	”
4.	1917	பொருள். பேரா.	”
5.	1917	பொருள் (8) நச்சர்	ரா. ராகவையங்கார்
6.	1920	பொருள் (1, 2), இளம்.	கா. நமச்சிவாய முதலியார்
7.	1921	”	வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை
8.	1924	பொருள். மூலம்	கா. நமச்சிவாய முதலியார்
9.	1933	பொருள் (3, 4, 5) இளம்.	வ. உ. சி.
10.	1934	பொருள். நச்சர்	எஸ். கனகசபாபதிப்பிள்ளை
11.	1935	பொருள். பேரா.	”
12.	1935	பொருள்-மேற்கோள் விளக்க அகராதி	ம. ஆ. நாகமணி
13.	1935	பொருள் (6-9) இளம்	வ.உ.சி., எஸ். வை. பிள்ளை
14.	1935	பொருள். இளம்*	வ.உ.சி., எஸ்.வை. பிள்ளை
15.	1938 ஏப்ரல்	பொருள் (1) விளக்கம்	தி.சு. பாலசுந்தரம் பிள்ளை
16.	1942	பொருள் (1)	சோமசுந்தர பாரதியார்
17.	1942	பொருள் (2)	”
18.	1942	பொருள் (6)	”
19.	1943	பொருள். பேரா.	கணேசையர்
20.	1947	பொருள் (1, 2 நச்சர்)	கழகம்
21.	1948	பொருள். நச்சர்	கணேசையர்
22.	1948	பொருள் (1, 3) (மொழி)	ஈ.எஸ். வரதராஜ ஐயர்
23.	1948	பொருள் (4, 5) (மொழி)	”
24.	1949	பொருள் (1, 2) (மொழி)	பி.சா.சு. சாஸ்திரியார்
25.	1950	பொருள் (3-5) நச்சர்	கழகம்
26.	1951	பொருள். பேரா.	”
27.	1952	பொருள் (1, 2) இளம்.	கழகம்
28.	1952	பொருள் (3, 4, 5) மொழி	பி.சா.சு. சாஸ்திரியார்

29.	1953	பொருள். இளம்.	கழகம்
30.	1956	பொருள் (6-9) மொழி	பி.சா.சு. சாஸ்திரியார்
31.	1968	பொருள் (8)	ஆபிரகாம் அருளப்பன்
32.	1974	பொருள் (8)*	வடலூரனார்
33.	1974	பொருள். செய்யுளியல் விளக்கம்	மு. இராமலிங்கனார்
34.	1975	பொருள்.	முத்துச்சண்முகன் தா.வே. வீராசாமி
35.	1978	பொருள்.	ச. சாம்பசிவனார்
36.	1980	பொருள்.	ச. சாம்பசிவனார்
37.	1985	பொருள்.இளம். (செய்யுளியல்)	அடிகளாசிரியர்
38.	1985	பொருள். பிற்பகுதி	கு. சுந்தரமூர்த்தி
39.	1986	பொருள். தொகுதி 1	கு. சுந்தரமூர்த்தி
40.	1986	பொருள். தொகுதி 2	கு. சுந்தரமூர்த்தி
41.	1989	பொருள். ஆராய்ச்சிக் காண்டிகையரை ச. பாலசுந்தரம்	தாமரை வெளியீட்டகம்
42.	1989	பொருள். ஆராய்ச்சிக் காண்டிகையரை ச. பாலசுந்தரம்	தாமரை வெளியீட்டகம்
43.	1991	பொருள். ஆராய்ச்சிக் காண்டிகையரை	தாமரை வெளியீட்டகம்
44.	1993	பொருள். புறத்திணை விளக்கம்	நா. இராமையா பிள்ளை
45.	1994	பொருள். அகத்திணை விளக்கம்	நா. இராமையா பிள்ளை
46.	1995 1995 1996	பொருள். இளம். பகுதி 1 பொருள். இளம். பகுதி 2 பொருள். இளம். பகுதி 3	மு. சண்முகம் பிள்ளை
47.	1998	பொருள். கருத்துரையும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும் உலகத் தமிழராய்ச்சி அ.அ. மணவாளன்	நிறுவனம்
48.	1999	பொருள். எளிய தெளிவுரை	நாட. விவேகானந்தன்
49.	2003	பொருள். தொகுதி 1 பொருள். தொகுதி 2 பொருள். தொகுதி 3 கருத்துரை விளக்கம் தமிழண்ணல்	மணிவாசகர் பதிப்பகம்
50.	2003	பொருள். மாணவர் களுக்கான உரை நா. கருணாநிதி	ஆலந்தூர் கோ. மோகனரங்கன்

51.	2003	பொருள். இளம்	தி.வே. கோபாலையர்,
		முதல் நான்கு இயல்	ந. அரணமுறுவல்
	2003	பின்னைந்து இயல்	“
52.	2003	பொருள். நச்சி.1	“
	2003	பொருள். நச்சி.2	“
	2003	பொருள். நச்சி.3	“
53.	2003	பொருள். பேரா. 1	“
	2003	பொருள். பேரா. 2	“
54.	2005	பொருள். இளம்.	சாரதா பதிப்பகம்.

உரைவளம்

33.	1983	புறம்	வெள்ளைவாரணனார்
34.	1983	களவு	”
35.	1983	கற்பு	”
36.	1983	பொருள்	”
37.	1985	பொருள். பேரா.	கு. சுந்தரமூர்த்தி
38.	1986	பொருள். நச்சர்	கு. சுந்தரமூர்த்தி
39.	1989 அக்.	பொருள் (3-7)	பாலசுந்தரம்
40.	1989 நவ.	பொருள் (1, 2)	”
41.	1991 மார்ச்	அகத்திணையியல் (உ.வ.)	ஆ. சிவலிங்கனார்

தமிழ்மண் பதிப்பகம் வெளியீடு செய்துள்ள தொல்காப்பிய உரைத்தொகைப் பட்டியல்

எழுத்ததிகாரம்:

1. உரைத்தொகை -1
இளம்பூரணம் - வ.உ. சிதம்பரனார் (1928)
2. உரைத்தொகை -2
நச்சினார்க்கினியம்-1 - சி. கணேசையர் (1952)
3. உரைத்தொகை -3
நச்சினார்க்கினியம்-2 - சி. கணேசையர் (1952)

சொல்லதிகாரம்:

4. உரைத்தொகை -4
இளம்பூரணம் - க. நமச்சிவாய முதலியார் (1927)
5. உரைத்தொகை -5
நச்சினார்க்கினியம் - சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை (1892)
6. உரைத்தொகை -6
சேனாவரையம்-1 - சி. கணேசையர் (1966)
7. உரைத்தொகை -7
சேனாவரையம்-2 - சி. கணேசையர் (1966)
8. உரைத்தொகை -8
கல்லாடம் - 1 - தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் (1971)
9. உரைத்தொகை -9
கல்லாடம்-2 - தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் (1971)
10. உரைத்தொகை -10
தெய்வச் சிலையம் - இரா. வேங்கடாசலம் பிள்ளை (1929)

பொருளதிகாரம்:

11. உரைத்தொகை -11
இளம்பூரணம்-1 - வ.உ. சிதம்பரனார் (1932, 35)
12. உரைத்தொகை -12
இளம்பூரணம்-2 - வ.உ. சிதம்பரனார் (1932, 35)
13. உரைத்தொகை -13
இளம்பூரணம்-3 - வ.உ. சிதம்பரனார் (1932, 35)
14. உரைத்தொகை -14
நச்சினார்க்கினியம்-1 - சி. கணேசையர் (1948)
15. உரைத்தொகை -15
நச்சினார்க்கினியம்-2 - சி. கணேசையர் (1948)
16. உரைத்தொகை -16
நச்சினார்க்கினியம்-3 - சி. கணேசையர் (1948)
17. உரைத்தொகை -17
பேராசிரியம்-1 - சி. கணேசையர் (1943)
18. உரைத்தொகை -18
பேராசிரியம்-2 - சி. கணேசையர் (1943)
19. உரைத்தொகை -19
பேராசிரியம்-3 - சி. கணேசையர் (1943)
20. தொல்காப்பியம்
எழுத்ததிகாரம் - நக்கீரம் (2018)

